YEMİN SERİSİ - II

MÜJDE AKLANOĞLU

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

11.BASKI

HASREM

Roman

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

EN GÜZEL YARALI YÜREK SEVİLİR...

Hayatının geri kalanını tek bir insanla geçirmek isteyeceğini hiç düşünmeyen Eymen Sancaktar...Hem ruhuna hem de geleceğine aldığı darbelerle, yeni bir başlangıç için yola çıktığında, hiç beklemediği bir zamanda yol ikiye ayrıldı.

Bir ucunda yalnızlık, diğerinde acı...

Nereye dönse gözyaşı, ne tarafa gitse hasret vardı.

Ve bu gerçeğe rağmen inat abidesi hırçın karısının büyüsüne kapıldıkça yeminler unutuldu, yasaklar delindi.Yıllarca içinde gizleyip bastırdığı tutkuları uyanmaya başladığında ise artık çok geçti. Eymen Sancaktar, her ne kadar evliliğini inkâr eden biriymiş gibi görünmeye devam etse de gözlerindeki aşk ve sözlerindeki içtenlik bunu hep yalanladı.

Yeşil gözlü Peri kızını kaybetmekten korkunca paniğe kapılarak hata üzerine hata yaptı ve hatalarına en büyük bedeli ödeyen yaralı taraf o oldu.

Ya şimdi acıttıklarını iyi ederek harekete geçecek ya da sonsuza kadar bahar gözlü sevdiğini kaybedecek! Ama önce kaderine dair tehlikeli sırrıyla sınanacak, korkularıyla yüzleşecek...Bu aşka en ağır kefareti o ödeyecek!

İnkâr edilen arzuların ve yasaklanmış özlem dolu tenlerin silsilesine kapılan iki zıt kutupta beliren... İki Yemin... Bir Aşk...

Acaba hangisi kazanacak?

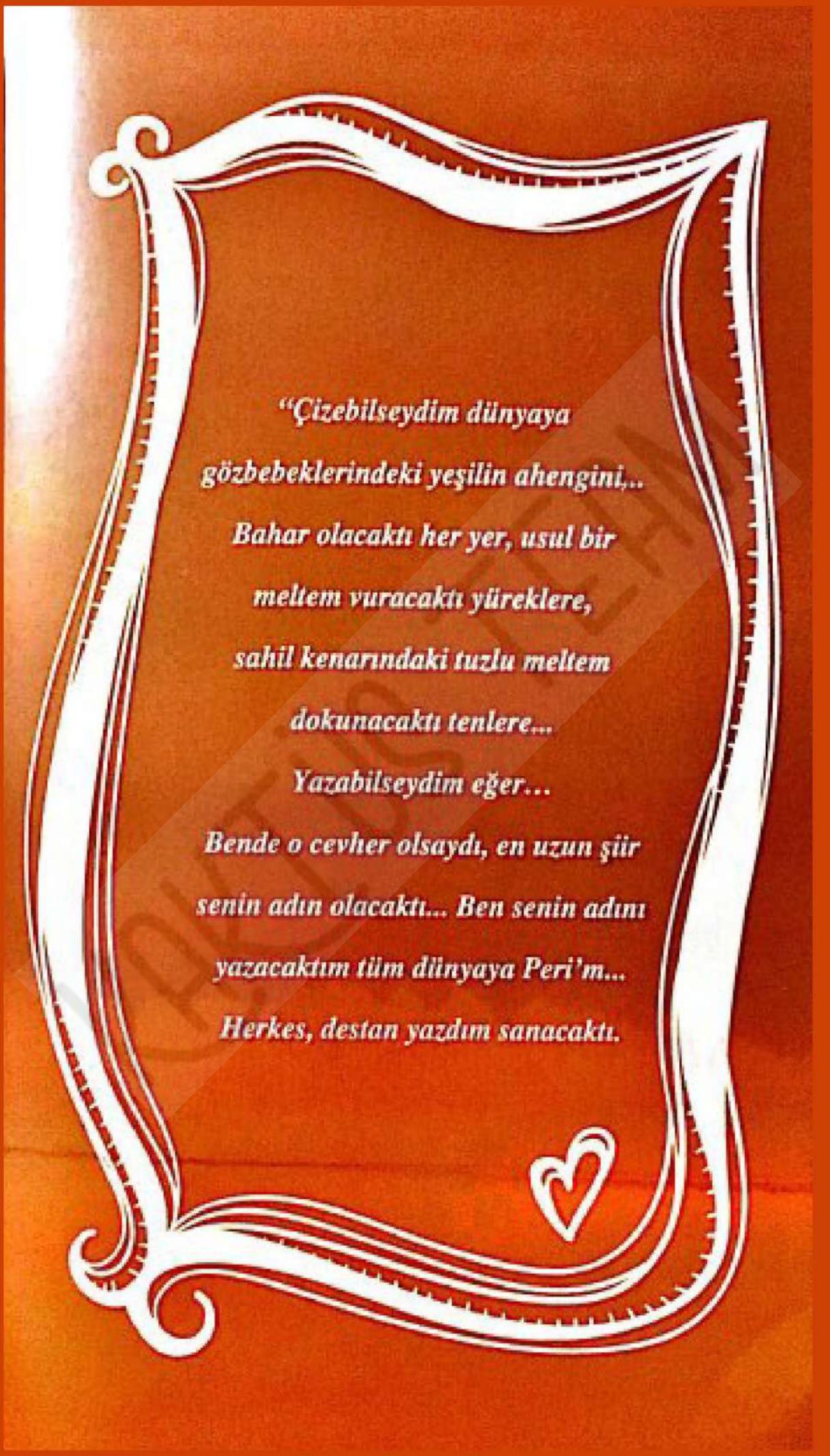
27₺

HASREM

www.hasremyayinlari.com

Hemen alışveriş yap

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

"Çizebilseydim dünyaya
gözbebeklerindeki yeşilin ahengini,..
Bahar olacaktı her yer, usul bir
meltem vuracaktı yüreklere,
sahil kenarındaki tuzlu meltem
dokunacaktı tenlere...
Yazabilseydim eğer…
Bende o cevher olsaydı, en uzun şiir
senin adın olacaktı... Ben senin adını
yazacaktım tüm dünyaya Peri'm...
Herkes, destan yazdım sanacaktı.

Merhaba arkadaşım,
beni bir solukta okumaya çalışma,
son sayfayı okumaya çalışarak beni
anlayamazsın...
Önce dokun sayfalarıma hisset,
sonra en başa dön ve sıfırdan başla...
Çünkü benimle bolca gülüp, bazen düşüneceksin,
hatta üzüleceksin...

Keyifle oku her satırı,
bir ömür unutma...

Yemin Serisi - II

YEMİN BOZDUM YOLUNDA

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

HASRET

Mutlu hayat, fırtınanın ardından doğan güneş gibiydi.
Daha canlı daha berrak ve daha ışıltılı...
Ama hiçbir güneş, sonsuza kadar böyle parlak kalmazdı.

KAKTÜS TEAM

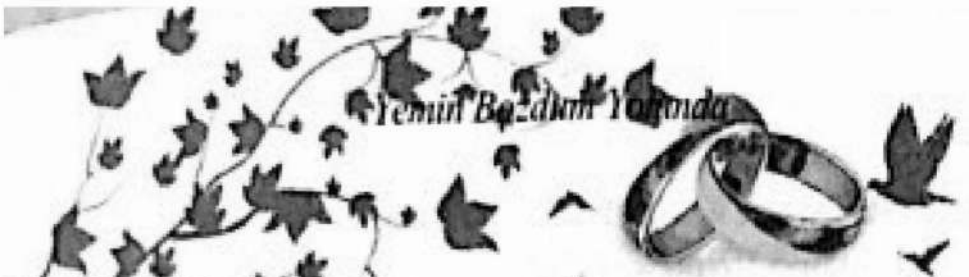
Uyumadan önce son konuştuğum...
Uyandığımda ilk konuştuğum olmalıydın.
Hayaliyle konuştuğum değil...
Müjde Aklanoğlu

Herkesin mutlu olabilmek için
Sımsıkı sarılmak istediği birisi vardı.
Benimki sen ol istedim!
Müjde Aklanoğlu

Gurur o kadar pahalı bir eylemdir ki
Ucuz insanlar onu asla satın alamaz...
Anonim

BİRİNCİ BÖLÜM

Ağzından çıkan her söz kalbime batıyor... Sus!

Eymen Sancaktar, inadıyla dağları bile yerinden oynatan, öfkesiyle kocaman yürekleri kasıp kavuran adam, daha fazla ısrar etmeyi bıraktı, pes etti.

"Bunu sen istedin. Madem sana dokunamıyorum, dokunacağım birini illa ki bulurum. Herkes senin gibi nazlı değil. Bir daha sana asla dokunmayacağım, rahat ol. Birbirimize dokunmayalım, yaklaşmayalım o zaman."

Öfkesinin esiri olurken hiddetle arkasını döndü. Ve hataya atılan ilk adım büyüktü. Öfkesi içinde kızgın bir volkan gibi kaynarken hışmına yenilen benliğiyle kapıyı çarparak odadan ayrıldı.

Buz tutmuş bedeniyle kaskatı kesilen Peri, titrek elleriyle yırtılmış geceliğinin iki yakasını bir araya getirmeye çalıştı. Hüsran sarmış kırgın gözlerini beyaz tavana dikip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sanki dünya birden sonsuz bir soğuğa kesmiş, her yan buz tutmuştu. Bahara durmuş, aşka yemiş vermiş yüreğinde bir harabe, fırtına, yıkıntı baş gösterirken ruhunda ve umutlarında telafisi mümkün olmayan derin yaralar açılmıştı.

Seviyordu onu. Elini, ayağını keser gibi, geleceğini dününü yakar gibi, hayalini düşünü yıkar gibi... Ona koşarken birden bacakları kırılıvermişti. Kocasını, deliler gibi seviyordu ama ona, bir kalbi olduğunu ve bir gecelik oyuncak olmadığını bir türlü anlatamıyordu.

Oysa evlilik temiz bir kumaşa dokunmak gibiydi. Kirlenmeden saf kalmalıydı. Anlatamadı...

Biliyordu. Sadece ona dokunamadığı için hırs yapıyor, tenine

nefsini köreltemediği için inat ediyordu. Yoksa sevmiyordu Peri'yi. Sadece şehvetini köreltmek, tenini teninde dindirmek, erkekliğini uyutmak istiyordu. Evliliği; onun için boynuna geçmiş yağlı bir urgan, ayağına dolanmış paslı bir pranga ve parmağına değil ama bileğine geçmiş kelepçe gibiydi. Bunu en acı şekilde defalarca söylemişti. Acıtarak umutlarını yıkarak gelecek hayallerini çalarak belirtmişti ve umut bağlamaması gerektiğini tembihleyip durmuştu. O zaman, neden onu cehenneme atmak için bu kadar ısrar ediyordu düşüncesiz yanı? Aşkıyla yakıp kül etmek için ve bir yudum su vermemek için zalimlik ediyordu.

Bırakacaksa neden inatla canını yakmaya çalışıyordu? *Seviyorum,* demişti. *Âşık değilim ama kıymet veriyorum...* Verse canını yakar mıydı?

Of Allah'ım! Bu noktaya ne ara gelmişlerdi?

Sitemleri ne ara bu kadar acı ve kötü olmuştu? Yaraları ne ara bu kadar derinleşmiş de şifa tutmaz olmuştu? Ok olup yüreğine sapladığı her sözle, canı biraz daha derin, biraz daha kuvvetli yanıyordu.

"Ağzından çıkan her söz kalbime batıyor... Sus!" dememek için, nasıl da kendini sıkmıştı. İçi sıkıldıkça çığlıkları dudaklarında düğümlendikçe yumruk olmuş elleriyle yatağa defalarca vurdu. Vurdu... Vurdu... Ve bir daha vurdu. Sonra yatakta yan dönüp dizlerini karnına çekti. Karnı ağrıyormuş gibi, geceden korkup annesinin şefkatli kollarını arıyormuş gibi, bedenini baba şefkati sarıp iyi etsin diye bekleyen üzgün bir masum gibi, kocaman yatağın içinde umutsuzca büzüldü. Anne karnındaki cenin gibi olurken onun kadar tasasız ve bihaber olmak istedi. Olmadı...

Çaresizce titreyen ellerini bacaklarının arasına koyup, yaşlarla dolan güzel yüzünü yastıklara gömerek ondan ayrı ama onun kokusuna maruz kalarak gözlerini kapadı. Kaosun ortasında çırpınan benliği çaresizliğe yenik düşene kadar, yüreği kırık bir biçimde atmayı kesene kadar, bedeni yorgun düşüp uykuya dalana kadar ağladı.

Oysa bilseydi adam, kadın en güzel romandı. Maalesef ki her erkek okumayı bilmiyor ya da sözcüklerin önemini anlamıyordu. Ondan dolayı hoyrat ve kıymet bilmez davranıyordu.

Alacalı renkleri kuşanmış gün ona inat neşesini sunar gibi ren-

gârenk bir cümbüşle ağarmış, tüm keşmekeşliğe sessiz kalan hayat, hiçbir şey olmamış gibi yeni bir serüvene ışık saçmıştı.

Deli danalar gibi odanın dört bir kenarını arşınladıktan sonra, aklını toparlamak için biraz rahatlamayı düşündü Peri. Odasını topladı, dolabını düzenledi ama zaman geçmedi. Nereye dönse kocası, nereye el atsa ona dair anılar sinmiş eşyalarıyla savaştı. O da sabahın erken saatleri olmasına rağmen odasından çıkarak biraz ferahlamak istedi. Aslında odadan çıkmak da yataktan kalkmakta da istemiyor, dermansız hastalar gibi uyumak ve uyuşmak istiyordu. Fakat ona göre değildi ki kederlenmek.

O kimdi ki? Derdini bile özgürce yaşayamayan bir sığıntı. Herkesin sırtında yük, hayata fazlalık gelen bir yabancı. Tek başına hayatının yalnız yolcusu. Annesinin yetimi, babasının öksüzü, amcasının fazlalığı, kocasının zoraki karısıydı...

Aklını başına devşirip kendini rahatlatarak odadan çıktığında, biraz daha iyiydi. Hayır, kendini kandırıyordu. İnsan nedense en çok üzüldüğünde kendisine yalan söylüyordu oysa kırılmamış gibi durmak daha çok kırıyordu. Daha dün ışıl ışıl yanan cildi capcanlıyken bugün somurtuk yüzünde hüzün çalkalanması, gözlerinin altında iri halkalar hâlinde mor çöküntüler dans ediyordu. Dayak yemiş gibiydi. Üstelik tecavüze uğramış gibi efor harcamışçasına güçsüz, kemikleri eklemlerinden ayrılmışçasına canhıraştı.

Tüm gece ağlayarak bir umut beklemişti kocasını. Ama Eymen, geceki tartışmadan sonra çekip gittiği odaya bir daha asla dönmemişti. Belki de iyi olmuştu. Düşününce kırdıkları, kırıldıkları kadar yıprandıklarını da anlamıyorlardı.

Kotuna sürtünen cansız parmaklarının kavramakta olduğu anahtarını dalgınca pantolonun cebine koyup asansöre yöneldi. Asansörün önünde birkaç müşteri daha vardı, sessiz ve ruh gibi bir hâlde onlarla birlikte gelmesini bekledi. Onların çağırdığı asansöre geçtiğinde, sırtını dalgınca duvara yasladı. İlk kapı açıldığında, biri indi. Bakmadı. İçeridekiler yok gibiydi onun için. Kimseyi görecek durumda değildi esasen. Kapı, ikinci defa açıldığında ise kat numarasına bakmadan, o da dalgınca diğer kadının peşinden çıktı. Dışarı çıktığında buranın lobi olmadığını fark edince gerisin geri döndü. Fakat asansörün ka-

pısı çoktan kapanmıştı. Düğmeye basıp gelmesini beklerken dalgın bakışlarını hole çevirdi.

Ve gördüğü gerçekle, öylece donakaldı. Omuriliğinden aşağıya iri bir yel geçişirken, ayak parmaklarına kadar tüm tüyleri üşüyerek diklendi. Yutkundu. Sanki gırtlağını kuvvetli bir el sıkmış gibi savaşarak yutkundu. Çok sonra donmuş düşüncelerinden sıyrılan kırgın kalbi, hızla atmaya başladı.

Eymen! Bir odadan çıkıyordu, o da dalgındı. Salaş hâli göz yoruyor, gergin hâli iç acıtıyordu. Kapıyı çekip çıktığında apansız göz göze geldiler. Peri'nin içi acıdı kocasının şu berduş hâline. Koyu kahve gözlerindeki serkeşlik yüreğine ok olup battığında, pişmanlıkla sarsıldı vicdanı. Ama Eymen o yok gibi umursamıyormuş gibi hatta sanki onu görmüyormuş gibi boş bakıyordu yüzüne. Bir insan ancak böyle acıtılırdı, umursanmayarak...

Adam irkildi. İşte o anda, bir terslik olduğunu anladı. Çok mu kızgındı ya da kırgın? Ama Peri de kırgındı, o da, onun kadar kızgındı. Fakat Eymen şaşkın olmaktan ziyade, şok olmuş gibiydi aynı anda, sarsılmış gibiydi. Ya da Peri bunları kafasında kuruyor, üzgün olduğu için saçmalıyordu.

Peri, ona kırgın gözlerle baktı. Böyle olsun, bu raddeye gelsinler istememişti. Virajlı yolları bir çıkmaza batmıştı ve ne yöne dönse kayboluyorlardı. Kısacık bir an, öylece bitap hâline baktığında adam, ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi Peri. Sadece durdu ve gözlerini küskünce nazlı nazlı kırpıştırdı. İçini rahatlatsın istercesine zihni, *belli ki başka bir odada kalmış,* dedi yüreğine. Anlayışlı davranmaya çalıştığını, hatta kaygılı yanını ekarte ederek kavga ettikleri için ona zaman tanımaya çalıştığını düşündü.

Ancak genç adam olduğu yerde donmuş, mum gibi durup ateş gibi yanan gözlerinin eşliğinde sert sert bakmaya devam edince Peri, o isyankâr bakışların altındaki suçlanmada ezilerek bu hiddetli duruşundan gözlerini kaçırmaya çalıştı. Öfkeliydi hâlâ güzel kahveleri. İçinden geçen yıldırımlar yüreğinde şaklıyordu. Suçlarcasına bakıyordu kısılmış kuzguni gözleri. Her ne kadar gözlerini ondan kaçırmak istese de bir süre sonra bunu yapamadı. Bakmak istedi

gözlerine, hiç durmadan bakmak ve kendini anlatırken af dilemek. Zihnindeki bencil düşünceden aklanmak...

Yerinde hareketlendi. Ve gerçekleşen olayla, hareketlendiği gibi olduğu yerde donup kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Başından aşağıya kaynar sular akıtılsa ancak canı bu kadar yanardı.

Sanki kâbuslarından fırlamış gibi kirpiklerini kırpıştırdığında, bornozlu zarif bir kadın, darmadağınık yüzüne yakışan işveli gülümsemesiyle, kapıyı açmış ve kocasına sırnaşarak yaklaşmıştı. Üstelik mahrem bir yakınlaşmayı belirtircesine, yanağına içtenlik dolu bir buse bırakmıştı. O bir şeyler söyleyerek ceketini eline tutuşturup kolunu okşarken bir yerlerde deprem oluyordu. Fırtınalar vurmuştu çok uzun zaman önce viran olmuş hayal bir kentin yıkıntılarına, kasırgalar kopmuştu en korkulan mabetlerde. Tükenmişlik sarmıştı her bir soluğunu Peri'nin.

İşte o anda dünya üzerine yıkıldı ve başından aşağıya kılıçlar saplanırcasına nefesini kesti.

Aşk-ı âlem, erken gelen kıyameti yaşadı o kısacık zamanda. Kalbi atmayı kesti, beyni çalışmayı durdurdu, bedeni tüm iradesini tüketti.

Eymen istediğine sonunda erişmişti öyle ya! Sonunda, biriyle bedenini rahatlatmış, nefsini köreltmiş, ondan alamadığı zevki başkalarından talep etmişti. İhanetin ağır hançeri yüreğine saplandıkça içinde ölen tek şey aşkı değildi artık. Umutları, hayalleri, ona dair dile dökülemeyen en güzel sözleri de tükenmiş, ölmüş, yok olmuştu.

Lanet olsun, şimdi elini yüzüne kapayıp...

Hayır, hayır!

Üzerine atılıp yakışıklı yüzünü parçalayarak haykıra haykıra ağlamak istiyordu. İstiyordu ya... Ona hesap sormaya hakkı olmadığı tokat gibi yüzüne çarptıkça da bu kızgınlığı ona değil daha ziyadesiyle kendine dönüyordu.

Aşk senin neyine Kül Kedisi Peri!

Kırık kalbinin parçalarını topla, fazlalık soluklarını yokla... Silkelen ve çaktırma!

Vakur bir duruş sergileyen Eymen, başını geriye sakince attı ve ona isyan eden gözlerini yüzüne ok gibi dikti. Çekinmeden, umur-

samadan, zaferini kutlarcasına öldüren bakışlarını bir canilikle göz bebeklerine odakladı.

Ve dünyaları üzerine yıktığı genç kızı, tek bir bakışla öldürdü.

Oysa Eymen onu neden umursadığını hâlâ anlayamıyordu. Kendisinde bir gariplik mi vardı? Yoksa yaşlanıyor muydu? Hayır, kesinlikle! Aksine sıhhat dolu bedeninden gayet memnundu çünkü hâlâ sağlık fışkırıyordu. Lâkin şu da bir gerçekti ki; ortada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Hissediyordu. İçinde, birine ihanet ediyormuş gibi onu kemirip duran bir kurt yüreğini kuruntularla yiyordu. Eğer bu tuhaf vesveseli his olmasaydı, gecesi çok daha güzel sonuçlanacaktı. İstediği gibi.

O kadına başka zaman dayanmak ve istediğini elde etmesini sağlamak ne kadar kolay olurdu. Kadın tam bir afetti. Alımlı, ateşli, ayartıcı ve işinin ehli. Ancak asıl olan, gözlerinin sadece yeşil bahar bakışları aramasıydı. Bıraktığı anki gibi buğulu, yaralı, kırgın bakan bakışları değil, öptüğü zaman mahcupça parlayan, kızınca çakmak çakmak yanan, düşününce fırtınalı bir göl gibi kabaran ve gülünce kedi gibi kısılan güzel gözleri. *Bunun tek bir sebebi var,* dedi. Evet, Pelin! Tek sebep ona verdiği *yemin*, mezarının başında ettiği yemindi... Ve üzerine oturan nikâh yükü!

Şu ana kadar milyonlarca kez birileriyle birlikte olmuştu. Fakat maalesef ki tek bir anında dahi suçluluk hissetmemişti. Ama şimdi... Bu garip hisle neler düşündüğüne bir anlam veremiyordu. Eğer nerede yanlış yaptığını ya da neyin yanlış olduğunu bilseydi, bunu hemen çözüme kavuştururdu. Neye, kime ihanet ediyordu? Ölene mi, gelene mi? Kadına dokunan ellerinin neden titrediğini, ateş gibi yanan bedeninin kavrulmak yerine, arzusunun buz kestiğini, tenindeki o saf şehvetin neden tereddüt ettiğini, tutkunun, ihtirasın apansız geri çekilme sebebini bilmiyordu. İçini çekerek başını sarstı. Belki de artık gerçekten yaşlanıyor olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Otuzlu yaşların başında mı? Bu çok saçmaydı.

Yanındaki kadının varlığını sonunda hissetmiş olacak ki başıyla centilmen bir jest yapıp, usulca karısının yanına yürümeye başladı.

Peri, onun her adımının tıpırtısını, tokmağın davula vurması gibi kulağında duyumsuyordu. Kalp atışları onun her adımında, biraz

daha zayıflıyordu. Karnı da ağrımaya başlamıştı üstelik. Sonra ruhu gibi etrafını saran hazin sisin anlamı içini acıtarak oyan, kaygıya sevk eden telaşın adresini çözemiyordu. Öyle şiddetli bir ağrıydı ki bedenine nükseden. Karnı kasılırken iki büklüm, dizlerinin üzerine yıkılıp olmayan sancının acısıyla hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Ve ulaştığı sert bakışların menziliyle, gözleri donakaldı.

Eymen'in hırpanice saçı başı dağılmış, hadsiz bir savaşla geçirdiği gecesinin zaferinin nasıl bir nahoş tecrübeyle geçtiğini ona kanıtlıyordu. Gömleğinin düğmeleri bir serkeş gibi yarıya kadar hâlâ açık, serseriler gibi umursamazdı. Ve gömleğinin yakasına döndü ağlamaklı bakışları. Orada, bu yalan hikâyeyi damgalayan pembe bir ruj lekesi vardı. Aşkın son kelamına, son noktayı koyan mürekkep gibiydi duruşu. Ve o son darbeyle birlikte, tüm umutları da yıkılmıştı. Dişlerini sıktığı gibi, arkasına bağladığı ellerini de sıkmaya başladı. Çok değil, kısacık bir an sonra, elinin içinde bir nemlen- me hissetti. Canı yanmıyordu. Sadece elinin içinden, ılık bir şey- lerin aşağıya aktığını hissediyor, tırnaklarını, batırdığı etinden geri çekemiyordu. Güzel gözleri sislenmeden hemen önce sadece onun
yüzüne bakmak için zorladı kendisini.

Sevdiği adamın hayatında, evinde ve bedeninde fazlalık olduğunu anladı.

Sanki... Sanki üzerine bir deve yıkılmış, elini kolunu hareket ettiremiyor, nefes almak için uğraşıyor ama başaramıyordu.

Oysa Eymen onu tedirgin eden düş kırıklığını ve üzüntüyü yüzünden okumuş olmalıydı. Ama aldırmadı. Yüzü bembeyaz, acıyla titreşen gözleri süzgündü, aldırmadı.

"Günaydın." dedi hiçbir sıcaklık taşımayan hafif sesiyle. Açıkça meydan okuyordu. Öylesine ilgisizdi ki kibirden ve öfkeden arınmış tok sesi, hiçbir duygu ibaresi taşımıyordu. Ve lanet olasıca yakışıklı pervasız yüzünde, tek bir pişmanlık emaresi yoktu.

Pişman mı yoksa memnun muydu?

Gerçi ne önemi vardı artık, bitmişti. Öyle ya bu evcilik oyunu, uyduruktan aşk hikâyesi, sonunda mutsuz finalini görmüştü. Hayatlar Türk filmleri gibi Yeşilçam kokmuyor, o pembemsi masallar gerçekte yaşanmıyordu. Külkedisi hep külkedisi, prens hep prens olarak

kalıyordu. Sahneler kapanırken kulaklarında alkış yerine kırılan kalbinin bozuk ritmini inletiyordu.

Ne çocukluk ama! Nasıl inanabildim, diye düşündü. Çok cesurdu. Ona neden böyle gözü kapalı inanmıştı ki? Saflığın da bir sınırı vardı öyle ya! Ve Peri, artık saf değil, dangalaktı.

"Günaydın demiştim." dedi Eymen homurdanarak.

İnadına yapar gibi yüzüne bakan adama inat, "Sa... Sana da... Günaydın." derken yüzüne, acıyla hıçkırıp *benim günüm artık hiç aydın olmayacak*, der gibi bakan gözlerini ondan başka yöne çevirdi. Başını yana kırıp sabırsızca asansörün gelmesini bekledi.

"E-Ecem..." Boğazını temizledi. "Kahvaltıya bizi bekliyormuş." Kısık sesindeki mırıltılar ruhsuzdu. Yüzüne vuran mutsuzluğu ve utanç içindeki tüm cesareti bedeninden çekilirken o yıkılmaz gücünün kaybolduğunu hissediyordu. Onu yok saymak ama her şeyden çok, onun o yakıcı okşayışlarını, kandırıcı latif flörtlerini ve istekli bakışlarını benliğinden silmek istiyordu.

Peri başını yana yıktı, omzunun üzerinden sadece göğsüne baktı, zira yüzüne bakarsa kaldıramaz, ağlardı. Ruhuna sabitlediği son metanetini kaybetmeden önce, başını salladı.

"Ben şimdi iniyordum. Bir diyeceğin var mı?" Sesi titremişti. Her ne kadar kendini zorlasa da yerli yerine oturmayan sesini kontrol altına alamamıştı. Ağlayacağını anladığında, kederli başını aşağı çevirdi. Bir kurtarıcı gibi *dingleyen* kapı açıldı ve bunu bir fırsat bilen Peri içeri girdi.

Var, demeyen Eymen, üzgünce gökyüzünden kayan yıldız gibi umutsuzluğa kayan kıza bakarak "Ben odaya çıkacağım, sonra da şirkete gideceğim. Size afiyet olsun." diye buz gibi sesiyle homurdandı.

Ürperdi Peri. Tüm söyleyeceği bu muydu? Onca zaman ona kıyamayan sevdiği, bir anda yüreğine binlerce hançeri zalimce sokup çıkarmıştı sanki. Tüm hayallerini hunharca katletmişti.

Umutları, su gibi parmaklarının arasından kayıp giden Peri, gerdiği dudaklarına yalancı bir gülücük kondurdu. Oysa Eymen onun dudaklarının titrediğini, gözlerinin cam bilyeler gibi dolmaya başladığını, kırgın kirpiklerinin kapanmak için savaştığını görüyordu.

Nefesi sıklaştı bunları hissettiği için. Karanlık içindeki bir şeyler gün yüzüne çekiliyordu. Çok geç kaldığı şeyler...

Vicdan ve pişmanlık gibi...

Peri ne kadar zorlasa da içinde başlayan fırtınaları bastırmayı, saklayamıyordu harabeye dönmüş umutlarını. Yüzündeki rengi bile kâğıt gibi olmuştu.

Kapı usulca kapanmaya başladı. Oysa Eymen o kısacık zamanda, saniyelerin aktığını hissederken kapı kapanana kadar karısına bakmaya devam etti. İçinden fışkıran hisle kapıyı yumruklamak, merdivenleri tırmanıp peşinden koşmak istedi.

Biliyordu, şimdi ağlıyordu. *Ağlama Perim*, demek istiyordu ama diyemedi. Elleri yanında yumruk oldu.

"Ağlıyor musun?" diye mırıldandı acı acı. Sonra gözlerine bakıp "Dokunmadım bile. Senden başkasına dokunamadım, olmuyor." demek istedi. Yüreğine bir hançer, paslı bir çivi, öylesine bir acıyla saplandı ki kanırtarak yerinden sökmek istedi onu ama yutkundukça daha çok dibe çakıldı. Olduğu yerde, dörtnala doludizgin giden yüreğine inat kendini sonsuza katlayarak kilitlenmiş bacaklarıyla mıh olup çakılı kaldı. Bir tane daha yoktu şu andan, her anı yegâneydi ama kaçırdı. Peşinden gitmedi, o sözleri de söylemedi. Gözlerini kapayıp başını arkaya attı ve dişlerini sıkarak bir süre öylece durdu. Kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Peki, neden suçlu hissediyordu o zaman? Onu sevmiyordu. Yakında nasılsa ayrılacaklardı, bu iş bittiğinde karısını her anlamda kaybedecekti. Ha şimdi ha sonra, ne fark ederdi, bu zaten olacaktı. Peki, neden pişmandı?

Vicdanına sırt çevirmeyen dudakları kıpırdadı ve ruhuna usulca fısıldadı.

"Ağlama... Lanet olsun ağlama!"

"Ağlamıyorum!" dedi genç kız yanağındaki yaşları silerken hırsla, nazlı omuzları daha hızlı kalkıp iniyordu kırıldıkça. "Ağlamıyorum, sadece... Sadece lanet olsun! Sadece... Niye yaptın?" dedi iki dizinin üzerine, asansörün zeminine sertçe çakılırken Peri. Elini yumru yapıp yere sertçe vurdu. Dudaklarından çıkan hıçkırıklarıyla bir daha ve bir daha... Vurdu ha vurdu... Parmaklarının üzeri yüzü-

lene, kanı zemine bulaşana, kolu yorulana kadar defalarca vurdu da canının yandığını zerre hissetmedi.

Kafasının içinde bir şeyler dağılmıştı sanki. İçinde umut olan her şey can çekişmişti. Bir masal taç yaprağına bürünmüş umutlarını tek tek dalından koparmıştı. Bütün bu olup bitenleri kendisine açıklayamıyordu. Karnı kasılmaya başladı. İki elini karnına bastırıp sancılar içinde kıvranırken acıyla inledi. Sanki biri karnını keskin bir kılıçla ortadan ikiye ayırmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken karnına ellerini daha şiddetli bastırıyordu. Kapı açıldı o vakit. Bir genç adam, onu öyle işkence çeker gibi yerde acıyla kıvranıyor olarak görünce endişelenerek dışarı yardım için seslendi.

O sırada sıkkınca lobide bekleyen Ecem, şaşkınca asansörün gelişine bakıyordu. Kalabalıklaşmaya başlayan yere merakla ilerledi. Her ağızdan bir ses ve *ah vahlar,* çıkıyordu. Önündeki kalabalığa bakmak için merakla, ayakucunda yükseldiğinde, Peri'nin yerde iki büklüm olduğunu gördü. Bir an kalbi kasılırken nefesini tuttu. Hızla önündeki adamları iteleyerek kabaca yolunu açtı. Panikle yengesinin yanına diz çöküp endişeyle kendine çekti.

"Peri, neyin var?"

Peri ellerini biraz daha bastırdı karnına. Konuşamıyor, ter su içinde kalmış yüzüne saçları yapışmış, gözyaşlarıyla ıslanmış teni kızıla çalıyordu.

Kesik kesik solurken "Ka-karnım... A-ağrıyor..." dedi titrek sesiyle. Kelimeler dilinde, derin boşluklar oluşturuyordu.

Ecem kapının yanındaki düğmeye basıp meraklı seyircilerden kurtulmayı amaçlayarak asansör kapısını kapadı ve odasının düğmesine bastı. Milletin, daha fazla bu perişan gösteriyi izlemesini istemiyordu. Peri'yi kendine çekip "Çok mu ağrıyor, doktora gidelim mi? Dur hatta abime haber verelim hastaneye..." dedi korkuyla.

Peri'nin dudaklarından güçlü bir haykırışa karışmış, hıçkırık koptu. "Yüreğim acıyor... Çok acıyor..." dedi dudaklarındaki kelimeler yerini yeni hıçkırıklara bırakırken. "Canım acıyor... Öldürdü... Yüreğime kıydı!"

Ecem o anda anladı bir şeylerin ters olduğunu. Genç kıza sarılıp sıkıca kendine çekti. Kapı açıldığında, onu zorlayarak ayağa kaldır-

dı. Perişan olmuş yengesini odasına kadar, neredeyse sürükleyerek götürdü. Peri bir an olsun durmadan hıçkırarak ağlıyordu. Kapıyı kapatıp elindeki çantayı yere fırlatan Ecem, Peri'nin koluna girdi. Yatağa yanaştığında, yığılmış bedenini kan ter içinde kaldırıp oturmasını sağladı. Sonra da ayaklarını kaldırıp yatağa usulca devirdi. Ayakkabılarını çıkardığında yengesinin bedeni titriyordu. Şefkatle ilgileniyor ama sürekli hıçkırarak ağlayan kadına nasıl yardım edeceğini bilemiyordu.

"Abimi arayacağım, böyle olmaz..." dedi çaresizce. Telefonunu almak için çantasının yanına yönelmişti ki "Sö-söyleme!" dedi güçsüz sesiyle yengesi yakararak.

O sırada kocasının varlığını iliklerine kadar acı içinde hisseden Peri, kendisini bir buz parçası gibi hissetti. Kaskatı ve erimeye mahkûm. Hiçbir şey düşünemiyor, kimseyle konuşmak istemiyor, tek ve bir zerre kadar yokmuş gibi davranmak istiyordu.

Ecem itiraz edince, "Bilmesin... Ne olur!" diye neredeyse yalvardı.

Ecem birden arkasını dönüp kuşkuyla gözlerini kıstı. Hızla yanına gitti. Yatağa çıkarak Peri'ye belinden sarılıp kendine çekti. Başını göğsüne yaslayıp ıslanmış kırmızı yanaklarını şefkatle sildi. Terden şakaklarına yapışmış saçlarını, geriye çekti.

"Bana anlatacak mısın ne olduğunu? Abim... O mu bir şey söyledi? Kırdı mı, üzdü mü seni?"

Peri başını salladı. Kollarını sıkıca genç kızın beline dolayıp ondan güç alırken sadece "Bitti." dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Her şeyi bitirdi."

Bu söz, her şeyi en güzel şekilde anlatmıştı.

O gün, çok kez ağlama krizlerine yenilmişti Peri. Ne yaparsa yapsın, zihninden gördüğü o hazin sahneyi silemedi. Canı her seferinde ilk gördüğü an gibi, dehşet içinde yandı. Nebahat Hanım'ın telefonları bile, teselli olmuyordu artık bitmiş evliliğinin hazin çöküşüne. Zavallı kadın, onları olan inancını iyiden iyiye tazelemiş görünüyor, onlardan ses çıkmadıkça umutları çoğalıyordu. Sanki balayına çıkmışlar gibi umutla konuşuyordu. Ve Peri onun hayallerini yıkarak endişelendirmek istemiyordu.

Hani derlerdi ya zaman hızla geçer diye...

Acı zamanla geçmiyor, artarak büyüyordu içinde. Onu her gördüğünde yıkılıyordu dünyası. Kalıcı hasarlar bırakıyordu geleceğinde. Susuyor, sessiz kaldıkça isyanları, içinde kutsal olan ne varsa yıkıyordu. Gözlerine bakmıyor, sesine ses sürmüyor, ruhuna akmıyordu.

Güvenini kırmıştı. Umutlarını, hayallerini, içine ektiği aşkını ve ona dair ne varsa yıkmıştı. Hakarete uğramış, cinsel bir nesne olarak görülmüştü. Onunla odasında seviştiği yani denediği günü ne zaman hatırlasa, ateş gibi bir ter kaplıyordu her yanını. Pişmanlık ve garip bir haz... Buz kesiyordu ruhu nefes alamıyordu. Bu olay hayatının en büyük kâbusu olmuştu. Oysa onun duyguları, böyle bir çağrışıma uygun değildi. Narindi Peri, kırılgan ve sevilesi. Her kadın gibi, aşka muhtaçtı. Onun nasıl bir insan olduğunu görmezden gelmişti. Defalarca *evli kalmayacaklarını* söylediği hâlde, saf bir ergen gibi âşık olmuş, bu da yetmemiş hayaller kurmuştu. Ve sonuç! Kurduğu hayallerin altında kalmıştı.

Kendini ona... Eymen Sancaktar'a nasıl layık görürdü? Basın, ondan iş dünyasının parlak çocuğu olarak söz ediyordu. Her sohbetin başlıca konusu açıldığında kadınlar onun yakışıklılığından dem vuruyor, çevresindeki herkes kusursuz meziyetlerine hayran kalıyordu. Ama bu durum ona her istediğini yapma hakkını vermezdi ki! Sevmişti... Ve hâlâ sevmeye devam ediyordu. Onun statüsünü ya da yakışıklılığını sevmemişti. Alaycı dudaklarını çapkınca kıvırışını, güzel kahvelerini gür kirpiklerinin içine muzırca saklayıp yıldız yıldız parlatmasını sevmişti. Sosyetenin parlak çocuğu Eymen Sancaktar'ı, öksüz ve yetim olan Peri, hakkı olmadan sevmiş ve gerçeği çok hazin bir şekilde görmüştü. Sahipsizliği bir bıçak gibi bir kez daha acı bir darbeyle yüreğine işledi.

Sonraki iki gün boyunca Peri, Ecem'in odasında kaldı. Ağlayarak geçen, sessiz çığlıklarını suskunluğunda boğan gencecik bir kız... Çaresizliğin deryasında yorgunca kulaç atmaya mahkûm olduğunun bilincinde, yaşamak için savaşmaya devam etmişti.

Sonrasında ise gün içerisinde kendi odasında zaman geçirip akşam olduğunda görümcesinin yanına gelerek zaman doldurmaya

başladı. Eymen hayli yoğundu ve esasen Peri'nin de onu görmeye tahammülü yoktu. Fakat kaldıkları yer neticesinde karşılaşmaları elbette ki kaçınılmaz oluyordu. Birçok defa, buz gibi bakışlarla çatışarak sert sözlerle savaşarak değil, aksine durgun ve kırgın hâlde bakışarak karşılaşmışlardı. Bu durum burada böyleydi ya eve döndüklerinde ne yapacaklardı? Kaçacak deliği olmayacaktı ikisinin de. Aynı oda, aynı yatak ve suratsız pişkin bir koca...

Bunu fark ettiği an neyle yüreği kasıldı. Ona karşı çaresizdi. Ya direnemezse ya yenilirse ona ve bu dik durma savaşını kaybederse...

Bunu o zaman düşünecekti. Onun, hayatına tekrardan dilediği gibi müdahale edebileceği düşüncesiyle dehşete düşüyordu ama yine de elinden başka bir şey gelmiyordu. Ne onun hayatına karışabilirdi artık ne de onun kendi hayatına karışmasına izin verebilirdi. Umuyordu ki boşanma işlemi buradan gitmeden önce gerçekleşirdi de o güzel insanların üzgün hâllerini görmemiş olurdu böylece. Nebahat anne onun için bir el, Eray baba yabancıdan farksız olmamalıydı.

Ecem de zamanla unutur giderdi zaten, konu çabukça kapanıp biterdi!

Peri'nin kendini kandırmakta üstüne yoktu. Bu düşündüklerinin olmayacağını elbette ki biliyordu ama bunu kabullenmiyordu.

Umut işte! Bir süre sonra belki de Peri diye bir kişinin varlığı bile hatırlanmazdı!

Genç kızlık hisleri, içinde bir kasırga gibi patlayıp cesaretini yok ederken yüzüne yine o sahte joker maskesini taktı. Hiçbir açık vermemek için, o güne kadar edindiği tüm oyuncu birikimini kullanarak yalan bir oyun oynamaya başladı. Herkese mutlu ve huzurlu, özgür, çok sevilen Sancaktar gelini resmini çizmeye devam etti. Ve bunu yaparken yavaş yavaş tükendi. Kâğıttan evler yapıp papaza kızdı, jokere küfretti, valeye isyan edip kızı yırttı ve kâğıttan evin içinde nefessiz kalarak krala küstü.

Bu adam; ne zaman aklına gelse, asabı bozuldu.

Oysa Eymen arsız bir duruşla, yüzsüz bir vakarla her zamanki gibi karşısına geçip sanki aralarında onların bildiği sır gibi bir gerçek olmamışçasına kısa kısa konuşmalar yapıyordu. Tırnakları elinin içi-

ne batarken nasıl yüzüne geçmiyor, tekmeleri hayâllarını ve dizlerini nasıl dövmüyordu, hâlâ şaşıyordu Peri.

Ezkaza yalnız kaldıklarında ise Eymen ona sadece ve sadece çikolatanı yemeyi unutma, diyordu. Ve o, Peri'nin şekerlere ya da çikolatalara dokunmadığını bilmesine rağmen, çekmecesine her sabah ne koymaktan vazgeçiyor, ne de sormaktan çekiniyordu.

Yine o akşamüstü Ecem'in ısrarlarıyla otelden çıktılar. Peri dalgın, Ecem düşünceli... Ana caddede kol kola gezerken genç ve etkileyici bir adamın Ecem'in etrafında biraz gizli, biraz cesurca pervane gibi dolaştığı Peri'nin dikkatini çekti.

Bu genç adam mütemadiyen onun gezdiği yoldan gidip geliyor ve sürekli yollarının kesişeceği an için zaman kolluyordu. Hatta birkaç defa bu güzelim sarışın adam yanına gelmeye meyledince kaşlarını çatarak adama kızmıştı. Öfkeli gözleriyle onu geri püskürtmek istemesine rağmen, adam garip bir alakayla, özel bir inatla neredeyse durup konuşacak gibi bir tavra bürünmüştü. O, öyle ısrarla baktıkça da Peri korkarak daha çok asılmıştı görümcesinin koluna. İçinden ürkek, dışından cesur bir hâle bürünmüştü.

Daha fazla dayanamadığı anda ise, "Ecem, yoksa benden bir şeyler mi saklıyorsun? Senin çıktığın bir adam mı var? Ben, Cem'le ilgilendiğini sanıyordum!" diye sormayı başarmıştı.

Ecem o sırada baktığı vitrinlerden gözlerini çekip "Ne demek istiyorsun Peri, bu da nereden çıktı? Hem o *vezir gözlü devle* ilgilendiğim falan yok. Olsa bilirdin herhâlde. Senden gizlim mi var benim?" diye kızgın çıkışınca Peri kaşlarını çattı. Bakışlarıyla ileride arabanın içinde oturan adamı göstererek "Şunu demek istiyorum adamın biri sanki bizi takip ediyor gibi, yani seni. Yoksa bu..." dediğinde aklına gelen şeyle dehşete kapılarak susmuştu.

İşte o zaman Ecem gözlerini onun baktığı yere çevirdiğinde, yüzünde öylesi bir öfke belirdi ki adam bile suratını asmıştı. Üstelik gözleri deli deli bakmıyordu geçen seferki gibi ama yüzü hâlâ o ürkütücü sertliğini taşıyordu ve Ecem bu duruştan ürküyordu. Aldırmıyormuş gibi yengesinin koluna girdi ve gözleri dolu dolu, donuk bir sesle "Sana anlattığım mesele, işte şimdi tam da karşında duruyor. Hadi gidelim Peri." dedi.

Peri'ye gelince aslında, zaman zaman unutsa da uğruna varını yoğunu feda edebileceği tek bir amacı vardı; ya kalıp savaşmak ki bu imkânsız bir gösteri olacaktı ya da mantıklı yanını aklına devşirip bu adamdan kurtulmak ve en az zararla çekip gitmekti.

Çünkü onu, başka kadınlarla paylaşarak mutlu görme düşüncesi zaten öldürüyordu genç kızı ve Eymen, onun hak ettiği ölçüde sevme yeteneğine sahip bir başka erkekle birlikte olduğunu bilmekten huzursuzluk duyacakken bu ilişkiye geçici bir ömür biçmekten vazgeçmedikçe daha çok kırılıyordu.

Ama tüm bunlara karşın, onları birbirlerine bağlayan en temel duygunun, bir anda yanlışlıkla nasıl da fırtınalı ve acınacak bir tutkuya indirgendiğini anlamıyorlardı.

Hem durmadan eleştirip kınadıkları hem de didik didik ettikleri bu tutkuyu en ince ayrıntısına kadar irdelemekten kendilerini alamıyorlar ve aynı zamanda birbirlerine olan güvenlerini yok eden bir sebatsızlık duyuyorlardı. Onca yaşananlara rağmen, nedense birbirlerine karşı bir türlü güven duyamıyor, aralarına soktukları yeminlerini yok sayamayarak korkunç ve akıl almaz bir oyuna sürükleniyorlardı. Ve gece hüsranla yatıp her sabah hakkında durmadan konuşarak tükettikleri o koca cesaret küllerinden, ansızın yeniden doğuyorlardı.

Ne yaparlarsa yapsınlar birbirlerini başa çıkılamayan, tükenmeyen ve kabul olunmayan bir bağlılıkla seviyorlardı. Ama inkâr en kolay geri çevirme yöntemiydi ve şu anda benliklerine bu boykotla hükmetmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Yüreklerindeki inat ve aşk kanıtlarının bir anda yüz seksen derece değişmesinden doğan o küstahlıkla, birbirlerinden daha önce hiç bu kadar emin olmadıklarını belirtiyorlardı.

Peri inatla geri durarak ona, içinden kendini kovduğu yitik bir cennetin o büyülü anlarını vermemeye yeminler ediyor, Eymen ise yaralamaktan korktuğu için, bir daha aynı şekilde derin yaralar almaktan çekindiği için, baştan kangren olan yarayı kesip atmayı seçiyordu.

Ne yazık ki geleceklerinin kaderi tamamen onların elindeydi ve bunun kıymetini bilmiyorlardı. İnatla içlerinde beliren o özgün olan duyguyu bayağılaştırmak, otantik olanı bozmak, bu kuvvetli hisle-

ri de cehaletlerinin ve zevksizliklerinin buluştuğu o en düşük ortak paydaya dâhil etmek işinde birbirlerinin suç ortaklığını yapmaktan geri durmuyorlardı.

Eymen karısının serinkanlı yüzüne, asil duruşuna ve kendinden emin sözlerine uyarak geri duracak Peri ise söylediği sözlerin arkasında kalacaktı. İki yemin bir aşk... Ne olursa olsun kazanan taraf asla aşk olmayacaktı. Amaçları buydu. Peki ya kader! Kader bu konuda o üstün büyülere sahip kalemiyle neler yazıyordu...

Bu sabah bir işgüzarlık yapıp kendini arkadaşlarıyla dışarıya attığında, hâlinde bir durgunluk olduğundan şikâyet eden Lara onu zorla, otelin etrafında yürüyüşe sürükledi. Onun yanında nasıl bir durumda olduğunu belli etmemek için çok çabalamasına rağmen Peri, yine de bu konuda pek başarılı olamıyordu.

Hatta bir ara iyice hüzünlenen Lara "Sorun Gülümser mi? Takma kafana Peri, ne olur. Eymen onunla hiç ciddi olmadı. O da bunu biliyordu ama yediremiyor, ayrılmalarını kendine takıntı yapmış. Gidecek zaten..." diye kendince teselli etmeye çalıştı.

Mahcuptu duruşu ve utandığı hâlinden o kadar belliydi ki kıyamadı Peri ona, kolunu okşadı. Nasıl güzel bir kadındı bu. Kuzeninin edepsizliğini utançla yüreğinde hissediyordu. Daha fazla üzülmemesi için ona yalancı bir tutumla, gerçek gibi gülümseme bahşetti. Tedirgin ve bir o kadar çekinerek uzak duran arkadaşına yaklaşıp koluna girdi.

"Sorun bu değil canım, üzme kendini sen. Ailevi bir mesele ama geçer merak etme. Hem üzgün değilim sadece düşünceliyim. Sen de bunu daha fazla takma kafana, geçecek."

Evet, geçecekti ama ardında koca man bir harabe, bir daha onarılmayan bir yürek bırakarak hayatını delip deşerek geçecekti.

Onlar dolaşmaya çıktığında, kızların nazik davetini geri çeviren iş peşindeki kurnaz Ecem, ellerini arkasında bağlamış, zeki gözlerini düz bir ahenkle karısına odaklayarak bakıyordu. Yüzünde gezen hain planlar, kuyruğu birbirine değmeyen kırk tilki kadar kurnazdı. Birkaç adım attıktan sonra aklına gelen hinlikle, topuklarının üzerinde döndü.

Onun sessiz eziyetinden sıkılan Eymen ise, sonunda pes ederek

başını gömdüğü dosyalardan kaldırıp kaşlarının altından azarlayarak kardeşine baktı.

"Kaç karışmış oda?"

"Yirmi dört."

"Ölçüm bitti mi?"

"Sen kafanı kaldırmazsan kazı çalışması başlayacak."

Eymen elindeki kalemin kapağını sıkkınca kaparken "Daha ne kadar dolaşmayı düşünüyorsun beynimde? Git sahili turla." diye homurdanarak dolma kalemini sertçe masaya vurdu.

"Burası iyi." dedi Ecem ciddi bir sesle. "Dolaştığım yer, sataştığım sen olunca iyi geliyor keyfime." Ellerini arkasında beylik bir duruşla bağlamış, parmaklarını çekiştirip duruyordu.

"Başım dönmeye başladı, bu da benim sinirlerim için hiç iyi değil. Konuşacak mısın yoksa ben akıl okumayı keşfedene kadar bekleyecek misin bilmiyorum ama bir karar ver, yoksa şutlanacaksın."

Ecem birkaç adım daha attı. Ve her ne düşündüyse tekrar arkasını dönerek cama doğru sessizce yürümeye başladı.

Eymen ağzının içinde homurdanarak elindeki dosyaları önünde duran çalışma masasına bıraktı. Parmaklarını üzerine papatya gibi açarak, "Evet, benimle konuşamayacağın kadar önemli olan ve bocalayıp bir saattir açamadığın konu nedir?" diye sonunda sertçe sordu. "Yoksa sevgilin falan mı var? Kim o it?" dediğinde birden haşinleşmiş ve sert kaşları suçlarcasına gözlerini gölgelemişti.

Ecem kaşlarını kaldırarak "O iti zamanı gelince..." dediğinde gaf yapmak üzere olduğunu anlayarak hemen toparlandı. "Yani sevgilim olduğunda öğreneceğinden hiç şüphen olmasın. Şimdi konu ben değilim."

Sıkkınca yönünü abisine çevirdi. Alnını kırıştırarak şirince burnunu kıvırdı. Vakur bir edayla çenesini havalandırıp "Aslında çok belli bir konu ama nereden başlayacağımı kestiremiyorum." diye söze girdi. Sonra lafı uzatmanın anlamı olmadığını düşünerek birden atılıp "Ona ilgi duyduğun aşikâr ama ne kadar ciddi olduğunu soracaktım. Fakat senin yüzün böyle mahkeme duvarıyken suçsuz sanık olmak istemedim ama kızın sen de tutuklu kalmış hâli ortadayken de savunmaya geçmeden edemedim."

Onun böyle dandan düşer gibi şapadanak sorduğu özel hayatıyla, Eymen tek kaşını sorgularcasına havalandırdı. "Sen de hâkim olmaya mı karar verdin?"

"Birisinin savunmayı üstlenmesi gerekliydi."

"Peki... Öldüm de haberim mi yok?"

"Yok valla, sen yaşıyorsun ama annem kızı üzdüğünü duyarsa cidden öleceksin. Hem sen ona ilgi duymuyormuş gibi yapmacık olma, bence bu kadar belliyken çok eğreti duruyor bu umursamaz maske yüzünde."

Eymen kaşlarını daha sert çattığında, "Tabii ilgi duyuyorum ona, o benim karım!" dedi azarlayan tok bir sesle. Ecem abisine doğru aheste adımlarla yaklaştı. İçinde hain şimşeklerin çaktığı zeki kahveleri kısıldı ve uzun kirpiklerinin arasında kaybolurken neredeyse dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

"Tabii duyuyorsundur, saçma bir soru oldu. Bunu zaten gözlerinden görebiliyorum, ona karşı boş olmadığını biliyorum ama asıl merak ettiğim konu..." İç çekti. "Bunun boyutu. Onu sahiplenecek kadar mı ilgileniyorsun yoksa acıyor musun? Bak kaç gündür benim yanımda kalıyor, sürekli üzgün ama sende hiç hareket yok. Ne yaptıysan kıza, anlatmıyor da ağzına dikiş atmış, çaresizce susuyor."

Olanlar hatırına gelince Eymen gerildi. Dişleri sıklaştı, kaşları dehşetle çatıldı. Tok sesi kulak zarına zarar bir tonda sertleşerek "Bu kadar yeter çitlembik. Yanında kalıyorsa, biraz kafası bozuk demektir. Ona zaman tanıyorum." diye kendini açıkladı. Lafı uzatmak istemediğini belirterek "Ayrıca bu konu seni ilgilendirmez. Onunla benim aramdaki konunun, senin ilgi alanına girmesine ve hatta ilgilenmene ihtiyaç duyacağını sanmıyorum. Konu kapandı! Şimdi işime dönebilir miyim?" diyerek onu başından savmak istedi.

Ama Ecem'in, ifadesini almadan gitmeye niyeti yoktu.

Eymen her ne kadar sakince onu kırmadan konuyu kapamak için konuşsa da duygularını kontrol etmekte hayli zorlanıyordu. Üstelik bu konuya karıştığından dolayı kızdığını gözlerindeki kısılmadan anlamak mümkündü.

Ecem başını kızgınca havalandırdı. "Aslında birkaç hafta önce olsa beni ilgilendirmeyi bırak, umursamazdım bile. Aksine onu şut-

ladığına sevinebilirdim. Ama onu tanıdım ve gerçekten çok seviyorum. Senin, onu üzmenden korkuyorum. Bir şeyler ters gitmiş belli ki hem onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana anlatmadığı şeyler var, tanımıyorsun onu." Durdu ve asıl vurucu lafı sona sakladı. "Sen karını, ne kadar tanıyorsun abi?"

"Bu nasıl soru?"

"Anladığın cinsten bir soru... Ne kadar tanıyorsun? Çayını nasıl içiyor, kaç şeker atıyor biliyor musun?"

Onun hakkında neyi bilmiyor olabilirdi ki Eymen? Ona anlatmadıklarını Ecem'e mi anlatıyordu? İçinde dolaşan zehirli vesvese kanına karıştı ve zihnini bulandırdı. Bu konu canını fena hâlde sıktı. Birden nemrut duruşuna yaraşan huysuz bir homurdanmayla, "Ne yani, buraya bizim ilişkimizi analiz edip çayı kaç şekerli içtiğini tartışmaya mı geldin? Bir saattir ben ve karım arasında ne olduğunu çözmek için mi kıvranıyorsun? Bilgin olsun diye söylüyorum, bu mahrem mesele bizi ırgalar, sizi yok sayar. Şimdi onun hayat hikâyesini özet geçeceksen söyle de kahve isteyeyim, yok özelime sızacaksan seni çıkarmadan kendin arkanı dön ve kapıyı kapatarak odadan git." dedi sert bir alayla. Aslında alaycı değil, huysuzdu. Ve sinirleri iyiden iyiye geriliyordu.

"Onun canını sıkıyorsun abi, üzüyorsun. Kız bizim hayatımıza alışık değil, neden anlamıyorsun? Birden girdik hayatına, tüm düzenini altüst ettik. Sudan çıkmış balığı okyanusa bıraktık. Geçmişiyle olan kuvvetli bağlarını kestik. Neden zorluyorsun? Ya da neden bir adım da sen atmıyorsun? Ya bırak kuş yuvadan kendi hayatına uçsun, ya da gönül kafesine al, korkmasın artık, rahatlayıp durulsun."

Onun isyanla serzenişlerine öfkelenen Eymen, elini sertçe masaya vurarak "Yeter!" diye neredeyse kükredi. Dişlerinin arasından süzülen koyu sesiyle, "Ecem, beni delirtme! O benim karım ve sen burnya gelmiş saçma sapan konuşarak aklımı bulandırıyorsun." diye azarladı.

Abisinin bu öfkeli hâlini pek ciddiye almayan Ecem, elini önünde yelpaze gibi salladı. Hiç de korkmamıştı. Tamam, azıcık altına kaçıracak gibi olmuştu ama hemen geçmişti.

"Saçmalamayı kes abi! Madem sen açık konuşmuyorsun, ben

konuşurum. Benim öğrenmek istediğim, onun hakkında ne kadar ciddi bir düşünce içerisindesin. Hayatında olacak kadar mı seviyorsun, yatağına alıp kalbini unutacak kadar mı?" Gözlerini kuşkuyla aralayarak "Yoksa hayatında gelip geçici olacağı kadar mı benimsiyorsun? Sonra evlilik hakkında düşündüğün şu saçma şey... Seninle aynı fikirde değil. Ben de değilim, annemle, babam da değildir emin ol! Benim yanımda kalıyor ve milletin gözüne batmaya başladı bu ayrı gayrı durumunuz. Özellikle Gülümser karısı bunu bana ballandırarak anlattı. Sen neyin kafasındasın abi?"

Eymen dişlerini sıktı. Burun kenarında bir kas seğirmişti. Ah bu iş olmayacaktı, o Gülümser'in boynunu kıracaktı. Karısına bir yaklaşsın, onun uyarısını ciddiye almasın, derisini yüzerdi.

Ecem onun içindeki barutu ateşlediğini fark edince "Hemen sinirlenme. Peri'ye söylemedim." diye başını salladı. "Ece ne zaman alacaksın karını yanına?"

Bakışlarını masaya çevirip önündeki dosyasıyla ilgileniyormuş gibi yapan Eymen, "O ne zaman isterse, o zaman gelir." diye huysuzlandı. Sonra sanki kendini rahatlatmak ister gibi söylenmeye devam etti. "Şimdi kızgın, biraz da inatçı... Hem şu söz meselesi var."

Ecem başını kaşıyarak "Ne yani, onunla verdiği söz hakkında konuştunuz mu? Bunu bana söylemedi." dedi dalgınca. Ağzındaki baklayı safça ortaya çıkararak en büyük ahmaklığı yapmıştı. Hemen tava gelmişti. Ve Peri onu yaptığı gafın ifşasıyla kıtır kıtır kesecekti.

Eymen kaşlarını çattı. Derhal sordu. "Hangi söz?"

Ecem kuşkuyla şeytani gözlerini kıstı. "Az önce bana söylediğini, söylemiştim. Hani neden evliliğe bu kadar..." Anladığı gerçekle gözleri kısıldı ve ellerini yumruk yaparak ayağını yere isyanla vurdu. Tongaya düşmüştü. Bilmiyordu. Lanet olsun nasıl bilmezdi, aylardır aynı odanın içerisindeydiler. Hırsla nefes alarak "Lanet olsun abi! Sana söylememiş sırrını ve sen beni..." derken kızgınca dudaklarını büzdü. "Ben bugün burada bir söz merasimi olacak, onu demiştim." diye zekice kıvırdı.

Ama yemezler!

Eymen tekinsizce dikleştirdiği sırtını geriye yasladı. "Şimdi anlatacak mısın? Yoksa ben gidip kendisine sorayım mı? Ecem anlattı cümlesini tırnak içerisine alarak."

Bu kuru tehditle Ecem derin bir nefes aldı ama bunun neredeyse geçici bir rahatlama sağladığını anlaması uzun sürmedi. Peri, abisine anlatmamış olabilir miydi? Olsa, sormazdı herhâlde! Bunu hiç sormamıştı ona. Ama bu konuşmadan çıkan sonuç belliydi. Onun, geçici bir evliliğe karşı olduğunu, Eymen'in bilmesi gerekmez miydi? Aynı evde, aynı odada ve aynı yataktaydılar ve abisi tam bir bakan kördü. Ve ilk defa onun dirayetine ve cesaretine hayran kaldı. Kıza onca zaman dokunmamıştı. İstemediği hiçbir şeye zorlamamıştı.

Vay be!

"Ecem, sana ne *sözü* dedim?"

Eymen üsteleyince Ecem biraz mırın kırın etse de bunu onların geleceği için yapmak istedi. "Onun annesine verdiği söz, ölmeden önce yemin etmiş."

Eymen biraz şaşkın, biraz kızgınca kaşlarını çattı. Konu dikkatini çekmiş, hatta merakını fazlasıyla cezbetmişti.

"Hangi konuda?"

"Tabii ki evlilik konusunda. Sana anlatmadıysa benim anlatmam doğru olmaz. Bunu ona sorarsın. Ama şu kadarını söyleyeyim... Ya da boş ver!" dedi sitemle.

"Onunla iyi anlaşıyoruz, hem onun için de sorun olduğunu sanmıyorum. Ve şu söz meselesini açarsan, iyi olur. Bilmek benim hakkım. En yakını benim, *kocası*."

"Ya!" diyen Ecem alayla dudaklarını büzdü. "Hayır, en yakını falan değilsin. Bak gördün mü onu daha ayrıntılı tanımıyorsun bile. Nasıl bir karakteri olduğunu, neyi sevdiğini, neye kırıldığını ve sevindiğini, neye inandığını umursamıyorsun. Abi, sen karını daha tanımıyorsun. Üzülünce ne hisseder, kızınca ne yapar, kırılınca nasıl tepki verir bilmiyorsun. Sadece sorgulamadan üzerinde hak iddia edip ona zarar verecek girişimlerde bulunuyorsun ve bu onu senden uzaklaştırıyor."

Eymen ciddiyetle doğrulurken sabırla dişlerini sıktı. "O benim karım, ufaklık. Bu seni ilgilendirmez. Onun üzerindeki tüm haklar benim, saçından kirpiğine kadar bana ait. Şimdi konuya dönelim."

"Hayır ilgilendirir. Konuya dönmek falan istemiyorum. Eğer Peri üzülecekse bu konu beni ilgilendirir." Abisinin ne denli rahat olduğunu görmesine rağmen, ısrarla konuşmasını sürdürmeye devam etti. "Onu kahreden değil, hak eden birisiyle evlenmesini yeğlerim abi. Bu sen bile olsan, onun üzülmesine müsaade etmem. İstemiyorum. Hele anlattıklarından sonra, asla!"

Eymen kardeşine irdeleyerek baktı. Bu ufaklık onun bilmediği neler biliyordu *karısı* hakkında! Hem de onu karşısına alacak kadar ciddi. Sonra şu *söz* meselesi de neydi? Aklını kurcaladı. Yoksa hâlâ o eski nişanlısı olacak salağı mı düşünüyordu? Dişleri sıklaştı, yüreği hızlanırken elindeki dolma kalemden çıtırtılar gelmeye başladı.

"Söyle o zaman çitlembik, madem onu benden iyi tanıyorsun, madem sana her şeyi anlattı, şu söz meselesi ne? Anlat bana karımı."

Ecem sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. "Bunu sana anlatamam. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Onu istiyorsan, hak etmen gerek. Ve senin şu ego budalası halin onu hak etmiyor, kibirden arın. Geçmişin karanlığından kurtul ve önündeki yola daha ferah çık. Ben, sana düşünce kibrinden bahsediyorum aman sakın yanlış anlama, gerçek anlamda kocası olacağına inanmazsan, ancak avucunu yalarsın!"

Bu kadar yeterdi. Derin derin solurken duyduklarını hazmedemeyen Eymen'in dişleri sıklaşarak ağzının içinde gıcırdadı. Elini masaya sertçe vurarak "Sen benimle bu şekilde konuşma cüretini nereden buluyorsun!" diye öfkesinin arasından tısladı.

Ecem onun sinir gösterisini pek ciddiye almadı. "Seni tanıyorum. Aşk yok, evlenmek yok, sorumluluk yok, çocuk yok ama güzel vakit geçirme anlayışı var. Ama abicim biliyor musun ancak kendini kandırıyorsun. Biz bile yüzeydeki buz dağının eridiğini görüyoruz. Sen bu yolu çoktan aştın, kabullen artık." Birden durdu ve tek gözünü kısarken dudağını kemirdi. "Düşünsene benim karşıma çapkın, yakışıklı, umursamaz, kibirli; egosu balon yapmış, biraz da küstah birisi çıktı." Ah o adam zaten hayatındaydı ama bilmesine gerek yoktu.

Bu adam kimdi lan? Küçük, mini minnacık, masum kardeşini ayartan ibne de kimdi? Onun ağzını burnunu kıracaktı.

"Çıkmaz!" diye kükredi Eymen. Hiddetle kaşlarını kaldırınca Ecem lafı doğru kaleye attığını anladı. "Hani benimle vakit geçirmekten hoşlanan biri, mesela evli gibi birlikte takılacağım biri. Özgür dokunuşlar ve hatta ilerisi..."

"Bacaklarını kırarım senin Ecem!" Bunu daha sözü bitmeden tükürerek kükremişti.

"Nah kırarsın! Öyle bir şey yapacak olsam, nereden duyacaksın? Biz, senin kırdığın fındıkları duyuyor muyuz, bak!"

Eymen oturduğu koltuktan müthiş bir hışımla fırladı. "Kim o şerefsiz? Seni kandıran piç kim? Onu ben ecdadını si..."

Abisinin ağzından çıkacak küfrü son anda engelleyen Ecem panikle, "Mesela dedim abi ya celallenme hemen!" diye korkuyla kıvırdı. Kalbi kaburgalarını dövüyor, bacakları suçluluğundan titriyordu. "Delilenme, ne küfrediyorsun olmayan sevgilime? Heh işte... O ecdadına sövdüğün adam sensin. Küfret bakayım anana, bacına... Devam et hadi yiyorsa!"

"Delirtme beni, ne biçim konuşuyorsun benimle?" diye masaya iri eliyle sertçe vuran Eymen, çıldırmış gibi bocalıyordu. Kardeşi olmasa çoktan canını yakmıştı.

Ecem olduğu yerde korkuyla sinerek sıçradı ama bunu abisine elbette belli etmedi.

"Az önceki saydıklarımı yapan ve hatta yapmakta ısrar eden o kendini beğenmiş hıyar..."

"Çık dışarı!" dedi Eymen lafı kardeşinin ağzına tıkayarak.

"Ama öylesin. Sen deminden beri kızdığın adamsın. Dağ mısın, taş mısın be mübarek? Bırak zalimliği, barış kendinle. Senin hiç insafın yok mu sevdiklerine? Yedi kat el dediğini getirdin yuvana, candan öte yaptın canlarına... şimdi yüreklerinden insafsızca çekip almak istiyorsun. Görsene abi! Dallarını bahar bastı, umutların yemişe durdu. Sen bu baharı cennet yapmak yerine; kurutuyorsun."

"Ecem!"

"Zalim... Hatta onu kaybettiğini anlayamayacak kadar kocaman bir ahmaksın sen! Körsün!"

"Si..." dediğinde küfretmemek için birden dilini ısıran Eymen, "Git!" diye tısladı.

Ecem onu kovan öfkeli abisine keyifle baktı. Kudurmuş ayı gi-

biydi hiddeti, acıyan yarasına sonunda parmak basmayı başarmıştı. Gerçekler işine gelmemişti tabii.

"Gözünde canlandır abi, ben ve o çapkın sürekli dip dibe, benden faydalanmak istiyor ama evlenmek istemiyor." Yüzünü ekşitti bu fikirle ama abisi resmen şeytan çapmış gibi irkildi ve karnına tekme yemiş gibi koltuğundan havalandı.

Eymen ne ara masaya uzanmış da kalemliği kardeşine zarar vermeyecek şiddetle duvara fırlatmıştı, bilemedi. Onun masada doğrulduğunu gören Ecem, "Gerçekler can yakar. Şu dünya üzerinde kafana taktığında elde edemeyeceğin kadın olmadığını bizzat kendi gözlerimle; iş üzerindeyken gördüm. Ama bu sefer yanlış durak, sert kapıya çarptın abi. Birini baştan çıkarmayı düşünüyorsan, önce kendi kardeşlerini düşün. Çünkü herkes senin gibi düşünürse ağlayan tek kişi o kız olarak kalmaz. Bana başkasının yapmasına tahammül edemeyeceğin davranışı, sen ona yapma, dayanamayacağın eylemlere girişme abi. Peri de tıpkı benim gibi bir anne kuzusu. Yetim olması, sahipsiz olduğu anlamına gelmez. Sahipsiz kulların sahibi bir tek Allah ve onu, sana asla yem etmez. Gözünü aç artık, kuş kafesten uçuyor." dedi.

Koltuğundan kalkmakla kardeşini kolundan tutup odasından atma arasında bocaladı Eymen. Sanki birden üzerine dağ çökmüş, nefes alamıyordu. Kalbi atmayı, öfkesi kabarmayı kesti. Sonunda homurdanarak "Ben kimseyi kandırmıyorum, söz de vermiyorum." diye söylendi.

"Biliyorum. Ama olsun sen yine de bu eylemleri yapmadan önce bir düşün. Beni düşün, Esme ablamı gözlerinin önüne getir. Onun üzülmesine razı olamam. Her ne kadar iradesi kuvvetli görünse de özünde göründüğünün aksine çok naif ve kırılgan. Buzdan şatolar gibi dokunsan parçalanacak. Şekerden ağaçlar gibi senin baharın, yağmur olup üzerine yağma. Eritme. Ya sahip çık ya bırak kendi yolunu çizsin. Onu üzmene seyirci kalamam abi, sırf üç beş dakikalık keyifli anların için birinin hayatına kast etmene izin veremem."

"Sen çok fazla konuşuyorsun. Edepsizliği de iyice azıya almışsın. Bu onunla benim aramda ufaklık, seni ilgilendirmez. Bas geri, karım o benim."

Omzunu nazlıca sarsan Ecem kapıya yöneldi. "O, senin gerçek anlamda karın değil, bu konuda hiçbir hakka sahip değilsin. Ona dokunamaz, sokulamaz, hatta şu vakitten sonra elini dahi süremezsin. Ama benim arkadaşım ve bu konu beni ilgilendirir. Onu sadece sana değil, kimseye yem etmem." dediği gibi kapının kolunu kavrayıp ona şaşkınca bakan adamı ardında bırakarak çıktı.

Eymen masanın üzerindeki dosyaları öfkeyle duvara savurup koluyla masasında deprem etkisi yarattı. Sonra da fırtına sonrası viran kent gibi bitap düşerek başını elleri arasına alıp gözlerini kapattı. Ne yani, Ecem onların gerçekten evli olmadıklarını biliyor muydu? Dişlerini sıkarak tısladı.

"Peri!"

Ve masaya hiddetle çarpan kalem, sekerek yere düştü.

Öte yandan gün içinde ruh gibi gezen, Nebahat Hanım'la konuşup Ecem'in çenesini çekmekten başka bir şey yapmayan Peri, öğleye doğru artık pes ederek Ecem'in ısrarlarıyla havuza gitmeye karar verdi. Dolabını talan eden Ecem ise ona yine kızarak "Ya bu kadar büyütecek bir şey değil." diye sıkkınca homurdandı. "Korkma seni manav tezgâhına sürmüyorum."

Peri derince iç geçirdi. "Ama benim bikinim yok. Sana daha önce söyledim. Yanıma almayı bırak, zaten mağazandan da almamıştım. Üstelik buraya tatil için gelmedim. Emredildi, hatta fikrim alınmadı bile getirilirken."

Ecem dolaptaki kirlileri yere ve yatağa fırlattı. Peri onları toparlayarak banyodaki kirli sepetine yöneldi. Sonunda dolaptan başını çıkaran Ecem aradığını bulmanın hazzıyla onun peşinden banyoya yürüdü."Benim fazla bikinim var, hadi ama nazlanma ya! Bak tatilimiz otelin odasında geçsin istemiyorum."

"Sen git Ecem, benim hiç hevesim yok. Lara sana katılır, cidden. Böyle geleyim istersen yanında biraz oturur odaya geri dönerim."

"Sen yüzmezsen olmaz. Ben de gitmem, sen olmayınca tat alamıyorum."

Kirli sepetinin kapağını kapatan Peri, kapının girişinde duran genç kızın yüzüne hüzünle baktı. Ecem muzır yüzündeki tek gözünü hafifçe kısınca inadından vazgeçip "Tamam ama fazla kalmayız.

Akşama doğru Lara'ya söz verdik, şehre inip birlikte dolaşacağız, unutma." diye söylendi.

Ecem, haylaz bir çocuk gibi ellerini birbirine çarparak "Tamam, iyi olur hatta çok iyi olur." diye hızla odaya girip giysi dolabının kapısına yanaştı. Bakmadan evvel de "Caymak yok." diye buyurdu. Yarım saate kalmadan Peri ve Ecem bikinilerini giymiş, havuza gitmek için yola koyulmuşlardı. Havuza açılan geniş kapıdan dışarı çıktıklarında, otelin serin rahatlığından Bodrum'un yakıcı sıcağına adım atmışlardı. Peri, çantasına telefonunu koyarken, Ecem boş şezlong bakınıyordu. Bakışlarını havuzun başında dolaştırdığında, öğle vaktini henüz geçtiği için ortam kalabalıklaşmaya yeni yeni başlamıştı. Köşedeki palmiye ağacının altında, birkaç şezlongu boş gördü. Peri'ye bakarak "Köşeye gidelim mi, orası daha sakin, hem rahat rahat kitap okuruz." dedi. Peri kafasını sallayarak onaylarken sessiz-ce yanında ilerdi. Yerlerini ayarladıklarında, Peri etrafına bakınarak üzerindeki pareosunu çıkarmış, plaj havlusunu şezlongun üzerine sermişti.

Her ne kadar gölgede olsa da bulundukları yer, güneşin yakıcı sıcağını teninde hissettiriyordu. İlk yarım saat boyunca Ecem birkaç defa yüzmüş. Peri de kulaklığını takarak müzik dinleyip kitap okumayı yeğlemişti. Kısa bir süre sonra, üzerine bir gölge düştü Peri'nin. Yanında bir hareket hissetti. Gözlüklerini hafifçe alnına çıkarıp yattığı yerden biraz doğruldu.

"Aşk olsun, burada bensiz mi takılıyorsunuz?" diyen kadının yılışık yüzüyle karşılaşınca, bir an tatlı uykusundan dürtülerek uyandırılmışçasına afallayarak kaldı. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, ne konuşabiliyor ne de öfkesinden nefes alabiliyordu.

Gülümser sinsi yüzüyle kızarak bakıp, sanki hakkı varmış gibi azarlayarak havadan sudan bahsediyordu. Birden iç geçirip "Ben de yalnız başıma güneşlenmek istemiyordum, doğrusu iyi oldu sizi görmem." diye neyseyle cıvıldaması yok mu, Peri tırnaklarını gırtlağına geçirmemek için kendisini zor tuttu.

Olanları havuzdan izleyen Ecem derhal yanlarına gelip "Git o zaman başka yerde güneşlen, burada yalnız kalacaksın malum." dedi havlusunu bedenine sarıp göğsünde sabitlerken.

"Tek kalmayı sevmediğimi bilirsin Ecem, hem biz eski dostuz, hiç hatırın yok mu?"

"O zaman eğleneceğin bir arkadaş bul Gülüm, burada ancak moralin bozulur. Geçmişin hatırına üzmeyeyim seni." dediğinde bir hayli hırçın bir tavırla sert sert baktı. Onu umursamadan Peri'nin yanına iyice sokuldu, elini güneşin yandan vuran ışıklarına siper ederek dikkatli dikkatli onun yanlarından gitmesini bekledi. Gülümser'in ona attığı son kazığı henüz unutmamıştı.

Ama ona inat yüzsüzce yaptığı hatayı umursamayan Gülümser, bakışlarını genç kıza çevirdi. Koyu gözlerinde sinsi bir ışık vardı. Öyle insanın zihnini bulandıran çingıraklı yılan bakışı... Zehirli ve öldürücü. Koyu kumral saçları güneşte iyice açılmış, teni daha da bronzlaşmış yüzüyle o gözler insanın zihnini ürkütücü düşlere çekiyordu.

Peri dişlerini sıktı ama onun varlığından etkilenmiyormuş gibi yapmacık bir sakinlik takınarak başını şezlonga tekrar dayadı. Gözlüklerini takarken "Sorun yok Ecem, tabii ki eski arkadaşın burada güneşlenebilir. Sonuçta burası onun da oteli. O da buranın ortağı." diye zoraki bir şekilde konuştu.

Onun bu sakinliğine delirten Ecem, yengesine şaşkınca baktı. Bir an tekmeyle dürterek "Kendine gel, gelmezsen saçlarını yolarım." der gibi üzerine eğildi ama sonra birden duruldu. Hayır, bu kıza gelmeden evvel bir şey koklatmış olamazdı. Hakikaten kafası güzel miydi bunun, ne kadar soğukkanlı duruyordu? Gözlüklerini takmış, müzik çalarını kulağına takıyordu.

Gülümser sinsi bir yılan gibi avını ısırmaya zaman kollarken o, panzehir olmadan önüne atılıyordu. Salak mıydı bu kız? Abisine kancayı taktığını ve hâlâ peşini bırakmama adına her yolu denediğini görmüyor muydu? Abisine kızdığı kadar, Peri'ye de kızdı ama sonra onun dudaklarındaki kasılmayı görünce yanlarında duran elinin titrediğini fark edince yüreği ezilerek gerçeği anladı. Oynuyordu. Ah gurur, sen ne menem bir bataksın, çektikçe çekiyorsun insanı aşağı. Bakışları ellerine kaydığında, onun şezlongun yanlarını sımsıkı tuttuğunu ve her an olacak ani bir tepkiyi geçiştirmeye çalıştığını gördü. İç çekerek az önce kızdığı yengesine, bu sefer üzüldü.

O anda yanlarındaki şezlonga arsızca kurulan Gülümser, sakince etrafı izliyordu. Ecem şezlonga uzanarak Peri'ye yaklaştı. Sesini kontrol altına alarak "Sen kafayı mı yedin Peri?" diye çıkıştı. "Kadının amacı belli, seni küçük düşürüp kocanı... Tövbe tövbe!"

Peri gözlüğünü biraz kaldırıp koyulmuş kırgın bakışlarını Ecem'e çevirdi. O yeşil gözleri nasıl da öfkeyle parlıyordu. Ecem'in ağzı kilitlenirken "Sence bu mümkün mü? Benim olmayan bir şey için savaşmamın ne anlamı var Ecem? " dediğinde gözlerindeki hayal kırıklığı barizdi. Bunu saklamak için gözlüğünü tekrar yerine taktı.

Bu sırada Gülümser koyu gözlerini süzdürerek Peri'ye döndü. "Kocanla aranız bozulmuş duyduğuma göre, odaları ayırmışsınız. Bu otelde bazı şeyler saklanmıyor ne kötü değil mi?" Yüzündeki keyif, gözlerindeki ışıltı insanı çileden çıkarıyordu.

"Gözünle gördün mü?" dedi Ecem atılarak lafa. Elleri eski dostunun yüzünde her an patlayabilir şekilde yumruk oldu.

"Görmeme gerek yok, herkes konuşuyor."

"Evet, senin hakkında da herkes *kaşar* diye konuşuyor ama ben ne yazık ki uzun zaman o konuşanlara inanmadım. Bence sen de her söylenene inanma."

Gülümser tırnaklarını çıkararak yırtıcı bir tavırla, "Oynama Ecem! Böyle olacağı başından belliydi. Aslına bakarsan üzüldüm. Malum, abine çok bile dayandı, daha erken sıkılmasını bekliyordum." diye fütursuzca edepsizliğini ele aldı. Bu nasıl hayâsız, erdemsiz bir kadındı, gursuz yosma!

O ana kadar sessiz kalan Peri sakinliğini koruyarak başını yana çevirdi. Gözlüklerinin ardından şimşekler çakan gözlerini kıstı ama tabii kadın bunu göremedi.

Ecem onun yüzünün öfkeden kızardığını fark edince "Ne münasebet... Yok, öyle bir şey! Ben biraz kötüyüm, yengem bana destek veriyor." dedi dişlerini sıkarak. "Sen dedikodu yapacaksan birileriyle, önce kendi hakkında konuşulanları öğren bence. Böylece müdahale edebilirsin, hani artık benim gibi bir maşan da yok milleti susturacak."

"Aşk olsun, seni ne zaman kullandım Ecem?"

"Ne zaman kullanmadın ki?" dedi kız küfreder gibi.

"Ecem, kapatalım bu konuyu." dedi Peri sıkkınca. İçinde fırtınalarla patlayan duru sesi hâlâ sakin ve ifadesizdi.

Kadın bilmiş bir sırıtışla onlara inanmadığını belirtircesine şuh bir kahkaha attı. "Çok güzel oynuyorsunuz. Şimdi üşenmesem ayağa kalkar sizi alkışlardım. Gelin görümce harika tiyatrocular olmuşsunuz." Tiksinen gözlerini Peri'ye çevirdi. Peri ona bakmadı bile ama o kadının bakışlarını yüzünde hissettikçe her an yerinden fırlayıp gitmekle kalmak arasında bocalayarak içinde savaştı durdu. Ve iyice edepsizliği ele alan Gülümser ciddileşerek "Seninle uğraşmamakla iyi etmişim. Senden sıkılacağını biliyordum. Yakında yine bana dönecek kezban! Bu hep böyle oldu ve olmaya devam edecek. Sen onun kapasitesine uymazsın, kriter meselesi." Başını yana yatırdı ve sanki genç kızın gözlerini görüyormuşçasına haince bakarak "Dolaşıp dolaşıp hep bana dönecek, bumerang gibi. Atarım ve geri dönüşünü eminlikle beklerim. Her anlamda onu tatmin eden tek kadın benim, senelerdir olduğu gibi." diye arsızca sözlerine devam etti.

Kendinden ne kadar da emindi!

Peri başını ilgisizce sarstı. Ona sinek kadar bile değer vermediğini belirtti. Düşmanına verilecek en güzel cevap, onu sessizliğinle çıldırtıp kudurtmaktı. Ve kadının hiç beklemediği bir soğukkanlılıkla, umursamazca yüzüne gülümseyerek baktı. "Zor olmadı mı bunca zaman hep beklemek? Artık gibi değersizliğini hissetmek canını acıtmıyor mu? Hayır, eleştirmiyorum sizi, sadece merakımdan sormuyorum. Belki de senin idrak etmediğini ben dile vuruyorumdur ondan belirttim."

Peri onun afallamış ifadesini kızgınca seyrederken yarı keyifle, istediği vuruşu yaptığını anlamıştı. Zarafet sahibiydi Peri. Kızarken de överken de zarafetini asla elden bırakmazdı. Onunla tartışan kişi sakinliğinden çıldırır, zarafetine çentik atamayınca kudurarak nefretinin yerini hayranlığa bırakırdı.

Gülümser de öyle oldu. Öfkeyle yerinden doğruldu. "Sen kimsin de bana ahlak dersi veriyorsun?"

"Sakin ol! Hişttt, bu kadar belli etme doğru olduklarını." dedi Peri kibarca. Ecem'in bir karış açık kalmış ağzının eşliğinde, "Senin yaptığının toplum arasında küçük düşürücü bir adı var. Ama insanlar

âleminde değil. Yazık! Bir erkeğin peşinden hem de evli bir erkeğin, başkasının erkeğinin peşinden istenmediğini bilerek artık toplayıcı olarak gitmek acı verse gerek. Öteki kadın olmak zor." dedi buz gibi sesiyle.

Aşağılanmayı tüm hücresine kadar hisseden Gülümser, ellerini yumruk yaparak dişlerini sıkmaya ve herkesin duyacağı şekilde derin derin solumaya başladı.

"Kendine çok güvenme kezban!"

"Ben Allah'tan başkasına güvenmem Gülümser. Çünkü benim ondan başka kimsem yok. Arkasında zarar göreceği kimsesi olmayanlar, en tehlikeli insanlardır unutma. Ben, bunu sana da tavsiye ederim. Güven ve onur çok önemli erdemlerdir. Gurur o kadar pahalı bir eylemdir ki; ucuz insanlar onu asla satın alamaz."

Maddi açıdan zengin erdem bakımından fakir kadına bakan Ecem, yengesinin söylediği gerçek düşünceleriyle kıkırdamaya başladı, Gülümser de kudurmaya. Peri ise dudaklarından sakinlikle çıkan her sözle, ifadesiz hâline ulaşmak için kendisini sıktığından sebep, nefesi kesiliyor, elleri sinirden hafifçe titriyordu. Soğukkanlı yanının bozulmasını istemiyordu.

Gülümser bu konuşmanın ardından, her ne kadar konuşmaya çabalasa da Peri onu duymuyormuş gibi yapmaya devam etti. Hatta dizine koyduğu eliyle şarkı dinliyormuş gibi ritim tutmaya bile başladı. O da gayri ihtiyari sustu. Peri sustu, Gülümser daha çok kinlendi. Bir insanı suskunluğun bu kadar çileden çıkaracağına şahit olan Ecem ise keyifle güneşlendi. Onun bu vurdumduymaz duvar hâllerine ifrit olan Gülümser, sevdiği adamı bu salak kezbana kaptırdığına inanamıyor, bunu kendine yediremiyordu. Eymen'in onu seçmesi yetmezmiş gibi bir de bu kız onu görmezden geldikçe içindeki intikam ateşi daha da büyüyordu.

Bu ne cüret, kimse onu değersiz hissettiremezdi. Hele bu Kezban kılıklı paçoz asla!

Lara yanlarına gelip onları bir arada görünce şok geçirerek donakaldı. Kuzenine kızgınca kısık seslerle azar çekerken Peri'nin uyarısıyla sustu, öfkelenerek ufak havuza geçti ve Melek'i sinirle yüzdürmeyi denedi. Bu çabasını takdir eden Peri, onun üzülmesine dayanamayarak yanlarına gidip Melek'le oynarken az da olsa Lara'nın moralini düzeltmiş oldu.

Ve bu süre zarfında Peri ve Ecem ne zaman havuz başına dizilmiş şezlongların önünden geçse tüm gözler, onlara çevriliyordu. İlk başlarda bundan rahatsız olsa da Peri, zamanla alışmaya başladı. Hatta belli bir zaman sonra umursamamaya bile başlamıştı.

Öte yandan etrafı merakla dikizleyen adamın, camların ardına saklanmış keskin gözleri, havuz başındaki kuru kalabalıkta amaçsızca gezindi. Güneş gözlüklerine keskin gün ışığı çarpınca kaliteli camlar göz alıcı pırıltılarla ışıldadı. Buğday teninde güneşin havuza vuran eşsiz huzmeleri raks ederken düz bakışları bir noktada durakladı ve ileriye odaklandı. Bedeni gördüklerinden hoşlanmayarak belirsiz bir asabiyetle kasıldı. Çene kasları kendiliğinden hareketlenirken derin derin soluk almaya başlamasına rağmen yine de geniş göğsü sakince inip kalkıyor, gazabını saklıyordu. O gözler hiddetle bir ceylanın üzerine odaklanmış, keskin bir yırtıcıyı andırırken yanındaki adam onun bu tekinsiz hâline bakıp küstahça sırıtıyordu.

"Çok güzel, huri gibi. Daha önce onun kadar saf, güzel, meleksi bir varlık görmedim. Duruşu, bakışı, hâlini ve tavrını hiç saymıyorum. Yüz güzelliği ise başlıca bir mesele zaten. O kanatsız bir Tanrıça kadar eşsiz..."

Eymen'in bakışları duyduklarıyla Turgut'un yüzüne kaydı. Genç adam o kara camların arkasındaki keskin, hiddetiyle öldüresi bakışları hissediyordu. Ve açıkçası bu bakışlar onu kızdırmak yerine, bilhassa eğlendiriyordu. Sesini kontrol altına alarak tekdüzelikle yaydı ve sanki kalburüstü bir konudan bahseder gibi, ifadesizce mırıldandı.

"Eğer boşanma kararında düşüncelerin kesinse; böyle bir güzel- likten vazgeçmeye ciddi bir aptallıkla hazırsan, onunla evlenmeyi kesinlikle düşünebilirim. Böylesi bir güzellik bir daha bulunamayabilir, kaçıran aptal olmak istemiyorum."

Eymen'in yanında cansız bir et parçası gibi sarkık duran, avucunun içinde sıkıca telefonunu tutan eli kasıldı ve telefondan çıtırtılar gelmeye başladı. Kocaman iri eller, sanki meydan okumaya davetiye mesajı gönderiyordu. Burnunun yanlarındaki kasları seğirdi. Keskin, erkeksi dudakları aralandı ve kesif bir öfkeyle "Karımdan uzak dur,

dostluğumuz bozulmasın." diye dişlerinin arasından ciddi bir üslupla, katı bir tehditle uzadı.

Aslında sonsuz güven duyduğu Turgut'un erdemli ve mert bir erkek olduğunu biliyordu ama işte, işin içine karısı girince içindeki kıskanç erkeği bastıramıyor, mantıksız bir adam olup çıkıveriyordu.

"Benden ayrılana kadar, o benim imzamın hükmünde, korumam altında ve ayrıldıktan sonra da öyle olacak!"

"Ne demek ayrıldıktan sonra da öyle olacak, ona metresin olmasını teklif etmedin herhâlde!" dedi Turgut alayla ve aldığı sinsice cevapla dehşet bir ifade belirdi yüzünde. Karşılığında aldığı donuk duruş, her şeyi açıkladı.

"Siktir!"

"Doğru konuş!"

"Siktir!" dedi Turgut yine aynı edepsiz vurdumduymazlıkla. "Yemin ederim bazen aklından şüphe ediyorum. Bunu Peri gibi bir kıza nasıl yakıştırırsın? Yakıştırmayı bırak, nasıl önerirsin?"

Eymen ona aldırmadan sorularını havada asılı bıraktı ve uyarıcı keskin bakışlarını genç kıza çevirdi. Bunu nasıl düşündüğünü aslında kendisi bile anlamıyordu. Aklından zoru mu vardı, yoksa karısı sohbete konu olunca akıl denilen o mantık icadı cidden kafatasında saklambaç mı oynuyordu, bilmiyordu.

"Sen bu akılsız gidişatınla onu kaybedeceksin."

"Ettim zaten." dedi Eymen bunu hazin bir acıyla kabullenmediğini belirten dişlerini gıcırdatıp karısına bakarken. İçine oturmuştu günlerdir duruşundaki hüzün. Canını yakıyordu gözlerinden sildiği mutluluğun hayali.

Üzerindeki mendil kadar şeyle, arkadaşlarıyla konuşup onların anlattığı bir şeye kıskanıyordu. "Harika!" diye dişlerinin arasından homurdandığını idrak edemedi. Ama Turgut onun kıskançlıkla adamları süzdüğünü görmüştü. "Aç kurtlar daha şimdiden peşine takılmaya başladı. Ne olmasını bekliyordun? Herkes senin kadar kör değil!"

"Turgut!" dedi uyarıcı sesi dişlerinde kamçı gibi şaklayarak.

Turgut omuzlarını umursamazca silkti *okmak* der gibi.

Bu genç ve güzel vücudun küçücük bir bikini içinde etrafta dolaşması, gerçekten harika olacaktı! O dolaşacak, Eymen önce katil

olacak sonra kalp krizi geçirerek şu yaşta hayata gözlerini yumacaktı. Hafif bir rüzgâr o ipeksi saçlarını savurunca Eymen'in bedeni kasılmış ve elleri garip bir özlemle kaşındı. O saçların parmaklarına verdiği harikulade hissi biliyordu ve lanet etti, bu hissi cidden çok özlemişti. Sızlayınca yüreğinin acıyan yanına ilaç olmaya yine gecikmişti. Oysa onun bahar bakışlara yeni yeni öğreniyordu sevmeyi, Eymen ise çoktan düşürmüştü aklına ölümü. Sevmemeye yemini... Bundan sebep yaralanmıştı masum kızın seven yüreğini. En çıkmaz sokakların derinlerine gömmüştü sevmelerin büyülü duygusunu. Fakat her şeye inat eder gibi, ne zaman içine işleyen baharlarıyla kırgın ve yorgun baksa birden hasretin vurgun yediği gözleriyle gönlün bedene başkaldırdığı yerde, nitim kaybı oluyordu yüreğimde. O küskün durdukça yaralı bakışlarıyla, suskunluğuyla, durgunluğuyla kendine çekiyor, tesellî edilmeyi bekleyen o yarayla yüz yüze getiriyordu.

Kız her şeyden habersiz geceyi ışıldatan ay misali safça gülümserken başını yana kırdı. Dalgın bir biçimde kenara çekiştirdiği saçlarının arkasında kalan gözleri, yolunu şaşırmış bir ok misali koçanıyla çıkıştı. Peri'nin dudaklarındaki gülümsemesi katledilirken yüzündeki neşe apansız silindi. Bakışlarını derhal ondan kaçırdı. Bu hareketi Eymen'in daha çok öfkelenmesini sağladı. Gözlerini kaçırmasından hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Zaten kaç gündür o yokmuş gibi davranıyordu, üstelik kendine dikkat etmiyordu da.

Peri kocasının bakışlarını üzerinde hissedince öfkeyle arkasını döndü ve döndüğü gibi de dalgınlıkla çarptığı iri bedenin dengesini bozarak ona kollarını sardı. İstenmeyen son gerçekleştiğinde, ikisinin de sert bir duruşla havuza düşmesi sağlandı.

Ecem yanından yok olan kızla paniğe kapılıp şaşkınca havuza bakıştığında, suların göğe yükseldiğini ve derine çekilen bedenlerin su yüzüne çıkmak için kulaç attığını gördü.

Ellerini ağzına kapayarak "Peri!" diye cırladığında korkuyla, başını sudan çıkaran adam saçlarındaki suyu kafasını savurarak silkelerken elini yüzünde gezdirerek okkalı bir küfür savurdu. Peri hâlâ görünürde yoktu, hiç düşünmeden suya atılırken Ecem, "Peri!" diye son kez bağırdı. Tüm o kötü ihtimalleri geriye tepen Peri suyun yüzüne çıktığında, Ecem nefes nefese yanına gelip kollarını boynuna

doladı. Korkuyla su yutan Peri, "Ecem!" dediğinde genç kız "Bir an boğulduğunu sandım. Korkuttun beni." diye nefes nefese fısıldadı.

Peri suyun içinde hareket eden ayağını güçlükle sallarken "Ayağıma kramp girdi ama sorun yok, iyiyim." dediğinde yanlarında yüzen adam ikiliye bakarak yine öfkeyle küfretti.

Ecem dişlerini sıkarak "Terbiyeni bozma arkadaş, kazaydı." diye kızgınca açıkladığında, adam kendisini Peri'nin değil de Ecem'in düşürdüğünü sandı. Öfkeyle hırlayarak "Sarhoş musun, kör müsün kocaman beni görmeden yürüyorsun?" diye hiddetle tısladı.

Ecem dişlerini sıkarak "Görende sabun olup eridiğini sanır, kocaman senin. Kazaydı diyoruz, anlamıyor mu beynin?" diye çemkirdi.

İyice şaşkınlaşan Peri yüzündeki suları silerek "Özkan!" diye fısıldadı. Bu gördüğü gerçekten o olabilir miydi? Hızla kulaç atarak yakınına geldi. Ecem ve tartıştığı genç adamın arasında durdu.

Sarışın genç, yüzündeki suyu silkeleyerek havuzun duvarına tutundu. Bakışlarını kısık sesle ona seslenen kadına çevirip "Tanışıyor muyuz?" dedi sert sert bakarak.

Peri de onun peşinden yüzerek kaşlarını kaldırdı. Duvara tutundu ve kollarından güç alarak havuzdan dışarı çıktı. Üzerinden sular süzülürken ayaklarını suya sallandırarak oturdu. Saçlarını tek omzunun üzerine saldığında gülümsedi ve "Bir nevi tanıdık sayılıyorum." dedi kıkırdayarak. Az önce kızan kişi şimdi keyifle gülümsüyordu.

Özkan ayağa kalkıp Peri'ye elini uzatırken, Ecem sudan çıkmış, üzerindeki su yerlere süzülürken hızla yanlarına gelmişti. Peri hiç tereddütsüz adamın elinden tutup ayaklandı. Elini geriye çektiği sırada yanında biten Ecem, "Peri, kim bu adam Allahasen?" dedi şaşkınca. Peri ona kısık sesle bir şeyler anlatırken genç adam şezlongdaki havlusuna uzandı ama almadan, birden durdu. Aklı başına çekiçle vurulmuş gibi oturunca başını ağır çekimdeymişçesine yavaşça Peri'ye çevirdi.

Bunu gören Peri alaylı gülünmesiyle "Sonunda!" dediğinde, adam havlusunu alıp kurulanmaya başladı.

"Ne kadar değişmişsin sen?" derken şaşkın bakışlarını üzerinde

gezdirdi. Ve gözleri gördükleriyle ışıldadı. Şapşal bir ifadeyle saçını kaşıyıp iç çekerek ıslık çaldı. "Vay canına, sen misin cidden?"

"Sanırın benim." diyen Peri yanaklarındaki kızarmayı es geçerken, Ecem'in ona koşup getirdiği havluya sarındı.

Adamı keyifle sırıtarak "Şaka gibi! Tanıyamadım seni." diye şok geçirdiğini dile vurdu.

Özkan, orta ve lise dönemlerinde Fırat'la birlikte okudukları arkadaşlarıydı. Fırat'la olduğu kadar çok samimi değildi ama onca senesi birlikte geçmiş, kuzeniyle takıldığından sebep az da olsa tanıyorlardı birbirlerini.

"Kendine haksızlık etme, ben de tanıyamadım seni önce. Değişmişsin biraz." dediğinde Peri şakayla, Özkan gerinerek "İyi anlamda olduğunu umuyorum." diye ona göz kırptı.

Peri elini ağzına siper edip tatlıca kıkırdayarak "İyi, iyi, merak etme. Hatta şahane bir şekilde olmuş bu değişim." diye onun sözlerini destekledi.

Özkan bakışlarını etrafta dolaştırarak "Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu merakla.

Peri başını olumsuz anlamda salladı. Özkan gözlerini kısarak "Sakın bana evlendiğini söyleme!" dediğinde hevesle, Peri mahcupça gülümsedi, onaylayarak başını salladı.

"Balayında mısın? Vayyy!" dedi havai bir hareketle. Meraklı bakışlarını etrafta dolaştırarak "Eeee, Fırat nerede?" diye masumca sordu. Hevesli gözleri eski dostunu görme umuduyla etrafı daha bir hızlı tarıyordu. "Seni nasıl yalnız bıraktı Fırat? Hani sana okul yıllarındaki olan korumacılığını bilmesem..."

Tokat atsa etkisi bu kadar çabuk olurdu genç kız için. Peri'nin rengi birden attı. Yutkunarak genç adamın yüzüne baktığında, o hâlâ saf saf gülümseyerek "Şaka gibi ya! Gerçi bunun olacağı belliydi. Onun sana olan tutkusunu koca İzmir'de bilmeyen yoktu. Sizin adınıza sevindim. Sonunda kandırdı seni he! Ben hep bunun imkânsız olacağını sanırdım. Vay canına!" dediğinde yaklaşıp dostça sarılmayı düşünüyordu ki uzattığı kolunun sertçe tutulup kuvvetli bir baskıyla geriye çekilmesi bir oldu.

Peri bakışlarını kaldırana kadar panikleyen Özkan öfkeyle "N'oluyor lan!" diye bağırmıştı bile.

Üzerine hükmederek gölgesini düşüren, elinin içinde ezilen kolunu sıkarak geriye savuran Eymen, hiddetle dişlerini sıktı. Koyulmuş soluklarıyla "Uzak dur!" dediğinde, uyarıcı, tekinsiz bakışlarını karısına çevirdi. Sadece bir an gözlerini karısından yana çevirmişti ve tekrar baktığında, onun bir adama keyifle güldüğünü görerek çileden çıkmıştı. Hem de tanımadığı bir adama! Gözlerinde zapt edilmiş öfkenin şimşekleri çakarken adama fırlattığı kızgın okun tam da yerine isabet ettiğini açığa vuruyordu.

Eymen, içinde azgın fırtınalar gibi kıskançlığın patlamasına müsaade etmeyerek zaman zaman sarsıntılı sinir krizlerine tutulsa da kendini frenledi. Böyle anlarda onu, bazen kendinden bile koruması gerektiğini biliyordu. Birden onu kendine çevirip seri bir biçimde gölgesiyle üzerinde yükseldi. Gergin kollarındaki kaslar titreşerek sertleşirken geniş göğsü sakince kalkıp iniyordu.

Adamın gözleri hesap soruyordu. Peri irkildi. Onu suçlamaya hakkı yoktu. Bu maceranın doğurabileceği tehlikeleri düşününce tüyleri ürperdi. O kadar önem verdiği gururu ve haysiyeti tehlikedeydi. Her şey tek bir ters hareketiyle altüst olabilir, hatta yıkılabilirdi.

Eymen gözlerini kısmış dikkatle onu izliyordu. Karısının yüzündeki kuşkulu ifadeyle, samimi pişmanlığını fark etti. Yanlış mı doğru mu olduğunu bilemediği bir insanın yüzüyle, bir şeyi itiraf edecek olan bir kişinin ifadesine bürünmüştü. Ve ikisi de kısmi bir kararsızlık saniyesi katlediyordu.

Peri dişlerini sıkarak "Bir sorun mu var Eymen, ne oluyor?" diye dişlerinin gerisinden sordu.

"Sorun!" dedi Eymen dişlerinin gıcırtısına karışmış tıslamasıyla.

Özkan, genç kızdan evvel lafa atılarak "Asıl size ne oluyor?" diye çıkıştı Eymen'e.

"Sorun sizsiniz!" dedi Eymen.

Peri başını geriye atarak "Yok sorun falan, teşekkürler. Sadece bir dost!" diye bakışlarını kocasına bir an bakmadan Özkan'a çevirdi. "Ne kadar buradasın daha Özkan?"

"Çok değil!" dedi Özkan sert bakışlarını Eymen'e çevirerek.

"Gitmeden Fırat'ı da görmek isterim." Bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Ece, o nerede?" diye sordu yine. Bakışları tekrar başlarında dikilen Eymen'e döndü. *Bu adam ne dikiliyorsa tepemizde* diye kafa salladı sert sert.

Peri ona yanıt veremeden Özkan, kocasına "Arkadaş, bir sorun mu var, neden dikiliyorsun başımızda alıcı kuşlar gibi?" diye dişlerinin arasından tıslayarak sordu.

Eymen sakin olmaya çalışarak bakışlarını yanlarına gelen kardeşine çevirdi. Onlara keyifle bakan kızı uyarırcasına, "Ecem, Lara sizi soruyordu, odanıza çıkın!" diye sertçe buyurduğunda, bu emrivakiye öfkelenen Peri, dişlerini sıkarak kocasına baktı. Ve ona aldırmayarak eskiden kalan dosta bakmaya, sohbet etmeye davam etti.

"Bir şeyler içelim mi Özkan? Uzun zaman oldu. İzmir nasıl?"

Uzun zaman sonra bir tanıdık görme sevinciyle yüzü gülmüştü ve bu adam ona da karışmaya kalkıyordu.

"Olur." dedi Özkan ama Eymen bu sözü ikisine de yedirmeye niyetliydi.

"Peri yukarı çık!"

"Sen kimsin arkadaş?" dedi Özkan lafa girerek merakla tekrardan. Artık bu sert adam canını sıkmaya başlamıştı. Aslında aklına Fırat'ın, Peri'ye koruma tutacak kadar üşüttüğü gelmişti ama onda o kadar para olmadığını bildiği için bu fikri derhal aklından geriye itmişti. Her an Eymen ona dalacak gibi bakıyordu. İşin garibi Eymen öyle dalacak gibi değil de onu zerre edecek gibi duruyordu.

"Peri kim bu arkadaş?" dedi sonunda dayanamayarak Özkan. "Anne tarafından kuzenin falan mı?"

Eymen karısının eline sahiplenici bir tutumla uzanarak "Kocası!" diye dişlerini sıktı.

Özkan şaşkın bakışlarını Peri'ye çevirip "Şaka mı?" dediğinde, Peri elini kocasının elinden çaktırmadan çekmeye çalıştı ama bunda pek başarılı olamadı.

"Değil!" dedi Eymen sırf kırgınlığından.

"Fırat..." dedi Özkan kafası karışarak.

"Fırat değil, Eymen!" dedi, dişlerini gıcırdatarak "Kocası benim

aslanım ve seni karımın yanında görmek istemiyorum. Şimdi uza!" diye sertçe buyurdu.

Uzun boylu genç daha nasıl uzayacağını düşünür gibi duraladı. Az daha hareket etmezse kırılacaktı parmakları. Peri elini, kocasının elinden kızgınca çekiştirerek ona kafa tuttu. Buna nasıl cüret ederdi? Onu tanıdıklarının yanında nasıl küçük düşürür ve kimle konuşup kimle konuşmaması gerektiğini nasıl belirlerdi? Derin derin soluyarak "Gitmeden görüşürüz Özkan. Buna çok sevinirim. Hanife teyzeleri de merak ediyorum hem ayrıca uzun zaman oldu eski bir dostla sohbet etmeyeli." derken yapmacık bir gülüşle yanından geçmek için hamle yaptı. Fakat o anda kırdığı potu idrak eden afallamış adam, Eymen'e elini dostça uzattı ve önüne uzanan kol sebebiyle Peri bir an duraksamak zorunda kaldı. Eymen genç adamın eline sert sert bakınca Özkan elini geri çekerek "Görüşürüz!" deyip yanlarından uzaklaştı.

Peri, öfkeli bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel gözlerinde yıldırımlar çakarken ona çok şey söylemek istedi. Haykırmak, ağlamak ve hatta yüzünü parçalamak ama o kadar aciz olmayacaktı, gururunu bir kez daha incitmesine izin vermeyecekti. Solukları urgan olup dolanırken boynuna, gerçekleri dirayet olup ekildi cüretine. Aldattıysa yok saydıysa bu onun kaybıydı. Açık denizlerde fırtınaya kafa tutan sandal kadar aciz olsa bile batmayacaktı. Geleceğini göstermiş, ileride daha çok kahrolmamasını sağlamıştı. Aksine belki de ona teşekkür borçluydu çünkü az daha onun büyüsüne kapılıp hayatını mahvedecekti! Âşık bir salak olarak ömrünü tüketecek ve bir köşeye savrulduğunda, hayal kırıklığıyla ağlayıp zırlayıp kendini mahvedecekti, hem de onun umurunda olmayacağı gerçeğiyle...

Gerçekler yüreğini jilet keskinliğinde yaraladıkça öfkesi bilendi, iradesi gurur denen çelik zırhlarla kuşandı. Yüzüne; ateşten kezzapları dökercesine birkaç saniye öfkeyle baktı. Kocası gözlerine gözlüklerini takınca o sinirle gözaltlarının uykusuzluktan ve düşünce yorgunluğundan çökmüş olduğunu göremedi. Ya da günlerdir o yatağın içinde tek başına uyuyamadığından daha da agresif olup çalışanların tüm işini kendi üstüne alarak masanın başında pinekleidiğini anlayamadı.

İkisi de inatla gözlerini bir an kırpmadan birbirlerini tartarak baktı ama tek kelime etmedi. Bu özlemdi belki... Belki sitem ve kırgınlık ama vuslata hasret nefesleri umursanmadı. Peri, kalbi hızlanmaya başlayınca ve onun temas etmesiyle yayılan o çekici sıcak etkileşime karşı tüm direncinin tükendiğini görünce hiç konuşmadan yanından salınmayı düşündü.

Ama buna müsaade etmeyen Eymen'in aniden bileğinden tutmasıyla olduğu yerde donup kaldı. Kız kör kuyuya savrulmuşçasına baştan ayağa ürperdi. İstem dışı nefesleri hızlandı, elini koyduğu yerdeki teni yanıp kavruldu ve tüm tüyleri havalanarak yutkundu.

Gözlerini tenine mühürlemek istercesine Eymen yüzüne baktı, sinirle soludu ama bir şey demedi. Aslında konuşacak çok şey vardı fakat sustu.

Peri de dişlerini sıkarak bileğini kıskaç gibi tutan elinden çekip gitmek istedi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Boğulmaya!" dedi kız ters ters, zaten gözlerinde boğulmuyor muydu uzun zamandır?

Eymen başını geriye hükmeden bir zaferle atıp "O arkadaşınla görüşmeyeceksin!" diye küstahça buyurdu.

"Emredersin!" dedi, Peri çığırından çıkmamak için ellerini yumruk yaparken.

"Emretmiyorum." dedi Eymen yüzüne bakmayan karısına kızgınca. "Söylüyorum."

"Yani yine her zamanki gibi rica etmeyi gururuna yediremiyorsun. Üstelik sebepsiz yere neden emrediyorsun bunu?" dedi bakışlarını kocasının yüzüne çevirerek.

Eymen bocalayarak onun sitemkâr sözlerinden kaçındı ve bulutlu gökyüzünde çakan şimşekler gibi öfkeyle parlayan başıboş bakışlarını etrafta dolaştırdı. Asi yanını kamçılayan Peri dişlerini sıkarak kocasına bakınca sanki boynundan iple çekilirmişçesine yutkunan Eymen başını geriye attı.

"Kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğime ben karar veririm. Senden önce de bir ben vardı, hayatı olan bir Peri! Kiminle görüşeceğime sen değil, ben karar vereceğim!"

"Veremezsin... Hâlâ boşanmadık!"

"Yakında boşanacağız."

Bu kelimeyi o kadar kolay dile alması ve hissizce söylemesi, adamın hiddetle parlayan gözlerinden kaçmadı. İçinde biriken müthiş öfkesi kabarırken kanındaki ızdırap volkan olup kaynamaya başlamıştı. Ve bu tepkisi içini yaktı. Yaktıkça hiddeti damarlarında, öfke kuşatması başlattı. Dişlerini sıkarak "Odana çık!" diye buyurdu yine. Sonu olmayan bir denizde boğulmamak için çaresiz kulaçlar at- maktan yorulan Peri, bakışlarını etrafta dolaştırıp "Yüzeceğim!" dediğinde inatla, her saniye biraz daha tükenen bakışları havuza kaydı.

Üç genç adam havuzda şakalaşarak keyifle oynuyordu. Ve esasen yüzmeyi de hiç istemiyordu Peri ama odaya çıkarsa beyefendi peşinden gelip ona yeni emirler yağdırmaya ve öğütler verip yaralı kalbini parçalara ayırmaya devam edecekti. Bir yıkımı daha kaldırmaz- dı kuyruğunu dik tutmaya çalışan çaresiz yanı. Bunu istemiyordu. Onunla yalnız kalmayı gerektirecek her olasılıktan kaçındı.

"Odana çıkacaksın!" dedi Eymen tok sesiyle direterek.

Peri ona tokat atarmış gibi diklenen sert bir bakış atarak arkasını döndü. Havlusunu gözlerinin içine bakarak çıkarıp en yakın şezlongun üzerine attı. İstindyenin içindeki inci misali parlayan bedenini görsel şölene sokarken hırçın gece karası saçlarını yuvarlak omzundan geriye atarak kollarını kaldırdı. Cılız kaslarla titreşen narin kollarıyla bir ilahe gibi adamın aklını başından alırken ayakucunda yükseldi. Sanki o yokmuş gibi balıklama havuza atladı ve suyun altında titreşen narin bedeniyle su perisine dönüştü.

Nefesi kesilip bedeni kaskatı kesilirken en umulmaz yerinde sıcaklık hisseden Eymen, ilk anda umursamak istemedi ama Peri'nin havuza atlarken çıkardığı suyun sıçrayışıyla kendi hâlinde oynayan gençlerin dikkati, su perisi gibi ilham kaynağı olan kıza kaydı. Kıskançlık ve ihtiras... Hakkı olmamasına karşın, onun olanı herkesten oruma dürtüsü, içinde kabaran şiddet yanlısı tarafını besledi. İki anı bilenmiş bıçak gibi keskinleşen Eymen dişlerini kırasıya sıktı. lleri bir yerlerde patlama umuduyla yumruk oldu. O bikiniyle lanet ası minnacık bikiniyle üç erkeğin arasındaydı.

Peri, güzel yüzündeki suyu silerken gençlerin onu çapkınca süz-

düğünü görünce inat ettiğine pişman oldu. Biraz köşeye doğru savurarken kulaçlarını bakışları ileriye kaydı. Gülümser, yine dikmişti yılan gözlerini üzerlerine, zehirlediği duruşuyla şeytan gibi onları dikizliyordu. Bu kız ne zaman ona baksa ensesinde buz gibi bir tehlikeli ürperme ve yüreğinde garip, bozuk bir ritim oluşuyordu.

Hurı görmüş gibi hevese gelen gençlerden birisi hareketlenerek yanına doğru kulaç atmaya başladı.

"Hi!" dedi çapkın ve yumuşak bir sesle.

"Merhaba." dedi Peri, onun aksine Türkçe.

"Aaa, oğlum Türkmüş lan!" dedi arkadan kahkaha atan gençlerden birisi.

"Kusura bakmayın bayan, sizi turist sanmıştım." dediğinde diş macunu gibi umutları yarıdan sıkılmışçasına mahcuplaşan genç, pot üstüne pot kırmaya başlamıştı.

Zaten zor bir zaman geçirirken bir de ergenlerin objektifine takılmasına öfkelenen Peri kaşlarını şiddetle çattı. "Neden üzgünsün, turist olunca sevgili, Türk olunca kardeş mi oluyor?" dedi dişlerini sıkarak.

"Vovvv!" dedi arkadaki laubali gençlerden biri yanındaki arkadaşının omzuna vurarak. "Kız sana lafı fena geçirdi oğlum!"

Hayal kırıklığı ve utanmayla kıvranan genç tam ağzını açacaktı ki taş kesilmiş bedeniyle tepelerinde dikilen Eymen, sadist bir duruşla gözlüğünü çıkarıp "Dişlerin yerinde kalsın istersen..." dedi sert sert gence bakarak tehditle. "Uza, kısa kalmasın hayallerin."

Arkadaki gençler çılgınlar gibi kıkırdamaya başladı ama Eymen'in yüzündeki o haşin, soğukkanlı katil ifadesini görünce kahkahalarında boğulur gibi öksürerek kendilerine çekı düzen verdiler.

Peri tepesinde minare gibi dikilen yağız bedenin sahibi, öfkeli kocasına baktı. Eymen elindeki gözlüğü yanındaki şezlonga bıçak gibi saplarcasına attı. Bir Yunan Tanrısını andıran eşsiz kasları ihtişamıyla akılları baştan alırken güneşin altında titreşerek oynaşıyordu. Kasılmış iri eller üzerindeki tişörtün etek kısımlarını çekiştirerek kaldırınca Peri nefesini tuttu. Biri gırtlağını sıkmışçasına soluk alıp verme mücadelesine girişti. Son nefesini veren bir hasta gibi soluk dilenen ciğerlerine inat, gözlerini kırpmadan kocasının iri cüssesin-

den çekemedi. Bakarak öldürmek bu olsa gerekti. Güneşin altında bronz teni, sert bir inci gibi parlıyor, bakmayı özlediği kasların girinti ve çıkıntıları hafifçe titreyerek durgun bir denizin dalgalanması gibi hareketleniyordu. Elleri kaşındı. O tene dokunmayı yeni yeni keşfettiği günden beri, ne zaman kocasının tenini özlese elleri karıncalanıyordu. Ağzı kuruyunca yutkundu. Bir an suyun içinde olduğunu unutup ayaklarının hareketini kesince sendeledi ve suya batar gibi oldu. "Sen..." dedi ağzı kuruyarak. Lanet olsun bu adam ne kadar gösterişli ve şeytan gibi çekiciydi. Kahretsin, ne zaman onu çıplak görse, dilindeki kelimeler nereye saklanıyorsa çıkmıyordu. Aklı ba- şından balon gibi uçarken bir an, Eymen güneşten hafif bronzlaşmış tenini seyre soktuğunda gözleri ışıldadı ve Peri gerçekleri hatırlaya- rak bu soğuk bakışla, dişlerini sıkıp dudaklarını gerdi. Bu adam ne zaman denize girmiş de bronzlaşmıştı ki? Tabii, nasılsa artık bekâr- lığını ilan etmişti, istediği kadınla güneşlenip deniz sefası yapması da normaldi. İçinde biriken kıskançlık ve aynı andaki kırgınlığıyla boğulur gibi oldu. Ondan başka kadınların ona bakmasına, küs olsa bile dayanamıyordu.

Kenara doğru kızgınca yüzerken "Nereye?" diye sordu Eymen.

"Cehennemin dibine, biraz yanacağım da!" dedi homurdanarak.

"Bensiz mi yanacaksın?"

"Şeytan azapta gerek." diyen kız, "Ben denize gireceğim." dedi inatla. "Sahile giderim, burasının havası bozuldu." Havası değil ama kendisinin her saniye savunması zayıflamaya başlamıştı.

Gençlerin arkasından merdivenlere yöneldiğinde, hemen yanında suya çarpan iri bedenin havuzda yankılanan sesini duydu. Peri yüzüne çarpan suyu kızgınca silerken dişlerini sıkarak yana kaydı.

"Odana gideceksin sanırım." diye kibirle emreden adam yanında bitince irkildi. Bakışlarını hiddetle yüzüne çevirdi.

"Hayır, sahile gideceğim."

"Akşama doğru ben götürürüm sizi."

"Ben kendim giderim, bakıcıya ihtiyacım yok." dedi inatla. Hâlâ üzüne bakmıyordu kırgın gözleri.

"Peri, etraf çalkalanmaya başladı dedikoduyla uğraştırma beni. 'ek çıkmayacaksın bir yere!"

"Tek olmam." dedi Peri durgunlaşıp kabullenirken. Adamın derdini anlamıştı sonunda. "Ecem'i yanıma alırım." Yana kaydı ama suda süzülerek belinden kavrayıp havuzun buz gibi duvarına sertçe yaslanması bir oldu. Soluk soluğa gözlerini kocasının yüzüne dikerken Eymen, elinde şekil alan tenini biraz daha sertçe sıkarak uyardı.

"Laf dinle!"

Peri'nin bedeni her ne kadar ürpererek kocasına tepki verse de ağlamaklı gözleri kocasının omzunun üzerinden onları dikkatle izleyen Gülümser'e kaydı. Nefret, öfkenin beslendiği ana damardı. Hırçınlaştı ve asileşti. Küstü, kırıldıkça kırmaya meyletti. Hâlâ kısık gözleri üzerlerindeydi kadının ve ne olursa olsun ona onurunu kırma şansı vermeyecekti.

"Bırak." dedi sesi titreyerek usulca. Adamın gözlerine baktığında gördüğü soğuklukla, can özü yüreğinden bir kez daha zalimce vuruldu. Eymen onun narin beline elini sabitledi. Peri irkildi, dokunmasına katlanamıyordu. Başka tenlerde kirlettiği ellerini bedeninde istemiyordu. Dokunduğu yer acıyordu.

"Canımı yakıyorsun!"

"Yakmıyorum." dedi Eymen hafif tutuşunu dile vurarak. "Canını yakmak istemiyorum." dedi içten bir dua gibi.

"Bırak o zaman, dokunmanı istemiyorum."

"Laf dinle o zaman!"

Peri bakmadı yüzüne. Ona savaş açan hain gözleri iyice dolmuştu. Eymen bunu fark edip onu haddinden fazla zorladığını keşfedince karısına yaklaştı. Bedeninden evvel sıcaklığı kızın tenini kuşattı. Bilinçsiz olarak ona çekilirken bedenleri ne ara bütünleşti suyun altında ne ara ikisinin de yanan tenlerinin suda bile çıkardığı o garip titreşimle ürperdiğini, anlayamamışlardı.

"Çikolatalarını yememişsin, yemek de yemiyorsun. Bir yerde bayılmanı istemiyorum. Seninle ilgilenecek vaktim yok." dedi Eymen vicdansızca. İlk önce onun ilgisiyle afallayan kız, son sözleriyle onun için hiçbir şey ifade etmediği gerçeğine döndü.

"İlgilenme o zaman senden böyle bir şey isteyen yok." dedi, dolu dolu olmuş bakışlarını kırgınca kocasının yüzüne çevirirken. "Bir şey olursa ilgilenen biri illa bulunur." dedi canını yakmak isteyerek.

Yüzüne baktıkça hiddeti artıyordu. Onun bu hem umursayan hem kahreden hallerine isyankâr oldu. "Çek ellerini üzerimden, çıkmak istiyorum." Bakışları Gülümser'e kaydı. "Sevgilin bize bakıyor."

Eymen orada kimin olduğunu biliyordu. Suya atlamadan evvel görmüş ve umursamamıştı. Buz gibi bir tonda, "Eski sevgilim." diye düzeltti karısını.

"Her neyse bırak, gitmek istiyorum."

"Odana çıkacaksın."

"Sahil..."

"Odana çık Peri!"

"Olur." dedi Peri kabullenerek. Birden aklında şimşekler çakmaya başlamıştı. Sonuçta burası onun oteliydi ve dolaşmasını, gözünün önünde görünmesini istememesi doğaldı. Ne de olsa artık onu istemiyordu. En azından çapkınlık yaparken gözlerinin önünde olmazdı.

Eymen karısının çenesine nazikçe dokunarak başını yukarı kaldırdı. Kırgın gözlerine baktığında nefesi kesildi. Kollarını narin bedenine sararak acıttıklarını iyileştirmek yaraladıklarına merhem olmak istedi. Ama yapmadı. Oysa öylesine hüzünlü, öylesine kırgındı ki... Sesine dokunsun istedi sesi. Ona ihtiyacı olduğu okadar belliydi.

Önce bir şeyler anlatmak ister gibi baktı karısının gözlerine. Elleri, yanaklarını okşayacakmış gibi yana kaydı ama apansız yanağından kayarak suya düştü. Dişlerini sıkarak "Çık!" diye buyurdu zalimce. Bedenini biraz geriye çekti. "Odana git, bir daha da izin almadan çıkma!"

"İzin mi?" dedi puslu gözleri irileşen Peri. "Şimdi de hapis hayatı mı yaşatacaksın? Ben, senin kölen miyim?"

"Evet. Bir süre daha zoraki kocanım. Kölem değil, karım olacaksın."

"Esaretine tutsak edeceksin. Senden nefret ediyorum Eymen Sancaktar!" derken dili, *seni seviyorum.* diye haykırdı kalbinin sesi.

Gözleri ise *asla affetmeyeceğim,* bakışları attı.

Ama her şeye rağmen duyguları, *bir adım atsa sende yelkenler fora*, diyordu.

"Haklısın. Otel senin. Yediğim, içtiğim, giydiğim hatta konuştuğum insanlar bile senin, ben kimim ki?" diyerek gerçeği kabullendi.

"Umarım işiniz halledilir de buradan gitmeden evvel boşanırız. Senden kurtulmak için aldığım her nefesin şeceresini tutacağım." derken Eymen dişlerini sıktı.

"Çok heveslisin bakıyorum boşanmaya."

"Öyle. Bitmiş bir şeyin arkasından koşmam, değer görmediğim yerde de durmak istemem. Sen bitirdin, ben koparıyorum kalan bağları!"

"Arada bağ mı vardı?" dedi adam buzdan suları yüzüne vurur gibi gerçekleri dile getirirken.

Yok muydu? Peri ona sert bir bakış attı, tıpkı yumruk atmak istercesine koluyla kocasını yolundan itmeye çalıştı. Ona karşı akan bedenindeki ihtirasına, şahlanan erkeklik uzvuna rağmen hiddetine bir yapışkan gibi sarılan Eymen, karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dişleriyle etlerini parçalarcasına, "İzleyicimiz çok meraklı." diyerek gözlerinin içine baktı. "Odana çık, sonra konuşuruz kalan meseleyi." diye söylenmeye devam etti ama kızın yüzünü bir türlü ellerinin arasından bırakamadı.

"Gelme, yanıma gelmeni istemiyorum." dedi Peri.

Eymen küfreden bakışlarını çekerek havuzun merdivenlerine yöneldi. Onun üzerinden suları akıtarak dışarı çıkışını gözyaşlarının buğusundan izleyen Peri, puslanmış hıçkırıklarını dudaklarında boğmak için sertçe birbirine kapadı. Üzgün hâlini Gülümser'e çaktırmamak için de biraz daha havuz başında vakit geçirdikten sonra, uyuşukça sudan çıktı.

O sırada abisiyle onlara konuşma fırsatı verip sessiz kalan Ecem, yanına hüsranla gelerek yine konuşmayı başaramadıklarına üzüldü. Birlikte biraz daha sohbet edip toparlanarak odalarına çıkmak için hazırlandılar.

Kollarından ve bacaklarından çekilerek sürükleniyormuşçasına uyuşuk hareket eden Peri, nemli saçlarını omzundan geriye attı. Ecem asansörün gelmesini beklerken sanki az önce bir şey yaşanmamış gibi sohbet etmeye devam ediyorlardı. Asansöre geçtiklerinde, tam kapı kapanacakken bir kadın elini parlak metalin arasına koyarak durmasını sağladı. O sırada Peri çantasına müzik çalarını koyduğundan, içeri gireni fark edememişti. Fakat her kimse gelen, onun

kendine baktığını garip bir dürtüyle hissediyordu. Başını kaldırıp nemli saçlarını kulağının arkasına koyarak önündeki kadına duru bakışlarla baktı. Kumral tenli, iri kahverengi gözlü, uzun boylu, balık etli güzel kadın, bir an kırpmadan yüzüne diktiği gözleriyle ona tuhaf bir biçimde hayranlıkla bakıyordu.

Ve Peri o kadını nereden tanıdığını hatırlayınca gözleri istem dışı kısılırken nefesi hızlandı. Ufacık asansörün duvarları üzerine üzerine gelmeye başladı ve nefesi apansız bir zalimlikle kesildi.

Ciddi bakışlı kadın boğazını temizleyerek "Sizinle konuşmak istiyordum ama aslına bakarsanız cesaret edemiyorum." dediğinde Ecem kadına tuhafça bakarken bacakları gibi dili de kilitlenen Peri başını yukarı vakurca kaldırdı. Mağrur gözlerini kat numaralarına dikti, o yokmuş gibi davrandı. Sesi sinek kadar dikkatini çekmiyordu güya ama kalbi! O hain organ neden onu zor duruma sokmakta bu kadar ısrarcıydı.

Peri'nin sırtından aşağıya bir ürperme yuvarlanırken omuzlarına dağlar çökmüşçesine ruhuna binen yük bedenindeki duruşu alaşağı ediyordu. İçine ateş basmışçasına soluklandığında, tam o anda kadın yandaki meşgul düğmesine basarak asansörü durdurdu.

Elle tutulur bir mızrak gibi aralarında asılı kalmış kızgın bakışlarını kadına çeviren Peri, kadının üzgün gözlerinin dikkatle açıldığını fark etti. Boğazına dizilen küfürlerini yutkunarak geri teperken hiçbir şey söylemedi.

Eti çimdirilmiş gibi irkilen Ecem zaten şaşkınca ikiliye bakıyordu. Ortamda bir gerginlik vardı seziyordu ama sebebini kavrayamıyordu. Hatta bu negatiflik somut bir nesne gibi elle tutulur hâlde, ortada asılı duruyordu.

"Evli olduğunu bilmiyordum." dedi kadın üzgün sesiyle. İlk darbeyi, iki genç kız birden aynı anda aldı. Mahcup kadın, Peri'ye pişmanlıkla bakarken derin bir iç çekiş sesi duyuldu Ecem'den. Gözleri irileştiği yerden, misket gibi fırlayacaktı sanki kırpıştırdığı göz kapaklarının arasından.

"Şimdi öğrenmişsiniz işte. Basın şu düğmeye, lütfen." diye ızdırap yüklü bakışlarını çekmeden, kadının gözlerine baktı Peri.

"Beni dinlemeden buradan çıkmanıza izin veremem. Ben sizin

sandığınız türeden kadınlardan değilim. Kötü değilim. Üstelik kaç gündür içim hiç rahat değil. Gidemiyorum." diye inatla başını yukarı kaldırdı kadın.

"Bu sizin meseleniz, beni alakadar etmez." diye buz gibi konuştu Peri. Kırk derece ateşle yanarken üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi titriyordu.

"Eder, sizi de bizi de alakadar eder." dedi kadın yutkunarak inatla. "Çünkü sizin üzüldüğünüzü bilmek beni mahveder. Bakın, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Çok sarhoştum. O da sarhoştu." diye konuya girince suçlulukla, karnına kılıç saplanmışçasına beli bükülen Peri'nin solukları tükendi ve bedeni gözle görülür şekilde kasıldı. Usulca kapıya yaklaşıp titreyen elleriyle düğmeye basmaya çalıştı. Ecem, Peri'yi kendine çekerek buz kesmiş ellerini avucuna sıkıştırdı ve derhal olaya müdahale etti.

"Bırak anlatsın Peri, lütfen ben duymak istiyorum." dediğinde Peri ses tonunu kontrol edemeyerek "Ben duymak da dinlemek de istemiyorum. Bırak!" diye acı içinde haykırdı. Ufacık asansörün içinde cansız sesi çınlayarak yüreklere sancılı bir dokunuşla salındı. Kadın sırtını düğmelerin üzerine bastırıp "Dinlemeden çıkamazsınız. Sizin yüzünüzden uyuyamıyorum." diye pişkince diretti.

"Ne yapmamı bekliyorsunuz? Uyku hapı alın ya da doktora gidin o vakit."

"Lütfen, birkaç dakikanızı almaz. Belli ki olanları yanlış anlamışsınız." dedi kadın yanakları utançla kızarırken. Suçlu gözleri de çekinerek bakıyordu zaten yüzüne. Utanmasını biliyordu demek! Yanakları yanıyordu, dudaklarını ısırdı. "Bardan ayrıldığımda, tektim. Kocam yüzünden, yani eski kocam yüzünden bir şeyler yapmaya karar verdim. Unutmalıydım. Onu yanımda sessizce içerken görmüştüm ama amacım onunla ayrılmak değildi oradan, yemin ederim. Sonra asansörde karşılaştık ve benim üzerime yıkıldı." Ellerini çekiştiriyordu bunları anlatırken utanarak sesi de git gide azalıyordu. "Ben de ona yardım etmek istedim. Odasını sordum, bana baktı ve artık bir odası olmadığını söyledi. Ben de şey..." dedi ve birden başını kaldırdı. Utancı gözlerinden okuyordu. "Çok yakışıklıydı, üstelik

hayale bakar gibi öyle güzel bakıyordu ki! Ben de birlikte keyifli zaman geçirebiliriz diye düşündüm."

"Yeter!" dedi canı yanan Peri haykırarak. Bir fanusa kapatılmışçasına nefes alamıyordu. Etraf kara kışa kesmiş gibi üşürken içinde volkanlar patlamış gibi yüreği yanıyordu. Yanağına yuvarlanan yaşlar sel baskını olmuş nehir gibi çağlarken, elinin tersiyle kabaca tenini sildi. Bu saçma eziyetin bir an önce bitmesi için zaman kolluyordu. Kırasıya dişlerini sıkmış, elindeki çantasının sapını sıkıca kavramış- tı. Kadın konuşması bitince soluklandı.

"Bitti mi?" diye neredeyse tısladı Peri. Kadının her sözü nefesini keskin bir kılıç gibi keserek tüketiyor ve bedenindeki derman iradesinden biraz daha çekiliyordu. Kepazelik çıkmayacağını bilse...

"Yeter! Bitti mi dedim?"

"Hayır, bitmedi! Onu kendi odama götürdüm. Yardım ederek yatağa yanaştırdım. O zamana kadar sorun yoktu. Bana daha önce hiçbir erkek böyle güzel bakmamıştı. İliklerime kadar titredim. Yanaklarımı elinin arasına aldı." dediğinde Peri daha fazla dayanamayarak "Yeter!" diye bir kez daha bağırdı. Bu kadının derdi onu öldürmek miydi?

Öne atıldı ama Ecem onu tutarak kadının konuşmasının sonunu bekletti.

Kadın onlara aldırmadı devam etti. "Yüzünü yaklaştırdı yüzüme ve bana özür dilerim Perim, dedi." Peri, görümcesinin kollarının arasındaki hırçın çırpınmasını birden kesti.

"Önce anlayamadım ne demek istediğini. Sonra bana daha dikkatli, af dileyerek baktı ve sen o değilsin diyerek beni sertçe iteledi. Sonra da hiç konuşmadan yatağa gidip üzerine devrildi, sızdı. Sürekli *özür dilerim Perim*, diye sayıklayıp durdu. Yemin ederim, onun evli olduğunu bilmiyordum. O da zaten beni siz sanmıştı belli ki. Sonra zaten bir şey de yapmadık. O, yani kocanız, gece boyu sizin isminizi söyleyip durdu. Sabah da beni görünce ne yapacağını şaşırdı, panikledi, nazikçe özür diledi ve gitti. Ben sizi o gün balkonda gördüm. Tartışıyordunuz. Sonra sizi izledim. Ayrılmış gibiydiniz, ne zaman yan yana gelseniz düşman gibi oluyordunuz. Özür dilerim, isteyerek yapmadım. Sebep benim ama yemin ederim isteyerek yapmadım.

Bana yapılanı başkasına yapmak istememiştim." derken kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Titreyen elleriyle yanaklarını siliyordu.

Peri vicdan azabı çeken kadına, şaşkınca bakıyordu. Kızsa mı sevinse mi bilemiyordu. İçindeki çocuksu genç kız çığlıklar atarken duyarlı kadın yine metanet maskesine soğuk buzlar seriyordu.

Kadın utana çekine bir adım attı önüne. "Aslında niyetim daha önce gelmekti ama cesaret edemedim işte. Ben o tür kadınlardan değilim, yemin ederim." dedi yalancı bir kıkırdamayla. "Kara kedi olan..." Arkasındaki elini önüne çıkarıp "O gece yatakta bunu düşürmüş galiba cebinden. Oda görevlisi bulmuş. Ya sizin ya da daha önce kalanlardan birine ait olabilir. Ben bilemedim, size göstermek istedim." Elini öne uzattı.

Peri'den evvel Ecem, "Aa, abimin bu!" dedi şaşkınca.

Peri afallayarak genç kadının elinin içindeki siyah kutuya bakıyordu. Az önce kör bir bıçakla doğranarak ufalanan bedeni, şimdi hamur gibi yoğrularak tekrar şekil alıyordu.

Ecem onun almayacağını görünce uzanıp kutuyu aldı. "Peri, bu senin yüzüğün!" diye heyecanla söylendi.

Kadın arkasındaki düğmeye mahcupça basarken "Aranızda sorun teşkil etmek istemezdim. Özür dilerim, gerçekten." dedi. Kapı açıldı ve genç kadın dudaklarını burukça gererek dışarı çıktı.

Peri derin bir nefes aldı. Kiracı olur muydu ev sahibi? Âşık, aşka sahip olmak için sevmezdi ki!

Beyni boşalmış, zihni durmuş gibiydi. Kurulu saati teklemiş, akrebi, yelkovanı yorulmuş, zamanı durulmuştu. Oysa Peri onun başka bir kadına gittiğini düşünmüştü. Hatta başka kadınlarla nefsini körelttiğini... O zaman neden doğruyu anlatmak yerine öyle sanmasına devam etmişti ki? Bu yaptığı vicdansızlıktı. Günlerdir uyuyamadığını, sürekli ağladığını ve onu kötü düşünüp ondan vazgeçeceğini nasıl düşünmezdi? Düşünmüştü elbet. Ondan kurtulmak için, belki de bu kör sebebe tutunmuştu. Ne sevinebildi bu düşünceyle ne üzülebildi. Araf'ta kaldı Peri, bir kez daha Araf'ta sıkışarak çaresizliği tattı.

Asansörde tek kaldıklarında Ecem, genç kıza bakıp "Ne yani, abimle kavga etmenizin sebebi bu muydu? Aşk olsun Peri, bunu bana nasıl söylemezsin?" diye sitem etti.

"Uzandım." dedi kız tek kelimeyle. "Kendime bile söyleyemediğim gerçeği, sana nasıl söylerdim?"

Ecem elindeki yüzük kutusuyla genç kızın yanına yaklaştı. "Bu senin Peri! Bak kaçtır hep senin eline geçiyor kutu, kürkçü dükkânı misali. Bence abim bu yüzüğü sana aldı."

Peri kutuya baktı buruk bir tebessümle. "Hiç sanmıyorum. Kesin başka bir açıklaması vardır. Benim olmadığına eminim. Karışma, karıştırma, bırak artık dağınık kalalım. Olmayacak, olunmayacak bir hikâyenin yarım kalmış masalların başrol oyuncusu olmayalım. Ben kabullendim. Belli ki Eymen de kabullenmiş bak, sen de kabul et. Ne kadar az yol almışım, elimde geçici heveslerden başka ne kaldı?" Asansör kapısı açıldı ve ikili vakit geçirmeden odalarına girdi. Ecem kapıyı kapatarak yengesinin peşinden ilerlerken Peri çantasını yatağın üzerine savurdu.

"Nasıl kabullenirsin Peri? Bak! Onun yatağında... yani yatağında değil... of, sonuçta o kadını sen sanarak özür dilemiş işte! Bu kadar yol aldıktan sonra olmaz."

Peri konuşacakken telefonu çaldı. Uzanıp yatağın üzerine fırlattığı çantasının içindeki telefonunu aramaya başladı. Plaj çantasının içinde birkaç parça bir şey olduğundan, bulması çabuk oldu. Ekranda kocasının adını görünce önce bir an duraladı. Düşünemiyordu. Daha kendisini toparlayamamış, ne düşüneceğine karar bile verememişken onun araması...

Ecem kıkırdadı. "İyi adam lafının üstüne..."

İyi de Eymen onu neden arıyordu ki şimdi? Onun kendisinden uzak durduğunu, tavır aldığını biliyordu. Üstelik ona emirler yağdırıp bir kez daha haddini bildiemişti. Hem hiç aramazdı ki bu saatte onu! Biraz tereddüt etse de aklına gelen korkuyla, eli mahkûm telefonu açıp cevap verdi.

"Efendim."

"Peri..." derken genç adamın, biraz mesafeliydi sesi. Denizin dibine dalmak gibiydi olanlardan sonra sesini duymak. Sonra söyleyeceği şeyi erteleyerek "Nasılsın?" diye kibarca sordu.

"Az önce parçaladığın gibi değil, biraz toparlanmış." demek istedi. Öyle ki sanki arkadaşını sorar gibiydi düz sesindeki hatır sorma ritüeli. Az önce esip gürleyen, canına okuyan o değildi sanki... Peri her şeyi kafasında kuruyor gibi sakindi.

Ona, bunu sormak için aramamıştı herhâlde! Narin sesi içinde bulunduğu durumdan olsa gerek biraz gergin ve cızırtılı çıkmıştı. "İ-iyiyim." Sustu. Sonra aklına gelen bir dürtüyle "Şey... Bir şey mi oldu? Gitmedim bir yere, odamdayım." diye hem sordu, hem izahat verdi.

"Biliyorum." dedi Eymen kendinden emin sesiyle. Dağılmış gibi birden iç geçirdi. Sonra tok sesi titreyerek "Halam..." dediğinde genç kız sadece dinledi. "Halam kalp krizi geçirmiş."

Birden panikleyen genç kız Ecem'e çaktırmadan, "Geçmiş olsun!" dedi çekinerek. Beyazlamış yüzüyle görümcesine baktı. Ecem şaşkınca bakarken "Şimdi nasıl, iyi mi?" diye sordu.

"Ne olmuş?" diyen Ecem panikle telefona atıldı ama Peri vermedi.

Telefonda biraz duraksama oldu. "İyi olduğunu söylüyorlar. Anjiyo yapılacakmış. Siz de hemen hazırlanırsanız, onun yanına geçeceğiz. Annemler yola çıkmış. Hazırlanabilir misiniz? Yarım saat sonra aşağıda buluşalım." Tekrar sessizlik oldu.

Tam konuşacaktı ki Peri, "Ben senin kıyafetlerini hazırlarım, merak etme." dedi, anlayışlı bir tonda.

Kavga bile etseler, zor günlerde küslük mü olurmuş.

Eymen memnun bir mırıldanışla "Sağ ol. İyi olur. Şimdi oda görevlileri neyin nerede olduğunu bilemezler." diye minnetle, biraz daha yumuşakça belirtti.

Az önce birbirinin gözünü oyacak iki kedi gibiydiler oysa şimdi aynı tastan su içen, süt dökmüş bir hâlde. Garipti hâlleri, ne sevmeyi biliyorlar ne nefret etmeyi becerebiliyorlardı ve ne olursa olsun, en zor anlarda birbirine zincir gibi sorgusuzca kenetleniyorlardı.

Küsmek başka, düştüğünde tutmak çok başkaydı, onlar da acı çekerek öğreniyorlardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Lanet olsun!
Neden yasakları istiyor,
acı çekmeye meylediyor yüreğim?

Yola çıkarken buraya geleceklerini elbette ki bilmiyordu. Bir sis bulutu kaplamıştı etrafını. Geçmişe çekilen saklı bir pelerin gibi ve Peri bu pelerini kavrayıp geçmişin tozlu zamanlarını hayatına sokmayı istemiyordu.

Aslında işin gerçeği, o meşhur evde sürekli konusu olan ve sağlık sorunları yüzünden bir türlü tanışamadıkları halasının İzmir'de olacağını aklına dahi getirmemişti. Bodrum'da yaşadığını sanıyordu. Son zamanlarda hep Bodrum lafı dolaşınca İzmir onu biraz şaşırtmıştı.

Ağlayarak nahoş bir ruh hâliyle geçtiği bu yolları, şimdi buruk bakışlarla, hüzünle izlemişti. İçinde bir kelebek etkisi, yüreğinde bir darlık, nefesinde titreklik vardı. Ne düşünmesi gerektiği hakkında, henüz hiçbir fikri yoktu. Karmaşık duyguların, bitik düşüncelerinin uç kısımlarında dolaşıyordu. O zamanlar tıpkı içi gibi, her yer kasvetin sardığı kara bulutlarla kaplıydı. Şimdi ise güneş tüm ihtişamını kuşanıp eşsiz ışınlarıyla cesurca her şeyi etkisi altına alarak coşturmuştu.

Yol boyunca iki kız arkada oturmuşlar, ara sıra muhabbet ederek keyifli bir yolculuk geçirmeye çalışmışlardı. Aslında Peri arkaya oturmak isteyince Eymen üstelememişti. Fakat arada gözleri dikiz aynasına kaydığında çakışıyordu. Ve bundan hiç memnun olmadığını belirtircesine koyu gözleri hantal bir ağırlıkla bakıyordu yeşilleri-

ne. Oysa kendisi böyle olsun istememişti.

Uzak dur, demişti, *uzak duralım, yaklaşmayalım. Bir daha böyle bir duruma düşmeyelim.*

Şimdi o koyu kahvelerinin çevresini saran kehribar rengi hareleri, cehennem çukurları gibi harlanarak ateşler içinde yanıyordu. Yandıkça da genç kızın yüreğini yakıyordu. İçinde kısacık bir an, sarı sarı çıngılar çıktığını dahi fark etmişti.

"Dur Peri, durdur kalbini, sussun! Onu asla bırakmayacağından emin olduğu an, seni üzecek." Ama durmadı kalbi, her bakışında daha fazla hızlandı ve bedenini daha fazla bir ateşle yaktı kavurdu.

Yürek dediği ufacık çaresiz bir kuştu ve gönül kafesinde çırpındıkça canı daha derin acıyordu. Neyse ki çok fazla sürmemişti yolculukları, yoksa sadece bakışlarındaki sitemden perişan olacaktı.

Ecem'le arkada olmak iyi bile olmuştu. Kâh kitap okumuş, kâh müzik dinlemiş, bazen de yolları izlemiş, gördükleri enteresan şeylerle birbirine sataşarak tartışmışlardı. Burası onun memleketiydi. Annesinin, babasının ocağı, toprağının, mezarlarının olduğu yerdi. Bunu düşününce yüreğine bir sızı, aynı anda tatlı bir esinti yerleşiyordu. Topraklarını görmeyi bile özlemişti. Onlarla dertleşmeyi, mezar taşlarına yüz sürmeyi... Yetim yanı kor alevlerde yanmaya başlamıştı yine, öksüz yanı çaresizdi.

Bir sürü düşünceyle boğuşan benliğiyle, sonunda eşinin halasının evine gelmişlerdi.

Eymen, halasının ameliyatı için hastaneye giderken, Ecem'le onu eve bırakmıştı. Aslında onunla gitmek istemesine rağmen, yine de bunu ürkekçe dile getirememişti. O da *gel* demeyince susmuş, sessiz bir kabullenişte bulunmuştu. Oysa şimdi Eray babanın yanında olmayı elbette ki her şeyden çok isterdi ama takdir kocasınındı tabii ki. Hem Ecem'i de götürmemişti.

"Kalabalığa gerek yok, kuzenler ve diğerleri orda, çıkınca gelir alırım." demişti.

Kalabalık oydu! Yani tekil konuşmuştu! Zaten onu istemediğini her hâliyle belli ediyordu. Aldatmadığı hâlde öyleymiş gibi kabulleniyor, ona sert ve azarlayan bakışlar atıyor, bazen de yokmuş gibi

davranarak yaralıyordu. Çaresiz kalmak ürkütücü bir ormanın ortasında kaybolmak kadar dehşet vericiydi. Onu neyle cezalandırıyor, hangi günahın kefaretini kendine bedel biçiyordu? Kendine ya da ona her ne kanıtlamak istiyorsa, bu yaptığı yaralamaktan ileri gitmiyordu, anlamıyor muydu?

Şimdi Ecem odasına giderken Peri bir süre ona gösterilen odada oturmuş, kendine yabancı olan bir yere eşyalarını yerleştirmiş, sonra da zaman geçirmek için biraz evi dolaşmıştı. Kocaman bir köşktü burası da. Hem de öyle filmlerden kalma gibi, buram buram içi tarih kokan bir köşk. Birkaç çalışan gözüne çarpmıştı evde. Belli ki hala hanımın da maddi açıdan sıkıntısı yoktu. Tıpkı sosyete playboyu kocası gibi.

Merakla evi keşfederken parmaklarının dokunduğu her bir objenin kadim bir anısı vardı elbette. Oldukça da paha biçilemez olduğu belli olan eserler, salt görünüşlerinden dahi belliydi. Duvar kâğıtları bile geçmişi konuşur gibi tarihiyken, evin mazisi haykırmaması saçma olurdu. Elini gezdirdiği ahşaptan oyma, ceviz kapılarına mavun cilalı terabzanlarda kim bilir kimlerin, hangi kadim anıların izleri gizliydi. Kocaman yeşil bir ön bahçesi vardı, binbir çiçeğin, uzun ağaçların çevrelediği. Üst katın penceresinden gördüğü kadarıyla arkasındaki kocaman bahçe de ormana açılıyordu. Peri oldum olası ormanın sessizliğinden ve ürkütücü karanlığından korkardı. Birden ürperince ellerini kollarında dolaştırdı ve bir ses duydu. Nereden geldiğini anlayamadığı, at kişnemelerinin sesi geliyordu evin sınırına sanki. Yakınlarda ahır olabilir miydi?

Salona geçti. Evi dolaştı, her yeri keşfetmesi uzun sürmedi ve nihayetinde sıkıldı.

Canı sıkılmaya, daralmaya, kendini yalnız hissetmeye başlayınca sehpanın üzerindeki kumandayı aldı. Televizyonu kısarak açtı. Çok fazla geçmeden, dışarıya bir aracın yanaştığını duyumsadı. Her ne kadar aracın motor sesi onlarınkine benzemiyor olsa bile, bir heves atıldı. *Belki başka bir arabayla Eymen gelmiştir*, diye düşündü. Hızla yerinden kalktı. *Ecem'i almaya gelmiştir herhâlde*, diye geçirdi içinden üzgünce. Dış kapıda bir hareketlenme olduğunda, hizmet-

linin kapıyı açtığını fark etti. Ve usul usul konuşmalarını duydu. Salondan çıkıp kapıya baktığında, bir an afallayarak öylece kalakaldı.

Kapının girişinde iri, uzun boylu, yakışıklı bir adam, kucağındaki ufacık, kıvır kıvır kara saçlı bir kızla dikiliyordu. Henüz yüzü tam seçilemiyordu ikisinin de zira kucağındaki kız, adamın yüzünün bir kısmını gizliyordu. Sonra elindeki valizi kenara bırakıp kucağındaki kızı yere indirerek kapıdan çıktı genç adam. O kapıdan yok olunca ufak kız merakla etrafı inceleyerek arkasını döndü. Peri'yi görünce eteğini sallaya sallaya şirince gülümsedi. Sonra elindeki ayıcığıyla ona doğru ufacık adımlarla pıtır pıtır yürüdü. Elindeki çikolatayı aşağı indirdi. Yüzü, gözü, bulunum çikolata bulaşığıydı ve bu pasaklı hâliyle çok şirineydi. Peri, gözlerini kısarak bakınca ufacık bir zeytin tanesi gibi duran boncuk gözler ışıldayarak onun yeşil bakışlarına odaklandı. Önce dudaklarını öne doğru şirince uzattı ve birden şaklatarak ağzını açtı.

"Menim, teysem yerede?" Afacan bakışlarını etrafta fıldır fıldır bir merakla gezdirerek narin sesiyle tekrar mırıldandı. "Bis deldik, dönmedi mi hâlâ? Yerde?"

Peri bu şirin şeyin hâline, dudaklarından dökülen baldan tatlı sözlerine hayran kaldı. Eymen'in halasının torunlarında biri olduğunu sandı ilk, sonra onun çikolatadan görünmeyen yüzüne bakınca göremediği görümcesinin kızı olduğunu anladı. Birçok defa Nebahat Hanım ona videosunu göstermiş, üstelik evin her bir köşesini bu resimlerle süslemişti.

"Teyzen yukarıda Pelin."

Bunu onu ürkütmeden, usulca söyledi. Ağırca ona yaklaşıp aşağı eğildi ve ellerini dizlerine dayayıp onunla yüzü aynı hizaya gelene kadar büküldü. Yeşil gözleri neşeyle parlamıştı. Narin elini ufaklığa uzatıp "Hoş geldin. Ben Peri." dedi. Duru sesi, kızın ilgisini çekti. Ancak yine de ilk defa gördüğü bu yabancının, narin beyaz ellerine baktı ufaklık. Elini elbisesine silerek temizledi ve annesinin öğrettiği üzere ufacık topçuk ellerini güzel kıza uzattı.

"Men Pelin, hos bulduk... Ama... Ama çen yereden biliyon adımı?"

O sırada kapıdan konuşarak içeriye iki kişi girdi. Kumral tenli,

kara bakışlı adam ve evde resimlerini gördüğü güzel yüzlü görümcesi Esme. Kapının girişinde afallayan adam, elindeki valizleri ile ona bakarak donup kaldı. İlk defa görüyorlardı birbirlerini, bu ilk tesadüfleriydi. O, ne kadar şaşkın bakıyorsa ikiliye, onlar da bir o kadar şaşkındı şimdi karşısında.

Peri, yüzündeki çizgiler derinleşir gibi olurken ne yapacağına karar vermedi. Konuşsa mıydı yoksa sussa mı? Şu halleri, modası geçmiş melodramlara benziyordu. Eymen'le aralarında olanları elbette ki bilmiyordu. Lâkin bildiği bir gerçek varsa aralarının bozuk değil, çok daha vahim durumda olduğuydu. Yine de tedirgin bir biçimde hareketlenip yanlarına yaklaştı.

Çekingen bir şekilde "Hoş geldiniz?" diye nazikçe ev sahipliği yaptı. Sesi biraz titrek çıkmıştı, yüzü de huzursuz.

Rüzgâr, kara gözlerinin memnuniyetsizliğini genç kızın tepesine sert sert dikti. Nefret yüklü sert hatlarının keskin yapısıyla, koyu koyu öldürecek gibi zalim baktı. Her an kasılmaktan kırılacak gibi gergin duran köşeli sert çenesi titreşmişti. Peri onun çenesini birbirine, okkalı bir küfür savurmamak için kilitlediğine kanaat getirdi. Bu adamı azgın bir fırtınaya benziyordu. Girdiği yeri talan eden ve harabeye çeviren sonsuz bir rüzgâr gibiydi gözlerindeki sert esinti. Öyle bir bakışı vardı ki Peri, onun sebepsiz acımasızlığıyla gözlerinde boğulduğunu hissetti. Sanki elle tutulur bir surete bürünen ortamdaki gergin elektrikte, kasırgalar patladı da masum bir bakışıyla kıyamete kafa tuttu. Nasıl bir bakıştı ki böyle, bu kadar saf nefreti hiç çekinmeksizin şeffafça gösterebiliyordu. İyi de bu genç adamla ilk karşılaşmasıydı. Bu denli nefretle bakmasının manası neydi? Üstelik sanki onu bir şeylerle suçluyordu.

"Ben Peri. Annemler hastanede." dedi kız ne diyeceğini bilemeden. Şu andaki bu durumuna inanamıyordu ama hepsi gerçekti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Savunmasız yakalanmış, onlarla konuşmaktan başka bir çıkar yol bulamamıştı. Hâlbuki hallerinden açık ve net onunla diyalog kurmaktan kaçındıkları belliydi.

Adam onun konuşmasına ilgisizdi. Esme sağduyusunu ele alarak boğazını temizledi ve dirseğiyle kocasını dürttü. Rüzgâr aldırmadı, kara kara ölüm kusarak düşmanca bakmaya devam etti. Sanki ada-

ma ağza alınmayacak edepsiz küfürler savurmuş, tekme tokat dalmış gibi kanlı bıçaklıydı kin tutmuş duruşu. Avına odaklanmış yırtıcı bir ayı gibi taarruz anı bekliyordu. Yanlış bir kelime söylesin, bir hareket yapsın der gibi tetikteydi tekinsiz bakışları. Acımasız ve katıydı. Birden müthiş bir panik dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti Peri. Bu hep böyle mi olacaktı? Önce parçalanacak, sonra her bir köşeye dağıtılan parçalarını toplamaya çalışacak.

Dış kapının, sırlardan soyutlanmış beslemesi.

Pelin, genç kıza yaklaşıp eteğini çekiştirerek dikkatini kendine çekmeye çalıştı. Sonra da elini dudaklarına koyarak sanki sır verecekmiş gibi dudaklarını öne uzattı. Ufacık zeytin bakışları ciddiydi.

"Çen de mi babamın dosyalayını yırttın Peyi? Men evcilik oynayken yıttım, babam mana..." derken kaşlarını tuhaf bir hâle bürüyerek masumca çattı. "Böyle baktı. Men onunla tonuşuyum meyak etme, sana tısmas. Babam mana da tısmas. Çok seviyoy."

Ufacık aklında kurduğu kaygılı senaryoyla şaşırsa da Peri, ufaklığa tedirginliğini hissettirmeden yapay bir şirinlikle göz kırptı. "Yırtmadım Pelin. Ama babanın canını sıkmışım galiba!" Öfkeli kara gözlerin sahibi genç adama masumca baktı duru yeşil gözleri, meydan okur gibi. "Fakat sebebini bilmiyorum. Ne yapmış olabilirim, hiçbir fikrim yok!" diye saf bir dürtüyle iğneleyerek mırıldandı. İşte o vakit Esme kocasına bakıp gözleriyle usulca uyardı. Rüzgâr da karısına dönerek "Tamam ben sizi sonra ararım. Burada daha fazla kalmak istemiyorum. Nefes alamıyorum." dediğinde karısına yaklaşıp hiç umursamadan onu kollarının arasına aldı. Dudaklarını şakağına dayayıp "Dikkatli ol sevgilim. Oğlumuza, kızımıza ve kendine dikkat et. Aklım sizde kalacak. Kendini üzme." dediğinde iki lafın arasına sıkıştırılmış tembihlerini yapmaktan geri durmadı. Sonunda zor da olsa sustu. Biraz geri çekilip uyarıcı bir biçimde gözlerini kısarak Esme'ye manalı manalı baktı. Aslında yanından ayrılmak bir dakika öteye salmak istemiyordu ailesini. Ne kadar olmuştu karısına kavuşalı? Hâlâ ondan ayrıldığı zaman nefesi kesiliyor, eve döndüğünde bulamayacakmış gibi garip bir panikle korkuyordu. Koyu gözleri ona bakarken yumuşamış, içi aşkla dolarak şefkatle pı-

rıldamıştı. Sanki şu hâli, az önce can almaya gelen Azrail'den, inayet dağıtan meleğe dönüşmüş kadar tezattı sert duruşuna.

"Bensiz hastaneye gitmeyi de aklından geçirme Esme! Halan ameliyattan çıkınca ben gelir alırım seni."

Esme onun tedirginliğini anladı. Belli ki Eymen'le görüşmesinden çekiniyordu. Aklı onda kalıyordu, anlıyordu. Ona yordu bu koyu düşünceli hâlindeki huysuz tavrını. Tabii o da vardı ama asıl sebep ondan ayrılmaktı. Kocasına gülümseyerek sokuldu. Haylazca ellerini geniş omuzlarına koydu. Yaramazca ayakuçlarında yükseldi. Özgün yüzünde tatlı bir bahar açmıştı hiç istemediği hâlde. Sırf o istiyor diye, onu buraya getirdiği, üzmediği için minnettardı. Rüzgâr elini bel çukuruna koyup karısını kendine biraz sabırsızca çekti. Esme başını genç adamın kafasına yaklaştırıp dudağını kulağına değdirerek usulca fısıldadı.

"Otelde, gözlerinin halıdan başka yere baktığını düşünmek istemiyorum Rüzgâr. Valla cayarım yeminlerden, dalarım onlara!" Usulca biraz geriye çekildi. Tekinsiz kahveleri sinsice, itirazsız parlamaya başlamıştı. İhtiraslı dudakları haylazca büküldü. Genç adam o dudakları öpemediği için, kısacık bir an iç çeker gibi baktı. Bakışları yukarı çıktığında, karısının, göz bebeklerinin içinde harlanan kıskançlık ateşi hafiften çoğalıyordu. "Beni erkenden doğurtma tamam mı kocacığım?"

Ah, işe yaramayacağını bildiği hâlde, yine de lakayt bir tavırla tehdit ediyordu kara gözlü kocasını.

Rüzgâr'ın sert hatları işte o zaman yumuşacık olarak süzüldü. Kalender dudakları bulaşıcı bir bükümle neşelenerek gülümserken iri elleriyle karısının yüzünü kavrayarak avucunun içine sahiplenici bir tutkuyla aldı.

"Bakmam meleğim. Seni hayal eder, hayalet gibi gezerim." Dudaklarını burnunun üzerine dokundurup içten bir buse vererek geri çekildi.

Esme'nin gözleri parlarken "Biliyorum. Yine de söylemek istedim. Onların bakmasına da izin verme." dedi adeta çocukça bir öfkeyle bakarak.

Rüzgâr başını sallayarak "Tamam, yüzüme maske takarım." diye

Esme'ye sataşarak maytap geçti. Sonra da bakışlarını kızına çevirerek "Babacığa öpücük yok mu, zeytinim?" diye kollarını açtı.

Ne değerliydi onun için zeytin tanesi. Allah C.C. bile o kadar eşsiz varlık varken bir tek zeytin üzerine yemin etmemiş miydi? Pelin babasının korunaklı kollarına koşarak atıldı ve çikolata bulaşmış dudaklarını, babasının hafif sakalları uzamış yanağına bulaştırarak öptü.

Esme kol çantasından ıslak mendil çıkararak kocasına uzatırken "Acaba vermesem mi şu zımbırtıyı? Pasaklı kalsan karizman biraz çizilse... Ünlü kabadayı çikolata işkencesi çekmiş!" diye alayla mırıldandı. Gözleri bir ceylanın doğayla özgürlüğe sahip olması gibi emsalsiz ışıldıyordu. "Böylece evli, çocuklu bir adam olduğun anlaşılır, yanağındaki izle durumunu damgalamış olursun."

Kocasının yanağını silerken muzırca, hâlâ alay etmeye devam ediyordu. Rüzgâr karısına çapkınca göz kırparak "Aynı zamanda fantezi yeteneği olan bir kadının olduğu da mevzu bahis olabilir, bunu atlama rica ederim." diye sataştı. Esme onun fısıldadığı şeyle dirseğini sertçe kaburgalarına gömdü. "Seni o fantezilerinde gömerim beyzade. Akıllı ol, aklını alırım!"

"Aldın zaten aklımı... Sen de! Ve hayallerime de beklerim narçiçeğim, memnuniyetle."

Tam o sırada kadim merdivenleri sarsan, paldır küldür ayak sesleri duyuldu. Tüm bu aşk içeren sahne boyunca Peri bakışlarını duvara sabitlemek istediği hâlde, bu güzel manzaraya göz ucuyla bakmadan edemedi. Yanakları yanarak mahcup gözleri neşeyle parlayarak keyifle izledi onları. Ne mutlu bir şeydi sevmek ne eşsiz bir bütünlerdi böyle... Onların adına, kendi içinden mutlu oldu. Ne denli zor bir araya geldiklerini, Ecem anlatmıştı kısacık olsa da vaktiyle.

Bir gürültü koptu. Rüzgâr ve Esme bakışlarını merdivene çevirdiğinde "Abla!" diyerek tökezledi Ecem. Kendini toparlayıp çocukça bir telaşla "Bir şey yok, iyiyim ben." diye haykırdı. Parlayan gözleriyle koşarken kocaman kız, olmuştu bebek. Hâlâ çocuk ruhuyla haylazdı onların büyümeyen cadıları. Esme hasretle kardeşini beklerken onlardan önce kuzusunu gören Ecem, direk ona atılarak

kollarını açtı. Pelin teyzesine heyecanla koşarken "Aşkım." diyordu teyzesi ona. "Benim aşkım gelmiş!"

"Deldım aştım." dedi Pelin kollarını teyzesinin boynuna heveşle dolayıp ıslak öpücüklere boğarken. "Çeni ösledim teyse, çooook ösledim." Onların ıslak aşk seremonileri bitince Esme kıkırdayarak tirat atar gibi "Hani, onu biz getirdik. Buradayız bak!" dedi alayla.

Ecem, ablasına çizgi filmlerindeki melodram kızları gibi bakıp "Siz ne ara geldiniz? Haber vermediniz geleceğinizi." diye sordu ve yeğenini göğsüne basıp öpücük yağmuruna tutmaya devam etti. Miş gibi yanaklarına içten birkaç buse daha koydu.

"Halamı duyunca duramadım. Habersiz geldik. Allah'a şükür iyiymiş." diyen Esme kumpaşçı bir tutumda gülümsedi. "İstersen gidelim."

"Ah ne münasebet!" diye çıkıştı Ecem.

Rüzgâr, Ecem'e yaklaştı. Yanağından öpüp herkese veda ederken Peri'ye sert bir bakış atarak oradan ayrıldı. Suçlayıcı gözlerinin içindeki tehlikeli ışıltılar subliminal[1] mesajlar veriyordu.

Peri çekinerek bakışlarını birbirine sarılan kardeşlere çevirdi. İçi ışındı onlara bakarken ve birden yüreğinin en umulmaz yerinde acı bir baskıyla özlem sunan sızı belirdi. *Lalem* dedi yüreği ve özlem burnunun direğini sızlatırken elini göğsüne koyup çırpınan yaralı yüreğini yatıştırmak istercesine bastırırken parmaklarını, dolan gözlerindeki acıyı geri tepti.

Velhasıl birkaç adım yanlarına yaklaşmaya sonunda cesaret etti. Duruşu eğreti, gözleri ihtiyatlı bakıyordu. Geriye çekildiklerinde Ecem, ablasının elini tutarak heyecanla Peri'nin yanına yaklaştırdı.

Gözleri ışıldıyor, tepkisini hevesle beklediğinden kalbi hızlanıyordu Peri'nin. O görümcesiydi! Onunla daha önce hiç konuşma şansı yaşamamış, yüz yüze görüşmek nasip olmamıştı. Ürkek ve meraklı, tanışma için hevesliydi.

(1): "Subliminal" başka bir objenin içine gömülü olan bir işaret ya da mesajdır ve normal insan algısı limitlerinin altında kalmak, o anda fark edilmemek üzere tasarlanmıştır. Subliminal mesajlar insanın bilinçli dikkati tarafından fark edilemez ancak bilinçaltını etkiledikleri ileri sürülmektedir.

"Abla, bu Peri." Genç kıza bakıp göz kırpan Ecem, "Yengemiz." dedi.

Peri içten bir gülümsemeyle fakat tedirginice elini uzattı Esme'ye. Elini tutmak istemezse anlardı. Sonuçta onu tanımıyor, üstelik küs olduğu kardeşi sebebiyle istemiyor da olabilirdi. Tereddütlüydü bunu yaparken.

"Hoş geldiniz tekrar."

Esme ne düşündüğü belli olmayan koyu gözleriyle genç kıza baksa da sonra birden nezaketen elini uzattı. Sonuçta bu kızın ne suçu vardı ki olanlarda! Ancak yine de yüzündeki buz gibi ifadesi biraz azalmamıştı. Sonuçta bu kız da bir kurbandı belki ama için- den gelmemişti ona sıcak davranmak. Üstelik ne kadar da güzel ve masum bakıyordu, hayli de çekingen duruyordu. Sesi her ne kadar mesafeli ve biraz soğuk olsa da yine de uysaldı. Birden istem dışı içi aktı ve elinde olmadan yumuşamaya başladı.

"Sen de hoş geldin Peri." Biraz duraksayıp ihtiyatla doğru kelimeleri zihninde toparlayarak irdeleyip seçmeye çalıştı. "Ailemize." Son dediğini yumuşacık içten bir sesle pekiştirerek kelimenin so- nuna saklamıştı. İşte o anda Peri rahatladı. Sanki omuzlarında görünmeyen yükler varmış da birden hafiflemiş gibi ne ara düştüğünü bilmediği omuzlarını tekrar aynı özgüvenle dikleştirdi. Bu ferahlama ânı gül yüzünden de belli oldu. Sanki ona kötü davranmasından, tanışmaktan geri duracağından korkmuştu.

Ah bir bilse, Esme öyle iyi bir kalbe, haksızlık etmeyen dürüst bir yüreğe sahipti ki, onun için de herkese mutlak bir açık gönüllükle yer bulunurdu. Kalbinin alçak gönüllüğü yüzüne güzellik olarak yansımıştı. Hasılı Esme kardeşine bakarak "Daha fazla kapıda dikilmeyeceğiz değil mi? Ben hamile bir kadınım, unuttun mu?" diye şirinlik yaparak takıldı. Bu sözleri geride kalan son gerginliğin kırıntılarını da süpürüp attı.

Onların geldiğine sevinerek ayakları yerden kesilen Ecem, ablasıyla konuşarak salona geçerken hayli heyecanlıydı. Ona ilgiyle bakan kıza gülümseyen Peri, ufaklığa göz kırpıp "Biz de içeri girelim mi küçük hanım?" diye elini uzattı.

Onun telaffuzu Pelin'in çok komiğine gitmiş olacak ki keyifle kıkırdadı. "Menim adım Pelin. Tütük hanım dil ki akıllım!"

Az sonra evi bir sessizlik aldı. Peri ellerini gevşekçe koltuğun iki yanına sarkıtmıştı. Uzun parmaklı, naif elleri sıkıntılıydı. Kahvesinin bile tadını almadan bitirdi. İlk başlarda her ne kadar tedirginlik hasıl olsa da ortamda sanki iki tarafın da, önlerine setler çekilmiş ve birbirine pek bir mesafeli olmuştu.

Peri isteği dışında gelişen bütün bu olaylardan kaçmak istiyordu, sonra genç kadının umut telkin eden tek bir bakışıyla odasına çıkmaktan hemencecik vazgeçiyordu. Ne Peri konuşacak cesarette bulundu ne de Esme somurtkan bir ifadeyle ona yaklaşacak bir sebep bulabildi. Ne konuşacaklarına, orta yolu nasıl bulacaklarına şüphede kalarak karar veremediler. Sadece birbirlerine bakıyorlar, ikisi de tedirgince oturup bu suskunluğa son vermek için yol bulamayıp somurtmaya devam ediyorlardı. Sonunda ortamın gerginliğine dayanamayan Ecem, bu saçma enerjiyi yırtarcasına öne atıldı.

"Abla biliyor musun Peri eve köpek soktu!"

Ah işte bu dikkat çekici bir olaydı.

Esme şaşkın gözleriyle gelinlerine döndü ve salt bir dürtüyle baktı.

Eymen ve köpek! Bu çok saçmaydı.

Peri aklına köpeği gelince tuhaf bir göz süzüşle gülümsedi. "Aslında zoraki bir misafirlik serüveni. Ona hâlâ yaklaşamıyorum biliyorsun Ecem. Hâlâ sıkıntılıyız bu durumdan ve abin onu eve getirmeyeceğini söyledi. Bakım evinde kalacakmış." dedi kocasının katı emrini hatırlayarak. "Eve gelmesi yasak!"

"Merak etme kızım, abim de bu itaatkârlık baş göstermeye başladığı sürece değil köpek, sen iste çiftlik kurar. Hatta evde uzaylı var deseler, *hadi leyamnn oradan*, demem artık."

"Rüyalarında mı Ecem? Hani aynı kişiden bahsetmediğimiz açık da hayali ürünün baya iyiymiş."

"Sen benim hayali ürünümle aylardır aynı evde yaşıyorsun."

"Maalesef." dedi Peri iç geçirerek. Birden güzel yüzü düşmüştü.

Bu durgunluğu ve isyankâr sesi Esme'nin gözünden kaçmamıştı. Bir sorun olduğunu sezmesine rağmen, üzerine gitmedi.

Muhabbet böyle başlamış, saatler ilerledikçe ve onlar birbirini keşfettikçe iki taraf da üzerlerindeki tedirginliği atmış, konular açıldıkça sohbetleri koyulaşmıştı. Hatta Esme bir ara kızını uyutup tekrar yanlarına geri dönmüştü. Esme'nin güler yüzü ve ona olan sımsıcak tutumuyla, Peri bir zaman sonra onunla da tıpkı, Ecem'le ettiği gibi sohbetin içinde buluverdi kendini. Hatta çok da zevkliydi bu ikiliyle muhabbet etmek. Şakalaşmaları, didişmeleri, sataşmaları, konuşmaları, ciddi restleri bile tatlıydı. Önündeki sehpaya uzandı. Bardağı alırken gülümseyerek Esme'ye baktı.

"Bir tane daha çay..."

Esme ayaklarını koltuğa, Ecem'in kucağına uzattı. Ecem alışkın olduğu bu davranışla, ellerini onun narin bileklerine koydu. Hafifçe masaj yaptı ablasının ağrıyan bileklerine. "Teşekkürler Peri, içmesem daha iyi. Çok içince uykum kaçıyor. Hamilelikte fazla çay tüketmeme kararı aldım." Elini koltuğun arkalığına dayayıp arandı ve bulduğu kırlente sırtını yasladı. Peri onun hamileliğini biliyordu zaten. Nebahat Hanım hiç dilinden düşürmüyordu ki! Farkında olmadan bakışları karnına kaydığında, art niyetli değil, meraklıydı masum gözleri. Esme bunu fark etti. Elini karnında, şefkatle gezdirerek gülümsedi.

"Henüz yeni çıkmaya başladı karnım. Beş aylık oldu."

"Çok daha az gibi duruyor. Hâlâ fit bir vücudunuz var."

"Evet ama Rüzgâr bundan şikâyetçi. Ona göre hamile gibi durmuyormuşum. Yakında beni deve kuşu gibi görürseniz şaşırmayın ancak o zaman sağlıklı bir gebelik geçirdiğime inanacak." Yapay bir şikâyetle kıkırdadı. Sonra genç kızın gözlerine şefkatle baktı. Söylediği şeyin yanlışlığını fark edince "Erkekler!" diye geçiştirdi. Yerinde biraz doğruldu. "Çok güzel gözlerin var." Bunu içten bir biçimde yalın bir hayranlıkla söylemişti Esme. Düşündüğü şeyle, tatlı bir kıkırdayışla gözleri parladı. Dudaklarının kıyıları hınzırca büküldü. "Gözlerine bakayım, belki oğlumun gözleri seninki gibi yeşil olur." Sonra burnunu kıvırdı. "Ama sanmam. Anne koyu kahve, baba kara gözlü zaten. Cem'in gözlerine bakıyorum ama... ıı ıh... Benzemez bu çocuğun gözleri de kimseye, kara olacak görürsünüz." İşi şakaya vurdu.

Aslında hiç de şikâyetçi değildi bu durumdan. Hatta memnundu. Bir kara gözlü Rüzgâr daha ona hediye gibi gelirdi.

Ecem, *Cem* denince yerinde huzursuzca kıpırdandı, Peri muzırca gülümsedi. "Cem kimmiş?" dedi sesini yaya yaya. Sanki bilmiyordu. Kıllık işte! Ecem'e göz kırptı.

"Kimse kim, sana ne!" dedi Ecem hemen hazır cevaplılıkla. *Sanki bilmiyorsun Peri*, bakışları attı külşe yengesine.

Hiçbir şeyden habersiz Esme, bakışlarını genç kıza çevirdi. "Eşimin kardeşi..." Sonra birden kardeşine döndü. "Sana selamı var bu arada. O da gelecekti buraya ama otele gidip dinlenmeyi yeğledi. Sanırım yarın gelir geçmiş olsuna ama şey dedi..." Biraz düşünerek kaşlarını kırıştırdı. "*Tiyatrocu olacaksa oynamasını öğrenmesi gerekiyor, pek inandırıcı değil*, gibi bir şeydi sanırım." Kaşlarını kardeşinin rengi çekilmiş yüzüne "Ne demek bu?" der gibi sorgulayarak kaldırdı.

"Aman Cem işte, benimle uğraşmaya bayılıyor." dediğinde Esme'nin gözleri parladı. Sesindeki imalar Nirvana'ya köprü kuruyordu. "Sen yine onunla uğraşma da!"

"O kurbağa gözlü küstahla ne uğraşacağım be! Çocuktum ben o zaman."

"Bilmem ben. Uyarmadı deme!"

"Öf abla! On yedi yaşında değilim artık."

"Ben de bundan dedim zaten. On yedi yaşında değilsin artık, genç ve gösterişlisin. Eh biraz da akıl alacak kadar kadınsa..."

Bu ima Ecem'in sinirlerini ayaklandırırken aynı anda utançtan yanaklarını da kızarttı. Esme iç çekerek başını salladı "Salak!" diye tıslarken.

Kalbi kaburgalarıyla boksa duran Ecem, heyecanla, "O da mı geldi yoksa?" diye sordu. Rengi çekilmişti yüzünden birden. Neden sonra kendini toparlayabildi. "Yani o neden geldi ki diyecektim." Aslında kalbi hızlanmış, bundan sebep yanakları da tuhafça kızarmaya başlamıştı. Ne kadar özlemişti odun herifi. Ama sonra bu fikrine kızarak vazgeçti. *Ne özlemesiymiş*, diye kalbine küstü. O kadar hızlı atmasına gerek yoktu. Oysa sadece adı bile yüreğini yerinden oynatmaya yetiyordu.

O sıra düşündükleriyle kardeşinin panikleyen tepkilerini kaçırdı Esme, keza gül yüzüne tuhaf bir hüzün oturmuştu. Birden güzel gözlerindeki ışık çekildi. Dalgınca baktı kısacık bir an. Gözleri sehpadaki çay fincanına bakıyordu ama Peri onun baktığı yeri görmediğine neredeyse emindi.

"Rüzgâr'ı yalnız bırakmak istemedi. Biliyorsun, Rüzgâr beni tek bırakmazdı burada. O da abisini yalnız bırakmaz. Sonuçta mahalle kalktık, geldik işte, babam da kızı özledim deyince. Biraz halamın yanında kalacağız. Halam da bunu özellikle istedi zaten. Bir müddet burada kalmaya kararlı annemler."

Biraz daha sohbet ettikten sonra, güzel haber geldi. Hümeyra Hanım ameliyattan çıkmış ve durumu iyiymiş. Bir saat sonra da Eray Bey'le Nebahat Hanım'ı yorgun bir hâlde, Eymen eve getirdi. Nebahat Hanım hasretle "Kızım, hoş geldin." diye kollarını açarken gelene, Eray Bey geriden onları izleyip sırasını bekledi. Peri her zamanki saygısını koruyarak elini öpüp alnına koyunca kayınpederi gelininin kaşık kadar ufak duran yüzünü avuçlarının arasına alıp alnından öperek baba şefkatiyle bağrına bastı.

"Özlettin kızım kendini. Bu kadar uzun gitmeyin bir daha." diye sitem etmekten de geri durmadı. Ne kalmıştı ahir ömründen geriye, kalanında da ailesini yanında istemek hakkıydı.

Ve arkada bir hareketlilik oldu. Çünkü onlarla birlikte, Hümeyra Hanım'ın iki oğlu ve bir kızı da gelmişlerdi. Bu kocaman aileyle, sıcacık bir tanışma yaşadı Peri. Esme'yi burada görmek onlar için de sürpriz olmuştu. Belli ki Eray Bey kimseye söylemeyerek sürprizi saklamıştı. Hümeyra halanın küçük oğlu ve kızı henüz üniversite öğrencisiydi ama diğeri işini kurmuş hatırı sayılır bir mühendisti. Hepsi de çok kibar ve içten insanlardı ve hoşgörülü oldukları da her hâllerinden belliydi. Herkesle tokalaşan Peri'nin gözleri kocasına kaydı. Nasıl da dalgın ve üzgün bakıyordu öyle ailesine. Onun kırgın ve özlem dolu bakışlarıyla yüreği sızladı. Umutsuzluktan yana yaşanması gereken her şeyi yaşamış olduğunu düşündü o vakit. Gözlerinden, yaşama karşı olan üzüntünün çekilmesini istedi. Belli ki kardeşini yaralanmaya korktuğu için onun uzak duruşuna büyük bir

saygı duyuyor, bu özel duygudan fazlasıyla nasibini almış şekilde beride dikiliyordu.

Kapının girişinde içeriye girmeden, kısacık bir an hasretle baktı kardeşine. Ve bu zaman zarfında Peri gözlerini kocasından bir an olsun ayıramadı. Ne zordu sevip de dokunamamak ve canının yarısına ulaşamamak. Herkesle sarılan Esme, kısacık bir an abisine buz gibi baktı ve derhal küs gözlerini kaçırdı. O yokmuş gibi davrandı. Aslında onun da duruşu tedirgin ve tuhaftı. Belli ki kendini sıkıyor, sırf gururundan yok sayıyordu. Sanki kapının girişi boştu. Öyle tutarsız davranıyordu. Peri, onların arasındaki tuhaf elektriği diğerleri gibi hissetse de yok sayıyordu. Sonra Eymen onu daha fazla huzursuz etmeyerek kısacık bir an daha özlemle gül yüzünü süzüp arkasını dönerek uzaklaştı. Hepsi birbiriyle hasret giderip halleşirken içlerinde sadece Eymen onlara katılmamıştı.

Onun sırf Esme'nin rahat etmesi için böyle yaptığını orada bulunan herkes fark ettiği için, bu kararına saygı duyulmuştu. Keza Esme onun adını duyduğu an bile, öfkelenerek bir tuhaf oluyor, öfkeli gözleri koyularak hırçınlaşıyordu. Sonra birden yanan gözleri donuklaşıyor, yüzü garipliğin suret bulmuş hâlinde, buruk bir biçimde asılıyordu.

Kanepeye kurulan Nebahat Hanım gelinine hasretle sarılarak kolunu omzuna attı, özlemle kendine çekti. Onun bu hareketiyle Peri oturduğu koltukta kaykıldı, başını kayınvalidesinin göğsüne yasladı, şefkatin beşiğine.

"Özlemişim annem. Bir daha tatil bile olsa bu kadar uzun gitmenize izin vermeyeceğim. Ev sizsiz boş oldu." diye şakacıktan hayıflandı, fakat bakışları ciddi anlamda özlem içererek şikâyet ediyordu. Peri'nin genzine buruk bir tat yayılırken, yaşlı kadının yanağına içten bir buse bıraktı. Saçlarının şefkat saran kokusunu içine çekti. Bu koku tüm metanetini sarstı. Camdanmış meğer dik duran dirayetli yanı, daha ona sarılan ilk sevgi dolu kolla anında tuzla buz olmuştu. Başını omzuna yasladı, o da özlemişti. Bu güzel, insanlık timsali kadının tenine işleyen sıcak dokusu bile rahatlatıcıydı. Tüm derdini, kederini bir anda dipsiz kuyulara attırıp sihirbaz gibi hüznü unutturuyordu.

"Ben de özledim Nebahat anne, hem de çok."

Ecem dudaklarını muzırlıkla büktü. "Ooo, senin kucağında gün geçtikçe doluyor Nebahat Hanım. Önce torun torba sonra gelin, şimdi Esme, bana sığacak yer kalmıyor bakıyorum da!"

"Olur mu?"dedi babası gülerek. Ellerini karnının üzerinde kenetledi. "Orası asker ocağı değil ki yavrum, ana kucağı. Hepinize yer var." Hınzır bir dudak bükümüyle göz süzdü. "Hatta bana bile!" Sonra kızına göz kırpınca herkes bir ağızdan gülüşmeye başladı.

"Edepsiz!" dedi Nebahat Hanım yalancı kızgınlığından çok keyiflice. Haylaz dudakları gülümsemek için bahane arıyordu.

Sevim ve Sercan; Eda Hanım'ın küçük çocukları, sürekli bir didişme hâlindeydiler, sanki iki ufak anaokulu bebesi gibi. Biri sataşıp diğeri cazgırca dil dalaşına girmekten çekinmiyordu. Şakaları bile huzur barındırıyordu. Ercan ise daha olgun ve biraz da Eymen gibi ağır abiydi. Adaleli bir beden yapısı vardı. Uzun boyluydu ama zayıftı. Teni bir Balkan göçmenine göre biraz koyu sayılabilirdi. Peri *belki de biraz doğu kanı vardır*, diye düşündü. Gür siyah saçları düzdü ve yanaklarının iki yanında hafifçe uzun favorileri vardı. Yakışıklı denemezdi ama sert hatları çekiciydi. Yakasından birkaç düğme açık beyaz bir gömlek giymişti. Bu kendine güvenli hâli, aynı kuzeni Eymen'in kopyasıydı. Hepsiyle muhabbet etmek güzeldi de bu ortamda kocasını görememek çok kötüydü. Onun eksikliği içine ağır bir kaya gibi oturuyordu. O olunca annesi ve babası olan mutlu bir çocuk gibi güvenli ve kendinden emin hissederken, o olmayınca boynu bükük bir yetim, sahipsiz bir öksüz olduğunu hatırlıyordu. Kalabalık meclislerde bile o yoksa yalnız ve mutsuzdu. Bir yanı hep soğuk, bir yanı hep suskundu. Bunu her geçen gün daha iyi anlıyordu.

İşte o sıralarda odasında oturmaktan sıkılan Eymen camın önünde durmuştu. Elleri cebinde, bacakları hafifçe aralanmış, keskin koyu gözleri buruk, bahçeye bakıyordu. Masanın başında toplanmış ailesine. Onsuz olan mutluluk tablosuna. Belki kötü bir şekilde toplanmışlardı ama halasının durumu iyiydi çok şükür. Enişteşi Metin de başında kalıyordu. Bakışları kardeşlerine kaydı. Peri'yi ortalarına almışlar, dört kız kıkırdayarak gülümsüyorlardı. Sevim yaşının gereğiyle coşarak elini kolunu sallayarak heyecanla bir şey anlatıyor,

Ecem onu uyararak eline vuruyor, azarlıyor, hatta bazen çatışıyordu. Peri ve Esme ise çoktan bir iktidar kurmuş, birbirine manidar manidar bakıp gözlerinden yaş gelene kadar gülüyorlardı.

Bir köşede oturmuş annesi ve babası ise Ercan ve Sercan'la ciddi bir şeyler konuşuyor, Ercan kardeşinin ensesinden yakalamış, kızar gibi şakalaşıyordu. Ne güzel bir tabloydu bu böyle! İçi burkuldu, yüreği daraldı.

Gözleri yeğenini aradı. Yoktu. Ufaklığı, miniği, zeytin gözlü pamuk şekeri neredeydi? Tanımadığı minik meleği. Resimlerini gördüğü ama kendisini henüz göremediği şahane varlık. Gerçi saat hayli geç olmuştu. Bu vakitte uyumuş olma ihtimali yüksekti. Epeyce bir süre daha orada öylece durdu ve onları özlemle izlemeye devam etti. Yüreği burulsa da Esme'yi uzaktan izlemek ve tekrar ışıldayan gözlerle gülerken görmek her şeye bedeldi. Kardeşiydi o, aynı karında yattığı, canının üstünden değerli gördüğü can parçası. Ne kadar özlemişti cadısını. Kendi yüzünden solmuş gözlerini, şimdi neşeyle gülerken görüyordu ya Rabb'ine ne kadar şükür etse azdı. Kapı tıkladı, usulca açılıp kapandı.

Arkasını döndüğünde Peri kapının girişinde, buruk gözleri süzülerek bakıyordu. Bakışlarını bir ara tedirgince etrafta gezdirdi. Oysa Eymen bakışlarını bir an olsun onun güzel yüzünden çekmiyordu. Özlemişti kızdığı zaman koyuya çalan, coştuğu zaman açılıp ışıldayan yeşil, bahar gözlerini. Günlerdir Peri onlardan mahrum ederek cezalandırıyordu onu. Hakkı yoktu uykularını çalmaya, hakkı yoktu düşüncelerine tebelleş olmaya, hakkı yoktu kafasını onunla bozup tüm dengesini altüst etmeye ama yapıyordu işte. Hakkıydı belki de! Lâkin görmeyince... O umutlarının şubat yanına inat bahar gibi parlayan gözlerini görmeyince, dermansız bir hastanın ilacını alamadığı günkü gibi ağır bir sancı duyuyordu yüreğinde.

Peri yerinden hareketlendi ve odanın ortasına ilerledi. Usulca boğazını temizleyerek "Giysilerini dolaba astım." diye bilgilendirdi.

Eymen gözlerini onun üzerinde, kısacık bir an özlemle gezdirdi. İç çeker gibi, "Teşekkür ederim. Ben kendim de yapardım." dediğinde sesi durgundu.

"Sorun değil." dedi kız uysalca. Onun bakışlarıyla ürperiyor ve

tüm hücrelerine kadar terliyordu. Yatağa yaklaştı. Üzerindeki örtüyü kaldırdı. "Ercan, yarın merkeze onunla gidip gitmeyeceğini sormamı istedi." Bakmadı kocasının yüzüne, çekindi.

Eymen elini ensesinde sıkıntıyla gezdirdi. Bakışları hâlâ karısının bedeninde dolaşıyordu hasretle. "Ben ona mesaj çekerim." Biraz duraksadı. "Sağ ol."

Bu *sağ ol* çok şey içindi.

Peri sanki biraz zorlanıyordu konuşurken. Bir de tedirgin duruyordu. İlk defa kocasıyla yalnız kalan yeni gelin gibi saçma sapan çekingenlikler hissediyordu. Bu hâli aslında normaldi. Kaç gün sonra ilk defa aynı yatağı paylaşacaklardı. Aynı ortamı bırak, aynı havayı solumayı bile istemiyorlardı uzun zamandır ve şimdi dört duvarın arasında, bir yorganın altında korumasız kalacaklardı.

Ne zaman sonra sohbet havasında yeni konuşuyorlardı. Kızgın laflar uçuşmuyordu havada ya da sitem içeren sert bakışlar. Aslında nasıl özlemişlerdi birbirilerini, kedinin ciğere baktığı gibi aç aç bakışıyorlardı.

Eymen kıza hissettirmeden derince iç geçirdi. Çenesini hırsla kasmıştı.

Peri yatak örtüsünü düzgünce katlayarak kenara koydu. Adamın içerideki etkisini kuvvetle hissediyordu. Elleri titriyor, alnında ince bir ter tabakası oluşuyordu. Kolaylıkla duygularını, heyecanlarını denetim altında tutabilirdi. Ama şimdi kalbi hızlanıyor, onunla aynı yatağı paylaşma fikri heyecanlandırıyordu. Bu kocaman oda, üstüne geliyor, tavanı tepesine çöküyordu. Bunu özlemişti. Onun varlığıyla rahatlamayı, yalnız olan yanını tamamlamayı, geceleri huzurla gözlerini kapatmayı, özlemişti. Bilmediği bir duygu dizlerini gevşetti. Sonra bocalayan bakışlarını içeride tedirgince gezdirdi. Aklına gelen şeyle irkildi.

Lanet olsun! Şimdi burada, onun karşısında mı değiştirecekti üzerini? Her şey bir yana, bir de Eymen'in ona arzuyla ve tutkuyla bakması iyice gerilen bedenini kasıyordu. Sözde bir daha dokunmayacaktı ne tenine, ne de bakışlarına.

Ürkekçe yeşil gözlerini kaldırdı. Kocasına tedirgin gözlerini devirerek baktı. Dudaklarının kenarları hafifçe kıpırdanıyor ama dilin-

den çalınmış sözcüklerinin yoksunluğundan sebep, konuşamıyordu. Gözleri kesişince de çekinerek dolaba yaklaştı. Ruhu dar bir kutuya sıkışmışçasına bedenini zorluyordu. Düşünceli bir durgunlukla geceliğini çıkardı. Nasılsa onu sabah havuzda bikiniyle görmüştü. Daha önce kaç defa iç çamaşırıyla da görmüştü. Hatta dokunmuş, koklamış, öpmüştü. Bu düşünce teninin daha fazla yanmasına vesile oldu. Dolabın kapısıyla kendini kamufle etmeye çalıştı ama nafile, olmuyordu. Siper olacak kadar geniş bir kapak değildi. Yüreğine kurduğu ketleri, onun varlığı yerle bir ederken ondan kaçacak kadar büyük değildi dünya. Her yanı yine onun bedeninin varlığıyla eziliyordu. Nihayetinde yapacak bir şey yoktu, ona da çık diyemeyeceğine göre.

Heyecandan parmakları titriyor, hızlanmış soluklarından sebep eli ayağı birbirine dolaşıyordu. O ne kadar çok acele ederse o kadar çok beceriksiz oluyordu. Gömleğinin düğmelerini seri bir biçimde açmaya başladığında, utana çekine kaçamak bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen anlayışlı davranmış ve ihtiyatla arkasını dönmüş, cama bakıyordu. Ne kadar centilmendi. Kibar olduğu zamanlar yüzünde bir tebessüm beliriyordu.

Eh bu iyiydi işte! En azından çıplak görmeyecekti. Hızla gömleğini çıkardı. Sonra da eteğinin fermuarına uzandı.

Ancak Eymen bakışlarını her ne kadar bahçede gezdirse de Peri'nin cama vuran siluetinin yansıması ayna gibi gözlerine batıyordu. Bembeyaz cildi, orada iç çamaşırlarıyla fosforlu gibi cama yansıyarak içini yakıyordu. O ufacık şeffaf şeyler aklını başından alıyor, damarlarındaki kanı hızlandırıp kasıklarındaki baş gelinmez sancıyı açığa çıkarıyordu. Nefesi saklaşarak genzini yakarken *pembe* dedi iç çekerek. Gözlerini kapatıp başını geriye attı. Bunu düşünmek bile işkenceyken izlemek bir o kadar ölümdü. Bedeninin en arsız yerleri, birer alev topuna dönüşmüştü. Hem de sadece bakarak...

Hani elini uzatsa dokunacağı kadar yakındı, aynı anda iki dünya kadar da uzaktı. Yüreğinde saklıydı ya hisleri, şimdi de tenine yasaklıydı teni. Bu kızla ne yapacaktı? Ona bakmak bile yetiyordu işkencesini arttırmaya. Ne çok özlemişti onunla sohbet etmeyi. Gözlerinin ışıldayarak bakıp şakalaşarak ya da utanarak parlamasını istiyordu.

Peri, pijama takımını giyince hemen yatağa yanaştı. Pikenin altına girdi. Yatak serindi. Havalar her ne kadar yazdan kalma gibi dursa da hafifçe serinlemeye başlamıştı. Öteki akşamlar gibi herhangi bir akşam olmasına rağmen, hava parlak ama sürekli esen rüzgâr yüzünden üşütmeye başlamıştı. Gizli bir soğuk vardı. Artık yazın son demlerini yaşıyorlardı. Aylar ne çabuk geçiyordu oysa. Ne uzun zaman olmuş onu yüreğine konuk edip, nefeslerine huzuru aş etmeye başlayalı. Düşünceli başını yastığa koydu. Onunla tanışalı neredeyse yedi ayı devirmişlerdi.

Ne ironi? Evliydi! Dışarıdan tam bir evli gibi duruyorlardı ama bu odanın içinde birbirinden korkan iki yabancı, tedirgin bir mahlûk, birbirlerini isteyen ama uzak duran iki karşı cins...

Kısacık bir süre sonra yatak sarsaldı.

Eymen kendi tarafına yattı. Sessiz ve rahatsız etmemek için hayli dikkatliydi. Elini başının altına koyarak tavana baktı Peri ama gözleri kısacık da olsa görmüştü onu. Geniş omuzlarını, güçlü kollarını ve parıldayan gözleriyle kendisine baktığını... Böyle yatmasından hoşlanmıyordu. Üzerine uzun bir şeyler giymesi daha iyi olmaz mıydı en azından akıl sağlığı için? Geniş göğsünden, kalın kollarından bakışlarını azami bir zorlukla kaçırdı. Bu adam onun nasıl bir eziyet içinde olduğunu anlamaya neden yeltenmiyordu.

Uf! Ona dönmemek için kendini kastı.

"Halanın iyi olmasına sevindim. Sanırım huzursuzlanıyormuş çıkmak istiyorum diye."

Konu açmak için çıldırıyordu. İlk o konuşmuştu. Günler sonra soru sormadan konuşması genç adamın tuhafına gitmişti. Eymen'in meraklı bakışları ona döndü. Düşünceli bir karmaşayla yüzünü süzdü ve sonra farkında olmadan hasretle izlemeye başladı.

"Hepimiz sevindik."

Dikkatli bakışlarını kocasına çevirdi Peri. Eymen o anda karısına kolunu uzatıp başını göğsüne yaslama isteğiyle doldu. Sıcaklığı bir nehir oldu aktı tenine, bir nefes mesafesinde vuslatı beklerken tenlerinin arasına görünmeyen duvarları örmeleri saçmalıktı. Yüzünü ipek saçlarına gömmek, doyasıya mis kokusunu içine çekmek isti-

yordu. Onuriliğinde bir soğuk sancı, hafif bir üşüme hissetti. Onun teninden yoksun olmanın hazin sancısıydı bu. Oysa daha karışmadan teni tenine müptelası olmuştu yasaklı sıcaklığına bedeni.

Ayrıca onunla çekinmeden konuştuğuna göre, yaşanan şeyi pek de önemsemiyor gibiydi. Üstelik bugün ona çok uysal ve yumuşak başlı davranmıştı. Diretmemiş, asileşmemiş, hırçınlaşmamıştı. Bu düşünce kocaman adamın, taş kesmiş kalbini yaraladı. Onu hiç mi kıskanmamıştı? Oysa o günkü bakışları hâlâ aklındaydı. Asansörde ne zaman binse aklına onun ruh gibi olmuş duruşu geliyor, ne zaman otelde görse vicdanı gerçeği söylemediği için sarsılarak ona işkence ediyordu. Onu üzdüğünden beri, kendisinden nefret ediyordu. Suluseplken bir duruşla, yaralı yaralı bakışları bir an olsun çıkmıyordu gözlerinin seyrinden. Derince iç geçirdi. Hani günlerdir onunla konuşmak için kıvranıyordu ya adam ama sonra yüreğindeki yara sızlıyor ve bu saçma düşüncesinden kaçınıyordu. Yaralıydı adam. Yüreği hâlâ kanıyordu. Kabuk tutmuş olması, acımadığı, kanamadığı anlamına gelmiyordu ki. Sızlıyordu. Bu, yarası için daha kötüydü, iyileşen yara bir kere acırdı ama kabuğu kanırtılan yara her zaman.

"Esme'yi sevdim. Çok tatlı ve içten biri, ayrıca çok da cana yakın." Dudakları kurumuştu birden Peri'nin. Nemlendirdi. "Kızı da çok tatlı. Nebahat annemin anlattığı gibi, bıcır bıcır bir şey. Ecem'le, Esme, ikisi birbirinden çok farklılar. Ama aynı zamanda da bir gibiler. Sanki biri diğerinin tamamlanmış hâli. İkisi yan yana gelince tam bir bütünler." Bakışlarını genç adamın gözlerinden çekemiyordu. "Esme ona abla dememi istemiyor. Fakat bu isteği bana tuhaf geliyor. Neticede o benden büyük ama yaşıtım gibi duruyor."

Kocası da konuşsun, bir kelam etsin istedi.

Fakat bakışları kayıtsızdı adamın. O her zaman akışkan bir çikolata gibi sıcak bakan gözleri, hurma kadar katı ve soğuktu. Ama şu hâli bile şeytana oruç bozdururdu. Hiç tepki vermiyordu. Ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlayamıyordu ifadesiz bakışlarından. Şu ana kadar bir tek kendisinin konuştuğunu fark edince dudaklarını birbirine bastırdı kırgınca. Üzüldü. Hem de bu tutumu içinde bir yerlerin kırılmasını sağladı. Yaralandı. İçerledi. Yüreğini saran duygularıyla örselendi.

"Özür dilerim." dedi kırgın bir tutumla, incinmişti. "Konuşmak istemezsen, anlarım."

Eymen hiç bakmadı ona. Başını yastığına gömerek düz çevirdi. İfadesiz gözleri, gür kirpiklerinin arasından az bir şey görünüyor, o da dik dik tavana bakıyordu. Sonra birden "İstemiyorsan deme!" dedi acımazsızca. "Seni kimse zorlamıyor *abla* demen için. Üstelik annemi çok fazla alıştırıyorsun kendine. Biraz uzak dursan iyi olur. Yakında zaten görüşmene gerek kalmayacak, bu tür şeyleri dert etmen yersiz bir uğraş olur." Tok sesi acımazdı. Hatta... Hatta şakağına tek bir kurşun sıkmadan kızı beyin felcine sokmuştu.

Zalim bir cellat gibiydi sert duruşu. Söylediği her bir söz, keskin bir kılıç hızıyla kesti en sağlam bildiği dirayetli duygu bağlarını. Alaşağı etti içindeki huzur kırıntılarını kızın ve yok etti umutlarını.

"Aslında bu raddeden sonra fazla alışmasanız daha iyi olur, her iki tarafın da üzülmemesi için." derken buz gibi sert sesiyle, gerçekleri çivi gibi yüreğine çakıyordu. Çok geç kalınmış bir kararı bildirdi erkek. Haddini! Bu gemiye binip yola çıktıktan sonra, "Gemi batıyordu, neden bindin?" demek gibiydi kız için ve Peri, batacağını bile bile o gemiye sığınmıştı.

Peri, onun soğuk sesi, buz gibi tavrıyla gerçek hayata döndü. Burnunun direği ağlama isteğiyle acı acı sızladı. Söyledikleri yüreğine sille üstüne sille yağdırdı. Katır tepmiş gibi karnı ağrıdı. Usulca yatağın içinde kaykıldı. Sonra kocasına kırgınca arkasını döndü. Pikesini göğsüne kadar çekti. Kırmasının, sert konuşmasının manası yoktu, istemiyorsa konuşmazdı. Üstelik onu istemediğini iki de bir belirtmesine de gerek yoktu. Yüreği gücendi. Ağlama istediğini geri tepmeye çalıştı ama başaramadı. Birkaç damla sessizce kirpiklerine takılıp burnunun üzerinden süzülerek yatağa aktı. Onlar ailesi olmuştu, hiç sahip olamadığı ailesi. Nasıl derdi sevme, sevdirme? Elinden yaşam sevinci alınmış hasta gibi çaresiz hissetti ruhunu.

İki de bir de boşanacaklarını zalimce hatırlatarak yerini, haddini bildirmesine artık dayanamıyordu. Oysa vahim olanı Eymen yaşıyor, bunu ona değil, garip bir hırçınlıkla daha çok kendine hatırlatıyordu. Lâkin yaralayıcı tutumuyla kızı kırarak yaptığı bu eylemi, çok sonra idrak ettiğinde geç olmuş, geriye dönememişti.

"İyi geceler." dedi onun hızla kalkıp inen narin omuzlarına sert sert bakarak. Pikenin üzerindeki eli yumruk oldu. Dokunamadı, teselli edemedikçe öfkesi katlandı, taşkın nehirler misali içine sığmaz oldu. Seslenmedi. Kalbi kırılmıştı. Göz pınarları kurumuyor, sesi genzine kaçtığı için boğuluyordu. Kocasının yanında istediği gibi ağlayamıyordu bile. Ev yabancıydı, ya evlilikleri oyundu ya şimdi sığındığı kocası da el olmuştu. Peri yaralandı, kırıldı, kanadı, acıyı bile sezdirmeden içinde yaşadı.

Ya da öyle sandı...

Bir fırtına patlamışçasına etraflarını saran o deli rüzgâr ruhlarını üşütürken, Eymen yan döndü. Onu kırdığını anladığından beri, elini yanına yumruk yaparak koymuştu. Hırçın bir kara denize benzeyen bakışlarını onun narin sırtına odakladı. Ardından bembeyaz yastığına dağılmış bahtı gibi gecenin karasını kuşanmış saçlarına kaydı gözleri. Onlara dokuma istediğiyle yanıp tutuştu. Şefkatle okşayarak teselli etmek istedi. Önce elini kaldırdı dokunmak için sonra pes etti. Elinin tersi gizliden gizliye hasret gidermek için saçlarının teline dokundu. Parmaklarının tersi usulca, gizlice okşadı bahar gözlüsünün hırçın saçlarını. Nasıl özlemişti onları koklamayı. Yatağında kokusunu duyumsamayalı henüz bir haftadan bile fazla olmamıştı ama sanki bu zaman, asır gibi asılı kalmıştı ömründe ve büyük bir yoksunluk hissetmişti. Sonra o gurur denen menem şey, egosuna çelme çaktı. Kasılan eli yarı yolda dondu kaldı, öfkelendi kendine. Yapmamalıydı, umut vermemeliydi, bitecekti. Uzak durmalıydı. Kırmamalı, örselememeli, geride yaşama tutunacak güçlü bir Peri kızı bırakmalıydı. Onu, kendi karanlığında kör edemezdi.

Gözlerini sıkıca kapadı. Uyumaya çalıştı ama olmuyordu. Yanında onun narin bedenin davetkâr ısısı dururken genzine onun ipek saçlarının bahar kokusu yayılırken gözlerini kapattığı anda yanında olmasına rağmen benliğinde gül yüzünün hüzünlü duruşu belirirken olmuyordu.

Zaman geçtikçe bedeni bedenine büyü yapar gibi tenine tenini çektikçe daha şimdiden sertleşmiş ve hassaslaşmıştı. Özlerken kızarken ve hatta düşlerken bile hayalinde istediği gibi, bedeninde ve ruhunda da istiyordu.

Lanet olsun! Neden yasakları istiyor, acı çekmeye meylediyordu yüreği? Bedenindeki arzu çığ olup büyüdükçe kızgınlığı da har olup tüketti içini. Küllerinden yeniden doğmak bir tek Anka Kuşlarına has bir yaradılıştı ve Eymen'in küllenmiş, tükenmiş yüreği, farkında olmaksızın küllerinden kor oluyor, korlarından har olup yanarken Anka Kuşu gibi yeniden doğuyordu. Direniyordu acılarına yine yürek, inatla hem de mahşer sancısı içinde kalacağını bilerek kıyametin ortasında.

Bir süre sonra düşüncelerin silsilesinden yorgun düşen gözleri karanlığa daldı adamın. Kasılmış bedeni rahatladı. Çok değil, birkaç dakika sonra...

Koyu kahvelerinde parlayan gözleri fırtına patlatmış yaşlarla titreşiyor, kirpikleri kırpışırken yalvararak bakıyordu. Nasıl da üzgün biçareydi bakışları. "Yapmadım... Yemin ederim yapmadım... Denedim ama olmadı." diyordu güzel gözlerin sahibi kız.

Arkasındaki küstah adam, bir adım öne çıktı. Kibirli bir duruş, sinsi bir bakışla kıza bakarak alaycı sesini vicdansızca yaydı. "Neden yalan söylüyorsun sevgilim?" dedi acımasız bir duruşla. "Bebeğimizi ben inkâr etmiyorum ki onu neden başkasına yamamaya çalışıyorsun."

Eymen'in nefesi kesildi. Sanki... Sanki biri göğsüne büyük bir darbe vurmuşçasına, kalbi tekledi. Dişlerini kırarcasına sıktı. Gözlerini sıkıca yumduğunda, gözlerinin önüne o görüntüler geliyordu. Pelin'in çarşaflara sarılmış yarı çıplak günahkâr hâli ve kendinden geçerek öpüşmesi. Gözlerini araladığında, koyulmuş gözleri ölüm gibi derin, sonsuz gibi karaydı. Dişleri gıcırdarken hiddetiyle, kaba sesi geriden boğukça geliyordu.

"Sizi yarı çıplak gördüm. Yapmadın doğru. Ben gelmeseydim, daha önceki gibi... Belki de yaptın!" Dişleri sıkılmaktan acımaya, ciğerleri havasızlıktan patlamaya yüz tutmuştu. Elleri yumruk ol-

muştu yanlarında ve kasılan çenesi titriyordu. Nefes almak nasıl bir eylemdir artık bilmiyordu.

Ona aldırmayan kız gözyaşları içinde çaresizce öne atıldı. Titreyen ellerini Eymen'in genişçe hiddetle kalkıp inen göğsüne dayadı.

"İsteyerek yapmadım. Seni asla aldatmadım sadece kaskatı olmak içindi, yemin ederim. Sonra birden oldu işte, anlayamadan. Çok içkiliydim, sersemlemiştim. Sarhoştum... Seni seviyorum. Bebek bizim bebeğimiz, yapma Eymenim yapma!"

Ancak gözünü kan bürümüş Eymen derhal ellerini kızın ince boğazına sardı. Dişlerini sıktığı gibi, o elleri müthiş bir hışımla sıkıp geriye doğru kabaca öteledi. Azgın bir dalgaya kapılmış sandal gibi yalpalayan kız geriye savrulduğunda, tekrar öne atılmak istedi. Ama Mesut engeline takılan genç kız, belinden yakalanıp geriye çekilirken kulağının dibindeki adam kaskatıça tısladı.

"Yapma sevgilim. Affet! Bebeğimizi düşün. Bırak şu adamı."

Eymen onlara baktıkça tiksintiyle gözleri kararıyordu. Midesi, midesi her an ortalarına boşalmamak için bedenini zorluyordu. Şimdi dünyayı yakmak, bu ikisini acımadan gebertmek istiyordu. Nasıl duruyordu bu kadar sabırlı bunu bile hâlâ çözebilmiş değildi. Düşünemiyor, aklı iradesiyle savaşa giriyordu. Çok az sabrı kalmıştı. Artık metaneti sınırlarda dolaşıyordu.

Kız ona sahip çıkan adamın ellerinden kurtulmaya çabalarken "Ne bebeği? Bırak! Seni istemedim ki! Ben seni değil Eymen'i sevdim." derken Mesut'un kollarında debeleniyor, aman dileyerek Eymen'e bakıyordu.

Eymen kıza dişlerini sıkarak "Git buradan Pelin! Sabrımı tüketme! Canını yakacağım, elimde kalacaksın!" diye hiddetle tısladı.

Koyu gözleri iyice koyulmuş, tekinsiz parlıyordu. Aslında canını alsa ne çıkardı ama yapamıyordu. Ölesiye öfkeliyken bile canını yakmaya kıyabileceğini sanmıyordu. Lâkin birden dayanamayarak öne atıldı ve Mesut'u yakasından kavrayıp hiddetle, duvarla kendi arasına sıkıştırıp gırtlağına kolunu dayadı. Üzerine abanarak "Ellerini kırmak, boynunu koparmak istiyorum. Ona sürdüğün her parmağını tek tek koparmak istiyorum." dedi. Zaten çok fazla hırpaladığı

için adamın yüzü morarmış, burnu kırılmıştı. Mesut hâlâ ahlaksız bir uçarılıkla lakayt bir bakış attı. Eymen yumruğunu yüzüne gömdü.

"Bu hiddetin, o benim oldu diye mi?" dedi Mesut, pis pis sırıtırken.

Eymen bir daha vurdu ve iki eliyle gırtlağını kavrayıp öldüresiye sıktı. Adamın gözleri belerdi ve bön bön bakmaya başladı. Alamadığı nefeslerinden yüzü kızarırken iki tane koruma kolunu kavrayarak onu az önce olduğu gibi tekrar adamın üzerinden çekiştirmeye başladı. Artık elinin altındaki adamın göz bebekleri irileşmiş ve neredeyse canı tükenmişti. Sonunda güvenlik görevlileri Eymen'i adamın üzerinden çekmeyi başardı. Fakat ellerini koparamadı. O anda Eray Bey devreye girerek oğlunun ellerini açmaya alıştı.

"Bırak oğlum, benim için. Yapma ne olur bırak!"

Eymen bırakmadı. Gözü dönmüş caniler gibi sabitçe avına bakıyordu. O sırada Eray Bey oğlunun başını kendine çevirip ıslak, kan oturmuş gözlerine baktı.

"Annene bunu yapma. Bana, kardeşlerine bunu yaşatma." Oğlunun öldürmek üzere olduğu adamın gırtlağından elini, zorla açmaya başladı. Tabii başaramadı.

Eymen'in eline, Mesut'un burnundan sızan kanlar süzülmüştü. Eli daha şimdiden pis kanına bulanmış ama zerre kadar pişman olmamıştı.

Eray Bey oğlunu geriye çektiğinde, Eymen ölü gibi boş bakıyordu. Bu adamı bugün elinden ikinci alışlarıydı. Zor zapt ediyordu oğlunu. İki eliyle kalın kolunu kavrayıp sabit tutmaya çalıştı. Lâkin açamıyordu gırtlağındaki ellerini. Sonunda birkaç görevli yardımıyla, oğlunu geriye çekmeyi başardı.

Öte yandan kız ağlayarak diğer gence yanaştı ve yumruk yaptığı ellerini, nefes almaya çalışan gencin göğsüne vurdu. "Yalvarırım Mesut! Ona doğruyu söyle, bebeğin onun olduğunu söyle... Seninle hiç gerçek anlamda sevgili olmadığımızı söyle... Ne olur! O gece içkili olduğumuzu söyle." diye inledi.

"Bebek bizim bebeğimiz Pelin." diye fısıldadı adam hâlâ hadsizce yalan söyleyerek.

Eymen öfkesi burnunda solurken yanındaki babası kolunu acı-

tasıya sıktı. Kız sevdiği adama yakararak baktı. Pelin, ilk defa... İlk defa gözlerini bu bakışlardan kaçırıp onu kaybetmekten korkarak bir köşeye saklanmak istedi. Öyle bir tiksinti bürümüştü ki Eymen'in öldürücü gözlerini, nefesi gırtlağına kilitlendi. Pelin acı acı yutkundu ama nefes alamadı.

Eymen bir anda arkasını döndü ve sadece "Defol!" dedi.

Gitmezse... Gitmezse sevdiği kadına bir şey yapmaktan, ikisini de gebertmekten korkuyordu. Adam zerre kadar umurunda değildi. Ama Pelin! Lanet olası kadından nefret ettiği kadar da ölesiye, mantığını beyninden kovasıya seviyordu. Kızarken bile öfkeliyken bile canını yakmaktan deli gibi korkuyordu. Bedeni zaten kaskatıydı ve hiddetinden titremeye başlamıştı. O kadar öfkeliydi ki ona ama yine de canını yakamıyordu.

Eray Bey öne doğru atılan çaresiz kıza yaklaştı. Yaşlı adam durgunca bakarak hüzünlü ses tonuyla "Git kızım, burası şirket, herkese rezil oluyorsunuz, yapma, git! Sonra sakin kafayla konuşursunuz." dedi.

Pelin aldırmadı yaşlı adama, can sancısıyla öne atıldı. Eymen'in arkasında ağlayarak durdu. Narin omuzları düşmüş, her hıçkırığında hızla inip kalkıyor, onun her hıçkırığı Eymen'in yüreğini dağlıyordu. Bir dünya böyle savruluyordu hiçliğe. Ölüm bedenden önce ruha dokunuyordu. Şimdi de sesi hıçkırıklarından kesik kesik çıkıyordu.

"Bir kere... Bir kere ne olur inandığını söyle! Bak bana, ne olur. Dön yüzünü Eymen. Gör beni! Gözlerime çizeyim son kez yüzünü, gözlerinde boğulayım son defa yine... Nefes almam için bana bak kahrolası, bakmazsan öldürüm! Bize inandığını söylemezsen, yiterim, tükenirim!" Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü hıçkırıklarından. Artık ağzının içinde kaybolan yakarışları fısıltıdan öteye gitmiyordu. Bitik ve bedbahtı hâli. Çoktan kabullenmişti hatasını. Böyle olacağını bilseydi, asla yapmazdı. Bilememiş, cahillik etmiş sevdiği adamı ufacık bir hatasıyla kaybetmişti. Sırf kızdığından, canı yandığındandı. Yutkundu. Yanağına inci taneleri gibi iri iri yaşlar sıralanırken Eray Bey duvar dibindeki sessizce duran Gülümser'e bakarak "Kızım, arkadaşını götürsen iyi olur." dedi. Ağlamaktan yüzü kızarmış Gülümser usulca hareketlendi.

Mesut burnundaki kanı koluna silerek öne atıldı. Pelin'i kolundan sertçe kavrayıp kendine çekti. O da seviyordu Pelin'i hem de ölecek kadar. İlk o görmüştü. İlk o sevmiş, Eymen hıyanet edip elinden almıştı. Şimdi de o elinden alıyordu işte. Hakkı olandı, ona ne? Bırakamazdı. Buraya kadar geldikten sonra, asla olmazdı.

İşte o anda Eymen arkasını döndü ve donuk gözleri, öldürücü sözleriyle kızın göz bebeklerine baktı.

"Bir daha karşıma çıkma, o sefer bu kadar sabırlı olmam!" İkisini yine aynı karede görmek tüm öfkesini ortaya çıkarıp merhametini öldürmüştü. Kızılca kıyamet dedikleri buydu. Her yanı buz yamığı, her yanı ihanet yarası doluydu. Kız onun bakışlarıyla birden heyecanlandı ve umuda kapıldı. Affedeceğini sandı.

"Gözümü açtığımda gördüğüm sendin. Yapma Eymen, huzurum, yaşamım sensin..." Esmer yürüm, ahiretim, ömrüm, yaşama sebebim, der gibi bakan kızarmış gözleri, gözyaşlarından ve ağlamaktan görünmüyordu.

Ancak Eymen canı yanan yaralı bir aslan gibi tekinsiz ve hırçındı. Satır satır ömrüne yazdığı yârini tek bir kalemde sildi. "Sana gelen bana gelsin!" dediği yârine söylediği her sözle, sadece umutlarını değil, hayatını da yok ettiğini kavrayamadı.

"Piçini de sevgilini de al, defol! Yoksa... Yoksa hamile demem alırım canını! Onunla yatarken düşünecektin bunları." diye tısladığında, kız tepesine dünyanın yıkıldığı başını iki yana salladı. Bir adım geriledi inleyerek. Elini ağzına yumruk yaparak kapadı. O kafasını sarstıkça gözlerindeki yaşlar iki yana saçılıyordu.

"Sevdim seni be! Çok sevdim seni Esmer. Bir kere, ne olur bir kere sevdiğini söyle. Affettiğini, inandığını söyle. Sen sevmezsen ölürüm, inanmazsan yaşamam Esmerim. Yapma! Hata yaptım, sadece hata. Bir kere... Sadece bir kere, sarhoştum, sen sandım. Bilinçli yapılan aldatmadır. Ben... Ben isteyerek yapmadım!"

Eymen öyle bir nefes çekti ki içine, sanki ciğerleri fazla oksijenden patlayacaktı. Geniş göğsü şişti ha şişti. Elini kaldırıp işaret parmağını kıza kabaca sallayarak "Bir daha... Benim... Ailemin... Ayak izinin geçtiği yoldan dahi geçme! Hatalarınla, sevgilinle, piçini de al, defol hayatımdan!" diye kükredi zalimce.

Birden arkasını döndü kıza. Pelin, sırtına bakıyordu ağlayarak. Titrek ellerini dudaklarına kapatıp hıçkırıklarının arasından, "Bir kere yaptım... Hataydı," dedi tekrar fısıltı gibi.

Eymen dönmedi. Dönerse... Dönerse, onu aldatmasına rağmen, gözyaşlarına yenilmekten korktu. Gözlerine bakarsa affetmekten, gururunu öldürüp sarılmaktan, "Tamam, atlatacağız!" demesinden dehşete kapıldı. Her hıçkırığı bedenine acı ok gibi saplanırken ona sırt dönmek, ölüm kadar zordu! Ama başardı...

"Sarhoştum... Lanet olsun sen sandım." Elleri öylesine yumruk olmuştu ki adamın, onun her sözünde parmak boğumları beyazlamış ve gerilen kemiklerinden çıtırtılar gelmeye başlamıştı.

Arkasından sesler kesildi. Yüreğine ağırlık çökerken ense köküne saplanan bir ağrıyla birlikte ürperdi, aniden irkildi. Sanki kalbi atmayı kesti, dünya durmayı, ciğerleri solumayı. Ona sinsice bakan Gülümser gitti, Mesut'un hain sesi kulaklarından silindi ve babası apansız sislere karıldı. Sanki... Sanki boşlukta asılı kaldığını hissetti. Fısıltı gibi sesi duyuldu sonra kızın. Tekrar acılı ve umutsuz... Etraf, zifire kesti. Herkes kayboldu ardından. Kimse kalmadı yanlarında. Cansız ve çok uzaklardan gelir gibi bir mırıltı, usulca yankılandı yüreğinde.

"Bir kere Eymenim... Esmerim bir kere olsun sevdiğini söyle... Tamam, affetme! Hataiyım, ne olur, son defa dudaklarından sevdiğini duyayım. Ölüyorum, yaşayamam, ölüyorum. Sen olmayınca nefes alamıyorum. Beni, öldürme!"

Eymen'in tırnakları açık yara hâline gelen etine batarken arkasını döndü ve gözlerini bir ışık aldı. Sanki göklerdeki huzur delinmiş, ayaklarının altındaki dünya buzulmuşçasına kaydı. Pelin, ona elini uzatmış kara gözlerinden yaşlar damlarken al yanaklarına buruk bir gülümsemeyle bakarak "Bağışladığını söyle... Sevdiğini söyle..." diyordu.

Bu ağır sözle yüreği yerinden sökülen Eymen'in gözlerini karanlıktaki ışık alırken acıyla kısılıyordu. Bir bakışına bin hayal dizdiği, bir gülüşüne mahkûm olduğu yüz, ona meftun olarak bakıyordu. Bakamadı göz yoran ışığa ve kolunu siper etti. Kalbi hızla atmaya, endişe tüm bedenini tüketmeye başladı. Öyle ki kulaklarında kalbinin

ritmik atışını duyuyordu. O adım attıkça kız geriliyordu. Yok oluyordu sanki. Bir sis gibi etrafını saran loş ışığa süzülüyordu.

"Eymenim... Artık affet beni... Affet kendini... Affet bizi... Ne olur... Bir kere..."

Ve geriledi kız. Ayaklarının altındaki halı çekilerek gerilere sürüklenir gibi uzaklaştı. Uçarcasına süzüldü karanlığa doğru umutlarını da yanına alarak. Eymen ellerini uzattı. Kaybolmasın istedi. Yok olmasın. Kollarına almak ve hıçkırıkları dinene kadar sımsıkı sarılmak o kıvırcık saçlarını okşayıp öperek "Affettim." demek istedi. Ama yapamadı. Kız uzaklaştı, yüreği kızgın yağlara atılmışçasına acıyan Eymen'in ayaklarına pranga takılmış gibi, olduğu yere çakıldı.

"Özür dilerim." dedi fısıldarcasına Eymen sonra daha sakin bir tonda tekrar etti ağlamaklı kaba sesiyle. "Özür dilerim... Seni affettim... Özür dilerim..." Adımları hızlandı. "Pelin, gitme! Yapma, ne olur, yapma... Pelin! Affettim, dön geri..."

Işıkların arasında gölgelere çekilen Pelin'in dudakları buruk bir biçimde gülümsedi. İlk günkü gibi mahcup, haylaz ve masumdu iri bedenini saran gülüşü. Eymen yüreğini ortadan ikiye bölen bir sancı hissetti iki kaburgasının arasında. Sanki azap çekmekten yorgun düşmüş yüzü neşeyle aydınlanmıştı kızın. Sonunda Eymen onu affetmişti. Dünyasını verdiği Eymen, ondan önce kendini affetmişti. Sanki söylediği şeyden memnun olmuşçasına, seneler sonra gözleri güneş gibi gür bir ışıkla parladı Pelin'in. İlk defa *affettim* diyordu Eymen. İlk defa gerçekten, *affediyordu*.

O her zaman yaptığı gibi gözyaşlarının eşliğinde tatlılıkla kıkırdadı kız.

"Seni seviyorum esmer züppe. Buz yanıma doğan güneşi seviyorum. Karanlığıma vuran ışığını seviyorum. Affettin sonunda esmerim, bizi bağışladın." dedi yorgun duruşundaki isyankârlıkla. Sonra bir anda dudaklarını buhranla büzdü, gözlerindeki neşe, hayat çekildi, beyazları donuk, soğuk, buz gibi bakışlara bıraktı yerini.

Koynunda hissettiği çam kokusuyla öne atılan Eymen, gözyaşları içinde yakararak titreyen iri elini uzattı tutmak için, burnunun direği sızlarken özlemle kaybetmekten korktu bir kez daha. Canı pahasına

atıldı uçurum olmuş karanlığa, geride ne yarın kaldı ne de dün ama olmadı. O ne kadar yaklaştırsa Pelin, bir o kadar uzaklaştı ondan.

"Sevdim... Seni çok sevdim Eymen... Esmer sevdamsın benim... Esmerimsin!"

Kızın, kulaklarına miras kalan sesi artık zar zor duyuluyordu. Goncaydı aşka susamış güllerin ilk hâli ve şimdi onun yüzünde buruk güllerden bahçeler açıyordu. O günkü gibi sevdiğini haykırıyordu tatlı dili kızın, son kez "Sevdim seni be, çok sevdim." diyordu ilk günkü gibi coşkuyla. Bir gülüşü vardı kaş çatar gibi... Kollarına almadığı için onu, azarlar gibi...

Pelin kırgın fısıltısını da yanına alıp gittiğinde, Eymen karanlığın içinde tek başına kaldı. Kıyamet kopmuştu da mahşerin azap odasında işkence çekiyor gibi acı içinde kalakalmıştı. Etraf sessizleşti, karanlık bedenini yuttu ve görüş alanını kapattı. Sonunda tuz basmıştı gönül yarasına. Bedeninden güç çekildi, dizleri titreyerek yere kapaklandı ve birden ağız dolusu haykırdı.

"Peliiin, gitme! Bırakma beni böyle. Gitme... Affettim... Dön, affettim seni, ne olur dön! Gitme Pelinim gitme kara kuzum terk etme!" dedi acı içinde. Gözlerinden yaşlar süzülürken senelerce öle gelsin diye dua ettiği zalim toprak önünde umman oldu. Eymen kendini soğuk bir kış gecesinde, bir mezarın başında ağlarken buldu. O günlerdeki gibi... Avuçları ıslak toprak kokuyordu, soluklarında yalnızlık, gözlerinden ise damla damla pişmanlık akıyordu. Deli öfkesinden, kara sevdasından kalan bir avuç toprakla soğuk bir mermere yazılmış *Pelin Karalı* yazısıyla orada kalakalırken genç adam, gerçekle yalan birbirine karışmıştı.

Kâbusla rüya iç içe geçmiş, gerçekler onu tüketmişti. Deli öfkesine, kara sevdası galip gelmişti sonunda... Affetmişti... Sonunda bağışlamıştı. Şimdi kabri yangın yerine dönmüş Pelin, mezarında nihatta, yüreğinde sonsuz sevdasını saklayan adam pişmanlığına hedef olmaktan çıkmıştı. Aşk, gururdan öte gelmiş, affetmişti. Eymen geceyi ödünç almış kara toprağa uzanırken gözyaşları içinde, senelerdir defalarca yaptığı gibi elleri buz gibi mermeri okşuyordu.

"Affettim Pelin, dönsene... Yemin ederim affettim!"

Peri acı acı yutkundu. Ellerini dudaklarına kapamış, yanağından

süzülen sıra sıra kederli yaşları yastığına damlıyordu. Eymen kollarını belinde kopmasından korkar gibi iyice sıklaştırdı. Sanki karanlığına ışık yaptığı o kadına sarılır gibi, sımsıkı sıktı narin belini. Canı acıyor, onun sıkıca sarılmasıyla, nefes alamıyordu. Burnunu saçlarına gömerek acılı inlemelerinin arasından, boğukça soluklanarak tekrar mırıldandı.

"Beni bırakma... Böyle bırakma Pelin, ölürüm! Gitme."

Vakit geç olmuştu, artık yüreği pişmanlıklarına rağmen, tepilen yollar geri dönülmezdi. Takvimler her ne kadar vicdansız olsa da yaşanan acı gerçek, taptaze olduğu yerde kanamaktaydı. Eymen kaybettiği sevdiği yüzünden hâlâ azap çekiyordu ve kız onun özlemiyle ezildikçe soluksuz kalıyordu.

Ensesine nemli yanakları değiyordu kocasının. Ağlamıştı, hem yakarmış hem ağlamıştı. "Ölürüm Pelin, gitme!" demişti. Eymen'in ağladığını nefes alışverişinden anlıyor, ter içinde kalmış bedenini, kendi bedeninde ateş gibi yanarak hissediyordu. Boğazında bir yumru biriken Peri, ölümlerin en acısıyla can veriyordu. Daha fazla dayanamadı. Kaldıramadı bu yükün ağırlığını. Yorgun kalbi vurgun yiyerek atmayı keserken acı gerçekler yüzünü keskin bir jilet gibi kesti. Ciğerleri havaya hasret kaldı. Unuttu genç kız nefes almayı.

Ne zordu Yarabbi! Ne ağırdı başkasının olan kalbi taşımak ve ne acıydı hiçbir zaman sevmeyecek bir adama âşık olmak! Medet umduğu aşkın hayırsızlığına sitem bile edemiyordu yorgun duyguları. Şimdi anlıyordu kocasının bu tutumunu. Vakit ona geç olmuştu, dönülmez yollar çoktan aşılmıştı. Eymen âşıktı, kocası başka bir kadına sarılsıklam âşıktı! Başka bir kadına sevdiğini haykıracak kadar tutkundu. Yaralıydı ve acıyordu... Onu sadece arzuluyor ama başkasını rüyalarında görecek kadar, inleyerek sayıklayacak kadar çok seviyordu. Sonra birden Eymen haykırarak uykusundan sıçradı. Ter su içinde kalmış bedeni titreyerek genç kızın bedenini sarstı.

Peri yutkundu. Gırtlağına sapsız bir bıçak saplanmışçasına acı acı yutkundukça derdi daha derinlere saplandı. Nefes alamadı. Dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırıklarını genzinden güç bela bertaraf etmeye çalıştı. Gözlerini sıkıca kapatıp omuzları hızla kalkıp inme-

sin diye, bedenini kastı. Görmesin istedi yıkıldığını, bilmesin istedi damla damla akan gözyaşlarıyla tükendiğini.

"Gitme, sana muhtacım!" diye haykıran Eymen, birden sıçrayarak uyandı. Nerede ve ne hâlde olduğunu kavramaya çalıştı. Yüzünü genç kızın saçlarına gömmüş, kollarını sıkıca ince beline sarmıştı. Bomboş kalan elleri başka bir kadını çağırırken kolları, çok başka bir kadının bedenine tutunmuştu. Eymen, bir yüreğe iki aşkı ne ara sığdırmıştı? Nefes alamadı. Buzdan bir şato inşa etmişti umutlarına ve parmağının ucuna vuran tek bir dokunuşla tüm hayatı yerle yeksan olmuştu. Acısını kara toprakta, tesellisini karısının kollarında mı arıyordu? Gerçekten uzak bir rüyaya uzanmış gibi Peri'nin narin belindeki kollarını çözerek ondan çekildi. Ruhu üşüdü... Dipsiz bir kuyuya hapsedilmiş gibi dehşet içinde çırpındı ruhu. Şimdi onun üşüyen yanını ısıtacak, sımsıcak nefeslerin sahibinden koptu.

Hâlâ kalbi deli gibi çarpıyordu Eymen'in, alnında ve bedeninde su gibi ter tabakası birikiyordu. Ne zamandır görmüyordu oysa onu rüyalarında. Ah Pelin, yüreğinin en taze yarasıydı o! Unutmamıştı ama unutmaya çabalamaya alışmıştı. Ne zamandır isyan etmiyor, canı yanarak tükenmiyor, kadınlara ve kendine olan öfkesini içinde patlatmıyordu. Şimdi bugün, tam da kardeşini görmüşken vicdanı üzerine çullanmak için zaman kolluyordu. Yatakta birden doğruldu. Bacaklarını aşağı sarkıtarak otururken ellerini terden sırılsıklam olmuş saçlarına gömerek dirseklerini dizlerine dayadı. Sakinleşmeye çalışmak istiyor ama başaramıyordu. Hâlâ derin nefesler alıyordu. Elini yüzünde sıkıntıyla gezdirip burnunu çekti. Elinde biten umudu, yüzünde yeni pişmanlıkların hazin, derin çizgileriyle gerçeğe döndü.

"Neden Pelin? Göz göre göre gittiğin kör kuyuları, sana defalarca anlattım. Neden dinlemedin de bizi o karanlığa hapsettin? Bunu bize neden yaptın, tükettin, mahvettin, neden?"

İsyan eden sesi kırgınca sayıklarken yanındaki Peri kocasının başka bir kadını haykıran sesiyle ölüyordu.

Sonra birden yerinden kalktı adam. Derin bir nefes alarak kapıya yanaştı. Biraz dolaşsa iyi olacaktı. Üzerini değiştirdi. Birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve yavaşça kapatarak çıktı.

O çıktı, Peri üzerindeki pikeyi avucunun içine sıkıştırdı. Bur-

nuna kadar çekerek sıkıca sarıldı. Dişleriyle pikeyi kavradı. Acı acı haykırışlarını engelledi. Hayalleri ellerinin arasından kayıp giderken dünyası yıkılmıştı.

Umut yoktu artık, gelecek yoktu. Onu derde salan hayata isyan eden elleri, canını acıtasıya kavrayarak kumaşı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kaskatı kesilmiş bacaklarını karnına çekti. Hayatını derde salan hain yüreği öylesine acıyor, içinde ukde kalan hevesleri bir bir intihar ederken öylesine kavruluyordu ki sol yanı, solukları bedenine dar geliyordu. Bitiyordu içindeki umudu, tüketiyordu ona karşı olan ümidi. Her yaşanan, yalan dolan olup diziliyordu karşısına. Sanki dünya üzerine yıkılmış, bir ateşin içine atmışlar, *yanıyorum* dedikçe altına har ateşler dökmüşlerdi. Ne kadar ağladı öyle ya da ne kadar boş gözlerini duvara sabitleyip bekledi, bilmiyordu. Sonunda yorgun düşen bedeni uykuya daldığında, etrafı kuş sesleri dolduruyor, odaya gün ışığı giriyordu. Ve kocası hâlâ gelmemişti. Belli ki acısını dışarıda yaşıyor, o kadını düşünüyor belki de hatta... Nefesi kesildi yine.

Sabah birkaç saatlik uykunun ardından uyanmış, kendini toparlamaya çalışmıştı. Gözleri şiş, ağlamaktan burnu tıkanmış, yüzü gül yaprağı gibi solmuştu. Dayak yeseydi ancak kemikleri böyle ağrırdı. Eymen odaya gelmeden Ecem'in odasına gitmek istemiş ama vakit bulamadan kocası geri gelmişti. Siyah eşofmanı ve spor ayakkabılarıyla adamın koşuya çıktığı anlaşılıyordu. Artık kendine ne kadar eziyet edip koştuysa eşofmanı suya düşmüş, koşmaktan yanakları kızarmıştı. Kısacık bir zamanda duş alarak üzerine rahat bir şeyler giyip hiç konuşmadan odadan tekrar çıkıp gitmişti.

Ev ahalisine, başının tuttuğunu, biraz dinlenmek istediğini çalışanlarla haber vermişti. Kahvaltıya inmemiş, odasından hiç çıkmamıştı. Onu böyle kırmızı gözlerle görmelerini istemiyordu. İlk Nebahat Hanım sonra Esme gelip bakmış, uyuduğuna kanaat getirerek odadan sessizce ayrılmışlardı ama uyumuyordu. Pikeyi başına kadar sadece onlara uyumadığını belli etmemek için çekmişti. Belli ki uyandırıp rahatsız etmek istemiyorlardı. Ya da o kadar anlayışlıydılar ki bir şeyler olduğunu anlayarak hoş görülerine dönüp rahat

bırakmak istiyorlardı. En son halası ve kızlar gelmiş, onlar da usulca gitmişlerdi.

Şimdi de camın önündeki nişe oturmuş, dermansız dizlerini kendine çekmiş, fersiz kollarını etrafına dolayarak camdan dışarı bakıyordu. Gözleri boş bir akvaryum gibiydi. Yanağına doğru süzülen haddi hesabı olmayan yaşlar, çenesini gıdıklayarak boynuna akıyordu. Ağlamasını ne yaparsa yapsın bir türlü durduramıyordu. Kapının açılıp kapandığını bile fark edememişti. Oysa yanında şaşkınca dikilen Ecem, ona endişeli gözleriyle bakarak konuşup konuşmamak arasında bocalıyordu.

"Peri, bu hâlin ne?" dedi en sonunda inler gibi. Geç kalktığı için onun hasta olduğunu yeni duymuştu. Gözleri şefkatli bir merakla parlayarak "Ne oldu? Annem başının ağrıdığını söyledi. Çok mu ağrıyor?" diye üzgünce sordu.

Peri seslenmedi. Onun her konuşmasında, dudaklarına sıkışan hıçkırıkları firar ederek odayı doldurdu ve direnci biraz daha kırılarak omuzları hızla kalkıp inerek ağlamaya başladı.

Ecem daha fazla dayanamadı. Abisi ile ilgili bir sorun olduğunu seziyordu. Cevap alamadığı sorular soruyor, bir taraftan da sıkıntılı bakışlarını içeride kızgınca gezdiriyordu. Oysa odada tek kaldıklarında sorunlarını çözer, eski güzel anlarına dönerler sanmıştı ama yanıldığı o kadar barizdi ki!

"Abim, o mu bir şey yaptı?" Genç kızın yanına bir adım daha ilerleyip usulca koluna dokundu. "Peri, anlat... Ne oldu? Yalvarırım endişelendirme beni. Bu ağlamanın sebebinin, baş ağrısı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Canım sorun ne?"

İşte o vakit onun yumuşacık şefkatli sesi genç kızın yüreğine iğne gibi battı. Tutulmuş dilindeki sözleri uçup giden Peri, ağır çekimde gibi başını yana çevirerek omuzlarının üzerine yıktı. Kederlenmiş güzel başını kaldırıp kısacık bir an sorarcasına görümcesinin yüzüne baktı. Ecem gördüğü manzara karşısında donakaldı. Gözleri kan çanağına dönmüş, altında mor halkalar belirmiş, yanakları hâlâ yaşların nemiyle parlıyordu. Sanki akşamki yaşam sevinci katledilmiş, bir zamandır burukça da olsa parlayan neşesi göz bebeklerinin

içinde kaybolmuştu. Buna tepki olarak tek kaşını kaldırarak sorguladı. Onun böyle şaibeli hâline dayanamadı.

Peri acıyla yutkundu. Sesini bulmaya çalışarak kendini sıktı. İç çekerek sonunda, "Pelin kim?" dedi birden. Sesine keder oturmuş, acı çöreklenmişti.

Bu kelimenin akabinde dudağından bir de hıçkırık dökülmüştü Peri'nin.

Şimdi yutkunma sırası Ecem'deydi. Aldırmaz gibi davranmaya çalışarak bocaladı ve kaşlarını çattı. "O... O benim yeğenim... Biliyorsun! Akşam gördün ya!" diye geçiştirmeye çalıştı. Suçlu yüzü kızarmıştı.

"Ecem!" dedi Peri uyarıcı bir sesle. Çenesini yukarıya kaldırıp burnunu çekti. "Pelin kim? Bunu bilmek hakkım, ben onun karısıyım! Yanımdaki adam gecenin bir vakti, Pelin diyerek yataktan fırlıyorsa..." dedi dudaklarını birbirine bastırıp ızdıraplı hıçkırıklarını önlemek istedi. Yaşlarla parlayan kederli gözlerini sımsıkı kapatıp bir nefes duraksaması kadar bekledi. Zaten daha fazla konuşamadı. Biraz nefeslenince devam etti: "Benim bunu bilmek hakkım değil mi? Bu kadarı hakkım..." Acı acı inledi yeniden.

Ecem gözlerini kaçırdı kısacık bir an. Olduğu yerde huzursuzca sallanıp içeride dalgınca gezinmeye başladı. Ellerini çekiştiriyor, dudağının kıyısını dişliyordu. Sıkıntılıydı duruşu. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bunu abisi anlatmalıydı. Onunla konuşmalıydı. İlk onun ağzından duymalıydı gerçeği. Mantık bunu gerektirirdi. Lâkin yüreği, hiç de öyle olduğunu haykırmıyordu.

"Bunu ona sorsan, daha iyi olmaz mı?"

"Soramam!" derken güzel yüzündeki renk gittikçe çekiliyordu. Kül gibi benziyle, başını salladı biçare. Soramazdı, *beni sev,* diyemezdi. *O kadın kim,* diyemezdi ve *beni bırakma* demesi artık imkânsızdı. Öyle hor gözle dudak büküp dalga geçerek bakmasına artık müsaade edemezdi. Virane gibi yüreğiyle, acıyla nefeslendi. Yanağına iri bir damla daha düştü. Ruhu bezgindi. "Ben, ona bunu soramam. Biliyorsun aramızı. Bana karşı artık mesafeli, yok sayıyor. Bu durumu düşününce de haklı... Hakkım yok ki! Ona hesap sormaya da soru sormaya da benim hakkım yok. Ne karısıyım ne de

can yoldaşı. Biz arkadaş olmayı bile başaramadık." Biraz durdu ve gözlerini kapattı. Ne zordu söyleyeceği ne acıydı dile vurup yüreğe yankılanmasını sağlamak!

"Hem birisini seviyor. Eğer..."

Ve dudaklarını birbirine bastırdı. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Bunu dile getirmek bile işkenceydi. Ölmekle eş değerdi.

Onun bu bitap haline daha fazla dayanamayan Ecem yanına yaklaşıp diz çöktü. Genç kızın ellerini avucunun içine aldı, öperek teskin etti. Peri başını yana çevirerek kirpikleri arasından parlayan solgun yeşillerini, onun nemlenmiş kahvelerine odakladı. Dudakları titriyor, mütemadiyen çenesi kasılıyor, konuşmasını engelliyordu.

"Korkuyorum Ecem. Onu tamamen kaybetmekten çok korkuyorum. Biliyorum, sevmeyecek beni! Ne ara ummaya başladığımı bilmeden, umutlanarak, bekliyorum. Gururuz oldum, haysiyetsiz ve salak. Ama elimde değil..." Dudaklarından bir hıçkırık daha kaçarken, "Sevsin istiyordum meğerse umudum hiç bitmemiş, bunu dilemekten hiç yorulmamışım. Olmayacak artık biliyorum." dedi ilk defa duygularını açıkça dile vurarak konuşmasına devam edip içini özgürce dökerek.

"Hep bir umut varmış içimde. Bilememişim. Nasıl yeşertim, ne ara bahara durdu yüreğim bu hazan güzünde, anlayamadım. O ana kadar da anlayamamıştım. Sanki sam vurdu yüreğimdeki bahçeye, tek tek yeşerttiğim umutlarıma kırağı düştü." Yutkundu. İçli içli hıçkırarak yanaklarını penyesinin koluyla kabaca kuruladı. "Sonra o isim kâbus gibi çöktü üzerime. Karabasan gibi gırtlağıma dayandı, nefes alamadım. Ben her şeye yeniden başlarız, konuşuruz, hallederiz derken..." Bacaklarını toparlayıp yanağını dizine yasladı. Yanağına yeni inciler dizilirken "Ben, onsuz kalmaktan korkuyordum. Zaten onunlayken bile uzakken şimdi yalnızım. Ecem, beni sevmeyecek, hiçbir zaman benim olmayacak. Hep çabam beni sevsin diyeydi. O kadın madem onu seviyor..." demişti ki devamını getiremedi. Nasıl getirsin ki içi acıyordu. Elleri yüzüne kapanmıştı şimdi. Göğsü öfkeyle inip kalkarken kalbi kahrından duruyor sandı. Nasıl sevmeye başlamış, ne ara bu kadar sarhoş olmuştu onun imkânsız seyriyle.

"Pelin!" dedi Ecem yanına doğru hareketlenirken. Kenardaki pufu çekerek dibine getirdi. Oturduğunda gözlerini ona dikkat kesilmiş genç kıza çevirdi. Uzun, ıslak kirpiklerini kırpıştırdıkça gür kirpiklerine takılmış yaşlar dökülüyordu. "Pelin, abimin miladı oldu!" dedi birden buruk bir içtenlikle. Peri'nin kaşları tuhaf bir karmaşayla çatıldı. Ecem boğazını temizledi. Dudağının kıyısında garip bir kıvrılma oldu.

"Abim, ondan önceki Eymen ve sonraki Eymen olarak ikiye ayrıldı. Biri öldü, diğeri doğdu. Ve yarasıyla yaşamaya alıştı."

Konuşmasına başlamadan önce biraz düşündü. Sonra kederli bir iç çekip sanki gözleri maziyi anar gibi ızdırapla donuklaştı. Konuşması zordu, anlatması daha zor. Sesi de titriyordu zaten.

"Önceden abim uslanmaz çapkın, serseri kişilikli hercai bir hovardaydı. Yaşının ve zenginliğinin getirisine ek olarak yakışıklı olması da eklenince tam bir mirasyedi gibi umursuzca davranmaya başlamıştı. Akıllıydı, olgundu ama umursamazdı. Çapkınlığıyla ve pervasızlığıyla uslanmazdı. Dünya onun, tüm kadınlar onun içindi sanki."

Peri yanaklarını koluna sildi tekrar. Penyesi gözyaşlarından ıslanmıştı artık. Bu adam, onun Eymen'i, ağır abi kılıklı, olgun kocası olamazdı! Burnunu çekerek merakın kol gezdiği yeşillerini genç kıza odakladı. Ne söyleyeceğini değil, sevdiği adamın nasıl olduğunu merak ederek baktı. Gözlerini dahi kırpmıyordu. Ona dair bildiği gerçek o kadar azdı ki! Kocasını tanımıyordu bile, bunu bir kez daha acı içinde anladı. Sanki kirpiklerini kırparsa, bir şeyleri kaçıracak gibi sabit tutuyordu gözlerini. Ecem başını kaldırıp yanağına bir damla düşerken gözlerini genç kızın birbirine kenetlediği eline çevirdi. Gözlerine bakarak anlatmak zordu.

"O yıl... Abimin fakültedeki son senesiydi. Ben ufaktım. Her şey aptalca bir iddiayla başlamış." Başını salladı acıyla. "Pelin, su gibi masum bir kız, buz gibi saydam ama soğuk. O yıl üniversiteye yeni başlamış tazecik bir av. İlk başlarda dikkat çekmeyen, silik bir tipmiş. Ama sonra onun okula kara görünüşlü korumalar eşliğinde gelmesi, herkesin ona çekinerek bakmasına, duruşundaki ürkeklik, okulu çalkalamasına yol açmış. Herkese karşı mesafeli ve uzakmış.

Adını Soğuk Prenses koymuşlar. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyormuş."

Peri kaşlarını kaldırdı. Burnunu çekerek "Neden?" dedi sesi ağlamaktan kabalaşmış, geriden boğukça geliyordu. "Mesafeli biriymiş, bir de yanına kim gelse, korumalar hemen uzaklaştırıyormuş yanından. Sanırsın düşmanları olan veliaht prenses."

"Çok mu kötüymüş kız?"

Ecem başını iki yana salladı. "Hayır, çekindikleri Pelin değilmiş ki. Abisi Rüzgâr!" İşte bu isimle Peri şok olmuştu. Afallamış yüzüyle başını hafif yana kırdı. Zeki gözleri kısılmış, içinde hırçın suları oynaşmıştı. "Rüzgâr..." dedi inler gibi. Bu isim onun gözleri önünde tek bir çağrışım yapıyordu. Dudakları kurudu aklına gelen gerçekle.

"Bu Rüzgâr..."

Ecem başını olumlu anlamda sallayarak onayladı. Sesi biraz daha tedirgin ve yorgun gelmeye başladı. Olanları hatırlamak ve anlatmak, gerçekten çok zordu.

"Ablanın eşi. Aslında herkes ondan korkar, çekinir bunu sana sonra anlatırım. Sen de akşam gördün zaten, ürkütücü görüntüsüyle mafya gibidir. Ve sert tipi... Neyse, Pelin'in abisinden çekindiklerinden kimse ona yaklaşamamış. Sonra abim arkadaşıyla istemediği hâlde, sırf gururu yüzünden bir iddiaya girmiş. Mesut iddiayı kazandığında söyleyecekmiş isteğini ve nitekim o kazanmış."

Peri gözlerini irileştirdi. Birden eli ağzına kapandı. "Düşündüğüm şeyi istemiş olamaz Eymen'den, değil mi?"

Ecem başını salladı. "Evet! Tam da düşündüğün şeyi istemiş. Ondan bir ay içinde onu kendine sırılsıklam âşık etmesini istemiş. Aslında başından beri ona âşık olan Mesut'muş ama abisinden çekindiğinden açılamıyormuş. Kız biriyle çıkınca tepkileri nasıl olur diye düşündü herhâlde salak! Ancak başlarda bunu kabul etmese de abim sonra onun güzelliğinden etkilenip kabul etmiş. O zaman çok uçarıydı. Kimseyi dinlemez, tehlikeye bayılırdı. Adrenalin delisi dangalaktı. Sonra iddiası gerçek olmuş. Eymen zamanla etkilenmiş masumluğundan, güzelliğinden, âşık olmuş ama bu sefer de iddiayı söyleyememiş, gerçeği öğrenip gider diye korkmuş. Onu, istememesinden çekinmiş, ayrılmasından. Nitekim korktuğu da gerçek olm

Mesut içkili olduğu bir gün, tüm okulun önünde bunu ballandırarak ifşa etmiş. Kızla, sırf kıskançlığından dalga geçmiş. Rezil etmiş herkese Eymen'i ve kızı. Pelin bunu öğrenince abimi çok acı bir şekilde terk etmiş. Cahilce bir davranışa kapılmış. İkisinden de intikam almak istemiş ancak kendi kurduğu tuzağa kendi düşmüş."

Ecem başını yana çevirdi. Eğreti oturuşunu sağlamlaştırdı. Yanağındaki yaşları silip dolu dolu olmuş kahvelerini sıkıca yumdu birkaç saniye. Anlatırken zorlanıyordu.

"O günleri hatırlıyorum. Abim eve barut gibi gelirdi. Sonra Pelin de onu kızdırmak için elinden geleni yapmaya başlayınca hırçınlaştı. Asabileşti günden güne. Onun yaptığı oyunla öfkesi katlandı. Mesut'la inadına çıkmış Pelin, gözü önünde sevgili olmuş. Bunu kaldıramadı abim, o sene okula gitmediği için neredeyse son senesi yanacaktı. Sonra daha kötü şeyler oldu. Bir gün abim kayboldu. Bulamadık. Pelin de kayıpmış o gün, sonradan öğrendik. Birlikteler sandım ama değillermiş. Sonra ertesi gün babam, abimi her nerede bulduysa ofise götürmüş. Ve bunu duyan Pelin ofise gelip hamile olduğunu söylemiş. Abim ona inanmamış. *Kimden peydahladıysan, ona git.* gibilerinden, herkesin içinde bağırmış. Kız yalvarmış inatla. Aralarında neler geçti, ayrıntılarını bilmiyorum. Aslında sadece kıskandığı için mantıksız düşünemediğinden öyle söylemiş olabilir abim. Belki de başka bir sebebi vardır aralarında olan, bilmiyoruz. Yani babam, abimi her nerede bulduysa babamla ondan başka kimse bilmiyor gibi. O günden sonra hiç konuşulmadı bu mesele. O gün ağzına bir kilit vuruldu herkesin. Bu konuyu hiç anlatmadı. Her ne yaşandıysa onda sır olarak kaldı. Babam onların sesini duyup araya girmiş ve Pelin'i, Gülümser'in yardımı sayesinde eve göndermiş. Babama kaç kez sordum konuyu, hep kapadı. Hatta bir kere şekeri yükseldi, biz de sormadık bir daha."

Peri dehşetle gözlerini açtı. Elini hızla atan kalbinin üzerine koymuş, nefes alamıyor gibi duruyordu. Ardından şaşkınlıkla büyüdü göz bebekleri. "Eymen'in... Çocuğu mu var?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. Dehşete kapılmıştı. Kalbi aniden hızlanmış, fakat nefesi kesilmişti. Sanki inanılmazı yaşıyordu. O bir kadın sanırken bir de çocuğu olduğunu öğreniyordu.

Ancak başını iki yana sallayan Ecem'in yanağına doğru bir damla süzüldü.

"Pelin, abime durumu açıklayamadığı için, yıkılmış. Abisine de anlatamamış, utanmış. Kaldıramamış bunu, o gün evdeki tüm ilaçları içmiş."

Ecem sustu. Peri dehşet içinde irkilirken birden elini ağzına kapatarak müthiş bir korkuyla acı acı inledi. Başını iki yana sallayarak sayıklar gibi baktı. Nefesini tuttu. Yanağına doğru sıralanan inciler, bu sefer kendisi için değildi. Hazin bir aşkın ve hayatının baharında ölen genç bir annenin yası içindi. Karnındaki kasılmalar iyiden iyiye artarak sırtına vurdu ve beli kırılır gibi ağrıdı. Hissediyordu. Ecem konuşmasa da gelecek cevabı içinde hissediyordu.

"Abim, o gün öldü Peri! Onunla birlikte, öldü! Haberi aldığında evdeydik. Onu, o gün gördüğüm gibi hiç görmedim. Evi yıktı, kendini canını hiçe sayarak hırpaladı. Yaralanmış bir aslan gibiydi... Ve kangren olmuş yarası asla iyileşemeyecekti. Biliyorum bir ömür de iyi olmayacak. Yarım bir sevdanın lekesi ruhundan asla çıkmayacak. Sanki bir saat içinde, bin yaş yaşlandığına tanık oldum ben onun. Durduramadık, zapt edemedik. O gün bizden çok şeyler aldı. Pelin'le birlikte, abimi aldı. O sinirle buna sebep olan Mesut'un yanına gidip hastanelik edene kadar dövmüş. Elinden zor almışlar. Aslında amacı öldürmekmiş. Ama adam şanslı işte, yaşadı."

Başını kaldırdı. "Ailesi suç duyurusunda bulunduğu için, haneye tecavüz ve darptan, üç ay hapis yattı. Daha fazlaydı da babam uğraştı ve sonunda onu hafifletici sebeplerden dolayı hapisten çıkardı. O deliğe girerken canı çekilmiş abim, çıktığında bambaşka birisiydi. O değildi eve gelen kişi. Daha olgun ve farklı. Bakışları eskisi gibi ışıldamıyordu. Gülmeyi unuttu mesela. Çok zamandır içinden gelerek güldüğünü hiç görmedik. Yalan sevinçlerin seyrini yaşatırdı bize. Soğuk ve buz gibi dururdu gülüşü yüzünde. Dudağının kenarındaki o bulaşıcı, pervasız gülümsemesi silinmiş, katledilmişti uzun zaman önce. Duruşundaki haylazlığı çalınmıştı, pervasız gözlerindeki çapkınlığı ölmüştü. Ben onun gözlerinin öyle içten güldüğünü, hiç görmedim bir daha. Sonra sen girdin hayatımıza. İlk başlarda çok korktum, yine aynı şeyler olacak diye. Yine sevecek ve yara-

lanacak... Ondan sana karşı mesafeliydim. Korktum! Ama olmadı şükürler olsun."

Uzandı ve yengesinin elini kavradı. Gözlerini minnetle onun afallayan ve durgunlaşan gözlerine dikti. Sanki kız bu dünyayla bağlantısını kesmişti. Donmuş, bedeni kaskatı kalmış, gözleri bön bön bakıyordu. Duyguları ona ağır gelmiş, hazmetmeye çalışıyordu.

"Peri, sen ona iyi geldin. Yaralıydı abim, yüreğinden yaralı. Sen onun acıyan, kanayan, kangren olan yaralarına merhem gibi dokundun. Dokundun da! Yüzünde seneler sonra ilk defa içten gülücükler açtı. Aksi gözleri tekrar eskisi gibi olmasa da parlamaya başladı. İlk defa birisi için bana kafa tuttu ve kırdı. Benden çok birisine değer verdi. Bir yanı kelamken bile diğer yanı kılıç gibi keskindi. Bir yanı hayat, diğer yanı ölümdü onun. Sonra sen geldin, bahar geldi. Şimdi her yanı umut oldu, bahar koktu." Dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırığa karışmış bir kıkırdamayla gülümsedi. "Gözlerinin bu şekilde parladığını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sana değer veriyor. Üzerine titriyor. Kadınlara mesafelidir normalde. Yanına yaklaştırmaz. İşi bitince arkasını döner çeker giderdi. Şimdi abim artık daha düşünceli. Bir şey yapmadan önce iki kere düşünen bir adam oldu. Sadakati zaten sonsuzdu ama şimdi inancı da tazelenmiş gibi... Sadece hareketleri değil, düşünceleri ve yaptığı eylemleri de değişti. Peri, abimin kalbi öldü. Ama görüyorum ki şimdi ruhu, ruhunla can buluyor."

"Bu doğru değil Ecem!" diye itiraz etti Peri.

"Söylemeye dilim varmıyor ama sen de korkuyorsun Peri. Yüreği başkasını sevmiş bir adamı sevmekten korkuyorsun! Unutmayacak, onu asla unutmayacak bunu kabullen önce... Ama sevecek! Seni, aşkın en güzel hâliyle sevecek. Belki ilk aşk gibi olmayacak. Sen Peri... sen yüreği yaralı bir adamla bir ömür geçirmeye yetecek kadar cesur musun? Yeminini bozacak, yeminlerini bozduracak kadar fedakâr mısın?"

Elini görümcesinin avuçlarından koparırarak kendini toparlamaya çalıştı. "Sen de biliyorsun. O sadece bana acıyor. Sonra bana karşı hissettiğini her kadına hissedebileceği şeylerle aynı, aşk değil, sevgi değil! Artık biliyorum. Ruhunu başkasına yaslamış, yüreğini başka-

sına vermiş bir adamdan bahsediyoruz. Sence aşk bu kadar kolay mı? Sanmıyorum. Bir kere sevilir. Bir kere yüreğinin yarısını bulup tamamlar insan." Artık daha da umutsuzdu, daha da yorgun ve çökmüş. Yanağına elini dayayıp bakışlarını cama çevirdi. Bakıyor ama görmüyordu. Sanki az önce mutsuz biten acıklı bir roman okumuş, melodramı bol bir film izlemişti. O kadar dengesizdi halet-i ruhiyesi. Nasıl bir kaderdi bu? Bir nefes mesafesindeydi vuslat. Yüreği ondaki tene yasaktı ya... Hayali, kendi yüreği, onun geleceğinde tutsaktı!

Sevmeyecekti. Hiçbir zaman onu sevemeyecekti bu belliydi. Belki yaşayan biri olsaydı, savaşması kolay olurdu ama ölü bir kadınla savaşamazdı ki... Ciğerlerini boğan derin bir nefes aldı içine. Sonra konuyu değiştirmek ister gibi, usulca söylenirken genç kıza baktı.

"Peki, Rüzgâr!"

Ecem başını kaldırdı. "O ayrı bir konu. Rüzgâr eniştem, abimi hiç affetmedi. Etmeyecek de ama ablam onun değişmesini sağladı. Artık kötü değil, gaddar değil, âşık ve iyi bir adam. Tıpkı senin abine yaptığının aynını ablam da enişteme yaptı. Ama bazen ondan korkuyorum. Abimin adı her geçtiğinde, gözlerinde gördüğüm karanlıktan ürküyorum. Belki de ablam olmasaydı, ona olan aşkı olmasaydı..." Başını salladı. "Olacakları çidden düşünmek istemezdim."

Ecem, Peri'ye; Rüzgâr'la Esme'nin hikâyesini anlattı. Artık Peri'nin aklında hiç soru işareti kalmamıştı. Neredeyse Eymen'i anlar hâle gelmişti. Nasıl bir cezaya çarptırmışsa kendini? Sadece kendini cezalandırmamıştı ki! Ailesini de kendinden mahrum ederek cezalandırmıştı. En zoru da Esme'yi, Rüzgâr'a vererek başarmıştı. Ecem'in anlattığına göre, Rüzgâr, Esme'yle evlenmek istememişti başlarda. Amacı sadece onu mahvetmekmiş ama Eymen buna da kendince bir yol bulup en azından evlenmesini sağlamıştı. Tamam, çok acı bir dönem geçirmesine neden olmuş ama bir erkek olarak korumacı yanı ağır basarak diğer seçenekten daha iyi olduğunu düşünmüş olmalıydı. Onu kullanıp bir köşeye atmasını kaldıramazdı böyle mert bir adam. Yediremezdi kendine kardeşinin acı çekmesini.

O gün Peri içinde bir şeylerin başlangıcı oldu. Kaderine dair çok

şeylerin yeniden yazılması gibi... Çok ümitsiz bir durumda olduğunu anlıyordu şimdi. Her karşılaşmalarında ne yapıp edip birbirlerine karşı duydukları çekiciliği engelleyerek acı bir gerçeği yok saymaya çalışması gibi... Lâkin kendince bir şeyler yapmaya çalışmıştı. Ama işin sonuna gelmişti artık ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Âşık olmak buydu işte. Acı çekmek... Elinde benzinle salak gibi, yanan eve girmek... Sonu olmadığını, kabul etmek... Onların ötesi yoktu. Sonları yazılmamıştı, gelecekleri olmayacaktı.

Eymen onun yüreğine dokunmuştu lâkin Peri onun olmayan yüreğine, hiçbir zaman dokunamayacaktı. Bunu acı bir geçmişle anlamıştı.

Kalbine kar yağan yiğitle, vuslatla mühürlenmiş ruhların birleşimi, artık imkânsızdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lütfen inkâr etme...
Yanını bilmem ama yüreğine en çok ben yakıştım...

Öğleden sonra kendini toparlayarak ev ahalisine karıştı Peri. Yarın, Hümeyra hala hastaneden çıkacaktı. Eymen sabahki kaçar gibi gidişinden beri ortalarda yoktu. O olmayınca Rüzgâr gelmiş karısıyla ve ailesiyle vakit geçirmişti. Peri mümkün mertebe onun gözüne batmamaya çalıştı. Anlayışlı olmaya çabalıyor, olabildiğince geri duruyordu. Ama adam ona bazen öyle bir bakıyordu ki gözleri kurşun oluyor, tek bir bakışıyla vuruyor, hem de hiç suçu yokken nefret ediyordu. Bir de İzmir'de olup Lale'ye ulaşamamak içini yiyip bitiyordu. Kafaya koymuştu. Bir şekilde onu görecekti ya da en azından sesini duymak için bir şey yapacaktı. Lanet şehirde can kardeşiyle aynı havayı soluyup ondan mahrum olmak, hem de bu kadar özlemişken çok zordu. İlk fırsatta ona ulaşacaktı. Ve bunun için Ecem'le konuşacak ondan yardım alarak bir yol arayışına girecekti. İşte o akşam Eymen eve geldiğinde herkes bahçedeydi. Genç adam dalgın bir biçimde kapıdan girip geniş holde ilerledi. Bu sefer tüm ahali arka bahçeye, havuzun başına geçmişti. Oysa hava serinlemeye başlamıştı. Yine de yazın son günlerinden, bu hafif rüzgârlı havadan yararlanmak istedikleri belliydi. O da bundan istifade, odasına çıkmak yerine ön bahçeye geçti. Yanlarına gitmeyi her şeyden çok istese bile, kardeşinin huzurunu bozmayı göze alamadı. Bir de aklı hâlâ kâbusunda takılı kalmışken Peri'yi görmek, ona suçlu bir düşünceyle bakmak hiç cazip gelmiyordu.

Salona geldiğinde bakışlarını etrafta gezdirdi ardından bahçeyi çıktı. Meşe ağaçlarının dalları hafif rüzgârdan sallanıyordu. Ön bah-

çenin bağrı açık olduğundan, arka bahçenin kuytusuna sığınmışlardı. Bahçe grubunun yanına geldiğinde, bir inleme sesi duydu. Başını yana çevirip kaşlarını çattı. Gözleri bahçeyi taradı ama bir şey göremedi. Başlarda onun bir kedi mırıltısı olduğunu sandı. Sonra ses bir daha geldi. Sağa dönüp uzun adımlarla büyük çınar ağacının olduğu yere, evin köşesine geldiğinde durdu. Gördüğü manzarayla bir an bocaladı, yanına gitmek ve kalmak arasında zorlandı.

Pelin, ufacık dudaklarını büzmüş, yanağına sıralanan tazecik yaşlarını hırkasının koluna siliyor, yaralanan dizlerine ve derisi yüzülmüş kanayan ellerine bakıyordu. O kadar cesurdu ki ufak mırıltılardan başka bir ses gelmiyordu dudaklarından. Başka bir çocuk olsa ağlar, zırlar, ortalığı felaketle velveleye verirdi. Başını kaldırıp uflayarak burnunu çekti.

Yüreği burulan Eymen onu izlerken hatırladığı şeyle, burukça gülümsedi. Esme de böyle sık sık ağaca tırmanmaya kalkar, sonra da düşünce kendi kendine ağlayarak yaralarını sarardı. "Yok bir şey abi, geçer." derdi. Bu ufak, minyatür Esmecik miydi? Onun gibi cesur bir ayaklı cadı. Meleği, onun meleğinin kuzusu...

Tedirgin bedeni usulca yanına yaklaştı. Onu ürkütmeden yanına çömeldi. Bakışları parlıyor fakat onun tepki vermesinden çekinerek tedirgin bakıyordu. Dirseklerini bacağına dayayıp ellerini bacak arasında serbest bıraktı. Bakışları ufaklığın ıslak kirpiklerinin arasında parlayan zeytin gözleriyle çakışınca "Yardım etmemi ister misin?" diye tok sesini yumuşatıp nazikçe sordu.

Onun varlığıyla irkilen Pelin, önüne gelen bir tutam asi buklesini geriye öteledi ve ellerine baktı.

"Tanıyoy!" dedi usulca ve sonra ellerindeki kanı elbisesine sildi. "Siliyoyum dene tanıyoy..."

Nasıl bir konuşma şekliydi bu böyle? O dudakları öne büzülüp ıslak ıslak konuşurken Eymen dişlerini sıkıyor, ona sarılma ve yanaklarına kapanma istediğini güç bela zapturapt ediyordu. Uzanıp nazikçe elini tutarken usulca yukarı kaldırdı. "Bir de ben bakabilir miyim?" dedi ışıldayan gözleriyle.

Pelin, elini dayısına uzatırken biraz çekingendi. Annesi yabancılarla konuşmasını yasaklamıştı ama bu adamı tanıyordu bir yerden.

Daha önce görmüş gibiydi de nereden olduğunu çıkaramıyordu. Üstelik korkmuyordu da…

"Acıtma ama!" dedi ısrarla.

"Acıtmam." dedi Eymen güven teşkil eden bir tınıyla. Mini minacık elleri, kendi iri ellerinin arasına aldı. Dikkatle yarasına baktı. Ufacık birkaç sayrıktı fakat bazıları hâlâ toprak kaplıydı. Dudaklarını büzerek usulca yarasını üfledi. Birkaç defa daha üfleyip "Çok acıyor mu?" diye şefkatle sordu.

Pelin başını salladı. "As acıyoy ama timseye söyleme. Bilmesinler, pamam mı?"

"Tamam." dedi adam eğlenceli bakışları parlarken. Peltek dili çok tatlıydı ve verdiği emir çok masumdu. "Ama önce onları temizlememiz lazım. Mikrop kapmasın."

İşte o vakit Pelin bacağına baktı. Sarı elbisesi yırtılmış, bacağındaki kana bulanmıştı. Narin beyaz teni üzerinde diz kapağının yanındaki yarası biraz daha büyüktü.

"Seni şimdi kucağıma alacağım. Banyoya gidelim ve yaralarını temizleyelim tamam mı meleğim? Korkma benden, ben yabancı değilim."

"Biliyoyum ama yerden hatıyladıyımı bilmiyoyum. Çeni dördüm ama yerde dördüm. Ama anneme çöylemek yok pamam. Çana yaklaştımı bilmesin."

"Kesinlikle." dediğinde iki işaret parmağıyla başparmağını birleştirip dudaklarındaki fermuarı çeker gibi yaptı. "Ben sır tutarım."

"Men de tutayım. Afeyim çana."

Eymen'in içi titriyordu yeğenine bakarken. Onun toprağa bulanmış ufacık bedenine uzanırken kalbi hızla atmaya başladı. Heyecan, dehşet bir heyecan içine kamp kurdu. Kocaman iri elleri titriyordu. Nasıl da ufacık, narin bir şeydi öyle, ne kadar sevimli ve şirin. İçinden ona sımsıkı sarılmak, yanaklarına doyasıya öpücük bırakmak geçiyordu. Öpse kızar mıydı ya da sıkıca sarılsa, korkar mıydı? Lâkin çekiniyordu. Pelin'i kucağına alarak döşüne bastı. Çok tuhaf bir sıcaklık yayıldı bedenine. Ufacıktı ama içine ektiği etki muazzamdı. Kendini hantal ve yorgun, on katlı bir apartmanın merdivenini koşmuşçasına soluk soluğa hissetti. Pelin kollarını dayısının boynuna

dolarken "Çen çimsin? Çen de Hümeyya halanın oğluçunu mu tanıyon?" diye sorduğunda uzun kara kirpiklerini sıkça kırpıyordu. "Adın ne çenin?"

Eymen ne diyeceğini bilemedi, bu ilkti. Sadece ufacık bilmiş bilmiş parlayan kara gözlere bakıp "Eymen!" dedi sıkıntıyla.

Ben senin dayınım, diyemedi.

Ufak kızın, ismini duyunca dudakları şaşkınca aralandı ve gözleri irice açıldı. Elini ağzına kapayarak sanki ağzından lafları kaçacakmış gibi, sıkıca kapadı. Sonra ellerini çekmeden parmaklarının altından, nazlı sesiyle sırrını ifşa eder gibi "Çen ananeçin oluçun?" diye fısıldadı. Sanki saklı bir sırrı ifşa ediyordu.

Eymen birden durdu. Ufak kızın bükülen ve büzülen kuş lokumu ağzına baktı sonra gözlerine. "Sen beni tanıyor musun?" diye ihtiyatla sordu. Kız sustu. Heyecanlanmış, meraklanmıştı. Şaşkındı. Esme'nin ona kendini anlatmadığından neredeyse emindi. Rüzgâr'ı saymıyordu bile. O evde adının geçtiğinden bile şüpheliydi. Ama tanımıştı.

"Tanıyor musun beni?" diye yineledi sorusunu.

"Tanıyoyum akıllım. Anneneçin evinde bir çürü yesmin bar ya! Ama, ama bencemiyorsun."

Eymen onun söylemiyle başını sallayarak lavaboların olduğu bölüme yöneldi. Biraz sonra ufaklığın ellerini dikkatlice yıkamış, dizindeki yarayı itinayla temizlemişti. Şimdi onu tekrar kucağına alarak elindeki yara bandıyla alt kattaki televizyon odasına yürüdü.

Peri elindeki tepsiyle bahçeye geçti. İlk Ercan'ın çayını sehpaya koydu. Genç adam tebessüm ederek "Teşekkürler gelin hanım." diye takıldı. "Her eve lazım, bir tane de ben mi alsam ne?" dedi dayısına göz kırparak.

Nebahat Hanım hâlinden boşnut kıkırdayarak "Annen bu söylediğini duysaydı, hasta olduğunu unutur, soluğu çiçekçide, çikolatacıda alırdı. Oğlum dur, iyileşince tekrarla bu sözlerini." deyince herkes kıkırdamaya başladı. Tepsideki diğer çayı da babasının önüne koyup Esme'nin boş bardağına uzandı kız.

"Çay?"

Gözleri birleşene kadar baktı. Esme o sırada meraklı bakışlarını

etrafta gezdiriyordu. Peri, Esme'nin koluna dokunarak dikkatini çekmeye çalıştı. "Abla, çay almayacak mısın? Bir tane daha açık doldurayım istersen."

Esme bakışlarını genç kıza çevirip "Peri, hani abla demeyecektin?" diye hafif bir azarla söylendi.

Peri dudaklarını büzerek tek kaşını kaldırdı. "Esme deyince kendimi tuhaf hissediyorum. Ecem, abla diyor, ben de desem sorun olmaz diye düşündüm."

"Olmaz ama o başka!" Sonra ne dediğini fark edince "Anla işte. O doğduğundan beri var. Seninle hemen hemen yaşıt sayılırız, birkaç yaş var aramızda." dedi iyice batarak. Sonra da vazgeçip "Ya da boş ver. Nasıl hissediyorsan öyle seslen, ben de alışırım sanırım zamanla." diye kabullendi.

"İstemezsen sorun yok. Ben kırılmam. Gerçekten."

"O zaman sen karar ver. Nasıl olsa sen de benim kardeşimsin artık, canın nasıl istiyorsa öyle seslen ama kızım okuluna birlikte gidersek Esme dersin." diye tembihledi dikkatle.

Peri muzırca kıkırdadı. "Tamam. Öyle yaparım. Peki, çay?"

Esme genç kıza gülümsedi ama dalgın gözleri hâlâ bahçeyi turluyordu. "Yok canım, bir bardak kafi."

Peri yanına oturdu. Esme bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti ve sonunda dayanamayarak "Anne, Ecemler nereye kayboldu yine? Yoklar ortalıkta." diye kaşlarını çattı.

Babasıyla konuşan Nebahat Hanım yönünü ona döndü. Bakışlarını giriş kapısına çevirdi. "Pelin'e su vermeye gittiler ya."

"Sevim'le mi? İkisi birden mi?"

Peri kıkırdadı bu sefer. "Sevim'i de sulayacaktır ondan götürmüştür kesin Ecem."

Nebahat Hanım dudaklarını büktü. "Yapar mı yapar. Damarına çok bastı. İntikamını almadan duracağını sanmıyorum."

Esme rahatlayarak geriye yaslandı. Yaramaz kızı demek teyzesiyleydi, içi rahatladı.

Yarım saat sonra Esme sohbete ara vermiş, anne yüreği yine sıkıntıyla daralarak kızının peşine düşmüştü. Bakışlarını Peri'ye çevirdi. "Peri, ben Ecemlerin yanına gidiyorum. Bakalım ne yapıyorlar, kesin yine benim cadı teyzesinin giysilerini giyiyordur. Geliyor musun?"

Peri de yerinden doğruldu. "Ben de geleyim, bakalım modelliği nasıl? Belki puan veririz."

Şakalaşarak ve konuşarak kalktıklarında, Ecem ve Sevim konuşarak değil tepişerek kapıdan çıktı. Esme bakışlarını onların etrafında gezdirdi. Kaşları çatıldı.

"Ecem, Pelin nerede? Uyuttun mu yoksa?"

Ecem etrafına bakınarak ablasına yöneldi. "Senin yanında değil mi?"

Yüreği daralan Esme kaşlarını çattı. "Yok."

Bu sefer Ecem etrafa bakındı. Esme kızgın kaşlarını daha bir endişeli çattı. "Yapma ablam, oynama benimle!" Sonra onun yüzündeki ciddi ifadeyle, kardeşinin yanına yaklaştı. Geçen geldiklerinde Pelin ormanlık alana doğru gitmiş ve neredeyse iki saat onu aramışlardı. Yüreği korkuyla çarparken bacaklarındaki derman çözüldü. İçi dolarak "Bak, bana şaka yapma hamileyim. Oğlumu düşün teyzoş!" dedi yarı alaylı, yarı ciddi bir tebditle.

Ecem ciddi bir bakış attı etrafına. "Yok, valla abla, ne şakası? Suyunu içince yanınıza geleceğini söyleyip koşarak gitti. Ben de sizin yanınıza geldiğini sandım. Evin içinde nereye gidecek?"

Şimdi herkes bir panik ayağa kalmıştı. Nebahat Hanım kızının yanına gelip "Kızım çocuk o. Nereye gidebilir?" derken konuşmanın içindeki mantıksızlığı fark ettiğinde, Esme dolu dolu olmuş gözleriyle "Her yere anne!" diye çıkıştı. "Bahsettiğimiz çocuk Pelin. Hani geçen geldiğimizde iki saat kaybolan torunun!" diye azarlayan bir ses tonuyla, içeri yöneldi. O anda endişeyle ne yaptığını fark edememişti. Yüreği sıkıştı düşündüklerinin korkunçluğuyla. Ya ona ihtiyacı varsa...Ya karanlıkta kaldıysa... Korkardı! Ya düştüyse bir yerde... Şimdi onun arkasından babası ve annesiyle birlikte Peri ve Ecem de gitmişti. Ercan etrafına bakınarak endişeyle yerinden kalkarken Sevim hemen arkalarından yetişmişti.

"Ecem ben üst kata bakıyorum," dedi Sevim. Ecem ona baktığında genç kız koşarak üste katlara yönelmişti bile. Ercan "Ben çalışanlara sorarım şimdi, belki görmüşlerdir." dedi.

Sercan hemen atılarak "Ben de bahçeyi turlarını merak etmeyin." diye kapıdan çıktı.

Esme ilk mutfağa baktı. Sonra salona ve diğer odalara endişeyle baktı. Evin içinde adını seslenerek dolaşmaya başladılar. En son üst kata dönen Ecem, televizyon odasına girdiğinde, gördüğü manzarayla olduğu yere çakılıp kaldı. Birkaç adım atarak arkasında etrafa bakınan annesinin koluna dokunup bileğinden tuttuğu gibi odaya çekiştirdi.

"Ne oldu kızım?" dediğinde kadın "Şiişşştt!" diyerek susturdu. Nebahat Hanım ona bakınca "Anne, gördüğün şeye inanamayacaksın." diye tatlılıkla kıkırdadı.

Ecem'le annesini gören Esme ve Eray Bey de onların yanına yönelerek merakla peşlerine düştü. Yüzlerindeki rahatlamadan kötü bir şey olmadığı belliydi ama işte anne yüreği, endişeliydi.

Peri üst kata bakmış, merdivenden iniyordu. "Bulamadım!" dediğinde, Ecem kıkırdayarak "Ben buldum." dedi heyecanla. Hep birlikte televizyon odasının girişine geldiklerinde, odaya ilk Nebahat Hanım girdi. Gördüğü manzara karşısında donakalırken eli göğsüne taşınmış, gözleri çoktan dolmaya başlamıştı. Eray Bey karısının hemen yanında, tıpkı onun gibi buğulu gözlerle oğluna bakıyordu.

Peri, Esme'nin yanına geldiğinde, genç kadının bedeninin öfkeden taş kestiğini hissetti ve onun baktığı yere biraz ürkekçe baktı.

Eymen kanepede televizyon izlerken yeğeniyle koyun koyuna uyuyakalmıştı. Ekranda Pelin'in en sevdiği çizgi film kanalı açıktı. İşin garip yanı, Pelin'i kollarının arasına öyle bir almıştı ki, ufacık bedeni neredeyse kalın kollarının arasında görünmüyordu.

Bu görüntü karşısında Esme'nin karnına bir ağrı saplandı, midesi buruldu. Gördüğü manzara karşısında gözleri doldu. Acı acı yutkundu onlara bakarken. Ama kendini toparlaması çabuk oldu. Aklına geçmiş gelince, nefretle gözlerini kararttı ve hiddeti içinde parladı. Öfkeyle derin derin nefesler almaya başladığında kendinde değildi. Öne sert bir adım atmıştı ki bunu fark eden annesi koluna dokunarak "Esme, sakın!" diye sertçe uyardı.

Esme hırçınca kolunu silkeleyerek "Ne sakını?" diye tısladığında annesine, gözlerindeki yaşlar akmamak için kendiyle savaşıyordu.

"Kızım uyuyor. Uyanırsa korkabilir."

O anda aklına gelmemişti Esme'nin bu gerçek. Ama annesinin düşünceli uyarısıyla irkilmişti. Kızı korkabilir, uyku sersemi tedirgin olabilirdi. Kararmış gözlerini annesine çevirdi. Dudakları büzülmüş, ten rengi gitmişti.

"Olan olmuş artık bak. Kaçınılmaz olan gerçekleşmiş. Elbet bir gün bir araya geleceklerdi, annem. Ne kadar sakınabilirsin ondan bunu? Onlar etle tırnak yavrum, ayrılır mı hiç?"

"Anne!" diye hiddetle tısladı Esme. "Onun yavruma dokunmasını istemiyorum. Onun bize yaklaşmasına dayanamam. Yaklaşmasın!"

Peri elini inleyerek ağzına kapadı onun daha da kabalaşan söylemleriyle.

Nebahat Hanım kızgınca "Esme!" derken sesi uyarıcıydı.

Onun söylediklerine kulak asmamış ve özellikle hedef almaksızın aynı yarı acı, yarı tatlı tonda konuşmasını sürdürmüştü. "O dediğin senin abin. Korkma bak kızının hepsi tam. Yememiş yarısını. Ben olsam azacık yerdim." Dudaklarını bükerek bu muazzam tabloya, iç çekerek baktı. Sonunda, oğlu da kuzusuna kavuşmuştu. Sonra kızına bakıp kaşlarını çattı. "Yeter artık kızım, durulsun nefretin. Sen konuşmuyorsun diye kızı da saklayamazsın."

"Sakınırım!" dedi Esme inatla. Annesinin düşüncesinin kendisine ne denli korkunç geldiğini ifade etmek için, hayır anlamında başını sallayarak boğuk bir sesle mırıldandı: "Dokunamaz benim kızıma! Yaklaşmaz aileme. Yaptıklarından sonra hakkı yok buna!"

Bakışları Peri'ye kaydı. Bir zerre pişman olmadı onun duymasından. Derhal kin tutmuş gözlerini çekti. Şu vakit öfkesinden delirirken düşünecek düşünceli olacak durumda değildi. İçindeki hiddeti kor olmuş, yanar dağ gibi parlamaya hazır duruyordu. Oysa genç kız sadece bakıyor, hiçbir şey yapamıyordu.

Esme dişlerini sıkarak "Şimdi uyandırmıyorsam sırf kız..." demişti ki Eymen etrafını saran kalabalıktan rahatsız olarak gözlerini açtı. Bakışları gür kirpiklerinin arasından kısıkça aralanarak kapıya kaydı. Kapının başında biriken onca kişiyi görünce uyku mahmuru gözlerini kırpıştırarak şaşkınca baktı. Sonra Esme gözleri kararmış

hâlde bir adım öne çıkınca kollarının arasındaki yeğenine gözü kaydı. O kadar hafifti ki varlığını tamamen unutmuştu. Kolunun uyuştuğunu sanmıştı. Kolunu sarılmaktan terlemiş olan başının altından usluca çekerek kaldırdı. Pelin'in yerini ayarlayınca doğruldu. Esme kapıya yönelip işaret parmağını yere doğru savurarak dışarıyı gösterdi. Sanki misafirlerin yanında yaramazlık yapmış oğlunu azarlamak için odadan çıkaran bir anne edasıyla kaşlarını çatmıştı. Şu hâline kayıtsız kalamayan Eymen kaşlarını kaldırdı.

Esme koyulmuş gözleriyle "Çık dışarı!" diye buyurdu. Emir veren sesi dişlerinin arasında boğularak salınmıştı boşluğa. "Hadi!"

Eymen ona tepeden hükmedici bakışları eşliğinde bakarken kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. Ama kızdırmadı onu, kardeşinin peşinden girişe çıktı.

Esme bir elini şakağına dayamış, diğerini beline koymuştu. Öfkeyle bir sağa, bir sola gidiyordu. Kimseyi gözü görmüyordu. Sanki beli bükülüyordu. Birden arkasını dönerek Eymen'e nefretle baktı. Hışmından dişlerini gıcırdatarak "Sen ne cüretle benim kızıma dokunursun?" diye tısladı.

Nebahat Hanım öne çıkınca Eray Bey buna engel oldu. "Bırak kozlarını paylaşsınlar. Bu önünde sonunda olacaktı." Nebahat Hanım ağlamaklı bakışlarını endişeyle iki yavrusuna çevirdi.

Kendinden hayli emin duran Eymen kardeşine doğru sakin bir adım attı. Gözleri ifadesiz bakıyordu. Yüzü sert, dudakları kasılmış. "Kızına bir şey yaptığım yok. Sadece onu öyle görünce dayanamadım." Bakışlarını kardeşinin yüzünde özlemle gezdirdi. Onun olgunlaşmış ve büyümüş hâlini ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Yüreği tekledi. Onu izlerken nefes alışverişleri azaldı. Seneler sonra ilk defa onunla bu kadar yakından konuşuyordu. Bunun sebebi kavga dahi olsa, konuşuyorlardı ya o da yeterdi. Gözleri ona bakarken özlemle parlıyordu.

"Ona yaklaşmayı nasıl düşünürsün?"

"Bıraksaydım da ağlasa mıydı? Hem ona zarar verdiğim yok. Sadece kısacık bir zaman geçirdik." Eymen kendinden emin bir adımla öne çıktı. "O benim yeğenim." dedi düz bir tonda belirterek. Gözleri genç kadının ifadelerini süzüyor, hareketlerini irdeliyordu.

Bu üstünlüğe ve küstahlığa dayanamayan Esme de bir adım öne çıktı. "O senin hiçbir şeyin değil. Sen kim oluyorsun da ona sahip çıkıyorsun?" demişti ki Eymen dişlerini sıkarak "Abın! Unuttuysan hafızanı tazele. Ben senin abin oluyorum, onun da dayısı." diye gürledi.

Esme soğukça burnunu kaldırıp çenesini küçümseyerek havalandırdı. "Sen benim hiçbir şeyim olmuyorsun, hâliyle onun da!" Bunu tükürür gibi söylemişti. Kaşları iyice çatılmış, dudakları küfreder gibi büzülmüştü.

"Bunu nasıl yok sayıyorsun?" dedi Eymen alaylı sesine uymayan buğulu bakışlarıyla. "Bak kanıtları arkanda." Annesine baktı gözleri ışıldayarak. Onun böyle karşı çıkması, annesinin bütün dikkatini üzerine çekmişti. Eymen'in gözleri hınzırca parlıyordu. "Ben onun neyi oluyorum anne? Söylesene, unutmuş." dedi sakin bir tonda.

Esme yerinde tepinmek istedi. Eymen'in üzerine atlayıp yüzsüz yüzünü parçalamak istedi. Bunu fark eden Nebahat Hanım gülümseyerek "Aaaa... Bu da soru mu oğlum, elbette abisi oluyorsun, bu da laf mı?" diye beyhude bir çabayla, ortamı yumuşatma girişiminde bulundu.

Esme annesine affetmeyen müsamahasızlığıyla, öldürücü bir bakış attı. Ve abisine dehşetle tısladı. "Seni adi pislik! Sen benim hiçbir şeyim olmuyorsun."

"Az önce annem dedi ya Esme, cık, cık, cık! Bizi o doğurdu, ondan iyi mi bileceksin?" Yalancı bir alayın içinde, sırf ona yaklaş- mak için debeleniyordu. "Sağır mı oldun yoksa? Ben senin unuttu- ğun abinim!" dedi üzerine giderek. Onu biliyordu Eymen. Bu sefer oyunu kuralına göre oynuyordu. Esme kızınca dilini tutamaz, hid- detini kusar, nefretini atar rahatlardı. "Eserekli cadının abisi." dedi. Bir adım daha atarak. "Erkek Fatma'nın abisi." Bir adım daha attı ve tam önünde durdu. "Ben kardeşimi çok özledim. Sen onu gördün mü? Ben onu kaybettim, bulamıyorum." dediğinde Nebahat Hanım inleyerek gözyaşları arasında kocasına yaslandı. Ellerini hıçkırıklarla titreyen dudaklarına kapatırken yanağına yaşlar süzülüyordu. Bu sahne öylesine içini yakıyordu ki bacaklarındaki derman azalıyordu.

Birbirine düşman olmuş evlatlarının arasındaki bu küskünlük, bitsin istiyordu.

"Ben seni tanımıyorum." dedi Esme vicdansızca. "Benim abim altı yıl önce öldü. Onu sen öldürdün. Onu değil ama katilini görüyorum!" Çok acımasızdı.

Bu vicdansızlığıyla Eymen yutkundu. Ama yine de vazgeçmedi. "Ben ölmedim Esme, bak buradayım. Keşke öyle olsaydı ama olmadı. Madem ölmedim, sen de bu gerçeği göreceksin. Ben senin abinim ve seni çok özledim. İnatçısın, asisin ama hâlâ benim eserli cadımsın."

"Değilim. Artık ben senin hiçbir şeyin değilim!"

"Öylesin. Sen benim top arkadaşım, peşimden ayrılmayan erkek Fatmamsın. Kızdığım, vazgeçemediğim, dertlendiğim canımsın. Kardeşimsin."

Esme'nin gözlerine yaşlar dolmaya başladı. Burnunun direği sızlarken geçmiş film oldu aktı gözlerinden. Onunla oynadıkları toplar, ilk erkek arkadaşıyla yakalandığındaki dehşet korkusu, onu korumak için herkese kafa tutup sahip çıkan hâlleri... O bir zamanlar onun yakışıklı prensiydi. Koyu gözleri hırçın yaşlarla dalgalanırken diğerleri çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Sen, beni ellerinle öldürdün. Eymen'i ve Esme'yi öldürdün. Çocukluğumu, genç kızlığımı, umutlarımı ve hayallerimi, yaşanmışlıkları tek bir sözünle öldürdün. En önemlisi de bebeğimi öldürdün... Şimdi yok öyle biri. Benim abim yok!"

Bu söz öyle ağır geldi ki genç adama, nefesi kesilirken içeriye diğer kadınların inleme sesi yayıldı.

Esme irkildi. Midesi buruldu. Bunlar hep hamilelik yüzündendi, biliyordu. Yoksa bu kadar duygusal değildi. Ağlamak istemiyor ama ağlıyordu. Başını dik tutarak gözlerinin gerisindeki yanmayı yok saymaya, kirpiklerini kırpıştırarak akmaya hazırlanan yeni yaşları akıtmamaya çalıştı ama bu çok zordu.

"Özür dilerim Esme. Senin içindi. Sadece..." dediğinde Esme dalgası bolca hırçın bir kahkaha patlattı. Dengesizleşiyordu kırgınlık kokan sesi. Alayı, nefreti gözlerine ulaşamadı ama sesi dokunduğu yürekleri katletti. "Katil oldun sonra zalim. Kaç hayatı tükettin sen

Eymen Sancaktar, kaç masumun canını yaktın? Kaç kişiyi öldürdün? Ne, benim için miydi bu çaban?" Gözlerini kısarak son hamlesini yaptı. Son darbesini vurarak "Her şey senin içindi. Sen ve korkaklığın için. Her şey para içindi değil mi? Sen yaşadın ama biz öldük!" diye haykırdı.

Eymen soluk soluğa "Değildi!" diye haykırdı. "Para benim umurumda dahi olmadı. Hâlâ da öyle. Sadece iyi olanı yapmaya çalıştım, senin için iyi olanı. O zaman şartlar onu gerektirmişti inan. Eğer ben bunu yapmasaydım, daha kötü şeyler olacaktı."

"Olmayacaktı!" diye haykırdı Esme. "Sen beni diri diri yaktın. Beni çıkarların için acımadan harcadın. Sen, kalleş bir politikaya kurban verdin beni. Neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Seni hiç affetmeyeceğim Eymen Sancaktar!"

"Esme yeter!" dedi Eymen isyan ederek. Elleri yanında yumruk olmuş, hiddetinden boynundaki damar morarıyordu. "Bir tek sen acı çekmedin lanet olası! Ben de çekiyorum. Bu kararı verirken tek seni değil, kardeşini de düşündüm. Suçlu mu arıyorsun?" dedi hiddetle. "Evet benim! Sen orada acı çektiğin her gün, ben zaten öldüm. Ben bir tek seni kaybetmedim. Aldığım zalim kararla onurumu, gurumu, şerefimi kaybettim. O gün ben, ailemi kaybettim!" dediğinde arkasında bir hareketlenme oldu.

Milletin bağrışarak ortalıkta toplamasından tedirgin olan Pelin, uyku mahmuru gözlerini ovalayarak yanlarına ürkekçe geliyordu. Esme'nin bakışları kızına kayınca birden, hiddeti hafifçe duruldu. Başını yana çevirip yanaklarını kuruladı. Pelin herkesin burada ne yaptığını anlamaya çalışırken şaşkın bakışlarını etrafta gezdirdi. Esme, kızına yaklaşıp uzandı ve kucağına almak istediğinde Eymen buna müsaade etmeyerek sertçe Peri'ye baktı.

"Alma kucağına!" diye buyurdu aniden. Onun kızını alıp gideceğini biliyordu. Esme birden yerinden doğrulup hiddetiyle dağları yerinden sarmaya yeltenirken Eymen, sağduyulu bir şekilde karısına bakmaya devam etti. Peri kocasına bakıyor, daha dudakları kıpırdamadan ne diyeceğini anlıyordu.

"Pelin'i sen al... O hamile!" diyerek yanından geçiyordu ki olmayacak olan gerçekleşti, kan çekmesi buydu işte!

Pelin dayısının yanına yaklaştı. Masumca bakarak, "Dayı." dedi birden.

Eymen gibi herkes olduğu yerde çakılıp kaldı. Herkes Pelin'e bakıyordu şaşkınca. Esme dengesini kaybedip hafifçe sendeledi. Ecem derhal öne atılıp ablasını düşmeden kolundan yakaladı.

Pelin, annesine ellerindeki yara bandını gösterirken "Anne bak, uf oldu." dedi. Ağlamaklı dudaklarını büzdü. Sanki yarasına, hâlâ canı acıyormuş gibi baktı. "Dayım yayalayımı saydı. Öptü elimi, aynı çenin dibi üpledi."

O nasıl bir melek ki tatlı diliyle herkesi susturmuş, ses tonuyla vicdanlara dokunmuştu. Her sorunu aşmış gibi, tatlıca konuşmuştu. Derin bir sessizlik çöktü ortama. Elle tutulur bir his çöreklendi yüreklere. Esme bakışlarını kızının elindeki yara bantlarına çevirdiğinde, Eymen kapıya yönelmişti başını sarsarak.

"Keşke sana ulaşabilseydim. Benim Esmem bu kadar acımasız değildi." dedi sitemle ve dilini ısırıp sustu. Canı yanıyordu yine... O gün gibi yanıyordu bağrı... Ondan vazgeçmemişti, sadece iyiliğini düşünmüş, asıl kardeşliğinden, canı için vazgeçmişti. Suskunlaşan ortama inat, kapıdan çıkıp gitti.

Peri, annesinin gözünün içine baktı. O ana kadar hiç konuşmamış, iki kardeşin konuşmasını diğerleri gibi sessizce yürek ağrısıyla, çaresizce dinlemişti. Kocasının yalvarıp yakarmalarına kulak asmadan, odadan çıkmasına dayanamamıştı.

Ecem, ablasına *yapma yazık* dercesine kınayıcı bir bakış fırlattı, derken annesinin kendisinden tarafa bakmadığına emin olduğu bir anda, yanına yanaştı. Koluna girdi. Peri cevap bekler gibi kayınvalidesine baktığında, yaşlı kadın üzgün bakışlarını kaçırınca kocasının arkasından dışarı çıktı.

Omuzları çökmez dediği Eymen yıkılmış bir duruşla aracına doğru ilerliyordu.

Genç adam arabaya bindiğinde anahtarı kontağa takıyordu ki kapı açıldı. Peri yanına destursuzca oturdu. Sertçe kapıyı kapattı. Eymen ona hiç bakmadan, kızmadan, azarlamadan aracı çalıştırırken birden duraksadı ve tıslayarak "İn aşağı!" dedi kabaca.

Peri aldırmadı. Sanki sinek vızıldamış gibi başını sallayıp em-

niyet kemerini yakaladı. Titreyen elleri yerleştiremeyince kemerin mekanizmasına, eğildi. Eymen başını yana çevirdi. Kaşlarını çatarak "Peri, bir daha söyletme, in!" diye sertçe buyurdu.

Genç kız her ne kadar onun bu buz gibi donuk bakışlarından ürkse de tok sesindeki kabalıkla olduğu yerde sinip ürperse de inadına kemeri takıp sırtını koltuğa yasladı.

"İnmiyorum!"

Eymen emniyet kemerine uzanınca bu hareketini tahmin etmeyen Peri, yana atılıp onun çözmesine engel olmaya çalıştı. Ama o kadar güçlüydü ki narin ellerinin, onun iri ellerine hiçbir etkisi olmadığını anlayınca mantıklı olan en iyi şeyi yaptı. Bir pençeyi andıran tırnaklarını etine geçirdi. Ve birden başını eğerek kocasının elini kudurmuş gibi ısırdı.

"Bırak sana elimi!" diye can acısıyla bağırdı adam.

"Asıl sen çek ellerini benim kemerimden!"

Canı yanan Eymen başını kaldırdığında, onun koyuya çalan inatçı yeşilleriyle karşılaştı. Hırçınca parlayıp kafa tutarak bakıyordu.

"Peri, canımı yakarım, in şu arabadan, canımı sıkma!"

Onun kükremesine, titreyerek bile olsa aynı yüksek sesle karşılık vererek "Kolaysa indir. İnmeyeceğim!" diye haykırdı. Eymen elini kemerden çekmeyince Peri tırnaklarını biraz daha derine batırdı. Eymen'ın bakışları eline kayınca "Eğer deşmemi istemiyorsan, çek elini kemerimden. Beni indiremezsin, sen nereye, ben oraya!" dediğinde, kocasının elinin üstünden tırnaklarını çekti. Neredeyse tırnakları etine girmiş ve kanamıştı. Üstelik artık elinde otuz ikilik bir snati vardı. İçi gitti ama başka çaresi yoktu. Yoksa inatçı kocası dediğini yapacak onu araçtan kovacaktı. Ellerini sıkıca kavrayıp mahcupça gözlerine bakarak sesini yumuşattı.

"Bırak seninle geleyim. Sen gidince zaten uyuyamayacağım. Seni düşünene kadar, yanında olurum. İzin ver lütfen!"

Eymen'in koyulukları hiddetle parladı. Ona kafa tutması hiç hoşuna gitmedi. Yine de birden elini kemerden çekti, hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü. Aracı çalıştırdı ve yerinden öyle sert bir biçimde kaldırdı ki genç kız neredeyse koltukla bütünleşti.

Eymen düz bakışlarını yola odaklamış, aracı son sürat asfaltı ağ-

latarak ilerliyordu. Peri, ellerini koltuğun yanlarına sıkça sabitlemiş, koltuğun kaliteli derisini tırnaklarını geçirerek kavramıştı. "Allah'ım bizi koru." derken korkuyla, gözlerini bir an olsun yoldan çekmiyordu.

Eymen delirmiş gibi ne konuşuyor ne de ayağını gaz pedalından bir an olsun çekiyordu. Kesin kaza yapacaklardı. Kaza yapmasalar bile burnunun yapmasına çanak tutmaları bu hızla kaçınılmazdı. Ve sonunda kocası az da olsa durulda. Kız derin bir nefes alamadan daha, ilk buldukları tekel bayisine yanaştı, aracı anı bir hareketle durdurdu. Peri, sert frenle camı sinek gibi yapışmaktan kemeri sayesinde kurtulurken daha ağzını açamadan adam öfkeyle araçtan indi. Peri,arkasından bakınırken o birkaç dakika sonra elinde şişelerle geri dönmüştü. Elindekileri arka koltuğa koyup aracı çalıştırdı ve tekrar hiç durmadan ilerledi.

"Sana gelme dedim, neden geldin?" dedi kabaca azarlayarak, kaskatıydı. Yüzü ne kadar donuksa gözleri de o kadar, cehennem gibi parlaktı.

"Ben yalnız kalamayacak mıyım? Sürekli kuyruk gibi peşimde dolaşmandan sıkıldım. Beni boğuyorsun!" dedi yaralayıcı sözleriyle arka arkaya hakaret ederek.

Ağlamaklı olan Peri onun öfkeli olduğunu bildiğinden sustu ama susması, yüreğinin yanmasına engel değildi.

Eymen direksiyonu sağa kırıp ıssız bir yola saptı. Ormanlık bir alandan geçiyordu, yol bozuk ve bol virajlıydı. Etraf o kadar karanlıktı ki tek ışık kaynağı, sönük ay ve aracın kuvvetli farlarıydı. Etrafta ağaçlardan başka bir şey yoktu. Eymen biraz daha kökledi gazı. Ölüme gider gibi düşüncesiz, Azrail'le dans eder gibi cesurdu.

Peri'nin korkudan gözleri belermişti. Karnı ve midesi aynı anda kasılıyordu. Sanki koltuğun kenarlarından tutunmasa karnından dışarıya iç organları fışkıracak gibi içi çekiliyordu. Artık daha fazla dayanamadı, sakin olmaya çalışarak muridandı.

"Yavaş, kaza yapacaksın?"

Eymen ona sert bir bakış attı. Ardından yüzü hemen yola döndü. "Niye beni rahat bırakmıyorsun, neden peşimden geldin?" diye hiddetle gürledi.

Peri bakışlarını ona çevirdi. "Neden bırakacakmışım, kendini öldüresin diye mi?"

"Sana ne Allah'ın cezası... Sana ne? Ölüm belki en güzel çare, sana ne? Keşke ölsem... Keşke!" Elinin içiyle direksiyona sertçe vurunca araba hafif yalpaladı.

Ölmek mi? Ölümü mü düşünüyordu? Buz kesti Peri'nin içi ve nefes alamadı. Onun ölmesi demek, Peri'nin nefessiz kalması demekti. Ürkekçe yola baktı. "Bağırma bana. Bağırıp öfkeni benden çıkarma, korkuyorum bağırınca!" diye çıkıştı çaresizce.

"Bağırttırma o zaman. Her işime burnunu sokma!"

"Lanet olsun sus... Öfkeliyken çekilmiyorsun. Sus, yoksa ben de ağzımı açarım."

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Nereye gidiyorlardı, dahası bu adam gittiği yeri biliyor muydu? Etrafta karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Yolu sadece arabanın uzun farları aydınlatıyordu. Daha fazla dayanamayarak biraz sakinleşmek için derin derin soludu. Dişlerini sıkarak "Eymen, ne olur yavaşla!" dedi. Adam, sanki *hızlan* demiş gibi gazı biraz daha kökledi. Peri çıldırmış gibi paniklerken sesini biraz daha yükseltti. "Eymen yavaşla artık. Allah'ın cezası kendini düşünmüyorsan bizi düşün, aileni düşün!" Eymen, yine umursamadı. Peri bu sefer haykırarak ağız dolusu bağırdı.

"Lanet adam yeter artık, yavaşla bizi geberteceksin!"

Eymen seri bir bilek hareketiyle aracı bir uçurumun kenarına çektiğinde, Peri dehşete kapılarak gözlerini kapattı. Müthiş bir korkuyla koltuğuna daha fazla asıldı ve nefesini tutarak o sonsuzluğa uzanan anı bekledi ama beklediği olmadı. Araç anı bir frenle zınk diye toprak zeminde durmuştu. Peri araç durunca yerinden hafifçe havalandı. Neyse ki emniyet kemeri onun camı bir böcek gibi yapışmasını engelledi. Ürkerek gözlerini açtı. Uçurumda asılı kalmaları ya da bulutlara ulaşmaları bu kadar uzun sürmemeliydi. Ya ölmeli ya da acıyla sakat kalmalıydılar. Aracın parçalara ayrılmadığını idrak edince irice açtığı öfkeli bakışlarını kocasına çevirdi.

Eymen derin derin soluyordu. Elleri sıkıca direksiyonu kavramış, gergin kol kasları seğiriyordu. Gözleri sonsuzluğa dikilir gibi uçuruma dikilmişti. Sonra birden tüm hışmıyla avucunun içiyle di-

reksiyona sert sert vurmaya başladı. Defalarca, kırasıya, canını yakasıya, delirmiş gibi art arda vuruyordu. Küfrediyor, vuruyor ve yaralı yaralı haykırıyordu.

Onun eziyet çekmesine dayanamayan Peri, ellerini kulaklarına kapayıp gözlerini sıkıca yumdu. Eymen kendini kaybetmişti. Peri kulaklarını ne kadar kapatsa da öfkeli sesindeki edepsiz küfürler, kulağından içeri sızıyordu. Onun elini direksiyona her vuruşunda, yüreğine bir darbe daha iniyor, canının acısını kendi bedenindeymiş gibi net hissediyordu.

"Yeterrrrr!"

Ne ara haykırdığını bilmiyordu. Sadece kulaklarında kendi sesi çalınırken kocasının durduğunu hissetti. Sonra güçsüz bir şekilde, tekrarladı.

"Yeter."

Eymen durdu ve kirpiklerini kırpmadan sonsuz gibi duran uçuruma bakmaya devam etti, bakmadı karısına. Araçları öyle bir yerde durmuştu ki tam karşıları uçurum, sonsuz bir karanlık gibiydi. Eymen arkaya uzandı ve biralardan birini alarak açtı. Peri kollarını göğsünün altına bağlayıp sustu. Sükûnetini hiç bozmadı. Ona biraz zaman tanıdı. Konuşmadılar. Saatler ilerledikçe Eymen bir şişenin ardından diğerini devirdi. Ve hiç durmadan karanlığa baktı. Peri sanki orada yokmuş gibiydi. O da başını koltuğa yaslamış, kapanmaya hazır gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Gün doğmaya başlamıştı. Aracın içine güneşin ilk ışınları yayıldı. Ne kadar zamandır oturuyorlardı bilemedi. Zaman meftun olmuş, aralarında kifayetini yitirmişti.

Ufuk çizgisini ve yanan bir top gibi doğan, kızıla çalmış turuncu güneşi görebiliyordu Peri. Birkaç dakika sonra güneş tamamen doğmuş, etraf aydınlanmıştı. Yüzüne güneşin ilk ışıkları dik bir biçimde düşünce gözünü aldı ve elini gözlerinin önüne koyarak siper etti. Başını yana çevirdi.

Kocasına baktı dalgınca. Eymen gözlerini kırpmadan hâlâ güneşin doğuşuna bakıyordu. Elinde, son şişesi vardı. Yüzü ifadesiz, kızarmış gözleri ölü gibi ruhsuzdu. Dün gece ilk defa onu öyle delirmiş gibi görmüştü. İlk defa ona istenmediğini haykırmıştı. İlk defa canı

yanarken yakmıştı. Nasıl bir öfkeydi bu? Bir insan kendine ancak bu kadar işkence ederdi.

Onun dertli iç geçirmesiyle, Eymen sonunda başını yana çevirdi. Gözleri donuk, yüzü ifadesizdi. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu anlayamadı kız. Şimdi onun da bakışları karısının gözlerindeydi. Baygın bakışları, yüzünde güneş ışınlarının nazlıca gezindiği melek kadar güzel suretinde gezindi. Sarı ve beyazlıklar teninde oynaşıyordu. Kapkara kirpiklerinin arasından içeri sızan gün ışıkları, gözlerine vurduğunda daha önce görmediği bir eşsizlikle parlıyordu. Peri'nin gözleri, eşsiz bir zümrüt gibiydi. Yeşil bakışları baharı kuşanmıştı. Öylesine açılmıştı ki rengi, göz bebeklerinde tek bir leke yoktu. Duru bir su gibiydi. İçinde rengârenk evren oynaşıyor, o su, bir yol bulup içine akıyordu.

Dokunmak istedi ve elinin tersiyle yanağına usulca dokundu. Kadife gibi pürüzsüz tenini, teninde hissetti. Peri elini kaldırıp yanağındaki iri elin üzerine koydu. Kocasının eli bira kokuyordu. Tiksinmesi gerekirdi ama teninin kokusuna karışmış kokudan tiksinmedi. Elini yakaladı ve dudaklarına götürüp iri avucunun içine uzun bir buse koydu. Eymen başını hafifçe oynattı. Onun bu yaptığı harekete, aslında şaşırması gerekirdi lâkin şaşırmak bir yana, gözleri sadece onun yeşillerine bakıyor ama hiçbir ifade geçidi yaşatmıyordu. Bu kez davete uydu. Birkaç saniye sessizliğini korudu. İçini açmak için, zihnindeki doğru sözcükleri toparlamaya çalışıyordu. Kurumuş dudaklarını yaladı ve usulca araladı.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Bunu öyle bir söylemişti ki sanki dünyanın sırrını keşfetmek ister gibi endişeli, kendini aklayıp kalbini suçlar gibi zalimdi. Peri başını hafifçe devirdi. Nazlı omzunu sarstı.

Ben seninim, istediğini yapabilirsin, demeyi istedi ama yapamadı. Gururu önünde set olup durdu, çaresizliği duvar oldu dikildi. "Se... Seninleyim." dedi fısıltı gibi, bu kelimeyi kendisinden başkasının anlaması zordu. Dolgun dudaklarında kayıtsız bir gülümseme belirdi. Konuşmadı. Ama ona kabullendiğini belirterek bakmayı da ihmal etmedi. Bu anın bozulacağından korktuğundan, konuşmadan

durdu. Eymen elini onun yanağından da avucunun içinden de çekmedi. Dakikalarca sadece bakıştılar.

"Niye laf dinlemiyorsun?" diye hesap sordu adam sonunda sitemle. Kızgın değildi sesi biraz yayılıyor, üzgünlüğünü dile vuruyordu. Galiba sarhoş olmaya başlamıştı. Peri yine gülümsedi. Dinlemesini isterdi elbette. O zaman kendine bir şey yapardı.

Eymen yıkılmaya başlayan göz kapaklarını yarıya kadar eğdi ve baygınca baktı. "Konuşsana Allah'ın cezası, ben seninle ne yapacağım?" Sonra elindeki şişe parmaklarının arasından kurtuldu ve kayarak bacaklarının arasına düştü. "Seni sevemem..." dedi sanki *sevmeyeceğim*, der gibi suçlu bir mırıltıyla. Pişmanlıkla iç geçirdi. "Sevemem!"

Peri, kocasının elini dudaklarına tekrar götürdü, avucunun içini öptü. Gözleri kesişince yutkundu.

"Belki öğrenirsin? Belki sana sevmeyi anlatırım. Sen de bana, sevmeyi öğretirsin. Bana sevmeyi anlat Eymen, ben de seninle keşfedeyim." dedi usulca. Umut kuşanmış sesi fısıltı gibiydi. O, bunları kocasından daha çok kendine öğütlemişti.

Eymen başını hafifçe kaldırıp gözlerinin kıyısından baktı. "Seni üzerim. Ben sevmeyi bilmiyorum. İnsan bilmediği, beceremediği şeyi anlatamaz." Sesi iyiden iyiye yayılarak "Ben lanetliyim." diye kendine yüklendi.

Peri genç adamın yüzüne uzandı ve yanaklarını titreyen parmaklarıyla çekiştirip avucunun içine aldı. Ufacık ellerinin içinde, onun yeni çıkmaya başlamış sakallarının gıdıklayan hissi vardı. Sert hatları tenine temas ediyordu. "Seni sevmeme neden izin vermiyorsun?" diye sordu birden. Belki de sarhoşluğundan cesaret alıyordu. "Neden bize bir şans vermeyi denemiyorsun?"

Eymen tuhaf bir kükürdama çıkardı. "Ap... Aptal olma!" dedi elini şakağında dolaştırıp başını geriye yaslayarak. Gözleri buğulandı. "Ben sevemem. Aşka yeminliyim... Seni sevemem!" Ağzının içinde yayılan kelimeler neredeyse yok olmaya başlamıştı. Gözleri gittikçe kapanıyordu. Peri, kocasının yüzünü çenesinden yakalayıp kendine çevirerek yaklaştırdı. Şimdi aralarında birkaç santim ya var ya yoktu.

Eymen genç kızın başına dokundu ve saçlarını okşadı. Peri gözlerini, onun baygın gözlerine mıhladı.

"Ben de yeminliyim, şimdi ne olacak Eymen? İki yeminden bir aşk olmaz mı?" Dudaklarını birbirine bastırıp, şaklattı sonra alt dudağını dişledi bocalayarak. Eymen'in bakışları ıslanmış davetkâr dudaklarına kaydı. "Acaba ilk kim yeminini bozacak, bu hikâyede kim kahraman olacak?" diye mırıldandı karısı.

Eymen bakışlarıyla gözüne tırmanıp tek kaşını kaldırdı. Genç kızın boynuna kolunu dolayıp biraz kabaca kendine çekti. Başını göğsüne yasladı. Peri bedenini ona yaslarken yanağının altındaki kalbin ritmik atışlarını kulağında duyumsuyordu. Eymen ise iç çeker gibi sıkıntıyla genç kızın saçlarını ve yüzünü okşuyordu. Başını geriye attı.

"Sonu yok bu işin. Biz diye bir şey olmayacak, hep ben olacak gelecekte de. Çoğul olmayacak hiçbir kelime." Peri gözlerini kapattı, kollarını kocasının beline sarıp iyice göğsüne sindi. Onun yumuşacık dokunuşlarıyla gevşedi. Yüzü sert göğsünde eziliyordu. "Bilemezsin." dedi inatla.

"Sonumuz olmayacak." diye diretti adam. "Anlayamazsın." dedi kız lafını yenileyerek.

"Seni de yakarım kendi cehennemimde. Ben senin istediğin koca olamam. Alışamazsın. Canını yakarım, anlasana! Kıyamam ki sana."

"Lütfen inkâr etme! Yanını bilmem ama yüreğine en çok ben yakıştım." diyemedi Peri.

Öylesine şaşkına dönmüştü. Onu bu denli şaşırtan, itiraf edilen duygunun kendisi miydi yoksa yalnızca bunun itiraf ediliş biçimi mi orasını pek kestiremiyordu ama içi bahara durmuş kış gibi coşuyordu. Bu haberin hoşuna mı gittiğini, yoksa huzursuzluk mu verdiğini, hiç bilemiyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

Derin bir soluk alarak yarı ciddi yarı dalgacı bir edayla yanıtladı. "Bu kadar çabuk kestirip atma. Zamanın ne göstereceğini bilemeyiz." dedi ve sustu. Konuşmasını bekledi. Konuşmayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra birden aklına gelen bir şeyle tam konuşacaktı ki kocası ondan önce davrandı. "En kısa zamanda boşanacağız, alışmadan, sevmeden, kendimizi bu oyuna kaptırmadan,

bitecek!" demesiyle, yüreğine bir hançer saplandı. Umuda durmuş kelimelerin kellesi koptu. Öldü. Kocası devam etti onu öldürmeye.

"Bu sana haksızlık olur. Geçen hafta asansördeyken anladım. Peşinden koşsaydım, canın hep yanacak ve ben seni kırmaktan kendimi hiç alamayacaktım. Seni böyle benimle mahvetmek, sana haksızlık. Turgut'la konuştum." dedi adam, kız nefesini tuttu ve geriye çekildi. Adamın sıcacık kollarından ayrıldı. Üşüdü ve soluksuz kaldı. Önüne gelmiş bir tutam saçını kulağının arkasına koyarken dudakları kıpırdıyor ama konuşamıyordu. Gözleri dolmuştu yine.

"Boşanma kâğıtları hazırlanıyor, en kısa zamanda elimizde olur. Bitti Peri! Yolun sonundayız."

Peri yutkundu. Titrek elini kapının koluna uzattı, açtı ve dışarı çıktı. Bitirmişti. Ona sormadan, kendi kararıyla tüketmişti her şeyi. Bacakları titriyordu. Kapıyı kapatmadan aracın önüne dolanıp kalçalarını arabanın kaportasına yasladı, kollarını göğsünün altında bağladı. Bedeni hafifçe titriyor, omuzlarının üzerinde uçuşan saçları geriye savruluyordu. Bakışlarını boşluğa dikti.

O, aracın önünde sessizce ağlayarak dururken Eymen başını koltuğa yasladı, onu seyretti. Güneşin huzmeleri etrafını kuşatarak aracın içine sızıyordu. Şu hâliyle sanki bir hayal, hayalet gibiydi. Kapkara saçları omuzlarının üzerinden salınmış, hafif rüzgârda hoyratça geriye savuluyordu. İncecik, narin bedeni üşüyünce kollarını vücuduna sararak ellerini üzerinde gezdiriyordu. Sanki ışığa kapılmış sisli bir hayal gibi, elini uzatsa dokunduğu ilk anda dağılarak yok olacakmış gibi umutsuzca baktı. Peri ona yasaktı... Yasaklıydı.

Peri sıkılana kadar bekledi, Eymen. Gözlerini kırpmadan, sanki son kez izliyormuş gibi karısını izlemekten bir an olsun vazgeçmedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sen yeter ki çocukluk yap...
Kirpiklerimde salıncağın hazır...

Çok fazla düşünmüştü Peri orada, o uçurumun başında. Sanki korkak yanını, cesaretsiz yanını vefasızca orada bırakmıştı. İçinde yeni bir umut beslemeye başlamıştı. Savaşma umudu. Sevgilisi olamıyordu ya arkadaşı olabilirdi belki. Birkaç günü onunla güzel geçirebilirdi. Onsuz kaldığında, ondan hatıra kalacak güzel birkaç gün. Bu kadarcık mutluluğu hak etmiyor muydu? Bir şeyler olmuştu. Ölüm kalım savaşı veren hastalar gibi yaşama sevincine yüz tutarak keşfetmişti sanki bu duyguyu ruhu.

O öğleden sonra düşündüğü şeyleri artık işleme koydu. Bir kere de kendi savaşacaktı sevdiği için. Eymen onu istiyordu öyle değil mi? Ama Peri içinde bir yerlerde, *belki* diyordu, *belki bununla başlayabilirim.* Karmaşıktı düşünceleri gibi duyguları da. Bir düşündüğünü, biraz sonra saçma buluyordu. Birkaç gün de olsa savaşacak zamanı vardı ama...

Belki kalbinde ben de yer edinebilirim... Yaralarına merhem olabilirim... Acılarını dindirebilirim. Her şeyden önemlisi, sevmeyi onunla öğrenebilirim. Ona sevmeyi öğretip aynı anda sevilmeyi keşfedebilirim, diye düşünüyordu.

Bu düşüncelerle gemiyi azıya alıp işe koyuldu. Eve döndüklerinde hiç konuşmadılar. İkisi de sessiz, ikisi de konuştuklarına yabancıydı. Eymen odasına çekilmiş, Peri, Pelin Hanım'ın eline esir düşmüştü.

Pelin'le oynarken de aklını berraklaştırmış, düşüncelerini ve hedeflerini netleştirmiş, düşündüğü muzırlıkla artık planını devreye

koymuştu. Pelin'i kandırıp kendi odalarına yöneldi. Kapısını açıp içeri girdiğinde, gül yüzünde tuhaf bir somurtuk ifade vardı. Yapamadığı şey yüzünden morali bozulmuş, yüzü düşmüştü.

Pelin bir duysa yapamadığını, canına okurdu. *Yaparım* diye söz vermişti. Dudaklarını birbirine bastırarak genç adamın yanına yaklaştı. Sıkılmış gibi görünüşü yorgun duruyordu. Camın önündeki koltuğa oturmuş sanki geceyi kötü bitirmemişler gibi sakince kitap okuyordu. Esmer tenine günün eşsiz gümüşi ışıkları vuruyor, yarısı açılmış camdan kuş sesleri cıvıldaşarak duyuluyordu. Sabah, halası eve gelmişti. Curcunadan sıkılan Hümeyra Hanım odasında dinlenirken Peri de sözünü tutmaya yeltenmiş, ancak başaramamıştı. Kocası onu görünce oturduğu yerde bir nebze doğruldu. Ona bakmak için usulca döndü.

Peri durgun bakışlarını ayaklarına sabitlemiş, ona doğru yürürken genç adamın düşünceli gözleri ağır ağır, ayaklarından başlayarak usulcacık yukarı doğru tırmanmaya başladı. Lâkin günlerdir olduğu gibi hiçbir özellik taşımayan, kayıtsız, rastgele bakışlar değildi şimdiki süzüşleri. Koyu kahvelerinde bir şeyler değişmişti. Daha düşünceli ve özlemliydi. Bacaklarında, diri kalçalarında, ince belinde ve dolgun göğüslerinde telaşla dolaşırken bakışları, gözlerinin içindeki harelerinde çok farklı bir parıltıyla yanıyordu.

Dokunamadığın varlığı özlemek bu muydu?

Nihayetinde bunu anlayamayan Peri yanına gelip durunca Eymen bakışlarını yüzüne kaldırdı. Fakat şurası da muhakkaktı ki eşsiz endamı, bir heykel vakarı veren çerçevesinin içinde duruyor, zümrüdümsü gözleri soru işaretleriyle parlıyordu. Peri dudağını tatlı cadı gibi kıvırarak hafifçe yerinde sallandı. Eymen'in bakışları kollarına kaydı. Arkasında bir şey saklıyordu.

"Bir şey mi oldu Peri?" derken başını hafif yana uzatıp, eline bakmayı denedi. "Arkanda ne var?"

Peri, çocukça bir tutumla omzunu sarstı. Onun bakışlarından elini saklamak için, haylazca yana doğru sıçrayıp inatçı bir bakış attı. Eymen onun bu çocukça hareketiyle, genç kıza tuhafça bir şeffaflıkla baktı. Her zaman o kadar olgun davranıyordu ki bazen onun genç bir kız olduğunu unutuyordu.

O, inatla eline bakmak istedikçe Peri mütemadiyen dudaklarının kıyısını kemiriyor, haylaz çocuk saflığına bürünmüş ruhuyla dalgınca iç geçiriyordu.

Sonunda bir cesaret kocasına sormayı denedi. "Söylersem bana yardım edecek misin?"

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun Peri?" diye kızgınca hesap sordu Eymen. Farkında olmadan parlayan bakışlarını saçlarından dolgun dudaklarına, oradan da göğüslerinin gergin yuvarlaklığına kaydırdı, sonra gözlerini kısarak geri çekti. Ne olmuştu bu kıza? Sonra o güzel gözleri neden böyle insanı hipnotize eder gibi haylazca, mutlulukla parlıyordu? Oysa dün geceden sonra onunla yine küser diye umuyordu. O küser, Eymen de uzak durmak için bu bahaneye sarılırdı. Elindeki kitabın ayracını içine koyup yanındaki sehpaya bıraktı. Geriye yaslandı. Elini çenesine koyarak düşünceli koyuluklarını genç kızın bahar bakışlı yeşilliklerine odakladı.

"Peki neyin pazarlığı bu, benimle anlaşma mı yapıyorsun?" Sesi ürkütücü değil, aksine vasat ve sakindi.

"Olamaz mı? Pek tabii ki yapabilirim. Anlaşma da yaparım, pazarlık da." dedi Peri, çocukça kaşlarını çatarak. Burnunu şirin bir biçimde ekşiterek kıvırdı. Bu hâliyle öylesine tatlıydı ki insanın dizine oturtup saçlarını okşayası geliyordu. Neler düşünüyordu böyle?

"Olur tabii." dedi Eymen bu düşüncelerine kızarak. Çenesindeki elini çekti. "Küs olduğumuzu sanıyordum. Hani konuşmuyorduk ya ondan şaşkınım. Sen böyle sakin olunca aklım karışıyor." Hareketlerini amaçsızca denetlemeye aldı.

"Hiç de bile! Hiç de küs falan değiliz. Her ufak tartıştığımızda küsersek evin yolu bulunmaz."

Eymen kaşlarını kaldırdı. "Ufak!" dedi şaşkınca.

Peri gözlerini kıstı. Mahcupça baktı kocasına. "Evet ufak. Hem neden olalım ki küs? Kavga bile edemedik adam akıllı. Sen yine emrettin, ben sustum."

"Emretmedim."

"Ettin!" dedi Peri hırçınca. "Hem emrettin, hem azarladın." "Allah için hiç alınmamışsın." dedi Eymen dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini engellerken. Aslında hâlâ şaşkındı bu uysal

Peri, karısı olamazdı sanırım, onun şimdi terliğini kafasına geçirmesi gerekiyordu, gülümsemesi değil!

"Alınmadım." diye yalan attı Peri.

"Yani küs değiliz?" diye üzerine basarak düz bir şekilde sordu Eymen.

"Neden üsteliyorsun? Zorla küstürecek gibi sorup durma. Küsmedik!" dedi Peri olanları düşününce gözlerinde antipatik bir tepki belirse de bunu derhal bertaraf ederek düşüncelerini başından savdı. "Sonuçta çok ehemmiyetli bir tartışma değildi sadece biraz kızdık ama geçti." Deli gibi saçmalayarak yalan söylemeye devam etti. Genç adamın yüzüne ilk defa böylesine içten ve rahat bakarak "Geçmedi mi?" diye sordu.

Eymen kuşkuyla gözlerini kıstı. "Seni tanımasam, bir şeylerin peşinde olduğunu söylerdim. Böyle birden değişmenin sebebi ne?"

"Parana göz diktim, seni baştan çıkarıp tüm mal varlığına el koymayı planlıyorum."

"Ölümcül bir hastalığın var, öleceksin desen daha inandırıcı olurdun."

"İnanamadın mı?" diye sordu kaşlarını şirince kaldırarak.

"Cık." Dedi adam kaşlarını oynatarak.

"Belki bugün çikolatamı yememişimdir. Kan şekerim düşmüş, dengem şaşmıştır."

Onun bu sözleriyle Eymen ağzının içinde huysuzca homurdandı. Peri onun *sanki yiyorsun*, dediğini duyumsadığına yemin edebilirdi. Hafif bir gülümsemeyle "Artık yiyorum çikolatamı ama bugün unutmuş periler koymayı." dedi küskünce. Tek gözünü küstahça kıstı. Masum bir dürtüyle kaşlarını çattı. "Yoksa sen mi yedin benim çikolatamı?"

Genç adam başını kararlılıkla geriye çekti. Sesi, karısının oyununun aksine ciddiydi. "Cidden istiyor musun?"

"Ben söz dinlerim. Evet, canım çekmiş olabilir. Dün ve bugün çekmeceye koymayı unuttun sanırım." Genç adama kendinden emin bir adımla yaklaştı. "Şimdi bana yardım edecek misin?"

"Ne istediğine bağlı!"

"Önce söz ver." dedi Peri işini garantiye alarak.

Sakin sesinin rahatlığı, yüzüne çarpan serin bir su gibiydi karşının. Yerinde, biraz huzursuzca kıpırdandı. "Peri iyi misin?" dediğinde apaçık bir merakla, kız elini yanağına koyarak "Hasta gibi mi duruyorum? Oh!" dedi şaşkın bir ciddiyetle. O kadar masumdu ki duruşu, şüpheye yer bırakmıyordu. Yanakları kızarmamıştı.

"Hayır." dedi adam ciddi ses tonuyla. Tek kaşını kaldırıp pek de inandırıcı olmayan bir dürtüyle baktı. "Kafayı sıyırmış gibi duruyorsun. Hani ben senin bu hâllerine alışık değilim de ondan dedim hasta mısın, kafadan?" derken bir elini kaldırıp ampul çevirir gibi sallamadığı kalmıştı.

Oturduğu yerde huysuzca homurdandı.

"Aman Ya Rabbi!" dedi Peri dehşete kapılmış gibi. Adam oturduğu yerde korkuyla sıçradı. "Ne oldu?"

"Sen bana deli mi diyorsun?" dedi ciddi sesine uymayan yapmacık bir masumlukla.

Adamın şaşkınlıktan dudakları aralandı. Peri haylazca kıkırdadı. "Şaka yaptım. Sil şu yüzündeki tuhaf hâli. Şapşala benziyorsun. Asıl sen şu hâline bak. Sanki cinayet işlemişim gibi garip bakıyorsun. Çok çabuk tava gelip kekleniyorsun sosyete beyzadesi!"

"Ne?" dedi Eymen iyice afallayarak. Karısının bu anlaşılmaz durumuna bir ad koyamıyordu. Sanki gece onun eski ruh hâlini alıp yerine muzır bir duruş koymuşlardı, şaşakaldı.

Umursamadı kız, anlamasına rağmen, "Hava çok güzel, dünkü kadar serin değil. İçimden bugün haylazlık yapmak geçiyor." dedi iç çekerek. Kocasına göz kırptı. İşte bu daha ilginçti. "Sence çok mu yaşlıyım bunun için?"

Eymen onun güzel yüzünü süzdü. "Hayır değilsin. Fakat ben seni hep yaşından büyük görünce, böyle çocuk hâllerin tuhaf geldi. Sen böyle espriler ya da şakalar yapmazsın ki!"

"Demek ki beni tanımıyorsun hâlâ."

"Tanımıyorum." dedi Eymen üzgünce.

"Evet. Tanımıyorsun işte. Neyi seviyorum, neden nefret ediyorum bilmiyorsun bile. Senin tanıdığın Peri, buz dağının soğuk yüzü." Eymen kısacık bir an düşündü. Evet, onun hakkında çok şey bilmiyordu ama onu tanıyordu. Yok, hayır tanımıyordu. Sadece etki-

leniyor ve istiyordu ama içini bilmiyordu. Sahi Peri, en çok neleri seviyordu?

Kız narin omzunu belli bir kaygısızlıkla sarstı. "Hayat bazen sana verdiğinden fazlasını elinden alıyor. O yüzden ben de bugün ondan çocukluğumu almaya karar verdim, yaşayamadığım çocukluğumu. Sevgisizlikte sınıfta kalmış olabilirim ama çocuklukta hâlâ sınavlardayım. Tamam, yardım etmezsen etme. Ben edecek birisini elbet bulurum."

Kırmızı dudaklarını büzüp suratını sallandırdı. Bu hâliyle on yaşındaki çocuklar gibiydi cidden. Genç adam yerinden kalktı. Ona tepeden hükmedici bir bakış attı.

"Hadi söyle, kabul ediyorum. Neyse yapalım. Bugün madem hayattan geçmişini çalacaksın, eh biz de yardım edelim."

Yeter ki neşen kaçmasın, diye düşündü. Zaten zor görüyordu bu keyifli hâllerini. Kaybetmek istemedi, korktu. Gülümsedi. Bu öyle ki küçücük, belirdiği gibi anında kaybolan bir kedi gülümsemesi gibiydi. Lâkin Peri bunu hemen fark etmişti. Başını kaldırmış, birden yüreği hafiflemişti. Gülen gözlerini, genç adamın gözlerinin içine çekinmeksizin çevirip "Kızmak yok ama!" diye garip bir saffetle pazarlık yaptı.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Kızacağım bir şey mi?"

Peri tek gözünü haylazca kıstı. "Sen söyleyeceksin bunu."

"Asıl şimdi kızacağım. Söyler misin neymiş bu kızacağım şey?"

Meraklı adam sabırsızca homurdandı. Genç kız arkasındaki ellerini sonunda çekinerek öne çıkardı. Sıkıca kavradığı halatı gösterdi. O koca ipi, zayıf bedeninin arkasında nasıl saklamıştı ki? Eymen bakışlarını ipten ayırıp kıza çevirdiğinde, tek kaşını sorarcasına kaldırmış, yay gibi germişti ama cevap alamadı.

"Eee, ne olacak o ip?" diye sordu sonunda.

Peri kocasının eline biraz çekinse de bir cesaret uzandı. Eymen şaşkınca onun yaptığına bakarken Peri o kadar masum bir hâlde baktı ki yüzüne, bir an donup kaldı.

"Gel hadi, yapınca görürsün." diyerek eline asıldı.

Kocaman elleri, ufacık elleriyle kavrayıp çekiştirirken onun tenînde bıraktığı kuvvetli ısıyı yok sayarak kapıya yönlendirdi Peri.

Birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken bu ufacık temasın bile onda ektiği etkiyle sarsılan Eymen'in kalender dudaklarında, tatlı bir bükülme oldu. Huzur...

Peri kısacık bir an baktı ona, gülümseyişini sevmişti, her hâlini sevmişti.

Kocası, onu hep olgun görüyordu ve bu çocuksu hâli, ona ilki yaşattığı gibi hoşuna da gitmişti. Peri'nin çekiştirmesiyle merdivenleri inerlerken Nebahat Hanım elinde meyve tabağıyla karşılarına çıkıverdi. Onların bu hâlini görünce yaşlı kadın kısacık bir an donakaldı. Eymen, annesine göz kırpıp yanından geçerken Peri kocasına neşeyle bakıp "Bak sonra caymak yok, söz verdin!" diye baştan huysuz bir velet gibi anlaşma yapıyordu. Nebahat Hanım başını sarstı hevesle. Bu çocuklar hangi ara bu raddeye gelmişti, daha dün somurtarak oturuyorlardı ya dizinin dibinde.

Bahçeye çıkmaları çok uzun sürmedi. Daha önce ehemmiyetli bir keşif yapmış olan Peri, genç adamı bahçenin sonuna, büyük ağaçların olduğu yere yöneltti. Bir çıkıp bir kaybolan ama şu anda, tesadüfen parıl parıl parlayan güneşin altında ışıldayarak duran çiçeklere ve ağaçlara hevesle, tükenmeyen bir coşkuyla baktı. İçindeki, *Mutluluk Dopingi Fabrikası* faaliyete geçmişti aylar sonra yine. Eymen ona bakınca elindeki ipi genç adamın eline tutuşturup "Bana salıncak yapar mısın?" diye sordu. Onun cevabını beklemeden yanındaki büyük çınar ağacına baktı. Çünkü gelecek olan cevaptan adı kadar emindi.

İşte bunu cidden beklemiyordu Eymen. Bir elindeki ipe, bir genç kıza baktı. "Saçmalama Peri, ne salıncağı?" İpi genç kıza sertçe uzattı. Biraz vahşi tabiatlı ve hırpaniydi bakışları. "Al bunu, bulduğun yere götürüp koy." Peri bu buyruğa uymayacağının bilincinde olarak ipi hırçınca çekerek aldı. İpe bakmak için başını eğince saçları yavaş yavaş gözlerinin üzerine inmeye başladı. Dudakları bükülmüş, bulutların berisine saklanmış güneş gibi yüzündeki renk gölgelenerek neşesi sönüvermişti. Tamam, ona "Sen yeter ki çocukluk yap. Kirpiklerimde salıncağın hazır." demesini beklemiyordu ama hemencecik reddetmesini de beklemiyordu.

"İyi yapmazsan yapma!" dedi küs küs. "Yapmayacağım!" dedi Eymen sertçe.

İnatçı çocuk! Başını kızgınca sallayarak arkasını döndü. Buraya bunun için geldiklerine inanmıyordu.

Ona kızdı genç kız. "Bir de söz vermiştin. Sözünün eriymişin, harika." diye homurdandı. Eymen olduğu yerde zınk diye duruverdi. Bu söz, onurunu tam göbeğinden vurmuştu.

Bir aralık başını kocasına çevireecek oldu Peri ama vazgeçip vahşi bakışlarını uzun heybetli ağacın dallarına çevirdi. Nasıl olacaktı ki şimdi bu salıncak. Madem söz vermişti ufaklığa, ne olursa olsun bu salıncağı yapmaya mecburdu. Yapmazsa keyfi bilirdi beyzadenin. Elindeki ipi koluna çanta gibi asıp ağacın dibine bir cesaret yanaştı. Önce ehemmiyetle bakınıp nerelere basması gerektiğini kestirdi. Sonra ağacın kesilmiş dallarının yerini kavrayarak ayağını bir çıkıntısına yerleştirdi. En son bir diğerine ve biraz yükselmişti ki birden belinden çekilerek kendini sert bir gövdeye yaslanırken buldu.

"Aklından zorun mu var senin, deli misin?" diyordu kulağının dibindeki hiddetlenmiş katı ses. Çıplak kolunu tutan eli sertti. Parmakları etine vahşice batarak sıkı sıkı canını yakarya tutuyordu bileğini.

Eymen onu kendine çekip yere indirince omuzlarından kavrayıp hızla kendine çevirdi. Gözleri koyulmuş ve sert bir şekilde öfkeyle eğilerek bakıyordu. Kasılmış kaşları da iyice çatılmıştı. Genç kızı omuzlarından sıkıca tutup sarsmak istiyordu besbelli. Ama onun ürkek duru yeşilliklerini görünce şaşkınca kırpışan kirpikleriyle hiddeti bir parça tükendi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, aptal çocuk, oraya çıkmakta neyin nesi? Düşebilir, boynunu kırılabilirsin. Lanet olsun Peri, bunu nasıl yaparsın?" Korkmuştu. Koyu gözlerindeki sert ışıklar ürkekçe titreşiyordu. Ciddiyetini muhafaza ederken parmağıyla tehdit edip sallayarak çıkıştı. "Saçmalamayı bırak. Bu saçma çocuklukları da bırak. Eskiye dön!"

Kocasına suratını astı Peri. Onu çocuk gibi azarlayamazdı. Her ne kadar ürkse de bu hiddetli hâlet-i ruhiyesinden, kayıtsızca omzunu sarstı. "Kendi işimi kendim hâlledebilirim. Hem altı üstü bir ağaç, ne olacak ben kendim yaparım. Ölmedik ya!"

"Ölebilirdin. O incecik boynunu kırmak fazla zor olmasa gerek." dedi adam kızın beyaz boynuna bakarak.

Kocası azarladıkça hırçınlaşan Peri kıvrandı umutsuzca, kırıldıkça kendini kurtarmak için zorladı onu. Omzundaki eli silkeleyip arkasını döndü. Adamın şaşkın bakışları arasında aldırmaksızın tekrar ağaca tırmanmaya kalkınca Eymen onu sertçe kendine çevirip ağaçla kendi arasına hapsetti. Bedenini onun narin bedeninin üzerine kapayıp hızla aldığı soluklarını yüzüne verdi.

Şimdi yüz yüze bakarken ikisi de derin derin nefes alıyordu. Peri'nin heyecandan, Eymen'in öfkeden göğsü hızla kalkıp iniyordu.

"Dikkatini çekmek için, ölmek mi gerek?"

"Deli deli konuşma, beni zorluyorsun Peri!"

"Seni zorlasaydım şimdi çıldırmış olurdun."

"Şimdi sakin gibi mi duruyorum?"

"Evet, hâlâ biraz sakinsin."

"Beni çıldırtma Peri... Çıkmayacaksın oraya!"

"Emrin olur paşam, başım gözüm üstüne. Tabii sen çıkarsan!"

Eymen ciddi bir öfkeyle küfretti. Bu ufak kız ona ne yapmaya çalışıyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Aklı karıştı. Gözleri endişenin hasıl olduğu pırıltılarla, ciddi anlamda azarlayarak sert sert bakıyordu.

"Neyin var senin?"

"Yok bir şeyim!"

"Var. İyi değilsin." dedi Eymen. Elleriyle kızın narin omuzlarını ağaçla bütünleştirince genç kızın sırtı pürüzlü ağaca sertçe yaslandı. Peri ellerini arkaya uzatıp pürüzlü yapısını teninde hissetti. Kendi bedeniyle onunki birbirine çok yakındı fakat şu anda bunu fark etmiyordu. Ayakta yüz yüze iki düşman gibi, hırsla duruyorlardı. Eymen azıcık daha yaklaştı ona. Tehdit eden bir yakınlıktı bu. Peri, erkeğin gövdesinin kuvvetli sertliğini, saçlarının ve derisinin enfes kokusunu duyumsuyordu. Sıcaklığı bedenine dalga dalga akarak içindeki kelebeklerin uykudan uyanmasını sağladı. Karnı mı ağrıyordu üstelik yine.

"Bırak, işim var benim!" dedi Peri yutkunarak.

Eymen o anda öfkesinden, onun ürkek hâllerinin farkında değildi. "Peri saçmalamayı kes. Düşüp bir yerini kıracaksın, ne işin var

senin yaramaz veletler gibi ağaç tepelerinde?" Bu sözlerini dişlerinin arasından hoyratça kızarak söylemişti. Ağır ağır sormaya başladığında, gözlerini gözlerine dikmiş cevap bekliyordu.

"Sen yardım etmedin!" dedi kız suçlayıcı bir kırgınlıkla. Oysa kız direttiği zaman onun kabullenmesini beklediğinden *bana yardım etmek istemiyor,* diye düşündü.

"Daha önce de defalarca çıktım ağaca, hem kırılan benim kemiğim, sana ne olacak ki? Canı yanan ben olacağım. Bırak da işimi yapayım. Sanki çok da umurundayım!" dedi zayıf bir sesle küs küs. Eymen'in kaşları şaşkınlıkla kalktı havaya ve başını aşağı eğdi. "Peri, o ipi götürüp yerine koyacaksın. Ne demek canın yansa umurumda olmaz?"

"Umurunda değil tabii!" dedi Peri kırgınca. Dehşet bir inatla gözlerini parladı. "Hayır koymayacağım. Bana emir vermenden sıkıldım. Sürekli onu yap, bunu yapma, bu olacak, bu olmayacak demenden sıkıldım."

O söylendikçe adamın sinirleri altüst oldu. Kafa tutuşunda bir hoyratlık vardı. Kendisini tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar cüretli, hiç bu kadar gözü kara hissetmemişti. Eymen ellerinin baskısını biraz daha arttırdı. Peri, canı yanmasına rağmen diklenerek umursamadı.

"Peri, lafımı ikiletme, git yerine koy!"

Telaşla baktı kız ona. "Koymayacağım. Bu salıncağı yapacağım."

İnatlaşırken gözleri vahşi bir kedi gibi hırçın bakıyordu. Eymen dişlerini sıktı, derin bir nefes soludu. Peri başını dikleştirip kafa tutarak adamla burun buruna gelecek kadar yakınına sokuldu. Şimdi göğüsleri onun sert göğsüne değiyordu. Saf olabilirdi ama aptal değildi! Bunun bir erkek üzerinde yapacağı tahrik uyandırıcı etkinin bilincindeydi. Bundan korkacağına güç aldı.

Eymen onun yumuşacık tepelerinin tenine temasını bedeninde fark edince kayıtsız kalamayarak gerildi. Peri buna aldırmayarak bedenine biraz daha yaslandı.

"Ben kendi kararlarımı verecek yaştayım. Can benim, yaralanan beden benim. Öte git Eymen Sancaktar, emir vermekten vazgeç."

"Sana emir vermiyorum kahrolası! Git şu lanet şeyi yerine koy."

Çakmak çakmak yanan bakışları, kızın itiraz eden aralanmış ıslak dudaklarına kaydı, sonra davetkâren süzülen, hülyalı gözlerine. Ne kadar yakın duruyorlardı birbirlerine... Solukları hızlandı. Neydi onun yanındayken duyduğu bu coşku? Peri düşündüğünden daha çok ileri gittiğini o ana kadar anlamamıştı ama şimdi o da ne kadar yakın olduklarını anlayınca, dudaklarını kıpırdattı. Fakat hiçbir şey söyleyemedi. Derin derin solumaya başladı. Azgın bir fırtınada ipini koparmış sandal gibi çalkalanan kalbi, nasıl da hızlanmıştı öyle. Kocasının sıcaklığını üzerinde hissediyordu. Usulca titreyip iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Ellerini omuzlarına koysa onu kendisine çekip öpseydi, buna *hayır* demeyecek vaziyetteydi. Keşke böyle bir şey olabilseydi! Biraz cesur olabilirdi. Sadece hemcinsleri gibi, annesi gibi bir erkeği sevmeyi ve onun tarafından sevilmeyi düşlemiş ama artık bu hayallerin imkânsız, bu düşlerin acı bir biçimde suya düştüğünü görmüştü. *Olsun,* diyordu yüreği, *yanında olmak da yeter!* Eymen'in arzuyla koyulmuş bakışları dudaklarından gözlerine çıktı. Peri, ürkek gözleriyle onun koyuluklarını karşıladı. Sonra Eymen birden üzerinden, sanki ondan rahatsız oluyormuş gibi yahut da biri onu kolundan çekip alıyormuş gibi geriye çekildi. Elindeki ipi sertçe çekerek aldı.

"Başımın belası!" dedi homurdanarak.

Peri'nin inler gibi çıkardığı sesle, çimdiklenmiş gibi dikleşti.

Hiç sebepsiz hemen uyarılmıştı adam. Lanet kokusu hainçe genzinden içeri sızmış, bedeni ona dokunduğu an kızışarak yanmaya başlamıştı. Dokunmamıştı bile ama kasıkları patlama raddesine gelmişti. Arzu ve hayvani bir şehvet, ilkel bir dürtüyle tüm benliğini çepeçevre etkisi altına almıştı. Şimdi ağaca yaslamak, dudaklarını dudaklarıyla acıyana kadar ezmek istiyordu. Ceza vermek ve itaat edene kadar öpmek, okşamak, hatta daha ileri gidip bacaklarını beline dolayarak tüm açlığıyla içinde yok olmak, ellerini bedeninde düşüncesiz bir yolculuğa çıkarıp onun olan her zerresinde şuursuzca kaybolmak... İçindeki nefesi sayılıymış gibi derin bir soluk aldı ve başını iki yana sallayarak bu edepsiz düşünceleri aklından süpürdü.

"İnatçı!"

"Diyene bak."

"Ne oldu sana, kafanı kapıya sertçe mi vurdun?"

"Ben salak mıyım, niye kafamı kapıya vurayım?" Kocasına sinirle burun kıvırdı.

Eymen kıza ters bir bakış atarak elinin ucuyla sinek savar gibi kenara iteleyip, ağaca dayandı. "Ben hâllederim çekil."

"Aman, zahmet olmasın. O kadar bağırana kadar, on tane salıncak yapardık."

"Peri, canımı sıkıyorsun!"

"İyi, sıkı can iyidir çabuk çıkmaz."

"Canımı sıkma da sus!"

"Ne zaman sıkmadım ki, hep sıkıyorum zaten seni."

"Hey Allah'ım! Deli deliyi görünce değneğini saklar, bizimki aklını saklıyor. Bi sus, kahrolası çeneni kapa!"

"Bana bağırma!" diye haykıran kıza, yüksek sesle kükreyen Eymen "Sana bağırmıyorum!" diyerek iri cüssesine yakışmayacak bir serilikte, koala gibi ağaca tırmandı. Ve hamarat bir şekilde birkaç dakika içinde salıncağı kumuştu bile.

Az sonra heyecandan dili tutulan Peri, salıncağın iplerini tutmuş mutlulukla bakarken "Çok güzel oldu." diye sevinçle söylendi. Gözlerindeki bahar birden neşeye durmuş çiçek açıyordu. Sonra keyifle ellerini birbirine çarparak bunu çocukça bir dürtüyle kutladı. Bu hareketiyle genç adam gülümseyerek başını sarstı, ellerini birbirine sürterek avucuna yapışan tozları silkeledi. Omzunun üzerinde gezinen ufak bir karıncayı, elinin ucuyla süpürterek düşürdü. Peri ağacın yanına dayadığı düz tahtayı alıp genç adama uzattı.

"Bunu da koyarsan tam olacak."

"İyi, yaptık madem tam olsun."

Eymen kabullenerek başını salladı ve tahtayı iplere sıkıştırarak yerine yerleştirdi. Peri büyük bir heyecanla üzerine oturup salıncağın iplerini sıkıca tuttu. Başını kaldırıp genç adama pırıltılarla baktı. Eymen kaşlarını çatınca "Sallamayacak mısın?" diye nazlıca sordu.

"Hah!" dedi adam. Kızgınca başını sarsıp arkasını ağır ağır döndü. "Daha işim yok, bir de seni sallayacağım öyle mi?"

"Hayır, ikindi oldu! Hadi beni salla, lütfen!" Genç adama nazlıca bakıp haylazca göz kırptı. "Sonra da ben seni sallarım, valla mızıkçılık yok. Gerçi bu irilikle ayakların yere değer ama olsun, havalandırırsın." diye kıkırdadı. Ve zihninde onu sallayan Peri görüntüsü belirince birden içinde kabaran kahkaha istediğini güç bela bastırdı. Başını hafifçe omzunun üzerine yıktı. Minnacık, yalvaran köpek bakışları attı.

"Kendin sallan."

"Sen kadınları bu odun hâlinle nasıl etkiliyorsun? Ne romantiksin ne centilmen, hatta odun gibi yontulmamış hâlde kütük duruyorsun."

"Çok erkek tanımış gibi konuşma."

"Seni tanıdıktan sonra bu fikrimden vazgeçtim." Dediğinde, Eymen dişlerini sıkınca onun kızdığını ve sabrını artık sınadığını anladı. "Lütfen, hadi salla beni. Korkma, salıncağın iplerine gül dolamanı istemeyeceğim." diye mızıkçılık yapıp nazikçe buyurdu. "Hadi!" İşte bu yaptığı tatlı şebeklikle genç adamın tüm gardı delindi ve sert süngüsü düştü. Dudağının kıyılarında kalender bir kıpırdanma oldu, usulca geri döndü. Gözleri kısılmış, genç kızı kuşkuyla süzüyordu. "Peri sen bilmeden bir ilaç falan mı içtin? Hani halaman haplarından falan kullanmıyorsun değil mi güzelim, doğruyu söyle? " Elini başının üzerinde tuhaf bir şekilde sarstı. Islık çalar gibi bir hareket yaptı. "Kafayı bulduysan söyle, doktora götürüp mideni yıkatalım. Yani bu hâlinle karşılaşınca aklıma en ideal vaka olarak bu geliyor." Kız neşeyle kıkırdadı. Eymen, onun tavrındaki değişikliği anında kavradı. Gözlerinde gülen pırıltılarla baktı. "Yoksa benimle maytap mı geçiyorsun?"

"Biraz eğlencenin ne zararı var?" derken, Peri'nin hınzırca gözleri parladı. "Baksana, yoksa sen beni sallamaktan kaçmak için bir yol mu arıyorsun? Hayır, ilaç falan almadım. Sadece bugün hava çok güzel ve ben biraz keyfini çıkarmak istiyorum hepsi bu. Ayrıca bu salıncak benim değil, hadi salla!"

Eymen arkasına geçtiğinde, kız başını omzunun üzerine yıktı. "Bak hızlı sallamak yok. Korkuyorum o zaman. Karnımda garip titreşimler oluyor, bayılacak gibi oluyorum. Hız yok!"

Eymen, salıncağın iplerini tutarak aşağı eğildi. Gözleri nasıl da çapkınca parlıyordu, kız bu hain pırıltıları göremedi. Dudakları

saçlarına değerken sinesini karısının tenine vererek "Ne oluyor ki karımda?" dedi muzırca. Nefesi saçlarını havalandırdıkça kız nefesi kesilerek titriyordu.

Dudağının kıyısını dişleyen Peri, kısık sesiyle "İşte, kelebekler oluyor." dediğinde saf saf hemen kendine geldi. Pis ukala, kaşla göz arasında, onu tava getirmişti.

"Yani ayaklarını yerden kesmemi istiyorsun!"

"Bunu sallamadan da yapıyorsun," dedi Peri, dürüstçe. Adamın soluklarının bozulduğunu anlayınca "Kızdırınca, sana uçasım geliyor." diye lafı çevirdi. Eymen işte o zaman tuttuğu nefesini dışarı saldı. Bu söylediğine keyifle sırıttı. Gözlerindeki parlama insanın aklını başından alacak cinstendi. Usulca salıncağı sallamaya başladı. Saçları geride uçuşan Peri ayaklarını oynatarak ileriye gittiğinde bacaklarını uzatıyor, geriye çekildiğinde yüzüne vuran saçlarıyla kıkırdayarak dizlerini büküyordu. Üzerine giydiği fırfırlı jilesi ileriye gittiğinde havalanıyor, simsiyah nehir gibi akan saçları omuzlarında aşağı hoyratça savruluyor ve tekrar yerine salınarak düşüyordu. Salıncak her gelişinde kocasına, saçlarındaki bahar kokularını taşıyor, bazen de saçları yüzüne dokunarak çenesindeki sakallarına takılıp gıdıklıyordu.

Eymen'in gözlerinde parlak bir ışık, yüzünde tatlı bir huşu vardı. Öyle güzel bir histi ki onunla olmak. Güzel kıkırtılarını dinlemek, neşesine ortak olmak... Peri gözlerini kapattı. Kendini bu duygunun seline bıraktı, uçuyor gibi. "Ayaklarımı gerçekten yerden kesiyorsun." diye mırıldandığında bilinçsizce, Eymen'in elleri kısacık bir an şaşkınca duraldı. Peri anlamadı bunu, salıncak sarsıldıkça karnında ufacık titreşimler oluyordu. Sanki kelebekler dans ediyor, yüreği, kaburgalarındaki kafesten firar edip coşuyordu. Tam kendini bu zevke kaptırıyordu ki...

"Men de istiyoyum Pey'i, meni de al. Mana daptın de mi?" diyen sesle irkilince büyü bozuldu. Gözlerini açarak karşısına baktı, hınzır gözlerini garipçe açtı. "Karşılığında bana ne vereceksin Pelin?"

"Payam yok ki!" dedi ufaklık üzgünce.

"Ama paradan daha değerli bir şeyin var senin." "Pamam. Kalemleyimi anneme çoyay veyiyim çana."

"Hayır, öpücük istiyorum. Kocaman, sarılmalı bir öpücük. Yoksa inmem." dedi Peri. Berrak yeşillerinde gün ışığı nazlıca oynaştı. Eymen salıncağı kavrayarak usulca durdurdu. Suspus olmuş ikilinin gözleri ileriye kaydı. Ecem ve Esme onlara şaşkınca bakıyordu. Ecem'in gözleri şoklu irileşmiş, Esme'nin dudakları garipçe aralanmıştı. Pelin, dayısının biraz gerisinde durmuş, "Peyi yütfen... Meni de tucana al." diye yalvarıyordu. Hevesli bakışlarını dayısına çevirdi. "Duyduy dayı. Meni almayı unuttu. Tucana alsın ya da insin aytık. Çen onu çok çalladın. Men çizi çok öpeyim balla."

Eymen salıncağı durdurduğunda, Esme kızına sertçe baktı ve derhal üzerindeki şaşkınlığı attı. "Pelin, buraya gel annem, eve gidiyoruz." Kızgınca söylendiğini fark edemedi. Eymen kardeşine bakarken Peri salıncaktan indi. Tedirgince kocasının yanına geldi. Bir soruna daha yol açmak, isteyeceği son şey dahi olamazdı.

Ecem sırıtarak "Vay, o kadar zaman birlikte yaşadık. Hain abim! Senin bu odun kocan bana daha bir kere bile salıncak kurmadı. Bırak kurmayı, gel kardeş, şöyle bir parka gidelim seni sallayayım dahi demedi. Gerçi çok salladı bana ama sözde... Ulan omuzlarına bile almadı be!" diye şebekleşerek takıldı.

Peri kıkırdadı. "O da laf mı Ecem? Beni de almadı daha!" dedi yanakları kızararak. "Aslında biraz dürtmek gerekiyormuş istediğini yapması için. Ayrıca hiç de odun değil kocam! Gayet kalas oluyor kendisi, işlenmiş olarak, oy oy bitmiyor kendileri."

"He... Şekilsiz kütük yani abim!"

"Evet, dayaklık sıpaları çok temiz pataklıyor bu odun." dedi Eymen dişlerini sıkarak kardeşine.

"İşte odun, yine odun, yine odun." dedi Ecem alaycı sitemiyle.

"Aynen. Biraz odun ama insanın içini ısıtıyor."

Eymen sert bakışlarını karısına çevirdiğinde, dudakları şaşkınca aralanmıştı. Az önce içini mi ısıttığını ima etmişti, kavrayamadı. Kaşlarını kaldırmış, bu kızın cidden karısı olup olmadığına akıl erdirmek ister gibi bakıyordu. Ellerinin hâlâ salıncağın ipinde kaldığını fark edememişti ve bunu anlayınca derhal çekti. Pelin heyecanla salıncakla ilgileniyor, boyuna bakmadan çıkmaya çalışıyordu.

Esme yavaşça kızına yaklaştı. Yüzü ifadesizleşmiş, gözleri do-

nuktu. Abisine bakmadan, "Pelin, hadi içeri gidiyoruz annem. Gel!" diye buyurdu.

İşte o anda hiç beklenmeyen bir şey oldu. Pelin birkaç adımda koşarak dayısının yanına geldi. Bacağına kollarını sımsıkı dolayarak bacaklarını da kenetledi. Annesi almasın onu diye, ağaca sarılan koala gibi sımsıkı dolandı.

"Hayıy!" dedi trip atarak. "Ditmiyoyum. Peyi mana sös beydi. Çalıncak menim. Hıh!" dedi başını sarsarak Peri'ye baktı. "De mi Peyi, menim?"

Ondan onay bekliyordu parlayan gözleri. Bir sincabın ağaca yapışması gibi bacağına yapışan yeğenine, Eymen şaşkınca bakıyordu. Esme kızgınca tekrar etti söylemini. "Pelin, hemen buraya gel!"

Ancak Eymen ona aldırmayarak aşağı eğilip kardeşinin gözlerinin içine keyifle baka baka kızı kucağına aldı. "Gel dayıcım, ben seni sallarım. Hem zaten biz bunu sana yaptık."

Esme, kızının yanında öfkelenemediği için, ellerini yanında yumruk yaptı. Kaldıramadı abisinin bu geniş ve rahat hareketlerini, öfkesi katlandı. Hiddeti içinde arttıkça çılgınca yerinde tepinmek istedi. Ama yapamadı, karnındaki bebeği aklına gelince duruldu. Hırçınca bir ayağını yere vurdu.

Eymen onun bu çocukça tepkisine bakıp "Tamam kızma erkek Fatma. Sonra da seni sallarım. Hatta maç bile yaparız, doğurunca." diye kayıtsızca takıldı. Bu rahatlığının onu isyanlara teşvik edeceğini biliyordu. Ecem ve Peri, Esme'ye bakıp kıkırdamalarını bastırdılar. Esme buna daha çok kızdı. Ecem'e baktı isyankârca.

"Biraz sonra Pelin'i eve getir Ecem!" dedi ve abisinin yanında geçerken "Seninle sonra hesaplaşacağız çakal!" diye öfkeyle tehdit etti. Eymen tatlı bir tebessümle, "İple çekeceğim o anı. Artık bitmeli bu mesele değil mi?" diye ciddi ama alaylı bir sesle söylendi. Esme öfkeyle küplere binmiş hâlde giderken kaşıyla Ecem'e, *yalnız bırakma* işareti yaptı. Ecem, ablasının yanına giderken Eymen yeğenine bakıp "Seni sallarsam, bana ne vereceksin?" diye sordu. Peri salıncağın iplerini tutarken Eymen onu üzerine usulca oturttu.

"Ye istiyon dayı?" diye tatlı bir kıkırdamayla sordu Pelin. Ardından salıncağın iplerini sıkıca kavradı. Eymen, karısına baktı. Sonra

ufaklığa göz kırparak "Kocaman bir öpücük istiyorum ben de."dedi. "Peyi'ye vericem dibi tostocaman ama..."

"Verir misin?" diye sordu, heyecanla genç adam.

Pelin sert bir hısım gibi Peri'ye bakıp gözlerini kıstı. Ufak zeytin taneleri düz bir çizgi oldu. "Ama çen beymedin Peyi! Çeni de çalladı. Önce çen bey dayıma!"

Eymen şaşkınca karısına baktı. Bunu beklemiyordu. Peri salıncağın arkasından çıktı. Genç adamın yanına geçti, onun tuhaf bakışlarına aldırmadan yanaklarını eliyle kavrayıp şaşkın yüzünü kendine çevirdi ve dudaklarını tenine sertçe bastırarak değdirdi. Kısacık ama içten bir buse kondurduğunda, Eymen teninde onun dudaklarının varlığını hissetti ve tuhaf bir biçimde titredi. Ufacık bir dokunuşu, hele hiçbir cinsellik içermeyen masum öpüşü, kalbinin hızlanmasını sağlamıştı. Geri çekilmesine karşın, hâlâ teninin sıcaklığı teninde karıncalanıyordu.

Bunun farkında olmayan Peri "İşte borcumu ödedim." dedi, gözleri parlayarak. Kocasına döndü. Hâlâ ona şaşkınca, afallayan bir suratla bakıyordu, şapşirik!

"Eymen, sallasana çocuğu." Başını yana kırıp omzunu sarsarak usulca fısıldadı. "Irzına geçmedim, sadece bir öpücüktü, bu kadar abartma." diye göz süzdü. Aslında yanakları kızarmaya başladı- ğından, bunun sadece bir öpücük olmadığını kocasına kanıtlamıştı. Eymen, karısının ona olan değişken tavırlarından sebep şaşkınlığını üzerinden atamadı. Ne zaman ona baksa gözleri uzaklara daldı ve yüreği ağzına geldi.

Bir süre daha orada Pelin'i salladıktan sonra, Ecem gelip binbir dil dökme eylemiyle sonunda Pelin'i ikna ederek alıp götürmüştü.

Onlar giderken arkalarından bakan Eymen birden durgunlaştı. Peri kocasına iç geçirerek baktı. "Ercan sabah ahırlara gitti, hâlâ gelmedi. Beni oraya götürür müsün? Ben atları çok merak ediyorum. İki tane atı olduğunu söyledi."

Rüzgârın savurduğu saçını kenara çekti. Yan taraftan köpek sesleri geliyordu. Eymen gökyüzüne baktı. Mavi bulutların içinde topak topak griler oluşmuştu. Güneş de yer yer kaybolmaya başlamıştı. İkindi vakti olduğu için hava da serinlemişti.

"Yağmur yağacak gibi, sonra gitsek."

Peri hırkasının iki ucunu çekiştirip kollarını göğsünün altında toparladı. "Şimdi gitsek olmaz mı? Sonra belki bir daha vaktimiz olmaz."

Eymen yanına yaklaşıp başıyla bir jest yaptı. Peri'yle usulca evin arka tarafındaki ahırın olduğu istikamete yöneldi. Yan yana usulca yürüyerek önce bir patikayı geçtiler. Köşede bir kuyu vardı fakat üzeri kapatılmıştı. Yan yana, birbirlerine dokunmadan ilerlerken arada kaçamak bakışlarla birbirlerine gülümsüyorlardı. Ayaklarının altında ezilen yaprak hışırtılarından başka, ikisinin de ağzından tek kelime çıkmıyordu. Peri'nin omzu, genç adamın hemen hemen kolunun yanındaydı. Elleri birbirine değecek kadar yakındı ama dokunmuyorlardı. Oysa ikisi de parmaklarının arasındaki kuvvetli çekimin şiddetinin farkındaydı. Lâkin yine de usulca bu anın tadını çıkararak ahıra yaklaştılar. Eymen ahırın tahta kapısına uzanarak açtığında, yağlanması unutulmuş menteşelerin gıcırtısı eşliğinde genç kız açıklıktan içeri girdi. İlk girdiklerinde içerideki sıcak gübre ve kuru saman kokusu yüzlerine vurdu. İçerisi dışarıdan hayli sıcaktı. Birbiriyle konuşan atların kişneme seslerini duydular. Peri bakışlarını merakla kocasına çevirdi.

"Sen daha önce at bindin mi hiç?" diye merakla sordu.

"Benden bile usta bir binicidir senin kocan."

Ercan elinde bir kovayla saman balyalarının yan tarafındaki, ufak bir kapıdan eğilerek çıktı. Eymen'le genç kız, ikisi de ona baktı. Üzerindeki kıyafete otlar yapışmıştı. Samanın, güzü hatırlatan kokusu genizlerine yayıldı. Ercan koyu gözlerini kısarak bakıp geniş ama zayıf omuzlarını sarstı. Eymen gülümseyerek "Samanları sen yemeyeceksin, Gelincik yiyecek üstat." diye dalga geçti.

Ercan dudaklarını tuhaf bir şekle soktu. "Ha ha, çok komik, içerisi ne kadar dar sanki bilmiyormuş gibi konuşma!"

Eymen genç kızı yan tarafa yönlendirdi. İki tane kutu gibi oda, içlerinde de atlar vardı. Peri atlara hayran hayran bakarken bakışlarını kocasına çevirdi. "Göründüklerinden daha irilermiş. Televizyonda görünce ufak tefek bir şey sanıyordum."

Ercan kapıyı açıp içeri girince at aniden kişnedi ve Peri birden

ürkerek kocasına sokuldu. Kolunu beline dolayıp sıkıca sarıldı. Eymen gür bir kahkaha attı. Onun bu ürkek hâli açıkçası hoşuna gitmişti. Ancak Peri hiç hoşlanmamıştı. Kocası kolunu onun boynuna dolarken "Korkma Peri, azıcık ucundan yiyecek." diye dalga geçti.

Peri bu espriyi hatırlayınca "Sen de yeni bir espri bulmalısın Eymen Sancaktar, bunu daha önce duydum." diye söylendi. Bakışları hâlâ atların üzerinde ürkekçe geziniyordu. Ne devasa duruyorlardı yakından böyle! Ürkmemek elde değildi.

"Demek Sancaktar olduk yine."

"Evet!" dedi kız kızgınca. Ayrılmak istediğinde, at başını kapının üzerinden aşırarak kıza yaklaştı ve bir an boş bulunarak ufak bir çığlık atıp hayvanı ürküten Peri tekrar kocasına sokuldu. Onun bu masum yakınlaşmasının tadını çıkaran Eymen, başını aşağı eğip dudaklarını genç kızın kulağına yaklaştırdı. "Seni hep buraya getirsem ve sen hep böyle bana sokulsan." dedi, solukları kulağına çarparken. Kolunu biraz daha sıklaştırdı boynunda. Peri başını hafifçe sarsıp bakışlarını ona tepeden bakan kocasına çevirdi. Adamın gözleri huşuyla parlıyordu. Yüzünü tuhafça buruşturup "Fırsatçı!" diye haylazca dil çıkardı. Kollarından sıyrılarak bir adım geriledi.

Eymen'in dudakları hafifçe aralandı.

"Sen cidden tuhaf davranıyorsun, çocuk gibi."

"Ben zaten çocuğum. Aramızda kaç yaş fark var düşün." dedi sırf kıllığına onun suratını izlemek için Peri. Ve beklediği tepki oldu. Kocası sertleşen hatlarıyla huysuzca ağzının içinde edepsizce söylendi.

"Anlamadım." dedi inadına.

"O kadar da değil, abartma çok büyük değilim senden!"

Peri ona cevap vermeden, onun yaşlarında olan Ercan atın yanından çıkarak yaklaştı. "Abi, sabahtan beri başımın etini yiyor, kızı biraz gezdirsene atla."

Eymen, Peri'ye baktı. "İster misin?"

"Soruyor musun?" dedi Peri suratını asarak. Dudakları tatlılıkla büküldü.

"Tabii ki soruyorum, hayvandan korkarken binmen saçma olur diye düşündüm. İster misin?"

Peri'nin gözleri ışıldamıştı birden. "İsterim. Bir an hiç sormayacaksınız sandım, korktum."

Eymen onun ellerini çocukça bir sevinçle birbirine neşelenerek çırpmasını izledi.

Az sonra Ercan'la Eymen atları hazırlarken Peri merakla dışarı çıkmış, heyecanla onları bekliyordu. Birkaç dakika sonra, önce Ercan kahve renkli benekli bir atla, arkasından Eymen siyah bir atın üzerinde çıkageldiler. Peri bakışlarını kocasına yapmacık bir hayal kırıklığıyla çevirdi.

"Ben hep beyaz atlı hayal etmiştim seni. Bu kara." dedi sataşarak.

"Ben hayallerinin de ötesindeyim Peri, bak hayal bile edemiyorsun." diye takıldı Eymen. Atın üzerinde öyle ulaşılmaz, öyle heybetli duruyordu ki sanırsın bir çağı açıp diğerini kapatan kuvvetli ve onurlu bir imparator. Bir süre orada durup onu izledi Peri. Yarabbi! Sanki eski zaman hükümdarları gibi eşsiz ve vakurdu duruşu. Adam asaletin beden bulmuş hâli, cesaretin gerçek örneği gibiydi. İç geçirdiğini nice sonra fark etti. Eymen şaşkınca onu dikizleyen karısına baktığında, gözleri gökyüzüne kaydı. Atı biraz hareketlendiğinden dizginlerini çekiştirdi.

"Hava yağacak gibi, başka zaman binsek daha iyi. Gördün nasılsa... Başka zaman bineriz, ben atı götüreyim."

"Hayır, ben şimdi binmek istiyorum."

Onun hızlı itirazıyla, at yerinde kıpırdanırken Eymen yelesini okşayarak yatıştırmaya çalıştı. "Peri inat etmesen, bak yağmur yağacak. Bu havada dolaşmak akıllıca değil. Hem hava soğudu. Üşütürsün, eve gidelim."

Kız dudaklarını kırgınca büktü, yüzü de hemen asılmıştı. İyi ki biraz zaman geçirmişlerdi, beyefendi çabucak su koyuveriyordu.

"Anladım, sen beni gezdirmek istemiyorsun. Zaten sabahtan beri mızıldanıp gitmek isteyip duruyordun. Nazlanıp durma, istemiyorsan dolaştırma." dedi düz, kırgın bir sesle. "Sen git, ben gelmiyorum. Hem artık istesen de binmem senin atına."

Kırgınca arkasını döndü. Ercan onun süzülmüş yüzünü görünce dayanamadı, atını yaklaştırıp üzerinden elini uzattı. "Ben sana nasıl

bnilmesi gerektiğini öğretirim Peri, sorun değil. Madem çok istiyorsun gel. Boş ver sen onu, çok istiyorsa eve gitsin tek başına ısınsın!" dedi kuzeninin damarına basarak. Ve genç kıza manidar bir sırla göz kırptı.

Önce anlayamadı Peri onun ne yapmaya çalıştığını, bakışlarını zeki gözlerinden eline çevirdiğinde, saf saf baktı. Genç adam iri elini oynatınca *hadi*, der gibi, niyetini anladı. Hain dudağının kıyılarında gülmeye meyilli bulaşıcı bir bükülme belirdi. Peri mızırca sırıtırken memnun kadim bakışlarını genç adama çevirdi. Dehşet bir dürtüyle tam elini uzatıyordu ki bir anda daha ne olduğunu anlayamadan beline güçlü bir kol kanca gibi dolandı. At kişnemeleri arasında onu çevikçe yukarı çekti. "Ah!" diye korkuyla çığlık atan kızın sesine, atlar ürkerek kişnedi. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi, kocasının dizlerinin dibinde kendini kıç üstü ata binerken buluverdiğinde, yüzündeki afallama resimlere layıktı. Kulağının dibinde onun ahlaksız küfürleriyle homurdanmasını duyduğunda dahi şaşkınlığını bertaraf edememişti.

Eymen, bir eliyle atın dizginlerini sıkıca tutarken diğer koluyla genç kızın ince belini kabaca sarmıştı. Kuzenine sert bir bakış atarak "Yaptığın oyun hiç hoşuma gitmedi kuzen. Seni ben yetiştirdim ama yine de benim olana başkasının dokunmasına izin vermem. Bu, sen bile olsan!" dedi tehdit ederek. Üzengisini çekerek atın böğrüne vurdu. Hayvanı kışkırtarak hareketlendirdi.

Peri kızgınca tavır yaptı. Kocasının bu yaptığının hoşuna gitmediğini belli ederek kollarını göğsünün altında küsçe bağladı. Ercan arkalarından gür bir kahkaha koyarken Eymen genç kızın kulağına eğildi. Arsız sesini yayıp "Peri, bacaklarını aç!" dedi düz bir fısıltıyla. Bunu söylerken sesi farklı, gözleri görmese bile çok daha farklı bir eşitsizlikte parlıyordu. Edepsiz!

Peri şaşkınlığın verdiği heyecanla sanki dili damağına yapışır gibi oldu. "Ne, ne diyorsun sen be?" diye titrek sesiyle kekeledi.

Onun masumluğundan faydalanan Eymen, ılık nefesini kulağına vererek tekrar bir küstahlıkla fısıldadı. "Bacaklarını arala diyorum." Bunu öyle müstehcen bir biçimde söylüyordu ki, sesi kızın kulağında çınlayarak karnına ulaşıyor ve kanını bedeninde coşturarak alevlen-

diriyordu. Neredeyse kızın yüzünü bırak tüm bedeni kırmızıyı geçmiş, mora çalıyordu.

Eymen onun minik kulaklarındaki kırmızılığı ve tenine vuran şeffaf sıcaklığını fark edince gür bir kahkaha attı. Enfes kahkahası atı bile kısacık bir an bocalattı. Kız, ağzının içinde homurdanıyordu. "Çok terbiyesizsin kancığım, ben sana o şekilde mi *bacaklarını ara*, dedim, çık, cık, cık!" yaptı ukalaca.

Ona okkalı bir yumruk atamadığı için hırslanan Peri, suratını asıp somurtarak biraz debelendi kollarında. "Bakıyorum, hoşunuza gitti yaptığınız ayarsız espri. Ama ben gülmüyorum değil mi? Arsız, fırsatçı!"

Eymen atı durdurdu ve zalim bir tutumla öne eğildi. O eğildikçe kızın sırtı onun göğsüyle birlikte büküldü. Nefesi saçlarına ve sol yüzüne vurdu. Peri titredi. Ve daha ne yaptığını kavrayamadan, birden bacaklarını kavrayan kocası yüzünden sıçradı.

"Şimdi sessiz ol." diyen kocasının uyarısı bitmeden daha, şaşkınca attığı tiz çığlığın arasında bacakları açılarak atın üzerinde, erkek gibi bir oturuşa yöneltildi. Peri soluk soluğa titrerken Eymen kızın tiz çığlığıyla ürken atı sakinleştirmek için yelesinde elini gezdirdi.

"Şşşiiişt kızım, sakin ol, Peri korktu, sen değil! Ona çok kötü şeyler söyledim. Ayıp şeyler!"

Hâlâ üzerinde yarıya kadar eğikti ve kız altında iki büklüm duruyordu. Üstelik kalbi bu kadar dehşetle atarken de nefes alamıyordu.

"Eymen!" dedi ikaz ederek.

"Söyle güzelim." dedi adam içini kaynatan bir tonda. "Terbiyesizleşme!" diye bu ayartıcı ses tonunu yok saymayı yeğledi kız.

"Ah, öyle mi yapmışım?" dedi lakayt bir tavırla adam. "Hiç farkında değilim. Oysa ben onu art niyetsiz söylemiştim."

Eymen doğruldu. Peri tatlı dudaklarını büzerek nazlı bir küslükle sırtını öne çekti. Fakat Eymen buna izin vermedi. Onu bulmuşken bu kadar yakınındayken uzaklaşmasına dayanamazdı. Belindeki elini sıklaştırıp iyice kendine çekti. Genzine karısının bahar kokuları yayılıyor, kanının damarlarında delice akmasına sebep oluyordu. Kız

şimdi uyluklarının arasında ateş parçası gibi oturuyor, atın her kıpırdanışında sertleşmiş kasıkları yumuşacık diri kalçasına eziyet veren bir ızdırapla çarpıyordu. Sırtını genç adamın sert göğsüne yaslamıştı. Huysuzca kıpırdanarak biraz öne gelmeye çalışınca genç adam tükenmiş bir sabırla başını tekrar eğdi. Dudaklarını kulağına çarparak "Kıpırdamazsan sevinirim. Yoksa senin her hareketin bizim lehimize olur." diye arzuyla koyulmuş sesinden yayılan, kesik kesik nefesiyle uyardı.

"Sen ne demek istiyorsun be?" dediğinde Peri, anladığı gerçekle panikleyerek titredi.

"Sen ne dediğimi anladın Peri, oyunu bırak." dedi adam dişlerini sıkarak.

"Hiç de bile!"

"Kocaman kızsın." dedi Eymen inadına. "Anatomi bilgin illa vardır."

Onun kinayeli sözleriyle Peri kollarını göğsünün altında kızgınca bağlayıp kocasının kolunun göğüslerine temas etmesini engellemeye çalıştı. Kollarının arasında uyuşarak titremesini engellediği zamanlarda, sırtını dikleştiriyor, olası temasın önünü kesiyordu.

Ama buna paye vermeyen Eymen, genç kızı biraz daha kendisine çekerek iradesini kırıyordu. "Hani böyle kuş tüyünden yastıklar olur, böyle başını koyduğun zaman hemen yumuşarsın, uyuşursun ve tüm sıkıntın, stresin uçup gider..." Genç kız kaşlarını çatıp konunun nereye bağlanacağını merakla bekledi. "Ece!" dedi dalgalı bir üslupla. "İşte senin yumuşaklığın da onun gibi. Bedenine dokunduğumda, sarıldığımda veya hissettiğimde, tüm stresim ve gamım benli gimden gidiyor. Paratoner, stres topu gibisin."

"Ama sen bana böyle sarılınca, fütursuz konuşunca benim tüm sinirlerim ayağa kalkıyor, hatta isyan çıkararak galeyana geliyor. Sayende stres yükleniyorum. Cinlerime horon teptirme benim. Uzak dur!"

"Ya, demek seni o kadar çok etkiliyorum." dedi adam lakayt bir tutumla. İnadına sataşarak onunla uğraşmak istedi.

"Eymen!" dedi Peri tekrar tatlı bir sertlikle.

"Senin ismimi söylemen hoşuma gidiyor demiş miydim?" dedi muzırca gülümserken.

"Demiştin." dedi kız homurdanarak. Eymen hayaz elini biraz daha yukarı çıkardı. Başparmağını göğüslerinin yumuşacık kıvrımına sataşarak sürttü. Eli biraz daha yukarı çıkıp okşar gibi göğüslere temas edince kollarının arasında ürperen Peri dudaklarının arasına sıkışan inlemesini engellemeye çalışarak huysuzca koluyla itti. Eymen sadistçe zevk alarak onu rahatsız etmekten geri durmadı ve keyif alarak gülümsedi. Tahrik edip sataşmaya devam etti ve kız her seferinde bunu bertaraf etti.

"Eymen!" dedi sonunda isyanla uyararak.

Eymen onun ağzından adını her duyduğunda, sanki ilk defa adı söylenen bebek gibi, her seferinde bu kelamı eşsiz bir mucize gibi karşılıyordu. Bir daha dokundu o güzel kıvrımlara. Bu sefer Peri kocasının maksadını anladığı için, "Çek şu ellerini öteye!" diye horozlandı. Sırtını dikleştirerek durduğu yerde zorlandı.

"Ama ne güzel adımı söylüyordun."

"Artık söylemiyorum, vazgeçtim. Adın dengesiz, soyadın uslanmaz."

"Adım Eymen, soyadım Sancaktar, Peri Sancaktar gibi."

"Adın küstah, soyadın arsız."

"Adım Eymen..."

"Kesss... Yeter!" dedi Peri artık dayanamayarak.

"Tüh. Tam da söyletecektim Peri Sancaktar."

Ona bulaşmayacaktı, bu ayartıcı oyuna uymayacaktı Peri. Dudaklarını gerip bakışlarını ilerideki ağaçlıklara çevirdi merakla. Her yer, birbirinin aynı gibiydi. Hayli uzaklaşmış olmalıydılar evden. Kuş sesleri etrafı inletiyor, arada bir otların arasında hışırtılar duyuluyordu. Atının uysal adımları sakin ve ritmikti. İçini ve duygularını bir ferahlık sarmalıyordu. Ne güzeldi, sakinlik ve kocası.

"Ama ben senin o tatlı dilinden adımı duymak istiyorum." diye üsteledi adam.

"O zaman çok beklersin." dedi bu sakinliği katleden kocasına kızan Peri.

"Tamam, yeter ki sen söyle. Ben beklerim. Sabırlıyımdır. Bak,

kaç aydır evliyiz, ben ne kadar sabırlı davrandım. Hem de senin gibi eşsiz güzelliğe, zeki ve tatlı bir kıza karşı."

"Bu neydi, sitem mi?"

"Gerçekler güzelim." dedi adam.

Onu güzel buluyordu ayrıca zeki. Kalbi hızlandı ve gözleri parlarken dudaklarını nemlendirdi.

"İnatçısın!" dedi Peri.

"Gıcıksın!" dedi istifini bozmadan Eymen.

"Dengesiz beyzade."

"Ukalasın!" diye yanıtladığında adam, hemen atıldı Peri. "Kendini beğenmiş!"

Eymen nefis bir şekilde sırıttı. Tabii ki Peri bunu göremedi. "Narsist Peri. Sadist bir eziyet tüccarısın. Mazoşistsin."

"Gıcıksın, sosyete ukalası." dedi kız tekrar. "Hem de püsküllüsünden bir ukalasın."

Eymen daha geniş sırıttı. "Onu söylemiştin güzelim, kendini tekrar etme."

Peri, elini kaldırdı, Eymen onun ufak eline bakarken daha ne olduğunu anlayamadan, Peri gördüğü iri at sineğini, kocasının dizinin üstüne bir vuruşta zamklayarak yapıştırdı.

Eymen birden irkilerek "Ne yapıyorsun?" diye çıkışınca at kişneyerek biraz huzursuzlandı.

"Seni kötü canavarlardan kurtarıyorum Eymen Sancaktar." dedi Peri ilgisizce. Kocasının şaşkın bakışları altında büyük at sineğini iki parmağının arasına alarak gösterdi.

"Hayatımı kurtardın. Sana can borçluyum külkedisi." dedi Eymen. "Varlığım size amade."

"Yok istemem ukala varlığını, biraz ciddileş yeter." dedi Peri alayla. Gözleri kabahat işlemiş bir çocuk gibi süzülmeye başlayınca derhal önüne döndü.

"Ciddiyim." dedi Eymen gülümseyerek. "Seninleyken, hep ciddiyim."

Peri karnına tebelleş olan uçuşma hissiyle nefes almakta zorlandı. Sonra *hiçbir zaman bana ait olmayacaksın*, diye içinden ağıtlar yaktı. Atı sakince yürüyerek ormanın içine iyice sokuldu.

Etraftaki sessizliği dinlerken Eymen, atının yönünü değiştirip biraz daha ilerletti. Bir süre böyle gezindiler. Atın hareketleriyle, ince bir dal gibi kucağında sallanıyordu narin vücudu. Ne Eymen kızı bırakıp bu anın bitmesini istiyor ne de Peri onunla paylaştığı bu eşsiz anın sona ermesi için sesini çıkarıyordu. Şu anda kollarında olmanın zevkiyle titremeye razı geliyordu. Bu çok tatlı bir eziyetti. Ancak bir süre sonra daha fazla dayanamayan Peri, kalçası uyuşmaya başlayınca yerinde hafifçe kıpırdandı. Bu ufacık huysuz hareketi, Eymen'i rahatsız etti. Birden dürtülmüşçesine bedeni kasıldı ve kasıklarının acıtasıya sertleştiğini hissetti. Kızın ayartıcı kalçaları kıpırdandıkça rahatsızlığın ve sertliğin sızısı daha da artıyordu. Dişlerini sıktı, gözlerini kapadı kısacık bir an.

"Peri, rahat dur!"

Onun uyarıcı tıslamasına homurdanan Peri, "Duramam, bu şey... Acıtıyor!" diye şikâyet etti. Ağzından, gayri ihtiyari münasebetsiz bir şeyler kaçmasından korkuyormuş gibi, durmaksızın dudaklarını kemirip duruyordu.

Peri yine kıpırdadı. Eymen başını aşağı eğdi. Kulağının dibinde haince fısıldadı. "Nereni acıtıyor?"

Ah gözleri daha önce hiç bu dem sinsi parlamamış, küstah dudakları bu kadar şuh bir hâlde bükülmemişti.

"Neremi olacak?" diyen Peri utangaç, masum sesiyle inledi. Ve hemen akabinde kavlince yine taarruza geçerek kızgınca soludu. "Uff!"

Eymen gülümsedi. "Ben de onu soruyorum güzelim, nereni?"

"Eymen!" dedi nefes nefese kızarak. Soluk alamıyor gibiydi. "Uf! Popom olduğunu biliyorsun. Asıl sen ne içtin? Sen daha önce benimle böyle müstehcen bir sesle, edepsizce konuşmazdın."

"Sen de yaklaşmama izin vermezdin." Adam bunu öyle bir sesle şikâyet ederek söylemişti ki kız bunun şikâyet mi suçlama mı olduğunu kavrayamadı.

Öfkeyle yerinden huzursuzca kıpırdandı. Fakat bu kızgınlığı daha ziyade kendineydi. Müstehcen lakırdılarına çanak tutmuştu onun. Aslında saçma sapan söylemleri, daha önce hiç bu kadar ilerleme değildi. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Neler konuşuyorlardı böyle? Arsız ve edepsiz olmuşlardı.

Eymen birden karısını kavrayıp yan oturacak şekilde pozisyonunu ayarladı. Bacaklarını baldırının üzerinden aşırtıp onu kendine çekti ve rahatlamasını sağladı.

"Ya senin ayarın yok mu nazik olsana biraz? Benim Peri, oyuncak bebek değil!" dedi iğneleyici bir dille.

"Ben de bundan şüpheleniyorum. Hani sen misin, değil misin tam emin değilim. Sanki kollarımda başka birini tutuyorum." dedi aynı küstahlıkla.

Peri koluna vurdu şakacıktan ama ciddi bir kızgınlıkla. "Alçak!"

Eymen güldü, Peri rahatladı. Görmüyordu onun gülümsemesini ama hissediyordu. Bir kerecik olsun rahat davranarak Peri, kolunu onun beline çekinmeksizin dolarken, Eymen bir an donup kaldı bu eylemle ve sonra sorgulamaktan vazgeçerek sıkıca sarıldı karısına.

"Ne yapıyorsun?" dedi Eymen soluk alamayarak. Gökyüzüne doğru yüzünü ekşitip bakarken yağmur yağmasın diye dua etti.

"Kocama sarılıyorum." dedi Peri ciddi bir sesle. Son sözü bir gök gürültüsünün içinde kaybolup gitti. Onca zaman sonra bu ona cesurca attığı ilk adımdı ve Eymen sanki nefes alamıyordu. Sanki Peri görünmeyen duvarlarını bir bir yıkıyordu. Genç kız başını, onun geniş göğsüne yasladı, sıcacık ve sert... Tuhaf bir rahatlıktaydı. Bu ilk cesaretli temasıydı ve nitekim elleri hafifçe titriyordu. Saçları sert göğsüne dağılmış, yanağı tenindeki temasla ezilmişti ama o yerinden oldukça memnundu. Onun bedeninin de bu dokunuşlara tepki verdiğini, üzerinde tesiri olduğunu, çok zaman geçmeden tecrübe edinmişti. Kulağının dibinde bozulan kalp atışlarının ritmini, bir saatin geriye doğru tıklaması gibi kırıkça duyumsuyordu. Usul usul nefesler almaya başlarken her tarafı dolduran çiçeklerin müthiş kokularına karışan kocasının baharatlı ten kokusu ciğerlerine bir kat daha ağırlaşarak haz veriyordu.

Eymen şaşkın şaşkın etrafına bakıyor, onun bu denli yaklaşmasının keyfiyle, afalladığını gizlemeye çalışıyordu. Peri bir süre sesini hiç çıkarmadı sindiği koyunda. Olduğu yerde kımıldamadan şımarık bir kedi gibi kıvrılarak bekledi. İşte o vakit münasebetsiz bir kuşun,

tepesinden düşürdüğü bir yemiş ve çalıların içinde viyaklayan bir çekirgenin sesiyle, bu sessizlik bozuldu ve büyülü etki dağıldı.

"At binmeyi ne zaman öğrendin?" diye sordu kokusunu derince içine çekerek. Sanki hissedemiyormuş gibi kocasını, kollarını biraz daha sıklaştırdı.

"Enişte'min atları merakı var. Çocukken buraya geldiğimde, hep bindirdi bizi."

Peri, elini kocasının göğsüne koydu. Parmaklarının altında, gömleğinin düğmelerinin kabartısını hissediyordu. "Ben ilk defa at görüyorum." dedi masum bir tutumla.

Eymen sırıttı. "Biliyorum."

Peri başını kaldırıp kocasına baktı. Gözleri çok başka âlemlerin, cennet ovaları kadar şaheserken yeşillerin arasında daha da bir eşsizleşiyordu. "Nereden biliyorsun? Atma!"

"Biliyorum çünkü daha önce at görseydin, bu kadar çok korkmazdın. Atın her kişnemesinde bana sarıldın." dediğinde edepsizce, kız dalgınca dudaklarına baktı. Küstah dudakları, daha önce açmadığı kapılar gibi sırlı, teni keşfetmediği gerçekler gibi esrarengizdi. Kızın gözleri yukarıya çıktı. Erkeğin giz dolu gözleri sinsice parlayınca bu ruh hâlini bozmak için alaya aldığını anlayamadı.

"Bana sarılmak için, attan korkuyormuş gibi oyun yaptıysan, bilemem." dedi, nefes alamıyormuş gibi fısıldayarak Eymen. "Öyle mi yaptın?"

Peri, kaşlarını çattı. Eymen onun kızacağını düşünürken o, çok başka bir şekilde onu şaşırttı: "Bunun için oyuna gerek var mı?" diye usulca sordu Peri. Sonra uysalca boynunu büktü.

"Yok mu?" dedi Eymen merakla. Giz dolu sesinde tuhaf titreşimlerin hasıl olduğu bir merak söz konusuydu.

"Hayır, yok!" dedi Peri kollarını genç adamın beline tekrar özgürce sararak. Başını korunaklı göğsüne, bir kere de kendini kasmayarak yasladı. "Sana istediğim zaman sarılabilirim."

"Öyle mi?"

"İstemez misin?" Peri başını oynattığında, Eymen kalkmasına engel olmak için, başını aşağı eğip dudaklarını saçlarına dokundurdu.

"Bugün farklısın. Korkutuyorsun beni. Sanki her adımın veda gibi, her sözün bir vazgeçiş gibi... Hani filmlerde olur ya kadın gitmeden önce adamı dünyanın en mutlu erkeği yapar ve sonra çekip gider. İşte onun gibi."

"Ben de gideceğim. Günü gelince seni terk edeceğim." dedi Peri içi kan ağlayarak. Gerçeği dile almak ne kadar zordu!

Gitmeni istemiyorum, demek istedi Eymen ama diline ket vurulduydu sanki! Sözleri bir türlü sesinden firar etmedi. Yüreği acır mıydı insanın? Ne zaman onu kaybedeceğini düşünse sadece yüreği acıyordu.

Kız derinden iç çekti, sesi titredi. "Zaman bitiyor... Senin bize biçtiğin zaman tükendi Eymen Sancaktar." Onun dürüstçe söylediğine kayıtsız kalamayan adamın bedeni, acı acı kasıldı ve nefes alışverişleri bozuldu. Peri onu yatıştırmak için parmaklarını göğsünde dolaştırdı, teselli eder gibi. "Gidince..." dedi artık göğsünde duran narin parmakları da titremeye başlarken. Biraz duraksadı. Dirayetini kontrol altına alarak "Beni özler misin?" diye sordu merakla. Derin derin soluyordu, yüreği sanki sorunun cevabını susarak bekliyordu.

Ancak Eymen konuşmadı. Onu öyle bir arafta bıraktı ki, kız ölümle yaşam arasında sıkışıp kalan insanoğlunun azabını yaşadı. Kollarından kopacakmış hissine kapılınca cansız kollarını biraz daha sıklaştırdı. Böyle yaparsa onu kaybetmeyecekmiş gibi, hissetme telaşındaydı. "Ben seni özlerim." dedi nereden çıktığı belli olmayan gerçekçi cesaretiyle Peri. Sıkıntısızca yasladı başını kalbine. Kocasının kalbinin atışları hızlanmıştı. Bunu hissettikçe durduk yere yanakları yanıyordu.

"Sen beni hemen unutacaksın değil mi Eymen Sancaktar, Peri'yi hiç hatırlamayacaksın?"

O ana kadar donmuş gibi hareketsiz ve ölmüş gibi ifadesiz duran Eymen, birden atını durdurdu. Genç kızı geriye çekerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. Acı çekiyor gibiydi koyu kahveleri. Al al olmuş yanakları haşin parmaklarının arasında vahşice eziliyordu karısının. Kız şaşkınlıkla donakalırken o, alnını alnına yaslayıp saçlarını şefkatle okşamaya başladı.

"Seni hiç unutmayacağım Masal Perisi, bunu nasıl düşünürsün?

Sen hayatıma bir mucize gibi girdin ve çekilmez yaşamımı bir parça masalla renklendirdin." Dudaklarını şakağına dokundurup derince iç geçirdi. Şüpheyle kararmakta olan gökyüzüne baktığında, yaklaşık on beş dakikadır koruluğun içerisinde ilerlediklerini gördü.

"Unutacaksın." dedi Peri gücenik bir inatla. Neredeyse utancından ölecekti ama umursamadı. Bilgiçlik taslayan bir iç çekişle fısıldadı. "Belki hemen değil ama aylar geçtikçe hafızanda silikleşeceğim ve bir gün beni yolda görsen bile, belki de hatırlamayacaksın."

Acı oldu aktı aşkın zehri genzine ve burnunu sızlatasıya yaktı. Bu sözleri söylerken gözleri doluyor, yüreği burkuluyordu. Ne acıydı Ya Rabbi, sevilmeden sevmek, ne zordu! Sanki biri onu tekme tokat dövüyor gibi her bir eklemi acıyarak kasılıyordu. Göz bebeklerinin üzerini ince bir sis tabakası misali yaşlar kaplamaya başladı.

Eymen hafifçe geriye çekerek gözlerinin içine baktı. "Sen galiba böyle yapacaksın. Beni hemen unutacak mısın?" En çok korktuğu kâbusu dilinden telaşla dökülmüştü. Onu unutması, öldürmesi demek gibiydi. İtiraf edemiyordu hâlâ ne kendine ne ona ama Peri giderse yarım kalacak, hep bir yanı eksik olacaktı.

Peri, incecik kollarını yağız boynuna doladı. Biraz yükselerek yüzünü boyun köküne gömdü kocasının. Kokusunu derince içine çekerek boynundan öptü. Ilık nefesi adamın tenini okşarken "Deli misin? Bu mümkün değil ki!" diye usulca söylendi. İçindeki çılgınlar gibi coşan ağlama isteğini bertaraf etmeye çalışıyordu. Dudaklarını tenine bastırma isteğini geri çekti. Onun kokusunu kana kana içmek ve tenini dudaklarına mühürlemek istedi ama gururu ona ket vurdu, yapamadı. Karnı ağrıyordu onun varlığının yoksunluğundan.

Eymen onun bu taarruzuyla önce kalakalsa da kollarını narin bedenine sıkıca sarmakta gecikmedi. Nasıl bir lütuftu bu, yüzünü boyun köküne gömüp kokusunu derince içine çekmek nasıl bir şifaydı? Dudakları tenine değiyor ama rahatsız etmiyordu. Ne çok özlemişti doyasıya koklamayı, sarılmayı... Saçları genzini gıdıklıyor fakat aldırmıyordu.

"Ama birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz." diye inatla dile getirmeye devam etti kız. "Belki hemen başka bir arkadaş bulursun... Hayat arkadaşı! Belki bunu vakit geçirmeden hemen yapıp beni aklından tez elden silersin. Senin gibi birisi boş kalmaz zaten."

Eymen kollarını öyle sıkı sardı bedenine. İlk defa Peri ona böyle sarılıyordu ve kollarının arasından bırakası gelmiyordu. Üstelik kıskanır gibi şikâyet ediyordu. Sıcacık ve içtendi. Tam o sırada, bu anın bozgunculuğunu yapan gökyüzünden, iri birkaç damla düştü saçlarına. Cevap veremedi, sustu adam. Sonra birkaç tane daha ve ardından bardaktan boşalır gibi yağmur yağmaya başladı. Peri geriye çekilirken Eymen bakışlarını etrafta gezdiriyordu. İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, ancak on metre kadar yol almışlardı, sanki gök delinmişçesine şimşek çakmaya başlamıştı. Çok fazla uzaklaşmışlardı evden ve yağmur daha şimdiden kıyafetlerinin içine işlemişti. Şimdi atla dönseler bile, sırılsıklam olmadan gitmeleri imkânsızdı. Bakışlarını etrafta, bu sefer başka bir amaçla gezdirdi. Buraları biliyordu. Çocukken çok oynamışlardı. Köşede oduncu kulübesine andıran minik bir yer olacaktı. Enişteşi onu, henüz onlar küçükken yapmıştı. Kızlar oyun oynuyor, babası ve enişteşi kafa dinlemeye çekiliyordu. Karısını bırakıp atın dizginlerini eline aldı. Peri oturuşunu sağlamlaştırdığında, titreyen kirpiklerinden yaşlar süzülüyor, kollarını bedenine ürkekçe daha sıkı sarıyordu. Sanki gök delinmiş, bereketini üzerlerine yağdırıyordu.

Eymen üzengilerini atın böğrüne vurdu.

"Biraz ileride bir kulübe var. Eniştem arada, orada kafasını dinler. Eğer hatırladığım gibiyse hâlâ düzenli bir biçimde muhafaza ediliyordur. Oraya pek düşkündü kendisi." dediğinde yağmur hızlandı ve bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. "Umarım hâlâ öyledir." diye mırıldandı kendi kendine.

Atı hızlandırdığında, Peri'nin kara saçları ıslanmış ve keçe gibi yüzüne yapışmıştı. Burnundan çeşme gibi su akıyor, gözlerini açık tutması neredeyse imkânsız oluyordu. Eymen kısa bir süre sonra onu kulübeye getirdiğinde, seri bir hareketle attan indi. Ellerini genç kızın beline koydu. Peri kocasının omuzlarından kuvvet alarak yere ayaklarını bastı. Eymen, atı küçük kulübenin girişindeki saçaklığın altına bağlarken bakışları etrafta tedirginice dolaşıyordu. Peri kollarını bedenine sardı. Üşüyordu. Bedeninin sıcaklığıyla yağmur birleş-

tiği zaman, vücudundan buharlar çıkmaya başlamıştı. Eymen giriş kapısına yaklaştı. Kapı kolunu tuttu ve çevirdi fakat direnmesine rağmen açılmadı.

"Kahretsin!" diye söylendi.

Peri tedirginice bakarken ona, titreyen dişlerinin arasından, "Kilitli mi?" diye sordu. Eymen bakışlarını etrafta gezdirdi. Cam önündeki saksılar artık yoktu. Peki, anahtar neredeydi? Bunun üzerine Eymen, el yapımı kalın kapıya omzuyla yüklendi.

Onun darbesiyle Peri dudaklarını ısırarak inledi. Acımış olmalıydı. "Canın yanacak bırak." dedi. Eymen etrafa bakınırken Peri yan tarafla yürüdü ve tekli pencerelerden birini açmayı denedi. Kilitliydi. Islanmamak için elini başına siper ederek evin çevresini dolaştı hızla. Eymen kapıyı açmak için bir şeyler bakınırken o bir başka pencereyi daha denedi. Aynı anda kocasının kapıya yüklendiğinde olan gümbürtü sesini duyumsadı. Ve bir şey bulamayınca geri döndü. Ona yakışanı yapmaya karar vererek kocasının kapıyı zorlayarak açmak için, başını büyük bir derde sokmasını sabırla bekledi. Erkeklerin egosunu artık biliyordu, gurur meselesini de. Kocasının kendini parlak zırhlı şövalyesi sanması için, sessizce bekledi ama bu Eymen'in kapıya bir daha yüklenince çıkardığı acılı inlemeye kadardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gidecek hiçbir yerin yok gibi hissettin mi hiç?
Çaresiz... Tükenmiş... Ve hiç gibi!

"Bunu mu arıyorsun?" Eymen arkasını döndüğünde, titreyen genç kız elinde parlayan anahtarı tutuyordu.

Eymen gülümseyerek uzandı ve anahtarı aldı. Kapıyı açarken "Nereden buldun?" diye sordu.

Peri burnunu çekti. Arka camdan içeriye girip şöminenin üzerindeki yedek anahtarı bulduğunu ona asla söylemeyecekti.

"Kapının köşesine sıkıştırılmış. Annem de hep kapının köşesine sıkıştırırdı anahtarı." dedi annesini anımsayarak. "Senin takdire değen çabalamanı izlemek güzeldi ama enişten hırsızlar girmesin diye kendini garantiye alıp kuvvetli bir kapı yaptırmış belli, canının daha fazla yanmasına dayanamadım." diye biraz zekice kıvırdı.

"Yağmurda hasta olacaksın."

Kapı açıldı ve önce genç kız sanki az önce buraya girmemiş gibi içeri girdi. Eymen, kapıyı kapattığında, bakışlarını etrafta gezdirdi. Peri, kocasına bakarken suratını ekşitti.

"Omuzun incindi mi?"

"Biraz acıdı ama iyiyim." deyince Eymen, iyice ıslanmış olan gömleğinin koluna baktı karısı sonra kulübeye. Hayli ufak olan yerde, küçük bir masa, duvar dibinde bir sedir ve camın önünde meşe oymalı maun kaplama çeyiz sandığı duruyordu. Kapının hemen girişine bakan bölümde ise büyük bir taş şömine. Ufak ama çok şirin ve düzenliydi.

"Enişten sık geliyor galiba buraya. Sadece biraz tozlanmış ama kullanılacak kadar iyi durumda." diye etrafa bakınarak söylendi Peri.

Eymen dalgınca karısına baktı. İnce keten elbisesi neredeyse üzerine ikinci bir deri gibi şeffaflaşarak yapışmıştı. Kara saçlarının ucundan sular damlıyordu, bir tutam saç şakağından, beyaz yanağına doğru uzanmıştı. Elbisesinin üst kısmı göğsünün gergin kıvrımlarını ve düz karnının şeklini ortaya çıkaracak şekilde tenini sarmıştı. Üşüdüğü için ürpermiş ve göğüslerinin uçları belirginleşmişti. Bu görüntü, Eymen'in dişlerini sıkmasına sebep oldu. Peri, kocasının ateş gibi gözlerini üzerinde hissedince ıslak hırkasını çekiştirip elbisesini üzerinden kaldırmaya çalıştı. Lâkin iyice ıslanmış kumaşın tekrar bedenini sarması gecikmiyordu. Utanarak başını aşağı eğdi. Dudağının kenarını kemirirken yanakları yanıyor, göz kapakları yarıya kadar yıkılıyordu. Ufacık bir tıkırtı olduğunda, daha başını kaldıramadan etrafını bir sıcaklık kapladı. Başını kaldırıp kocasına baktı. Onun sıkıntısını anlayan Eymen, bedenine ince bir battaniyeyi kibarca sarıyordu.

"Bu idare edebilir ama istersen ıslak kıyafetlerini çıkar, ben şömineyi yakarım, hemen kururlar." dedi centilmen bir tarzda.

Peri boğazında henüz başlayan düğümlenmeyi göz ardı etmeye çalışırken ürkek gözlerle etrafa bakındı ve sedire gidip oturdu. "Çıkarmasam... Zaten yağmur durunca gideriz. Ben evde değiştiririm."

Onun yine ürkekçe titremesine sitem eden Eymen başını sarstı. Hiç istemese de anlayışlı davranıp ısrar etmedi.

Aslında ondan çekindiği için hasta olmayı göze almasına içten içe kızıyordu ve tek bir hamlede azarlayarak üzerindekilerden kurtulup sağlığını korumak istiyordu. Hazır durumda bekleyen şömineye yaklaşıp hemen taşın kenarında duran büyük kibritle ateşledi. Kısa bir süre sonra içerisi ısınmış, ateş harlanmıştı. Peri, battaniyeye iyice sarınmış ve utangaç bakışlarını cama çevirmişti. Öyle güzel bir yağmur yağıyordu ki cama vuran damlaların hafif tıkırtılar bırakan melodik sesi, ağaçların hışırtısına karışmış uğultuları, kulübenin içinde eşsiz bir resital gibi duyuluyordu.

"Kış biraz geç geldi, birden girdi hayatımıza galiba." dedi Eymen boğazını temizleyerek. Onunla tek ve savunmasız olmak, bedenini garip bir biçimde sertleştiriyor, tüm duyularını uyarıyordu.

Yağmurdan ıslanan kıyafetinden seyirlik tüm kaslarının titreştiği belli olan adam, derin bir soluk alınca içindeki karıncalanmayı engelleyen Peri bakışlarını yere çevirdi ve hapşırdı. "Evet!" Önüne gelen saçlarını kenara çekti. Sonra aklına gelen şeyle, "At dışarıda üşümesin." diyerek vicdanla titredi.

Hınzırlaşan Eymen yaramaz bir çocuk gibi hoyratça gülümsedi.

"İçeri alalım mı?"

"Alalım, lütfen." diye hemencecik atıldı Peri saf saf sevinerek.

"Saçmalama Peri!" dedi Eymen biraz zorlama bir sertlikle gülümseyerek. "Fırtına çıkmadı ya sadece yağmur yağıyor ve o güvende. Saçaklık onu korur, ıslanmaz merak etme." Karısına yaklaşıp aşağı eğildi. Sanki serin havaya inat bedenlerinden ateş yükseliyordu. Peri, şaşkınlıkla kocasına bakarken o, battaniyesinin önlerinden tutup açtı ve kızın nefesini tutmuş şaşkın yüzüne bakarak elini kavradı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kızın, hızla kalkıp inen omuzlarına göğüsleri de eklenmişti. Onu utangaç bakışları arasında usulca kaldırıp "Ateşin yanına gelsen daha iyi, saçlarını kurulayalım. Madem kıyafetini çıkarmıyorsun, yanına gel de kurutsun." diye nazikçe buyurdu.

Adamın nazik tutuşu arasında titreyen Peri bir kez daha hapşırınca kocasının buyruğuna itaat etti. Uysalca yerinden hareketlendi. Eymen, battaniyeyi yere serdi. Sedirin üzerindeki büyük minderlerden iki tane alıp şöminenin önüne attı, centilmen bir edayla karısına yer hazırladı. Soluksuz şekilde kirpiklerini kırpıştırarak ona bakan Peri, usulca minderin üzerine oturduğunda, kocası camın önündeki sandığın yanına gitti. İşe yarar başka bir şey var mı diye dikkatle baktı. Bir yastık, bir de nevresim çıkmıştı.

Nevresimle yanına gelirken "Galiba enişte işleri büyütmüş, baksana yastık bile var. Halam evden kovarsa diye, zula yapmış olmalı." dedi keyifle gülümseyerek.

"Halan onu bastonuyla deşer, yine de yanından bir yere yollamaz." dedi Peri aradaki o kışkırtıcı gerilimi azaltmak için.

Eymen karısının yanına oturunca Peri gözle görülür şekilde ürperdi. Nevresimin katını açarak nazikçe omuzlarına attı, kız yutkundu. İnce, keten kumaşa sarınırken utangaç bakışlarını kocasının üzerinde gezdirdi. Eymen, hiç kıyafet yokmuş gibi duran kollarını dizlerine yaslamış, ateşe bakıyordu. Uzun gür kirpikleri hâlâ nemli

ve simsiyah şekilde koyu gözlerini gölgeleyerek yanaklarının üzerine düşüyordu. Sert çenesi, dişlerini kırasıya sıklaşmış gibiydi. Üzerindeki keten gömleği bedenine yapışmış ve tüm kasları göz alıcasına seyre sunulmuş, taş kesmişti. Daha önce üşüdüğü için fark edememişti ama şimdi gayet farkındaydı, bu adam onun için tehlike demekti. İçerideki sıcaklıkla, üzerindeki ıslak gömlek buluşunca üzerinden buharlar çıkıyor, kızın yüreğinde tehlike sinyalleri çalıyordu. Ve Eymen ürperir gibi kasıldı. Nevresimin ucunu çekinerek kaldırdı. Genç adamın omzuna mahcupça attığında, Eymen bakışını omzunun üzerine yıkarak karısına baktı.

"Se-sen de ıslandın. Hasta olacaksın." dedi titrek sesiyle kısıkça. Kızarmış duruşu mahcuptu.

"Üşümüyorum." diye homurdandı Eymen, onun sıcaklığı şömineden bile daha etkiliydi.

Onunla yan yana oturmaya bile zorlanırken aynı nevresimin altında durması zor iş değil hatta işkence olacaktı. Aklını başından alan ıslak bedenini, masum yüzüne yapışarak seksi bir hâl veren siyah saçlarını, yanında ürkekçe titreyen utangaç hâllerini derhal sindirmeliydi. Akıl sağlığı için ondan uzak durması gerekiyordu ama yapamadı. Dizlerine dayalı kollarını hafifçe sarstı.

Artık yalnız kalmışlardı, her gözden ve düşünceden uzakta... Savunmasız, kısmen çırılçıplak! Bu durumda elle tutulur erotik bir gerginlik vardı. Cahil değildi her ikisi de aradaki kışkırtıcı çekimin gayet farkındaydı. Şöminede bir ateş parlaması olunca çıtırtılara karışmış ateş, karısının güzel yüzünde parladı. Eymen gözlerini kıstı fakat aynı anda kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Peri'nin masum gözleri parlayarak nemli kirpikleri titredi. Sıcaktan mı yoksa utandığından mı olduğunu anlayamadığı bir hâlde yanakları kızararak yüzünü yakıyordu. Eymen, o anda öyle bir dürtüyle farkında olmaksızın genç kızı omuzlarından kavradı. Hızla bedenine çekti. Başını göğsüne yasladı. Genzine kocasının kokusu dolan Peri önüne gelen saçını gözlerinin önünden çekip başını onun sımsıcak olmuş koltuk altına gömdü. Eymen hafifçe yerinde kıpırdandı. Peri biraz gerilemek isteyince kocası buna müsaade etmedi.

Eymen'in kıpırdandığında, elinde cep telefonu duruyordu. Kı-

lıfında olduğu için ıslanıp zarar görmemişti. Hızla bir şeyler yazıp telefonu kenara bıraktı. Bakışları karısının soru dolu gözleriyle karşılaşınca "Ecem'e mesaj attım. Bizi merak etmesinler." diye belirtti.

"İyi yaptın... Nebahat annem çıkarken gördü. Yağmuru görünce endişelenmiştir."

Bir an sessizlik oldu.

"Seni dağ kulübesine attığımı öğrenince içi rahatlar." dedi Eymen, iğneleyerek. Karısına takılmıştı güya ama Peri'nin kalbi hafifçe yerinden fırladı. Bunu öyle bir üslupla söylemişti ki genç kızın bedenine ılıklık akıyordu.

"Çok kötüsün, beni sürekli kızdırma telaşındasın. Bir bilsem bundan ne anladığını..."

"Neden seninle o kadar uğraştığımı hiç merak etmedin mi Peri?" Bu soru genç kızı kısa da olsa düşündürdü fakat sonra sebebini bildiğinden, "Merak etmeme gerek yok. Can sıkıntısı! Uğraşacak bir şey bulamayınca ben, uğraşacağın çözülmesi kolay bir bulmaca gibi geliyorum önüne. Beni kızdırmak, çileden çıkartmak sana haz veriyor, hoşuna gittiğini biliyorum!" diye sitem etti kırgınca.

Onun böyle masum itiraflarıyla, adamın dudakları gerildi ve yüzünde acayip bir gülümseme belirdi. Bilseydi sırf ona olan arzusunu dizginlemek için kızdırdığını ama bilemezdi. O kadar masumdu ki!

"Yanılıyorsun. Bir kez daha düşünürsen sebebini bulursun."

"Neyi tekrar düşüneyim, aynı şey işte!" diye kırgınca söylendi kız.

"Seninle neden uğraştığımı."

Peri kıkırdadı. "Yani bunu kabul ediyorsun, öyle mi? Beni bilinçli olarak kızdırıyorsun."

Eymen tek kaşını hafifçe kaldırdı. "Öyle demedim."

"Ah Hayır, tam da öyle dedin. Farklı yoldan, aynı anlamda şeyler söyledin." Peri şaşkınlıkla ona baktı. "Sanırım insanlarla uğraşmayı seviyorsun ya da benimle eğlenmeyi."

"Yaklaştın." dedi Eymen sırıtarak gözlerinin içi parlıyordu. "Herkesle değil ama kesinlikle, seninle uğraşmayı ve eğlenmeyi seviyorum."

"Evet, belli oluyor." dedi burnunu kıvırarak Peri. "Özellikle yap-

tıklarınla seni öldürme seviyesine dayandığım zamanlar, katil olmamak için çok çabalıyorum."

Şöminenin içinde bir çıngı parladı. Turuncu ateş genç kızın yüzünde dalga dalga yayılıp tüm eşsiz büyüsünü kullanarak odayı dolaştı. Koyulmuş yeşil gözlerinin içinde, sarı ve turuncu ateşin çıngıları büyüyerek kor olurken bu tutkulu parlaklık yüreğini ateşe verdi adamın.

Eymen, gözlerini ondan alamıyordu. Büyülenmiş gibiydi. Sanki görünmez halatlarla ona doğru sertçe çekiliyordu. Saatlerce hiç usanmadan, sıkılmadan, bıkmadan onu seyredebilirdi. Yıllarca izlenmeye doyulmayan efsunlu bir tablo gibiydi. Duru ve eşsiz, saf ve mucizevi...

Hayatında daha önce ona benzeyen başka bir kadın tanımamıştı. Çok ciddi, aynı anda çocuksuydu. Çok olgun, aynı anda düşüncesizdi. Bazen patavatsız mı yoksa küstah mı olduğunu kavrayamıyordu, kafası daha çok karıştı. Ne güzelliğinin farkındaydı ne de Eymen'in ona duyduğu coşkulu duyguların tehlikeli fazlalığının.

Onun yanında masum bir çocuk gibi aylardır, aklına hiç kötü bir şey getirmeden uyuyordu. Oysa Eymen aylardır ecel terleri döküyor, yataktan nasıl bir öfkeyle kalkıp ona sarılıp öpücüklere boğmamak için kendiyle zar zor mücadele ediyor, bilmiyordu. Çok zaman tüm itirazlarının önünü tıkayarak onu kendinden geçirip sahip olmayı bile düşünecek kadar ileri gitmişti. Ona karşı arzuları çığırından çıkınca mantık devreleri yanıyordu resmen. Bunları düşünürken bile farkına varmadan uyarılmıştı yine. Beden ısısı yükselmiş, kalbi hızlanmış, damarındaki kanı deli deli akıyordu. Bakışlarını genç kızın gözlerine, arılanmış davetkâr dudaklarına çevirdi. Şaşkın bakışları altında, parmaklarının tersini yanağında gezdirdi. Peri'nin yüzü kızarsa da yeşil gözler cesurca bakmaya devam ediyordu. Onun dokunuşunun etkisiyle, göz kapaklarını ağır ağır kapattı. Kıvırcık kirpikleri yanaklarının üzerine dökülerek tenini gölgeledi. Bedeni sevdiği erkeğin kollarında uyuşurken tüm düşünceleri adeta donakalmıştı. Ne yaptığının farkına varmadan, elini yanağından boynuna ve gerdanına doğru indirdi kocası ve ipeksi tenini okşamaya başladı. Büyülenmiş gibiydi.

Peri yutkundu. Dolgun dudaklarını gırtlağının gerisinde coşan bir inlemeyle araladığında, genzinin gerisinden gelen boğuk bir sesle "Kaybetmek için çok erken..." diye fısıldadı.

Eymen, yüzünü onun yumuşamış çehresine yaklaştırarak aynı tepkiyle, "Sevmek için ise çok geç!" dedi nefesi yüzüne nüfuz ederken.

Onun sözlerini tamamlarken sesi titremişti, tıpkı Peri'nin yüreğini titrettiği gibi.

Genç kızın kirpiklerine takılan iri bir damla gözlerinin kıyısından yanağına süzüldü.

Eymen, gözlerini genç kızın yüzünden ayırmıyordu. Bakışları o iri inci tanesine kaydı. Yüreği sanki o damlanın ağır çekimdeki hâli gibi donup kaldı. Parmağının tersiyle yakalayıp daha aşağılara süzülmesine izin vermeden sildi. Kıyamazdı, ağlamasına dayanamazdı.

"Eğer gözyaşlarına vergi olsaydı, şimdiye kadar fakir bir adam olmuştum."

Kıkırdamaya çalıştı kız ama içine çektiği nefesle donduğu için kıpırdayamadı.

İkisinin de üstlerindeki kıyafetleri hem şehvetin hararetinden, hem de şömineden vuran ısıdan dolayı hafifçe kurumuştu. Kızın önce narin, yuvarlak omzunu, sonra kolunu okşamaya devam ediyordu kocası. Sonra içinden gelen bir dürtüyle, hırkasının yakasına yaramaz parmaklarını taktı. Gözlerinde yanan ateşlerle kızın soluklarını keserken ufacık bir itişle, hırkayla birlikte elbisenin lastikli askısını da omzundan yarı yarıya kaydırmıştı. Şimdi narin omuz başı ve dolgun göğüslerinin üst yanı açığa çıkmıştı. Gözleri birbirilerine kenetlenmiş, sanki duygularının karmaşasını çözmek ister gibi merakla birbirlerine bakıyorlardı. İkisinin de arzusu yüreklerinde bir volkan patlatmış, dumanları gözlerinin buğusuna şehvet olarak yansıyordu. Yüzlerinde ateşin raksı oynaşıyor, zihinleri rüya âlemindeki gibi eşsiz bir büyüyle sunuyordu.

Eymen kendine hâkim olamayarak elini göğüslerine kaydırdı. İri eli edepsizce sutyeninin içine süzüldü. Hak iddia ederek tenini sımsıkı kavradı. İri elinin altında onun kadifemsi dolgunluklarını hissedince genç kızdan bir tepki bekledi lâkin kız hiçbir şey söy-

lemeden, utangaçça gülümsedi. Eymen, aklını kaçırmak üzere olduğunu hissediyordu. Sanki ilk defa bir kadına dokunacakmış gibi heyecanlıydı. Sakin bir naziklikle göğüslerini okşamaya başladı. O okşadıkça kızın göğüsleri tepki verdi ve irkilerek kabardı, nazlıca gerilerek sızladı. Ellerinin altında titrediğini hissediyordu adam, bu da nefesini sıklaştırıyordu. Ama kendine hâkim olmalıydı, onun bu hâlinden faydalanamazdı. Lâkin yine de aklıyla kalbi çatışırken iradesini durdurmakta zorlanıyordu. Ama direndi ve elini durdurdu.

Usulca boynunu eğdi ve yüzleri birbirine gelene kadar sokuldu. Nefesleri birbirine karışırken "Eğer beni durdurmazsan, bir daha kendime engel olabileceğimi sanmıyorum Peri. Hana dur de!" diye ayartan bir tonda emretti. Temkinli gözleri, sanki *durdurma* der gibi sıra dışı bir tutkuyla yakarıyordu. Kayıtsız şartsız arzulu itaat eden bakışları dudaklarına kaydı.

Beklediği tepki gelmedi. İtirazlar olmadı. Peri hiç ses çıkarmadı. Dudağının kenarını çekinerek dişlerinin arasına aldı, çıplak bir kitap gibi okunan gözlerine utanarak kirpiklerini gıydırdı. Bu masum hâliyle bile, o kadar iç gıcıklayıcı ve seksi duruyordu ki... Hâlâ bunun farkında değildi. Eymen elini yukarı çıkarıp parmaklarının tersini yanağına sürttü ve kızın eline yıkılan başından cesaret alarak başparmağını dudağına dokundurdu. Peri, gözlerini kapamamak için kendisiyle savaş vererek bakmaya çabalıyordu. Sanki ruhu bedenini zorluyor, onun dokunuşları bedenine ait olan bir ihtiyacı sunuyordu.

"Çok güzelsin." dedi derinden gelen, garip bir sesle adam. Sanki çocukla konuşur gibi, tek tek telaffuz etti kelimelerini. "Ve her ne olduysa bilmiyorum ama böyle itaatkâr olman, beni fena zorluyor Peri. Yanındayken, hele hele böyle yakın dururken bana bu eziyeti yapma."

"Eziyet etmiyorum."

"Ettiğini biliyorsun. İçgüdülerin muazzam..." dedi genç adam doğruları fısıldayarak suçlarken. Nefesi, kızın dudaklarını yalayıp geçti. Onu o kadar çok istiyordu ki canı acıyor ve şu lanet pantolonu ıslaklığıyla bunu daha zor hâle getiriyordu.

"Bitiyor... Sana dokunursam yanacağız. Şimdi olmaz, bu saatten sonra hata olur. Önceleri farklıydı. Duygularım farklıydı ama şimdi,

seni kendi cehennemimde yakamam. Durdur beni!" diye yakardı. Elini saçlarına kaydırıp nemli dokusuna usulca dokundu. Alnını alnına dayadı. Elleriyle kızın yüzünü, avuçları ve başparmağıyla yanaklarını hoyratça okşadı. Gözlerini kapatarak "Durdur beni." diye fısıldadı, yakarır gibi...Ve sonra kızgın bir kılıçla dürtülmüş gibi birden yerinden kalktı.

Genç kız orada öylece şaşkın hâlde boşlukta asılı kalakaldı. "Ne yapıyorsun?" diyerek titrek bir sesle tepki gösterip sorduğunu, çok sonra fark etti. Utandı.

Eymen onun üzerinden bakışlarını çekip parmaklarını gür siyah saçlarına daldırdı. "Görünüşe bakılırsa, aklımı kaçırıyorum."

Peri yerinden usulca kalktı. Eymen daha çok kendiyle mırıldanır gibi küfrediyordu. Sonra birden kıza döndü ve "Oyun bitti Peri! Perdeler kapandı. Burada oynayacağımız hiç kimse yok. Bana böyle sevgili gibi eş gibi davranmana gerek yok. Birkaç gün sonra, belki biraz daha uzun bir sürede tamamen bitecek." derken beyinlerine çakılmak istenen gerçekle, her bir kelimenin telaffuzu, ayrı bir özenle yakıyordu yüreklerini. Yıkıcıydı.

Katranı, şerbet gibi lanse edemezdi. Sonları tatlı bir mutlulukla değil, zakkum tadında acı bir sonla yazılmıştı.

"Bunu söylüyor olamazsın değil mi?" dedi kız cesur bir duruşla. Kendinden emin sesine uymayan sıkıntılı bakışları vardı. "Sen değil miydin daha düne kadar bu işin gerçek olmasını isteyen, şimdi ne değişti?"

"Çok şey!" dedi adam birden. *Ben değiştim, sana olan ilgim değişti,* diyemedi. "Önceden önümüzde aylar vardı. Şimdi birkaç gün..." İç geçirdi.

Ben sana doyamam, alışırsam kafayı yerim, ayrı kalamam. Gidersen dağılırım, bir daha toparlanamam, diyemedi, söyleyeceği saçma sapan tutarsız kelimeleri telaffuz etmeyi bıraktı. Geniş omuzları hezeyanla çökmüş, gözleri yorgun ve yenilgiyi kabullenerek kapanmıştı.

Peri ürkek bir adım daha attı. "Beni istemiyor musun artık?" Bu hayasizsiz düşünceyi nasıl sorduğunu hâlâ bilemiyordu ama cesurca sormuştu işte.

"Bu farklı... Artık o eski saçma, bencil düşüncelere sahip değilim." dedi adam kendini açıklayacak bir şey bulamayınca.

"Neresi farklı ve neden şimdi?"

Farklı olan, içinde çok başka yerlere dokunmuş olmasıydı kızın ve artık o başka yerleri acıyordu adamın. Yüreği... Bunu ne ara, nasıl yaptığını bilmiyordu ama yaralı yüreğine ve can çekişen hasta ruhuna usulca dokunmuştu. Buruk gülümsedi. Bu tekinsiz gülümseme tehlikeliydi. Yavan ve sadece amaçsızca yapılan bir eylem gibi dursa bile acılıydı. Hafifçe yana dönüp dalgınca cama baktı. Ciddiyetini bozmadan, "Yeminlerimiz var unuttun mu?" dedi alay etmek istemiş ama başaramamıştı.

Peri başını hafifçe kaldırdı. "Ben bozdum." dedi dürüstçe fısıldayarak. "Yeminimi bozdum!" Aslında bozmamıştı. Tam da yeminini tutuyordu. "Sen kazandın. Pes ettim Eymen Sancaktar, Yemin Bozdum Yolunda..."

Eymen ona sertçe bir bakış attı. Kızgın ve hoyrattı.

"Bu oyun değil Peri! Burada kaybeden tek kişi sen olmayacaksın. Yıkılan, kahrolan bir tek biz olmayacağız."

Peri içine nüfus eden hiddetle, kırgınlığını saklayamadı. "Sadece direnmekten vazgeçtim. Sana olan güçsüzlüğümü gördüm ve boş yere aramıza çektiğimiz setleri yıktım. Gidecek hiçbir yerin yok gibi hissettin mi hiç? Çaresiz... Tükenmiş... Hiç gibi... Ben sensiz olduğumu düşündüğüm an, öyle hissettim ve pes ettim. Diğer konuda, sen pes ediyor olabilirsin ama ben henüz yeni başladım. Önce sen istiyordun bu oyunu oynamayı, şimdi ben oyunu gerçekleştirme kararındayım. Yanacağız biliyorum ama sonunda kazandığım sen olunca, ateş bile çekici geliyor."

Adam birden sesinin gür bir sertlikle yankılandığını bilemedi. "Lanet olasıca bir oyun değil! Artık boşanıyoruz. Oyun dediğin gerçek, bitti. Bu da ateşe değil, cehenneme dokunmak..."

"Dokundum." dedi kız. "Cehennem gibi yanan yüreğine dokundum, yandım."

"Kes şunu!" Küçük kulübenin içinde şiddetli kamçı gibi şaklayan sesle, Peri korkuyla olduğu yerde sıçradı. Eymen, karısına bakarken o, birden hareketlenip genç adamın karşısında durdu. Güzel

yeşil gözleri korkuyla koyulmuş, loş ortamda masum yüzünde eğreti duracak kadar, sert sert bakıyordu. Lâkin ne kadar sert bakarsa baksın, o güzel gözler ve sitemli sözlerle erkeğin kalbini titretiyordu. Sadece onlarla.

Peri kendinden emin bir tutumla başını geriye atarak cüretle gözlerine baktı. "Senden, ben istemediğim sürece asla boşanmayacağım Eymen Sancaktar." diye birden ortaya atıverdi lafı.

Eymen kaşlarını çattı ve apansız öfkelenerek vahşice bağırdı. "Boşanacağımızı ta en başından konuşmuştuk."

"Sen konuştun. Hep sen belirledin çizgileri, sen emirler verdin. Yapılacak dedin! Olacak dedin! Geleceksin ya da gideceksin, görüşmeyeceksin, bakmayacaksın, dokunmayacaksın... Bana sormadın ki hiç Eymen! Benim aklımı çelerken düşünecektin tüm bunları, şimdi değil."

"Şimdi düşünüyorum işte. Bitirelim. Hatta buradan gidince seni... Seni istediğin yere yollamaya razıyım. Yurtdışına ya da istediğin bir şehre. Daha fazla eziyet etmeyelim birbirimize." dedi çaresiz adam. Her söz acı bir tat bırakmıştı genzinde.

"Alçaksın!" dedi Peri birden ayağını hırçınca yere vurarak. Öfkeden titriyordu ıslak bedeni. "Ne duyarsızsın sen. Mazoşist herif! Narsistsin... Anlasana... Anlasana artık!" Dudaklarını büzerek derin derin solumaya başladı. Elleri yanlarında yumruk olmuştu. Eymen onun koyulmuş gözlerine ve hiddetinden kızarmış yanaklarına öfkeyle bakıyordu. "Seni dinlemiyorum Eymen Sancaktar. Ben de pes ettim kahrolası, neden anlamıyorsun? Görmüyor musun, bunu söylemek bile benim için ne kadar zor? Sana geliyorum işte. Yola geliyorum neden görmüyorsun?"

Eymen birden önünde bitti ve daha kız tepki vermeden omuzlarından tutarak sertçe kendine çekti. "Yapma... Yapma lanet olsun, yapma! Seni layıkıyla sevemem. Bu iş bittiğinde terk edeceğim. Seninle sevişirsem, annene verdiğin söz yüzünden bir ömür benden nefret edeceksin, sonra bunu tutamadığın için en önemlisi kendinden nefret edeceksin." Gözlerinde tehlikeli bir parlama belirdi. "Senin yaralanmana dayanamam. Acımana, tükenmene artık dayanamam. Sen de bunu anla!"

O anda adam öfkeli olarak solusa da Peri masum gözlerini ona dikmiş, sevgiyle ve aşkla parlıyordu. Onu düşünüyordu ya gerisinin ne önemi vardı ki! Bin cefa verse üstüne umursamazdı. İlk defa Eymen'in gözleri ürkek ve korkak bakıyordu. Kırmaktan, kaybetmekten, yaralamaktan korkuyordu. Ve bunu sertliğinin, donukluğunun arkasına güçsüzce çırpınarak gizlemeye çalışıyordu. Sert yüzündeki gamı, kederi, hırçınlığı artık görüyordu. Kocası onun için bir sır olmaktan çoktan çıkmıştı, şeffaflaşıyordu. Sanki gözlerindeki perde kalkmış, yüreğindeki ağır yara kabuk bağlamıştı. Elle tutuluyordu ona olan sevgisinin varlığı, gözle görülüyordu muhtaçlığa sığınmış yaralı yanı. Duygularını, tepkilerini ve düşüncelerini ne ara okumaya başlamıştı bilmiyordu ama okuyordu işte, kocasının düşüncelerini artık açık bir kitap gibi okuyordu. Ufacık bir kıpırdanışla aradaki mesafeyi kapattı. Şimdi genç kızın göğüsleri, adamın sert göğsüne işkence aleti gibi yaslanıyor ve kız bunun farkında olduğu hâlde, cesurca aldırmıyordu. Lâkin adam aldığı her derin nefeste inleme noktasına gelerek kasılıyordu. Göğsü hızla kalkıp indikçe onun kabarmış göğüslerine sürtünüyor, bu da damarlarındaki akan kanın daha bir ateşlenerek coşmasına sebep oluyordu.

"Allah şahit ki..." dedi tok sesi kabararak. Yutkunarak karısının gözlerinin içine baktığında, "Seni istiyorum." diye itiraf etti. "Seni daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum Peri. Bu isteğim karşısında kendimden ve bunu hissettiğim için sana yapacaklarımdan korkuyorum. Bana bu konuda ilk defa sen diz çöktürüyorsun. Asıl yeminleri sen bozduruyorsun. Herkese bir bakışımla geçen sözüm, bir sana geçmedi. Bir sen de anlam kazanmadı çekicilik, baştan çıkarma... Hiçbir meziyetimle seni etkileyemedim, direncini kıramadım."

Sesi mi titriyordu? Peri başını hafifçe yukarı kaldırıp ayakuçlarında yükseldi. *Yüreğim senin, tenim senin, ben seninim! Ben senim,* der gibi bakıyordu gözlerine. Cesurdu. Cüretliydi. Damarına basıyordu duruşundaki üstünlüğü, hala kuvvetliydi.

Adamın yüzü düşündüklerinden ve içinde yaşadığı çelişkiden allak bullak olmuştu. Kız bozgun yemiş gözlerini, onun kırmaktan korkan bakışlarından ayırmadan, dudaklarını dudaklarına yaklaştır-

dı. Onun ufacık masum temasıyla, işte o vakit Eymen nefes almayı bıraktı ve sanki beyni uğuldayıp evren başına çökecekmiş gibi nefessiz kaldı. Bu çok fazlaydı...

"Sana bir öpücük borcum var." diye soluduğunda ferah nefesi adamın dudaklarında dondu. Peri gözlerini kapattığında, dudaklarını uzatıyordu ki genç adam ansızın kızı orada bırakarak bir adım gerileyi. Peri sanki boşlukta asılı kalırmışçasına kaygıyla titredi. Buz tuttu yanan içi ve hızla açtığı gözleri şaşkınca irileşti.

Eymen kaşlarını hışımla çattı. Sert yüzü eski mermer gibi ifadesiz hâline bürünmüş, duygularını saklama yoluna koyulmuştu. Elini şakağına dokundurup sinirden titreyen parmağını başının ağrıyan bir noktasına bastırdı. Gözlerini içeride gezdirirken karısına bakmıyordu.

"Eziyet etme bana. Yapma! Oynama... Ya da zorlama. Bırak peşimi. Bak ben de bıraktım, alışıyorum, tükeniyor ama sabretmeyi kendime öğretiyorum. Neden kolay olanı zorlaştırıyorsun ki? Neden bana böyle seviyormuş gibi, benimle ilgileniyormuş gibi bakıyorsun?"

"Çünkü ilgileniyorum, çünkü sen de hâlâ ilgileniyorsun benimle ve peşimi hiç bırakmadın." dedi kız titrek sesiyle. Cesurdu.

"Peri..." dedi Eymen acımasızca bir yol çizerek. Yapmacık lakaytlığının ardında köpüren öfkesinin ve zalim bakışlarının içine saklanan gerçekleri umursamaz gibi davranarak yok saydı. "Artık ilgilenmeni istediğimden pek emin değilim."

Peri, birden gamzeli çenesini vakurca havalandırdı. Yeşil gözleri deli deli ışıldarken yüzünde sanki yıldırım parlaması gibi bir ışık belirdi. Gurur mu? Şu anda o embesil duygu umurunda değildi. Gururu ondan değerli değildi. Gözleri önce kocasının iri ellerine kaymıştı, yumruk yaptığı ellerine. Sonra yukarıya tırmanırken bakışları, onun hızla aldığı keskin nefesleriyle daha da parlamış ve artık bir de gergin dudaklarına tatlı bir tebessüm oturmuştu. Onun kendiyle olan savaşını izleyerek keyifle tebessüm etti, alayla değil! Kocasının yanına gelip önünde çekincesiz durdu.

"Demek artık benimle ilgilenmiyorsun..." Ellerini genç adamın şaşkın bakışlarının altında omuzlarına dokundurdu. Kuş gibi hafif

ağırlığını ona yaslayarak ayakuçlarında yükseldi. Yüzlerini bir öpüş mesafesine yaklaştırdı. "Demek vazgeçtin artık benden..." Soluklarını bilinçli olarak yüzüne üfledi.

Eymen, onun enfes kokusunu genzinde hissedince gözlerini kapatamamak için kendini zorladı. Çenesi kasıldı ve dişleri sıklaştı. Ayartıyordu, kızıştırıyordu onu. Islık bedenleri birbirlerinin ısılarıyla harlanıp içlerindeki ateşlerinden sebep nemleri aralarından buhar olup yükseliyordu.

"Ama ben bunu artık istiyorum Eymen. Aramızdaki çekimi hissediyorum. Sen hissetmiyor musun artık? Bana bakarken yaşadığın duyguları hissediyorum. Tutkunu, arzunu, çok istenilmeyi... Bak buradayım. Tam karşında. Sadece elini uzatacaksın, ben tutmaya zaten razıyım. Hemen tutarım." Nazlı sesine karışmış titrek, ılık, tutuk nefesleri genç adamın yüzünü ve dudaklarını sıcacık bir meltem gibi okşayarak yaladı.

"Peri..." diye inleyen Eymen'in çaresizce kalınlaşan sesi. Konuşabildiğine hâlâ şaşırıyordu. Oysa dudaklarını, dudaklarına kapatmak ve nefessiz bırakana kadar delicesine, vahşicesine, ızdırapla yiyip tüketircesine öpmek istiyordu.

"Peri saçmalama. Hem bunu niçin yapasın?"

"Çünkü... Çünkü..." dedi kız derince bir nefes aldı. Sanki dudakları sırrını ifşa ederken acıyormuş gibi usulca fısıldarken gözleri bir an olsun çekilmedi sevdiğinin gözlerinden. "Çünkü... Seni seviyorum." dedi itirafının ağırlığıyla yutkunurken. Burukça gülümseyerek devam etti. "Aptalsın. Anlamadın, görmedin, sana olan hislerimi fark edemedin." Nefes nefese fısıldadı. Ne zordu bu iki kelime onun için. İtiraf etmek utanç verici değil, zordu. "Seni sevmeme izin verdin Eymen Sancaktar, çok sevildim."

Ve sonunda söyleyerek rahatlamıştı.

Ancak adam afallayan yüzüyle, sersemlemiş bakışlarıyla, sanki bir denizin içinde diplere çekiliyormuşçasına nefesini tuttu. Gözlerini irileştirerek baktı. İnanamıyormuş gibi, bir hayali yaşıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapadı. Bu itirafı ona diz çöktürecek kadar ağırdı. O kadar sıktı ki gözlerini, gür kirpikleri kıvrılarak göz kapaklarının arasına sıkıştı ve neredeyse yok oldu.

Eymen biraz gerileyerek sert bir kaş çatışla kükrer gibi atıldı lafa. "Sevmiyorsun!" dedi kararlılıkla. Kendinden ne kadar emindi bunu söylerken. Sanki *sevme beni,* der gibi haykırmıştı çaresizliğini. *Acıtırım, kanatırım, yok ederim* der gibi bükülmüştü duruşu.

Konuşsa tesiri yok, sussa gönül razı değildi. Ve her şeye rağmen, vahşi gözlerindeki sabitlik, kırgın sesindeki eğretiliği kapatamamıştı.

Peri onun koyulmuş gözlerindeki karmaşaya rağmen, ayağını yere sinirle vurduğunda, bir toz bulutu yükseldi havaya. Ellerini yumruk yaparak sarstı hırçınca. "Hayır... Seviyorum!" İnatçı çocuk tınısı, ufacık kulübenin içinde tiz bir ok gibi ses çıkararak çınladı ve genç adamın kulağına çarpıp bükülerek yüreğine süzüldü. Hedefini, on ikiden vurdu. Tekrar yaklaştı kocasına, tekrar kararlı bir tonda vurgulayarak söylemekten çekinmedi.

"Seni seviyorum Eymen Sancaktar. Bunu kabul et ya da etme, seni seviyorum. Seni her hücremle, damarlarımda dolanan çılgın kanın akışındaki coşkuyla seviyorum. Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum. Sevdanın çöllerinde Mecnun olup ayrılıkların en büyük hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi. Ferhat olup Şirinime kavuşmak için dağları delemem, Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam. Pir Sultan olup asılamam da. Sadece severim, Peri gibi. İzin ver, bizim sonumuz, Züleyha ile Yusuf gibi mutlu sonla bitsin. Bırak, seveyim seni, hak ettiğin kadar çok seveyim."

"Hak etmiyorum ben böyle sevilmeyi." dedi adam hüsranla. Peri onun bakışlarından, kendiyle mücadelesini ve onu kırmamak için verdiği savaşını görüyordu.

"Alamadım kalbindeki yerimi biliyorum. Ben bile anlayamadan gizlice sızmaya başladım oraya. Belki bir yer bulurum diye düşündüm hep. Her gün umut ettim. Belki de..." Sustu. Başını salladı dalgınca. "Oysa çalamadım kalbini ne yaparsam yapayım, Eymen Sancaktar ulaşılmazlığı. Aşılmaz ketlerin var, yıkılmaz duvarların. Sarsılmaz kapıların var yüzüme vuran. Ben çaresizliğimle kapıldım sana çocuk gibi, ilerisini düşünmeden, ummadan. Yaprak yaprak dökülürken bile çisil çisil yüreğime yağan umutlarıma sarıldım. Çocukça darıldığımda bile, sen fark etmeden kırıldığımda bile senden gidemedim. Ayağıma bağlandı sevgin bir pranga gibi *vazgeçtim senden,*

diyemedim. Boğazıma dökülen ilmeklerim var benim, düğüm düğüm olmuş yüreğimi sana çözülmemesine bağladığım..." Yutkundu. "Biliyorum. Katılaştığını gördüğüm hâlde, zorladım seni. Sen farklı şeyler istedin, ben çok farklı. Birimiz ten, diğerimiz sevda peşinde koştuk. Birimiz masal, birimiz gerçek derdine düştük sonra tökezleyip yorulduk. Düştüğümüzde aynı yerimiz acıdı. Aynı acıyı hissettik, aynı ağırlıkla yaralandık. Düşünceler farklı olsa bile, aynı yerden yaralar aldık. Tek bir nesneden yaratıldık Eymen. Topraktan... Ayrı gayrı neden olalım?"

"Olmalıyız!"

"Neden Eymen? Sen bana neden yasaksın? Yasaklıydın bunu biliyorum ama yine de bilerek isteyerek bu maceraya atılıyorum. Neden şimdi uzak durayım? Bak uzandım sana, niye ellerimi tutmuyorsun?"

Uzattığı elleri boş kalırken burukça gülümsedi kız, adam yutkundu. Kabullenmiş hâli sarsıcıydı. Kocasına ürkekçe bakan güzel gözleri koyulmuştu iyice. Elleri yanına salınıp yumruk olurken bile, tüketmedi umudunu.

"Aslında eğdirmem başımı bilirsin, düşünmeksizin... Ama seninle ne zaman göz göze gelsem, yerle bir oluyor gururum. O çok değer verdiğim, yere göğe sığmayan, yüreğimi acıtan yeminlerim yok oluyor. Tek bir bakışınla, içimde yıkılmaz sandığım ne varsa, yerle yeksan oluyor. Bir umut işte! Sadece ufacık, cılız bir umuda kapıldım. Özür dilerim, âşık olurken senden izin istemeyi unutmuşum ama yine de seni sevdiğime pişman değilim." dedi dolu dolu olmuş, ağlamaya yüz tutmuş sesiyle. Gücenmiş gözlerini koparırken onun koyu kahvelerinden, içi acıyordu. Sesi de ağlayamadığından olsa gerek boğulur gibi geriden kaskatı geliyordu. İçi rahatlamıştı ama yüreği yaralanmıştı. Sanki karnında bir kara delik, yutuyordu tüm sevincini, neşesini ve hayatını.

"Konuşsana... Bir şey desene!" dedi adam sustukça isyanla. Eymen konuşmadı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, istemesen de. Korkak... Korkaksın işte!"

"Sus, lanet olasıca sus!"

"Neden korkuyorsun bu kadar? Lanet olsun, kaybedecek olan benken sen neden korkuyorsun sevilmekten?"

"Bu saçmalığı da nereden çıkardın? Sevemezsin!" dedi adam neredeyse sonunda fısıltı gibi emrederek. Ve acı bir şekilde tekrarladı. "Sevmemelisin. Beni sevemezsin." Hazin bir sancı içinde kıvranarak katice buyurdu. "Sevme!"

"Çok geç... Sevdim." dedi kız burukça gülümseyerek.

Peri'nin gözleri cam bilyeler gibi parlıyor, görüş alanını bir sis buluru kaplıyordu. Oysa yüreği yorgundu artık ve bu zalim heyecanın kollarında nefesi tıkanıyordu.

"Seni sevmek istiyorum Eymen. Ve bunu yaparken sana sormuyorum keza ben seni artık ölümüne seviyorum. Dönüşü yok... Öyle sevme demeyle vazgeçmiyor kalp. Bak, ben vazgeçemiyorum. Denedim kahrolası adam, çok denedim senden kopmayı ama olmadı. Ben sevmiyorum ki sen kendin sevdiriyorsun, kopamıyorum."

Peri bir adım attı ve genç adamın yanında yumruk olan elini avucunun içine aldı. Kıvrık kirpiklerine takılmış irice gözyaşları, titreyerek yanağına damlarken kocasının elini yukarı kaldırdı. Titreyen buz gibi olmuş, ufacık parmaklarıyla okşayarak öptü. Teninin kokusunu içine çekti. Eymen, onun kuş tüyü gibi dudaklarını teninde hissedince ürperen bedeni tuhaf bir acıyla titredi. O sırada Peri, Eymen'in elini hiç zorlanmadan açtı. Avucunun içine yanağını bastırdı. Gözyaşları yanağından süzülüp genç adamın eline damlıyordu. Ve nefesi kesilen Eymen daha fazla dayanamayarak iki eliyle karısının ıslak yanaklarını avucunun içine aldı. Sertçe alnını alnına dayadı.

"Peri... Aldığım son nefes olsan, tükenmeyesin diye solumam seni. Bu saatten sonra, tüketemem seni. Yakamam canını!"

Peri, kocasının söylediği yürek yaralayan sarsıcı sözlerle, ıslık sesi çıkaran bir nefes koyuverdi havaya. Yüreği hiç böyle acımamış ve aynı anda hiç böyle keyifle şahlanmamıştı. Kocasının bileklerinden sıkıca tuttu. Eymen yanaklarını ezercesine okşadıkça o da kocasının bileğini sıktı. İçindeki çığlıklarını saklamaktan vazgeçerek titrek sesiyle usulca fısıldadı.

"Karanlık bir ormanın içinde ufacık bir kırlangıç gibiydim senden önce. Eğilmiş dalların, bükülmüş ovaların üzerinden uçtum.

Sahipsiz oldum, sahip olunmamak için kimseye eğilmedim. Şimdi kendime bir cennet buldum. Artık karanlıktan korkmuyorum eskisi kadar. Yalnızlaşmayacağımı biliyorum. Yaralanırsam biliyorum ki sarılacak yüreğim, korkup hızlandığında korunaklı bir sinem olacak... Ve sen şimdi bunları benden almak mı istiyorsun? Eymen, ben sahipsizliğin içinde, sahip olunmayı öğrendim. Sevmenin zor, kavuşmanın imkânsız, âşık olmanın emsalsiz güzelliğini keşfettim. Alma benden aşkımı, alma sahip olduğum tek hazinemi, yasaklama sevdiğimi!"

"Seni harcayamam, bunu sana yapamam, artık olmaz. Ben lanetliyim, sevemem. Benim sevgim acıtıyor, insanı canından ediyor."

Onun inandığı bu saçma düşünceyle, Peri'nin dudaklarından acı bir hıçkırık koptu. Kendini nasıl da böyle yaralamaya mecbur bırakıyordu? Oysa olanlar onun iradesi altında gelişmemişti ki. Bir el verse, iyi ederdi yaralarını, üfler acısını dindirir, soluklarına destek olur rahatlamasını sağlardı. Yanağını eline iyice yaslayarak dudaklarını genç adamın avucuna dokundurarak defalarca öptü.

"Sevme o zaman!" dedi ağlamaklı sesiyle. "Benim sevgim ikimize de yeter. Seni zorlamıyorum. Benden hoşlandığını biliyorum, arzuladığını, istediğini... Bana bu kadarı da yeter. Boşanmak mı istiyorsun?" dedi dudaklarını birbirine bastırarak iç geçirdi. Söyleyeceği en zor kelimenin telaffuzunu düşündü. Ne tarafa çekerse çeksin, canı yandı ve zorlandığı zalim kelimeler dilinden, derin boşluklar bırakarak döküldü. "Tamam. Ne zaman istersen o zaman bitecek. Bitene kadar, beni sevmiş gibi yapamaz mısın?"

Zaten senden sonra bir nefes değmeyecek tenime, başka gözleri haram kılacağım gözlerime. Başka aşklar mabedime yasak olacak. Sadece sen ve senden kalanlar... Bitse bile, sen yüreğimde ve bedenimde bitmeyen olacaksın, diyemedi. Annesine tek bir erkeğe, sevdiği erkeğe kendisini saklayacağına söz vermişti. Tek bir erkeği sevmişti. Şimdi, o erkeğin olmayı istiyordu. Bitecekse onun olduğunu bilerek bitmesini istiyordu.

"Canın yanacak bahar bakışlım. Kanayacaksın, ağlayacaksın, kahrolacağız..."

"Razıyım... Eşsiz aşkının yanında lafı olmaz."

"Perim... Bir gün bitecek, yarım kalacaksın!"

"Bu günler ebedi olacak. Bitse de bitmeyen olacaksın. Bu yürek zaten senden başkası için atmayacak. Bu kadarı da yeter..."

Eymen dudaklarını genç kızın alnına dokundurdu. Kocaman adam, titriyordu. Sonra dudaklarını biraz daha aşağıya indirip ıslak göz çukurlarını teselli eder gibi okşayarak dolaştı. Dudaklarında onun gözyaşının tuzlu tadını duyumsadı, yüreğinde aşkının mucize sıcaklığını.

"Ben de özledim seni... Kızma ama!" dedi usulca. Gözleri şimdi söylediğinin suçluluğuyla koyulmuş olsa da bunu çok iyi saklıyordu Eymen. "Hep karşı koyup tutkunun gerçekliğine, başımı alıp gittiğimde sadece verecek bir şey olmadığını bildiğimdendi kırıcı sözlerim. Amacım acıtmak değildi bahar gözlerindeki sevgiyi. Ben de bulacağın tek şey, ziyan sevdalar hüzün gözlüm. Ben âşık oldum bir kere... Ve öldü aşk, benim yüzümden. Senin bilmediğin şeyler var, sorma, anlatamam. Bunu başında söyledim. Ben kayıp sevdaların, sonsuz acıların içinde yitirdim o duyguların güzelliğini. Sadece söylediklerinin acısından, çaresizliğimden sana sitemlerim. Sadece bundan." dedi ve sustu.

Tenini karısının tazecik tenine sürterek biraz daha aşağı indirdi. Dudaklarını, bal tadındaki, tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarına bastırdı.

Peri tırnaklarını vahşi bir kedi gibi adamın tenine geçirirken "Senden gelen her şey kabulüm, sadece sev beni... Kuru kuru sev, o kadarı da yeter." diye fısıldadı. Sevdiği adamın dudağına vuran ateş gibi soluklarıyla nefes nefese kalakaldı. Hıçkırıyor ve cesur hareketlerinden dolayı titriyordu.

Peri'nin dudakları titriyordu. Ürkekti, biçareydi, çaresizce âşıktı. Elleri hâlâ kocasının yanaklarındaydı. Bedeni, parmak uçlarından, ayak parmağına kadar üşümüş gibi, buz kesmişti. Sanki ufacık iğneler tenine batıyordu. Utanıyor, yine de cesur oluyordu. Sonucunda hiçbir şey elde etmese bile Peri, sevdiği adamın kollarında geçireceği tek bir gece... Tek bir gece, tüm yaşamını zenginleştirecekti. Yaşamadığı, bundan sonra da yaşayamayacağı benzeri imkânsız bir mutluluğu tattıracaktı. Belki de hiçbir zaman onun gerçek anlamda

karısı olamayacaktı. Belki de yalnızca birkaç gecelik kadını olacak, sonra unutulacaktı. Lâkin tüm diğer kadınlarına verdiği en zengin armağanlardan daha da değerli bir şeye, dünyanın en güzel anısına sahip olacaktı. Eymen Sancaktar, onun ilki olacaktı ve sonu! Ölene kadar Peri Sancaktar olacak, kalbinde yer bulacaktı.

"Seni hak etmediğimi biliyorsun." dedi Eymen burnunu karısının ıslak burnuna sürterken. "Seni benden daha iyi biri hak ediyor ama bu düşünce bile delirtiyor beni! Sana, benden başkasının dokunması, bakması, sokulması mahvediyor beni. Bunu düşününce, senin canını yakmak istiyorum. Aklıma geldiği an, dünyayı ateşe vermek istiyorum. Biteceğini bilsek de seninle geçireceğimiz bu eşsiz zamanlarda sana layık olmaya çalışacağım." dediğinde ikisinin de gözleri kapanmıştı.

"Gerçekten kocam olacaksın..." dedi Peri içten bir sesle fısıldayarak.

"Sana layık olacağım..." dedi Eymen boyun eğen bir tonda.

"Zaafımsın..."

Zaafımsın, derken içinden engel olamadı kendine. Birine ait olmak buydu. Sonra ellerini genç kızın beline doladı. Dudaklarını dudaklarıyla hapsetti. Hafifçe sakalı çıkmıştı. Az önce yüzünde gördüğü kaygılı hatların çizgilerini, naif dokunuşları silip götürmüştü. Kolunun ağırlığını bedeninde duyumsarken içini bir güven duygusunun sardığını hissetti. Kocasının sıcak bedeninin kokusunu duyumsuyordu. Dudakları onu karşılarken kocasını sevindirdiğinin farkındaydı. Ve yine çok iyi biliyordu ki kocası ona bütün acı şeyleri bir anda unutturabilirdi. Zaafını içinde sindirerek hafifçe kımıldandı. Uzaklaşmak istemedi ondan. Büyülenmiş gibiydi. Göğüslerindeki elin ağır ağır hareket ettiğini duyumsadı. Severek okşayarak nazikçe dokunuyordu.

Eymen, genç kızın titreyen bedenini hafifçe kendine çekti. Öyle, usul susul değildi öpüşleri. Sanki ayların özlemi değil de yılların özlemi varmış gibi tutku içeriyordu dokunuşları. Gözyaşlarının tadının karıştığı ıslak öpücükleriyle, genç kızın dudaklarını aralamaya çalıştı. Bal tadındaki diline ihtiyacı vardı. Peri bu istilacı hazza daha fazla dayanamadı. Ruhu sarsılarak dudaklarını araladı. Kocasının dili, ıslak ağzının kuytularına istisnai bir bütünlükle dalarak tüm hünerlerini kullanarak baştan çıkarmaya başladı. Peri, düşmemek için ellerini kocasının geniş omuzlarına dayadı.

Eymen kollarını beline sararak onu şömineye yaklaştırdı. İri ellerini açarak sırtında dolaştırırken onu yatıştırmaya çalıştı. Ellerinin altındaki kız titriyor, ürkekçe şehvetini karşılıyordu. Ne güzel bir duyguydu bu! Peri ona kaygısız bir tutumla karşılık veriyordu. Aylar sonra ilk defa, onu kendi isteğiyle doyasıya öpüyordu. Lâkin yine de tadına doyamıyordu. Elleri yavaşça kalçalarına kaydı ve yumuşacık hatların kıvrımlarını avuçlayarak kızı acıtasıya sertleşen kasıklarına bastırdı. Peri, onun sertliğini kasıklarının üzerinde hissedince bacaklarındaki derman çekilmeye, kalbi ürkerek hızlanmaya başladı. Fark etmeden tuhaf bir ihtiyaçla kocasının sertliğine yaslandı. Utanıyordu ama merak da ediyordu. Eymen dudaklarından kaçan homurtularıyla, elini omzuna koydu. Yaramaz parmaklarını, hırkasına taktı. Usulca dudaklarını geriye çekti.

Az sonra Peri yere oturduğunda, kocası bir hayali yaşar gibi, tam karşısında şaşkınca duruyordu. Hâlâ inanamıyordu konuştuklarına ve bu anların bir hayal olmasından çok korkuyordu. Şöminenin ateşinin kızılımsı rengi esmer teninde efsun yüklü ışıklar gibi parlıyordu. O her şeye kafa tutan adam nereye gitmişti, nerede kalmıştı cesareti?

Az önceki cüretine sırt dönen masum kız, ürkekleşti. Biraz baktıktan sonra kocasına, gözlerini ondan kaçırdı. Yapmak başka, bakmak bambaşka cesaret gerektiriyordu, utandı.

Bunu anlayan Eymen elini genç kızın yanağına koyduğunda, avucunda kızın sıcacık olmuş yanağı şekil aldı. Peri, elini yanağına bastırdı. Hazla gözlerini yumdu. Parmaklarının dokunuşunu yanağına kazıdı. Sanki gece karası ipek saçlarına, ateşten, altından damlalar yağıyordu. Peri gözlerini usulca açtığında, yeşil gözlerinin içinde ateş tuhaf bir huzmeyle oynaşıyor, gözlerini arzuyla parlatıyordu. Gülümsedi. Yanağındaki derin gamzesi belirince Eymen yutkundu.

"Çok güzelsin, bahar bakışlım, cennet kokulumsun. Tıpkı cennetten düşürülmüş bir Huri gibi eşsizsin." diye iltifat değil, gerçeği fısıldadı Eymen. Dudaklarını karısının yanağındaki gamzesine dokundurdu ve sonra inleyerek gözlerini kapadı. "Kendime engel ol-

malıyım. Bunu... Yapamayız! Sana yapmamalıyım. Seni hiçbir şekilde incitmek istemiyordum. Evli kalsaydım, incitirdim. Ben bunu hep yapıyorum. İstemesem de sevdiklerime acı çektiriyorum. Benciliim, zalimim hatta bazen kör kütük öfkeli. Kızınca gözüm kimseyi görmez, kırılınca canını yakarım, kanadığım kadar kanatırım. Sana kıyamam ben, kıyamam."

Ettiği itirafların farkında değildi adam ama Peri onu sevdiğini dolaylı yollardan söylemesinin bile, ayan açığa bilinceydi. Ve bu düşünceye tutunarak daha da cesurlaştı. Ellerini kocasının göğsüne kaydırdı.

"Ama biz evliyiz ve sen şu anda benim kocamsın, ben de senin karın. Kadınlık haklarımı kocamdan talep ediyorum. Bu yanlış mı?" dedi biraz şakalaşarak arsız yüzü kızarırken. Eymen seslenmedi. "Emredersin desene Eymen!" dedi buruk bir sesle.

Onun, hâlâ kendisini düşünerek tereddüt etmesi zaten zor olan işi, daha da zorlaştırıyordu. Titreyen parmaklarını kocasının göğsüne dayadı. Usulca, gömleğinin düğmelerine gitti. Parmakları titreyince o ufak nesneleri kavramakta hayli zorlanıyordu. Bir tanesini açtı. Eymen yutkundu. Peri'nin bakışları kocasının gerilen boynuna kaydı. Ademelması o kadar yavaş hareket ediyordu ki onun nefes almadığını düşünmesine sebep oluyordu. Sonra bir tanesini daha açtı. Pıt! Yanakları iyice kızarmaya başlamış, her düğmenin açılmasıyla, nefesleri ona göre şekil almıştı.

Eymen daha fazla dayanamadı. "Evet..." dedi boğuk bir sesle kabullenerek "Kesinlikle. Biz evliyiz ve sen benim karımsın! Bir tek benim..." Sesinde gurur ve sahip olmanın hazzı vardı.

"Seninim." dedi Peri kabullenerek. "Benimsin." dedi adam yine gurur duyarak. *Hep öyle kalacağım.*

Peri durdu ve ellerini kalın kollarına koydu. Parmaklarının altında, kaslarının şişkin yapısını hissediyordu. Öte yandan Eymen kollarının altında onun kasılan narin bedenini hissediyordu. Ve yatıştırmak için, kızın belindeki elini usulca hareket ettirdi. Titreyen dokunuşuyla, onun bedenini yakarak geriye doğru hareket ettirdi. Tekrar aşağıya indi eli ve bacaklarının üzerine sıvanmış elbisesinin

altından, usulca içeri girdi. Karısının kadifemsi tenini hissettiği anda, parmaklarının ucunda bir karıncalanma oldu ve dudaklarından boğuk bir haykırış yükseldi.

"Sana dokunamadığım an, canım acıyor. Öyle ki kendimi kaybediyorum."

Ancak Peri anlayamadı söylediği şeyin manasındaki derinliği.

"Neden ki?"

Öylesine masum bir tonda sormuştu ki bunu, Eymen'in gergin dudakları gülme isteğiyle hafifçe kıpırdandı. Ancak gülemedi. Anlayışlı bir dudak bükümü belirdi.

"Seni beklemek çok zor ve ben bu raddeden sonra, bunu bir daha yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Ben de insanım ve azap çeken canım var. Benim aklımı karıştırdın hep. Ne sevdiğin belliydi ne sevmediğin... Ama şimdi benimsin."

Ani bir seçimle, kızın dudaklarına kapandı. Peri, hazla gözlerini kapattı. Kocasıyla kendi arasında ezilmişti elleri. Ateş gibi yanan dudaklarını tıpkı onun gibi hareket ettirmeye çalıştı, acemi hareketlerini bertaraf ederek çok çabuk kavrayan bir öğrenci gibi hemen arzusuna uyum sağladı. Onun ferah nefesini ağzının içinde duyumsuyor, özlediği tadını doyasıya, hem de karşılık vererek özümsüyordu.

Eymen'in karşılık aldığı ıslak öpücüklerle, kan basıncı artmıştı. Dermansız bir hummaya yakalanmış gibi bedeni sarsılırken kalbi şiddetli bir ritimle spazm nöbetine giriyormuş gibi, nabzı kulaklarında kuvvetle atmaya başlamıştı. Nefeslerini titrek aldığından, oksijen ihtiyacıyla ciğerleri yanıp tutuşuyordu. Lâkin ne yaparsa yapsın dudaklarından kendini ayıramıyordu. Onun tadı ne güzel bir tat, onun teni ne eşsiz bir vuslattı. Parmakları okşayarak tenini, düz göbeğini ve biraz daha yukarıyı arşınladı. Sonra usulcacık göğsünün tatlı kıvrımlarının pürüzlü noktalarında duraksadı. Peri nefes almak için dudaklarını geriye çektiğinde, titrek ve nefes nefese kalmış sesinin arasından ürkekçe fısıldadı.

"Ko-korkuyorum."

Eymen onun neden bahsettiğini anlamıştı. Sanki annesi tarafından tatlı bir uykuya yatırılmış ve derin bir uykudan, dehşetli korkuların silsilesinde uyandırılmış gibiydi ikisi de.

"Galiba..." dedi usulca soluklanmaya çalışarak adam. "Bu sefer yalnız değilsin."

Peri düzenlemeye çalıştığı nefesinin arasından şaşkınca ona bakarken "Ben bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum." dedi çocuk ürkekliğine bürünmüş sesiyle.

Eymen de cidden hâlâ inanamıyordu. Peri ona izin veriyordu hatta bununla beraber karşılık veriyordu. İmkânsızı yaşar gibiydi mırıldanışı. "Eşsizsin, mucize gibi!" Genç kızı hâlâ serbest bırakmamıştı.

"Rüya gibi... Seninle olmak cennet gibi!" diye onayladı Peri. "Umarım bir odunluk yapıp kâbusa çevirmezsin."

"Sanırım sen bunu benden önce yaptın." Eymen'in elleri genç kızın elbisesine kaydı. Bakışlarını ellerine çevirdi. Usulca elbisesini göğüslerinin üzerinden aşağıya indirdi. "Çok güzel duruyorlar," dedi fısıltı gibi. Nefes alamıyordu. "Hep düşlediğim gibi." Karısının yanakları kızarınca haylazca göz kırparak "Gri!" diye şakalaşarak onu rahatlatmaya çalıştı. Peri kaşlarını çattığında, Eymen karısının masum hâline gülümsedi. Peri sutyenine baktığında, dudağının kıyısını mahcupça dişledi. Eymen'in elleri elbisesinin etek kısmına gitti. Usulca kavrayarak "Kollarını kaldır!" diye öyle tatlı buyurdu ki Peri ikiletmedi.

Nefes alamıyordu. Bir çocuk gibi kollarını kaldırdı. Eymen elbiseyi başından aşırarak yanına koydu. Sonra uzanıp kızı kendine çekti. Şimdi karşısında sadece iç çamaşırıyla, ateşin başında ve akşama yüz tutmuş kulübenin loş ortamında ürkek ve iç gıcıklayıcı bir biçimde onun için duruyordu.

Ateş vurdukça gözleri parlıyor, teni pürüzsüz bir mermer gibi bronzca ışıldıyordu. Eymen gözlerini bir an ondan çekmeden, usulca kalktı. Bir adım gerileyerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Peri yutkunarak onun düğmelerine bakarken kocasının yakıcı gözlerinin üzerinde gezdiğini anlayıp kollarını göğsüne sardı.

Eymen "Cık, cık, cık!" yaparak bu hareketini onaylamadığını belirtti. Peri narin omzunu çocuksu bir dürtüyle utanarak sarstı. Eymen de çok sürmeden üzerini çıkarmış ve sadece iç çamaşırıyla kalmıştı. Peri bakışlarını ona çevirdiğinde, Eymen onu korkutmamak için, usulca yanına yaklaştı. Ürkütmeden uzandı.

Peri ürkek bakışlarını kocasının üzerinde tutamıyor, çekinerek dudağını kanatacak gibi dişleyerek duruyordu. Utanıyordu. Daha önce hiçbir erkeğin karşısında biçare kalıp bu şekilde arzulu bir biçimde süzülmemişti. Karnında bir ürperti vardı sanki içinde uçaklar havalanıyordu. Bir insanın damarları bu denli hızlı yanar mıydı? Damarlarındaki kan fokurdayarak kaynıyordu. Lanet olsun, öylesine eşsiz, öylesine yakışıklı ve ulaşılmaz duruyordu ki bunu bilmek canını acıttı.

"Peri bana bak." dedi adam ellerini karısının saçlarına daldırıp gözleri ondan başka her yere bakan güzel yüzünü kendine çevirerek. "Sadece bana bak! Gözlerini bir an olsun ayırma. Güzel gözlerini gözlerimde istiyorum."

"Yapamam!" diye utanarak fısıldadı Peri. Ona bakmaya hayâ ediyordu. "Buna alışmam lazım, utanıyorum." Yanakları vakarla yanıyordu.

Kocası kızarmış yanaklarına ufak bir buse koyarak "Peki..." diye anlayışla karşıladı. Hiç istemese de, onun kararına uydu.

Peri, elini genç adamın göğsüne koyduğunda, usulca hareket ettirerek parmaklarını kaslı göğsündeki, yumuşak tüylerin içine gömdü. Bakışları parmaklarını büyük bir merakla izliyordu. Bu hissi sevmeye başladı. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Eymen başını kaldırmış, dişlerini sıkarak çenesini kilitlemişti. Garipti. Sanki titriyordu. Peri ellerinin onun üzerindeki etkisini fark edince dudaklarını birbirine bastırarak bir âmânın keşfi gibi, haylaz bir çocuğun merakıyla ellerini omuzlarına ve tekrar göğsüne kaydırarak okşadı. Eymen titreyerek inleyince elini biraz daha aşağıya indirdi ve parmakları pürüzlü ince bir deri tabasına takıldı. Bu yara izini defalarca görmüştü ama parmaklarının altında ilk defa hissediyordu. Ecem onun hapisteyken olduğunu söylemişti. Yani orada yaralandığını söylediğinde, bunun oradan kalma olduğunu tahmin etmişti. Masum bir dürtüyle başını eğdi ve kocası kapalı gözleriyle daha ne olduğunu anlayamadan, dudaklarını göğsünün hemen altındaki yarasının üzerine bastırdı. Onun ufacık, masum dokunuşuyla, adamın bedeni anestezi olmuş hasta gibi ansızın kaskatı kesildi.

Birden gerilerek genç kızı omuzlarından kavradı. Apansız bir

ikle, altına alarak kabaca hapsetti. Peri irice açılmış gözleriyle ınca bakarken o, canı acıyor gibi boğazını temizledi.

"Bunu... Bir daha... Yapma!" Dişlerinin arasından tısladığı ırlayan boğuk sesi acımıştı. Sanki nefes alamıyordu.

Peri onun söyleyişiyle yutkundu. Dokunmasını, öpmesini iste-iyor muydu? Kalbine hazin bir acı saplandı. Kulaklarında sanki mşekler çakıyor, yüreğinin yarılmasını, gök gürültüsü gibi benli-inde duyumsuyordu. Gözleri bu anın içinde bile kırgınca süzülerek olmaya başladığında, gül yüzü birden asıldı. Eymen bunu fark ede-ek başını salladı.

"Dokunma." dedi tekrar.

Peri işte o vakit elini kocasının teninden kuvvetlice çekip yum-ruk yaptı. Nefes alışverişleri bile, artık yorgun yorgun kesiliyordu.

"Ö... özür dilerim." dedi sesi hemen çatallaşmış ve ağlamaklı çıkmıştı. "İ... istemiyorsan, yapmam. Dokunmam sana."

Onun yanlış anlamasıyla Eymen, ağzının içinde okkalı bir küfür savurdu karanlığa. Peri bu sefer daha da tuhaf bir hüsranla sarsıl-dığında, Eymen kızın yumruk olmuş elini yakalayıp başparmağıyla okşayarak açtı.

"Sen bana dokunduğunda..." dedi ve gerisini Peri teninde his-setti. Papatya gibi açılan elinin altında kasılan, hızla ve delici bir kuvvetle atan kalbini hissetti. Hırçın bir şahinin kanat çırpması gibi kuvvetli ve ürkek bir kobranın kendini koruma dürtüsüyle sokarak zehirlemesi kadar karmaşıktı. Elini, sanki deprem gibi yerinden sar-sıyordu. Bunu sadece dokunarak mı yapıyordu? Ona dokunarak he-yecanlandırıyordu. Nasıl bir hızla atıyordu öyle. Sanki derisini yır-tıp dışarı çıkmaya çalışıyordu yüreği. Şaşkınlaşan gözlerini elinden yukarı kaydırdığında kirpikleri titriyordu. Kocasının koyulmuş arzu dolu gözlerinin içinde öyle bir ateş yanıyordu ki kız baktığı her an harlanmış bir ateşe düşmüş gibi cayır cayır yanıyordu.

Eymen yaralı bir aslan gibi hırıldayarak hızlı hızlı soluklar alı-yordu.

"Sen, bana dokunduğunda, ben heyecandan ölüyorum meleğim. Her bilinçsizce dokunuşun, beni delirtiyor. Ve sen bunu öyle bir ma-sumlukla yapıyorsun ki ne yaptığının farkında dahi değilsin."

"Ama ben de dokunmak istiyorum. Senin bana dokunduğun gibi tenini keşfetmek istiyorum." dedi cesurca. Fakat dudakları masum bir çocuk gibi bükülmüş ve kurumuştu.

Eymen başını aşağıya eğdi. Alnını, alnına yasladı. "Sen bana dokunursan, ben ölürüm. Buraya kadar gelmişken ölüme bile rest çekiyorum. Biraz daha dokunma güzelim!" diye tatlılıkla buyurdu.

Kızın şaşkınlığına aldırmaksızın, dudaklarını dudaklarına kapa-dı. Canını acıtacak bir hoyratlıkla, sanki daha çok hissetmek ister gi-bi aylardır ona eziyet çektirdiği için ceza verir gibi vahşice öptü. Sonra biraz sakinleşmiş olarak dudaklarını çenesine kaydırdı. Bu sef-er karısını usulca minderlerin üzerine yatırdı. Dudaklarını, ku-lağının hemen arkasında kabarmış ve hızla atan bir damarı bularak üzerine bastırdı. Usul usul öperek sakinleştirdi karısının nabız atış-larını. Ve biraz daha aşağılara inerek boynunda, hızla kabararak atan şah damarında gezdirdi ateş gibi dudaklarını. Al gerdanını arşınlayıp göğüslerine doğru indi. Cennet ovasına geldiğinde, burnunu oraya gömüp kokusunu derin derin içine soludu. Sanki esrarengiz bir ko-kuyu keşfeder gibi ya da dünyadaki oksijeni sadece buradanmış gibi, durmaksızın içine çekti kokusunu.

Kısa bir zaman sonra onun ıslak öpücükleriyle Peri titredi. Du-daklarının dokunduğu yerler yanıyor, bıraktığı yerler donuyordu. Pe-ri'nin yaşadığı duyguların şaşkınlığından, başı geriye düşmüş, göz-leri çoktan hazla kapanmıştı.

Ellerini kocasının kısa kesim saçlarının içine gömdü. Eymen'in dudakları daha da aşağılara indikçe dudaklarını birbirine bastırıp tuhafça kıpırdanıyordu. Eymen elini arkasına kaydırdı. Hafifçe ka-rısının kolunu dürttü ve belini kaldırmasını sessizce emretti. Peri bedenini öne çekerek ona yardımcı oldu. Eymen sutyeninin klipsini parmaklarının arasına sıkıştırıp seri bir kıvraklıkla açtı.

Az sonra ikisi de üzerlerinde hiçbir şey kalmayarak yan yana uzanıyorlardı. Kollarını bedenine dolamış Peri utangaç bakışlarını kocasının mermer gibi pürüzsüz kasların çevrelediği bedeninin üze-rinde gezdirdiğinde ve biraz aşağılara bakma gafleti gösterdiğinde, korkuyla yutkundu. Onun eşsiz heyecanını gördüğünde, gözleri kor-kuyla irileşti. Lanet olsun, çok iriydi! Derin derin solurken bir ço-

cuk gibi derhal ellerini gözlerine kapattı. Bu hâliyle öyle tatlıydı ki Eymen'in gırtlağından yükselen alçak bir homurtuyla kıkırdaması, kızı daha da kızdırdı. Sersem bir hareketle başını yana çevirdi. Gücenerek "Gülme!" dedi küs bir kızgınlıkla kocasına.

"Gülmüyorum." dedi adam göğsünden tatlı bir hırıltı daha yükselirken. "Peri bana bak. Biliyor musun bu hâlin egomu hoplattı. Perim... Şimdi bana bak!" Tatlılıkla emretti coşkulu sesi.

"Bakmasam... Sen çıplaksın! Egon daha fazla hoplamasın, düşer falan, maazallah, yazık olur!"

Eymen yan yatarak dirseğine dayandı. Gözlerini bir süre kızın narin bedeninin tüm kıvrımlarında ve eşsiz çıkıntılarında, onu kızartırcasına bir açlıkla gezdirdi. "Sen de öyle pek giyinik değilsin hani!" Mızırca sataştı. Peri titreyerek başını yana çevirdi. Bedeni kızarmaya ve yanmaya başladı. Artık beyaz değil, pembe bir tene sahipti. Öyle utanç verici bir dürtü yer ediniyordu ki yüreğinde, o edepsizce baktıkça kendini battaniyenin altına sokmamak için benliğiyle savaşıyordu.

"Böyle bakmaya devam edersen, üzerimi giyerim." diye cansızca tehdit etti.

"Yani beni öldüreceksin... Çok acımasızsın karıcığım. Bu kadar zalim olma."

Peri birden kocasına baktı. Onun kullandığı kelime yüreğini hızlandırmıştı. İlk defa böyle tatlılıkla telaffuz etmişti. *Karıcığım!* Hani utanmıyordu, hani ürkekti? Unutmuştu. Bu felaketti, bir tek kelime her şeyi bir anda unutturmuştu. Bitirmişti gerçekleri.

Oysa Eymen'in bedeni daha dokunmadan bakarken bile geriliyordu. Kasıkları kasılıyor, damarlarındaki kanı coşarak bedenini geziyor, tüm vücudunu acı darmadağınık olarak yakıyordu. Eli usulca kızın yüzüne uzandı. Yanağına yapışmış bir tutam saçını geriye çekti. Kendini sanki ilk defa sevişecek basiretsiz bir erkek gibi heyecanlı hissediyordu. "Bana yaptıkların hakkında hiçbir bilgin yok değil mi? Sanki milli oluyorum." Elini boynundan, omuzlarında kaydırdı. Usulca parmaklarının tersini tenine sürüttü. Okşayarak eşsiz bir enstrümanı çalar gibi tenindeki parmakları, bir aşağı, bir yukarı ritim tuttu. Usulca, kolundan boynuna doğru gidip geldi. Sonra elini çekti.

"Bana bunu yapıyorsun!"

Sesinde uysal bir suçlayış vardı. Kızgın değil, şaşkındı. Tatlı sert kaşları çatılmıştı. Peri yutkunduğunda, titreyen elini kaldırdı. Çekinerek genç kıza gösterdi. Bunu aslında sadece kendisine saklamak istiyordu. Fakat bu dakikadan sonra, saklayabileceğini artık pek sanmıyordu. Çünkü ona dokunan parmakları heyecanla titriyordu ve teninde hissetmesi an meselesiydi. Peri de kendi ufacık elini kocasının elinin yanına getirdi. Titreyen parmaklarını açarak sarstı.

"Böyle mi?"

Dudağını çekingen dişleyerek tuhaf bir ürkeklikle gülümsedi. Masum gözleri ürkse de şehvetle parlıyordu.

Eymen elini aşağı indirip göğsüne uzandı. "Evet öyle. Senin gibi, sanki ilk defa bunu yapıyormuşum gibi bir heyecan... Heyecanlıyım."

Peri kısacık bir an kocasının eline baktığında, tuhafça yutkundu. O kocaman ellerin, göğüslerini kavramasını izlemek çok kötüydü. Eymen karısının şaşkın bakışları altında, dudaklarını göğsünün üzerine dokundurdu. Peri sesli bir şekilde iç geçirdi. Adam hazla, usul usul kıvrımlarını öperken diğer eliyle hafifçe okşuyordu. Uyarılmış tomurcuklarında, dudaklarını gezdirdi. Nazlıca gerilmiş göğüsleri öpülünce kendini tuhaf bir hazzın ortasında hissetti kız. Acayipti. Keza onlara dokunulmasından, okşanmasından hatta öpülmesinden hoşlanacağını sanmıyordu. Göğüsleri her saniye biraz daha hassaslaştı, gerilerek tatlı bir sızıyla titredi. Belini kıvırarak kendini genç adama yaslama isteğine karşı koyamadı. Bunu yaptığında, Eymen boğuk bir sesle inledi, kız nefesini tuttu.

Dudaklarının arasına, değişik karmaşalara bürünmüş inlemeler doldu. Fakat utandığından kendini sıkıyor ve bunları dışarı salamıyordu. Eymen elini bacağında gezdiriyor, serin ve kadifemsi teninin tadını çıkarıyordu. Dudaklarını biraz daha göğüslerinde oyaladıktan sonra, düz karnına kaydırdı. Ateşli dudaklarının izini, ıslak dili izleyerek titreyen ve kasılan göbeğinden sonra bacaklarında devam etti. Sanki öpülmedik tek bir hücresinin kalmasını istemiyor gibi, özenle her bir tarafını severek dudaklarıyla mühürlüyordu.

Peri artık tamamen kendini ona, büyük bir kabullenişle bırak-

mıştı. Sanki büyülenmişti. Eymen bacağının iç kısmını öptüğünde, ürperdi. Gıdıklanarak dudaklarından eşsiz bir kıkırdama kaçırdı. Buna engel olamadı. Daha fazla gülmemek için, parmaklarını dudağına kapattı. Onu arsız bir kız gibi görmesine dayanamazdı. Ama huylanarak kıkırdamasını durduramıyordu.

Eymen bunu fark edince sinsice gülümseyerek biraz daha yukarısını tekrar öptü ve yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla kaplı çenesini, tenine sataşarak hafifçe sürttü. İşte bu sefer Peri, hem kıkırdadı hem de kasılarak kıpırdandı. Genç adam bacaklarının arasındaki yerini alırken iri elleriyle tazecik kalçalarını kavradı. Usulca kendine çekti. Birçok kez aynı şeyi yaptığı gibi yine, onu yatıştırmak ve rahatlatmak için tenine sataştı. Peri kıkırdamasını arttırarak "Gıdıklanıyorum, lütfen..." diye uyardı. "Yapma artık, ne olur!"

Boğazı kuruyan Eymen yutkundu. Onu şu ana kadar, çok az kadının haberdar olduğu, çok özel yönleriyle memnun etmeye ve bu geceyi aklında bir ömür kalıcı yapmaya kararlıydı. Her bir dokunuşu mühür gibi kalmalıydı teninde ve her bir hareketi çoğalmalıydı zihninde. Tıpkı kendisinde olduğu gibi. Dokunuşları ve öpüşleri kızı yatıştırdı, kışkırttı, titretti, şimdiye kadar hiç düşünmediği ufukların kapısını çıkararak kızıştırdı, büyüledi ve esir etti.

Tam o sırada kocası geri çekildiğinde, bırakacağını sanırken sadece Eymen'in dişlerinin arasından aldığı derin bir nefesin çıkardığı ıslık sesini duyumsadı. Ve dudaklarının dokunduğu yerle, kasılıp kaldı. Şok içinde, bedeni dondu. Parmaklarını genç adamın saçlarına gömerek bu cesurca yaptığı müstehcen tavrına tepki verdi. Huzursuzca kıpırdanarak onu bacaklarının arasından itelemeye çalıştı. Her ne kadar bacaklarını kapamak istese de başaramadı. O dudaklar öyle yerlere temas etmişti ki, dudaklarından haykırış gibi inlemelerinin kaçmasına engel olamadı. Eymen kalçalarını okşuyor, onu yatıştırıyor ve sakinleştiriyordu. Aynı anda dudaklarıyla uçsuz bucaksız âlemlerin içine sürüklemeyi de ihmal etmiyordu. Kapamaya çalıştığı bacakları nazik dil darbeleriyle istekle aralanmış, huysuzca kıpırdanan bedeni güçsüzleşmişti. Sanki bedeni kontrolü altında değildi. Uyuşmuş, hareket edemiyordu. Büyüleniyordu. Genç adamın saç-

ların çeken parmakları kayıtsızca gevşedi. Nefesi hızlandı. Bedeni gerilerek kasılıyor, her hareketiyle kıvranarak bükülüyordu.

Utanması lazımdı bu arsız iştah ve edebe aykırı hayâsız şey yüzünden ama öyle bir şeydi ki bu; utanmayı bırak, bu dünyayla ilişkisini hızla kesmişti. Öyle bir yere gelmişti ki tuhaf coşkuların kucağında yükseliyor, uçsuz bucaksız arzuları tüketerek sonlara geleceği zaman, Eymen biraz duraksayarak onu tekrar aşağı çekiyordu. Doruk yoktu arada kalıyordu. Haz çoktu ama keyfe ulaşamıyordu.

Ve sonra birden, tekrar telaşla o yükseklere çıkıyordu. Bu süre zarfında, Eymen karısının afallamış ve sersemlemiş hâlini mest olarak izleyip, zaferini kutluyor, bu eşsiz anın keyfini acı veren bir sabırsızlıkla sürdürüyordu. Öylesine eşsizdi ki onun kadını, daha önce görmediği bir masumlukta ve keşfetmediği bir sır gibiydi. Ona karşı çok oburdu. Tüm sırlarını tüketircesine sömürüyordu. Bir süre, bu tatlı heyecana dayanabildi kız ve kocası eziyet veren tatlı işkencesini bitirmeyince "Eymen!" dedi haykırarak titrek sesi. Kurumuş dudaklarını yaladı. "Ne olur? Ne olur?" Yalvarırken sesi yok denecek kadar azaldı.

Ne istiyordu... ya da ondan ne beklediğini bilmiyordu. Sadece kasıklarındaki patlama hissini ve içindeki boşluğun tamamlanmasını istediğini hissediyordu. Kocasının saçlarını çekiştirmeye başladı. Eymen dudaklarını sömüresiye tattığı hazinesinden çekerek önce göbeğine, sonra da başladığı yolu takip ederek daha yukarıya kadar ufak ufak dokunuşlar bırakarak tırmandırdı. Gözlerini genç kızın yüzünde, onun haz alan görüntüsünde gezdirdi. Şiir gibi, tablo gibi nakşetti onun bu hâlini benliğine. Peri gözlerini açtığında, göz bebekleri artık yeşil değildi. Hülyalı bakışları nakış nakış işlenmiş arzuyla karaya çalıyordu. Kolları, karısının başının iki yanında kasılarak duruyordu erkeğin. Daha fazla dayanamayınca başını aşağı eğdi. Baş döndürücü bir öpücükle birleştirdi dudaklarını.

Eymen bir kez daha hayran kaldı karısının dudaklarının yumuşaklığına ve tadına. Ne kadar veriyorsa, bir o kadar çok da alıyordu. Peri ellerini kocasının kollarına koyduğunda, eli onun kabarık pazılarına göre şekil aldı. Parmaklarını üzerinde titreyerek gezdirdi. Kocasının kalın kolları kasılıyor ve gevşiyordu.

Az sonra bedeninin kıvranarak birlikte hareket ettiğini hissetti. Adaleli bedeni, onu ezerken heyecanı da artıyordu. Ağızları, aceleyle birleşti.

"Peri... Neden bu kadar zaman uzak kaldım senden?" diye suçlayarak kendini, yüzünü onun saçlarına gömdü.

Peri, kollarını sımsıkı kocasının boynuna doladı. Saçlarından kavrayarak ağzını onunkine yapıştırdı yeniden. Sanki tüm zaman kifayetini bitirdi üzerlerinde. Eymen aç bir iştahla karısının kafasını elleriyle kavramış, dudakları tüm yüzünün, her bir santiminde, hasretle geziniyordu, gözlerinin çukurunda, gamzeli çenesinde, kızarmış yanaklarında... En sonunda dudakları kulağına gittiğinde, hafifçe ılık nefesini kesik kesik üfledi kulağına. "Cennet gibisin meleğim, doyulmuyorsun." Fısıltısı nefes nefeseydi. Sonra kulak memesini emerek onun inlemesini dinledi. Tatlı bir şarkının, sarhoş edici ezgilerini taşıyordu boğuk ses tonu. Bir sürü güzel şey fısıldarmıştı kulağına. Ama kız, onların ne olduğunu idrak edecek durumda dahi değildi!

İşte o vakit, dişleyerek kulak memesini onu tahrik edip tekrar titremesini sağladı adam. Elini boynuna doğru sürtüp şah damarının üzerinde, yatıştırarak parmağını gezdirdi. Kızın heyecanlı nabız atışı, ürkek bir kuşun kanat çırpması gibi hızlıydı. Elini bedeninde gezdirirken dudaklarıyla, dokunuşlarıyla, bedeninin her bir noktasını ayrı bir özenle, sanki izini bırakmak istercesine, tenini teninde mühürlemek istercesine sevdi. Kadınsı kıvrımlarda dolaşırken elleri ve dudakları her saniye bedenlerindeki heyecanı daha da arttırıyordu. Eymen, beline kayan ufacık ellerle titreyince onları derhal yakalayıp başının üzerinde birleştirerek parmaklarını ince parmaklara sıkıca doladı. Kollarının arasındaki eşsiz beden tir tir titretiyordu. Uzanmak istiyor ama iri ellerin kıskacından, sımsıkı kavradığı parmaklarını kıpırdatamıyordu.

"Ne olur, dokunayım!" diye yalvararak inledi Peri.

Eymen boğuk bir sesle, "Ölürüm!" diye mırıldandı.

Peri titreşen kıvrık kirpiklerinin arasından, kocasının saf şehvetle koyulmuş gözlerine baktı. Ateşin yanında olunca o gözlerden lav fışkırıyordu. O bakıyor, karısının kalbi yanıyordu aşkıyla. Peri ilk defa onun gözlerinde aşkı ve tutkuyu bir arada tüm şeffaflığıyla görüyordu. O sırada karnının üzerinde onun uzantısını hissedince birden nefesini içine sesli bir şekilde çekti. Yutkundu. O ana kadar Eymen dikkatli davranıp temasını geciktirmişti. Fakat onun da sabrı bir yere kadardı. Tükenmişti. Tenini hissetmek istemişti.

Her ne kadar haz alsa da onun ilkiydi ve korkması normaldi. Eymen, ondaki az da olsa var olan tedirginliği hissediyordu.

Peri'nin dudakları aralanmış, nefes alamıyormuş gibi derin derin soluyordu. O panikle soludukça göğüsleri genç adamın bedenine çarparak geriliyordu. Eymen elini bacaklarının arasına kaydırdığında, uzun parmakları, az önce dudaklarının dokunduğu mahrem yerlerini keşfetti. İşte o vakit kız gözlerini öyle bir yumdu ki loş ortamda kirpikleri koyu bir gölge gibi duruyor, al yanaklarının üzerinde titriyordu. Dudaklarını gerdiği için yanağındaki gamzesi daha belirgin olmuştu. Bedeni kasılarak kıpraşmaya, kalbi heyecanla kaburgalarını dövmeye başlamıştı. Kocası bu eşsizliği izleyerek onun zevk alırkenki hâlini ve dudaklarını dişlerinin arasına kıstırıp inleyerek bırakmasını deli gibi bir hazımsızlıkla takip etti. Oysa şimdi tek istediği, bunu parmaklarının değil, kendisinin yapmasıydı. Lâkin iyice gevşemeli ve rahatlamalıydı. Onun hızla aldığı nefesleriyle havalanan gözleri ve dudaklarını dişlerken başını sağa sola yatırması muhteşemdi. Elini biraz daha nazikçe yumuşak kıvrımlarına dokundurdu. Böylece canı daha az acıyacaktı.

Karısının gevşediğinden emin olan Eymen, yavaşça bacaklarının arasındaki yerini alırken bedeni kasılıyordu. Kasıklarındaki ağrı hayli fazlaydı ve toy bir ergen gibi kendini rezil etmekten çekiniyordu. Ona dokunduğu an, arzunun doruklarına tırmanıyordu ve ona hazzı yaşatmadan yok olmaktan korkuyordu. Üzerini yorgan gibi kapladı. Kollarından güç alarak kalçalarını hafifçe öne ittiğinde, dudaklarını tekrar karısının dudaklarına kapadı ve ağırlığı çok hafif bir şekilde üzerine yıkıldı. Peri, o anın geldiğini anlayarak istemsizce kendini sıktı. Ellerini genç adamın beline sararak tırnaklarını etine geçirdi. Daha başlamadan dehşete kapılmayı başarmıştı yine. Korkuyordu ama merak da ediyordu. Kocası bir miktar ısınan sıcaklığına kaydığında, birden durdu. Dudaklarını geriye çekti. Nefes almayı çoktan

unutmuştu. Dudaklarını gözlerinin üzerine dokundurdu. Çok sıkıydı ve... Ah, lanet olsun, ölmek üzereydi!

Dişlerinin arasından sık sık soluduğu soluklar yüzünden, solukları ıslık sesine benzer sesler çıkıyordu. Dudakları kızın boyun kökünü çarparken Peri ellerini kocasının belinden kalçalarına indirdi. Sımsıkı kapattığı gözlerini apansız açarak herkesten dinlediği o müthiş acının ne çabuk içini delip geçtiğini düşündü. İçindeki varlığıyla yutkunarak "Bi-bitti mi?" diye masumca sordu. Onu içinde hissediyordu ama o çok bahsedilen acı yoktu. *Amma da sallıyorlarmış*, diye düşündü. "Ne çabuk bitti?" diye şaşkınca sordu.

Eymen başını geriye çekip kasılmış dudaklarını kıpırdattı. Karısının şaşkın ve mahcup gözlerine ciddi bir şaşkınlıkla baktı. Sonra da onun masum sorusuna gülümsedi.

"Başlamadık ki!" dedi derinden gelen sesiyle.

"Ah!" dedi Peri şaşkınca.

"Ah, ya!" dedi Eymen dişlerini sıkarak sabırsızca. Sonra birden omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Geniş göğsü, çılgınca hareket ederken içinden usulca çıktı. Peri dudaklarını birbirine bastırdı. Bu yaptığına bir anlam veremedi. "O..." Boğazını temizledi. "O zaman neden durduk?" Sesi meraklı, suali tedirgindi.

Eymen dudaklarına ufak bir buse bıraktı. Alnını alnına yasladı.

"Çok sıkısın."

"Bu kötü mü?"

"Kötü... Çok kötü sevgilim... Canını yakmak istemiyorum. Ama o kadar sıkısın ki canın istemediğimiz hâlde yanacak."

Peri o kadar şeyin içinde sadece *sevgilim* kelimesini seçmiş, gerisini duymamış, unutmuştu. Nazikliğini, kibarlığını hatta ona olan tükenmez tutkusunun önüne geçen merhametini bile... Bu adam ona bugün ilkleri mi yaşatacaktı? Dudaklarının heyecanla fısıldadığından bile haberi yoktu.

"Sevgilim!"

"Sevgilimsin..." dedi Eymen gerçek bir aşkla mırıldanarak. "Her şeyimsin."

Bunları öyle içten söylemişti ki kıza dünyaları bahşettiğinden habersiz, daha çok kendine söyler gibi dalgındı. Eymen başını oy-

natınca Peri elini farkında olmadan genç adamın kalçalarının sert kıvrımlarında gezdirdi. Bu masum dokunuş tahrik ve ayartma içerikliydi ama kız farkında değildi. Onun büyülü parmaklarının tenine her sürtünüşünde, Eymen acıyla inledi. Sonra içindeki yerini tekrardan ayarladı. Dudaklarını, dudaklarına kapattı. Nefesleri birbirine karışırken titrek solukları genzinden içeri ılık bir şarap mayhoşluğunda aktı. En uslanmaz kasları yavaş yavaş içine kayarken deli gibi dua ediyordu, *canını yakmamak* için. Usul usul gömüldü onun en kuytularına, en mahrem mabetlerine bir yangının korkusunu yerleştirdi. Ufacık bir itişle, naif engeli muazzam bir zafer direnişiyle aştığında, Peri'nin dudaklarından kopan acı çığlık ağzının içindeki ateş gibi soluklarında boğuldu. Genç kız tırnaklarını can acısıyla kalçalarına batırmış, başını geriye çekmeye çalışmış, dudaklarını büzerek öpüşmeyi sonlandırmak istemişti. Girtlağına dizilmiş solukları portakal büyüklüğünde boğazını acıtıyordu. Canı bir anda öyle vahşice yanınca nefesi kesildi.

Ona tüm dünyanın servetinden daha değerli bir hazineyi sunan kadının ıslak dilini emen Eymen, anlayışlı bir uslulukla durdu. Freni patlamış kamyon gibi içinde coşan arzuya inat, alnını alnına yaslarken "Özür dilerim, özür dilerim sevgilim, affet!" diye nefes nefese fısıldadı.

Peri, ellerini kasılan sert kalçalarından çekti. Beline doğru sürttü ve orada, elin altındaki kaslı yapısının titreşerek kasıldığını hissederek sırtına sarıldı. Sakinleşmek için, kocasının bedenine dokundu. Titrek kirpiklerinin sakladığı havuzlardan sular taşarken dudakları- nı ısırarak içindeki fırtınanın dinmesine, bedenini istila eden acısını geçiştirmeye çalışıyordu. İyice sıktığı kirpiklerini, hantalca kaldırdı. Göz kapaklarının arasına saklanmış, eşsiz bir inci gibi iri bir damla, yanağının kenarından süzülerek kulağına doğru aktı. Eymen o bir damla ummanın içinde boğuluyormuşçasına yutkunarak dudaklarını göz kenarına bastırdı.

"Ağlama..." diye fısıldadı üzgünce. "Ağlama Perim!" Dudaklarında, onun gözyaşının tadı vardı.

Peri burukça gülümsedi. Islak, pembe dili usulca üst dudağını yaladı.

"Hiç de bile! Ağ-ağlamıyorum!" dedi hıçkırarak.

İnsan mutluluktan da ağlardı, canı güzel bir şey için de yanardı. Artık onun kadınıydı sadece onun! Canıyla, kanıyla, etiyle, kemiğiyle ve her hücresiyle, ruhuyla onundu. Aslında ağlamak istiyordu. Ona sahip olduğu için, sadece onunla olduğu için, sımsıkı sarılarak aidiyetini hissederek hıçkırarak ağlamak... Ne kadar dengesiz olmuştu. Bedeninde yanan ateş, kısacık bir an çekilse de teninden, kocası ağırlığını üzerinden hafiflettikçe terleyen bedeninde değen ılık meltemle içinde sarsıntılı başka bir hareketlenmeye yol veriyordu. Yanıyor, titriyor, istiyordu. Kasıklarındaki sızıyla o ince nabız atışına karışmış istek gittikçe aklını başından alıyordu.

Eymen başını geriye çektiğinde, dudakları hâlâ gergindi. Canını yaktığı için bedeni kasılmış ve kaşları kendine olan öfkesiyle çatılmıştı. Anıden aldığı kararla geriye çekildi. Peri içinde bırakılan derin bir boşlukla, yoksunluk yaşadı. Bundan hoşlanmadığına kanaat getirdi.

"Canını yaktım." dedi adam suçlu suçlu. Sanki bunu bilinçli olarak yapmış gibi pişmandı. Sert yüz hatları bir anda değişmiş, ketum mimikleri geri gelmişti. "Belki de şimdi yap..."

Bir cüret anına denk gelen Peri ellerini kocasının kalçalarına indirdi. Sert yapısını sıkıca kavrayarak beceriksizce çimdikleyerek kendine çekiştirdi. Sonra da onu tahrik etmek için, bilinçli olarak okşamaya başladı. Parmaklarının altında pürüzsüz teni saran kasların isteyerek ona karşılık verdiğini hissettiğinde, solukları bir sobanın bacasından boşalan kızgın duman gibi boğazını yakarak dudaklarından firar etti.

"Eğer..." Yutkundu. Kurumuş boğazını, kavrulmuş dudaklarını nemlendirdi. "Eğer beni böyle yarım bırakırsan, seni öldürürüm Eymen Sancaktar!" Gırtlağını acıtan sesiyle zoru zoruna konuştu. Kahretsin! Tam bir azgın gibi hissediyordu kendini, edepsiz bir kadın... Sonra gülümsedi. Hayır! Âşık bir kadın...

Eymen gözlerini onun kararlı ürkekliğinin yanında cesur bakan gözlerine çevirdi. O yeşiller, sıcak bir yaz gününde ferahlama umudunu veren derin bir göl gibi içine çekiyordu kendini. Başını sallayarak çapkınca gülümsediğinde, gözlerindeki ışıkta ateşin çıngıla-

rı raks etti. Bu gülüş genç kızın yüreğini hızlandırırken soluklarını keskin bir bıçak gibi kesti. Arzu, şehvet, hiç bilmediği daha başka ayartıcı ne kadar duygu varsa gözlerinden yüreğine, en sonunda kasıklarına yerleşti.

"Bu benim ilk deneyimim ama baksana nazlanan hep sen oldun be adam!" dedi homurdanarak. "Sanki sana tecavüz ediyormuşum gibi hissetmeye başladım." Adama huysuz homurtuları eşliğinde sataştı.

"Tecavüz!" dedi Eymen şaşkınca.

Peri ciddi bir üzgünlükle onaylayan başını sallayınca masumca, Eymen yutkundu.

"Durum bu kadar kötü değil güzelim." dedi gırtlağını yırtan tiftikli sesiyle. Ve sesi anlayışlı, şefkat timsali hâline bürünürken "Canını yakmaktan korkuyorum..." diye kendini açıkladı.

Onun izni ve istekli duygularını yanına alarak içi rahatladı. Memnun bir biçimde, tekrar yerini alırken bu sefer ilki gibi şiddetli canı yanmamıştı kızın. Sıcak, sert ve garip bir biçimde can verircesine içinden ruhuna uzanan bir dokunuşla tamamlandı. Ama dudaklarını birbirine bastırmasına rağmen, göğsünden acı bir hırıltı yükselmişti. Onun canı yandıkça suçluluk azabına kapılan Eymen sanki savaşı kaybetmiş gazi gibi birden duraksadı. Kendi canı yanıyormuşça- sına, "Şimdi geçecek..." dediğinde yatıştırıcı sesiyle, Peri gözlerini araladı. Şirince burnunu çekip utanarak gülümsedi. Öyle mahcup, öyle masumdu ki gözlerindeki parlama, adamın yüreği onu koruma ve kollama güdüsüyle şişti.

"Geçti bile!" Islak kirpiklerinin arasındaki yeşilleri ürkek ve bir cam gibi berrakça parlıyordu.

"Emin misin? Eğer canın yanıyorsa, durabilirim. Bunu söylemen yeterli." Allah biliyordu ya şu andan sonra karısı yalvarsa dahi duramazdı.

Peri tırnaklarını hafifçe etine geçirdi. "Yalancı!" dedi eğlenerek.

Eymen gülümseyerek dudaklarına kapandı. Boğuk bir sesle tekrar sordu. "İyi misin?"

"Hı-hı!"

"Canını yakmıyorum değil mi?" Bunu söylerken yavaş tempo-

sunun arasından üzerine yıkılmamaya çalışıyordu. Onun için bu çok yeniydi ve onun buna alışmasına olanak sağlamak istiyordu.

"I... Ih!"

Eymen alnını alnına dayadı. Nefesleri bozulmuştu. Huzursuzlanan Peri bacaklarını kıpırdattı. Durumu rahatsızdı.

"Ne o, benimle artık konuşmayacak mısın?"

Kızarmaktan harlı bir sobaya dönen Peri usulca başını sarstığında Eymen'in alnı hareket etti.

"Öyleyse bir şeyler söyle Peri! Ne olursa olsun. Canını yakmadığımı bileyim. Rahatlayayım." Kız hiç konuşmayınca birden durdu. "Neden hiç konuşmuyorsun?" dedi kızgınca. "Ne istersen yaparım konuş artık."

Soluklarındaki ihtirası ciğerlerini zorlayan Peri yutkundu ve altından taşkın bir nehir geçiyormuşçasına sırtını büktü. Yuvarlak, okşanmak için titreyen kalçaları istekle hareket etmek için istem dışı havalanıp duruyordu. Acemiydi ama doğasında vardı kadınlık ve o içindeki arsız kadın kızıştıkça kocasına karşı ruh gibi olması imkânsızlaşıyordu. İçinde kabaran şehvet yağmur sonrası taşmış baraj gibi arzuya kapaklarını açıyordu. Islanıyordu Peri. Garip bir şekilde içi kaynarken ıslanıyor ve yanardağa düşmüş bir damla su gibi kendini çaresiz hissediyordu. Karnında şiddetli bir titreme, kasıklarında yükselen tuhaf bir ısı vardı. Utanıyordu. Anlamıyor muydu bu adam? Çekiniyordu bir şey söylemeye işte. Sonra kocası daha derinlerine haince bir ihtirasla kayınca yutkunarak zevkle inledi. Bedeni benliğinden ayrıldı. Eymen duralayınca işte o vakit kendini kaybetti.

"Daha... Fazlasını... Şey..." *Hızlı* ol diyemedi.

Onu anlayan Eymen başını kaldırıp gözlerine baktığında, arzunun kızgın okuyla göğsünden vuruldu. İnci misali solukları bir tesbih gibi genzine dizilirken sorununu kavradı. Yanında dayandığı elini çekerek baldırına hafifçe iki kere vurdu.

"Belime dola, böylesi daha rahat." diye usulca emretti. Dudaklarını ıslak gözlerinin sıcak çukuruna yasladığında, dünya durdu. Kocasının ufacık elleri, sırtını, belini ve kalçasını keşfederek titrekçe geziniyor, güçsüz bacakları bacaklarına utangaç bir açılıkla dolanıyordu. Islak dudakları, masumiyetin koynundan kopup gelmiş bebeğin

annesinin memesine yapışması gibi o da kocasının dudaklarına yapışıyor, ufak pembe diliyle ağzını yoklayıp tadını oraya mühürlüyordu.

Çok değil sadece saniyeler sonra, ateşe düşmüş odun parçası gibi alev aldı tenleri. Akşamın karanlığı kulübenin içini esir aldığında, artık iç içe geçmiş olan sadece bedenleri değil, birbirine kaynaşmış ruhlarıydı. Bir yangın büyüyordu, evreni yakıp kavuracak bir yangın. Bir şarkı çalıyordu kısık, titrek ve eşsiz. Daha önce hiçbir enstrümanın notasına konmamış haz dolu bir name. Kısık, titrek ve cesur... Arzulu, şehvetli ve istekli...

İçeride sadece onların hızlanmış hevesli soluk seslerine karışmış inlemeleri ve ateşi kuşatan arzularına vuran cama düşmüş yağmur damlaları yankılanıyordu. Kocasının her hareketinde tırnakları adamın tenine daha bir sert batıyordu ve dudaklarını ısırmasına rağmen ağzından kaçan haz dolu çığlıklarına engel olamıyordu. Bir süre sonra dalga dalga sarsılan bedeni arzuyla tepelere tırmanmaya başladı. Bulutlara ve hatta daha uçsuz noktalara... Bedeninden havalanan ruhu, özüne uzay boşluğundan bakarken tüm dünyası tepetaklak olmaya başladı. Kanı yanaklarından ve bedeninden nasıl bir hızla çekiliyor, kalbinin ritmi nabız nabız uğuldayan kulaklarında nasıl şiddetli duyuluyordu... Şaşkındı kız.

Kocasını kendine çekiştiriyor, günlerdir tek lokma yememişçesine yağmaladığı sert dudaklarını açlıkla öpüyor, acemice ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Vahşi bir kedi gibiydi. Tırnakları kanlı bir hilal damgasıyla kocasının tenini imzalıyor, dudaklarını ufak sivri dişlerinin arasına sıkıştırıp ısırarak emiyordu. İçindeki açlık doyuma ulaşamayacak kadar büyüktü. Doğuştan tutkulu bir kızdı Peri. Dağları un ufak edecek, gökleri yerle yeksan edecek şekilde içinde kabaran ateşiyle, hem kendini yakıyor hem kocasını tüketiyordu. Bu ilkti ve buna rağmen çok tecrübeli gibi hızla ve kıvrak bir şehvetle ona uyum sağlıyordu. Öyle ki bu dünyanın ötesinde daha farklı bir yerlerde, coşan bir çağlayan gibi eşsiz bir şiir gibi, şarkı gibi damarlarında akarcasına zirveye ulaşmaya çalışıyordu. Sabırsızdı, cüretkâr ve hevesli.

Kocasının ahenkli bir tenor gibi tenine her dokunuşunda, bozuk bir kemanın akor tutmayan telleri gibi gerilerek gırtlağını yırtan bir ritimde salınan bozuk soluklarından name olan sesi dökülüyordu.

Kocası onun eşsiz inlemelerinden ruhani bir şarkı yapmış, bedenini enstrüman gibi çalıyordu. Ve bir müptelanın altın vuruş yaptığı gibi, eşinin ona yaptığı o müthiş sert vuruşun sonunda dudaklarından kurtulan tiz çığlıkları, son sarhoşluğunun içinde boğuldu. O, kendini arzu dolu bir diyarda kaybederken kocasının aniden içinden çıkarak bacaklarının arasında rahatladığını hissettiğinde, dünyadan çoktan kopmuştu.

Zifiri bir karanlıkta asılı kalır gibi, tek başına bir hazzın titreşimleriyle çaresizce göklerde uçarken bir yoksunluk vardı ruhunda. O anda bile hissediyordu bu hazzı tek başına yaşamaması gerektiğini. Ve sonunda o uç noktaya dokundu, o muhteşem tat biraz yavan ama harika bir lezzet bıraktı ruhunda.

Korunmasız ve panik, endişeli ve umutsuz, mutlu ve keyifli o karanlıkta asılı aldı.

Peri hâlâ yaşadığı hazzın sarsıntısını üzerinden atamadan ürkek kuş gibi titrerken kocası onu kollarına aldı ve başını göğsüne yasladı. Tutuk soluklarının kesik sesiyle hırlayan geniş göğsü, hızla inip kalkıyor, derin nefesleri kuru bir diken gibi gırtlağını yararak kulağında uğulduyordu. Ve Peri de tıpkı onun gibi, nabız atışlarını hâlâ kulaklarında duyuyordu.

İkisi de nefeslerini düzene sokmaya çalışırken dermansız bir hastalığa yakalanmışçasına soluk almak için çırpınan hırıltılı göğüsleri, hızla kalkıp iniyordu. Terli bedenleri rahatlamak için biraz gerildi. Mutluluk diyarlarının o büyüleyici anlarından, gerçek dünyaya döndüklerinde, Peri birden yüzüne tokat gibi çarpan gerçekle, gözlerini sıkıca kapadı. Kalbine sapsız bir hançer saplanmış ve her solukta daha derinlerine ilerliyordu. Mutlu olması gereken anda, acı acı inle- di. Bedenindeki ateş usulca çekilirken buz tuttu şehvetin esiri olmuş masum teni. Kollarını kocasının bedenine iyice sardı. Isınmak, onun varlığının eşsiz tedavisiyle buz tutan bedeninin ısısını tekrar çıkarmak ister gibi, sımsıkı kenetledi kollarını iri bedenine. Hıçkırıklan kaçmasın diye dudaklarına kilitledi. Gözlerinin kıyısından tutamadığı yaşlar damla damla süzülüp erkeğin göğsüne döküldüğünde, çaresizliğine, biçareliğine ve yoğun savaşına üzülecek hâlde değildi. Adamın tenine ufacık bir gölet kurdu. Hayallerinin yüzdüğü, hiçbir

mucizenin gerçek olmayacağını gözler önüne seren, umutsuzluk havuzu... Ardından bir tane daha düştü hayali.

Eymen çenesini ipek dokulu saçlara sürttü. Dudaklarını mis kokulu başına dokundurarak derince soludu. Anlamıştı onun acısını... Ve bu sebepten sitem eder gibi dişlerini sıktı.

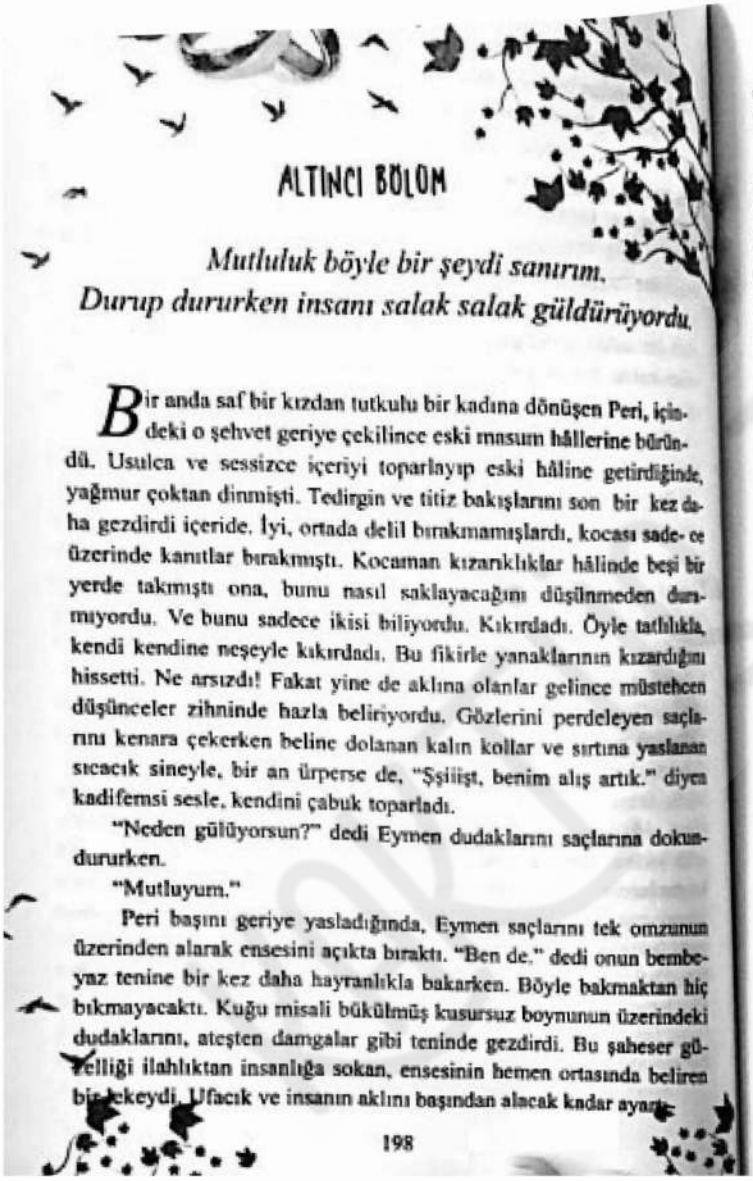
"Baştan konuşuldu bunlar Peri, baştan anlaşıldı." dedi vicdansızca. Kız buz tutan yüreğini soluklarıyla ısıtmaya çalışırken her ne kadar baştan konuşsa bile bunu yapması ve söylemesi, çok ayrı şeylermiş, o an anladı. Yıkıldı sanki içinde bir şeyler. Özenle ördüğü, gizli bir aşkla sıvadığı, umutla döşediği saraylarından geriye harabeler kaldı. Parça parça tükendi yine umutlarına vuran neşesi. Bu ağırdı.

"Bunu yapmak zorundaydım. Senin için, ileride, hayatını mahvetmemek için."

Peri, onun için *iyi* olanın bu olmadığını biliyordu. Bu onun mucizesi olurdu. Onun bebeğini bedeninde taşımak, hayatındaki tek sahip olduğu mucizesi olacaktı. Lâkin bunu kocasına söylemedi. Ona başından belirtmişti, bir süre demişti. *Bir süreye bile razıyım* diye onaylamıştı. Bozmadı sözlerini, yeminlerini... Uzaklaşmasından, onunla yaşayacağı bu eşsiz anların bozulmasından deli gibi korktuğundan, sustu. O, çocuk istemiyordu. Bunu en başından beri biliyordu. Ondan başkası dokunmayacaktı ki tenine, ondan başkasının bebeğini nasıl doğururdu? Ama Eymen sadece, *birkaç kısa zaman* demişti, bunun için yenilmişti bu akşam karısına. Güvenmişti. Haklıydı. Bunu ondan bekleyemezdi. Kandıramazdı kocasını. Aslında plan oldukça riskli bir kumardı. Yanlış oynadığı takdirde kaybeden artık sadece kendisi olmayacaktı. Aşk, kalp ruletiydi, şansı olmayan kaybedecekti. O ne kadar isterse o kadarlıktı yanındaki sultanlığının süresi ama bunu değiştirebilirdi. Ağlayan gözlerini acı çekerek kapattı gerçeklerin seyrine. En mutlu olduğu anda, en umutsuz zamanları düşünmek istemiyordu. Sonsuz bir tevekküle Allah'a dua ederek tüm içtenliğiyle tek sığındığı sahibine, Rabbine yakardı.

"Lütfen Allah'ım... Bizi birbirimize bağışladığın gibi, birlikte bir geleceğimizin olmasına da izin ver.

Âmin."

ALTINCI BÖLÜM

Mutluluk böyle bir şeydi sanırım.
Durup dururken insanı salak salak güldürüyordu.

Bir anda saf bir kızdan tutkulu bir kadına dönüşen Peri, içindeki o şehvet geriye çekilince eski masum hâllerine büründü. Usulca ve sessizce içeriyi toparlayıp eski hâline getirdiğinde, yağmur çoktan dinmişti. Tedirgin ve titiz bakışlarını son bir kez daha gezdirdi içeride. İyi, ortada delil bırakmamışlardı, kocası sadece üzerinde kanıtlar bırakmıştı. Kocaman kızarıklıklar hâlinde beşi bir yerde takmıştı ona, bunu nasıl saklayacağını düşünmeden duramıyordu. Ve bunu sadece ikisi biliyordu. Kıkırdadı. Öyle tatlılıkla, kendi kendine neşeyle kıkırdadı. Bu fikirle yanaklarının kızardığını hissetti. Ne arsızdı! Fakat yine de aklına olanlar gelince müstehcen düşünceler zihninde hızla beliriyordu. Gözlerini perdeleyen saçlarını kenara çekerken beline dolanan kalın kollar ve sırtına yaslanan sıcacık sineyle, bir an ürperse de, "Şşiiişt, benim alış artık." diyen kadifemsi sesle, kendini çabuk toparladı.

"Neden gülüyorsun?" dedi Eymen dudaklarını saçlarına dokundururken.

"Mutluyum."

Peri başını geriye yasladığında, Eymen saçlarını tek omzunun üzerinden alarak ensesini açıkta bıraktı. "Ben de." dedi onun bembeyaz tenine bir kez daha hayranlıkla bakarken. Böyle bakmaktan hiç bıkmayacaktı. Kuğu misali bükülmüş kusursuz boynunun üzerindeki dudaklarını, ateşten damgalar gibi teninde gezdirdi. Bu şaheser güzelliği ilahlıktan insanlığa sokan, ensesinin hemen ortasında beliren bir tekeydi. Ufacık ve insanın aklını başından alacak kadar ayartıcı.

ci. Dudaklarını usulca o bene dokundurarak dudaklarını damgaladı. Peri ürpererek nefesini içine çekerken kıkırdadı.

"Bunu sevdim." diye mırıldandı Eymen. Islak, sıcak, kıvrak, şehvetli dilini üzerinde tahrik ederek gezdirdi. Sonra boynuna dokundurdu ıslak dudaklarını. Kız, gözlerini sımsıkı kapattı. Kollarında hızla titredi. Henüz yeni ayrılmıştı bedenleri birbirlerinden. O mahrem kokuları bile üzerinde damga gibi duruyor, öpüşlerinin tahrişleri mühür gibi al teninde can buluyordu. Ve Eymen tekrar onu istiyordu. Bu öyle bir istekti ki arının bala alışması, uyuşturucu müptelasının damarlarına yakan o bağımlı tutku gibi... Doktorundan şifa dilenen hasta gibi, iyileşmesi imkânsız derdin dermanını bir parça efsunda bulan ahmak gibi... Onu zaman tanıyarak şu anda tek yapmaları gereken gidip bir duş almak olmalıydı. Lâkin bırak zaman tanımayı, tekrar içinde olmak için can veriyordu. Oysa bir kere yapınca rahatlayacağından bahsedip durmuştu bunca zaman boyunca. Ancak bir kere değil, bin kere olsa, yine doyamazdı onun tadına, bunu şimdi daha iyi kavrıyordu. Karısının teninde, kendi mahrem kokusunu algılıyordu. Usulca sürttü burnunu hızla kabaran damarın üzerine, kulağına doğru ayartarak çıkardı. Kız titredi. Bu erkeğin hoşuna gitti. Peri'nin tenini, kendi teniyle, kokusuyla, dokusuyla, imzasıyla, mühürlemişti.

"Elimden gelse seni bugün buradan çıkarmazdım. Hiçbir kuvvet seni bu gece kollarımdan koparamazdı. Ama malum, telefon geldi. Sana doyamadım ki şimdi bırakıp da nasıl gidebilirim?"

Peri dudağının kıyısını dişledi. O da farklı değildi. Utandı ama mahcupça gülümsemekten kendini alamadı. Mutluluk böyle bir şeydi sanırım. İnsanı durup dururken salak salak güldürüyordu. Sanki bir düş görüyordu. İçinde umutları, cebinde hayalleri vardı. Bu deli aşkın onları aldatmasından ve tüm yaşadıklarının bir balon gibi umutlarından uçup gitmesinden korkuyordu. Dudaklarını kocasının dudaklarına dokundurdu. Bu işin, bu kadar cezbedici bir eylem olmasını, katiyen beklemiyordu. İştah açıcı olduğunu, kendine saklardı. Oysa önceden konusu bile pek bir iğrenç geliyordu.

"Kalalım."

"Ama bi-bizi bekliyorlardır." dedi Peri, kocasının kollarında yüzünü ona dönerek.

"Beklesinler."

"Haber verdik. Geliyoruz dedik."

"Olsun."

"Anlayacaklar."

"Bu umurumda bile değil, senden kopmak istemiyorum, bedeninden kopmak istemiyorum. Ve şimdi yine seninle olmak istiyorum."

"Yanındayım." dedi kocasına sokularak. Narin kolları belini sımsıkı sarmıştı.

"Daha yakınımda olmalısın Peri."

"Böyle mi?" dedi Peri muzırca biraz daha sarılarak. Başını göğsüne yasladı.

"Daha yakın!"

"Daha ne kadar yakında olabilirim ki? Bir olduk neredeyse." dedi Peri saf saf çıkışarak. Daha sıkı sarılırken anladığı gerçekle, utanç içinde başını kocasının göğsüne gömdü. "Çok hainsin Eymen Sancaktar. Kötüsün!" Hızla, kocasının kollarında arkasını döndü küs küs. Onun kopmasına engel olan Eymen daha sıkı sarılarak beline, başını aşağıya eğdi.

"Çok istiyorum."

Ateş gibi aç olan dudaklarını karısının boynunda uslanmaz bir açlıkla, usulca gezdirdiğinde, Peri dişlediği dudaklarıyla gözlerini kapamamak için kendisiyle savaş veriyordu. O sırada ateşte bir çınlama ve parlama oldu. Eymen hiç istemese de başını kaldırdı. Ateşe baktığında, kaşlarını çatarak yanan şeye sinsice gülümsedi. Peri onun neden gülümsediğini anlamadığından, suçluca dudağını dişleyerek acıtasıya, kocasının kollarının arasında yönünü ona döndü. Yüzüne bakamıyordu. O kadar cesur değildi. Yanakları kızarıyor ve mahcup mahcup ışıldayan gözleri ondan kaçıyordu.

"Gitmiyor muyuz?" diye sordu hatasını saklamak için, suçunu örtbas ederek.

"Deli karım benim!"

Karım... Kelimesi ilk defa, o anda anlam buluyordu sanki sesinde. Titredi bu ifadenin ağırlığıyla yüreği gibi bedeni de.

Eymen parlayan bakışlarını ateşten, karısına çevirdiğinde, pervasız yüzüne vuran ateşin raksıyla, muzırca gülümsüyordu. "Ateşi söndürmeliyiz önce." Edepsiz bir tonda, ne yaptığını ve istediğini bildiğini özellikle belirten bir tutumla söylemiş, bu da yetmeyerek belinin en uslanmaz bölgesini sıcaklığın kaynağına yaslamıştı.

"Çok sıcaksın... Kutupta donmuş evsiz gibi ateşe davet ediyorsun."

"Çok kötüsün, mahsus mu yapıyorsun?"

"Çok ciddiyim karıcığım, ateşi söndürmezsen rahatsız oluruz, aklımız kalır. Tedbir şart." diye soluk soluğa alaylı ses tonuyla mırıldanmaya devam ederken sertleşen kasıklarını olması gereken yere basıyordu.

Ahlaksız bergele! Ufacık imalarıyla, edepsiz sözleriyle, ateşli oyunuyla baştan çıkarıyordu. Onun yüreğini böylesi bir coşkuyla ateşlere salmaya ne hakkı vardı. Karnının altında baş gösteren ısınmayı ve kayganlaşmayı yok sayan Peri, vakar kuşanan saf arzulu bakışlarını kocasının gözlerinden ürkekçe çekerek göz kapaklarını yarıya kadar indirdi. "Eymen, neden utandırmak için özellikle uğraşıyorsun?"

"Kızarınca, yemek için can atılan yasak bir elma gibi çok daha çekici oluyorsun bahar gözlüm."

"Kızdırınca sen de bir o kadar itici ve çekilmez oluyorsun. Sert bir kaya gibi!"

Eymen karısının çenesini kaldırarak gözlerini görme isteğiyle yandı. "Çok tedbirlisin."

İçin için pişmanlıkla kavrulan Peri, yanağının iç kısmını acıtasıya dişledi. *Çok da ahmaktı, nasıl fark etmeyeceğini düşünürdü ki?* "Enişten kızar mı?" diye sordu mahcupça. Gözleri artık kül olmaya başlayan battaniyeye kaydı ve üzerinde giriştikleri iş aklına gelince derince iç geçirdi.

"Neden kızsın?" dedi Eymen ellerini yuvarlak omuzlarına çıkarıp başını aşağı eğdi.

"Adamın battaniyesini yaktın ya, neden olacak?"

"Kızarsa ona yenisi alınır." Karısının yanağının üzerinde parmaklarını gezdirdi. Sonra başparmağını büzülmüş dudağının üzerine bastırıp aralayarak iç kısmındaki ıslaklığı dudaklarına yayarak derince iç çekti.

"İzinsiz kullandık eşyalarına ve içlerinden bazıları kaybolda, anlayacak. Bu utanç verici!"

"Değil." dedi kocası. "Bizden şüphe bile etmez merak etme, Peri. Takma kafana yıkamaya gönüldük deriz için rahat edecekse... Ufacık dilinle yalayarak başına çıkardığın şu tatlı dudaklarını gözlerime sokmaktan vazgeç! Ah, böyle büzüştürme meselâ..."

Peri bakışlarını ateşten ayırarak kocasına çevirdi. Çekinerek bakarken yanakları kızarıyordu. O böyle edepsizce konuştukça utancından kıvranıyordu. Dudaklarını kemirerek "Şey... Yıkanmadığını anladığında onun yokluğunu fark eder mi peki?" diye konuyu değiştirdi.

"Kesinlikle fark edecektir ama bunu bizim yaptığımızı bilemez." Eymen haylaz bir göz kırpışla, karısına uzandı. Ellerini beline sardı. Sıkıca bedenini kendine yaslarken dudaklarını şaşkınlıktan aralanan ıslak dudaklarına kapamıştı.

Kocasının göğsüne yaslanan Peri kollarını boynuna uzatırken göğüsleri kocasının sert ve düz olan sinesinde ezildi ve bilinçsizce kasıklarını onun sertliğine yasladığında, soluksuz kalarak inledi. Onun hâlâ hazır ve sert olmasına şaşırdı. İçi karıncalanmıştı. Ve Eymen kasıklarını ona keyifle bastırınca dudaklarından firar eden inlemesi adamın ağzının karanlığında boğuldu. Eymen bundan memnun olarak biraz daha sataştı arzusuna. Dudaklarını ateşlice sömürürken ellerini belinde oynatıyor, dolgun kalçalarını kabaca iri elleriyle mavkılıyor, kızı sabırsızca kendine çekiştirip ateşlere atıp duruyordu. Sonunda elleri kalçalarına kaydığında, Peri dudaklarını ondan zorlanarak kopardı. Nefes nefese bir hâlde "Şimdi gitmeliyiz. İçimi rahatlatan sözlerin pek başarılı olaması da güzeldi." diye kıkırdadı.

"Biraz sonra gideriz güzelim, şimdi işim var." Ateşten bir darbe gibi içine işleyen bir buse daha bıraktı. Ayrılamıyordu ki, sanki her dokunuşuyla arınıyordu geçmişinden.

"Eymen!" dedi kızgınca. "Yemeğe bekliyorlar. Hadi lütfen, zaten utanıyorum. Duş alacağız daha. Hem fazla zorlama beni."

Eymen dudaklarını yanaklarına dokundurdu. Sonra yavaşça çenesini kaydırdı. Oradan boynuna doğru bir yol izledi. "Cesur karım nereye gitti benim?" diye huysuzca homurdandı. Peri, kocasının omuzunu vurarak geriye çekildi. Eymen başını yukarı kaldırdığında, karısı iyice kızarmış, ağzının içinde huysuzca homurdanarak ondan kaçış her yere bakıyordu. Dudakları neredeyse yüzüne yayılmış olan Eymen gevrekçe gülümserken Peri bakışlarını ona çevirdi.

"Gülmeyi kes!" derken öfkesi gerçekti.

"Sen, o cesur karım bu gidişle biraz zor günlerin. Böyle devam ederse, hayal kurarak kalırsın". Mutluluktan çıldıran Eymen bu hayatta uyup dudaklarını birbirine bastırdığı hâlde, yine de kendine engel olamıyordu. Geniş göğsü huzurla kalkıp inerken gırtlağından dökülerek nöbeti tutmuş bir hasta gibi hırıltılar kaçıyordu. Peri çocukça bir taarruzla ayağını yere sertçe vurarak "Bu gece, üzerinde bir bulut olsun istemiyorsan..." diye cansız tehditleriyle homurdanarak beceriksince kapıya yanaştı. Kocası ona uzanana kadar kapıyı açıp dışarı kendini çoktan atmıştı.

Az sonra Eymen ateşi söndürüp şöminenin içini temizleyerek kapıya yöneldiğinde, Peri atın yanında durmuş, kollarını bedenine sararak üşümesini geçirmeyi sağlıyordu. Ama üşüdükçe dişleri birbirine vurduğunda çıkan sesi daha farlı olmaya başlıyordu. Her yer karanlıktı. Ortamı sadece ayın şavkı aydınlatıyordu. Birkaç zülüf şakaklarına düşmüş, gözlerini kapatmış, ormanın sesini dinliyordu. Saçı başı darmadağınıktı. Güzel bir uğraştan çıktığı o kadar belliydi ve o kadar masumdu ki verdiği falsonun farkında bile değildi. Eymen de seslenmedi. Onu üzmemek için, bunu görmemezliğe verdi.

Kapıyı kilitleyip anahtarı kapının üstündeki girintiye koydu. Omzunun üzerine attığı nevresimi, karısının titreyen omzuna nazikçe örterken dudaklarını saçlarına değdirdi. Derince koklayarak öptü. Ellerini onun narin bedeninde gezdirip ısınmasına yardımcı oldu.

Peri, titreyen nemli bedenine nevresimi sararken "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. Dişleri hafifçe birbirine çarpıyordu her kelimede. Çenesini kasarak titremesini engelledi.

Az sonra ata binmişler, evin istikametine yönelmişlerdi. Üşüyen sırtını kocasının sıcacık olan geniş göğsüne yaslayınca beden ısısı da eski hâline dönmüştü. Bu adam her daim soba gibi yanmak zorunda mıydı? Kütüktü işte, şömineye atılmışçasına için için yanan, onu ısıtan bir kütüktü! Gülümsedi. Etraf hayli karanlıktı. Yağmur henüz durduğu için, her yer alabildiğine toprak kokuyordu.

Sırtını kocasının sıcacık göğsüne dayayarak rahat bir oturma sağlamaya çalıştı. Ama yol uzadıkça bu pek mümkün olmuyordu. Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanmaya başladığında, bedeni tuhaf bir acıyla sarsılıyordu. Kasıklarının ağrıdığını yeni fark ediyordu. Hafif sızıyla kalçalarını tekrar oynattığında, huzursuz bir kıpırdanışla kasılan Eymen gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı.

"Peri! Eğer kıpırdamaya devam edersen, seni ağaçların birine yaslarım..." dedi hırıltılı sesiyle azarlayarak. Kızgınca aldığı nefesleri, buhar olup geceye karıştı.

Peri kaşlarını çattı. "Ne... Ne yani sırf kıpırdandığım için, beni burada mı bırakacaksın?"

Onun bu saf tepkisine şaşakalan Eymen, birden dengesizce gülümsemeye başladı. "Hayır, safım benim, sana kıpırdamaman gerektiğini göstereceğim."

Gözlerinin önündeki kalın perde kalkan saf Peri, onun söylediği edepsiz çağrışımla bu sefer soğuktan olmayan bir gerekçeyle titredi. Dudaklarını büzdü. "Terbiyesiz!" dedi homurdanarak. "Hem ben saf değilim, artık hiç değilim!" diye konuşması sonuna doğru fısıltıya dönüştü.

Eymen kolunu biraz daha sıklaştırdı belinde. Kalçalarını sertleşmiş kasıklarına iyice yasladığında, ona sahip olan ve masumiyetini tüketen varlığını hissettirdi. Ve bu ondan çok kendisini baştan çıkarttı, homurtular eşliğinde inledi.

Üzerine ağır bir yük çökmüşçesine soluksuz kalan Peri, kaskatı kesildi ve kocası başını aşağı eğdi. Kulağının dibine sokulan sesi fırtınayı ardında bırakan fısıltıymışçasına tüylerini ürpertti.

"Kolay öğreniyorsun ama hâlâ safsın!"

"Eymen... Çok terbiyesizsin!"

"Hayır, terbiyesiz değil, ben senin kocanım."

Bunu söylerken gurur tınısı mı duyuluyordu sesinde? Biraz sonra kızın hareketleri devam edince anlayışlı bir şekilde usulca sordu. "Canın acıyorsa yürüyebiliriz? Az kaldı zaten."

Utanç içinde kıvranan Peri biraz düşündü. Ona acıdığını, söyleyemezdi ama acıyordu, lanet olsun cidden uyuşmuş gibi acıyordu. "Sanırım... Dayanabilirim, madem az kaldı, sorun değil!" Ah bu kocaman bir yalandı! Birkaç saniye daha böyle giderlerse attan indiğinde, kesin penguen gibi paytak paytak yürüyecekti. Uf! Ne menem bir şeydi bu sert eyer ve bu gece ata binmek hiç çekici gelmiyordu artık, hele kocasıyla hiç!

Eymen çenesini başına yaslayıp saçlarına sürttü. Sıkıca sarıldı karısına. Çok fazla değil, zaten on dakikaya kalmadan evin bahçesine gelmişlerdi. Bahçenin girişinde, yaşlı seyis onları bekliyordu. Önce Eymen atın ritmik adımlarını durdurdu. Seri bir hareketle indi. Kollarını karısına uzattı. Centilmen bir tutumla, onun inmesine nazikçe yardımcı olmak istedi. Peri ellerini kocasının omzuna koyarak eyerden kayarak indi. Ayakları yere bastığında, derince bir "Oh!" çekti. Bunu gören kocası çarpıkça sırıttı. Peri bakışlarını homurdanarak kaçırdı. Seyis atı alarak uzaklaşmıştı. Eymen karısının üzerindeki nevresimi düzeltti ve saçlarını geriye çekerek yüzünü açığa çıkardı. Peri ona şaşkınca bakarken Eymen onun yanaklarını ellerinin arasına aldı. Dudağının üzerine uzun bir buse bıraktı.

"Biz meraktan çatlayalım, siz daha burada durup yiyişin." demişti ki Ecem, Peri yerinden korkuyla sıçrayarak suçluca geriye çekildi. Utançtan yüzü kızarırken görümcesine ürkekçe baktı.

Ecem kıkırdayarak "Korkma benim, şaşkın; annem ya da halam, enişte, ablam, Ercan, Sercan hatta çenesi ebemin don lastiğine dönen Sevim..." demişti ki haylazca, Eymen sertçe kükredi.

"Ecem, kapa o koca ağzını!"

"Haaa, unuttum de mi? Ay Pelin vardı bir de. Yazık masum gözleri bu müstehcen görüntüyle kirlenecek."

"Ecem!" diye buyurarak uyardı Eymen.

Kayıtsız duruşuyla öfkelerinin hedefi olan Ecem, umursamazca omzunu sarstı. "Hatta hepimiz birden bile olabilirdik. Cık, cık, cık! Açık hava erotik film gibi." Başını sarstı onaylamaz haylaz bakış-

larla. Peri yanağının iç kısmını utana sıkıla dişlerken "Senin dilini koparmak lazım edepsiz. Karşımda dururken bile destur alman lazım. Ben senin abinim, arkadaşın değil!" dediğinde Eymen ciddi bir kızgınlıkla, Ecem kıkırdadı.

"Onu zaten biliyorum şaşkın. Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Boynunu kıracağım."

"Kıyamazsın."

"Saçlarını yolarım bücür."

"Kıyamazsın abi, bu hakkı seneler önce kaybettin."

"Kıyma yaparım seni dilli düdük!" dediğinde Eymen, ona alayla gülen Ecem ciddi bir bakış attı. "Hadi annemler sizi bekliyor, karının yanında bana hava atma, çakma taş fırın. Kılıma dokunamazsın. Kılıbık mı olmuş abişim?" diye arsızca cırlarken, "Hadi. Meraktan öldüler zaten. Ben dedim onların keyfi yerindedir. Her yerde kalpler uçuyor bakın, gözleri aşktan kör olmuştur, rahat bırakalım romantik âşıkları diye ama..."

"Ecem, dilin kopsun..." diye söylenerek konuşmasını ağzına tıkayan kişi bu sefer, çileden çıkan Peri oldu. Ah ayakkabıları neredeydi? Kafasını yarası gelmişti.

"Aha, körle yatan şaşı kalkarmış. Daha ilk seferinde kör olmuş bu kız... Bana ne diyor..." dedi Ecem anladığı gerçeği dile arsızca vurmaktan çekinmeden.

"Ecem! Abin yolamaz ama ben pekâlâ da saçlarını çok güzel yoluyorum bilirsin. Delirtme istersen beni." dediğinde Peri, onların bu hâlleriyle eğlenen Eymen geriden gelen derin bir kahkaha patlattı. Peri kocasına kızgınca bakınca "Sen de bir Nebahatlaşma başlamış karıcığım. O söz anneme ait." diye tatlılıkla sataşıyordu.

"Kes sesini!" dedi Peri utancından yerin dibine girerken. Abi, kardeş ne arsızlardı bunlar böyle...

Eymen kolunu karısının omzunu atarak kapıya yönlendirirken Peri, küs bir nazla geriye çekilmeye çalışıyor ama kocası buna kati yetle izin vermiyordu. Ecem ise homurdanarak çoktan içeri girmişti.

Peri kapıdan içeri girdiğinde, "Eymen, ben onların yüzüne bakarsam anlarlar, girmeyelim salona. Hemen odama çıkayım, sen hasta de hatta öldü de." diye tembihledi.

"Saçmalama, nereden anlasınlar, alnında da mı yazıyor?" dediğinde kız, kocasına iç çekerek baktı ve tam rahatlayacakken Eymen onun nefesini kesmekte gecikmedi. "Henüz yüzünde delil bırakmadım. Hepsi hazinede saklı, boynunda, göğüslerinde ve..."

"Yeter." dedi dişlerini sıkarak. Daha fazla kızarmıştı. Ve bir de az önce ağrıyan kasıkları şimdi daha farklı bir şekilde sızlıyordu. Özlemle, arsız bir şehvetle... Bu edepsizliğe öfkelenen Peri dirseğini kocasının kaburgasına vurdu. "Uff! Hemen odaya çıkacağım. Sen böyleysen, Nebahat annem beni utancından öldürür."

Eymen karısına baktı. Tekinsiz ışıkların sardığı tehlikeli gözleri, sinsice parlıyordu. Ona bulaşarak bu utangaçlığını bertaraf etmeye yöneldi. "Ya... Demek hemen odamıza çıkalım, tamam, bana La Fontaine'den masal mı anlatacaksın en erotiğinden?" dedi kulağına işlerek.

Peri kızgınca dirseğini böğrüne bir daha gömdü. "Uyuzluk yapma, öyle demek istemediğimi biliyorsun!"

"Ben de onu diyorum karıcığım. Hemen odamıza çıkalım, ben sana en masum masalları anlatırım ama senin için fesat. Duş alırız, kıyafetlerimizi değiştiririz sonra da azıcık..." Peri kızgınca kolunun altından çıkıp, önden sinirli sinirli yürürken Eymen istediğini almanın haklı gururunu yüzünde taşıyarak gülümsedi. İşte şimdi bir şey anlamayacaklardı. "Benim karım!" dedi huzurla kafa sallayarak. "Deli karım!"

Peri salonun kapısında göründüğünde, Nebahat Hanım sandığının aksine endişeyle hemen kapının yanına geldi.

"İyi misin kızım?" Endişeli bakışlarını kızın keçeleşmiş kara saçlarında ve pejmürdeye dönmüş, üzerine aldığı nevresimde gezdirdi.

Peri çekingen bakışlarını içeride gezdirdi kısacık, tedirgin bir sesle, "İ-iyi akşamlar." dedikten sonra millete, kayınvalidesine baktı. "İ-iyiyim..." demişti ki hapşırdı. Burnunu çekti. Saçlarını gözlerinin önünden çekerek "İyiyim anne! Sadece biraz ıs... Hapşuuu! Islandık." dedi.

Nebahat Hanım'ın dudakları şaşkınlıktan aralanırken gözlerinin parladığını fark edemedi. Bunu anlayan genç kız, hafifçe gülümseyerek göz kırptı kayınvalidesine. Nebahat Hanım içten bir şekilde

gülümsedi. "Sevindim *annem.*" Ona, anne demişti, hem de başına ekleme yapmadan, içinden gelerek istekle...

Eymen içeri girdiğinde, Ercan koltuğunda yayılarak "Usta fırına mı patlattın, ormanı mı fethettin, bu ne hâl?" diye dalga geçerek kükürdadı.

Eymen perişan vaziyetine hayretler içerisindeki toplulukla bakarak "Hayır kasırga koptu, birazdan kıyamet çıkacak en kralından!" diye ona çanak tuttu. Karısının yanına yaklaştı. Annesine bakarak "Anne biz odaya çıkıyoruz, yemek hazır olunca seslenir misin? Şu kıyafetlerden kurtulalım." dediğinde hiç umursamadan karısının omzuna kolunu attı. Herkes bu yakınlaşmanın seyrine şaşkınca bakarken, kimse ağzını açmadı ama bıyık altından keyifle gülmeye devam ettiler. Eymen narin bedeni usulca kendine çekti. Sonra da kapıya yönlendirirken Peri ona kaşlarını çatarak kızgınca baktı. Nebahat Hanım aylar sonra keyifle iç geçirdi. Çocukları şimdi tam olmuşlardı ve kadının içi mutlulukla dolmuştu.

Her işte vardır bir hayır, diye boşuna demiyorlardı. Arkasını döndüğünde, mağrur bakışları Eray Bey'le çakıştı. Onun da gözünden bir şeylerin kaçmadığını anlaması, fazla uzun sürmedi. *Tilki herif, bir şeyi de ballandırarak anlatmasına müsaade etmiyordu!* Omzunu sarstı.

Suçlu bir duruşa bürünen Peri merdivenleri çıkarken kocasına kızgınca bakarak sitem etti. "Allah razı olsun Eymen Sancaktar, sayende hiçbir şey fark etmediler!"

"Sağ ol meleğim, sayende..."

"Düğün gecesinde gerdeğe giren gelin izlenimi verdin onlara, rezil oldum."

"Bunu birlikte yaptık, suçlama beni! O işi birlikte hallettik." diye gururla takıldı Eymen.

Peri, onun alaylı sesiyle yüzünü astı. "Uf Eymen, çok rahatsın, işin gırgırındasın hâlâ. Ne geniş mezhepsin sen ya!" Merdivenleri hızla çıkıp küşçe odalarının kapısına yaklaştığında, birden ayakları yerden kesildi. Allahtan çığlık atmamıştı.

"Şşşişt! Sessiz olmaya çalış Peri." dedi Eymen iç geçirerek. "Aslında, sen de biraz rahatlasan sevgilim. Suç işlemedik, birlikte olduk,

her kart, kocanın yaptığı gibi." diye huysuzca söylendi. Peri düşmemek için kollarını kocasının boynuna sararken afallayan bakışlarını etrafta gezdirdi. Kocasının omzuna birkaç defa uyarırcasına vurdu.

Horozlanarak "Eymen çıldırdın mı? Rica ediyorum indir beni! Hey Allah'ım! Biri böyle görecek. Rezilliğimiz ayyuka çıkmadan bırak." diye tedirginice fısıldadı. Gözleri hâlâ etrafta ürkekçe dolaşıyordu.

Eymen kapıyı ayağıyla iterek açtı ve tekrar ayağıyla kapattı. "Görsünler... Karım değil misin?"

"Ben önceden de karındım, hatırlarsan!"

Kirpiklerini kırpıştıran Peri, utanarak bakışlarını kaçırdı ve başını kucağına eğdi. Kocası ilk defa onu kucağına alıyordu ve bu hissi sevmişti. Kalbi yine hızlanmaya, karnında tuhaf kelebekler uçuşmaya başladı. Eymen alnını alnına dayayarak yatağa yaklaşırken "Peri... Güzel Perim, utanma ne olur... Gözlerini, gözlerimde bekleyeli öyle uzun bir vakit geçti ki sanki asırlar devrildi üzerinden. Sadece bak! Bir an olsun gözlerini çekmeden bak, olmaz mı?" diye dertlice fısıldadı.

"Nasıl olur daha az önce bakıyordum sana... Tüh!" dedi kız arsızca mahcubiyetini yırtmak ister gibi lakayt bir tavır takınarak. "Demek o kadar yaşlandım, artık ilgini çekemem desene. Çok yaşlanmış olmalıyım."

Eymen muzırca gözlerini kıstı. "Sen şimdi benimle dalga mı geçtin?"

"Yok, canımım... Hiç yapar mıyım?"

Eymen tek kaşını kaldırınca şuh bir kahkaha patlattı. Karısını yatağın üzerine nazikçe bıraktı. Daha ne olduğunu anlayamadan kız, yatağa sırt üzeri yıkılırken üzerine tırmandı. Onu kaçamayacağı şekilde altında hapsetti. İri bedeniyle nefes alma imkânı bile sunmadan, üzerine bir kürk gibi gerilmişti. Ve lanet olsun, sıcacık olmuştu bedeni de ruhu gibi... Üşümesi de geçmişti.

"Benimle dalga geçtin, cezalısın."

Kız gözlerini yapmacık bir korkuyla irileştirdi. Kollarında olmaya alışması ne çabuk olmuştu? Sanki hep buradaydı, yeri hep burasıydı. Hiç yadırgamıyordu.

"Ah! Peki, cezam ne olacak hâkim bey?" Gözleri parladı. "Çekmeye razıyım." Kollarını kocasının boynuna doladı.

Eymen dudaklarını burnuna dokundurarak ıslak bir buse koydu. "Senin cezan, benimle olmak..." dedi dudaklarına kapanarak. Kız konuşma hakkı tanımamıştı. Tanısaydı, cevabı *memnuniyetle* olacaktı.

Bir süre sonra duşlarını alarak yenilenmiş vaziyette, üzerlerini değiştirdiler. El ele odalarından çıktılar. Merdivenin önüne gelince birbirlerinden ayrılıp yan yana ama gözleri hâlâ birbirlerinde salona ilerlemişlerdi ki merdivenin başında Pelin'i gördü Eymen. Eteğinin iki yanından tutmuş, ince keten kumaşı iki parmağına sıkıştırmış, prensesler gibi dönerek kendi kendine gülüyordu. Öylesine tatlı, öylesine eşsizdi ki bu hâli, çizgi filmdeki prensesler gibi duruyordu. Eymen ve Peri durdular. Onun bu şirin hâlini izleyip keyfini çıkardılar.

Pelin birden durunca çok dönmekten başı döndü. Yerinde dengesizce durmaya başladı. Tam düşecekken Eymen öne atılıp kollarına alarak yukarı doğruldu. Ufacık bedenini göğsüne yaslayıp "Düşeceksin meleğim, o kadar dönülür mü?" diye söylendi.

Pelin önüne gelen saçlarını kenara çekti. Hâlâ dayısına tuhafça sarsak bakıyordu. "Ama men dans bapıyoyum dayı... Pyens meni dansa taldıydı. Onu unuttun akıyyım."

Eymen kaşlarını çattı. "Pyens ne ya?"

Pelin ufacık elini ağzına kapayarak tatlıca kıkırdadı. "Çen de hiç bi şey bilmiyon dayı ya... Hayal, hayal!"

Eymen kaşlarını kaldırarak "Ha!" dediğinde hâlâ anlayamayarak karmaşık kelimeleri, karısına soru sorarcasına bakıyordu.

Muzırlığı üstüne üniforma diken Peri, başını sarsarak kıkırdadı. "Hakikaten Eymen, çok cahilsin, sen de hiçbir şeyden anlamıyorsun." dedi Pelin'e göz kırparak. Sonra kocasının kaşlarının çatıldığını görünce "Prens onu dansa kaldırmış, görmedin mi sırım gibi yakışıklı adamı? Cık, cık, cık!" dediğinde başını sarstı. "Kör herif seni!"

Genç adam evreni sarsan neşesiyle gür bir kahkaha atarak salonun kapısından içeri girdi ve girdiği gibi de gülümsemesinin ağzında donması bir oldu. Keza içeriyi ansızın öyle bir sert kükreyiş kaplamıştı ki, Pelin korkarak kollarını dayısının boynuna sarmış, yüzünü boyun köküne gömmüştü. Babasının öfkeli hallerine hâlâ alışamamıştı.

Rüzgâr bağırdıktan sonra bir daha karısına dönerek tısladı. "Esme!" Kızı ürkütmek istememişti fakat şu anda bu düşüneceği en son şeydi. Dünyası tepesine çökmüştü canını o adamın kollarında bir kez daha görünce. Önce Pelin, şimdi de kızı Pelin! Öfkesi azgın bir nehir gibi damarlarında coşup çağlıyordu. "Kızı hemen onun kollarından al, Esme!" diye kükredi şaşkın karısına. Kızını o adamın kollarında görmeye tahammülü de sabrı da yoktu. Ona nasıl dokunurdu? Onun kızı... Pelini!

Esme şok olmuş bir biçimde, rengi gitmiş kocasına bakıyordu. Çok zaman sonra Rüzgâr, eski Rüzgâr gibi ölüm soğukluğuyla Azrail benliğini kuşanmış, buz gibi bakıyordu herkese. Yine gözleri nefret kuşanmış, sözleri hiddetle salınmıştı kasılmış dudaklarından. Nitekim Esme bu kara, ölüm kusan bakışlarını bildiğinden, korkuyla yaprak gibi titriyordu. Elini karnına koymuş, sanki bebeğine bir şey olmasından korkar gibi bir adım geriledi.

Eymen çocuğu yatıştırmak için sırtını okşarken usulca karısına döndü. "Pelin'i alıp yukarı çıkarır mısın?"

Peri'nin gözleri irileşerek annesine baktı. Kocasını, bu kara gözlü asi adamla nasıl tek bırakırdı? Nebahat Hanım anlayışla yanlarına yaklaştı. Torununa uzanırken "Çocuklar, sakin olun, kızı korkutuyorsunuz! Bakın nasıl da sindi yavrum, delirdiniz mi?" diye üzgünce uyararak soludu. Üstüne dağlar çökmüş gibi solurken gözleri kızgınca parlamıştı. Sonra ürkerek titreyen torununa şefkatle sarıldı. Onu yatıştırmaya çalıştı. Rüzgâr, kayınvalidesinin boynuna sıkıca sarılmış kızına baktı üzgünce. "Aşkım... Sen anneanneyle yukarı çık hazırlan, ben gelir seni alırım tamam mı babacığım?" diye yatıştırmaya çalıştı kaba sesiyle ama olmadı. O da güvence verdi. "Anne onu yukarı çıkarır mısın?" Bakışlar Esme'ye kaydı. Korkmuş karısı kireç gibi olmuş yüzüyle başını olumsuz anlamda iki yana sarsıyordu. Rüzgâr onun yüzündeki kanın çekildiğini görünce biraz olsun sakinleşmiş ve mantığı yerine gelir gibi olmuştu. Lâkin öfkesinin tam anlamıyla durağan olması imkânsızdı.

Yaşlı kadın ürkek bakışlarını oğluna çevirdiğinde, Eymen hafifçe gülümseyerek "Sorun yok anne, dediğini yap." diye ona ümit verdi. Ama patlamaya hazır fırtınayı görmemek için kör olmak gerekti.

Nebahat Hanım yukarı çıkarken Eymen, Rüzgâr'ın yanına yaklaştı. Hatta ürkek bir şekilde rengi kaçmış Hümeyra Hanım'a kısacık bir an baktı. Halası hastaydı ve şu anda ona eziyet etmek istediği son şey dahi olamazdı. Dişlerinin arasından "Rüzgâr... Halam hasta!" diye sertçe uyardı.

Esme birden kocasının yanına geçerek koluna dokunduğunda, genç adam kolunu sertçe silkeledi. Karısını umursamadan kayınbiraderinin önüne sert bir adım atarak "Çık dışarı!" diye dişlerinin arasından emrederek tısladı. Elleri yanında yumruk olmuş, her an yüzünde patlamak için zaman kolluyordu.

Rüzgâr hışımla dışarıya çıktığında, Peri birden kocasının önüne atıldı. Ürkerek, "Eymen lütfen..." diye ince bir inlemeyle neredeyse yalvardı. Genç adam önce öne doğru hareketlendi, sonra birden dönüp genç kadının yanaklarını ellerinin arasına alarak "Korkma güzelim sadece konuşacağız." diyerek geriye çekildi.

Bir çare arayan savunmasız Peri, irileşmiş gözlerini yardım dileyerek Eray Bey'e çevirdi. Korkudan titriyordu. Ne olacak bilmiyordu ama korkuyordu. Kayınpederi de Halit Bey'le birlikte ayaklanmış, milleti sakinleştiriyordu. Hümeyra Hanım tedirgin bakıyordu. Cem de onların arkasından kapıya yönelince Eray Bey keskin bir bakış atarak ortamı yumuşatma görevini hatırlattı. Anlayış timsali bir duruşla, "Ben onlara bakarım Eray Bey. Siz kardeşinizin yanında kalın." diye hasta kadının kâğıt gibi olmuş yüzünü gösterdi. Esme ve Peri birbirine baktıklarında, ikisi birden üzgünce bakışlarını kapıya çevirdi. Esme kafasıyla *haafi* der gibi üzgünce işaret ettiğinde, Peri onları sadece ikisinin sakinleştirebileceğini anlayarak görümcesinin yanına yaklaştı. Birlikte Cem'in arkasından kapıya yöneldiler.

Öte yandan Rüzgâr çıldırmış boğalar gibi burnundan hırsla soluyordu. Üzerindeki siyah takım gibi kararmıştı yüzü ve merhametten eksilen gözleri ateş saçıyordu... Sanki Eymen farklıydı. Aynı öfkenin zalim soğukluğu, onu da hırpanice kuşatıyordu. Sanki kapkara gökyüzündeki fırtına toplayan azgın gerilim, şu anda onların ortasında yıldırım gibi şiddetle çakıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Neden hayat ona kaşıkla verdiğini, hep kepçeyle alıyordu. Rüzgâr parmaklarını kısa saçlarının arasında yolar gibi gezdirerek kolundan çekiliyormuşçasına hızlı genç adama döndü. Cehennem çukuru gibi soğuk bakan kara gözleri mantıktan yoksun, duruşu donmuş, eski zalim Rüzgâr'ın sureti hasıl olmuştu yüzünde. Bu hâlet-i ruhiyesi hiç iç açıcı durmuyordu. Acımasız, gaddar ve müsamahasız bir adam belirmişti bir anda karşısında.

Rüzgâr işaret parmağını tehditle sallayarak "Sana ailemden uzak durmanı daha kaç defa söyleyeceğim?" diye emretti. Sesindeki tısla keskin bir kılıç gibi ortamda şakladı.

Savunmasız olmadığını belirten Eymen, başını vakurca dikleştirdi. Ellerinin yumruk olmasını engellemek için cebine soktu. Kapı açıldı. Ercan ve Serçan endişeyle dışarı çıktı. İkili aldırmadı onlara.

"Ailem dediğin varlıklar, benim de ailem. Daha ne kadar uzak durabilirim, bilmiyorum. Senin yasaklamaya kalkıştığın, benim kardeşim, canım!" dedi Eymen öfkesini bertaraf etmeye çalışarak sakince. Bu adamın artık aklını başına alması lazımdı, ondan sakındıkları onun da canıydı. Ve can parçalarından ayrılmaya artık hiç niyeti yoktu.

Lâkin Rüzgâr hiç beklemediği anda dibinde bitti. Artık kıyametin sura üflenmiş, sırat köprüsü kurulmuş, terazi mizan tartıya başlamıştı. Hesaplar verilecekti.

Ne ara yaptığını bilemediği yumruğunu Eymen'nin yüzüne savurdu. "Sus şerefsiz, sus! Onlar sadece benim ailem. Senin hiçbir şeyin değil artık!"

Eymen bu sarsıcı yumrukla sendeleyerek biraz gerilerken, dehşete kapılan Peri'nin tiz çığlığı geceyi yararak ortamda çınladı. Sanki genç kızın canı ruhundan çekiliyormuşçasına inliyordu. Öne atılmıştı ama Cem onu kolundan yakalayarak engelledi.

Eymen aldırmadı bu caydırıcı sese, Rüzgâr ise kör olarak dünyaya, üstüne yürümeye devam etti. Bu sefer iyice panikleyen Peri ve Esme öne atılınca Cem ve Ercan kollarını öne açarak onları durdurdu. Cem tedbirle, "Siz yaklaşmayın. Bırakın kozlarını paylaşsınlar. Bitsin bu savaş..." dedi sıkkınca. "Bu yara içlerinde durdukça derin-

leşecek ve irin bağlayacak..." derken "Bırakın akıtsınlar zehirlerini!" diye tamamladı sözlerini Ercan.

Eymen kasılan ellerini yumruk yaptı. Dudağının kenarındaki kanı sildi. Kasılmış bakışlarını Rüzgâr'a çevirdi. Ona vurmadı. Hâlâ ona karşı boynu kıldan ince gibi, kılını bile kıpırdatmadı. Her ne dese, kabuluydü. Vicdan muhasebesi kabarıktı, öfkesini anlıyordu. Kendisi bu durumda olsaydı... Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Aklını kaybederdi. Belki de onun kadar vicdanlı bile olamazdı.

Bir vahşi gibi tıslayan Rüzgâr dişlerini gıcırdattı. "Bir daha yaklaşmayacaksın onlara yoksa seni gebertirim! Yarım bıraktığımı tamamlarım... Ve bunu yaparken kılım dahi kıpırdamaz."

Bu sırada bunu duyan Esme, duyulur bir şekilde nefesini içine çekti ve Peri nefes alamayarak acı acı yutkundu. Eymen bir an olsun Rüzgâr'dan çekmediği başını, olumsuz anlamda salladı.

"Bunu artık yapamam. Onları kazanmaya kararlıyım. Hatalarımı telafi etmeye başlamışken... Artık olmaz."

Rüzgâr bir kere daha acımasız yumruğunu hiddetle gömdü yüzüne. Bu sefer genç adamın burnundan kanla karışık ses geldi. Peri acı içinde çığlık atarak öne atılınca Cem onu yakalayarak durdurdu. "Yeter!" diyordu genç kız gözyaşları içinde hıçkırarak. "Durdurun onları ne olur?"

Oysa Eymen aldırmamıştı bu silleye. "Vurunca için rahatlayacaksa durma devam et! Ama onları benden kimse koparamaz artık. Bunca yıl yaptığım ahmaklığı, tekrarlamayacağım. Vazgeçmeyeceğim onlardan!"

"Sen kim oluyorsun, ulan it? Onu bana sattın!" dedi Rüzgâr hışmıyla ağzından çıkanı kulakları duymayarak. Esme irice açtığı gözlerini kocasına diktiğinde, ölüyor gibi soluksuz kalmıştı. Rüzgâr aklını kaçırmış gibiydi. Sanki özdenetimini kaybetmiş, mantığını devreden çıkarmış, hiçbir şeyi görmüyordu. Özellikle, ölmek ister gibi duran karısını! "Onu almam için bana yalvardın. Günlerce köpek gibi yalvardın. Şimdi..." dediğinde daha fazla onursuzmuş gibi lanse edilmeye dayanamayan Eymen, sol yumruğunu Rüzgâr'ın yüzüne gömdü. Geceye elinden çıkan kemik çatırtıları karışırken Rüzgâr geriye sendeledi.

"Onu sana asla satmadım... Canımı satmadım... Şerefsiz olmadım... Onu mahvetmemen için yalvardım. Bundan da zerrece gocunmadım. Ona bir şey olsaydı..." dediğinde Rüzgâr bu sefer sol kroşesini Eymen'in midesine gömdü. Eymen acıyla iki büklüm oldu, nefesi kesilerek inledi. Fakat kendini toparlaması uzun sürmedi. Cem ve Ercan zoru zoruna çığlık çığlığa olan kızları durdurmaya çalışıyor, öne atıldıkça geriye öteliyordu.

Rüzgâr kesik kesik nefeslerinin arasından, "Benim kardeşime oldu olan... Senin yüzünden... Senin piçliğin yüzünden, kardeşim öldü! Seni daha o gün gebertmeliydim, şerefsiz!" diye haşin haşin kükredi.

Yumruğunu ağır bir gülle gibi sıkan Eymen ansızın genç adamın üzerine atılınca ikisi birden yere devrildi. Yaralanmış iki iri aslan gibi birbirini acımasızca paralıyor, ıslak çimlerin üzerinde vahşice yuvarlanarak çamurların içinde debeleniyorlardı. İki haşere afacan gibi, birbiri ardına yumruklarını savuruyorlardı. Ne Eymen durmaya niyetleniyor ne de Rüzgâr buna meyletiyordu. Birbirlerini parçalıyorlardı hırsla.

Eymen, Rüzgâr'ı altına aldığında, ilk yumruktan sonra bu kez Rüzgâr onun altına almış, midesini yumrukluyordu. Hiç acımadan kum torbası gibi vuruyordu. Etrafa kan tüküren Eymen son kalan derin nefesiyle bacağını kaldırıp Rüzgâr'ın boynuna dolayarak onu hareketsiz bıraktı. Birkaç saniyede bacaklarının arasına sıkıştırıp üzerinde yükseldi.

"Kardeşimi öldürdün!" diye haykırdı acı içinde Rüzgâr. Haykırışı yürekleri dağlıyordu.

"Eğer eskiye dönebilseydim..." dedi Eymen nefes nefese. "Ona, gitme derdim!" Yumruğunu Rüzgâr'ın başının yanındaki, çimle kaplı zemine sertçe vurdu. "Böyle olacağını bilemedim..." Rüzgâr başını yana dönerken Eymen çenesine yediği yumruktan sebep, sesi yayılarak çıkıyordu. Dudağından çenesine doğru kan sızmaya başladı. "Onu ölüme bilerek yolladın. Önce kullandın, sonra öldürüp kurtuldun." diye acıyla haykırdı Rüzgâr. Kardeşi geldi gözünün önüne, musalla taşındaki kardeşi. Ölü, buz gibi, kaskatı narin hâli cereyan etti göz bebeklerinde... Nefesi kesiliyordu düşününce. Canı yanıyor-

du, yandığı kadar yakmak istiyordu. Kardeşini hastaneye nasıl götürdüğü ve morgda nasıl cansız yattığı, gözlerinin önünden bir önce asla silemeyecekti. Cansız bedenini toprağa kendi elleriyle koymuştu. Buz gibi yere yatırdığı anı, onu karanlığın bağrına terk ettiği anı unutmayacaktı. Karanlıktan korkar diye ışık yaktığı, böcekten korkar diye sürekli evi ilaçlattığı meleğini, tüm korkularının kaynağına nasıl bıraktığını hatırladıkça öfkelendi.

"Sen ona kıydın! Benim ufacık kardeşimi, acımadan harcadın. Kullandın!" derken yanağına doğru iri bir damla süzülüp şakağından akan kana karıştı. Eymen'i altına alarak yumruklamaya başladı.

"Onu kullanmadım. Lanet olsun, neden anlamıyorsun, onu asla kullanmadım!" diye bağırdı Eymen. Acıyla inlerken gözleri dolu dolu olmuş, kocaman bedenindeki yüreği aynı zalim acıyla sızlamıştı. "Evlenme teklif ettim... Evlenelim dedim!" diye haykırdı acıyla. Gözleri dönmüştü Eymen'in, o gün gelince aklına, yine her şeyi unutmuş, acı içinde kendini kaybetmişti.

Yumruğunu tekrar savurduğunda Rüzgâr, eliyle yakalayarak savuşturdu. "Şerefsiz, ölünce mi aklın başına geldi?"

Eymen genç adamı altına aldı. "Onunla evlenecektim. O ne yaptı? Sırf intikam için kendini başkasına verdi. Hiç düşünmeden, kendini o adamın kollarına bıraktı. Keşke... Keşke yine de onu affettiğimi söyleseydim! Elinden tutup *gitme* diye yalvarabilseydim. Gözlerimden silseydim o görüntüleri, unutsaydım ve affetseydim. Ama kahrolası gururum yüzünden yapamadım! Gurur yaptım! Yapamadım.. Başkasının olan sevdiğimi kabul edemedim!" derken yumrukların Rüzgâr'ın yanındaki çimlere art arda çakıyor, parmaklarından kemik sesleri geliyordu. Artık sesi kalınlaşmış ve cızırdamaya başlamıştı. Yanağına doğru bir damla süzüldüğünü fark edememişti. Lâkin derhal sertleşti duruşu.

Rüzgâr onun söylediğleriyle şok geçirerek olduğu yerde birkaç saniye donup kaldı. Sonra gözleri kısılarak kuşkuyla, inanmayarak donuklaştı. "Ya-yalan söyleme lan! İftira atma kardeşime..." diye tekrar yumruğu savurduğunda, daha fazla dayanamayan Esme çığlığı bastı. İki dizinin üzerine oturmuş, ellerini kulaklarına kapamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Tüm aile onların arkasına yığılmış, olanları yaşlı gözlerle izliyordu. Bir dehşet anı konu oluyordu vicdanlarına ve yürekleri korkuyla çalkalanıyordu. Hıçkırarak perişan olan Peri, Esme'ye sarılarak teselli ederken Eymen olduğu yerden doğrularak ayağa kalktı. Rüzgâr üzgün gözlerini karısına çevirdiğinde, canı çekildi sanki. Yerinden doğrulurken Cem'in uzattığı eli tuttu. Ayağa kalktı. Yüzü gözü morarmış, dudağından ve burnundan kan geliyordu. Üzerindeki takımı çamura bulanmış, hali perperişandı. Usulca karısının yanına yaklaştığında, Esme başını kaldırdı. Koyulmuş yaş dolu hurma gözleriyle ona savaş açarak baktı.

"Yaklaşma!" dedi önce usulca. Kocası dinlemeyip bir adım daha atınca bu sefer son sesiyle, ellerini dizlerine vurarak art arda, daha kuvvetli, daha hiddetli, delirmiş gibi haykırdı.

"Yaklaşmaaaa!"

Onun kendini yırtasıya haykırmasıyla Rüzgâr olduğu yerde kalakaldı. Sanki nefes alamıyor, kalbi duruyordu. Esme sislerin sardığı bakışlarını yanına hareketlenen abisine çevirdi.

"Sakın bana yaklaşmayın!"

Peri genç kadının koluna girdi. Diğer kolunu da Ecem kavrayınca ayağa kalktı Esme. Hıçkırıklarının arasında arkasını döndü. İçeriye girerken bacakları titriyordu. Öyle bir karmaşanın içinde kalmıştı ki bocalayarak ne yapacağını bilemiyordu. Biri abisi, canının yarısı... Diğeri candan öte, yüreğinin sahibiydi.

Rüzgâr, Eymen'in perişan yüzüne baktı ve Cem'e dönerek "Yürü, gidiyoruz..." diye emrettiğinde, Cem onun aklından geçenleri hemencecik okumuştu. Rüzgâr bu işin üzerine gidecekti kesin. Eymen'in söylediklerini teyit ettirmeden içi rahatlamayacaktı.

Eymen'in yanından geçerken dişlerini sıkarak "Seni bir tek onun için gebertmedim pislik... Bir tek o! Ve döndüğümde seni gebertmemem için dua et." dedi ve ilerledi. Eymen bunu zaten biliyordu. Fakat bu sefer her ne olursa olsun, ailesinin bir daha ayrılmasına izin vermeyecekti.

Yaklaşık iki saat sonra herkes salonda sessizce oturuyordu. Eymen, Peri'nin şakağına koyduğu buz torbasını, elinin tersiyle geriye itteldi. Bakışlarını, halasıyla eniştesine üzgünce çevirdi.

"Özür dilerim." dedi yorgun bir sesle. "Sizin de düzeninizi bozduk. İnanın böyle bir durumla karşılaşmanızı istemezdim." Bakışları Esme'ye kaydı. Ağlamaktan gözleri şişmiş, yüzü düşünceli, gözleri dalgındı. Üstelik hıçkırıkları yüreğine batıp canını yakıyordu. "Özür dilerim abicim! Senin yanına..."

Esme başını kaldırdı. Kelimeleri genç adamın ağzında donup kaldı. Kederli gözlerini abisinin gözlerine dikmiş, bir an çekmeksizin bakıyordu. Ama bir şey vardı. Bir mucize. Dolu dolu olmuş koyu kahveler, tutuk ve ilk defa nefretle bakmıyordu. Sevgiyle kucaklamıyordu ama aradaki o kalın perdeleri de kaldırmıştı artık. Ne düşündüğünü belli etmiyordu karmaşık duyguları fakat çok zaman sonra, o bakışlarda ilk defa nefret yoktu. Karmaşa ve sanki... Sanki özlem vardı. Birden sustu Eymen. Derince iç geçirdi. Hümeyra Hanım boğazını temizledi.

"Olmasa iyiydi ama olması da iyi oldu hani!" dediğinde herkes şaşkınca ona baktı. Orta yaşlı kadın ailesine bakarak "Neden herkes öyle gırtlağına bastığım yaralı kedi gibi bakıyor bana? İçlerinde kalana kadar, dışlarında kalsın da nefretleri körelsin artık. Bakın kocaman bir aileyiz ve bu ailede küslük olmamalı. Tamam, can ciğer kuzu sarması olamazlar ama en azından her görüşmelerinde, yüreğimiz ağzımıza hoplayarak gelmeyecek. *Ha başladı, ha başlayacaklar, kim kızdı, kim kaçacak, biri gelmeden diğeri gitse* diye sürekli tetikteyiz be evladım! Siz bir araya gelmeyin diye, ne dümenler çeviriyor şu iki garibanlar. Biz bir araya gelemiyoruz, gelsek yarım yamalak zaman geçiriyoruz." dedi kardeşiyle gelinlerine üzgünce bakarak. "Onlara da acıyın artık. İkiniz de onların evladısınız. Biri et, diğeri tırnak... Bu işe bir orta yol bulunması şarttı. Ana oldun Esmem, sen bunu daha iyi anlarsın. Pelin'le karnındaki sabiyi ayır hadi. Birini yolla düşmana, birini öldür!" dediğinde Esme nefes alamadı bu dehşet verici ürkütücü düşünceyle. Kollarını karnına sardı sanki korumak istermiş gibi. "Ya... Analık böyle işte! Bırak olmasını, duymaya tahammülü yok insanın. İhtimali bile tüketiyor yüreği. Annenleri anla biraz da yola gelin." dediğinde iç çekti. Bakışlarını Eymen'e çevirdi. "Sen de ileride anlarsın çocuğum... Baba olunca bunu çok acı bir şekilde anlarsın!" Yerinden doğrulup ayağa kalktı.

"Ben yoruldum. Herkese iyi geceler. Sabah, kahvaltı masasında herkesi yanımda istiyorum ona göre. Gidecek olanları kabul etmiyorum, şimdiden söyleyeyim, yarın piknik yapacağız. Gökyüzüyle anlaşma yaptım. Tüm ziynetimi bağışladım doğa anneye, yarın yağmayacak!" dediğinde espirisine kıkırdayarak iç çekti nazlıca. "Ben hasta bir kadınım, kalp hastayım be! Beni üzen olursa, kalp krizi geçiririm haberiniz olsun. Azrail'le olan anlaşmamı bozarım!" dedi yapmacık bir dudak bükümüyle. Kocasına bakarak salondan ayrılmak için kapıya yöneldi. Girişe yakın koltukta oturan Eray Bey'e göz kırparak kapıdan çıkıp gitti.

Çok geçmeden herkes bu gecenin stresiyle odalarına gideceklerini söyleyerek ayrıldı. Peri, kocasının yanına geldiğinde, Eymen'in üzgün gözleri süzülüyordu. Yüzü hâlâ bembeyazdı. Kocasına yaklaşıp yaklaşmama konusunda tedirgindi. Şefkatiyle sarsa kızar mıydı, yoksa kollarına kıvrılıp onunla derdini paylaşır mıydı bilmiyordu? Ama denedi. Titreyen çekingen elini şakağındaki mor yere tedirginice uzattı. Usulca dokunduğunda, Eymen uzanıp elini kavradı ve dudaklarına götürerek öptü. Bu ona kuvvet verdi ve o ana kadar tuttuğu nefesini, rahatlayarak seslice dışarıya saldı.

"Canın acıyor mu?" diye cızırtılı bir tonda kaygıyla sordu.

Onun titrek sesindeki ürkekliği idrak eden Eymen koltukta yayılarak bacaklarını araladı. Genç kızın elini çekerek onu bacaklarının arasına aldı. Sonrada ince beline uzanarak bacağının üzerine oturttu. Peri kocasının göğsüne yaslanırken ince parmaklarını şefkatle yarasının çevresinde gezdirdi.

"Biraz daha merhem sürmeli, morarmaya başladı."

Eymen onu sıkıca döşüne bastı. "Sen zaten merhem oluyorsun dokunarak Peri kızı... Tüm yaralarıma iyi geliyorsun sevince." Gözlerini kapadı kısacık bir an ve nerede olduklarını anlayınca bakışlarını karısına çevirdi. "Biri gelmeden yukarı çıkalım."

Kendisi koltuktan kalkarken bu hızlı ruh geçişlerinden şaşkına dönen genç kızı da bir çırpıda ayaklarının üzerine dikmişti. Sanki az önce pestili çıkan o değildi. Peri ona afallayarak bakarken yüreği sızlıyordu. Ne hale gelmişti yüzü. Çarşamba pazarından halliceydi. Titrek elini şimdi de dudağının kenarındaki morluğa dokundurup

"Eymen, ne yapabilirim? Sıcak bir şeyler ya da... Acını dindirecek bir şeyler söyle, yapayım? Böyle olmaz." diye şefkatle sordu.

Eymen, karısının elini yakaladı. Üzerine sevgiyle dudaklarını koydu ve avucunun içine yanağını bastırdı. "Artık düşünme bunları. İyiyim ben."

Peri, kocasının elini iki avucunun içine alarak dudaklarını üstüne bastırdı merhametle. "Doktora gidelim mi? Böyle olmaz. Bir doktor görsün. Belki şakağına dikiş atılır. Kas gevşetici iğne falan yaparlar. Ağrıların diner böylece..."

Onu ikna edemeyeceğini anlayan Eymen, kolunu şefkatli karısının boynuna dolayıp arsızca bakarak kızı kendine çekti. Çenesini başına yaslayıp "Bir şeyim yok sadece birkaç ezik... Korkma hâlâ iş görüyorum, sana iş bırakmam." diye hileyle gülümsedi ve dudağının kenarındaki yara acıyınca çenesini oynatarak rahatlattı.

Peri kızgınca ama kıyamayarak yavaşça elinin ucuyla göğsüne vurdu. "Şapşal!"

"İyi hani Sancaktar olmadık yine."

"Kapa çeneni Eymen Sancaktar. Şu hâlde bile delisin." "Delirmenin zamanı mı olur güzelim... Tıpkı sevişmek gibi!" "Uf, uyuz kütük!"

"Bu kütük seni ısıtıyor ama bak, yanaklar yine yanmaya başlamış al al."

"Eymen!"

"Söyle yeşillim."

"Gıcıklık etme!"

"Peri!"

"Hım..." dedi kız safça.

"Şu sobayı ateşlesek ya hazır odun varken."

Sinirle dişlerini sıkan Peri, kocasını dirseğiyle geriye ittirdi nazlıca. Eymen hafifçe inledi. Peri canını yaktığını düşünerek savunmasızlaştı. Ufak bir çocuğun yarasındaki acıyı geçirmek ister gibi, kaygıyla göğsünü okşamaya çalıştı. Sanki yakmış gibi, bir de şaşkınca üflüyordu. "Özür dilerim, unuttum. Affedersin sevgilim, valla bilerek olmadı yani bilerek ama isteyerek değil. Uf! Acıttım mı?" Kırgın

sesiyle mahcupça mırıldanmasından faydalanan Eymen başını sallayarak "Öpersen özrünü kabul ederim." diye üzgün sesiyle takıldı.

Peri önce çekinerek baksa da bakışlarını hemencecik etrafta gezdirip ayaklarında yükseldi. Dudağının kenarına ufak bir buse koydu. Geriye biraz tuhaf bir yüz şekliyle çekilip kocasına baktığında, Eymen başını iki yana salladı. Ve karısını sertçe çekerek dudaklarını dudaklarına ihtirasla kapadı. Hızla verilen tepkilerden sebep geriye sıcak soluğa çekildiklerinde, ikisinin de gözleri tutkuyla parlamış, bedenlerinin en mahrem yerleri ısınmıştı.

"Bu da güzeldi ama buraya vurmadın ki! Vurduğun yerden istiyorum, böyle..."

Peri hafifçe şişmeye başlayan ıslak dudaklarını büzdü. Güzel gözleri parlamıştı. "Çok beklersin!"

"Hep beklerim!"

Kocasının yanına gelip kolunun altına girdi. "Hadi seni yatıralım. Şu hâline bak, enkazın çıktı."

"Beni yatırmana bayılıyorum."

"Eymen!"

"Efendim karıcığım."

"Haşadın çıkmış, sus artık da dökülme. Parçaların elimde kalmasın daha fazla..."

Salonun kapısından çıkıp merdivenlere yöneldiklerinde, Eymen huysuzca homurdandı. "Hiç de bile hâlâ taş gibiyim evelallah."

Onun huysuzca homurtusuna Peri kıkırdadı. "Evet, yürüyen kadavra gibi, canlı duruyorsun. Hani onlarda fosilleşince taş gibi oluyorlar ya! Yaşayan taş, zombi gibi!"

"Bana taş mı diyorsun?"

"Yok der miyim hiç? İltifat etmek mi Allah esirgesin sadece kadavra olmadan sus diyorum." derken kocasının taş gibi sert olan göğsünü muzırca okşadı. Dudaklarını dişlediğinde masumca Eymen kahkahasını koyuverdi.

Odalarına geldiklerinde Peri kapıyı açtı, Eymen kapıyı kapatırken karısına baktı. "Şimdi nerede kalmıştık? Kadavra demek... Meslek değiştirip doktor mu yoksa veteriner mi olmaya karar verdin güzellik?"

Peri geri geri yürüyerek "Sen cidden akıllanmazsın. Şu haline bak... Bu gece uslanmalısın. Elle tutulur yanın kalmamış, nereni tasarı bir parçan elime gelir." diye şirince burnunu kıvırdı. Dil çıkararak arkasını döndü. "Bu enkaz halinle işime yaramazsın. Benden uzak uyu, bay kütlesiz taş!" Daha devam edecekti ki, Eymen aşırı onu kollarına aldı. Seri bir hareketle kendine çevirdi, alnını alnına dayayıp nefesleri birbirlerinin yüzünü okşarken Peri ellerini kocasının yüzüne çıkardı. Eymen incecik beline sarılıp kendine çekiştirdi karısını.

"Sana bir şey olacak diye çok korktum. Bir daha sakın yapma..." dediğinde sesi acı bir inleme gibiydi kızın.

"Olmaz merak etme."

"Eymen... Senden başka kimsem yok. Sen sahip olduğum tek varlığımsın. Kendine benim için dikkat edemez misin?"

Eymen kollarını daha çok dolayabilecekmiş gibi sıklaştırdı. Onun, bu kimsesizliğini dile vuruşundaki yaralanmış, örselenmiş, öksüz ve yetim yanı içini acıttı. O artık kimsesiz değildi ki, Eymen vardı, kocası, yüreğinin yarısı.

"Az önce bana neler diyordun?" dediğinde yapay bir sataşmayla, Peri ağlamaklı sesiyle başını sarstı. "Eymen Sancaktar sakın bana kendini kapatıp oyun yapma. Senin gözlerini gördüm, içini okudum. Orada... Nasıl oldu bilmiyorum ama gördüm! Sakın bana bunu bir daha yapma, ölümü sakın düşünme!" Eymen şok olmuş, asıl şimdi taş olmuştu. "Sen olmazsan artık yaşamaya değer hiçbir şeyim kalmaz. Kıyma bana olur mu?"

Kolları, genç kadının belinde gevşedi kısacık bir an. Sonra gözlerini karısının yamyaş olmuş ürkmüş gözlerine dikerek sıkıca sarıldı. Peri nefes almakta zorlanıyordu ama umursamadı. Başını kocasının omzuna yasladı, kollarını boynunda sıklaştırdı. Bedenini bedenine emanet etti. Bir kalp atışı kadar yakındı artık ruhları. Bir süre ikisi de öylece birbirlerine sımsıkı sarılıp kaldılar. Bedenlerinden ziyade, ruhları birleşti. Kalp atışlarının ritminde buluştular. Sonra genç adamın haylaz dudaklarını, boynunda yaramazca hissetti. Eymen saçlarını omzunda geriye doğru ittirdi. Dudaklarını, boynundan kulağına doğru ıslak öpücükler eşliğinde çıkardığında, Peri gözlerini

kapatmıştı. Kendini bu hazza bıraktı. "Ben seni özledim yeşillim." dedi Eymen.

Peri kıkırdadı. "Ne zamandır görüşmüyoruz beyzade?"

"Çok oldu." diye dert yandı Eymen. Kulak memesini dişlerinin arasına alıp hevesle emerken "Bin yıl kadar." diye tutkuyla soludu.

Peri hızlanan nefesini tutmuştu. "Çok yaşlanmış olmalıyız."

Onlar aşklarının doruk zamanını yaşarken yatağında üzgünce içli içli ağlayan Esme gözlerini karanlığa dikmiş, elindeki kâğıt mendile burnunu siliyordu. Ne zamandır ağladığını bilmiyordu ama ağlıyordu. Sabah olmak üzereydi ve Rüzgâr'ın telefonu hâlâ kapalıydı. Ona bağırmak istememişti, kırmak, uzaklaştırmak, üzmek... Rüzgâr'ın tek sahip olduğu oydu, tıpkı kendisi gibi. O kadar çok dalmıştı ki, kapının açılıp kapandığını bile hissetmedi. Birden yatak sarsıldı. Aşması olduğu kalın kollar beline dolandığında, bedenine verdiği rahatlamanın tarifi yoktu. Gözleri huzurla kapandı Esme'nin, kasılan bedeni ferahladı. Genzine o eşsiz koku hücum ederken bedenini sevdiği sıcaklık kuşatarak kucakladı. Sırtını kocasının göğsüne istekle yaslarken kalçalarını alışık olduğu pozisyon için oynatarak kocasının kasıklarına yasladı. Rüzgâr çenesini karısının boyun köküne gömerek kalınlaşmış tok sesiyle üzüldüğünü belli edercesine usulca fısıldadı.

"Özür dilerim Esmem, böyle olsun istememiştim."

Esme burnunu çekerken elini, hafif şişkin karnının üzerindeki kocasının elinin üzerine koydu. "Biliyorum." derken derin derin soluyordu. Rüzgâr alışık olduğu gibi karnını okşamaya başladığında, bedeni otomatikman rahatladı. Soracaklarından korkuyordu ama dayanamadı.

"Rüzgâr!" dediğinde tedirgince, kocasının bedeninin gerildiğini hissetti. O da hissetmişti sormak istediği vahim gerçeği. "Abim..." Yutkundu. "Benim için sana yalvardı mı?"

Rüzgâr kaskatı kesildi. Sığ nefesleri bozuldu. Dişlerini sıkıyordu. Lâkin yalan da söylemezdi, o Esmesine asla yalan söylemezdi. Bunu Esme çok iyi biliyordu. Kocasının tereddüdünü anlayınca ansızın yönünü döndü. Korkuları ortaktı. Kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarının uçları ayazda kalmışçasına buz gibiydi.

Gözlerinin içine bakarak "Buna ihtiyacım var Rüzgâr, lütfen! Onun beni sırf para için verdiğini düşünüp kahroluyorum. Ne olur, eğer böyle bir şey varsa söyle..."

Rüzgâr tedirgin gözleriyle bakınca Esme titreyen dudaklarını kocasının dudaklarına dokundurdu. Yanaklarını usulca okşayarak "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek sevgilim. Buna artık hiçbir şeyin gücü yetmez, anla. Korkma, ben senden gitmem, gidemem. Senin gitmene de izin vermem. Eskiden olanlar, orada, mazide kaldı... Biz aştık bunları. Yaralandık ve yaralarımızı sardık, iyileştirdik. Seni seviyorum! Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum. Ölesi kadar, uğruna geçmişi yok sayıp geleceğinde doğacak kadar. Sen benim kara kaleminsin sevdiğim. Geçmişimi silip geleceğimi yazansın. Asla ama asla yargılamam. Ben, sende var oldum, senden gelenlerle yok olmam."

Rüzgâr rahatlayarak sevdiği kadını kollarının arasına aldı. Öyle kasmıştı ki kendini kanlacak diye, bedeni taş kesmişti. Nazlı başını göğsüne yasladı. Önce biraz duraladı. Söyleyeceği şeyler onun için çok zor ve hazin bir yaraydı. Nasıl yaptığını bilmediği ve lâpekler gibi pişman olduğu şeyler yüreğini düğümledi. Boğazını temizleyerek "Benimle bir pazarlık yaptı." dedi sonunda tutuk sesiyle. "Ben... Ben, onu; seni kullanmakla, hatta adamlarıma vermekle tehdit edince delirdi. Yalvarması içimdeki öfkemi yatıştırıyordu. Her gün yalvardı bana, sonunda kabul ettim. Aklımca, seninle evlenecektim, onun hayatını sana yaptıklarımla mahvedecektim. Sana hasret kalacaktı, kardeşine. O da karşılığında bir daha karşıma çıkmayacaktı. Yoksa onun canını, senin üzerinden yakacaktım. Biliyorsun işte, saçma sapan planlar kurmuştum... Salakça, ahmakça! Hırs gözlerini kör etmişti. Ama seni tanıyınca o salak planların içinde boğuldum. Her şeyi, herkesi, geçmişi, intikamı bile bana sen unutturdun. Hırsa gözlüm, sen benim iyi yanımsın, karanlığıma doğan ışığımsın. Mum gibi büyüyüp güneş gibi karanlığımı aydınlatansın."

"Biliyorum. Senin beni sevdiğini biliyorum." Kollarını sıkılaştırdı sevdiği erkeğin bedeninde. Rüzgâr yutkundu. Dudakları saçlarını çarparak mırıldandı. "Seviyorum seni... Hem de benden daha çok

seviyorum. Seni, senden daha çok seviyorum Esmem. Kurdum... Hiç istemeden, bu hâlde bile seni gücendirdim, affet!"

"Şşşişt... Kurduğun falan yok." diye çıkıştı Esme. "Sadece üzüldüm. Sizi böyle görmek beni tükendi." Bir müddet bu şekilde birbirlerine sokulurak durdular. "Rüzgâr!" dedi Esme sonunda. O sormadan kocası yanıtladı. "Bunu sorma Esmem... Ben hâlâ hazmedemezken sorma... Çok zor, kardeşimin de onun kadar hasta olduğunu öğrenmek çok zor." Bedeni kasılırken acıyla yutkundu. Akıtmadığı yaşları gözünden içeri aktı.

Rüzgâr, özel bir uçakla İstanbul'a gitmiş ve Mesut denen o dallamayı bularak gırtlağına çökmüştü. İlk başlarda her ne kadar konuşmak istemese de sonunda yediği dayakları dayanamayan adam gerçeği açıklamış ve Rüzgâr hazin bir acıyla bir kere daha yıkılmıştı. Her şeyi bu adam, sırf onları ayırmak için düzenlemişti. Eymen ve Pelin'i ayırmıştı. Evlenme teklif etmişti Eymen, tüm okulun karşısında sevdiğini haykırmıştı ama kardeşi kabul etmemişti söylediğine göre. O anda gözü nasıl döndüyse Cem adamı elinden zor almıştı. Eymen ne kadar hatalıysa kardeşi ondan daha hatalıydı. Bunca şeye, intikama, kanına ve ailesine yaşattığı acıya yanıyordu. Bir sürü hata yapmışlardı. Lâkin Eymen de kendini hiç savunamamıştı ki! Onun nasıl bir vicdan azabı çektiğini, şimdi anlıyordu. Affedemediği için kendini cezalandırıyordu. Sonuçta ne olursa olsun, yine de Eymen'e olan kızgınlığı, hiçbir zaman geçmeyecekti fakat eskisi gibi nefret yüklü de olmayacaktı!

Onun suçu sevmekti, tıpkı kendisi gibi.

Sevmek... Anlatılmıyor, can yanmayınca anlaşılmıyordu...

"Şşiiişt!" diye sabote edilen uykusundan, yine "Sessiz ol." fısıltısıyla uyandırılmıştı. Evden kaçar gibi bir hazırlık sürgelirken Peri kocasının yönlendirmesiyle dışarıya çıktığında, neredeyse hırsız gibi kaçarken yarım yamalak giyinmişti. Sebebini ise sonradan anlamış-

ti... Pelin evin içinde oynayacak birilerini arıyordu ve bir yakalarsa dışarı çıkamadıkları gibi elinde rehin kalırlardı.

Ev ahalisi henüz uykunun kollarında koyunlarını otlatırken onlar çoktan yola düşmüşlerdi. Peri esneyen ağzını kapatırken başını yana çevirerek gözlerini kocasına odakladı. Yakışıklı yüzünde güneşin taze demleri oynaşırken kaşlarına doğru kıvrılan gür siyah kirpikleri hafif renkine bürünerek usulca kırpışıyordu. Vakur yürüyüşü o kadar ciddiydi ki sanırsın bir iş toplantısında ya da bir otobüs koltuğunda seyahatteydi.

Eymen, onun yoğun bakışlarıyla bir cevap bekleyen durgun halini kavrayınca başını yana çevirdi ve gözlerinin içine güneşin aherikli raksı devam ederken çapkınca göz kırptı.

Peri dudaklarını nemlendirerek "Her nereye gidiyorsak kahvaltıya kadar eve gider miyiz? Yoksa halan bizi kahvaltı bıçağıyla deşer" diye sorduğunda dayanamayarak içindeki ima açıktı.

"Gideriz... Hatta onları börek bile alırız." dedi Eymen kurnaz bir tutumla.

"Peki, hâlâ nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

Eymen gülümseyerek karısının eline uzandı ve dudaklarına götürürken "Sevdiğim bir yer olacak." diye usulca yanıtladı.

Sevdiği yer neresiydi ki bu şehirde?

Peri, kocasının gözlerinde asılı kalmış bakışlarını biraz aşina olduğu caddeye çevirdi. Sanki bu sokakları biliyor gibiydi ama mazideki hatıralarına güvenmeyince ve birçok şeyi değişmiş görünce nazlı omzunu sarsarak bu düşünceden sıyrıldı. Ama sonra Eymen ara caddeden ana caddeye çıktı. Peri'nin yüreğinde bir çırpınma baş gösterdi. Eymen aracı cadde boyu ilerletirken nefesi sıkıştı, ağzı kurudu, sanki nedense içinde hafif bir elektrik akımı dalgalandı. "Lale!" diye inlemek istedi. Bu cadde evlerine çok yakındı. Gözlerini telaşla etrafta dolaştırdı, bir umut. Belki görürüm diye düşündü.

"Eymen!" dediğinde inleyerek Eymen çoktan aracını mezarlığın girişine çevirmişti. "Oh Allah'ım bana güç ver... Sandığım şey olsun!"

Burnunun direğindeki o toprak kokusunun eksik sızısı, gözlerindeki yaşların sislerle perdelenen yapısı... Peri apansız durulda. Ya-

nağına iri iri damlalar dökülmeye başladığında, Eymen çoktan aracı mezarlığın içindeki dar patikaya sürmüş ve gidebileceği kadar ileriye gitmişti. Ama bundan sonrasına araba girmeyeceği için, kontağı kapattı ve karısına döndü.

Peri bakışlarını camdan dışarı hevesle çevirmiş, yanağına süzülen yaşlarla dışarıyı izliyor ama çıkmaya sanki cesaret edemiyordu. Ve bir anda yanakları iri ellerin esaretiyle buluştu.

"Ağla diye getirmedim Peri, sevin diye getirdim."

"Özledim." dedi Peri titrek sesiyle. Soluğu genzine tıkanmıştı aniden. Yetim yanı yine ağır bir yara almış acıyordu. "Çok özledim!"

"Biliyorum bir tanem." dedi Eymen üzgünce. "Hadi... Onlar da seni özlemiştir, bekletmeyelim."

Peri gözyaşlarını kabaca elinin tersiyle silerek kocasına buruk bir şekilde gülümsediğinde, yanağında iri taneler halinde parlayan gözyaşları kocasına sil diye göz kırpıyordu. Ve Eymen o yaşları dudaklarıyla sildi teninden. Karısının yanaklarını okşayarak "Ne zaman istersen geliriz, ne zaman özlersen söylemen yeterli." dediğinde Peri'nin dudaklarına sığınmış hıçkırıkları cansızca firar etti.

"Teşekkür ederim."

Eymen eğildi tekrar ve dudaklarını ıslacık olmuş yanağına dokundurdu. "Ağlama..." diye buyurdu usulca. "Ağlama meleğim."

"Ağ-ağlamıyorum." dedi Peri hıçkırırken.

"Ağlıyorsun." dedi Eymen canı sıkılarak. Ağlamasına dayanamazdı.

"Hi-hiç de bile!" dedi Peri nazlıca gülümseyerek.

"Gülümse o zaman, somurtman senin mutlu olmadığını gösterir." Kapının koluna uzanıp usulca arabadan indi Peri. Şu anda gülümsemek zoru başarmaktı. Aracın kapısını titrek elleriyle kapatırken gözleri çoktan aile kabristanının ince, kıvrımlı yoluna kaymıştı. Ve ellerinde sahiplenici bir dokunuş belirdi. Ona güç veren, umut veren, destek veren adamın elleri... Peri başını kaldırıp kocasına baktı. Burnunu çekerek gülümsedi. Usulca yürüdüğünde, kocası onu takip etmeye başladı. Önce dar bir patikadan sonra mezarların yanından "Selamünaleyküm..." diyerek geçti. Her mezarın yanında Peri selam verdi. Eymen, ona şaşkınca bakınca gülümseyerek "Sen de

söyle! Selam ver onlara. O kadar çok sahipsiz mezar var ki o kadar muhtaçlar ki bir selama ve bir Fatiha'ya... Sen de sevindir onları, oku ve selam ver... Mutlu et!" diye usulca söylendi. Eymen gülümsedi genç kıza "Selamünaleyküm." dedi usulca. Melek miydi bu kadın? Kanatsız bir melek...

Peri kıkırdadı. "Şimdi de Fatiha oku..." Islak gözleri güneşin altında yeşil yeşil muzırca yandı. "Biliyorsun okumayı değil mi?"

"O kadar da değil Peri!" dedi Eymen kızarak.

"O kadar." dedi Peri omzunu sarsarak nazlıca.

Eymen gülümsedi. Ama içinden kendini azarladı. Haklıydı! *O kadar* olmuşlardı dinlerinden uzak! O kadar... Bir kafa kâğıdında kalmıştı neredeyse *'Dini: İslam'* ibaresi, üzüldü Eymen ilk defa. En son ne zaman ziyaret etmişti ecdadını bir mezarda ya da ne zaman bir camiye uğramıştı da alnı secdeye değmişti. Sahi ecdadı dua görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu... O kadar uzun! Sanırım çocukken babası götürmüştü mezarlığa. Bir kez daha üzüldü Eymen. Oysa ne kadar yabancı kalmışlardı bu duygulara. Ne zaman başı dara düşse "Allah!" diyen dilleri neden diğer zamanlarda bu kutsal adı anmayı unutuyordu? Oysa en çok şükretmesi gereken kişi oydu. Çünkü Yaradan ona hayatı vermişti. Yeşil gözlü bir *hayan*...

Sonunda yol bitti. Büyük demirlerin çevrelediği bir aile kabristanını geçtiler ve Peri şaşkınca etrafına bakınmaya başladı. Evet, hem de haddinden fazla şaşkındı. Eymen kaşlarını kaldırdı.

"Bir yılda unutmuş olamazsın herhâlde."

"Unutmadım!" diye inledi Peri yutkunarak. Boğazı düğüm düğüm, yüreği yanıktı. Yerde, bir toprağın üzerinde eski bir mermerle duran mezar beklerken; birden kaliteli mermer taşlarla çevrelenmiş pırıl pırıl bir kabristan bulunca şaşırmıştı. Oysa hep *para kazandığım zaman ilk işim ailemin mezarını kaldırmak olacak* diye hayaller kurardı. Ama şimdi gördükleriyle "Acaba!" demişti. *Acaba yanlış mı geldim?* Ama doğruydu. Unutur muydu hiçbir evlat, anne babasının ebedî yurdunu?

Birden kocasına döndü. Kollarını bedenine sımsıkı dolayarak "Çok teşekkür ederim... Çok sağ ol... Bana hayalimi verdin!" diyerek müthiş bir sevgiyle minnet etti.

"Benim hayalim sendin, onlar da bana bunu verdi." Dedi adam. Kız mutlulukla gözlerini kapatıp burnunu çeke çeke ağlamaya başladı. Artık onun ailesinin boynu bükük, mezarı sahipsiz değildi. Pırıl pırıl parlayan beyaz mermer taşları üzerinde rengârenk çiçekleri vardı.

"Benimle konuşmayacaksın Peri... Ailenle konuş!" dedi mazurluk yapan Eymen. Ama boğazına dizilen yumrular sesine hiç rahat bir ton vermiyordu. "Yanlarında ayıp oluyor böyle sarılman. Hem bizi hâlâ tanıştırmadın." diye uyardı. Duruşu ciddi, sesi gerçekçiydi.

Peri yutkundu. Mezarlarını yaptırmıştı Eymen. Biliyordu, o yaptırmıştı çünkü amcası bunu senelerdir hep bir bahaneyle geçiştirmiş, onun yaptırmasına da gurur yaparak asla izin vermemişti. Oysa kaç kere evlere temizliğe gidip komşuların çocuklarına bakarak para kazanmış, biriktirip yaptırmaya yeltenmişti. Tabii her seferinde yengesinin engeline takılmıştı o ayrı. Ve seneler sonra onların da artık bir mezar taşları vardı.

Peri bir adım öne çıktı. Eymen ceketinin iç cebine uzanıp ince bir şal çıkararak karısının başına örttü. Peri ilk irkilse de kocasının bu hamlesiyle, sonra eli başına değince minnetle bakarak şalını düzeltip ellerini buz gibi olmuş mermer taşlarına yasladı, iki mezarın arasına geçti.

"Size geldim." Bakışları kocasına kaydı. "Ama bu sefer tek gelmedim. Yanımda biri daha var. Biliyorum biraz geç oldu. *Nerede kaldın, yoksun uzun zamandır,* demeyin ne olur, ben de çok özledim sizi..." derken kocasının gözlerine mutlu bir buruklukla baktı. "Bu Eymen. Damadınız, benim eşim. Yüreğimin yarısını getirdim size. Sebebi buydu."

"Kızınızı ilk sizden istemem gerekirdi biliyorum ama bizimki biraz kazara oldu, acele bir evlilik." dedi Eymen gülümseyerek. Peri şaşkınca döndü onun konuşmasıyla. Normalde kendisi böyle ne zaman konuşsa, kuzenleri ve yengesi ona deli derdi. İnsan mezarla konuşur muydu onlara göre. Ama konuşurdu. Peri şimdi mutlulukla ailesiyle konuşan kocasına bakıyordu, bu sebepten şaşkındı. Dişlerini göstererek gülünce de ciddiyetle devam etti Eymen.

İki âşık, sanki öğle arası çay sohbetine gelmişler gibi, karşısın-

da iki cıdılı büyükleri bulunuyor gibi keyifle sohbet ediyorlar bu tutmuş mezar taşlarıyla. Bazen kıkırdıyor, bazen hüzünleniyor ama en nihayetinde bu huzur dolu anların seyrini bozacak hiçbir şey vermiyorlardı.

Az sonra Eymen, Peri'nin ailesiyle yalnız kalmak isteyeceğini düşünerek aracın yanına dönmüş. Peri babasının mezar taşının üzerinde oturmak buz gibi mermerdeki isimlerini okşamaya başlamış. "Biliyorum sizi ihmal ettim ama elimde olan sebeplerden değildi baba." derken gözleri dolu dolu olmuş sesi görüyordu etrafı. "Ama artık iyiyim. Geldim ve hep geleceğim!" Burnunu çekti annesinin mezarına uzanırken.

"Üşümüyorum artık anne... Korkunca kendini avutarak ellerin titremiyor hiç. Önceden annesini kaybetmiş kimsesiz bir çocuktum, babasının koruyucu şefkatine muhtaç bir yanım hep vardı. Size demiyordum ama ben çok yalnızdım, güçsüz ve kırılgandım. Allah bilir ya, ölümü bile kaç kere geçirmişimdir aklımdan ama bana emanet olan cana kıyamadım. Ne zaman yalnız kalsam ya da çaresiz, Allah'a sığındım, size koştum. Yetimliğim basınca omzuma her şarkıda ağlıyor, her şiirde hayata bir kez daha küsüyordum. Artık küsmüyorum ne kadere ne kedere anne. Üşümüyor da sol yanım eskisi gibi. Biraz hüzünlü benim yolun biliyorum, biraz yalnız kalmış yürek tadında yavan, biraz yarım kalmış roman tadında kısa... Ama en güzel yerde de kesmiş yazar senaryoyu, mutlu oldukları anda." Yanağına düşen yaşları silerken burukça gülmeye çalışıyordu. "Bilmezdim önceleri aşkın bahçesinden gül koklayanın, bir ömür bülbül olmak istemeyeni... Sevdanın pınarından bir damla içeyim derken ömrünce sebep gezeceğimi... Bilmiyordum sonunda kavuşmak olmasa da sevmeye değer yürek keşfetmeyi... Ama şimdi öğreniyorum. Sevmeyi öğreniyorum. Koşulsuz şartsız, çıkarsız sevmeyi." Mezar taşını okşarken hıçkırarak. "Biliyor musun baban, bugün ayın kaçı? Ben kaç yaşındayım? Beni bırakıp gittiğin günden bu yana, kaç yıl geçti?"

Babası, annesinin saçlarını tararken söylediği sözler geldi aklına.

"*Bugün aylardan mutluluk*, senin dediğin gibi, *günlerden neşe*. Günlerin sayısı mı olurmuş, ya mutlusundur ya kederli. Bugün gü-

nlerden mutluluk baba... Hani senin hep anneme dediğin gibi; '*Seninle geçen gün mü sayılırmış Zelalim, bilmem hangi mutluluğun neşeli günü bugün...*' diye. Annem sen de derdin ya '*Sen yanımdayken sıla ne yana düşer, gurbet ne yanda bilmem ben Bey... Sen bir adım ötemde ol, vuslat da orada başlar, mahşer de...*' Şimdi ben de anneyim annem. Benim sılam da vuslatım da aynı kişiye düşüyor. Kısıtlı günlerimdeki mutluluk da keder de en ağır acı içinde geçiyor. Bu hayat çıkmazında neredeyim, nasılım bilmiyorum ama mutsuzum ben. En çok mutlu olduğum anda, sizin yokluğunuz bütün benimi bir tek. Tıpkı özüldüğümde olduğu gibi mahzunum size, en güzel günümde sizi arıyorum. Bazen üşüyor bedenim, birden yalnızlık korkuyla titriyor çocuk yanım. Hani elleriniz saçlarımda gezse de içimi verseniz annem, hani elimden tutup nasihatler etseniz babam. Bana yapınca azarlasanız, neylenince sevseniz... Ama ne içimi ferahlatan ne de sizden arta kalanlar yetim yanımı okşayarak boşluğunuzu dokunuyor. Neşemi, sevincimi, yaşama gücümü yitirmekten korkuyorum bazen, dertleşecek dostum yine siz oluyorsunuz. Biliyorum hata yapıyorum, ama elimde değil!

Eymen, yaralı bir aslan anne. '*En güzel yaralı yürekler sevilir.*' derdi hani baban. '*En çok içi sızlayan sanılır...*'

Şimdi iki yaralı yürek bir kefede, birbirine ürkekçe sokulup kapanmayan yaralarına ilk neresinden üfleyeceğini bilmeyerek duruyorlar. Acımışlıklarımızın ilk nereden başladığını keşfetmeye çalışıyor duygularımız. Dalları fırtınada kopmuş bir ağaç gibiyiz aslında onlarla. Her bir kırık dalımız, bir sınır boyunda, her öfkelenmiş yaprağımız, bir silaya sarılmış gibi ayrı ve solgun... Bir olmak için sarılıp ayrı düşenlerdeniz biz. Biz yanımız vizeli bir turist, diğer yanımız gariban bir mülteci gibi kaçak. Ne tuhaf, ne yaman... Ufak mutluluklarını, büyük anılarını çalmak istiyoruz. Yaralanacağız, üzüleceğiz, biliyorum. Bugün geçsin diye kolladığımız an yaşacak, yarın o anlara hasret kalacağız.

Biliyorum, size layık olamadım. Hep istediğiniz gibi bir ömür sürecek telli duvaklı evliliklerden de yapamadım ya da göğsümü gere gere *bu da sizin torunumuz*, diyemeyeceğim hiçbir zaman, bunu da biliyorum.

Babam... İstediğin gibi evlat olamadım, sözlerimi tutamadım. Ama annem! Yemin ederim tek sözümü tuttum. Yüreğime dokunmayanı, bedenime yanaştırmadım. Sevmediğim adamın karısı olmadım. Sözümde durmak için verdiğim çabayı, kendime dürüst olmak için kendimle olan mücadelemi, özümle barışık yaşamayı asla bırakmadım. Her insan gibi bazen hata ettim, bazen dik durup direndim ama aşka yenildim. Bir tek, onun önünde eğildim anne! Bir tek, aşkın önünde eğildim yemin ederim, sizin gibi."

Peri içi rahatlamış, derdi hafiflemiş, söz olup kederi kelime kelime tükenmiş hâlde mezarlıktan ayrılıp kocasının yanına yöneldi. Gözleri nemliydi, içi rahatlamış, duruşu dikleşmiş ama yüreği ağırlaşmıştı. Ve başını kaldırıp dalgınca karşısına baktığında, bugünün en güzel ikinci mucizesiyle karşılaştı.

"Lale!" dedi feryat eder gibi. Bir rüyanın en tatlı yerinde uyanıp tekrar uyuyup o rüyaya dalmak ister gibi baktı genç kızın burak yüzüne.

"Perim... Canım... Kardeşim!" dedi Lale gözyaşları eşliğinde. Ne ara açtığını bilmediği kollarıyla koşarken Peri, yanağından bu sefer mutluluk yaşları akıyordu. Eymen ona hayatının en güzel anlarını yaşatırken, Peri kuzeninin kollarında coşkulu bir özlemi solumuş, ikidir mutluluktan ağlıyordu.

Ve onların bu mutlu anlarını geriden, hain bir çift göz kıskanarak izliyordu!

Eymen, Lale'yi şirret annesinin ve erkeklik egosunun kulu olan babasının dikkatine takılmadan, yanına getirmek için Ercan'la birlikte çok zor bir işi başarmıştı ancak bir şeyi hesaba katmamışlardı. Ne sevinç saklanırdı gözde ne de hüzün. Lale de saklayamamıştı sevincini ve kuş gibi şakıyıp neşesiyle evi aydınlatarak belli etmişti bir işler çevirdiğini. Evden tedirgin ve ürkekçe çıktığında, Fırat, kardeşinin panik ve dikkatli hareketlerinden şüphelenerek peşine çoktan düşmüştü bile.

Aslında fikri başkaydı genç adamın ama gördüğü bambaşka! Beklemiyordu Peri'yi, unutulmayan sevdalısını. O, kız kardeşi Lale'nin bir erkekle kaçmaya hazırlandığını düşünürken hayatının tek amacıyla karşılaşmıştı, Peri. İki dünyada da tek sevdiği... Canından

öte can gelmişti baba ocağına... Kardeşine coşkulu bir sevinçle sarılıp sorular soruyor, güzel yüzüyle ona gülümsüyor ve hasret gideriyordu. Fırat'ın içi daraldı. Kalbi hasretle koyuldukça parmaklarının arasındaki tesbihi sıklaşarak gerildi ve koptu ipleri. Boncuklar yağmur gibi ayaklarının dibine akarken dişlerini kırasıya sıkıyordu. Biraz daha görmek için öne doğru bir adım atarak saklandığı ağacın ardına sindi. Nefesi daralırken görüş alanındaki dalı kırarak bakışlarını derine çevirdi, Peri'nin hemen gerisinde gülerek onları izleyen adamı. Can düşmanı, tüm dünyasının celladına... Kin hiç bu kadar koyu yayılmamıştı gözüne, içi hiçbir zaman bu kadar nefretle kaplanmamıştı. Peri her şeyden habersiz kuzeniyle vedalaşırken Fırat içinden kendine bir sürü yeminler sıraladı.

"Seni almadan ölmeyeceğim Peri! Gözlerim, gözlerinden ayrıyken can vermeyecek bedenim!"

Ve arkasında bir çıtırtı oldu. Fırat o kadar dalmıştı ki kıskançlıkla kardeşine defalarca sarılan sevdasını izlemeye, arkasından ona usulca yaklaşan sinsi kişiyi hissedememişti. Taki...

"Bazen kavuşmak sandığımızdan da kolay oluyor değil mi ya da kaybetmek!"

Fırat irkilerek birden arkasını döndü.

"Sen de kimsin?" dedi panikle.

Ve genç kadın güzel yüzünde açan eşsiz gülümsemesiyle, kibirle baktı genç adama. Gül goncasına benzeyen dudaklarındaki işvesiyle ona cevap verdi.

"Sorularına cevap vermeye gelen bir dost..."

YEDİNCİ BÖLÜM

Unutmuş gibi yapmak
Unutmuş olmak değildi!

"Birkaç saate hazır olurum." İşte bunu söylediğine şimdi pişmandı. Ah lanet olsun! Onu böyle bir yere getireceği aklının ucundan dahi geçirmiyordu. Araba durduğunda, şaşkın gözleri sadece bön bön etrafına bakıyordu. Hayır, korkmuyordu yahut da kaçmıyordu. Keza donmuş ve afallayan yüzüyle sadece bakıyor, taş kesmiş gibi kıpırdayamıyordu. Gözlerinin önünde gördüğü kocaman eşsiz yapıt, saray olamazdı, değil mi? Hayır, kesinlikle olamazdı!

"Peri, inmeyi düşünmüyor musun?"

Peri derince bir iç geçirdi. Başını ağır çekimde gibi yan tarafına çevirdi. Rengi bembeyaz olmuştu. "Bence inmesem. Böyle bir hakkım var mı?"

Eymen sert hatların sardığı yüzünü karısına çevirdi. "Hayır, yok. Çünkü iniyorsun!" dedi kesin bir tabirle. Yüzü bu konuda müsamahasız, sözleri ketumdu. Kendi kapısını açmış ve araçtan başka hiçbir şey söyleme gereği dahi duymadan, inmesini sessizce emredercesine beklemişti. Peri kızarak derince nefesler aldığında ise, o valeye fırsat vermeden kapıyı açmış ve donuk gözlerini üzerine dikmişti. Ona kızgındı hâlâ, kendini bu yerlere yakıştırmadığını düşünmek, genç adamı çileden çıkarıyordu. Oysa asıl olan o birkaç süs bitkisinin, onun güzel ve iyi huylu karısına yakışmadığıydı.

Halasından döndüklerinden beri, birkaç hafta geçmişti. O gün çok şey değişmişti. Hayatlarında eski konulara ket vurulmuştu. Sabah, kabristandan eve geldiklerinde, tüm aile tedirgin bir tutumla birlikte kahvaltı yapmışlardı. İlk defa Rüzgâr'la sükûnetin sürdüğü, huzurun olmadığı bir mekânı kullanmış ve aynı sofrayı paylaşmıştı.

Hem de huzursuzluk çıkmadan kahvaltıyı karmaşık duyguların kollarında sonlandırmaya gayret ederek yapmıştı ikisi de bunu. Tamam, konuşmuyorlardı ama en azından artık düşman gibi, her an tetikte durup birbirini gırtlaklayacak gibi sadistçe bir eylem içinde de davranmıyorlardı.

Esme hâlâ biraz mesafeliydi ona karşı. Birden ısınması, canımlı cicimli olması saçma olurdu zaten. En azından artık onun bulunduğu meclislerden kaçmıyor, gözlerinde kahreden ızdırap verici nefret ışıkları yanmıyordu. Gerçi ona doyasıya sarılamamış, hasret kokan gözlerine hâlâ özlemle bakamamıştı ama... Olsun! O da olacaktı. Her şey zamanla iyileşecekti. İnanıyordu. Bu durumda en çok sevindiği gerçekse Pelin'in ona yaklaşması ve her fırsatta yeğenini doyasıya görebilmesiydi.

Peri arabadan indiğinde, kapıyı kapattı. Güzel bir geceydi. Onun yanında olduğu zaman gerçekleşen bütün diğer güzel geceler gibi. Siyahın kadife gibi etraflarını sarmaladığı anda bir mucize gibi parlayan yıldızlar, sanki elle tutulabilecekmişçesine yakın görünüyorlardı. Solgun bir ay, pırlanta gibi parlayan bahçe direklerinin içinde yavaş yavaş göğe yükseliyordu. Rahat bir tavırla, kocası eline uzandı. Peri kocaman iri ellerinin arasında duran naif ellerine gözlerini dikerek hâlâ alışamadığı bir gerçekle, iç geçirdiğinde, hafif bir gülümseme eşliğinde kocasına baktı.

"Elini her tutuğumda, böyle tuhaf bakman şart mı? Gören de zorla tuttuğumu sanacak!" dedi Eymen sertçe. Bunu aniden sorduğunda, genç kız şaşırdı. Eymen'in gözleri karşıya bakıyor ve dudaklarının kıyıları alayla fakat ferah bir memnuniyetle kıvrılıyordu.

Onun tespitiyle utanan Peri, biraz eğreti tuttu genç adamın elini. Eymen başını yana çevirdi. Sadece gözlerine sert sert baktı. Konuşmadı ya da her zamanki gibi emir vererek ikaz etmedi. Sonra birden hareketlenip karısını seri bir hamleyle, yanındaki yeşil bodur ağacın önüne çekti. Peri soluk dahi alamadan kocasının tuzağına düşmüştü. İç avluda, hafif rüzgârın etkisiyle sanki birtakım tuhaf gölgeler hareket etmekteydi. Bunlar, fundalıkların gölgeleri olmalıydı herhâlde. Peri birilerinin onları görmemesi için etrafa tedirginice bakarken Eymen karısının yüzünü nazikçe kendisine döndürdü.

"Güzelim." dedi bu sözü sanki ilk o icat etmiş gibi, eşsizce mırıldanıyordu tatlı dili. Peri yağ olup erimeden evvel, yutkunarak baktı kocasına. "Tedirgin olmayı bırak artık. Orada bir sorun çıkmayacak ve sıkılırsan, inan çıkarız. Ayrıca..." Çenesini nazikçe tutup dudaklarını burnunun üzerine kondurdu. "Ne yaparsan yap, ben seninle hep gurur duyarım. Senin yaptığın her şey bana doğru, yanlışların anlamsız gelir. At, artık üzerinden şu tuhaf gerginliği. Sen içinden geldiğince seni tanıdığım gibi davran yeter."

"Seni utandırmaktan korkuyorum."

"Ben senden asla utanmam. Gururumsun benim."

Yüreğine dağılan sıcaklıkla kocasına baktı. Büyük bir içtenlik ve temiz yürekliliklе yapılmış itiraf, Peri'nin içine tatlı bir telaşla saplanan bıçak gibi işlerken yüreğinde yeşerttiği büyüsünden daha güzelini hak edemezdi kuşkusuz. Gülümserken mutluluğunun yüzüne vuran aydınlığıyla, kocasına ışıldayan bahar gözlerinin özleyişini arttırmağan etti.

"Pot kırarsam, kızmayacaksın." dedi usulca.

"Ben sana ne zaman kızdım?" dedi adam yanağında elinin tersini dolaştırırken.

Peri tek gözünü muzırlıkla kıstı ve haylazca dudaklarını büzdü.

"Onlar başka!" diyen Eymen kendini savunurcasına dudağının üzerine başparmağını koyarak kışkırtıcı bir rahatlıkla dokundu. Baştan çıkmaya her an hazır olan koyu gözleri de parmağının okşayan nazik hareketini, öper gibi takip ediyordu. Resmen dokunuşuyla, bakışıyla ırzına geçiyordu. Hararetlenen dudaklarını yalayarak nemlendirdi. Peri'nin nefesi sıklaştı. Ürkek bakışları kocasının dudaklarına kayınca Eymen elini usulca çekti.

"Sanırım çok fazla kızdın bana!" diye itiraf etti Peri. "Şimdi çekiniyorum." Eymen tek kaşını kaldırarak "Ama hepsi de farklı sebeplerden." dedi hemen. Kollarını kocasının beline dolarken gözlerinin kıyısından çaktırmadan etrafa baktı. "Elbise için teşekkürler!" dedi içten bir biçimde.

"Rica ederim. Yakışmış. Ayrıca çıkarması da kolay bir tasarım."

Tatlılığın en koyu haliyle yanakları kızaran Peri, gözlerini ondan mahcupça kaçırarak yanağının içini ısırdı.

Arsız kocasının aldığı müthiş elbiseyi giymişti. Bu ona, kendi eliyle aldığı ilk hediyesiydi. Eymen nazikçe onu geriye çekti. İç cebinden bir şey çıkarırken, Peri onun ne yapmaya çalıştığına merakla bakıyordu. Ama elindeki kutuyu görünce; gözleri hemen ürkekçe yukarı çıktı. Eymen siyah kadife kutuyu açtı, içindeki yüzüğü karısına göstererek "Çıkmadan önce Ecem verdi." dedi gözlerinde soru işareti yanıyordu. " Nasıl geçtiyse eline artık? Kaybettiğimi sanıyordum." Sesinde ince iğneler mi vardı? Anlamış mıydı anlamış olamazdı değil mi? Bir kuyunun dibine düşmüş gibi yolunu kaybetmiş hisse- den, paniklemiş Peri, bakışlarını kaçırıp başını aşağı eğdi. Yanakları kavruluyordu utancından. Eymen karısının çenesini kavrayıp gözlerine bakmasını bekledi. Ama Peri olduğu yerde hayâsından kıvranarak inatçı yanıyla ve suçlu çocuk psikolojisiyle bakmayı reddetti. "Zümrüdü Ahum... Bakmayacak mısın bana?"

"Eski İstanbul beyzadeleri gibi konuşunca kendimi Yeşilçam'dan fırlamış şaşkın bir pısırık gibi hissediyorum."

"O da bir şey mi? Sen bana beyzade diyerek bakınca oyun bahçesinden firar etmiş velet gibi mutlu hissediyorum kendimi." dediğinde Eymen, sesindeki alay değil gerçeğin aynasıydı.

Mutluluk ummanına dalış yapmışçasına çırpınan kalbiyle soluksuz kalan Peri, gülümseyerek başını usulca kaldırdı. Çekingen gözleri, gözleriyle saklambaç oynarcasına yakasının korumasına sığındı. Buradan, şu vakit yukarısına çıkması biraz zordu.

"Ben baharlarımı gözlerimde istiyorum bir tanem, kravatımda değil. Kravatıma, çıkarırken bakarsın yeşil yeşil!" Küstah sesindeki sır dolu büyü yüreğine düğümlenen halat gibi onu kendine çekerken edepsiz emellerin hayalini kurduran haylaz tını, hain bir tutumla duygularını hipnoz ederek etkisi altına aldı kızı.

Peri dudağının kıyısını dişleyerek kükredi. Bakışlarını utana sıkıla kocasına çevirdi. "Çok kötüsün! İşine gelmeyince, hemen bel altı yapıyorsun. Hem de beyzade gibi rol kesiyorsun. Üstelik ağzın iyi laf yapıyor, nereden buluyorsan o sözleri, aklımı karıştırıyorsun." Eymen karısının yanağına şefkatle dokunarak "Neden bana söylemedin?" diye merakla sordu. Peri narin omzunu hafifçe silkti. Ama

konuşmadı. Eymen yanağına hafifçe dokunup gamzeli çenesini kavradı. Yüzlerini öpüş mesafesine getirdi.

"Ona elimi bile sürmedim!" dedi ciddiyetle. Peri gözlerini kaçırıştırdı. "Ne ona ne de ondan başkasına evliliğimiz sürecince değmeyeceğim. Başlarda evli gibi bile değildik ama sen hayatıma girdikten sonra, gözlerin gözlerime değdikten sonra, hiç kimseye elimi sürmedim." Bu açık itirafıyla Peri heyecanlanarak yutkundu. "Yani seninle tekrar bir arada olup her şey açığa çıktıktan sonra... Hayatında sen olduğun günden beri, evimize geldiğin günden beri, hayatında başkası olmadı. O kadına dokunmadım!"

"Biliyorum." dedi Peri. Sesi titredi. "Ta o zaman biliyordum." Bakamadı kocasının yüzüne suçlu gözleri. Az sonra sanki kızıca bir ihanetin kopacağını düşünür gibi, onun gözlerindeki öfkeli manzaraya tanık olmak istememişti. Korkaklığını gizlemek için, o günkü acıyı içinde hissetmemeye çalışıp onuru kırılmış yanını gerilere itmişti. Yani o zaman öyle hissetmişti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu adam merakla.

"Şey..." Yanağının iç kısmını dişledi. Kısacık bir an zihninde söyleyeceği şeyi düşündü. Kocasının ceketinin yanlarından güç almak isteyerek biraz asılma ihtiyacı hissetti. "Kadın, o..." Biraz duraksadı ve o günün dehşet veren acısını hatırlayınca yüzünde ıstırap dolu bir keder belirdi. Konuşamadı.

Eymen, kendine yine binlerce kez lanet etti. Yaptığı salaklıktı.

"Seni üzdüm. Sırf bu yüzden bile bana kızmak hakkın."

Peri kızardı. Bu konudan rahatsız olduğunu hissettiriyordu. "Ama ona dokunmadın..." diye mırıldandı.

"Dokunmadım. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmez. Seni üzdüm. Benim yüzümden ağladığına eminim."

"Şimdi üzmüyorsun."

Eymen alnını karısının alnına değdirdi. Elini omzundan sırtına uzatıp sır yüklü bir kutuyu sahiplenir gibi, onu kendine çekti. Tüm hazinesinde hak iddia ederek sıkıca sarıldı. Peri bir nehir gibi ona akan kollarını kocasının güçlü beline doladı. Başını omzuna yasladı.

"Keşke bunu başında yapsaydım."

Bunu gerçek bir içtenlikle, pişman olarak söylediğini, karısı bi-

liyordu. Beriden birileri geçince Peri tedirgin oldu. Bozuk tekne pervanesi gibi tekleyen kalbiyle, ürkekçe biraz gerileti. Eymen lotus çiçeğini andıran nadide yüzüğü kutusundan aldı.

"Parmağına uyup uymadığını bilmiyorum ama..." Biraz duraksadı. "Şimdi bunu takar mısın?"

İçi çekilen Peri utanç içinde yüzüğe baktı. "Şey... Ben, bunu..." Dudaklarını kemirdi. Utandı. Konuşmadı. Eymen onun söyleyemediği şeyden korkarak derhal eline uzandı, ona konuşma fırsatı sunmadı. "İçeriye girdiğinde, herkes parmağına bakacak. Boş kalmasını istemiyorum, takar mısın?" dedi kendini farklı bir yönden açıklayarak. Ama emretmişti. İtirazlarını tüketerek sertçe buyurmuştu üstelik. Aslında hain bir büyü gibi içini kurutan kıskançlık, damarını kızgın bir nehir gibi yakarak ilerlerken içeriye girdiklerinde, ıtır düşmanı hanımlardan, sayısız çapkınlardan, kendini kazanova sanan arsız yiğitlerden, onu koruyarak parmağında sadece kendine ait olduğunu bildiren bu mühür gibi yüzüğünün görünmesini istiyordu. Eymen Sancaktar'ın Perisi! Hayır, onun evli bir kadın olduğunu, elinden gelse, alnına ışıklı tabelayla yazacaktı. Bir tek burada değil, her an, onun bir sahibinin olduğunun, bilinmesini istiyordu. Bir an, ruhu terbiye ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Peri elini çekinerek uzatmayınca Eymen kızgınca kaşlarını çattı. Karısının eline sertçe uzandı. Narin elini biraz kabaca avucuna aldı. Ona sormadan parmağına yüzüğü takarken Peri kıskırdadı.

"Parmağında kalacak!"

"Neden?" dedi Peri inatla dudağını ısırarak. İçi doldu.

"Kalacak dedim, o kadar. Sen evli bir kadınsın!"

"Bunu zaten herkes biliyor."

"Bilmeyen kalmasın."

"Yani damgalayacaksın beni?"

"Nasıl düşünüyorsan öyle!" dedi Eymen huysuzlanarak. "Parmaklarında benim nişanım kalacak, gözlerinde bir gölge gibi imzam. Benimsin Peri, bunu herkes görmeli!"

"Ooo!" dedi Peri alayla ama yüreği heyecanla sıkışırken. "Havada kıskançlık kokusu mu alıyorum, ne!"

"Saçmalama! Sadece... Sadece tedbir. Sorun çıksın istemiyo-

rum." diye yalan söyledi Eymen. Ama karnı kasılıyordu içindeki fitne düşüncelerle.

Peri inanıyormuş gibi yaptı. "Hı hı!"

Ve Eymen onun gözlerindeki hain ışıklardan işkillenince sertçe karısını kendine çekti. "Ben, benim olanı paylaşmayı sevmem. Her şeyinle, aklınla ya da kalbinle, bakışınla, dokunuşunla her şeyinle benimsin. Unutma!"

"Unutmam." dedi Peri haince takılarak. "Zaten unutturmadan tekrarlıyorsun."

"İyi ediyorum." diye homurdandı adam.

"Aferin sana." dedi Peri keyifle kıkırdayarak kocasını tasdiklerken.

Eymen yüzüğü parmağına biraz dengesiz bir sertlikle taktığında, kızgınca "Oldu." dedi. Şaşkındı.

Peri heyecanla parmağına baktı. İç çekerek bilinçsizce "Bu ikinci takışım..." diye itiraf etti dürüstçe. Zaten entrika ona göre değildi.

Eymen karısının parmağındaki yüzüğe içi titreyerek baktı. Hiçbir metal o tene bu kadar yakışmamıştı. Elini dudaklarına yaklaştırdı. Üzerine dudaklarını koyup "Nasıl?" diye sordu merakla. "Sana göstermedim ki hiç."

Peri'nin tatlılıkla gözleri parlarken hafifçe yanakları kızararak "Daha önce Ecem... O bulmuştu bunu. Bodrum'a gitmeden önce parmağıma taktı. Sonra yüzük çıkmadı oradan. Biz, kaç gün onu çıkarmak için kendimizi paralayarak zorladık." Sanki yaptığı ayıp bir şeymiş gibi yanaklarındaki kırmızılık, kulaklarına ulaştı. "Ama kötü bir niyetimiz yoktu sadece Ecem birden takıverdi. Yoksa inan yapmazdım."

Oysa Eymen'in gözleri neşeyle parlıyor, dudaklarındaki huzurlu gülümsemesini engelleyemiyordu. Peri kaşlarını kaldırdı. "Kızma! Valla art bir niyet içermiyordu. Saçma, çocukça bir şeydi. Kızdın mı?" diye çekinerek sordu.

Eymen ketum bir tutumun hasıl olduğu ciddiyetini korudu. İfadesiz bir suratla, "Hem de çook!" dedi sesini yayarak. Peri'nin yüzündeki sakin hâl, birden geçti ve durgun, somurtuk arası bir hâlet-i

ruhiyeye büründü. Nedendir bilinmez, hakkı olmadığını bildiği hâlde kırıldı.

"Özür dilerim, isteyerek takmadım ama çıkmayınca..."

Neden söylemişti sanki bunu? Koca ağzını kapamayı ne zaman öğrenecekti? Şimdi ona, kumpas kurarak evlilik tuzağına düşürmek için haince zaman kollayan engerek gibi bir izlenim sunmuştu.

"Bence o da yerini biliyor, çıkmaması normal. Benim malım ne de olsa."

"Mal sensin!"

"Salak olmayan anlamda malının senin." Eymen kulağına ne ara eğilmişti de ılık nefesi tenine dokunmuştu. Titredi ve karnı kasıldı. Nefesi derin derin ve yorgunca sığlaştı. "Bunu parmağında hep göreceğim Peri, keşke o gün hiç çıkmasaymış, hep orada kalsaymış." Eymen neler vaat ettiğinin bilincinde olarak ama bunu göstermeyerek dudaklarını karısının boynuna dokundurdu. Büyülü bahar kokusunu içine derince çekerek biraz durdu. "Onu sana aldım sevgilim. Gördüğümde aklıma sadece gözlerin geldi, Lotus çiçeği gibi, bahar gözlerin. Şimdi olması gerektiği yerde olacak ve bundan sonra hep orada göreceğim."

İşte bu sözler miladı olurken onun söylediği her unutla, acı acı yutkundu Peri. Yüreğine bir acı, içine ağır bir yoksunluk çöktü. Gözleri dolmaya başlamıştı. Parmağında hep durmayacağını çok iyi biliyordu. Sadece kocasının yanında kaldığı sürece, Eymen ondan sıkılana kadar. Bu gerçek yüreğine acı bir darbe gibi inip hazin bir yara açtı. Unutmuş gibi yapmak, unutmuş olmak değildi. Kocasının bu hevesli, sevgi dolu günleri geçecekti, biliyordu. Ona biçtiği güzel hayatı, yettiği sürece kalacak ve sonrası yok olacaktı. Eymen o günden sonra bırak boşanmayı, bu konuyu dahi açmamıştı. Sanki ikisi de aralarında sessiz bir ağız birliği yapmış, kelimelere dökülmemiş sırlı bir anlaşma içine çekilmişti. Bu konuyu dillerine yasaklamışlardı. Eymen bırak konuşmayı, ima dahi etmiyor, Peri'nin ise düşünmesine dahi izin vermiyordu. Turgut gerçeği bilmediği için ertesi gün, ikisine de zarfı vermişti. İşleri rayına oturduğu için artık boşanmalarında sorun olmadığını ve gerçeği herkese açıklamaları gerektiğini söylemişti. Aynı anda hazırlanan boşanma evraklarını, ikisi de

odadaki komodinin çekmecesine sessizce koymuşlar, konusunu bile açmamışlardı. O komodinin kapağı bir daha hiç açılmamış, hayatlarını değiştirecek kâğıtlar orada öylece hapis kalakalmıştı. İkisi de o kâğıtların varlığını reddediyordu. Ancak bu hazin sonu maalesef ki görüyorlardı. Sadece konuyu açmaya cesaret edemiyorlardı.

Kısacık bir buseyi yanağına dokunduran Eymen, karısının ufacık eline uzandı. Onu ağacın altından çıkardı. Biraz sonra büyük bahçenin içine girmişlerdi. İkisi de sessizdi. İkisi de dertli ve düşünceli. Her yer güçlü aydınlatmalarla ışıklandırılmış, yeşilin en canlı rengi olan bodur ağaçlarla ve rengârenk gülfidanlarıyla renklendirilmişti. Onların arasından birkaç kişinin daha sesi geliyordu.

"Bak henüz erken, yol yakınken dönelim, ben kesin iş adamlarının içinde pot kırarım." dediğinde Peri inatla, adam birden durdu. Peri başını kaldırıp ürkek gözlerini ona tepeden donuk donuk bakan adama çevirdi. Dudaklarını tedirgin bir karmaşayla kıpırdatıp "Kızma bana sadece seni zor durumda bırakmaktan çekiniyorum. Ben daha önce hiç böyle yerlerde bulunmadım. Daha demeyeyim ben en son bir düğünde bile bulunalı çok fazla zaman oldu. Ya çenemi tutamaz da dengesiz bir lâkırdı edersem?"

Eymen anlayışlı bakışlarıyla ona kuvvet verdi. "Peri eğer sen sakin olmazsan zaten bir şeyleri berbat edeceksin. Ama sadece sorulan kadarına, düşünerek cevap verirsen inan bana o kadar korkulacak bir şey yok. Hem saklayacak neyimiz var? Biz gerçeğiz ve ciddi."

Sonra önüne döndü ve yürümeye devam etti. Bu adam ona umut verdiğini görmüyor muydu?

"Yaa, demesi kolay beyzade. Sen hep bu çevredeydin. Laf! Sanki Hatice teyzenin nişanına gidiyoruz. Bana bir de sakin ol demez mi? Hah, sakin!"

"Bir şey fark ettim."

Peri kaşlarını çattı. Merak içindeki sesiyle "Ne fark ettin? Yoksa yanlış bir şey mi yaptım? Ne yaptım? Bak bu senin suçun. Panikle yaptım değil mi? Eğer bir saat önce arayıp haber vermeseydin, ben de Ecem'den biraz bir şey öğrenirdim. Ya Eymen gördün mü kesin hata yaptım. Ay, ne yaptımsöylesene?"

Adam gülümseyerek başını yana çevirdi ve merdivenin basa-

maklarını çıkarken karısına baktı. "Konu şu ki, fark ettiğim şey bu hâlin!" Peri birden ona baktı ve Eymen sırıtarak devam etti: "Kalbiğim biraz nefes al. Hani virgül, nokta diye duraklama işaretleri var ya. Sen panik yapınca çok konuşuyorsun ve şapşal oluyorsun. Umarım bunu içeride devam ettirmezsin."

"Ah seni hain! Ben burada ne yaptım diye can veriyorum, sen hâlâ dalga geçiyorsun."

"Ah benim safım... Hemen de tava mı gelirmiş?"

"Üff, Eymen, hep böyle dalga geçiyorsun... Kızıyorum!" diye çıkıştığında ciddiydi. Sitemle büzülen dudaklarını öne doğru uzatıp ollayarak elini çekmeye çalıştı. Eymen her ne kadar karısına sarılmak ve o dudakları dudaklarıyla açmak istese de, arkalarındaki insanlar yaklaştığı için yapamadı. Peri hâlâ homurdanarak suratını asıp önüne döndü. Merdiven bitip geniş kapıya yaklaştıklarında, kalbi daha hızlı atıyor, durduk yere yanakları yanmaya başlıyordu. Geniş kapıdan içeri adımlarını attıklarında, artık Eymen değil, Peri adamın elini sıkıca tutuyordu. Lüks ışıklandırmaya sahip iri avizenin altına geldiklerinde, kulağına gelen klasik müziğin eşsiz ezgileri ruhunu okşarken kocası onu usulca girişe yönlendirdi. Baston yutmuş gibi dik durdu. Ama ne yaparsa yapsın, bacakları beceriksizce sarsaklaştı ve ürkek gözleri içeriyi incelemeye başladı. Her yer alabildiğine şık düşünmüş ve parti sahibinin seçtiği sarı ve beyaz güller her yana bezenmişti.

Akşam yemeğinde Eymen arayıp "Bir partiye katılacağız." diye söylemek yerine derhal hazırlanmasını istemişti. Rica etmemiş, zaman vermemiş, sadece hazırlan diye emretmişti. Eğer sorsaydı, pekâlâ gelmemek için bir sürü bahane sayacağını, o da tahmin etmiş olmalıydı. Allah'tan, Ecem gerektiği konularda yardımcı olmuştu. Şimdi üzerinde kocasının gelirken getirdiği, ipek saten, zümrüt yeşili bir elbise vardı. Bedenini tam bilmiş ve zevki takdire şayandı. Hatırı sayılır bir dekolteye sahip olduğundan, göğüsleri pek dikkat çekiyordu. Merdivenlerden inip ön tarafa geçtiklerinde deniz kenarına kurulmuş kokteyl bölümüne ulaştılar. Masaya yaklaşırken aklında sadece söyleyeceklerini tartıp biçiyordu. Fakat masada gördüğü kişi-

lerle kafasındaki tüm olumsuz etkiler bitti. Lara oturduğu yerde onu gülümseyerek bakıyordu. Ah bu çok iyiydi işte!

Hoş beş uzun sürmedi. Peri bakışlarını içeride gezdirirken Lara'ya sokuldu. "Ya burası çok güzel ama ben yine de tedirginim." Bakışlarını şık giyimli kadınlardan ve tam bir asalet örneği olan beyefendilerden alıp arkadaşına döndü.

"Ben de ilk geldiğimde çok tedirgin olmuştum ama zamanla alıştım. Zaten çok fazla gıdıncı böyle ortamlara sen de onlara uyum sağlıyorsun. Tek dikkat etmen gereken..." Kaşıyla köşedeki siyah elbiseli yaşlı kadını gösterdi. "Jülide Hanım'a ve tayfasına yaklaşmamaktır."

"Tayfası!" dedi Peri. Lara onunla konuşan kadınları göstererek tek tek bilgi verdi. Bir süre sonra erkekler masadan kalkıp ilerideki kokteyl masasının başında muhabbete koyuldu. Tabii bu sırada Perilerin masası dolmuş ve kadınlar da muhabbeti koyultmuştu.

"Ah onu hiç açmayın!" diyen kadın az önce açmayın dediği konuyu ballandırarak anlatıyordu. Hani açmayacaklardı? "Sekreterini buraya getirecek kadar yüzsüz canım, baksana bir de utanmadan koluna takmış " diyerek köşedeki masada oturan çifti tiksintiyle gösterdi. "Daha karısının değil seneyi, kırkı dolmadı canım... Yazık!" deyince Peri kadına üzgünce bakarak "Allah rahmet eylesin." dedi saf saf. Jülide Hanım gevrek ama şuh bir kahkaha atınca bazı erkekler konuşmasını bölerek onlara baktı.

Peri şaşkın gözlerini kadına dikip masumca kırpıştırdığı kirpikleriyle deli görmüş gibi bakarken "Yanlış bir şey mi söyledim Jülide Hanım?" diye tedirginice sordu. İnsan ölmüş kişinin arkasından böyle neşeyle güler miydi?

Kadın ırı taşı olan yüzüklü elini sallayarak "Kadın ölmedi ki cicim, hayatta!" diye bilgilendirdiğinde hâlâ arsızca gülüyordu.

"Ama siz az önce kırkı çıkmadı dediniz."

"Boşanma davasını açalı dedim canım. Ölmüş bir evliliğe ne denir?" Sonra muzırca güllümsedi. "Allah rahmet eylesin... Ha ha ha!"

Ha, ha, ha, dedi içinden alayla Peri. Bu kadının neden bu kadar eğlendiğini anlamasa da zaman ilerleyince sohbet koyulaştı. Yanındaki kadın "Ah siz de yeni evlisiniz. Nasıl evlendiğiniz hâlâ sır.

Eymen Bey'i tanırım. Birçok kez aynı ortamda bulunduk ama onun evlenecek bir adam olduğunu bilmiyordum şekerim. Çok başarılısınız, nasıl yola getirdiniz?"

"Medeniyet yularından tutarak." dedi Lara alayla.

"Kravatlar çok işe yarıyor, doğru." diye kıkırdadı Jülide Hanım edepsizce.

Diğer kadın cevap vermeyen mahcup Peri'ye dikkatle baktı. "Ama sorumuzu hâlâ cevaplamadınız, yoksa bizi meraktan çatlatacak mısınız?"

"İzmir'de tanıştık." dedi Peri bocalayarak masaya uzandı. Kadehini aldı. Önce kokladı! Aslında içmeyecekti ama masada başka içecek bir şey yoktu. Susamıştı da. Tuhaf kokan şeyden bir yudum aldı. Yüzünü ekşitmemek için zor durdu ama sonra ağzında bıraktığı tat hoşuna gitti. Bir yudum daha aldı. Kadınlar konuştu, Peri sakince ve elinden geldiğince zeki manevralarla sorularını cevapladı. Sonunda Lara, Peri'yi yerinden kaldırıp "Ah ben Berna'yı gördüm, bir merhaba diyelim mi Peri?" diyerek kızı soru bombardımanından kurtardı. Koluna giren Lara çaktırmadan millete, onunla masaların etrafını dolaşarak konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra konuşma tatlı bir sohbete dönüşüp koyulmuştu da. Köşedeki kokteyl masasında, tatlılıkla gülerek sohbet ederken Peri'nin beline dolanan kolla, genç kız önce sıçrasa da sonra teninde hissettiği aşina olduğu sıcaklıkla hemen yumuşadı.

Eymen sıkıca sardığı koluyla karısını sahiplenerek kendisine çekti. Kulağına yaklaşıp usulca fısıldadı. "Sıktılımız mı?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Peri, kocasına gülümseyerek baktı. O sırada Selim de gelince onun aksine Lara kocasına kızgınca bakarak "Ayıp olsun Selim, yine işi buldunuz bizi unuttunuz." diye çıkıştı.

Eren yapma bir mahcuplukla "Olur mu hiç meleğim?" dediğinde elini saçlarına gömüp biraz karıştırdı. "Aslında biz de geliyorduk..."

Lara elini önünde yelpaze gibi sallayarak "Jülide'yi gördünüz ve kaçtınız değil mi? Cesur olun ve doğruyu söyleyin." diye takıldı. Kocası gülerek omuzlarını kaldırınca Lara, "Korkaklar sizi!"

diye sataştı. "Bir de centilmen olacaksınız, hah, külahıma anlatın bir kadından korktunuz!"

"Kadından değil bebeğim, çenesinden korktuk. Yani korkmayan kişinin aklından korkarım ben." dedi Selim mızırca.

Bir süre sonra etraflarındaki kalabalık artmıştı. Eymen onu gururla başka başka insanlarla tanıştırıyor, hepsiyle sohbet ediyordu. Peri gülümseyerek yanındaki kadının anlattığı şeye dikkat kesilmişti ki gördüğü yüzle gülümsemesi yüzünde dondu. Dünya tepesine çöktü. İçindeki ciğer, havası inmiş balon gibi söndü. Gülümser umursamazca yanlarına geliyordu. Onun burada olduğunu bilmiyordu. Dahası hain gözleri yine her zamanki gibi sinsice parlıyordu. Eymen, elinin altındaki beden kasılınca konuşmasını yarıda kesip karısına döndü. Sonra onun baktığı yere bakınca yüzü eski sert ve ifadesiz hâline büründü, tıpkı, karısı gibi!

"Merhaba." dedi Gülümser sanki kırk yıllık dostuna merhaba der gibi. "Tatilden beri görüşemedik. Aranız düzelmiş. Sevindim." Hiç de sevinmişe benzemiyordu oysa. Yüzündeki yapay gülümseme arsızlığını saklıyor, gözlerindeki vahşi parıltılar kıskançlığını sinsice kapatıyordu.

Herkesin gözleri onların üzerine kaymıştı. Eski sevgilisi ve yeni gözdesi -karısı- karşı karşıyaydı. Gülümser umursamazca Peri'ye elini uzatmış, bir de selam bekliyordu. Peri bakışlarını kadının narin eline çevirdi. Sonra etraftan kısık fısıldaşmalar kulağına çalınmaya başlayınca kırmak istediği ele uzandı. Kısacık bir dokunuşla ve buz gibi bir mesafeyle, "Merhaba!" dedi vakurca. Zarafetin beden bulmuş haliydi o. Asaleti yedi düvele nam salan mirasından değil, damarlarında akan kanındandı.

Bu sırada belinde sabit duran kocasının eli de kasılmaya başlamıştı. Bunu fark eden Peri, elini kocasının elinin üzerine koyarak onu yatıştırdı. Hafif bir tebessümle başını yana çevirerek kocasının gözlerinin içine teskin eden bir dürtüyle baktı. Eymen karısının bu anlayışlı yanını takdir ederek ona aşkla baktığında aklından geçen tek şey, Gülümser karısının boynunu kırmaktı. Onlar birbirine ne zaman baksa içlerinde oluşan o çembere takılıp gerçek bir memnuniyetle çevrelenirken Gülümser kıskançlığından çıldırıyordu.

Ortada bir sürü konu döndü. Sohbet, sohbeti açtı. Gruptan bazıları izin isteyip giderken bazıları da kaldıkları yerden devam etti. Peri her ne kadar bu kadının yanında sakin ve anlayışlı kalmaya devam etse de içi içini yiyor ve yanında olduğu her an, nefesi öfkeyle ciğerlerini kuşatıyordu. Sonunda daha fazla dayanamayacağını anlayınca "Canım, beni lavaboya götürür müsün?" diye kocasına fısıldadı.

Eymen karısının belinden elini hafifçe sırtına kaydırıp sessizce onun öne çıkmasını sağladı. Peri, Lara'ya dudaklarıyla nereye gideceğini söyleyip kocasının elinden tutarak masadan ayrıldı.

"İşin bitince çıkalım mı?" dedi Eymen anlayışla.

Peri kocasına memnuniyetle baktı. Mağrur yüzünde birden aydınlanma oldu. Bunu nasıl da istiyordu. "Çıkalım." dedi duru bir sesle ama dudakları kocasına çoktan tatlılıkla gülümsemişti. Lavabonun kapısından girerken Peri, Eymen bakışlarını kapanan kapıdan çekti. Sıkkınca etrafta dolaştırmaya başladı.

"Hâlâ sıkılmadın mı bu kezbandan?"

Eymen dişlerini sıkarak ağır ağır arkasını döndü. "Sıkılmadım, sıkılacağımı da hiç sanmıyorum!"

"Ama ben beklemekten sıkılıyorum. Sabrım da tükeniyor. Uzun zaman oldu. Ben üzülürsem, herkesi üzüyorum biliyorsun." dedi Gülümser gözlerini üzgünce süzdürerek. "Aylardır yatağım sensiz, boş. Sensiz hiçbir şeyin tadı yok Eymen!" dedi birkaç sarsak adımda iç çekerek yanına yaklaştı. Rüzgâr vurmuş ağaç gibi tam önünde durdu. Eymen bakışlarını etrafta dolaştırdı. Peri'nin işi birazdan biterdi. Dişlerini sıkarak "Sen sarhoşsun!" diye sertçe söylendi.

"Senin yüzünden!" diye atıldı kadın hemen. Kırgın ve mutsuz bakıyordu. Eymen bakışlarını çevirince kollarını bitmiş bir ifadeyle iki yana açtı. "Evet, senin yüzünden. Bak beni ne hâle getirdin. Eserinle övün. Aylardır arıyorum bakmıyorsun, şirkete yaklaşamıyorum, ortak işlerimiz olmasa seni göremeyeceğim dahi. Fotoğraflarınla avutuyorsun beni. Eymen, neden yapıyorsun bunu bize? Değer mi o kız için düzenimizi bozmaya?"

"Değer!" dedi Eymen tek bir kelimeyle hiç tereddütsüz. Katılaşmış öfkeli bakışlarını kadının koyu gözlerine çevirdi. Gülümser

şok olmuş bir biçimde ona bakarken yüzüne tokat yemiş gibi irkildi gözlerinde gördüğü gerçekle.

Eymen devam etti. "İnan bana, onun için her şeye değer." "Ben... im veremediğim ne veriyor sana? Ucuz, bayağı, statü bakımından bile denk değil. Yemesini, giymesini, oturup konuşmasını bile bilmez. Yatakta desen o tipler tam bir faciadır. Sıkmadım seni hiç, asla üzerine gelmedim. Sırf sen sıkılma diye, kendimden ödün verdim." Kadın bir adım daha attı. "Sana aşığım! Ne istersen yaparım, ne olur sadece yanında olayım. Söz, sesimi çıkarmam. İstersen... İstersen bir süre metresin bile olurum!"

Bu onur kırıcı ahlaksız teklifle afallayan Eymen'in duyduğu aşağılayıcı kelimeyle, midesi kasıldı. Kaşları iğrenmeyle çatılırken "Sen çıldırmışsın! Sana hiç ümit vermedim. Bir gün biteceğini biliyordun. Sana ayrılalım, bağlanmaya başladın dediğimde, kabul etmiyordun" diye kadına küçümseyen bakışlar attı. Bu kadar haysiyetsiz olamazdı. Yok. Bu kadar düşemezdi!

"Korktum! Gideceksin diye, seni kaybedeceğim diye korktum. Her seferinde seni başkalarıyla paylaştım, sesim çıktı mı hiç? Senden asla vazgeçmedim, ne zaman gelsen ilk günkü gibi kabul ettim. Peşin girdi hayatına bekledim. O gitti sürünerek kaldın. Sonra baban seni o salak Merve'yle nişanladı, yine bekledim. Defalarca bekledim, beklerim. Sen hep benim olacaksan yine beklerim!"

"Ben hiç senin olmadım ki Gülümser! Niye bekleyesin?"

"Olmadın ama..." Gözleri parladı kadının. Birden üzerine atıldı. Ellerini omzuna koyarak "Onun da olmadın. Otelde ona nasıl baktığını gördüm. Kızgındın ve öfkeli. Sonra odalarınızı ayırdınız. Ona dokunmuyordun bile! Buna katlanamıyordun, bırak oyunu doğruyu söyle. Seni zorluyor mu? Tehdit mi ediyor?" diye heyecanla konuştu.

Eymen'in sabrı son noktasına gelmişti. Şu ana kadar hiçbir kadına el kaldırmamıştı ama bu yılışık, gurursuz, haysiyetsiz kadının boynunu kırmak istiyordu. Omuzundaki ince bilekleri yakaladı ve geriye doğru ittirdi.

"Sarhoşsun, canını yakmak istemiyorum. Hemen git buradan!"

"Yalvarırım aşkım, ne olur bırak onu!" dediğinde haysiyetsizce yakararak dudaklarını uzatıyor, tırnaklarını vahşice batırdığı omuz-

larını çekiştiriyordu. Eymen birkaç defa ittirdi onu, canını yakmamak için fazla güç kullanmadı. Ama kadın hayâsızca devam edince arsız hareketlerine, sabrı tükendi.

Eymen seri bir hareketle kadının gırtlağını yakaladı ve gözleri dönerek saktı. Dişlerinin arasından tıslayarak "Boynunu kırarım Gülümser. Sabrım tükendi! Babanla olan ortaklığımıza zaten son verdim, seni de bir daha etrafımızda görürsem..." Kadını iyice kendine çekti ve baygın gözlerine tehditle baktı. "Senin de hayatına son veririm. Bir daha bana ya da aileme yaklaşırsan, seni gebertirim! Karıma yaklaşırsan, bunu eziyet ederek yaparım, seni mahvederim anladın mı?"

Gülümser nefes almaya çalışırken Eymen kabalaşan elini gevşetti. Gülümser elini boğazına gördüğünde, Eymen'in omuzundan geriye baygın bir bakış attı ve sanki az önce boğazı sıkılan o değilmiş gibi, apansız genç adamın boynuna sımsıkı sarıldı.

"Ben de seni çok özledim aşkım, ben de!"

Bu hareketiyle Eymen şaşkına bağladı. Kafayı üşütmüş kadını, müthiş bir öfkeyle geriye ittirdi. Gülümser dengesini sağlayamayıp kıç üstü yere çakılırken arkasından şaşkınca bir fısıltı "Eymen!" diye mırıldandı.

Gülümser yerinden kalkmaya çalışırken Eymen derhal arkasını döndü. Kapının girişinde şaşkınca bakan karısına, bir açıklamasının olduğunu belirtir nitelikte ürkekçe bakıyordu. Peri sanki donup kalmıştı. Anlayamıyordu. Kavga mı ediyorlar, yoksa barışıyorlar mıydı? Onları anlamaya çalışıyordu. Benliği *gördüklerin doğru, kocan o kadını istemiyor*, diyor, kalbi ve gururu kadının söylediği şeyleri kulağına fısıldayıp *hayır, onu istiyor*, diyordu. Gördükleriyle duyduklarının çelişkisinde kalınca benliği gibi bedeni de koordinasyonunu kaybetmiş ve olduğu yerde taş kesmişti. Birden sıcak ve çekingen dokunuşlar yanaklarını avucunun içinde aldı.

Eymen, Peri'ye uzandı. Yerdeki sırıtan kadının şaşkınca yüzüne bakan gözlerini, kendisine çevirmeye çalışarak "Perim!" dedi kabalaşmış sesini kontrol edemiyordu. Peri yerde kahkaha atmaya başlayan arsız kadından gözlerini bir türlü çekemiyordu. Eymen dişlerini

sıktı. Birden arkasını dönüp kadının üzerine atlıyordu ki elini sıcacık ufak eller kavradı.

"Gidelim mi?" dedi kupkuru, ruhsuz bir sesle.

Peri duygularını hiç belli etmiyordu. Yüzüne, sert bir kabuktan maske takmıştı sanki. Oysa Peri bu maskenin ardında ağlayarak kançlıktan delirirken Eymen'i bir an için bile olsa yakından tanıyıp tanıyamayacağına üzüntüyle düşünüyordu.

Eymen arkasını döndü ve karısına baktı. Kadının gözlerine bakıyor ama görmüyordu. Bu kahredici gerçek, o kadar belliydi ki Gülümser de susmuştu. Eymen, Peri'nin elini silkeleyerek bir hışım Gülümser'in elbisesinin, göğsünün üzerinden topladı. Kadını yukarıya çekiştirip "Seni gebertirim fahişe... Bir daha karıma yaklaşırsan ya taşırsan ya da konuşursan yemin ediyorum seni gebertirim!" diye tısladı.

Lanet kadına vuramıyordu bile. Bir erkek olsaydı, şimdiye gebertmişti ama kadın olması... Kahretsin! Gülümser onun Pelin sayesinde kadınlara el kaldırmadığını bildiğinden, hâlâ yılışık yılışık konuşmaya cüret edebiliyordu.

"Onu terk ettiğin gün, seni kapıda öpücüklerimle karşılayacağım sevgilim. Hep öyle oldu, yine olacak. Bu ilk değil, son olmayacak!" Peri'ye gözdağı vererek üşütük gibi güldü.

Peri'nin içindeki korku, giderek büyüyordu. Adeta sendeleyerek yanındaki duvara yaslandı. Eğer dikkat etmezse zaten pamuk ipliğine bağlı duran sükûnetini tamamen kaybedeceğini biliyordu. Oysa Eymen ne kadar sakin ve soğukkanlıydı. Daha fazla dayanamayacağını anlayarak hızlı hızlı nefes almaya başladı. Elini göğsünün üzerine koyup sakinleşmeye çalıştı.

Eymen onu yere fırlatıp ayağa kalktığında, arkasına baktı ama Peri orada yoktu. Gülümser boğuk bir kahkaha attı. Tiz sesi boş koridoru keyifle inletiyordu. Yüzünde istediğini almanın neşesi ışıldarken kırgın gözleri zalimce parladı.

"Gitti. Seni, benimle mücadele edecek kadar bile sevmiyor!"

İçinde kabaran müthiş öfkeyle, Eymen hızla arkasını döndü. İçinde kabaran hiddeti, çağlayan olmuş yüreğini patlatıyordu. Hızla çıkışa yöneldi. Keskin gözleri öfkeyle etrafa bakındı fakat karısından

hiçbir iz yoktu. Merdivenleri inip dışarıya çıktığında hâlâ görünürde yoktu. Bahçeyi hızla geçip çıkışa geldiğinde, valenin arabayı hazırladığını gördü. Öfkeyle arabasına geçti.

Eymen çılgına dönerken Peri, yanağına süzülen yaşları her ne kadar silse de yerine yenileri geliyordu. Sokak direklerinin aydınlattığı kaldırım boyunca ağlayarak ilerlerken kulağına caddeden geçen araçların seslerinden başka bir şey gelmiyordu. Birkaç dakikadır böyle kendi dertleriyle baş başa yürüyordu.

Bir zaman sonra güzergâhını tahmin eden Eymen, arabasıyla yanına yaklaştı. Peri umursamayarak yürümeye devam edince genç adam ani bir frenle arabayı kaldırıma çıkacak kadar dibine soktu. Genç kızın irkilerek durmasını sağladı.

Küsmüş olan Peri dudaklarını büzmüş, yüzünü düşürmüş hâlde kısacık bir an durdu. Ve umursamazca arkasını döndü. Bu sefer tam tersi istikamette, inatla yürümeye başladı. Gecenin içinde çakan keskin bir şimşek gibi, yüreğinde azgın bir kırgınlık cereyan ediyordu. Boşluğa atılır gibiydi her adımı. Şuursuz zihni şu anda koordine edemediği tek varlığı değildi. Yüreği, ayakları, gözleri ve ızdırapla sarsılan bedeni de buna dâhildi.

Eymen'in aracının kapısını sertçe kapattığını duymuşadı ve daha bu sesin yankısı kulaklarından kesilmeden, onun ellerini kaba bir şekilde kolunda hissetti. Konuşma zahmetine dahi katılmadan, kabaca çekiştirerek araca yönlendirdi genç adam. Peri onunla konuşmak, isyan etmek, hatta bırakmasını söylemek için çırpınmadı. Büyük bir çabayla gırtlağından yükselen, gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Eymen ne dil döküp gönlünü almak ne de kızgınca çıkışmak gibi bir eylemde bulunmadı. Birlikte öfkenin suskunluğunu paylaştılar.

Biri, ona güvenmediği için kızgındı. Diğeri o kadınla aralarında olan şeye isim koyamadığı için kırgın. İkisi de sessizce yol aldılar. Gelirken aracın içinde hafif bir müzik, dillerinde tatlı bir sohbet, elleri birbirindeydi. Oysa şimdi içeride kıyameti yaşıyor gibi gergin bir enerji, çeneleri kasılarak kilitlenmiş, öfkeyle parlayan kırgın gözleri cama boş bir avuntuyla odaklanmıştı. Biri konuşsa, diğerinin fitilini ateşleyecek gibi ilk çıngıyı kimse çıkarmadan susuyordu. Araç ka-

punun girişine geldiğinde, Peri kendini dışarıya attı. Eymen seri bir kalkışla, arabayı hareket ettirerek garaja yönlendirdi.

Bir saat sonra, şimdi yine yatağın bir ucunda Eymen, diğer ucunda Peri küsçe yatıyordu. Sımsıcak sarılmalar yoktu, ıslak öpücükler ve neşeli kahkahalar da gelmiyordu kulaklarına. Duvarlar bile bu sessizliğe sitem eder gibi boğucu ve uğuldayıcı duruyordu. Odanın içinde küs nefesler, gücenmiş kalp atışlarından başka hiçbir şey hissedilmiyordu. İlk yarım saat boyunca kimseden çıt çıkmadı. Yarım saat sonra, buz gibi olmuş ayakları birleşti ilk. Kocaman iri ayaklar narin ve ufacık olan ayakları sahiplenerek ısıtmaya başladı. Kırk beş dakika sonra, sırtlarını birbirine yasladılar ve bu şekilde yatmaya başladılar. Tenlerin sıcaklıklarıyla hasret gidererek. Nefes alışverişlerini tenlerinde, yürek atışlarını sırtlarındaki sınırsızlıktan sebep, içlerinde hissediyorlardı. Bir saatin ardından, Eymen'in usulca arkasından sokulduğunu hissetti Peri. Güçlü kolları onu göğsünden kavrayıp geriye çekerek vücutlarını birbirine yapıştırdı. Olması gerektiği yere, bedeninin tamlamasına... Ayrı olmasına katlanamazdı. Küsken bile ayrı kalmasına tahammülü yoktu. Ilık nefesi saçlarının arasından salınıp tenini yalayıp geçerken kızın, kışkırtıcı sıcak dudaklar ensesini öpmeye başlamıştı. Islak, şefkatli ve başını çıkarıcı...

Birden, bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti Peri. Derin derin solumaya başladı. Gözleri kararıyor, dizleri uzandığı yerde kesiliyordu. Sırtını, kalçalarını olduğu gibi kocasına yasladı. Konuşmuyorlardı. Ama duyduğu heyecandan soluğu kesiliyor, kırgınlıktan yüreği buruluyordu. Gözleri yarı yarıya örtülüydü. Yalnızca gırtlağına yırtarcasına arzulu bir inleme dudaklarından firar etti. Eymen bunu duyumsayınca dudaklarını kulağına çıkarıp kulak memesini dişleyerek durdu. Keza Peri aynı anda sessizce ağlamaya başlamıştı. Yanağından süzülen çaresiz yaşlar yastığını ıslatırken yutkunmaktan omuzları hafifçe kalkıp iniyordu. Gırtlağından genzine dolan yumruların sesi geldi. Peri nefes dahi alamıyordu, sırtı kocasının bedenine yaslı hâlde donarken bir anda daha ne olduğunu anlayamadan, Eymen onu omuzlarından kavrayıp altına hapsetti.

Sırtı yatağa yaslanırken alnını alnına dayayan kocası "Ağlama!" diye buruk bir sesle fısıldadı.

Peri yanağına doğru bir damla daha süzülürken "Hiç de bile! Ağlamıyorum." Diye yalanladı. Bir hıçkırık daha dudaklarından koparken "Ağlamıyorum!" diye diretti inatla. Ama ağlıyordu. Hem gözleri, hem yüreği ağlıyordu.

Eymen dudaklarını şakaklarına dokundurdu. Avuçlarıyla yüzünü örttü. "Yalancı!"

Peri, kollarını kocasının beline sardı. Bacakları aralanınca bu açık davet Eymen'in hoşuna gitti. En çok istediği yerde yerini alırken "Kırmak istememiştim sevgilim. Seni kırmaktansa öldürüm!" diye üzgün bir sesle mırıldandı. Dirseklerini yatağa yaslayıp elleriyle karısının saçlarını, alnından geriye doğru sıvazladı.

"Ben de bağırmak istememiştim. Senin suçun değildi." diye buğulu sesiyle fısıldadı karısı.

Hatalarını kabullenip amansız ve saçma küslüklerine son verince akıllı, Eymen dudağını yanağına değdirdi. "Barışmak için ne yapmalıyım?" Dudaklarını aşağılara doğru haylazca dokunuşlarla kaydırdı. Sertleşmiş kasıklarını genç kıza ayartıcı bir sürtünmeyle yaslayarak sıcaklığıyla onu da yakmayı amaçladı. Peri gözlerini hızla titreyerek kapadı. Kendisine her seferinde muhteşem bir arzuyla sahip olurken duyduğu o müthiş zevki yeniden hatırlayınca, kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Duyguları yüzünden apaçık anlaşılır korkusuyla, dudaklarını ısırdı. Eymen dudaklarını çenesine koydu. Gamzesini usulca emdi.

"Hadi, söyle!"

Peri sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı. Elleri genç adamın göğsündeki tüylerinde haylazca dolaşırken "Bunu da ben söylersem, ne anlamı kalır barışmanın? Sen bul, koca adamsın!" diye dudaklarını nazlıca büktü.

"Ama ben henüz öğrenemedim." dedi Eymen haylaz dudaklarını biraz daha aşağıya indirirken.

Peri düşündükleriyle kıkırdamaya başladı. Eymen dudaklarını haince çenesinin altına kaydırdı. Diliyle tenine sataşıp onu ayartarak okşadı.

"Ne düşünüyorsun yine muzırca?"

Peri, nazlı gözlerini hızla yumarken "Söylememmm!" dedi aynı saflıkla sesini yaya yaya.

"Neden?"

"İşte!" Güzel sesi ne kadar nazlıca *işte*, demişti. Adamın yüreğini sızlatmıştı bir anda.

"Hım..." dedi Eymen hinlikle, "Anladım, sen ayıp şeyler düşünüyorsun." Peri kocasının kafasına vurdu kızgınca. "Asla!" Eymen dudaklarını gerdanından, göğsünün oluğuna kaydırdı. Kasıklarını hafif bir baskıyla ona hissettirdiğinde, genç kızın ağzından kısık bir inleme kaçtı. Eymen muzırca "Ama yapıyoruz bak." diye onu sataştı.

"Uf Eymen!"

"Söyle!"

"Hayır!" dedi yine kelimeleri nazlıca yaya yaya.

Şeytana uyan Eymen, ellerini karısının yanlarına koydu. Onun huylandığı noktaları bularak gıdıklamaya başladı. Peri yatağın içinde ufacık bir çocuk gibi, neşeyle kıvranmalar eşliğine kahkahalar atmaya başladı. Eymen onun bu hâlini, haz alarak uzatırken "Eymen rezil olacağız annemlere, dur!" diye arada yalvararak uyarıyordu.

Eymen aldırmadı. "Söylemezsen, bırakmam!"

Peri artık gülmekten çenesi ağrıyınca, "Tamam, söyleyeceğim." diye sonunda pes etti.

Eymen karısının üzerine yıkıldı. Peri kendini toparlamaya çalışarak bakışlarını genç adamın gözlerine çevirdi. Yanağını okşarken gözlerinin içine aşkla baktı. "Bir gün, bir çılgınlık edip..." dedi Eymen çapkınca gülümsedi. Başını aniden yana çevirip onun uzun naif parmağını yakalayarak ağzına aldı. "Şarkı mı söyleyeceksin? Bak bu şarkıyı ben çok seviyorum, ama seninle asla alay edip gülmem." Karısının işaret parmağını arzuyla emdi. Peri garip bir iç çekişle titredi. Eymen aynı ilgiyi diğer parmaklarına da yapmaya başladı. Kocasının ağzındaki parmağına hassas dili ayartarak dokundukça içi çekilmeye başladı ve derhal elini ağzının içinden çekerek "Ben o çılgınlığı zaten haftalar önce yaptım beyzade, seni sevdiğimi söyledim ya!"diye nefesi kesilerek söylendi.

Eymen dudaklarını yanağına sürttü. "Benim kulağımda bir sorun var, duyamıyorum, ne demiştin?"

"Seni..." Eymen yüzünü karısının yüzüne yaklaştırdı. Heyecanlı gözleri merakla birleşti. "Seni dört yapraklı yoncam kabul ettim."

Eymen küstahça kaşlarını çattı: "Ne yoncası? Seviyorum diyeceksin!"

"Ufakken hayal kurardım."

Kocası yanağını avuçladı. Gülümseyerek "Hayalin ben miydim?" diye yaramazlık ederek dudaklarını burnuna dokundurarak sordu.

Kocasının omzunda parmaklarını gezdirirken "Sen de varsın tabi ama hayalimdeki erkek, elinde dört yapraklı yonca demeti getiriyordu bana."

"Onu ne yapacaktın Peri? Benim bildiğim çiçek ya da yüzük hayali kurulur."

Yüzünü asarak yaramaz bir tutumla nazlıca gözlerini yana devirdi kız. "Anlatmıyorum." dedi küs küs yüzünü somurtarak.

Eymen o dudakları ağzıyla sorarak açmamak için, "Tamam, sustum, dinliyorum." diye kabullenirken bakışlarını o güzelliklerden çekmek zorunda kaldı.

"Yoncalar dilek çiçeğidir. Her bir yoncanın bir dileği vardır. Ama dört taç yaprağı olmalıdır, bu da çok zor bulunur. Ben hepsini dilerdim."

"Ne dilerdin, merak ettim."

"Şeker, çikolata ve yine çikolata." dedi haylazlıkla.

"Seni obur." dedi kocası tatlılıkla.

Birden genç adamın yüzüne bakınca içinden yükselen duyguyla gözlerinde yıldızlar doğdu. "Şimdi, başka bir şey diliyorum. Büyüdüğüm için artık olmayacağını bu sefer biliyorum ama yine de diliyorum. Fakat bu sefer bunu dört yapraklı yoncadan değil!" Gözlerini kocasının gözlerine yaklaştırdı. Aşkını sunarak kenetledi. Dudakları çatlayacak gibi kurumuştu. "Seni, senden diliyorum Eymen Sancaktar!" dedi bakışlarıyla ama dudaklarından bir nefes kelamı dökülmedi.

Eymen sanki dileğine cevap verircesine, dudaklarını dudaklarına yasladı. Ufacık bir bebeğin yalın ayak çıplaklığını yaşıyordu onunla. Aynı anda, yeni doğmuş bir ceylanın ürekliğini, bir dişi

kaplanın kararlı cesaretini, bir tavşanın basiretsizliğini taşıyordu bu ufacık kızda. Ne isyankârdı ne de dilenci. Ne çok istiyordu ne de kendini tamamen veriyordu. İtaatkârdı, asildi, vefakârdı, çilekeş ama asla yüzsüz olmamıştı. İnanılmaz derecede zarif ve nazikti. Ve tüm bu meziyetlerinin ardında şimdi kocasından bir şey istiyordu. Öyle ki bunu tüm belliğini katarak Anka kuşu[2] gibi, aşkında yeniden doğarak sevda kuşanmış nefesiyle yakarak bekliyordu. Ve Eymen, ilk defa, o dilemeden kendi gönlü isteyerek tüm varlığını ona hediye ediyordu.

Dudakları karısının her bir hücresine sanki ilk defa dokunuyor, muşçasına bir milim boş yer kalmayacak şekilde dolaştı. Elleri kadınsı tenini okşuyor, dudakları aşkını tenine mühürlüyordu. O dokunuyor, karısı elinin altında hazla kıvranıyordu. Eymen parmaklarını asi bir usullukla bacaklarından, baldırlarına doğru sürterek çıkardı. Onun her dokunuşuyla Peri'nin tüyleri dikleşiyor, bedeni nefesinin harıyla ürperiyordu. Bedenini hapsetti karısının ruhuna, şimdi onda, müebbet yiyordu.

Parçalanır gibi çekiştirilerek çıkarılan kıyafetler tek tek bir köşeye savruldu. Tenler ateşlerinin harıyla kavrularak buluştu. Öpüşler ıslak, dokunuşlar eşsiz, yürekler hızlanmıştı. Peri başını yastığa gömerek iyice geriye attı. Eymen'in dudakları göbeğini ve göğüslerini aşarak yukarıya çıktı. Kabarmış şah damarının üzerinde dolaşıp kulağına yolculuk yaptı. Dudaklarının arasına alıp kulak memesini dişledi ve usulca fısıldadı.

"Artık geleceğe dair bir takım kararlar almamız gerekiyor."

Sır bürümüş sesinde, tuhaf bir halavet vardı. Ve ilk defa geleceği dile vuruyordu.

Ancak bu Peri'yi alıklaştırıp kocasına, gözlerini iri iri açarak bakmasını sağladı. Kalbi korkuyla hızlandı. Nefesleri sıklaştı. Ondan ayrılmayı istemesine dayanamazdı, korktu. Zannetti ki onu zorladığı için vazgeçti. Ona ihtiyacı vardı. Genç ömrünün ömrüne, ruhunun sevgisine, biçare gönlünün varlığına ihtiyacı vardı. Hızla nefes alıp verdiği için çıplak teni kocasının sert bedenine, hızla sürtüyordu. He-

(2): Anka Kuşu: Küllerinden yeniden doğan masal kuşu.

yecanı, yerini korkuya bıraktı. Gelecek derken neden bahsediyordu? Şimdi Eymen de başını kaldırmış, karısının şaşkın yeşilliklerine bakıyordu. Tedirgin ve ürkekti. Üstelik güzel gözlüsünün bunu yanlış anladığından emindi ve bu hiç hoşuna gitmedi. Bacaklarının arasındaki yerini alıp onun için hazır olan sıcaklığına dayandı. Nefesi kesilirken içine usulca kaydı.

Bir dokunuşla yerle yeksan oldu Peri'nin zihnindeki tüm o soru işaretleri. Darmadağınık olarak gözlerini, hazla şehvetin cennetine yumdu. Kısacık bir an düşünmeyi bıraktı. Düşünmesini engelleyen, dünyadan soyutlayan birleşmeyle, kendini kocasına, soracağı sualleri de sonraya bırakmasını sağladı.

Ancak Eymen öyle düşünmüyordu. Yavaşça hareketlendiğinde, gözlerini karısının yüzüne dikti. Yüzünde dolaşan her ifade geçidini, hazzı, heyecanı, baştan çıkaran arzuyu, kanı kaynayarak müthiş bir şehvetle izledi. Artık sona geldiğinde, kulağında onun güzel sesi, gözlerinde bir ömür görmek istediği güzelliği vardı. Kendini tamamen kaybetmişti ikisi de...

Peri kollarını kocasının sırtına sıkıca sarmış, Eymen ter su içinde nefes nefese üzerine eğilmişti. Tenleri birbirine karıştığı gibi, dudakları, dilleri, ruhları da iç içe geçmişti. Eymen ona bu dünyayı her anlamda unutturmuştu. Öylesi bir halle sarsılmıştı ki kadın ne yaptığını bile idrak edememişti. Nefes nefese ter su içinde sımsıkı sarıldı en büyük hazinesi, yaşama sebebine. Ve artık karısının içinde tohumları dolaşıyordu. Peri dudaklarını onun istilasından kurtararak başını geriye attı ve son bir defa bükülerek yay gibi kıvrandı. Bedeni hazzın boşluğuna savruldu, arzunun karanlığına dalıp şehvetin sırlarında yok oldu. Daha önce hiç bu kadar kuvvetli bir arzuyla kavrulmamıştı. Sadece bedeni değil yüreği, ruhu ve aşkı da titremişti sonsuz arzudan. Solukları hâlâ ciğerlerinde donuk donuk dolaşırken anladığı gerçekle bedeni apansız kasıldı. Ciğerlerindeki az olan hava, apansız bir düşünceyle çekilince yutkundu. Uzun kirpiklerini aralayarak kocasına ıslak gözlerin neşesiyle, mutlulukla baktı.

Eymen onun şaşkın ve bocalayan ifadesini kirpiklerini kırpmadan izliyordu. Fakat şok olmuş Peri, kirpiklerini masumca kırpıştırdı. Boğazı düğümlendi. Konuşamadı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyor-

du. Gözleri mutlulukla dolmaya başladığında, titrek ellerini kocasının sırtından çekerek hafifçe çıkmaya başlamış sakallarına dokundu. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun hayali vuslatken onu, onsuz yaşamak zorken şimdi tamamlanmış vuslata ermişti.

Eymen alnını alnına dayayarak "Senden vazgeçemem bahanım. Canımsın, nefesimsin ve helalimsin. İki cihanda da benimsin Perim. Canımın sahibinin emanetisin." dedi fısıldayarak.

Peri hâlâ şaşkın ama memnun bir hâlde "Seni seviyorum Eymen!" diye fısıldadı. Sesi titriyordu. Dudakları burukça ama huzurla kıvrılmıştı. Eymen parmağını bükülmüş kıvrımlı dudağının hattında dolaştırırken hiç seslenmedi. Peri artık onun da sevdiğini biliyordu. Bunu dile getirmese de kocasının gözleri "Seni Seviyorum!" diye haykırıyordu.

"Pişman olacaksın." dedi ağlamaklı sesiyle. Buna dayanamazdı.

"Asla. Asıl şimdiye kadar senden vazgeçebileceğimi sanarak aptallık yaptığıma pişmanım. İnsan, nefes almaktan vazgeçer mi Perim? Candan geçer mi?"

"Senin sırf beni mutlu etmek için böyle yapmana katlanamam Eymen. Aşığım sana, ben aşığım! Senin yanında olmak da yeter bana. Senden gelen, ufacık mutlulukla, bir ömür mutlu olmasını bilirim. Sakın benim için kendinden vazgeçme! Bana, seninle olacak ufacık bir saniyelik mutluluk dahi yeter."

"Bana yetmez. O kadar kanaatkâr değilim. Sana açım. Doyumsuzum, oburum güzelim hem sana hem sevgine." dedi adam içinden usulca kayarak yana çekilirken. "Senin her şeyini istiyorum. Alığım kadar da sana vermek istiyorum. Nefeslerimiz gibi, bedenlerimiz gibi, ruhlarımız gibi, hayatlarımızın da bir olmasını istiyorum. Çünkü sen bana hayatsın!" Karısını çekip başını terli göğsüne yasladı. Peri, bacaklarının arasına sızan sıcaklıkla ürperdi. Artık tamamen birbirlerine açıktılar. Gerçek anlamda bir olmuşlardı. Ruhen ve bedenen... Eymen yerinden hareketlendi. Peri, kocasına bakarken o, başını karısının göğüslerinin üzerine koyup elini düz göbeğinin üzerine yerleştirdi. Parmaklarını karısının teninde usulca hareket ettirdi. Peri kocasının saçlarını okşarken hafifçe kıpırdadı.

"Kıpırdama." diye usulca buyurdu Eymen. Karısını olduğu yere hafifçe baskıyla sabitledi.

Peri şaşkınca kaşlarını çatarak "Ne-neden?" diye merakla sordu.

Eymen dudaklarını karısının göbeğinin üzerine dokundurdu. "Çünkü sevgilim, bebeğimize hamile kalıyorsun, kıpırdama!" Peri'nin yanağına doğru bir damla yaş süzüldü. "Bebeğimiz!"

"İstemiyor musun, hani sen çok seviyordun çocukları?"

Eymen başını kaldırıp karısına baktı. Peri başını iki yana salladığında, bu sefer kocasının kaşları çatıldı. Peri'nin dudaklarına sıkışmış hıçkırık dolu bir gülümsemeyle gözlerinden bir daha iri bir damla aktı. "İstemek mi? Benim şu dünyada, senin olan mutluluklarını istemekten başka dileklerim yok ki! Sen varsan, ben senden olan her şeye varım. Ölüm bile senin elinden gelince sonsuz yaşam olur bana."

Eymen karısının dudaklarına kapanmadan önce "Sen yaşa ki ben ölmeyeyim. Senin yüzüne dokunan her damla keder, beni öldürür Perim, yaşa!" dedi buğulu bas sesiyle. Gerisi yoktu. Keza gerisinde sadece sıkıca sarılmış kollar, iç içe geçmiş bacaklar ve bu dünyadan kopmuş ruhlar vardı.

Peri ilk defa kocasının kollarında cesurluğun doruğunu yaşarken Eymen tüm içtenliğiyle, açık şeffaflığıyla ona sahip oldu. Sırlar yoktu. Yalanlar, riyalar ve kaçamak sevdalar... Sadece aşk ve birbirine kenetlenmiş, tenlerinin değdiği gibi ruhlarının bileşmesi vardı.

Sabah uyandığında, ikisi de farklıydı. Eymen karısından önce kalkıp bir süre onu izlemişti. Peri, yüz üstü yatmış ve üzeri de açılmıştı. Onu böyle yatakta çırılçıplak, davetkârken bırakmak çok zordu ama kalkmaları da gerekiyordu. Önce kendisi duşunu alıp üzerini değiştirdi ve yatağın ucuna oturarak karısını omzundan öptü. Elleri tenini arşınlarken "Kalkamayacak mısın uykucu?" diye mırıldandı. Haylaz dudaklarını omzundan boynuna kaydırdı.

Peri gözleri hâlâ kapalıyken uyku mahmuru "Uyuttun mu da kalkayım? Biraz daha yatayım ne olur!" diye uyku mahmuru sesiyle nazlıca homurdanarak başını yana çevirdi. Ve derhal kaldığı yerden uykusuna devam etti. Eymen üzerine abanıp bu sefer de yanağına öpücükler yağdırdı. Peri'nin teninde hâlâ kendi kokusu hüküm sü-

rüyordu. İnsanın, başka birisinin üzerine bıraktığı kokusundan huzur duyması sadistçe bir saçmalıktı ama bu Eymen'in hoşuna gidiyordu. Bu eşsiz varlığın bir tek kendisinin olduğunu kanıtlıyordu.

"Okula geç kalacaksın Peri."

"Çok var daha, on dakika, ne olur?"

"Dersine iki saat kaldı, uykucu! Bu sefer de niye kaldırmadın diye kızacaksın." Peri birden başını yastıktan kaldırıp kısılmış gözlerini duvara çevirdi. Saate baktı. Saçları dağılmış, bedeninin bazı yerlerinde tatlı uğraşların yansıması olan, ısırık izleri vardı. Eymen'in bakışları karısının hâlâ pembe duran göğüslerine kaydı. Peri bakışlarını kocasına çevirdiğinde, onun elleri karısının göğsünü kavramış, dudakları hemen üzerine kapanmıştı. Peri kendini yatağa yıkarak "Bana diyene bak. Hani geç kalıyordum." diye nazlıca homurdandı.

"Biraz sonra gideriz, on dakika bana yeter." Peri, kocasının başını üzerinden ittirdi. "Eymen, annemler kahvaltıya çoktan inmiştir."

Genç adam dudaklarını boynuna çıkarırken "Biliyorum, sesleri geliyordu." diye boğukça söylendi.

Peri, ellerini kocasının göğsüne koyarak üzerinden uzaklaştı. Gözlerini üzerinde gezdirdi. "Bak sen takımını giymişsin." Elini kocasının nemli saçlarına dokundurup haylazca okşayarak "Duşunu bile almışsın. Bırak, ben de kalkayım. Hem bir daha..." dedi ve utanarak yanakları kızarırken dudağının kıyısını dişledi. Eymen dudaklarını oraya bastırıp bir buse koydu.

"Eee, ne olmuş?"

"Uf Eymen, anla işte!"

"Anlat da anlayayım sevgilim, ben hâlâ beyin okuyamıyorum. Yani psişik güçlerim de yok benüz."

Peri yüzünü kocasının göğsüne gömdü. Beyaz gömleğin altındaki sert hatları sıcacık teninde hissediyordu. Ve temiz şampuana karışmış ten kokusu muhteşemdi. "Git buradan, yataktan çıkacağım. Sen varken çıkamıyorum."

"Hâlâ utandığını sanmıyorum."

"Utanmıyorum!" Eymen tek kaşını şaibeyle kaldırınca hemen atıldı. "Yani bazen. Şimdi o bazı anlardan, hadi kalk."

Ah Peri... Laf cambazlığında üstüne yok!

Eymen kıkırdayınca göğsünden firar eden hışırtılı solukları kulağına çalındı. Peri, ondan beklenmeyen bir hızla kocasını birden yatağa devirip seri bir haylazlıkla üzerine tırmandı. Ceketini cüretle çekiştirirken "Kapa gözlerini!" diye ciddiyetle emretti.

Eymen gözlerini karısının gözlerine odaklayarak "Nedenmiş o? Başıma silah dayasan dahi kapamam. Bu anı çok bekledim ben." diye direttti ve gözlerini irice açarak bunu yapmayacağını belirtti.

Peri ayartıcı ellerini kocasının göğsüne koyarak üzerinde yükseldi. Bacaklarını aralayıp kasıklarının üzerine hafifçe oturdu. Onu ayarttı, fitili ateşledi. Genç adam başını yastığa yaslayıp derince iç çekerken gözlerini kısacık bir an acı çekiyor gibi kapamıştı.

"O zaman ben de kalkarım."

Eymen karısına hareket imkânı sağlamadan onu belinden kavrayıp, sertleşmiş kasıklarının üzerinden kalkmasını engelledi. Peri yüzüne gelen saçlarını geriye attı fakat saçları geri önüne geldi. Elleriyle kocasının yüzünü avuçlarken dağınık saçları ikisinin yüzünü de, ipekten bir koza gibi perdeleyerek çevrelemişti. Eymen koklamaya doyamadığı saçlarını geriye atarak "Hadi başla. Ne yapacaksın merak ediyorum." diye nefesi düğümlenerek mırıldandı.

Peri yanakları kızarsa da karnında kelebekler hareket edip içindeki haylaz kız yeryüzüne çıksa da utana sıkıla "Senin öğreneceğin bir şeyi." diye fısıldadı. Yaramazlık yaparak şımarıkça dudaklarını kocasının çenesine dokundurdu. "Tıraş olmuşsun. Bu kokuyu seviyorum." dedi dudakları boynuna kayarken. Eymen sesli bir şekilde yutkundu, göğsünü yararak genzinden firar eden inlemesi titrek nefeslerine karıştı. Titreyen elleri kocasının özenle taktığı kravatını çarçabuk çözdü ve gömleğinin düğmelerine biraz beceriksiz de olsa ulaştı. Eymen başını kaldırdı. Karısının göğsünde gezdirdiği ateş gibi ufacık bal tadındaki dudaklarına ve acemice yaptığı soyma işlemine bakarken Peri "Bakmak yok, o zaman yapamam." diye uyardı, dudaklarını bükerek sitem etti.

Eymen elini başının altına koyarak gözlerini kapadı. "Çok arsızsın Peri." dedi ona sataşarak. "O kadar zaman bekleyemem, çok uzun zaman oldu." Kız kıkırdadı. Ve ceketiyle birlikte gömleğini çı-

karması için kocasının dizlerine oturup onu yarıya kadar kaldırdı. "Ne kadar oldu ki, geceden sabaha, asır geçmedi ya?"

Eymen gözlerini açtı. Peri dudaklarını, göz kapaklarına basıp, usulca öperken "Hakmak yok, sen bakınca yapamayacağını biliyorsun." diye uyardı. Ellerini göğsünde dolaştırmaya başladı.

"Bir asır oldu ve lanet olsun, çabuk ol hadi!" diye sabırsızca homurdanmasıyla, Peri kıkırdamaya başladı. Eymen daha fazla bekleyemeyeceğini anlayınca karısını seri hamleyle altına aldı. "Mahsun mu eziyet ediyorsun? Sen şimdi görürsün."

Güzel geçen anlardan bir müddet sonra, ikisi de duşlarını almış ve üzerlerini cilveleşerek giyinmişlerdi. Odalarından birlikte çıktılarında, keyifleri hayli yerindeydi. Eymen merdivenlerin başında karısını kıstırıp bir kez daha arzuyla öperken Peri huysuzca homurdanıyordu. Daha geriye çekilemeden, Eymen bir kez daha kapandı dudaklarına. Bugün ona doyması mümkün olmayacaktı herhâlde.

Peri gülümseyerek bakışlarını etrafta gezdirdi, "Şşilişt, biri görecek!" diye uyardı ama bu sefer haylazlığı kendisi yaparak kocasının kravatından arsızca çekiştirdi. Ateşli bir şekilde dudaklarına yapıştı. Geri çekildiğinde edepsizce dudaklarını yalarken Eymen çapkınca sırıtıyordu.

"Ayıp Peri, kocanı kıyılarda, köşelerde kıstırmaya utanmıyor musun?"

Dilini damağından şaklatan Peri, "Cık!" dedi kıkırdayarak ama yanakları fena hâlde yanıyordu. "Arsız mı oldum ne? Körle yatınca ne şaşısı, resmen kör oluyormuş!"

Peri, kocasını geride bırakıp yanından hızla geçti. Merdivenleri haylaz bir çocuk gibi hoplaya zıplaya, şımarıkça inmeye başladı. Eymen gülümseyip başını sallayınca da bu mutlu haline, salon kapısına yönelmeden önce kocasına dil çıkardı. Neşeli kıkırtılarıyla, holü doldurduğu gibi yüreğini de keyfiyle inletti. Çocuk desе değildi, olgun desе hiç değildi. Çift karakterliydi onun karısı. Ve bu hâli açıkçası daha çok hoşuna gidiyordu. Masumluğu da şeytanlığı da doruklarında yaşamayı seviyordu onunla. Eymen karısını seviyordu. Peri eteklerinin kıyılarını zarifçe tutup olduğu yerde bir hınzırlık düşünerek sallanıp gözleri parlayarak haylazca bir kez daha dil çıkardı ona. Onunsa da

umursamaz bir tutumla sarsınca bu yaptığıyla Eymen'in şuh kahkahaları salona ulaştı. Ve Peri içeriye girdiğinde, kahvaltı masasında olanlar, bakışlarını merakla kapıya çevirmişti. Yanakları kızarmaya başlayınca kendini toparlamak için boğazını temizledi.

"Günaydın." dedi duru bir sesle.

Nebahat Hanım gülümsüyor, Eray Bey onların mutlu hâline gözleri ışıldayarak ortak oluyordu.

"Anne galiba Periler abimi kaçırdı." dedi Ecem muzırca. Yine ona olan ilgisi azaldığından sebep, haylazlığı üzerindeydi. Elindeki ballı ekmeğini yutarken Eymen içeriye girdi.

"Beni kim ne yapmış?"

Karısının yanındaki sandalyeye oturdu. Ecem bakışlarını abisine çevirdi. "Sizi tanıyor muyum bayım?" Annesine kaşlarını çatarak baktı. "Anne... Bu bey kim allahasen?"

Nebahat Hanım çayları doldurunca yerine otardu. "Bu bey senin ağabeyin oluyor galiba çocuğum. Kendilerini ben doğurmuş olabilirim. Bak çocuğum, buna abi derler!"

"Armudun iyisini ayılar mı yerler anne, yine Yeşilçam kokulu sözlerinle Barış Manço'ya bağladın." dedi Ecem kıkırdayarak.

Peri çay bardağına uzanırken Eymen ağzının içinde huysuzca homurdanıyordu. Ecem bu durmuyor, mırıl mırıl konuşuyordu. "Ah abi, hangi camide mevlit okutsam bilemedim."

"Neden? Sınava mı gireceksin, birisini deşip gömdün de af mı dileyeceksin?"

"Hayır. Abimin karizması öldü, gömeceğim. O yüksek egosunu da dualatacağım."

"Ecem, geliyor zumzuk!"

"Vuramayacağın tehditleri savurma abi. Seni de kaybettik, yazık demeyeceğim. Oh olsun sana!" Eymen ters ters bakınca kardeşine, Ecem dudaklarını büzerek "Ah cidden Peri buna büyü yapmış. Anneeee! Abim kızmıyor duvara çivi çak. Dur ya da ben matkapla delip demir çakacağım, bugünü de yanına işaretleyeceğim." Yengesine göz kırptı haşarı bir tutumla. "Ebe ebe, dilini bağlamış Peri büyüsü zaar... Sustu bak ağır abi."

Peri kızarmaya başlayınca Eray Bey elindeki gazetesini katla-

yarak masanın kenarına koydu. Sesini ayarlayarak bakışlarını eşine çevirdi.

"Ne zamandır ailecek bir yerlere gitmiyoruz, bu gece dışarıya çıksak Esmeler de gelse olmaz mı?"

Bu fikre en çok Nebahat Hanım sevindi. "Olmaz mı Bey? Hem de nasıl iyi olur."

Eymen karısının bacağının üzerindeki elini yakaladı, kendi bacağının üzerine koydu. Peri elini çekiştirdi yemek yiyemediği için ama Eymen buna müsaade etmedi. Peri de yaramazca elini en olmadık yerlere sürterek onu tahrik edip edepsizce tehdit etti. Yok, adam tıkır dişini, yine de bırakmadı elini! Bu sebepten, sol eliyle yemek yiyemeyeceğine göre, derince iç geçirdi.

Eymen kardeşinin hazırladığı ballı ekmeği önünden kaptı. "Bence sen çok yeme, kilo alırsın, yakında ufak bir fil olacaksın!" Ekmeği karısının önüne koydu. Peri kocasına şaşkınca bakarken Eymen çaktırmadan göz kırptı. "Bence ona Peri'nin daha çok ihtiyacı var."

İşte intikamını almıştı gıcık!

Ah bu arsız adam bazen tam bir kazma oluyordu. Edepsiz haydut! Kızgınca elini çekiştirip başını masaya eğerken, Nebahat Hanım dudaklarını birbirine bastırmış kulaklarına kadar kızarmış, Eray Bey öksürük krizleri eşliğinde boğazını temizliyordu. Ecem kızgınca abisine bakışlar atıp ağzına gelen tuhaf söylemlerini sıralıyordu.

Yemek bittiğinde Eymen kızları okula bırakmak için gidiş güzergâhını değiştirdi. Önce Peri'yi bırakacaktı. Okulun girişinde gelindiklerinde, Peri kucağındaki çantasını alarak kocasına baktı. "Biz kendimiz de gelirdik ama getirdiğin için sağ ol." Yanına yaklaştı. Masum bir tutumla yanağına dudaklarını değdirecekti ki Eymen'in hain hamlesiyle dudakları kocasının taarruzuna kapıldı.

Koltuğuna gömülerek bakışlarını dışarı çeviren Ecem, "Ben zaten burada yokum, siz rahatınıza bakın. Sinek bile dikkat çekiyor, ondan daha ufağım herhâlde! Şunlara bak benim gibi tazecik, masum bir kıza erotik görsel sunuyorlar. Ruhum kirlendi sayenizde!" diye huysuz homurdandı.

Eymen parlayan gözlerle geriye çekildiğinde, Peri kırmızı yüzüne düşmüş saçlarını çekiştiriyordu. "Gıcıksın Eymen Sancaktar.

Bilerek yapıyorsun. Bu dili iğneli bücüre koz veriyorsun." diye utanç içinde kıvranarak söylendi.

"Hey, kimmiş bücür?" dedi Ecem yengesinin saçını çekerek.

Peri, görümcesinin eline vururken "Ben de yeşil yeşil gözleri anlamasını biliyorum ama susuyorum değil mi?" diye aba altından sopa gösterdi.

Onun, Cem'den dem vurmasıyla Ecem panikledi. "Peri! Saçını taramayı mı unuttun? Sen yanlış anladın canım kardeşim, ben çekmedim ki düzelttim. Hatta tarak vereyim sana tara istersen he!" dedi Ecem dişlerinin arasından.

Eymen kaşlarını çattı. Ama onların bu tatlı çekişmelerine alışınca sormadı iğnelemelerin sebebini. Karısının kırmızıya dönmüş yanağına dokundu.

"Sen de bir daha öpme beni şunun yanında, gıcık oluyorum." diye kızdı.

"Sen de bu kadar güzel olma. Asıl o bunu yapmazsam gıcık olur."

"Iyyyy iğrençsiniz, öpüşmekten soğuttunuz milleti." Eymen öyle dehşet bir sertlikle döndü ki arkasını, koltuğuna korkuyla sinen Ecem, "Fi-film abi filmlerdeki öpüşmek..." diye kekeledi.

Az sonra Eymen karısını okula, Ecem'i de okulun yanındaki kafeye bırakmıştı. İlk dersi boş olduğu için, burada zaman geçireceğini söylemişti. Yola koyulmuştu ki telefonu çaldı. Peri bir şey mi unutmuştu acaba arabada. Ekranına baktığında, tanımadığı bir numara belirince "Efendim!" dedi merak ederek.

"Konuşmamız lazım."

Sesi tanıyınca lafı dolandırmadan kestirip attı. "Seninle konuşacağımız hiçbir şey yok Gülümser! Anlamıyorum, istenmediğini bilirken bu ısrar niye?"

"İyi gelme o zaman. Ben de gazetecilerle konuşurum. İzmir'de zorla nişanlı bir kızla evlenen Eymen Sancaktar'ı okumayı isteyen, çok kişi olacak!"

Eymen ağzının içinde birkaç tane ahlaksız küfür savurup "Neredesin?" diye katıca homurdandı.

Gülümser memnun sesini saklama gereği dahi duymadan "Seninle tuttuğumuz dairede bekliyorum. Çabuk gelirsen sevinirim, faz-

la vaktim yok!" diye neşesini saklama gafletinde bulunmadan kuş gibi şakıdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, Eymen arabasını güvenlikli siteye sokmuş, haddet kuşanmış öfkesiyle hızla asansöre binerek aylarca geldiği yere yönelmişti. Elini kapının girişine dayayıp zile basınca da, Gülümser onu çok bekletmeden kapıyı açtı. Eymen onun hâlâ görünce öfkeyle kaşlarını çattı. Üzerinde sadece saten, mini, fantezi bir gecelik vardı. Üstelik sabahlığı da üstünde yoktu.

Eymen kadını aşağılayan bir tavırla, "Git önce üzerini giyin. Sonra dışarıda konuşalım ne konuşacaksak." diye katı bir sesle buyurdu.

"Ya içeriye girersin ya da konuşma falan olmaz." dedi kadın sinsi gözleri kızgınlıkla kısılarak. Elindeki kozun büyüklüğünün bilincindeydi. "Karını yarın gazeteden okursun artık... Gazeteciler, abarak neler yazar bilirsin."

Eymen dişlerini sıkarak içeriye girdiğinde, Gülümser kapıyı kapatırken şeytanice bir hızla gülümsüyordu. Eymen, ofis dizaynı taşıyan salonun içine ilerlerken Gülümser bar kısmına geçti. Eymen ona kuşkuyla bakmayı sürdürüyordu, fakat genç kadın düşmanca tavırlarında bir yumuşama olduğunu sezinler gibi oldu. İkisi de birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Eymen'in bakışları suçlama, Gülümser'in meydan okuyuşla doluydu.

"Sana da martini koyuyorum. Sert bir şeyler iyi gelir. Buz?" dedi. Usulca ikramını hazırlamaya başladı.

Eymen balkona doğru giderek biraz temiz hava aldı. Vızıltılı solukları uzun süre küçük odadaki biricik ses oldu. Kızgınca arkasını döndüğünde sert yüzünde beliren bıkkın duruşuyla, katılaşmış bedeniyle dişlerini sıktı. "Buraya sohbete gelmedim! Ne diyeceksen anlatmaya başlasan iyi olur."

Kadın kendini ağırdan alarak camın önündeki koltuğa ilerledi. Bacak bacak üzerine atarak oturdu. Kısacık geceliği, kadınsı kıvrımlarını öne çıkarıyordu. Lâkin bunlar Eymen'in umurunda dahi değildi. İçkisinden bir yudum aldı.

Sesiyle onu avutmaya çalışarak "Sen de alsana. Buz gibi." diye sordu.

"İstemiyorum. Başla!"

İkiletmedi. Delice cesaretinin ciddi sonuçları olacaktı. Başını sallayarak "Dün İzmir'den bir arkadaşımı ziyarete gittim. Söyledikleri çok dikkatimi çekti." dedi içkisini yudumlarken. Acı bir gülümseme acımasız yüz hatlarını aydınlattı.

Eymen acımasız bir ifadeyle gevezeliğini keserek "Oyunu bırak Gülümser, sadede gel!" diye buyurdu.

"Bu kadar aceleci olma sevgilim, anlatıyorum işte."

"Ben senin sevgilin değilim kahrolası."

Eymen Sancaktar sevmese bile bir zamanlar bu zavallıyı tanıdığına inanamadı. Nasıl görememişti melek maskesinin altındaki kahredici şeytan yüzünü. Bu kadın Peri'nin tırnağı olmazdı ve Eymen sadece karısını seviyordu. Onunki şehvet değil, sevgiydi. Karısını, kanıyerini feda edecek kadar çok seviyordu, bu yüzden Gülümser'le olan birçok ortaklığını da zor duruma düşmesine rağmen sonlandırmıştı. Evliliğinin ve iş dünyasındaki statüsünün bir skandalla sarsılmaması için elinden ne geliyorsa yapmıştı. Şimdi ona *sevgilim* diyen kadına bakınca bu sözden apansız tiksindi. Sevgi bu kadının dilinde kirleniyordu.

Gülümser böyle ucuz oyunlara devam ettiği sürece muhteşem bir aşkı hiç tadamayacaktı. Ayrıca bu duyguların Gülümser kadar yüzeysel ve bencil bir kadın için boşuna harcanmış olduğunu düşünüyordu. Kadın hastaydı. Kafasındaki tahtaları önceden çatlaktı ya şimdi eksikti! Timarhanelik saplantılıydı orası doğruydu ama bu, insanları kullanması için bir özür olamazdı.

Eymen ona sertçe bakarken kadın usulca yerinden işveyle kalktı. Yüzünde, o palavracı mankenlerin kampanyalarda kullandığı göz alıcı gülümseyiş belirdi. Herhâlde aklını ne kadar karıştıracağını üzerinde prova ediyordu o salakları büyüleyen gülümseyişiyle. Ama artık Eymen salak değildi!

Elindeki bardağından bir yudum alarak genç adamın karşısına dikildi kadın.

"Senin şu kezban, bayağı akıllıymış. Benim aylarca yapamadığımı, bir gecede şipşak bitirmiş. Ben de diyorum bu adam, nasıl olur da hemencecik evlenir diye..." Bir yudum daha aldı içkisinden. "Daha

ilk günden... Sıkıyorum ama emin ol bunları demezsem içim rahat etmez. Gönlünü kırkutmak istemem ama kuralları bilirsin. Hele konu sen olunca... Sınırlarını bilmeliydin. O kadının koynuna nasıl girdin sevgilim? Sarhoş muydun?" dedi genç adama yaklaşıp arasında bir adım kalarak dururken. "Senin koynuna girerek zorla evlenmek dâhiyane bir fikir değil ki resmen Türk Sineması çevirmiş, sen de bu klişe melodrama inanmışsın. Zekiydın sen, hemencecik nasıl kanmışsın?"

Eymen gergin bir tavırla yanıt verdi. "Gülümser, canımı sıkma. Bu konu seni ilgilendirmez. Bırak bu işin peşini, karıma yaklaşma! Sana defalarca söyledim, bir daha söylüyorum. Senin, hayatımda yerin yok. Hiç kimsenin yok. Bak ailene saygım var, seninle bir geçmişimiz var ama yeter! Sabrım tükendi."

Genç kadın ısrarlı bir sesle ısrar etti. "Önceden dokunuşlarımla başlardın."

"Önceden iyi gelirdin şimdi boğuyorsun!"

"Yine öyle olurum. Yemin ederim. Her gece gözümde tütüyorsun." diye yakarırken şimdi nispeten bir dengeye kavuşmuş ve durumu daha net olarak değerlendirebilir hale gelmişti ama düşüncelerindeki bu netliği istediğine emin değildi.

Bu hastalıklı durumu kavrayışı Eymen'i şok etkisi yapan bir gerçekle karşı karşıya getirmişti. "Saçmalıyorsun. Seni dinlemeyeceğim."

Hırçınlaşan Gülümser elindeki bardağı hırsla yere attı. Kırılan bardak zeminde tuz buz olup dağılırken Eymen oralı bile olmadı. Kendisini mahvetmek için ikinci defa düşünmeye gerek bile görmeyen bir kadın olup çıkmıştı bu takıntılı şizofren ve onu boğuyordu.

"Kör mü oldun be adam? Kız seni kandırmış, zorla tuzağa düşürmüş."

Eymen üzerine gelirken sinmemesi zordu, ancak genç kadın buna rağmen durdu ve ona başkaldırmaya devam etti. Ta ki adamın elinin tersinin yüzüne çarpmaya yakın bir mesafede durarak işaret parmağı tehditle havaya kalkana kadar. "Bu seni ilgilendirmez!"

Ve Gülümser bir anda üşümüş gibi "İlgilendirir!" diyerek Eymen'in üzerine atlayıp dudaklarını dudaklarına değdirdi. Hırsla

öpmeye çalıştı. Ağzından yayılan içki kokusuyla lafları yayılarak "Seviyorum seni. Yanmasını bildim sana ama içim giderken kül olmasın bilmiyorum. Aşkın hep ateşten gömlek oldu Eymen! Bedelini bile bile yine giymeye devam edeceğim... Ne olur izin ver, seni sevmeme izin ver." dedi. Elleriyle adamın yüzünü sıkıca kavrıyor ve öpmeye zorlayordu.

İlk şoku atlatan Eymen bir anda olan bu eylem karşısında hiddetlenerek derhal kadını bileklerinden tutarak geriye itti. Elinin tersiyle dudağını tiksinerek sildi. "Biktım senin ayyaş saçmalıklarından. Uzak dur diyorum, neresini anlamıyorsun? Bitti!"

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra genç kadın fısıltıdan farksız bir sesle deliler gibi gülerek "Şeytan diyor ki öldür de kendini azat ama..." dedi ve sözlerini daha da vurgulamak için sesini alçalttı. "Ölüme sensiz gidemeyecek kadar acizim."

Genç adamın öfkeden taş kesen ifadesiz yüzünde gülümsemenin esen olmadığı hâlde, Gülümser sadist bir tutumla güldü. Öyle keyifle, öyle salakça bir sırıtışla yüzüne baka baka güldü. Eymen kadının deli zırvalıklarına kaşlarını çatarak bakakaldı. Gülümser kendini toparlayınca birden gömleğine asıldı. Eymen kadını öfkeyle iteleyince gömleğinin düğmeleri koparak sağa sola savrulurken önü açılmaya başladı. Saçları yüzüne savrularak uçuşa geçen Gülümser sert bir şekilde düştüğü yerden kalkınca daha ne olduğunu anlayamadan, Eymen onun gırtlağına yapışıp ayaklarını yerden keserek duvara dayadı. Dişlerini gıcırdatarak "Bitti! Anladın mı? Eğer seni yarın bu ülkede görürsem, bırak seni, sülaleni de birlikte kazırım." derken öyle hiddetliydi ki gücünün son zerresine kadar gırtlağına sıktığını idrak edemedi adam.

Gülümser morarmaya başladı. Kadının çenesini sıkıca kavrayıp elinde şekil alınmasını sağlarken gırtlağındaki elini tüm hiddetiyle sıkılaştırdı. "Babam, annemi ve o çok sevdiğin şirketini yerle bir ederim. Bu geçmişimiz var demem tüm gemileri yakarım. Yarın, senin adının olmadığı bir İstanbul sabahına uyanmazsam, seni mahvederim kadın!" Ellerini geriye çekip morarmış kadını yere sertçe fırlattı.

Gülümser köteklendiği yerde öksürerek kendine gelmeye çalışıyordu. İlk defa böyle gözleri kararmış ve öfkeyi kuşanmış bir hâlde gördüğü adama, gözleri irileşerek ürkekçe baktı.

Eymen küfrederek kendi üzerine baktı. Birkaç sağlam düğmesi olan gömleğini iliklerip çeki düzen verince yerdeki kadına kararlı ve sert bir bakış attı. İşaret parmağını tehditle sallayarak "Yaparım Gülümser, geçmişi en iyi sen biliyorsun! Bir daha hata yapmam. Yarın isminin geçtiği yeri bile duysam, artık uyarmam." dediği gibi kapıya yanaştı. Sertçe kapayarak evden çıktı.

Akşam herkes hazırlanmış vaziyette babasının ayarladığı restorandaki yemeğe gitmişlerdi. Peri neşeyle masanın başında gülüşen dayı yeğene bakarken Ecem ve Rüzgâr ciddi bir konu hakkında, dalaşma hâlindeydi. Rüzgâr arada bir kızının kahkahalarına bakıyor ve sinirinden dişlerini sıkıyordu. Fakat karısının hatırı için, kızının dayısının dizlerine oturmasına ses çıkaramıyordu. Bunu anlayan Esme ise kocasının eline dokunarak sevgisiyle sakinleştirmek için ona minnetle gülümsüyordu. Onun, buna alışması için, zaman ve sabır diliyordu ama her geçen gün bu inancı biraz daha azalıyordu.

"Dayı, dedemin tüyleli çok komik di mi? Tediye benziyoy..." dedi can sıkıntısından yeni yeni bıyık bırakmaya başlayan Eray Bey'e bakıp gülen Pelin. Eymen babasına bakarken Peri ufak kızın saçlarını okşayarak "Bu çok ayıp Pelin, deden çok üzülür ama öyle dersen!" diye uyardı.

Pelin burnunu kaşıdı. "Ama nanaklarını dıdıklıyo öpeyken! Sevmedim men onlayı." Eymen karısına baktı. Yine anlamamıştı ne söylediğini. "Yanaklarını diyor Eymen, sen de hâlâ çözemedin kızın dilini." Pelin, dayısının kucağından indi. Dedesine giderken Esme, kocasını çekiştirip dansa kaldırmaya çalışıyordu. Üzerinde gri bir hamile elbisesi vardı. Rüzgâr sonunda ikna olarak kalktı.

Eymen, karısının elini tutup yerinden kaldırdı. Peri, onun da dans etmek istediğini düşünürken Eymen onu terasa açılan kapıya yönlendirdi. Açık kapıdan dışarıya çıkarıp balkonun ucuna çekiştirdi. Peri ellerini cam korkuluklara dayayıp İstanbul'un enfes manzarasına bakarken kocası kollarını beline doladı. Çenesini karısının boynuna yasladı. İkisi de bu eşsiz anın büyülü zamanlarını yaşarken zaman böyle dursun, hayat bu anda asılı kalsın istediler.

"Çok güzel değil mi?"

"Öyle." dedi Peri derince bir nefes çekerken içine. "İstanbul'un

iki boğazı gibi bizim ruhumuz... İki yakasını bir türlü birleştiremeyen ama ayrılamayan bir nesle benziyoruz. Arada sadece köprüler var." Yutkundu. "Bazen o köprülerin yıkılmasından çok korkuyorum!"

"Yıkılmayacak." diye garantili bir sesle kulağının dibinde fısıldadı Eymen. Bunu kanıtlar gibi kollarını daha da sıklaştırdı belinde. "Seni asla bırakamayacağım. Hep benimsin, her şeyimsin!"

Peri kocasının kollarının içinde dönerek bakışlarını yüzüne çevirdi. Yeşil gözlerinde evren oynaşıyor, gökyüzünden çaldığı yıldızlar parlıyordu. Ama bilmiyordu ki yıldızların ışıltısı ay çıkınca bitiyordu.

Ürkek ve durgun bir parlama vardı masum yüzünde. Eymen elini karısının ince beline koyarken diğer eliyle hafif rüzgârda savrulan ipek saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıyordu. Arkasında boğazın ışıl ışıl manzarası... Zifire çökmüş sokakları aydınlatan pul tanesi gibi sokak direklerinin narin ışıkları... Karanlık gecede ışıldayan tek tük yıldızlara eş, parlak bir ay göğe yükseliyordu. Kocasının gözlerinden gözlerini çekmeden, "Sen çok farklısın... Rüzgâr gibi geliyor, içimde fırtına gibi esip sonra anında meltem gibi duruluyorsun. Poyraz gibisin ve ben galiba bu büyünün seyrine savrulmaktan çok korkuyorum. Sanki tam hayalin en tatlı yerinde, birisi gelecek ve beni dehşete düşürerek gerçeğe döndürecek. Ben bu kadar mutlu olmaya alışık değilim." dedi gözleri dolu dolu olmuşken durduk yere.

Gecenin içinde ayın şavkı ve restoranın ışıkları tenine vurdukça kadifemsi teni, bir inci tanesi gibi ışıldayarak parlıyordu. Gözlerini çevreleyen yaş tabakası titreşerek koyu renk kirpiklerini kırpıştırdı. Eymen onu avutmak, yaralarını sarmak, vesveselerini tüketmek ve varlığını tenine kazımak ister gibi, sıkıca sarıldı. Öyle ki, canını yakacak kadar sıktı naif bedenini. Peri başını kocasının omzuna koydu. Kollarını beline doladı. Eymen dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Uyanmayacaksın Peri! Eğer bu bir rüyaysa hayalse ya da bir masalsa ikimiz de uyanmayacağız. Sonuna kadar bu büyülü anı yaşayacağız. Çünkü masallar asla kötü sonla bitmez. Bu masalın, büyüler diyarına sığışmış yüreklerimizi uyandırmasına izin vermeyeceğim. Sen, benim gözlerime çizdiğim nursun... Sen, okumak için bakmaya

gerek duymadığım, destanımsın... Peri masalım olacak, hayat böyle son bulacak! Biz de mutlu sonlar olmayacak, mutluluk sonsuz olacak. Bu hikâyenin sonu, Yusuf ile Züleyha gibi sonsuzlukla yüzleşecak..."

"Yüreğimde bir acı, volkan gibi kaynıyor Eymen. Damarlarımda bazen kan yerine, acı bir sıvı akıyor ve ben, bir anda sebepsiz gelecek masından korkuyorum. İşte o zaman üşüyorum Eymen! Zehirleniyor unutlarım, hastalanıyor hayallerim." Kollarını kocasının beline daha çok sıklaştırdı. Savunmasız ve acizdi. "Korkuyorum. İlk defa bu kadar mutlu oldum ve kaybetmekten çok korkuyorum. Şimdi sana deli saçması gibi gelecek söylediklerim ama ben ne zaman çok mutlu olsam, ne zaman çok fazla gülsem, sonunda hep ağlıyorum. Lanet gibi, alnıma yazılmış illet gibi, kâbusa bulanmış rüya gibi, bu hep böyle oldu. Kara yazgı benimki, kötü bir büyü! Mutluluğum, gözyaşlarımla boğuluyor..."

İçinde girdaplar açılan Eymen geriye çekildi. Karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Titrek dudaklarını dudaklarına dokundurup kısacık bir buse kondurdu. Peri dudağını nemlendirirken "Sana bu düşünceleri yasaklıyorum bahar gözlüm!" dedi Eymen soluk soluğa. "Bir daha korkmanı da yasaklıyorum. Sen bana elini uzattığın sürece tutarım, uzatmazsan ben zaten yerden kalkamam ki! Ben seni değil, asıl sen beni ayakta tutuyorsun. Beni, sana bağlayarak hayatta tutuyorsun Peri, tekrar yaşama sebebim oluyorsun."

Peri, genç adamın gözlerinin içine müthiş bir duygu yoğunluğuyla, sonsuz bir aşkla baktı. Eymen'in içi sımsıcak oldu. "Peri, alışmaya çalışıyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var ve sorgulanmamaya... Yaşadığımız ve yaşayacağımız şeylere alışmam gerek. Bana zaman ver olur mu? Bana, senli zamanlar ver."

"Tüm ömrüm senin." dedi Peri, kocasının omuzlarından kaldırdığı elini, yanağına dokundururken. Ve bakışlarını kısacık bir an içeriye çevirdiğinde, derhal utanarak gözlerini kaçırdı.

"Eymen, sayende rezil olduk!"

Utançtan kızaran yüzünü kocasının göğsüne gömdü. Ceketinin kollarını sıkıca kavrayıp çekiştirdi. Eymen hafifçe kıpırdanıp bakışlarını arkasına çevirdi. Tüm aile onlara mutlulukla bakıyordu ve

ilk defa Eray Bey, çaktırmadan nemlenmiş gözlerini siliyordu. Peri hiç istemese de kocasının kavradığı elini sıkıca tutup onunla birlikte utanarak içeriye girdi. Herkes bakışlarını onların üzerinden çekmiş, utanmamaları için tuhaf bir sohbet başlatmıştı.

"Sis, âşık mı oldunuz?"

Tabii ufaklar ve arkasında duran hınzırlar hariç!

Ecem şeytanî bakışlarını parlatarak "Evet abi, hesap ver bakalım çocuğa." diye muzırca söylendi. Süpürgeli cadı! Çocuğu da hınzırlıklarına alet etmişti. "Ha abi, hadi!" dediğinde üsteleyerek üzerine hiddetle dikilen iki tane koyulmuş bakışa, gözlerini kısarak tatlılıkla kükredi.

Peri dudağının kıyısını dişleyip başını aşağıya eğerek mahcupça bocalarken kocasının çektiği sandalyeye oturdu. Eymen usulca karısının kulağının dibine eğildi.

"Galiba!"

İşte o vakit, Peri'nin başı yukarıya apansız bir serilikle şaşkınca kalktı ve ensesinden omuriliğine doğru tuhaf bir akım geçişti. Bunu hayal etmiş olamazdı, değil mi?

Müge Akkuşoğlu

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayat bazen seni yaptıklarınla değil,
yapmadıklarınla pişman eder...

Senden önce boşa geçmiş hayatım
Anladım ki sen baş tacım olacaksın
Seni kader diye yazdım alnıma
Bir ömür boyu koynunda uyuyacaksın

Yeminim var... Ah yeminim var

Benim sevdam sarına kadar değil
Solana kadar değil, sonuna kadar
Benim sevdam su damlası değil
Yaz yağmuru değil, umman kadar
Benim sevdam şaman alevi değil
Hercai aşk değil, ölene kadar...

Bu sesin, olmayan sahibi evi son perde inletiyordu. Hayır, sadece inletmekle kalmıyor, bir de arada neşeli kahkahalarla şarkıyı söyleyenlerin sesleri müziğin gümbürtülü ritmini değiştiriyordu. Bir zamanlar kasvetle inleyen bu ev sanki bir anda gazinoya çevrilmişti. Sesin kaynağını merak eden Eymen, sonunda aradığını bulmuş, omzunu mutfak kapısının girişine yaslamış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Gözleri, o geldiğinden beri parladığı gibi neşeyle parlarken evi inleten şarkının eşliğinde pasta yapan güzel karısını ve ona bakarak eşlik eden saz arkadaşı kız kardeşini keyifle izliyordu. Ecem çılgınlığının dibine vurmuş, yaşının getirisindeki enerjisiyle herkesi

coşturuyordu. Sadece o mu aynı onlar gibi otarduğu yerden başını sallayarak ritim tutan, kızlara bozuk sesiyle eşlik eden annesi de cabasıydı.

Ecem, eline aldığı tahta kaşıkla, olduğu yerde delirmiş gibi saçlarını sallaya savura oynuyor, kollarını ellerini diskoda ya da barda olduğu gibi heyecanla ve coşkuyla kıvırıyordu. Peri daha ağır başlı bir salınmayla olduğu yerde ritme göre hareket ediyor, başını şarkının ahengine göre sağa sola oynatıyor, sanki elinde mikrofon varmış gibi arada elindeki çırpma telini dudaklarına koyarak o billur sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. Onun sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu Eymen. Onca yüksek sesin arasından bile naif tınısını algılıyordu ama net bir şekilde duyamıyordu çünkü Ecem borazan gibi sesiyle onun naif sesini bastırıyordu. Peri ise ona rağmen tüm zarafetiyle sese ayak uydurarak şarkıya anlam katmaya devam ediyordu. Bunu yaparken de kaşları ve gözleri hatta tüm mimikleri sanki şarkının sözlerini bir sağıra anlatır gibi hareket ediyordu.

Nebahat Hanım mutfak masasına oturmuş keyifle fasulyeyi ayıklarken kızların çocuksu halini kıkırdayarak izliyor, arada neşeyle mutfağı inleten kahkahalarıyla bir şeyler söylüyordu. Eymen bakışlarını kaldırarak karısının omzunun üzerinde savrulan ipek saçlarına odaklandı. O ipek siyah saçlar narin omuzlarından ince beline akıyor, orada kalçalarının kıpırdanışlarına göre hareketlenerek zıplıyordu. O şahane, insanın aklını başından alan yumuşak kalçalar hareketlendikçe üzerindeki keten elbisesini estirerek güzel bacaklarına sürtünüyor ve dizlerinde olan elbise boyu sanki hemen kalçasının kıvrımında bitmiş gibi kısalarak bedeninin her bir ayrıntısını ele veriyordu. O böyle oynuyor, Eymen bedenine yayılan istekle huysuzlanıyordu. Bu yakıcı, kor edici sıcak bedenini kuşattıkça arzu iliklerine, yüreğine, kemiğine sarılıyordu. Peri haykırarak elindeki çırpma teliyle arkasını döndüğünde, şarkı dudaklarında, çırpma teli elinde donа kaldı. Kocası azmış bir sırtlan gibi gözlerini avına parlayarak dikmiş ve her an onu pençeleriyle parçalayacak gibi vahşi bir arzuyla bakıyordu. Tüm tüyleri diklendi, karnının altındaki hassas bölge karıncalandı, sanki şu anda bacaklarını ayırıp masaya yaslasa hayır diyemeyecekmişçesine inledi. Onların bu şaşkınca donup kalan halini gören Nebahat

Hanım kıkırdarken neşeyle, Eymen dudaklarını ısırarak çapkınca gülümsedi ve kirpiklerinin arasında parlayan keyifli gözleriyle boşa salladı.

Peri onun bu neşeli tepkisiyle mahcuplaşarak yanakları kızarırken, dudağının kıyısını dişleyerek bakışlarını kocasının yakışıklı yüzüne odakladı. Ecem birden durdu. Sonra omzunu umursamazca silkeleyerek yengesine kalçasıyla vurarak oynaması için teşvik etti. Peri geriye doğru sendelediğinde, ancak kendine gelebildi.

Şarkı sona gelirken, Eymen omzunu kapıdan çekerek mutfağa girdi. Utanan karısı sanki şarkı söylemiyormuş gibi hemen pastasının başına dönmüş, ona bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Şarkı bitince Ecem nefes nefese, "Sanırım bir kilo verdim." diye söylendi.

"Az sonra yiyerek iki kilo alırsın." diyen Nebahat Hanım, iç çekerek yerinden kalkıp fasulyeleri yıkamak için lavaboya yöneldi. Eymen, karısının yanında durarak dikkatle elini izlemeye başladı. Yanındaki varlığı ve genzine yayılan o müthiş kokusu bu kadar keskinken soluklarını düzenlemesi o kadar zordu ki! Peri ona bakmamak için inat edince Eymen hain bir işe meyillendi. İşaret parmağını onun çırpmaya çalıştığı pasta kremasının içine daldırıp arsız çağrışımlar veren bir yavaşlıkla dudaklarına götürüp çok edepsiz bir tutumla emdi. O gözler... O gözlerdeki hain ışıklar yüreğini tereyağı gibi eritiyordu kızın. Biliyordu... Yine onu arzuluyordu ve o lanet parmak, dudaklarının arasından usulca çekilirken nefesini kesiyordu.

Peri dudakları şapşalca aralanmış, gözleri baygınca yıkılmış hâlde nefes almadan kocasına bakarken Eymen o zehirli dilini kanını kaynatarak şaklattı. "Şekeri az..." dedi onu baştan çıkarıp her anında neler yaptığını hatırlatan diliyle dudaklarını yalarken.

Of Allah'ım o tatlı dili. O edepsiz dilin üzerindeki etkisi aklına geldikçe çok başka yerini ateş basıyordu. Böyle giderse birazdan mutfak alev alıp cayır cayır yanacaktı.

Sıkıntıyla iç çeker gibi sesli bir soluk alan Peri'nin arzulu bakışları kocasının dudaklarına kaymış, ağzı bir karış açık kalmış hâlde duralamıştı. Eymen usulca uzandı. Karısının donakalan elini yakaladı. Onun şaşkınlığından yararlanarak parmağını kremaya daldırdı, sonra da kremalı parmağını ağzına götürdü. Sıcacıktı ağzı, içini yakacak kadar sıcak, nefesini kesecek kadar ayartıcı... Bunu yaparken de yıldırımların çakıştığı koyu gözlerini kızın ay misali arzuyla parlayan yeşillerinden bir an olsun çekmedi. Peri parmağını onun sıcacık ağzında hissedince nefesi kesildi. Eymen dişleriyle usulca ayartıcı bir oyunla kremayı parmağından sıyırarak emerken, diliyle tenini yalayarak imzaladı, kalp atışlarını kesti.

"Şimdi şekeri tam oldu, *tatlım*..."

Onun şekeri tamdı ama kızın nefesi ciğerlerine eksik ulaşıyordu. Bir insanın bedeni hararetinden kızarırken kalbi volkan gibi patlayabiliyorsa Peri o eşsiz ana, ayaküstü ayartılarak ulaşıyordu. Kalbi büyümüş ufak bedenine dar geliyordu.

Nefes almak için yutkunduğunda, yan tarafındaki Ecem bir şeyleri devirip küfredince, ancak kendine geldi Peri. Elini kocasının avucundan ürkekçe çekti. Kirpiklerinin arasına sığınan bakışlarını hemen kaçamakça onlara çevirdi. Ortalığı kolaçan ederken yanakları kızarmış, nefesi sıklaşmıştı. Nebahat Hanım onlara arkası dönük şekilde soğan doğruyor, Ecem mutfak merdivenine çıkmış, dolabın üst gözünden kek kalıplarını çıkarmaya çalışıyordu. Yani kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu ya da o kadar anlayışlıydılar ki bu edepsiz anlarını göz ardı ederek onlara cilveleşme alanı sunuyorlardı.

"Demek, yeminin var!" dedi Eymen kurnaz gözlerini karısının çekingen gözlerine odaklayarak. Hain gözleri parlıyordu, nefesini yakasıya parlıyordu. O parlıyor, kızın yüreği yanıyordu.

Peri güneş gibi gülümsedi. "Var." dedi doğrulayarak.

Kızaran yanağına elinin tersini sürten Eymen, "Eee, neymiş, bilmemde sakınca var mı?" diye sordu. Yaramaz parmağını yine kremaya daldırmış, uyuşuk bir tutumla emiyordu.

Peri'yi daha fazla sıcak bastı. Artık sıcak basan yeri sadece yanakları değildi, eğer çıplak olsaydı tüm bedeninin tatlı bir pembeyle titreştiği gözle görülebilirdi. Ay o dudaklar ona neler yapıyordu öyle? Hem de en masum hareketler bile, neden bu kadar edepsizce içini delip geçiyordu? Mahkûm olmuştu resmen onun her bir hareketine ve firar edemiyordu bu serbestliğinden. Sabrı tükenmiş gözlerini kaçırarak ayakuçlarında yükseldi. Kimsenin duymayacağı şekilde kulağına fısıldadı.

Hanım kıkırdarken neşeyle, Eymen dudaklarını ısırarak çapkınca gülümsedi ve kirpiklerinin arasında parlayan keyifli gözleriyle başını salladı.

Peri onun bu neşeli tepkisiyle mahcuplaşarak yanakları kızarırken, dudağının kıyısını dişleyerek bakışlarını kocasının yakışıklı yüzüne odakladı. Ecem birden durdu. Sonra omzunu umursamazca silkeleyerek yengesine kalçasıyla vurarak oynaması için teşvik etti. Peri geriye doğru sendelediğinde, ancak kendine gelebildi.

Şarkı sona gelirken, Eymen omzunu kapıdan çekerek mutfağa girdi. Utanan karısı sanki şarkı söylemiyormuş gibi hemen pastasının başına dönmüş, ona bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Şarkı bitince Ecem nefes nefese, "Sanırım bir kilo verdim." diye söylendi.

"Az sonra yiyerek iki kilo alırsın." diyen Nebahat Hanım, iç çekerek yerinden kalkıp fasulyeleri yıkamak için lavaboya yöneldi. Eymen, karısının yanında durarak dikkatle elini izlemeye başladı. Yanındaki varlığı ve genzine yayılan o müthiş kokusu bu kadar keskinken soluklarını düzenlemesi o kadar zordu ki! Peri ona bakmamak için inat edince Eymen hain bir işe meyillendi. İşaret parmağını onun çırpmaya çalıştığı pasta kremasının içine daldırıp arsız çağrışımlar veren bir yavaşlıkla dudaklarına götürüp çok edepsiz bir tutumla emdi. O gözler... O gözlerdeki hain ışıklar yüreğini tereyağı gibi eritiyordu kızın. Biliyordu... Yine onu arzuluyordu ve o lanet parmak, dudaklarının arasından usulca çekilirken nefesini kesiyordu.

Peri dudakları şapşalca aralanmış, gözleri baygınca yıkılmış hâlde nefes almadan kocasına bakarken Eymen o zehirli dilini kanını kaynatarak şaklattı. "Şekeri az..." dedi onu baştan çıkarıp her anlamda neler yaptığını hatırlatan diliyle dudaklarını yalarken.

Of Allah'ım o tatlı dili. O edepsiz dilin üzerindeki etkisi aklına geldikçe çok başka yerini ateş basıyordu. Böyle giderse birazdan mutfak alev alıp cayır cayır yanacaktı.

Sıkıntıyla iç çeker gibi sesli bir soluk alan Peri'nin arzulu bakışları kocasının dudaklarına kaymış, ağzı bir karış açık kalmış hâlde duralamıştı. Eymen usulca uzandı. Karısının donakalan elini yakaladı. Onun şaşkınlığından yararlanarak parmağını kremaya daldırdı, sonra da kremalı parmağını ağzına götürdü. Sıcacıktı ağzı, içini yakacak kadar sıcak, nefesini kesecek kadar ayartıcı... Bunu yaparken de yıldırımların çakıştığı koyu gözlerini kızın ay misali arzuyla parlayan yeşillerinden bir an olsun çekmedi. Peri parmağını onun sıcacık ağzında hissedince nefesi kesildi. Eymen dişleriyle usulca ayartıcı bir oyunla kremayı parmağından sıyırarak emerken, diliyle tenini yalayarak imzaladı, kalp atışlarını kesti.

"Şimdi şekeri tam oldu, *tatlım*..."

Onun şekeri tamdı ama kızın nefesi ciğerlerine eksik ulaşıyordu. Bir insanın bedeni hararetinden kızarırken kalbi volkan gibi patlayabiliyorsa Peri o eşsiz ana, ayaküstü ayartılarak ulaşıyordu. Kalbi büyümüş ufak bedenine dar geliyordu.

Nefes almak için yutkunduğunda, yan tarafındaki Ecem bir şeyleri devirip küfredince, ancak kendine geldi Peri. Elini kocasının avucundan ürkekçe çekti. Kirpiklerinin arasına sığınan bakışlarını hemen kaçamakça onlara çevirdi. Ortalığı kolaçan ederken yanakları kızarmış, nefesi sıklaşmıştı. Nebahat Hanım onlara arkası dönük şekilde soğan doğruyor, Ecem mutfak merdivenine çıkmış, dolabın üst gözünden kek kalıplarını çıkarmaya çalışıyordu. Yani kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu ya da o kadar anlayışlıydılar ki bu edepsiz anlarını göz ardı ederek onlara cilveleşme alanı sunuyorlardı.

"Demek, yeminin var!" dedi Eymen kurnaz gözlerini karısının çekingen gözlerine odaklayarak. Hain gözleri parlıyordu, nefesini yakasıya parlıyordu. O parlıyor, kızın yüreği yanıyordu.

Peri güneş gibi gülümsedi. "Var." dedi doğrulayarak.

Kızaran yanağına elinin tersini sürten Eymen, "Eee, neymiş, bilmemde sakınca var mı?" diye sordu. Yaramaz parmağını yine kremaya daldırmış, uyuşuk bir tutumla emiyordu.

Peri'yi daha fazla sıcak bastı. Artık sıcak basan yeri sadece yanakları değildi, eğer çıplak olsaydı tüm bedeninin tatlı bir pembeyle titreştiği gözle görülebilirdi. Ay o dudaklar ona neler yapıyordu öyle? Hem de en masum hareketler bile, neden bu kadar edepsizce içini delip geçiyordu? Mahkûm olmuştu resmen onun her bir hareketine ve firar edemiyordu bu serbestliğinden. Sabrı tükenmiş gözlerini kaçırarak ayakuçlarında yükseldi. Kimsenin duymayacağı şekilde kulağına fısıldadı.

"Bir ömür boyu, koynumda uyuyacaksın."

"Benim de yeminim var!" dedi Eymen burnunu burnuna sürterek şirince soluklarını içti.

"Seninki ne?" diye fısıldadı Peri merakla. Yosun kaplı kuyu gibi koyulan arzulu gözleri, kocasının karanlık gözlerini içiyordu.

"Bir ömür boyu, koynumda uyuyacaksın peri kızı." dedi adam içini boşlatarak.

Peri gülümsedi. Bal dudaklarının arasındaki o inci dişlerini göstere göstere mutlulukla gülümsedi ve onun bu mutlu hâli, genç adamın aklını başından aldı.

"Bu sefer aynı yemin, aynı sonuç desene."

"Öyle." dedi adam istekle.

Eymen yanında dikilmeye devam edince onun varlığının üzerine ektiği ağırlıkla huzursuzlanan Peri, onun afacan yaramazlıklarıyla terlemeye başladı. İçerisi birden sıcak olmuşçasına solukları düzensizleşirken boğazını temizleyerek "Sen... İçeri git istersen!" dedi çekinerek.

"Burada kalacağım." dedi adam onunla oynayarak. Ağır bedeni yanında ulu bir çınar gibi yükseldikçe kız o çınarın dalları altında keyifli bir uykuya dalmak istiyordu.

"O zaman kremamı rahat bırak!" *Akıl sağlığımı da...*

Eymen'in parlayan gözlerinde tehlikeli şimşekler çakarken yakasındaki ufak açıklıktan görünen göğsüne tepeden çapkın bir bakış attı ve bunu yaptığını saklamayan bir arsızlıkla göz kırptı.

Onun dudaklarını sanki tenine dokunduruyormuşçasına yaladığına tanık olan Peri, soluk soluğa "Eymen!" diye cırladı kısıkça.

"Bu kadar sinirli olma yeşillim, sadece baktım, dokunmadım. Bu benim kocalık hakkım." dedi adam kusursuz sesiyle.

"Kaşıkla kafanı kırmakta benim en doğal kadınlık hakkım. Çık mutfağımdan. Konsantre olamıyorum."

"Sadece yanında duruyorum, ne yapıyorum ki?"

"O zaman..." dedi boğazı kuruyan Peri iç geçirerek. "O zaman böyle bakmayı kes, uslu dur... Anlayacaklar!"

"Sen de sanki sana dokunuyormuşum gibi, sanki o kremayı en sevdiğim yerden yiyormuşum gibi..." dediğinde Peri soluksuz kala-

rak ağzı bir karış açık kalınca Eymen ağzına bir parmak krema çalıp elinin yanıyla çenesini ufacık bir itmeyle kapattı. Kısık, tok ve arzulu sesiyle "Hatta ağzından o kremayı tadıyormuşum gibi kızarmayı kesersen anlamazlar. Sanki o kremayı teninden yiyorum, bu kadar arsız tepkiler verme. Uslanmaz kadın, arsız düşüncelerin sahibi Peri! Beni zorla günaha sokuyorsun, dürtme beni... Kanıma girme!" dediğinde edepsizce, Peri şaşkınlıkla gözlerini açtı. Asıl şeytanın başı kendisiydi. O mu onu baştan çıkarıyordu? Hem de masumca yaptığı pastasının kremasıyla...

Ağzındaki krema, büyük bir portakal gibi gırtlağına takılınca yutamayan Peri, dudaklarındaki kalan parçayı küçük ıslak diliyle yalayınca kocasının gözleri, o en mahrem anları yaşadıkları andaki gibi muhteşem bir koyuluğa ulaştı. Bu adam ayaküstü onu azdırıp kimseye aldırmadan üstüne zıplaması için mi yapıyordu bu ahlaksız oyunu? Eğer öyleyse başarıyordu, keza Peri biraz daha bu adam ona böyle bakmaya devam ederse odaya çıkmayı bırak, merdivenlerde üstüne atlayabilirdi.

"Teklifinle ilgilenmiyorum Eymen Sancaktar. Uza!"

"Boyum yeterince uzun. Ben ne teklif ettim ki?"

"Seninle yukarı gelmem için beni baştan çıkarıyorsun!"

"Nasıl yapıyorum bunu yeşillim? Büyü yaparak mı? Ağzımdan tek kelime çıkmadı."

"Böyle yaparak." dedi Peri huysuzlanarak.

"Nasıl yaparak?"

"Böyle işte!"

Kulağına sanki sır verecekmiş gibi eğilen Eymen, kokusunu karısının genzine hediye ederek aklını karıştırırken "Nasıl yaparak meleğim?" dedi soluğunu içine üfleyip, ıslak diliyle saniyelik bir dokunuşu tenine bırakarak. Peri'nin elindeki çırpma teli kabın içine düştü, başı kocasına döndü. İkisi de yüz yüze, öpüş mesafesindeydi ve lanet olsun soluk soluğa olan Peri inlerken annesi, Ecem'le didişmeye başlayınca panikledi. Ve o kaçak veren romantik, kışkırtıcı elektrik apansız kesildi. Eymen keyifle başını kaldırdı, Peri mahcup bakışlarını onlara çevirdi bir falso verip vermediklerini kontrol etmek için.

Babası kapıda belirmiş, annesinin pişirmeye çalıştığı yemeğe ba-

karak aç olduğu konusunda huysuzca homurdanıyordu. Ecem elindeki kek kalıbının kelepçesini açmak için kan ter içinde savaş vererek küfrediyor ve her yeni küfürde, annesi eline tahta kaşıkla usulca vurarak azarlıyordu.

Peri ve Eymen onların didişmelerini keyifle izlerken Eray Bey bu sefer bakışlarını onlara çevirerek kızgınca "Sen de kızı oyalama Eymen! Yemek yok bari karnını pastayla doysun. Açım diyorum aç!" dediğinde Nebahat Hanım kaşlarını ciddi bir hırçınlıkla çatarak "Git içeri otur Bey, aldırma elime maşayı!" diye sertçe tehdit etti.

Eray Bey horozlanan bir tutumla, "Ne zaman almadın ki! Zalim kadın. Açım aç..." diye söylendi.

"Daha kahvaltıdan kalkalı ne oldu adam, içinde kara delik mi var? Yemekler ocağa konmadı bile." dedi Nebahat Hanım kızgınca homurdanarak.

"Üç saattir yemek yemedi anne. Çok tuhaf!" dedi Ecem lafa bodoslama dalarak. Babası onun kafasına şaplak atar gibi sertçe bakarak, "Hain evlat. Koynumuzda yılan besliyoruz yılan." diye azarladı.

"Ben ne yaptım ki şimdi ya! Gerçekler acıdır baba, neden anlamıyorsun? Evladın olarak doğruları söylemek boynumun borcu" Dediğinde haylazca, Eray Bey karnını okşayarak "Görünen karın da yemek ister yemek. Benim anlamak istediğim tek gerçek bu, siz niye anlamıyorsunuz?" diye mutfaktan çıktı. Ama hâlâ girişten onun huysuzca homurdanan sesi geliyordu.

Az sonra sofra kurulmuş, Eray Bey'in keyifle saldırdığı yemekler yenmiş, çayların yanına pastalar alınmıştı. Peri elindeki çay tepsisiyle salondan bahçeye geçerken Eray Bey karnı doyan ve gazı alınan bebek gibi huzurla dolmuştu. Salonda hep birlikte sessizce film izleyen ev ahalisine, kaçamak bir bakış atan Peri, huzurla gülümsedi. Normalde Eray Bey gençlik filmi izlemezdi ama Ecem ikiliyi yanına esir alarak başını baba şefkatinin sindiği göğsüne mahkûm etmiş çocuk gibi mısır yiyerek zorla sevdiği filmi onlara izletiyordu. O kadar kendilerini filme kaptırmışlardı ki, kıkırdarken onu görecek hâlde bile değillerdi. Kapıdan çıktığında, yeşil çimlerin üzerinden süzülürken "İçeride mi yesek? Hava bugün biraz serin!" diye sorduğunda, salıncakta oturan Eymen başını yasladığı yerden kaldırdı.

"Biraz oturalım, sonra geçeriz. Ama üşüyorsan..."

"Yok. Üşümüyorum. Benim şalım var, senin üzerinde incecik gömlek var, senin için söyledim."

"Sana sarılırım, benim karım doğal gazlı azıcık kızdırınca alev alıp yakıyor, nasılsa ısıtır beni."

"Üf Eymen! Dalga geçme." dedi elindeki tepsiyi sehpaya koyup pasta tabaklarını sitemle alırken. Kocasının yanına oturup onun tabağını da eline tutuşturdu. Mutfakta olanlardan sonra ne zaman pastaya baksa içinden sıcak bir şeyler karnına, oradan da kasıklarına akıyordu.

Kanı kaynayan Eymen elindeki tabağı eğilip yanındaki sehpaya koydu. Tehlikeli bakışları karısına döndüğünde, yanıyordu. "Bir tabaktan yiyebiliriz sanırım, yarım kalmıştı."

Peri pasta tabağını kenara çekerek çocuk gibi sakladı. "Bu ancak bana kadar Eymen Sancaktar, uzak dur!"

"Bana vermeyeceksin yani."

"Kendi tabağından ye!"

"Seninkinden istiyorum. Çok daha lezzetli görünüyor. Eşler, hayat gibi her şeyini paylaşır."

"O zaman aç kalacaksın. Bu sefer paylaşmak yok." dedi, Peri çatalını pastaya takıp ağzına götürürken. Eymen aç gözleri parlayarak onu izlerken, yemek çok zordu. İkinci defa pasta dilimini ağzına götürecekti ki kocasının ona durgunca acıklı acıklı baktığını görünce vicdanı sızladı. Dudaklarını büzüp yüzünü asarak çatalını ona uzattı.

"Sadece bir çatal, hayale kapılma!" dedi huysuzca.

Eymen çapkınca kıvrılan dudaklarını araladığında, Peri onun pastasını yiyişini hazla izledi. Lanet olsun ne oluyordu hormonlarına? Normalde yemek yiyen erkeğin neresi çekici gelebilirdi ki! Hatta düşününce bu iğrenç bir şeydi ama neden iğrenmek yerine içi buram buram arzuyla kabarıp damarlarına gürül gürül şehvet akıyordu da serin serin solumak yerine hararet basıyordu? Bu adamın usul hareketi çok erotikti. İşaret parmağını pastaya daldırışını ve karısının dudaklarına uzatışını, Peri sersemleyen bir ifadeyle izledi. Kaşlarını kaldırarak ağzını açması için sessiz bir emir verdiğinde ise hipnotize olmuşçasına itaat eden Peri kurumuş dudaklarını araladı. Al yanakları

yanıyordu. Usulca kocasının parmağını emdiğinde, Eymen'in istekli gözlerinde yanan ateş öyle büyüdü ki, her ikisi de pervane misali yanarak yoldan çıktı. Peri onun üzerindeki dehşet gücünü fark edince parmağının daha fazlasını sıcak ağzına alarak diliyle okşarken onun üzerindeki müthiş etkisini izlemeye başladı. Beklediği gibi, Eymen şimdi gözlerini onun ufacık ağzına dikmiş, nefes alamıyordu. Koyu gözlerinde oluşan tehlikeli ışıklar da kızın aklını başından alıyordu, oyun oynarken yanan oydu. Ava giderken avlanan Peri yutkunurken o, usulca parmağını geri çekti ama teninden ayırmadan dudaklarını okşamayı da ihmal etmedi.

Peri diliyle dudaklarındaki kalıntıları temizlerken, vahşi gözleri kurt gibi parlayan Eymen yutkunarak eğildi ve elini ensesine sarıp başparmağıyla nabzını okşayarak iflah olmaz bir istekle dudaklarını dudaklarına mühürledi. Diliyle dudaklarını temizleyip öpücükleriyle soluğunu kesti. Ağzına karısının kremalı şeker tadı doldukça da kesik, tutuk soluklarına sinmiş arzusu şahlandı. O ıslak dil, karış karış arşınlayarak defalarca olduğu gibi yine keşfetti tüm ağzının kıvrımlarını.

O, arzuyla öpüştükçe ikisinin de tutuşmaya meyilli aklı yoldan çıkarak duruşu bozuldu. Bedeninin içindeki hava boşalırcasına titreyen Peri'nin elindeki tabak, tutuşundan kurtulup aralarına düştü. Aklı başından gittiği için hiçbir şeyi umursamadan, kollarını kocasının boynuna dolayarak dudaklarının ona daha fazla sunduğu aşkı tamamlamaya çalıştı. Aralarındaki tabak, üzerine sürünürken bile umursamadı. Dudakları, dilleri birbirine her sürtündüğünde, ağızlarının içinde hâlâ kremanın şekerli tadı vardı ve aşklarıyla birlikte onu da yudum yudum içiyorlardı.

Bu ayartıcı oyun uzadıkça herkesi ve her şeyi unutmaya başlamışlardı. Eymen karısını çevik bir hamleyle kucağına çektiğinde, Peri soluksuz kalarak dudaklarını geriye çekmeye çalıştı ama kocası buna izin vermedi.

"Kremadan daha tatlısın. Tereyağı gibi pürüzsüz cildin, lezzetli bir kaymak gibi. Ballı kaymak..." dedi soluklarını karısının ağzına solurken.

"Aklımı başımdan alıyorsun adam... Arsız olmaya başladım, yapma!"

"Sana doyamıyorum Peri!" dedi Eymen alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp aç gibi dişleyerek. "Asıl sen benim aklımı başımdan aldın kadın, görmüyor musun, her düşüncem seninle başlayıp seninle bitiyor."

O da doyamıyordu. Peri rahatsız bir duruşla kıpırdanarak inleyince Eymen uzandı ve bacağını bileğinden yakalayıp usulca kaldırdı ve kızın şaşkın bakışları arasında biraz geriye ittirerek bacakları açık şekilde üzerine bindirdi. Şimdi Peri ata biner gibi, tüm masumiyetiyle üzerinde oturuyordu.

"Eymen!" dedi reddeden bir tonda, panikle. "Uygunsuz bir..."

Eymen konuşmasına müsaade etmedi. Kızın kaynayan kanı yakalanmanın adrenaliniyle dolarken Eymen onu çoktan baştan çıkarmıştı. Bir eliyle göğsünü mıncıklayarak okşarken diğeri kalçasını kasıklarına çekiştirdi ve Peri kocasının istekli sertliğine yaslanan sıcaklığıyla, ağzının içine inledi. Sert, sıcak ve hazırdı.

Vahşice çiğnenmekten ve emilmekten kızaran, berelenen dudaklarını soluk soluğa geriye çektiğinde, alnını alnına yaslayarak elleriyle kocasının omzunu sımsıkı kavradı. Kasları elinin altında titreşerek aklını başından alırken titrek sesiyle, "Dur..." diye emretti. "Dur!"

"Tadını özledim." dedi Eymen heyecanlanmış hâlde aklını karısıyla bozarak. Ateş gibi yanıyordu teni ve Peri'nin elinin yasladığı sert göğsünün altındaki kalbi, öyle hızlı atıyordu ki, kız onun hızına yetişemediği için soluk alamıyordu. Eymen eteğin altına sığınan sütun gibi uzun olan bacaklarda elini dolaştırıp haz almaktan karıncalanan parmaklarını kalçalarına yaslayarak onu daha fazla kendine çekiştirdi. Ne kadar istediğini anlamasını sağladı. Peri huysuzlanarak üzerinde kıpırdanıp kıvrandı.

"Odamıza çıkalım!"

"O-olmaz! Dü-dün de erken çıktık. Önceki gün de, daha önceki gün de... Ayıp oluyor, u-utanıyorum."

"Karımsın benim ve ben çalışan bir adamım, dinlenmem lazım."

"Sen dinlenirken karın da sana ninni mi söylüyor uyuman için?"

"Hı hı!" diyen Eymen karısının çenesine küçük bir öpücük kon-

durdu ama sanki kopamıyormuş gibi, tadını almazsa soluk alamaz-mışçasına çenesini emdi. "Sen, çok güzel ninni söylüyorsun yeşil-lim, beni ancak sen yatıştırıyorsun."

Onun zevk dolu inlemelerinden bahsettiğini anlamak için üstün zekâlı olmaya gerek yoktu. Eymen kalçasını çimdikleyerek kavrad, elini bacaklarına sürterek mahrem bir açıya çekti. İnceeik kumaşın üzerinden o dünyayla iletişimini kesmesini sağlayan yeri buldu ve usul bir baskıyla okşadı.

Peri'in başı geriye düşünce Eymen elini karısının ensesine çıkarıp, başını kendine çekti. Onu zevk alırken izlemeyi seviyordu ve bu mahrem anı dünyalara değişmezdi. Gözleri sımsıkı kapanmış, tutkusuyla kasılan Peri dudaklarını kemirerek titrek titrek soluklar alırken onu hemen, şu anda buz gibi olmuş çimlere yatırıp vahşice içini talan ederek üzerinde gidip gelme istediğini bastırdı.

"Bu çamaşırları sevmiyorum... Giyme bir daha!" diye şikâyet etti Eymen. Onun muhafazakâr iç çamaşırını çekiştirirken eline yer açmaya çalıştı.

Kirpiklerinin arasından utangaçça kocasına bakan Peri, "Ne giymemi bekliyorsun? O ip gibi şeyleri mi? Hayatta olmaz!" diye itiraz etti.

Dudağının bir kıyısı usulca kıvrılan Eymen, "Ben yanındayken olur! Bu işimi zorlaştırıyor." diye arsızca şikâyet etti. "Onları koparıyorsun!" dedi suçlarcasına Peri.

"Neden acaba?" dedi Eymen karısının saçlarının arasına elini daldırıp başını usulca geriye yıkarak. Ateş gibi olan dudaklarını boynuna dokundurduğunda, bir eli de iç çamaşırının altında süzülmüş ve parmakları en mahrem yerlere uslanmaz bir hızla dokunmuştu. Çığlık atmamak için kendini kasıp dudaklarını dişleyen Peri, zevk sarhoşluğunda aklını yüreğine koyarak kendinden geçerken Eymen dilini göğüslerinin oluğuna ve boynuna çıkararak "Biraz yüksel..." diye buyurdu.

Ve Peri dehşet içinde gözlerini açtı.

"Aman Allah'ım!" dedi paniğe kapılarak.

Pantolonunun fermuarını çekiştiren Eymen, başını ağır ağır sallayarak onun düşüncelerini onaylarken, Peri müthiş bir utanmayla

etrafına bakındı ve kocasının itirazlarına aldırmadan kucağından yanına çekildi.

"Sen... Sen iyice arsızlaştın!"

"Az önce kucağımda öyle demiyordun!" dedi adam kucağından kalkmasına kızarak, çatık kaşlarıyla emrederken. "Hemen yerine gel!"

"Eymen, ne yiyorsun sen? Yürek mi? Bahçede, hem de herkes evdeyken bu olacak iş değil."

Eymen başını aşağıya eğdi, "O zaman odamıza çıkalım, duramıyorum anlasana." diye dişlerini sıkarak ateş gibi soludu. Ve Peri'nin şaşkınca açılan bakışları altında dudaklarına sokuldu.

Son anda aklı başına gelen Peri, hırpalanan dudaklarını geriye çekmek için kocasının sıcacık olmuş omuzlarına titreyen ellerini koydu ve nefes nefese geri çekildi. Eymen hâlâ karısının dudaklarına itirazlı bir homurdanmayla uzanmak için hamle yaparken Peri, eteğine çeki düzen verdi ve gözleri bir noktada kilitlenip kaldı. İkisinin arasında ezilen tabağa içler acısı bir duruşla baktığında, Eymen suçlulukla kaşlarını kaldırdı. Geniş omuzlarını çocuksu bir haylazlıkla sarstı. Kızmalıydı belki aklını başından alıp kıyafetlerini perişan ettiği için kızmalıydı ama onunla olan zaman kısıtlı, vakit kıymetli olunca kızmak aklının ucuna dahi gelmemişti.

"Elbisemi mahvettin." dedi, nazlıca.

"Sen de benim öpücüğümü mahvettin. Doyamadım. Üstelik tam bitmek üzereydi... Az kalmıştı!"

Utanç içinde kıvranan Peri, iç geçirerek ezilmiş pasta tabağına bakarken Eymen yanındaki tabağa uzanıp aldı. Anlayışlı bir tutumla karısına uzattı.

"Al bunu ye. Şikâyet etme..."

Utançtan kızaran Peri bir tabağa, bir kocasının gözlerine baktı.

"Sen yemeyecek misin?"

"Ben yedim... Doymadım ama çok güzel bir tatlı yedim, istersen devamını seninle odamızda yemeye hayır demem."

Peri eline aldığı tatlıya güzel gözleri ışıldayarak bakarken dudağının kıyısını dişledi. Eymen onun teklifini kabul ettiğine emin olup rahatlarken sinsice sarıttı tabii onun yaptığı şeye şaşana kadar.

Peri bir anda muzırlaşarak elini daldırıp pastaya, kocasının gömleğine şımarıkça sıvadı. Eymen panikle geriye çekilerek kaşlarını kaldırdı. Sertçe gömleğine bakarken Peri'nin gözleri intikam ışıltılarıyla yanıyordu. Eymen gözlerini gözlerinden çekmeden uzandı ve avuçladığı kalan dilimi karısının yüzüne vicdansızca yapıştırdı.

"Öyle olmaz böyle olur intikam!" dedi sırıtarak.

Peri yüzündeki pastayı eliyle somurta somurta aşağıya sıvarken Eymen koyu kahvelerini keyifle yüzüne dikmiş onun çocuksu hallerini seyrediyordu. Peri hırçınca kaşlarını çattı ve dudaklarını büzdü. Eymen eğilerek diliyle yanağındaki kremayı yalayınca Peri daha çok kızarak nefesini sesli bir biçimde yuttu.

"Ya... Ya sen çok kötüsün!"

"Bırak da tatlımı yiyeyim."

"Hani yemiştin?" dedi Peri kızarak.

"Doymamışım. Şuradan biraz daha..." dediğinde dudağının kenarını yaladı adam arsızca.

Peri eliyle yanağını silerken "İğrençsin. Yeme böyle." diye homurdandı.

"Yerim." dedi Eymen inatla. "Senin her yerini yerim... Tatlın onlar benim... Hayat bazen seni yaptıklarınla değil, yapmadıklarınla pişman eder. Sonra pişman olmak istemiyorum. Yemem lazım!"

"Eymen, birisi gelecek, çocuklaşma..."

"Ben mi çocuklaştım? Hatırlatırım, pastayı ilk sen döktün gömleğime!"

"Sen beni öpmeseydin, elim titremezdi."

"Ellerini titrettim yani."

"Şimdi de edebimi titretiyorsun Eymen Sancaktar. Uzak dur. Şokulma."

"Şoklulmazsam nasıl yaparım?"

"İğrençsin!"

"Biraz daha yemek istiyorum." dedi Eymen ona tavır yapan karısı yerinden kalkarken muzırlıkla.

Peri kocasına nazlı bir bakış atıp "Sen niyeti bozdun, yeme." dedi sesini nazlıca uzatarak.

"Bozana değil, bozdurana bak." diyen Eymen yerinden kalktığında, Peri arsızca dil çıkarıp içeriye koşturdu. Kapıdan içeriye girdiğinde gördüğü kişilerle de olduğu yerde durdu. Mahcupça bakışlarını kaçırırken kıyafetindeki felaketi ve yüzündeki kremaları nasıl açıklayacağını düşünerek diliyle dudaklarını yaladı. Ah lanet herifin tadı hâlâ tenimde hüküm sürüyordu, daha çok utandı ve aniden içeriye dalan ve önüne bakmayan Eymen ona çarparak sendelemesini sağladı. Ancak seri bir hamleyle karısını düşürmeden belinden yakalayıp bedenine çekiştirdi ve olduğu yerde sabit durmasını sağladı. Elindeki mısır ağzında donan Ecem "Upsssss!" dediğinde şaşkınca Nebahat Hanım çocukların perişan haline, dehşet bir ifadeyle bakıyordu. Ve kesinlikle aklından geçen ilk şey "Bu hâl ne?" yerine "O lekeler nasıl çıkacak açık renk kıyafetten!" olmuştu.

Eymen'in gömleği mahvolmuş, Peri'nin yüzü pastaya düşmüş kedi gibi krema doluydu ve kıyafeti neredeyse kullanılmaz hâle gelmişti. Yüzü ekşidi ama sonra birden dudakları kedi gibi sinsice kıvrılarak tebessüm etti. Onlar "Hayrola?" demelerini beklerken Ecem yine yapmıştı yapacağını, "Aha, aynısı olmuş!" diye bombayı ortaya bodoslama atıvermişti. Sonra da ağzına mısır atıp televizyona baktı. Hepsinin gözü merakla televizyona çevrildi. Peri ve Eymen de yanlarındaki televizyona baktıklarında, elinde pasta tutan genç bir kadının, genç bir adamı kahkahalar eşliğinde kovaladığını ve yakaladığında pastayı yüzüne bocaladığını gördüler. Bu kadarı normal sayılabilirdi, bu romantik cilveleşmeler klişeydi ama bu oyunun sonunda olan yüz kızartıcıydı. Kızın arsızca genç adamın kollarına zıplayıp dudaklarına yumulup öptüğü anlarda, yan yana duran ikili yerin dibini katman katman arşınlamak istiyordu.

"Vay anasını sayın seyirciler..." dedi Ecem heyecanla. "Sanki filmden fırladınız abi ya! Bunu da yaptınız mı cidden? Vayy, romantik tutku!" dediğinde heyecanla, herkes seslice nefesini dışarı saldı. "Şimdi de gerilim, korku!" dedi ağzına mısırını tıkıştırıp abisinin gözlerindeki öfkeli çıngıları görünce. Koltukta kaykılarak deve kuşu modunda saklandı. Sonra bu düşünceyi gözlerinde canlandırınca Ecem fındık burnunu iğrenerek kıvırdı, yüzünü ekşitti. "İğrençsi- ziniz be. Romantik hayallerimin içine ettiniz, kâbus gibi çöktünüz hayallerime. Bir daha pasta yemeyeceğim!" dediğinde annesi kızını

koluyla uyararak dürtü, babası höykürürcesine boğazını temizledi. Peri'nin solukları boynuna yılar gibi dolanırken renkten renge girdi. Utanarak saçlarını kulağının arkasına koydu, gözlerini ayağına dikti. Mahcupluğunu saklayan Eymen ifadesizce duruyordu.

Ama Ecem'in canına minnet şu utangaç halleriyle milyar veriler susmazdı. Havlazlığının da duracağı yoktu. O konuştu, ikili yerin dibine girdi. Eymen delirip kardeşini azarladı. Nebahat Hanım "Ece, ama doğru!" diyerek kızına çanak tuttu, sonra gemiyi azıya alan Ecem yüzünden, bunu yaptığına pişman oldu.

En sonunda onların mahcup hallerine acıyan Eray Bey "Ben sıkıldım, bahçeye hava almaya çıkıyorum." diyerek kıpkırmızı olmuş yüzüyle yerinden kalktı. Nebahat Hanım otoritesini hiç bozmadan iç geçirerek "Ben de onla bakayım, şimdi tek başına yapamaz." diye pot kırdığında, Ecem'in eline kuvvetli bir koz daha düştü. Hanımın üzerine çelenin gibi alarak kahkahasını koyuverirken "Neyi yapamaz anne? Havayı mı, havasını almayı mı?" dediğinde kötü kötü gülüyordu. Ve ayağına yediği tekmeyle, suratını ciddiyetle astı. Canı yanmış olmalıydı sesi cırlayarak "Ya öpüşüp iğrenç fantezileri yapan abim, azar yiyen benim. Allah bilir, biz burada olmasak kıza daha neler yapacak? Arrsınız!" diyerek yerinden küsçe kalkıp abisine sinirli bir bakış attı.

"Seni tanımıyorum Bay Kukla! Oyuncak oldun ufacık kızın elinde, Karagöz gibi oynatılıyorsun. Bize gelince ağır abi, ne sinema ne gezme! Ama karına gelince maşallah... Pasta partisini bile tek veriyorsunuz." diyen Ecem kıskançlıkla Peri'ye şımarıkça dil çıkarmak kapıya yanaştı. "Ben odasına girsem adam küçük sesiyle evi yıkıyor, karısı yasak ne varsa ihlal ediyor, ses yok. Pısırıntık!"

Utancından kıpkırmızı olan ikili ellerinde olmadan, Ecem'in merdivenden gelen huysuz sitemlerine gülmeden edemedi. Dudaklarını kıkırtıları kaçmasın diye bükerek "Sanırım birileri ilgi istiyor... Küsmüş." derken Peri, bakışları ifadesi çeşitli kocasına kaydı.

Eymen iç çekerek kardeşinin çıktığı kapıya bakarken "Sanırım biraz ihmal ettim o birilerini. Sana diş biliyor yine... Isıracak!" dedi içtenlikle.

"Bana kancayı takmadan alt edilmeli hain yanı. Biraz sevgiyle

düzeltilmeyecek bir şey değil. O zaman bir dahaki kaçamağımıza, onu da davet edelim. Ben arkadaşımla papaz olmak istemiyorum. Hem de abisi yüzünden, daha neler!" dediğinde Eymen kolunu kasının boynuna koyarak "Olur, düşünürüz." diye onayladı. Sonra "Ama bazı yerler hariç, herkes sınırını bilmeli!" diye ucu açık bir kapı bıraktı. Bakışlarını karısının ona bakan keyifli gözlerine çevirdiğinde "Ece, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu hamle.

"Filmin sonunu izlemedik. Onlar ne yapmıştı?" dedi Peri kızarmış yanaklarıyla takılarak.

"Ağaçların altına çekmıştı adam sanırım." dedi Eymen arsızca.

"O bize uymaz, burası aile evi. Başka yalan at!" "Kapamasaydı annem televizyonu, kesin yapardı adam." "Ya!" dedi Peri sesini kınayeyle yaya yaya.

"Ya..." dedi Eymen hınzırca. "Ben olsam yapardım!"

İç geçirdi Peri, "Duş almalıyız." dedi üzerindeki elbiseyi üzgünce çekiştirerek. "Umarım çikolata lekesi çıkar."

"Şu an zaman... Ne duruyoruz!" dedi Eymen hevesle.

Peri anlayamadı. "Yıkarken bana yardım mı edeceksin?" diye sordu kare setonluğa geçiş yaparak şaşkınca. Saf!

"Yıkanırken yardım etmek, en büyük keyfim."

Onun ne dediğini anlamak isteyerek kocasına, soru işaretleriyle kapkoyu yeşilleriyle saf saf baktı ve anladığı gerçekle, "Hayatta olmaz!" diye daha teklifi duymadan itiraz etti.

Onun reddedişlerini her halükârda tüketecek olan Eymen, karısı kollarının arasından kaçmadan önce tek bir hamle yaptı ve onu hızla kucağına aldı. Peri çığlıklar eşliğinde kollarını kocasının boynuna dolarken Eymen çapkınca sırıttı. "Hayatta olmazsa masalımızda olur merak etme yeşillim."

"Eymen, annemler... İndir beni!"

"Banyoya geçelim, üzerindekilerden kurtulurken indireceğim. Belki de indirmem, hâlâ kucağında olursun, birlikte kurtuluruz onlardan."

Şımarık bir biçimde gülümsediği dudaklarının kıyılarını hainc kıvırdı. İşaret parmağını kanca gibi kıvırarak yukarıya kaldırıp gel işareti yaptı. Eymen gülümseyerek eğilince ayakuçlarında yükselerek yanağına dudaklarını bastırdı, kokulu kokulu öperek "Bu borcumun taksitlerinden biri." dedi ve doyamayarak bir daha öptü. "Bu da faizlerinden biri..." diye tamamladı soluk soluğa sözlerini. Ve geriye çekilmeye kalktığında kocası kollarını kabaca beline dolayıp sertçe kendine çekerek bedenlerini yapıştırdı. Dudaklarını ateşle talan edip arzuyla karısını kendinden geçirirken "Faizi eksik ödedin yeşillim. Bu müessese eksik ödeme kabul etmez. Sonra bu sana hava, su ve elektrik olarak geri döner." diye homurdandı. İkisinin de nefesi sıklaşmış, gözleri koyularak içinde yıldırımlar çakmaya başlamıştı. Bir süre gözleri herkesi ve her şeyi unutarak birbirine kilitlendi. Kaçamak öpüşmeler ve koklaşmaları, yanlarından geçen birkaç kişi sayesinde sonlandırdılar. Tekrar hareketlendiklerinde elleri kavuşmuş, parmakları birbirine dolanarak avuç içleri iyice kenetlenmişti. Peri sohbet ederek arada kocasına bakarak yürüyor, Eymen keyifle ora satışıp kızdırarak daha çok borçlandırarak geçecek olan faizlerin hayalini kuruyordu.

"Önceden söyleseydin kızardım ama artık kızmam." dedi Peri muzırlıkla sohbeti yayarak.

"Neden önceden söylememem gerekiyormuş?" diye sordu kocası.

Yanlarından bir araç hızla geçince refleks olarak Eymen karısını biraz daha kendine çekiştirdi. Peri kocasının kolunun arasından çıktı. Ama hâlâ elini sıkı sıkı tutuyordu. "Çünkü biz evliyiz!" Sesinde hem gurur, hem de yarım kalmışlık vardı genç kızın. "Ama ben hâlâ sevgililerin nasıl dolaştığını ya da neler yaptığını bilmiyorum." Tek gözünü şımarıkça kıstı. "Senin de bildiğini pek sanmıyorum. Hani sen asil bir salon erkeğisin ve bu konuda hayli sabıkalısın! Hatta senin bir kadınla gündüzleri görüştüğünü bile düşünmüyorum." Aklına gelen gerçekle kaşları çatılmıştı. Hayır, onu başka bir kadınla düşünmek bile, damarındaki kanın coşkun bir nehir gibi azgınca hiddetlenmesine yol açıyordu. Yok, bu düşünce öfkesinin bentlerini yıkmasına yetiyordu, flört edemezdi kimseyle!

"Bilemezsin." dedi adam sinsice gülerek. Peri'nin gözleri irice açıldı ve Eymen lakayt bir tutumla devam etti. "Bilmesem seni kandıramazdım değil mi? Bak, seni kandırdım ve gerçekten evliyiz."

"Bir kere seni ben kandırdım. İlk adımı ben attım, sallama. Ben gelmeseydim, sana kalsaydı o hoooo!"

"Vay, ne arsız bir karım varmış!"

Peri hırçınlaşarak kocasının bacağına tekme attı. "O gün cesur diyordun ama!"

"Emin misin? O iş tam öyle olmadı ama neyse!"

Onu avucunun içi gibi tanıyan Peri, kocasının yanına geçti. Başını geriye attı. "Başka bir şey söyleyecektin, kıvırdın. Sakın beni kandırmaya kalkma Eymen Sancaktar! Aklından ne geçiriyordun?"

"Söylemeyeceğim. Vazgeçtim Peri Sancaktar!" dedi adam umursamazca.

Peri suratını asarak önüne döndü. Eymen kızın çenesini kavrayarak kendine çevirdi. "Elini belime saracak mısın?"

Peri nazlıca omzunu sarstı. Çocuk gibi hemencecik küstü. Eymen kaşlarını kaldırdı. Peri isyan ederek "Sarmayacağım. Seninle bir şey konuşulmuyor, hemen konuları farklı bir yöne taşıyorsun." diye sitem etti.

Eymen kolunu karısının boynuna attı. Başını kendine yaklaştırıp kulağının dibine konuştu. "Kolunu belime sar Peri... Bana sarılmalısın."

"Sarılmıyorum."

"Sarılacaksın!" diye buyurdu küstah.

"Emredersin!" dedi Peri.

Eymen hainice gülümsedi. "Öpeyim mi?"

Peri kollarını kaldırarak nefesini tuttu. Oldukları yerin birkaç metre ilerisi işlek bir caddeye çıkıyordu. "Saçmalama, sokaktayız."

"Az önce de sokaktaydık ama sen beni öptün. Flaş! Flaş! Flaş! Arsız kadın kocasını sokakta sıkıştırdı, büyük skandal!"

"Eymen!" diye cırladı Peri. "Bir daha seni öpmeyeceğim, hem ben seni yanağından öptüm. Arsız olan sensin. Sen öptün beni dudaklarımdan."

"Sen de karşılık verdin."

"Aklım karıştı. Ne yaptığımı fark edemedim... Birden oldu, panikledim."

"Peri." dedi Eymen, kızarmış karısına göz kırparak.

Peri küs bir şekilde gözlerini kaçırarak yüzünü astı ve dudakları büzdü. Eymen keyifle o büzülmüş dudakları bakarken içi kabardı. Damarlarındaki kan hızlanırken o dudakları ağzıyla açmak istedi. "Seni hem öperim hem de okşarım. Sarıl bana Peri!"

Peri kocasının gözlerine baktı ve o gözlerdeki koyu dalgalanmayı görünce yutkunarak omuzlarını nazlıca sarstı. Eymen hafifçe yana doğru bir hamle yaptı ve Peri dehşete kapılarak "Tamam, tamam deli adam. Tamam!" dedi kolunu sımsıkı kocasının beline sararken.

"İşte böyle... Yola gel!" dedi Eymen ukalaca.

"Çok hainsin!"

"Kocalara hain denmez."

"Kalleşsin!"

"Hesap defterin kabarıyor Peri. Hakaretini hiç sevmedim. Bu konuda ciddiyim!"

"Bu gece aramıza yastık koyacağım, bir metre ileride yatacaksın."

"Yastığın üzerinde mi sevişmek istiyorsun? Bana her yer uyar."

"Sen... Sen tam bir domuzsun!" dedi Peri sitem ederek kızgınca.

Koltuğunun altında nazlıca debelenip küsçe hareket eden Peri'nin üzülmesine dayanamayan Eymen, "Tamam, nerede kalmıştık. Hmmm! Anlatıyorum o zaman." dedi ciddileşerek.

Az önce sinirlenen Peri birden ona kızgınlığını unutup sevinerek bir anlık gafletle dikkat kesildi. Nefesini tutarak başladı dinlemeye. Bunu gören Eymen'in gözlerinde şimşekler çakıştı.

"Sevgili olmak için ilk önce kıza bir kadeh içecek ısmarlarsın. Sonra o gece boş olup olmayacağını, eğer isterse dansı olabileceğini teklif ederek niyetini öğrenirsin. Ama bunu sorarak değil, onu irdeleyerek yaparsın. Tek kelime etmeden ayartırsın."

Peri hüsranla bozularak somurtuk bir şekilde dirseğini kocasının böğrüne vurdu. "Eee, Eymen Sancaktar sonra ne yaparsın?"

Eymen onun parlayan bahar gözlerindeki kıskançlığı görünce "Yapardım kancığım, artık yapmıyorum." diye ciddi bir ifadeyle,

eşini ikna etmek için değil gerçeği dile vurmak için söylendi. "Şimdi sadece sarılıyorum. Kendiliğinden oluyor. Bir tek kadına yapıyorum bu kurları ben." Eymen söylediklerinden sonra ne diyecek diye ona bakarken karısı gözlerini hiddetle kıstı. "Hele bir yap... Hele bir yap!" Dişlerini sıkarak arasından tısladı. "Sana yıldızları saydırayım."

Eymen çapkınca gülümseyerek bu hâlinden hoşnut olduğunu belli etti. "Ne yapayım?" diye haylazca ona çanak tutup sataştı. "Ayrıca yıldızları saymak çok zevkli değil mi sen de biliyorsun?"

Peri kızgınca konudan sapmasını engelledi. "Sen buna sevgili olmak mı diyorsun? Sen kadınları sadece yatağa atmayı öğrenmişsin. Ben flört edenleri merak ediyorum. Hiç de sevgili gibi değiliz bir kere. Henüz hiç kendimi öyle hissetmiyorum. Bir tek yatakta kur yapıyorsun."

"Yapıyorum işte... Onu yapmadan direk işe girişmek varken senin gönlünü yapıyorum, daha ne istiyorsun?"

"Eymen! Ne kadar ayısın, bunu benim için yapıyorsan bir daha yapma!"

"Peri, içine ne kaçtı senin, liseli velet mi?"

"Hayır... Genç bir kız kaçtı!"

"İyi o zaman. Biz de flört ederiz. Seni bara götürürüm sonra kandırıp odaya atarım. Çırılçıplak soyarak... Ah!" dedi böğrüne gelen dirsekle. "Bunları bir de senin üzerinde denerim diyecektim kıskanç şey!" dediğinde edepsizce, Peri dehşete kapıldı. Ama kocasının gözlerine baktığında, onun ciddi anlamda eğlendiğini görünce "Eymen!" dedi nazlı nazlı. "Çok kötüsün, ciddisin sandım."

Gülümsedi kocası. Peri bu bakışlarla mayışmadan "Sevgili olmak biraz emek ister. Sen ne anlarsın!" dedi sitemle.

"Sen çok biliyorsun sanki!" diye kızgınca söylendi adam. "Biliyorum tabii!" diye kafa tuttu sitemkâr kız. Kendinden emin bir şekilde konuşarak "Böyle olmuyor." dedi. Kocası gözlerini kuşkuyla kısınca "Tabii ki bana yaklaşanlar da oldu beyzadem. Biz de ağaç kovuğunda yetişmedik, değil mi? Kur yapanların kuyruğu görünmezdi bir zamanlar." dedi dürüstçe. Dosdoğru gerçekleri süsle-

yerek sırf kıllığına onu çıldırtmak için belirtti. Sabahtan beri onun yaptığı gibi.

"Ama seni öpen ve sana sahip olan tek kişi benim Peri Sancaktar. İlk aşkın ve son yârin oldum." dedi adam gamsız gururuyla. Sanki bunu o sağlamış gibiydi. Göğsü kabararak şişiriyor, yüzünde huzurlu bir parlama beliriyordu. Hey Allah'ım, adamdaki egoya bak! Peri onun libidosunu parlatmak yerine söndürmek için, sinsice baktı. "Ebette... Ben kendimi korumasaydım!" Elini sallayarak şımarıkça "O hoooo!" yapmıştı ki kocasının kaşları çatıldı. Muzırca göz süzerek "Şaka, şaka! Hemen kaşlarını çatma." diye söylendi.

Kaldırım ortasına dikilmiş bir ağacın yanından geçerken kısacık bir an birbirlerinden ayrıldılar ve hemen geri birleştiler. Peri ayakçalarında yükselip kocasının hâlâ somurtuk duran yanağına bir buse koydu. "Sen şimdi flört etmesini bilmiyorsun, ben de bilmiyorum... Eee, ben sevgililer neler yapar merak ediyorum. Ne yapacağız şimdi?" diye gerçek bir merakla sordu. Sonra aklına gelen şeyle kocasına baktı. "Baştan başlıyoruz Eymen Sancaktar! Benimle birlikte sen de keşfedeceksin neler yaptıklarını."

Eymen karısının gözlerine arzuyla baktı. Dudaklarında edepsiz bir kıvrılma belirdi. İtiraz ederek "Hayatta olmaz, ne baştan başlamasıymış? Şimdi kaçamakça göz göze bakmak, sonra çaktırmadan temaslar... Elini tutmak için zaman kollaması, öpmek için sıcak yer bulması... Yok olmaz! Biz ortadan başlasak mesela yatak kısmı ideal! Biz zaten evliyiz, hem bunları da nereden çıkardın sen şimdi? Takmışsın kafana bir sevgili şarkısı, playbackle evirip çevirip dinliyorsun. Karıcım, bu şarkının modası geçti. Bizim şarkımız daha güzel. Özgürlük! Neden durduk yere ille de mahkûm olmak istiyorsun? Yok, ben seni kaçak göçek zaman kollayarak bekleyemem. Aceleci insanım ben, sabırsızım. Doyumsuzum üstelik..."

Peri ona kırgınca bakarken gökyüzünde çılgın bir parlama ve ardından şiddetli bir ses oluştu. Ürkek bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde, birkaç damla su yüzüne süzüldü. Eymen paltosunun düğmelerini açtı. Ucunu karısının başına çekiştirirken bakışlarını etrafa gezdirdi. Eve de daha çok vardı.

"Keşke annemi dinleyip şemsiye alsaydık, bak fena yakalandık sağanağa." diye homurdandı Peri.

Eymen bakışlarını yola çevirdi.

"Al sana doğal romantizm... İstesek olmaz!"

"Yaz yağmuru romantizm kokar, kış yağmuru gribi alnına çakar."

"Şimdi bir taksi geçer merak etme! Mızmız mısın sen? Çok romantiksin Peri... Kanım kaynadı!"

Beklediler ama taksi geçmedi. Yağmurda hızını arttırınca Peri bakışlarını bir kaçar yol arayarak köşedeki kafeye çevirdi. Kocasının elini tutarak "Bak oraya girelim, yağmur dinince eve gideriz." diye onu çekiştirmeye başladı. İkisi de mantıklı olana uyup adımlarını hızlandırarak kafeye yaklaştıklarında, Eymen kapıyı açıp önce Peri'nin girmesini sağladı. Peri bakışlarını içerideki boş masalarda gezdirdi. Eymen köşedeki masaya yaklaşırken Peri cam kenarındaki masayı gösterip hemencecik sandalyesini çekerek kuruldu. Eymen karısının yanına yaklaştı. Elinden tuttu, nazikçe ayağa kaldırdı. Peri onun yerini beğenmediğini düşünürken o kalın kaşe paltosunun önüne uzanarak hiç çekinmeden nazikçe düğmesinin birini açtı.

"Üzerindeki ıslandı, çıkar da kurusun!"

Peri kocasına aşkla bakarken onun düşünceli davranıp üzerine titremesiyle her seferinde olduğu gibi yine yüreği coşarak içi içine sığmayarak bir kez daha sevdi. Bu adam, tosbağa gibiydi. Sert görünümünün içinde, yumuşacık bir kalp taşıyordu. Paltosunu çıkarırken Eymen de kendi paltosunu çıkardı. Yanındaki boş sandalyeyi çekip üzerine astı. İkisi de yerlerine oturduklarında, garson gelip siparişleri aldı. Peri bakışlarını cama çevirdi. Hızlanan yağmur neredeyse görüş alanını kapatmıştı.

"Keşke annemi dinleyip şemsiye alsaydık, gidince valla kulaklarımızı pis çekecek!" Dalgın bakışları kocasına döndüğünde, hayran hayran ona baktığını gördü. Omzunu "Ne?" der gibi sarstı. Yanaklarına yapışmış ıslak saçlarında elini gezdirip "Çok mu kötü görünüyorum? Perişanım değil mi?" diye kaygıyla sordu. Eymen'in de saçları ıslanmıştı ama kısa kesim olduğu için, öyle dikkat çekmiyordu. Kendisi ise kesin ıslak kediye dönmüştü.

"Hayır, muhteşem görünüyorsun."

"Yalancı! Bu hâlimle mi? Bu şekilde ancak amazon kaçkınına benziyorumdur."

"Bence bu hâlinle eşsiz görünüyorsun. Vahşi ve masum!"

Peri kolunu burnuna getirip hapşırdı. Eymen masanın üzerindeki peçeteye uzandı. Karısına bir tane uzattı.

"Benli yaşa!"

"İnşallah!" dedi genç kız gülümseyerek bir dua gibi. Peçeteyi burnuna tutup tekrar hapşırdı. Yerinden kalktı. "Ben lavaboya gitsem iyi olacak. Bakışlarını içeride gezdirdi. Neredeyse tamamı liseli gençlerle doluydu. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Çantasını alıp lavaboya yöneldi. Eymen onun bu tatlı hâlini izlerken koluna sandalyenin gerisine dayayıp bakışlarını cama çevirdi. Yağmur duracağına, her saniye hızını daha çok arttırıyordu.

Peri lavaboda işini bitirince kendine çeki düzen verip saçlarını taramış, yüzünü gözünü yoklamıştı. Çantasını alıp içeriye geçtiğinde, karşılaştığı manzara hiç de iç açıcı değildi. Kanı damalarından bir volkan gibi coşmaya başladığında, dişlerini sıkıp yüzünü asmaya başlaması içten bile değildi. Yok, artık ya... Burada da mı? Sabrı tükendiği gün, o pırasa saçlarını yolacaktı. Bu kızdan nefret ediyordu! Hayır, ne ara arkasını dönse feleğin acı sillesi gibi karşısında bitiyordu. İsteksizce masaya yaklaştığında, sohbet etmekte olan Eymen, karısını görünce bakışlarını ona çevirdi. Renginin kaçtığını görünce bunu yanlış anladı. Endişelenerek "İyi misin canım?" diye şefkatle sordu. Bunun kıskançlıktan olduğunu aklının ucuna dahi getirmedi.

"İyiyim." dedi Peri dişlerini sıkarak kabaca. Aslında çok daha iyiydi, mesela dişleriyle bir sırtlanı parçalayıp pençeleriyle bölecek kadar... Bakışlarını yanında oturan kadına mızrak gibi keskin hâlde çevirdi.

"Merhaba Yaren, nasılsın?"

Genç kız yüzündeki ışıldayan gülümsemesiyle "İyiyim, sen?" dedi. Sanki kırk yıllık ahbabıyla konuşuyordu haspam!

Senmiş! Seni görene kadar dünyanın en mutlu kadınıydım ben be!

Peri gergin bir gülümsemeyle yerine oturduğunda, masaya bak-

tı. Üzgün bakışları kocasına döndüğünde, Eymen doğal bir tavırla "Hasta olmanı istemeyiz, ıhlamur içmen daha iyi." diye tatlılıkla buyurdu. Peri tutuk bakışlarını kocasının çayına çevirdi. "Ama bu haksızlık, ben neden çay içmiyorum? Sen de ıslandın..." diye çocukça bir tutumla mızıldandı. Ve Eymen daha karısına cevap veremeden, Yaren yarım kalan konuşmasına devam etmeye başladı.

"Dediğim gibi Eymen..."

Bak bak bak! Kırk yılın Eymen abisi, olmuştu buna Eymen. Ne ara kat etmişti bu yolu sürtük!

"Bu proje gerçekten çok iyi..."

Projende boğul!

"Sen de bir bakarsan görürsün zaten."

Aman bakmasın da görmesin de! Hele bir baksın... Gözlerini oyarım!

"Bizim çocuklar üzerinde çok çalıştı."

Çalışmasın arkadaş... Bize *mi sordunuz çalışırken... Ben kocamın üzerinde titizce çalışıyorum zaten. Kas, kütle, baklava, size ne?* Eymen genç kızın anlattığı konu hakkında yorum yaparken Peri içindeki fitne kızla saç başa kavgaya tutuşmuş, kıskançlığına vurulan gemleri, ketleri hatta bariyerleri, duvarları bile kaldırmış, dörtnala vesvese diyarına gidiyordu. Onlar sakince proje hakkında sohbet ediyor, içinde kurt çiftliği kuran Peri ise tırnaklarını yememek için elini yumruk yaptığı etine batırıp ikiliye kıskançça bakıyordu. Bu kız ne ara gelmişti? Kocasına nasıl olur da *Eymen* diye samimiyetle hitap ederdi hâlâ aklı almıyordu. O, Eymen dediğinde, ayağındaki ayakkabıyı çıkarıp topuğuyla ağzına vurarak terbiye etmek istiyordu. Önündeki fincanı kavrayıp dudaklarına götürdü sıkkınca. Bir yudum aldı. O mu ıhlamuru içti, ıhlamur mu onu, bilemedi.

Zaman geçtikçe kız iyice gemi azıya alıp kankalık, hatta asistanlık boyutuna geçiş yaparak kendini aşmış, heyecanla her ne bahsediyorsa onu çileden çıkararak anlatmaya devam ediyordu.

Eymen bakışlarını arada karısına çeviriyor ama anlattığı konuda hayli dikkatini çektiği için ona ilgi gösteremiyordu. Peri ilk fincanını bitirdi. Garson boşları alıp tazeleyerek geri geldi. Yağmur yavaşlamaya başlamıştı. Yaklaşık yarım saat olacaktı ama kız bir saniye ol-

sun susmamıştı kocası fark etsin. Çenesi maşallah amma da kaslıyd Taramalı tüfek gibi bir saattir saydırıyor ama ne hikmetse hâlâ mermi gibi seken kelimeleri tık demeden yorgunluk sinyalleri vermiyordu. Anlattıkça heyecanlanıyor, heyecanlandıkça ellerini, kollarını boşluğa oynatarak jestler yapıyordu.

Ve o an geldi, cami duvarına işeme anı...

Eymen'in masadaki koluna dokunup dikkatini kendine çevirdiği zaman, Peri'nin yudumladığı ıhlamur boğazında durdu. Eymen bunu fark edince hemen peçeteye uzanıp endişeyle karısına verdi. Peri elindeki peçeteyi sertçe çekerek aldı. Öksürerek usulca dudaklarını kızgınca kuruladı. Eymen'in kaşları çatıldı ama Yaren kısa kısacık bir şeyler söyleyip konuşmasına devam edince dikkati dağıldı.

"İyi misin?" diye sordu Eymen, bakışları hâlâ karısının üzerindeydi. Peri başını sallayıp peçeteyi ağzından çekti. Konuşamadan Yaren yine lafa dalıp "Dediğim gibi eğer siz de destek verirseniz bu hem arkadaşlarım adına büyük bir olanak sağlar hem de sizin şirketinizde eğitim için bir sponsorluk yaparak gelecekteki teknoloji imkânları garantiler. Bizim PR[3] desteğine, sizin ise yeni ve orijinal teknolojiye ihtiyacınız var."

Eymen elini çenesinde gezdirdi. "Tamam, ben Turgut'u bu işe yönlendiririm, o bakar." Kız Eymen'in masanın üzerindeki kolunu iki eliyle birden minnetle tutarak "Teşekkürler Eymen, valla burada seni görmek büyük şans oldu benim için." dediğinde, Peri bakışlarını kocasının koluna çevirdi. Eymen bakışları kızın üzerinde olsa da karısının nasıl da boğazını uyarı mahiyetli temizleyerek hırçınlıkla baktığını hissediyordu. Kızın elinin üzerine hafifçe dost bir dokunuşla vurdu ve kolunu geri çekti. Kız bu sevinçle gaza gelerek "Ben de bir tane ıhlamur alayım, çok güzel koktu." diyerek kalkmak bir yana, mabadını yerine iyice yerleştirmeyi düşündüğünü belirtti.

Yaklaşık on dakika sonra kafası Yaren'in sesinden şişen Peri kocasına sinirle baktı. "Eymen, kalkalım mı?" diye sıkılmış ifadesiyle sordu.

(3): "PR: "Halkla İlişkiler çalışmalarının amacı; itibarı korumak, desteklemek, artırmak ve düşünce, davranış biçimlerine etki edebilmektir.

Eymen karısına bakacakken kız hemen atılıp "Ama henüz bitmedi ki konuşacaklarımız, Peri biraz daha oturamaz mısın?" diye sanki kız kardeşi ya da çalışanı gibi ona direktif veriyordu.

Peri bu kızın üzerine dalıp onu sandalyeye illelebet oturtturmadan buradan bir an önce kalksa iyi olacaktı. Sıkkın bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen hafifçe *ne yapayım* der gibi omzunu sarstı. Peri, Şura ablasını seviyordu ama bu kardeşinin arsız kızından, hiç mi hiç hazzetmiyordu. Ne yılışık, yapışık, anlayışsız bir kızdı bu. İçinde bıraktığı izlenimler ve ruhuna bıraktığı hisler hiç hoşuna gitmiyordu. Biraz daha dişlerini sıkıp bu kıza sabrederse yakında dişsiz kalacaktı. Radikal bir karar aldı.

"Eymen, kalkalım mı?" dedi tekrar daha sert şekilde.

Eymen bakışlarını karısına çevirdi ama istifini bozmadı. Buna tahammül edemeyen Peri birden yerinden kalkarak "Sizin konuşacaklarınız uzun sürecek herhâlde, ben kalkıyorum. Sorun değil, siz istediğiniz kadar devam edebilirsiniz!" diye genç adama sözleriyle tekme tokat dalarak şiddet yanlısı hâlini belli etti.

Üzerine hâlâ ıslak olan mantosunu giyip kıza yapmacık bir *hoşça kal* diyerek kapıya yaklaştı ve kendini dışarı attı. Hiddetiyle topuklarını sert sert yere basarak merdivenleri inip kaldırıma yöneldi. Gözleri dolu dolu olmuş, yüreği yangın yeri, ağlama isteğiyle buruluyordu. Yağmur hâlâ incecik yağıyordu üzerine. Dudakları büzülmüş, içi donuklaşmıştı. Yarım saatten fazla orada oturmuşlardı ve kocası o kızla konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yanağına doğru asi bir damla süzüldü ama bu yağmur değildi. Lanet olsun, adam bir şey yapmadığı hâlde, o kızı parçalamak istemişti. Birden başının üzerinde bir perdelenme ve genzinde o bildik koku belirdi. Sonra Eymen onu sertçe kolundan çekerek durdurdu. Peri kocasının paltosuyla, onu korumaya çalışmasına aldırmayıp korunaklı gölgesinden uzaklaşmak istedi. Bir adım gerileyerek önüne döndü ve kırgınca yürümeye devam etti. Eymen kabaca kolundan yakalayıp sertçe kendine çevirdi. Peri yüzüne bakmamak için inatla direniyordu. Eymen karısının yüzünü nezaketten biraz yoksun bir tutuşla avuçlayarak kendine çevirdi. Peri asık suratıyla baktığında "Neden geldin? Hani bayağı

iyi sohbet ediyordunuz, ben sizi engellemeseydim." diye güceniğini belli ederek söylendi.

Eymen kaşlarını çattı:

"Evet, sohbet ediyorduk. Sevişmiyorduk Peri ne bu tavır?"

Onun gurur kırıcı ayarsız söylemiyle, Peri'nin şaşkınlıktan ağzı yarım santim açık kaldı. Bu arsız düşünceyi nasıl dile getirirdi? Dudaklarını büzerek kaşlarını hiddetle çattı. Adamı sertçe geriye itelerek "İyi git, şimdi de devamını yap o zaman, belki sohbetin sonu orayı gider." diye bağırdı.

Hiddetle arkasını döndü. Ama Eymen kıskanç karısının yürümesine müsaade etmedi. Peri hırçınca kolunu elinden kurtarmayı çalışırken "Bırak kolumu!" diye ağlamaklı cılız bir sesle mırıldandı. "Bırakmam... Çocukluk yapıyorsun!" diye azarlayan bir tonda çıkıştı adam.

"İyi işte, anlamışsın madem bırak kolumu." dedi kız küsçe. Eymen karısının kolunu bıraktı. Peri öfkeyle kocasına baktığında, Eymen karısının yüzünü avuçlarının arasına alarak "Seni anlamadım... Bu mümkün değil ama konu şu ki anlattığı şey cidden dikkatimi çekti. Hem ortada kıskanacak bir durum yok. O kız, bizim elimizde büyüdü. Böyle saçma bir şeyi nasıl düşürsün?" diye sakince öğüt verir gibi azarladı.

"Ne kıskanması?" diye hemen itiraz etti ve savunmaya geçti Peri. "Ben kimseyi kıskanmadım bir kere! Düşünmedim hem... Yani, senin açından!"

Eymen çapkınca gülümsedi. "Öyle mi dersin?"

"Hiç de bile! Ben... Ben sadece bozuldum."

Yağmur iyice hızlanmaya başlayınca Eymen'in burnundan sular çeşme gibi akmaya başladı. Yağmurdan ıslanarak sokak kedisine dönmüşlerdi.

"O zaman bu yaptığın ne?"

"Ben eve gitmek istedim!"

Eymen çok da inanmış gibi durmuyordu. Aksine bir de memnun olmuş, pişmiş kelle gibi edepsizce sırıtıyordu. Ne tuhaf adamdı bu! Dalga geçer gibi, yağmurun altında ateş saçan gözleriyle, lav gibi bedenini yakıp buz gibi olmuş tüylerini havaya dikiyordu.

Karısının yanaklarını okşayan Eymen, "Perim... Benim güzel karım!" dedi usulca. "Ortada kızacak bir şey inan ki yok!" dedi karısının alnına dudaklarını bastırıp onu kendine çekerek. İkna yöntemi takdire şayandı. Ona dokununca yelkenleri suya indirdiğini biliyordu karısının. O buna bir de paltosunun iki ucunu çekiştirip göğsüne yaslamayı eklemişti. Kanatlarının içine karısının narin bedenini hapsettiğinde, ikisinin ısısı da tenlerindeki ıslaklığı buhar etti.

"Sana göre bir sorun yok ama o kızı ne zaman yanında görsem, senin ağzına düşecek gibi bakıyor ya da dikkatini çekecek bir konu ierast ediyor görmüyor musun?"

"Saçmalama. Sadece zeki bir kız ve konuşacak birilerini bulunca bunu kullanıyor o kadar."

Peri, onu savunmasına elbette dayanamazdı. Huysuzca kollarının arasında kıpırdanıp nazlı bir tutumla çıkmaya çalıştı.

"Sen cidden kıskanıyorsun onu!"

Bunu derken karısına sertçe baktı.

Peri inatla geriye çekilmeye çalışınca Eymen onu daha da sıkı sinesine bastırdı.

Suratını asan Peri, "İyi tamam... Kıskanıyorum. Bu normal değil mi? Sen benim kocamsın ve... Ve o kızla konuşmanı istemiyorum!" diye katiyetle emretti. Eymen tek kaşını kaldırınca ciddi bir buyurganlıkla "Evet kesinlikle o kızla konuşmayacaksın!" diye devam etti pişkince.

"Peri, şimdi ben sana kızıyorum. Saçmalamayı kes! Çocuk gibi davranma, ortada kıskanacak bir şey yok!" Ve sertleşen kaşları ciddi anlamda çatılırken tok sesi de koyulmuştu. "Üstelik bana emir vermenden hiç hoşlanmadım."

"Emir vermiyorum, istemediğimi söylüyorum ki bu ikisi farklı. Konuş o zaman. Hatta git şimdi konuş. Boş kalmasın yanı, yürü."

Bu konudan sıkılan Eymen yanlarından geçen taksiyi çevirip karısının elinden tutarak çekiştirdi. Az sonra yola koyulan taksinin bir köşesine o, diğerine kocası oturmuştu. Peri bakışlarını cama çevirirken Eymen sert yüzünü yola çevirmiş düşünüyordu. Beş dakika sonra evdeydiler. Eymen taksiye parasını öderken Peri çarparak açtığı kapıdan içeri hızla girdi. Sesi duyarak salonun kapısına çıkan

Nebahat Hanım gelinin üzgün yüzünü görünce "İyi misin kızım?" diye merakla sordu.

Peri zoraki bir tebessümle kayınvalidesine bakıp "İyiyim anne!" dedi ama sesi titriyor, gözleri dolu dolu bakıyor, ağlamak için zaman kollayordu. Üstelik üzerinin perişan hâli de hiç iyi durmuyordu. Peri merdivenleri çıkarken aynı hiddetle bu sefer sert bir biçimde Eymen içeriye girdi. Annesi, şimdi de oğlunun perişan hâline şaşkınca yüzüğü ağzında bakıyordu. Sözde sabah yürüyüşüne çıkıp eve sıcak simit ile döneceklerdi. Buradan mutlu çıkıp asık yüzle dönmüşlerdi.

"Oğlum, bu hâliniz ne?" derken aslında ruh durumunu soran kadına, Eymen nazik olmaya çalışarak, "Yağmura yakalandık." diye geçiştirmeli bir cevap verdi. Ve annesine konuşma hakkı tanımayarak karısının peşinden kızgınca merdivenleri çıkıp odasına geçti. Peri odada yoktu. Banyoya girmiş olmalıydı. Eymen üzerindeki paltoyu çıkarıp yatağın üzerine attı ve banyonun kapısını açtı. Peri sadece iç çamaşırıyla kaldığı için, arkasını döndü. Kocasına çakmak çakmak gözlerinin hiddetiyle baktı.

"Çık dışarıya!"

"Bana emir verme dedim sana!"

"Çık dışarıya Eymen Sancaktar, üzerimi çıkarıyorum görmüyor musun?"

"İyi çıkar. Daha önce görmediğim şeyler değil nasılsa Peri Sancaktar!" dedi ters ters. Bu adam bazen cidden kaba saba odun herifin teki oluyordu. Anlayışsız ayı!

Peri tahammülsüzce dişlerini sıktı. "Şimdi görmeni istemediğin şeyler işte, çık dışarı!" Eymen yerinden kıpırdamayınca Peri köşedeki havluya sarınarak koluyla kocasını yolundan çekmeye çalıştı. Eymen kolunu sertçe kavrayarak kendisine kabaca çekerken "Peri, bu nazlı hâlini hiç sevmedim haberin olsun! Bu ne, yeni huylar mı öğreniyorsun?" diyerek onu sert bir tonda azarladı.

Peri kafa tutan gözlerine eş, cüretle başını geriye attı. "Senin için kendimi değiştiremem, ben böyleyim. Beğenmeyen..." demişti ki bakışlarını kocasının gözlerinden çekti. Eymen birden karısını kendine daha kaba bir tutumla çekerek fayansa sabitleyip üzerine ağır bedeniyle kapandı.

"Şimdi derdin ne anlat, kaçmadan!"

"Kaçmıyorum. Sana söyledim ama sen beni dinlemedin."

"Ne söyledin kahrolası, bir de ben anlasam?"

"Beni unuttun orada. O kızın ağzına düşerken... Beni... Unuttun."

"Ben kimsenin ağzına düşmedim. Seni de unuttuğum yoktu. Sadece ufak bir sohbetti. Kahrolası bir sohbeti bile kıskanacağını bilemedim."

Peri hırçınca başını sarsınca ıslak saçları yüzüne düştü. "İki de bir bunu söyleyip durma. Benim seni kıskandığım falan yok! İyi o zaman. Ben de arkadaşlarımla böyle rahat sohbet edeyim, senin yanında."

Ona uzlaşma sunan Eymen, olaya yumuşak bir sesle müdahale ederek "Yap güzelim, ben sana yapma mı dedim?" diye uysalca yanıtladı.

Peri şeytanî bakışlarını kocasına çevirdiğinde kafasının içinde dolaşan tilkilerin kuyrukları diklenmişti. "Yarın Aydınlarla, sinemaya da gidebilirim o zaman. Senin için sorun olmaz, değil mi kocacığım? Sonuçta onlar benim arkadaşlarım."

Bu teklifle adamın gözleri döndü birden. "Gidemezsin!" diye dişlerini sıkarak kestirip attı. Yüzü sert, duruşu hiddetlenmeye meyilliydi.

"Neden? Az önce sohbetini yap diyordun. Hem sen de onu tanıyorsun, sorun yok."

"Var! Her ne kadar iyi bir çocuk olsa da kahrolası bir erkek ve ben karımın erkelerle dolaşmasını istemiyorum!" Sözleri katiydi.

"Yok canım... Gerçekten mi?" diye kelimeleri yaydı alayla bakan Peri.

"Peri, benimle akıl oyunlarına girme!" diye buyurdu beyzade.

"Bu mümkün mü? Zaten kuş beyinlinin tekiyim, akıl bende ne gezer."

"Sana böyle bir şey söylemedim!"

"Söylemene gerek yok. Emrederek bu düşünceye kapılmamı sağlıyorsun."Başını geriye atarak "Ben de sana aynısını söyledim az önce. *Sen bana, emir veremezsin*, dedin. Ben de sana diyorum, bana

karışamazsın Eymen Sancaktar. Ben, hür bir kadınım!" dedi kızgınlıkla.

"Sen evli bir kadınsın kahrolası. Benim kadınımsın!" diye karşı çıktı kocası suçlayarak. Hırçın misillemesiyle, gözleri kafa tutarak sert sert bakıyordu kızın. "Karışırım Peri Sancaktar. Sana da attığın her adımına da aklına yakıştırdığın mevzuya da karışırım." diye tısladığında ise zıvanadan çıktı.

"Ne yapacaksın, eve mi kilitleyeceksin beni?" diye sordu dişlerini sıkarak hiddetle. Konu iyice çığrından çıkıyordu.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun sevgilim ama..." Karısını çenesini kavrayıp nazik bir dokunuş ama kaba bir yükseltişle yukarı kaldırdı. Gözleri ölüm kusuyor, dişleri cinayet bestesi gibi gıcırdıyordu. "Ama sana yaklaşanlara neler yapabileceğimi bilmiyorum. Senin yanında bırak iki ayaklı, dört ayaklı, kanatlı, kuyruklu birisini dahi görmeyeceğim!"

"Ben de senin yanında iki ayaklı, dört ayaklı, hatta kanatlı, hele hele kuyruklu birisini asla görmeyeceğim!"

Burun buruna geldiler. Ateşli nefesleri birbirini yakıyor, birbirini tartan alev alan gözleri arzularının ateşini harlıyordu.

"Benimle pazarlık mı yapıyorsun küçük kız?"

"Hah! Ne haddime Eymen Sancaktar gibi idealist bir adama kafa tutulur mu? Senin teklifini öne sürüyorum, herkes eşit. Kısasa kısas."

"Peri... Beni çıldırtmak için özellikle mi yapıyorsun?"

"Neyi kocacığım?"

Eymen, dudaklarını sertçe kendine esir etti. Karısının belini sıkıca kavrayarak canını yakasıya bedenine bastırıp sanki daha fazla çekebilecekmiş gibi kabaca kendine çekiştirdi. Peri kendini kocasına bırakırken "Sayende tuhaf bir adama dönüştüm, kendimi tanıyamıyorum yeşillim." diye şikâyet etti. Bedenlerinin arasındaki, olmaması gereken sanın kaldırdı.

"Sayende tuhaf bir kadına dönüştüm, kendime yabancıyım beyzade." dedi Peri.

"Sarıl bana."

"Sen de sarıl!" dedi Peri inatla.

"Memnuniyetle." dedi adam göz kırparak çapkınca. "Ama çıplak!"

Üzerindeki havlusunu sertçe açarak yere fırlatırken gözleri tekinsiz yanıyordu. Solukları köprü kurup bedenlerine bir nehir gibi yol alırken karısının bedenini okşayarak ruhuna dokundu. Ateşlerde yanan gözlerini gözlerine kenetledi. Tek tek kelimelerin üzerine basarak konuştu.

"Bir daha... Bana... Sakın kendini yasaklama... Sakın Peri, sakın. Sımsıkı sarılacaksın."

Islak iç çamaşırıyla kocasının önünde titreyerek duran Peri, kocasının üzerindeki kazağın kenarlarından kavrayarak "Bir daha bana, kendi yapmadığın emirleri verme beyzade, bozuşuruz. Ve sen de sımsıkı sarılacaksın. İç organlarım sırtıma yapışana kadar sıkı..." diye buyurdu.

Eymen itaatkârca kollarını kaldırınca Peri kazağı çekiştirdi. "Çok uzunsun, sırık gibi. Yetişemiyorum, eğil biraz çıkarayım. Üşüdüm!" diye nazlıca söylendi. Eymen çapkınca gülümsedi. "Kollarıma alayım seni bebeğim, ben ısıtırım şimdi." dedi sokularak.

Peri dudaklarını büktü bebek gibi. Bu öyle güzel, baştan çıkarıcı bir dudak bükümüydü ki her kirpiğinin hareketiyle yüreği ağzına geldi adamın. Peri çıkardığı kazağı köşeye attı.

"Sen bana iyi geldiğin kadar, tuhaf da geliyorsun yeşillim! Sayende ufacık bir çocuğa dönüştüm. Aynı anda öfkelendirip bir dakika sonra aynı hızla sakinleştiren bir kadına sahibim. Annesinden dayak yiyip yine teselliyi annesinde avunmakta bulan veletler gibiyim. Hem zehir hem şifa gibisin." İri elleri karısının kalçalarından kabaca kavrayınca Peri zıplayıp bacaklarını kocasının beline sardı. Nemli bedenlerini, buz gibi tenlerini içlerinden fışkıran ateş ısıtıyordu. Parmaklarını kocasının nemli saçlarının arasına daldırırken dudaklarını alnına dokundurdu.

"Sana söyledim, sahipleniciyim diye, kızmaya hakkın yok!" "Sana söyledim, benim olanı paylaşamam diye, küsmeye hakkın yok!" dedi kocası ve Peri dudaklarına bakarak "Biz ne yapıyoruz?" diye sordu heyecanla. Gözleri mutlulukla parlıyordu.

Gözleri yıldırım yıldırım tehlikeyle parlayan Eymen çapkınca

gülümsedi. "Galiba flört ediyoruz." Karısının kalçasındaki elini çekip saçlarını geriye iterek ensesinden kavradı. "Galiba sevmeyi öğreniyoruz." Peri'yi kabaca ensesinden kendine çekti. Dudakları dudaklarına dokunurken nefesi karısının tenini yaladı ve Eymen, kızın yüreğini ateşe vererek ruhuna fısıldadı.

"Galiba âşık oluyoruz!" Ve dudaklarına iştahla kapandı. Kısa ama baştan çıkarıcı bir öpüşmeydi bu. Soluk soluğa alnını karısının alnına yasladı.

"Ben sevmeyi bilmiyorum Eymen!" dedi Peri hüzünle.

"Ben de bilmiyorum meleğim..." dedi Eymen küskünce. Aşka küseli, vazgeçeli, yaralarını yok sayalı çok olmuştu. Unutmuştu sevmeyi. Ona, birinin sevmeyi hatırlatması, onun da birine sevmeyi öğretmesi gerekliydi.

"Öğrenelim!" dedi Peri heyecanla. Bu insanı sarhoş eden bir istekti.

"Anlatalım!" dedi Eymen ve nefesi kesildi. "Seni canımı acıtacak kadar içimde hissediyorum Peri. Şuram..." dedi karısının sol göğsüne dokunarak. "Şuram sensiz kalacağım diye acıyor."

Peri daha şaşkınlığını üzerinden atamadan, dudaklarına kapanan aç, coşkulu, tutkulu, ateşli dudaklarla benliği yeryüzünden silindi. Ah bu adam, şehvet yüklü şefkatli dudaklarıyla hem canını yakıp hem de aynı anda merhem oluyordu. Ve Peri, kocasının artık kendine açılmasına sevinmek bir yana, pembe bulutlarda uçuyordu.

Tutkulu zamanların ardından kahvaltıdan saat on gibi kalktılar ve sonra Eymen şirkete geç gitti. Nebahat Hanım, Şura Hanım'la alışverişe çıkmış, onlara oturmaya gelen Şura Hanım'ın arsız yeğeni Yaren, Ecem tarafından evin hatlarından dışarı püskürtülmüştü.

Ve aldıkları kararla Ecem'le salonda televizyon izlemek için bugünü evde geçirmeyi planlamışlardı. Elinde çekirdek kâsesiyle mutfaktan çıkagelen Peri, Ecem'e bakarak "Onu bu şekilde yersek annem bizi babamın milatlık sekreter tırmağıyla vurur!" diye uyardı. Yerinden kalkıp köşedeki masanın üzerindeki gazetelikten Pelin'in önüne serilen ufak sofra örtüsünü aldı. Koltuğun üzerine yayınca Ecem kâseleri üzerine koydu.

"Annem oturduğumuz yerdeki kırıntıları bozuyoruz diye de kızıyor bize," dedi kınayan bir umursamazlıkla.

Peri kumandaya uzandı. "Film mi izlesek?"

"Yenilerden film yok evde, hepsini bilmem kaç kere izledim. Belki kanallarda dişe dokunur bir şey çıkar, dolaş bakalım." diyerek birkaç tane çekirdek çitledi.

"Atma yere!" diye çıkıştı Peri görümcesine. Yere düşen birkaç tane çekirdeğe bakıp titizce topladı. Ecem iç geçirerek yere dökülenleri onunla birlikte usulca toplarken "Anam kılıklı karı! Güya kızı benim ama sen benden çok benziyorsun ona. Boşa demiyorlar; gelin, kaynananın sol yanıdır, toprağından olur, diye..." dedi cidden şikâyet ederek.

Peri umursamazca omzunu sarsarak hem çekirdeğini çitliyor hem de kanallarda dolaşıyordu. Ecem arada durdurup gördüğü filme bakıyor, beğenmeyince tekrar dolaşıyorlardı.

Sonunda bir kanalda durdular. Peri yerinden kalktı. "Çaylar hazırdır, ben doldurup geleyim."

Onunla birlikte Ecem de kalktı. "Ben de su içeceğim, çekirdek susatıyor."

İkisi de didişerek mutfağa girip birkaç dakika sonra salona döndüklerinde, ellerinde yeni yeni kırıntılı ganimetleri vardı. Peri tepsiyi sehpaya koydu. Çayını eline aldı, televizyona dönerek "Şimdi Türkan Şoray olsa da key..."

Ve elindeki bardak titremeye başladı. Parmaklarının arasındaki bardak sallandı, devrilince kaynar çay eline döküldü.

Dehşete kapılan Ecem birden yerinden fırlayıp Peri'nin elini tuttu ama Peri donmuş bir vaziyette, televizyona bakmaya devam ediyordu. Canı yanıyor mu ya da nefes alıyor mu belli değildi?

"Peri, elin... Yandın! Ne duruyorsun gel buz koyalım?"

Peri, elini görümcesinin elinden kurtarıp boş bir ifadeyle televizyonun kumandasına uzanarak sesini açtığında, şöyle diyordu:

"Dün sabah saatlerinde elimize geçen görüntülerde, Eymen Sancaktar'ın, eski sevgilisi Gülümser Onat'la hâlâ ilişkisinin devam ettiğini belgeledik. Henüz birkaç aylık çiçeği burnunda evli olan Eymen Sancaktar ve eski sevgilisinin bu fotoğrafları çok konuşulacak!"

Televizyondaki spiker arkasına dönerek birden hareketlendi.

"Çıkıyor, çıkıyor..."

Ve o hengâmenin arasında gazeteciler, Gülümser ve yanındaki kadını yakın markaja almış hâlde lafa atladılar.

"Gülümser Hanım, Eymen Bey'le olan ilişkinizin sürdüğü konusunda ne diyeceksiniz? Bu fotoğrafları sizin basına sızdırdığınız söyleniyor, doğru mu?"

"Ben neden fotoğraflarımı basına sızdırıyım?" diyordu Gülümser yapay bir kızgınlıkla.

"Yani ilişkiniz hâlâ devam ediyor öyle mi?"

"Hiç bitmedi ki!" dedi kendinden emin bir duruşla.

Bu haberle herkes afalladı. Olayın sansasyonel itirafının skandala yer açacağı için muhabirler heyecanla atılmaya başladı. Gülümser de memnuniyetle anlatmaya.

"Zaten yakında boşanacaklar, onlarınki gerçek bir evlilik değildi. Eymen de çok pişman bu konudan... Sadece kıza acıdığı için bir süredir evli kalıyorlar. Sorun kızın ailesi! Aslında açıklamayacaktık ama sülük gibi yapıştı, bırakmıyor peşini. Madem ortaya çıktı bizim anlatmamızda da sakınca yok. Kız ve ailesinin bir oyunuyla gerçekleşmiş evliliği..."

Ve Gülümser tüm hikâyeyi baştan sona keyifle, bütün çıplaklığıyla anlatırken Peri donmuş bir şekilde beyaz ekrana bakıyordu. Nefes alamadığından sebep elini göğsüne koymuş, sinesine varmak için kalan gücünü arıyordu. Kadın heyecanla ve gerçekçi bir şaşkınlıkla, olayı tüm ayrıntısına kadar spikere döküyor, Peri nefessizlik katlediliyordu.

Çok sonra bön bön bakan gözlerini Ecem'e çevirdi. "Her şeyi anlatmış ona!" dedi sadece boş bir avuntuyla.

Ecem yutkunarak ne diyeceğini bilemedi. "Yalan söylüyordu Peri, bir yerden duymadığı ne malum?"

"Bu... Bu kadarını... Sadece biz biliyorduk."

Aklı allak bullak olan Peri ekrandaki fotoğraflara baktı. Bu kocasının dün giydiği takım elbiseydi. Kendi elleriyle bağlamıştı kravatını. Ve şimdi bu fotoğrafta, gömleğinin düğmeleri açık, kadını duvara yaslamış, ateşli bir biçimde sevişiyordu! Bir başkasında ise kendilerinden geçerek ateşlice öpüşüyorlardı ve kadının üzerinde ufacık bir gecelik vardı. Yataktan yeni çıkmış gibiydi.

O, hiç kimsenin bilmediği ince ayrıntıları bile anlatırken Peri'nin kalbi sanki atmayı durdurdu. Gözleri doluyor, genzi acıyor, burnunun direği sızlıyor ama ağlayamıyordu. Yutkunuyor ama nefes alamıyordu. Bacaklarındaki derman birden kesilince sendeledi, eliyle dayanacak bir yer aradı. Lâkin bulamadı. Ecem onu tutamadan, sertçe yere kapaklandı. Düştüğü yerden kalkacak mecali bile yoktu. Sanki canı bedenini terk etmişti. Dizleri acımıyor, elindeki yanığı hissetmiyordu bile! Bu skandalla rezil olduğunu zerrece umursamıyordu, onun yüreği başka acılarla yanıyordu. Neden benliği durmuştu? Neden hissizleşmiş, ruh gibi olmuştu? Ecem telefona sarılıp konuşurken bir taraftan da yengesini yerden kaldırmaya çalışıyordu. Sonunda konuşması bittiğinde telefonu kapatıp koltuğa fırlattı.

"Peri, kendine gel. O kadın yalan söylüyor."

Peri başını apansız genç kıza çevirdi. Donuk, ruhsuz, canı çekilmiş gibiydi. Dünya başına çökmüştü adeta. Önce görüş alanı bozuldu, sonra gözlerinden taşan duru sular yanağını yıkarken dudaklarından hıçkırıklar kaçmaya başladı. "Ben..." dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Ben kendi ellerimle bağlamıştım o kravatı." Sanki tüm suç ellerininmiş gibi, eline bakıyor, durmaksızın ellerini ovuşturarak canını yakarak yanmış deriyi yüzüyordu. Ecem de eline bakınca okkalı bir küfür savurdu. Bembeyaz teni kızıl yanık olmuş, hatta üzeri su toplamaya başlamıştı ve onun her okşamasında derisi yüzülmüştü. Yengesinin eline sarılıp "Peri, elin yanmış, dur!" diye oturduğu yerden kaldırmaya çalıştı.

Peri yerden destek alarak ayağa kalktı. Elini sertçe çekti.

"Ne eli Ecem? Yüreğimin içindeki yanıkların yanında onun esamesi okunmaz! Bunu niye yaptı? Beni niye unutlandırıp seviyormuş gibi davrandı?"

"Abim seni seviyor."

"Çok seviyor, belli... Beni hakikaten çok seviyor." diye acı içinde haykırdı. Aynı anda boğazına bir gıcık çöreklendi, kendisini boğuluyormuş gibi soluksuz hissetti. Şiddetli bir öksürük nöbetiyle vücudu kaskatı kesildi. Gırtlağıyla midesinin arası ateş gibi yanıyor-

du. Gözlerinden yaşlar boşandı. Körler gibi el yordamıyla cebinde ki mendilini araştırıyordu. Ecem gayet sakin bir tavırla, ona hemen bir mendil uzattı, sonra da yarı yarıya yıkılmış üzgün gözleriyle ona sımsıkı sarılarak "Lütfen, hemen öfkelenmeden önce bir düşün. Sakin ol! Mantıklı düşündüğünde bu saçmalıklara inanmayacaksın," diye usulca soğukkanlı dirayetini konuşturdu.

Peri boynuna sarılan kolları çözdü. Ona aldırmadan sarsak adımlarla salonun kapısına yöneldi. Sarhoş gibiydi. Onun yıkılacağı hissine kapılan Ecem tam arkasından yöneliyordu ki telefon çaldı. Peri kapıdan çıkarken arkasından genç kızın telaşlı sesi geliyordu.

"Abi eve gelsen iyi olur."

Peri merdivenleri ruh gibi çıktı. İçi çekilmiş, yüreği yorgundu. Sanki bu dünya omuzlarına binmiş ve bir ufacık Peri arşın altında kalmış karınca gibi acı içinde eziliyor ama kurtulamıyordu. Ne can veriyor ne de cana geliyordu.

Nasıl düşünürdü tek olacağını, tek kalacağını! İlk olmasa bile, son olacağını... Onu rahat ettirmek için çırpınan, kendileriyle sevişmesi için tahrik etmeye çalışan, her arzusunu hemen o an yerine getirmek için çabalayan birçok kadının çevresinde pervane gibi döndüğünü bilmesine rağmen, böyle saçma bir hayale nasıl kapılmıştı? Aslında Eymen'in ona hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Ulaşamadığı bir oyuncak, inat ettiği bir oyun; onun için geçici bir eğlenceden, kapristen, tutkudan ve arzudan öteye gitmemişti. Kazanma tutkusu... Benliğini doyurmak için gerekli bir yabancıdan başka bir şey olmayacaktı.

Ağlamak istiyordu. Kendini koyuverip hem kendisi hem de kocası için doya doya ağlamak istiyordu. Ama asıl kendisini yüzü, hayallerinin hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini bilmekti. Nasıl anlamazdı? Onun için mutlu bir aile hayali, boş bir avuntuydu! Şimdi burada, tamamen sahipsiz kaldığı bu yabancı dünyada içine yuvarlandığı yalnızlığıyla baş başaydı. Kaderine yön vermesi olanaksızdı artık. O, daha Eymen Sancaktar'ın gelip geçici gönül oyuncağı olmayı kabul ettiği an, bu makûs kaderin elim çizgisiyle cezalandırılmıştı. Kendisi demişti... Bir süre. Ve bu süre bitmişti öyle mi?

O zaman neden bu kadar acı çekiyordu? Başından konuşulmamış mıydı gerçekler? Sadece bir süre gerçekten evli gibi kalacaklardı ve kalmışlardı. Tabii kocası da ondan sıkılmıştı.

Kurnan çorman olmuş hayatıyla, yüreğinin yorgunluğu yüzüne vurmuş ifadesiyle odasına girdiğinde, aklında hiçbir şey yoktu keza zihninde hep o fotoğraf kareleri dönüyordu. Sonra bir anda tüm olanlar gözlerinden film şeridi gibi geçmeye başladı.

Yaşananlar, zorlananlar ve sonunda gerçekleşenler...

Eymen aslında hiç onun olmamıştı. Ona kendini zorla sevdirmişti. O sadece bedenini seviyordu ve Peri bir dilenci gibi ondan aşk dileniyordu. Ne demişti? *Sonunda bitecek, bir süre sonra bitecek!* Allah'ım... *Sen benim tenimi istiyorsun, ben senin yüreğini, bu imkânsız, olmaz*, diyememişti.

Neden unutlanmıştı ki! *Son zamanlarda evine, varlığına, evliliğe alıştı... Seviyordur belki*, diye miydi bu boş vermişliği? Ama sevmiyormuş demek ki! Nasıl dokunurdu başka bir tene, nasıl o kadının koynundan çıkıp hiçbir şey olmamış gibi gelirdi yanına? Aslında her yeri kırıp dökmek, haykıra haykıra öfkesini kusmak istiyordu ama bu ev bile onun değildi ki yıksın ve harabenin altında kalarak yok olsun.

Bu ev hiçbir zaman onun olmayacaktı! Tıpkı kocası gibi...

Bu zalim fikir, yüreğini zehirledi. Hızla giysi odasından çantasını alıp odadan çıktı, merdivenlere fırladı. Merdivenleri daha inmeden, elindeki telefonla hararetli bir konuşma yapan Ecem'i görünce, bir an duraksadı ve genç kız onun gözlerindeki yıkımı görünce telefonu bırakıp panikle önüne atıldı.

"Nereye gidiyorsun Peri?"

Cehennemin dibine, demek isteyen Peri konuşmadı. Ne diyecekti ki, dahası kendisi bilmezken neresi diyecekti? Evsiz garip bir kuş... Sadece donuk ve ilgisizce bakıyordu kapıya.

Çocuk gibi kollarını açarak yolunu kapadı Ecem. "Gidemezsin. Abim yolda, geliyor. Konuşun, bunların hepsinin bir..."

Peri, hayat sevinci çekilmiş yeşil bakışlarını genç kızın yüzüne sulusepken hâlde çevirdi. "Eğer beni azıcık olsun sevdiysen bırakırsın Ecem!" dedi buğulu sesiyle. Bakışları iyice sislenmiş, kirpiklerinin arasına inci taneleri gibi sıkışmışlardı.

Ecem'in yanağına iri iri yaşlar süzülürken "O nasıl söz Peri, nasıl azıcık? Seni sevdiğim için diyorum zaten, gidemezsin, bırakmam!" diye çaresizce çırpındı. Kaybetme korkusu, kardeşini kaybetme korkusu içine acı acı çöreklenmişti.

"Eğer beni şimdi bırakmazsan, senin yüzüne de bir daha asla bakmam Ecem... Bırak!" diye ciddi bir tonda fısıldadı Peri. Gözü kararmış, tüm gemileri yakmıştı.

Ecem başını iki yana salladı. Hıçkırırcasına haykırdı. "Olmaz, bırakmam! Nereye gidiyorsan, ben de seninle gelirim... İstersen kov, peşinden ayrılmam. Cehenneme mi gidiyoruz, yanarım seninle."

Onun ısrarından yorulan Peri, pes ederek başını salladı. İç çeker gibi kapıya yöneldi. İçi boşalmış gibi değersiz, hayatı sahteleşmiş kadar perdesizdi. Ecem bir süre sonra üzerine mantosunu giymiş olarak kuyruk gibi peşine düşmüş, tıpkı onun gibi ağlayarak adımlarını takibe katmıştı.

Peri çantasını boynundan geçirip ellerini paltosunun cebine soktu. Hava biraz serindi... Etraf yağmur yağdığı için toprak kokuyor, her yer karamsar bir baskınlık kuşanıyordu. Kimsesiz insan sanırım en çok darbe yediğinde kendisini öksüz ve yetim hissediyordu. En çok o zaman yalnızlığında boğulup çaresizliğine sığınıyordu. Islak kaldırımlar boyu yanağına yeni yaşlar süzülürken sessizce ızdırap içinde ağlayarak yürüdü Peri. Artık bedenindeki adrenalin ve hissizlik çekilmiş, cebindeki eli de iyice acımaya başlamıştı. Bir şeyler vardı eskiye dair kırgınlıklarına sürdüğü... Önceden yıkıldığında kalkması daha kolay, daha hızlı oluyordu ama sanki aşk omuzlarını iki melek eşliğinde oturduğundan beri, kalkışları hantal, çözümleri yavaştı. Düşünemiyor ya da sendelediğinde dengesini ani bir manevrayla toparlayamıyordu. Aldırmadı buna. Dakikalarca Peri önde, Ecem arkasında yürüdüler. Ecem onun kafasını dağıtması için zaman tanıdı, konuşmadı. Peri dağılmayan düşünceleriyle boğuldukça yürüdüğünü unutup başıboş sokakları dolaştı.

Peri onun varlığını çoktan unutmuş, aklı kendi düşünceleriyle dağınık cebelleşiyordu. Sanki kalbinde bir hastalık, ince ince bitiriyordu dermanını. Her kalp atışında, kulağında bir davul gümbürtüsü duruyordu. Bedeni hissiz, duyguları anlamsızdı. Şimdi ise ne tanıdığı ne de anlayabildiği bir adam ile evlenmiş bir kadın gibi düşünceleri dengesiz ve karmaşıktı. Kendisini mahvetmek için ikinci bir defa düşünmeye gerek bile görmeyecek bir adama âşıktı. Bütün bunlara rağmen onu, olan onca şeye rağmen yine de seviyordu. Asıl ızdırap verici olan da buydu ya, ona âşıktı! Gülümser'in iğrenç sözleri bile bu sevgiyi bir nebze yaralayamamıştı. Eymen'le evlenmesinin nedenleri, onun bir utanma duygusuyla kıvranmasına yol açıyor olsa da bu yalnızca hayal kırıklığına uğramasından ileri gelmekteydi.

Perişan bir hâlde ne düşünürse düşünsün, ne kadar mazeret bulmaya çabalarsa çabalasın, gerçekler bütün tatsızlığıyla apaçık ortadaydı. Eymen onu sevmeyecekti. Tutkusunun körelmemesi, unutmayacağı anlamına gelmiyordu. Ne yazık ki bu oyuna kendisini bilerek adamıştı Peri. Daha ilk zorlu karşılaşmalarından bu yana, tüm bentlerini yıkmaya, özellikle kurduğu yasakları kendisi delmeye başlamıştı. Uzun bir yürüyüşün ardından sahile geldiklerinde, neredeyse yürümekten ayakları ağrıyordu. Peri sokak direğinin biraz ilerisindeki banka oturdu. Titrek ışık etrafına süzülürken ruh gibi kalan perişan hali içler acısıydı. Onca zaman gık demeden peşinden gelen Ecem de sessizce hemen yanındaki boş yere oturdu. Peri donuk bakışlarını karanlık denize çevirdi. Dakikalarca öyle, konuşmadan sessizliği paylaşarak durdular.

"Peri hasta olacaksın, hadi evimize dönelim." dedi Ecem artık daha fazla dayanamadığı bir anda. Bir an korkuyla ürperince bu ıssız yerde, tedirgin bakışlarını karanlık sahilde gezdirdi. Uçsuz bucaksız karanlığı sadece ıssız sokak direkleri aydınlatıyordu ve bu çok ürkütücüydü. Bir serseri ya da bir sapık köşenin birinden çıksa savunmasızlardı. Bu düşünce onun dehşete kapılmasını sağladı.

"Başımıza bir şey gelmeden kalkalım buradan. Eve gidelim ne olur!"

"Sen git!" dedi Peri buz tutmuş sesiyle. "Orası benim evim değil!"

Nasıl da zalim, nasıl da hemen silip atmıştı yaşanmışlıkları...

Bu sözle Ecem öfkelenerek çileden çıktı. "O nasıl söz Peri? Orası elbette ki senin de evin. Hep öyleydi, şimdiden sonra da öyle olacak. Sen, benim ailemsin, ailem olmaya da devam edeceksin!"

"Olmamışım," dedi Peri yanağına bir damla daha süzülürken.

Onun sözlerinden sebep gözleri kırgın ve öfkeli parlıyordu Ecem'in. Bu kadar çabuk pes etmesine tahammülü yoktu. Ama bilmediği, kadının artık sadece yaralı değil, yıkılmış olduğuydu. Yorgundu savaşmaktan yaralı yanları, artık neredeyse umutsuzca can çekişiyordu.

Yine de tüm bunlara rağmen, "Saçmalıyorsun. Sen benim karşeimsin ve orası bizim evimiz. Hadi Peri kalk!" dedi azarlayarak Ecem.

Yanağına iri iri taneleri sıralayan Peri, bu sözlere haykırmak istedi ama başaramadı. Önüne döndü. Gözlerini sıkıca kapadı. Yüreği dağlanırken genzini yırtan bir hıçkırık burnunun kemiğini sızlatarak dudaklarından firar etti.

"Önceden bedenimdi kimsesiz olan, şimdi gönlüm. Sanırım asıl yetimlik buymuş. Öksüz kalmak bedenden değil, yürekten olurmuş. Onun yaralı yüreğiydi benim evim... Şimdi evim yok, yurdum yok, kimsem yok... Benim gidecek hiçbir yerim yok! Asıl şimdi yetimim."

"Senin evin de yurdun da ülken de benim Peri! Benden gideceğini nasıl düşünürsün?"

Duyduğu sesle irkilmeyen ama tüm tüyleri ürpererek üşüyen Peri, gözlerini usulca araladığında, kocası tam karşısında perperişan bir hâlde duruyordu. Gözlerine dehşet bir ürkeklik oturmuştu. Yüzü her ne kadar kusursuz derecede ifadesizse gözleri de bir o kadar duygu çalkantısı yaşıyordu. Her nereden geliyorsa hali perişandı.

"Kimsem yok..." dedi dudaklarını birbirine bastırıp derince bir nefes alarak. Ve kulaklarında kocasının tok sesi yankılandı.

"Var... Burada! Benim... Senin, kimsen benim! Biz, birbirimizin yarım yanıyız."

Saçları dağılmış, yüzü sertleşmiş, gözleri donuktu adamın. Yorgun, kırgın ve biraz da kızgındı hali. Ecem oturduğu yerden anlayışla kalkıp onları yalnız bırakırken "Ben arabadayım." dedi, kısacık bocalasa da onları yalnız bırakıp bırakmama adına, sonunda aldığı kararla araca yöneldi. Peri bakışlarını boş denize çevirdi. Üşüyordu. Elleri, titreyen kollarına taşınıp okşamaya başladı. Kocası yok gibi,

varlığıyla ağlama istediği duymuyormuş, kızsa da kırılsa da kollarına sığınıp ağlamak istemiyormuş gibi davrandı. Kendi duygularına inkârcı oldu.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin!"

"Ben senin kocanım Peri Sancaktar! Hayatınım. Geleceğine yuva benim." dedi Eymen hiç tereddütsüz. Daha sakin bir ciddiyetle, "Ben senin dünyanım, benden başka yerde sana rahat yok yeşillim." dedi.

"Asıl senin olduğun yerde, bana hayat yok." diye kestirip attı kız kırgınca. "Git buradan!"

Onun isyanını göz ardı eden Eymen, bir adımla yanına yaklaştı. Üzgün hâlde onun perişan halini süzerken "Hadi kalk hasta olacaksın, evde konuşalım." diye öneride bulundu.

"Sana söyledim, duymuyor musun? Git buradan!"

Anlayışlı olmak için kendini zorlayan Eymen, aşağıya eğilip karısının kolunu nazikçe kavrayarak oturduğu yerden kaldırdı. Çatılmış sert kaşlarının altından öfkeyle bakarak "Sakın bana o salak habere inandığını söyleme Peri!" diye dişlerinin arasından tısladı. "Sakın!" Dişlerinin gıcırtısı genç kızın kulaklarına ulaştığında sadece titremedi, emrettiği için öfkelendi de.

"İnanmadım!" dedi Peri üzgünce. Dünya yıkılmışçasına çöken omuzları titredi. Ama bakmadı küs gözleri yüzüne.

Bu sözle sanki dua edercesine Eymen, gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes çekti içine ama çektiği nefes genç kadının söylediği şeyle dondu kaldı gırtlağında. "Ama o resimlere inanıyorum. En kısa zamanda boşanma davası açacağım. Sen de o hep istediğin bekârlığına, özgürlüğüne, hür iradenin kuşandığı mutlu günlerine kavuşursun."

Bu palavraya inanmış olabileceğini kabullenmek istemeyen Eymen, sakin olmaya çalışarak dişlerini sıktı. "Peri! Yapmadığım bir şey için, bizi üzüyorsun. Lütfen kendine gel, sakince konuşalım. Henüz dinlemedin bile beni!"

"Konuşulacak konu yok ortada."

"Lanet kadına elimi sürmedim."

Peri başını kaldırdı. Öyle sakin, durgun ve yorgun gözlerini donuk bakışlarını kocasına odakladı. Sesi titrerken tek bir şey sordu.

"Dün neredeydin Eymen?"

Tek bir soru! Cevabını, iki âlem de, Araf Kapısında sıkışmış mahşer bekleyen kul gibi bir azapla bekledi. Saniyeler asır, bakışlar dağ olup üzerine yıkıldı. Üzerlerini, bir suçluluk pelerini sarmaladı. Adam o pelerini hayal kırıklıklarının üzerinden çekmedikçe kız biraz daha kayboldu o karanlıkta. Tükendi. Nefesi kesildi, korkuları katlandı, yüreği sıkıştı... Sanki... Sanki kocasının gözlerine baktıkça alacağı cevabı biliyordu.

Eymen, ürkek gözlerini karısının gözlerine suçlulukla çevirdiğinde, duruşundaki eğreti hâlini gizleyemedi ve ilk defa konuşurken sesi titredi. "Ben... Ben onunla konuşmak için gitmiştim."

Peri, gözlerini sımsıkı kapattı. Sanki her bir kelime keskin bir ok gibi yüreğine yağdı ve aklını, kalbini delip geçti. Zehre kesti dilini, katran tuttu bakışları.

"Git Eymen... Şimdi de buradan git! Bundan sonra istediğin yere git. Umurumda değilsin! Seni azlediyorum işte, artık özgürsün!" dedi hıçkırırcasına boşalan kırgın sesi.

Hızla oturduğu yerden kalkarak dünyası tepesine çökmüş gibi bakan çaresiz adama arkasını döndü. Sanki içine bir biçerdöver girmiş hayal tarlasında ne kadar umudu varsa zalimce biçiyor, tüm ümit dallarını hunharca telef ediyordu. Yanağına süzülen hüzünlü yaşlarla, daha henüz birkaç adım atmıştı ki Eymen'in kolları sıkıca bedenine sarıldı. Bileklerini yakalayıp ellerini göğsünün üzerinde sabitledi. Yüzünü saçlarına gömüp burnunu boyun köküne gömdü karısının. Bu öyle çaresiz bir korkuyla atılan bir cebelleşme, ölüme dokunan ruh arifesine durmuş bedendi ki adam onun kollarından kopmasından ölesiye korkuyordu bir an nefes almadan sımsıkı sarıldı.

Ama bu sevgiye muhtaç tutuş kızı tüketti. Peri sanki ateşlerin içinde yanıyormuş gibi, kollarının arasında acı acı haykırarak hırçınca çırpınmaya başladı.

"Bırak beni, bırak, dokunmanı istemiyorum. Ona dokunduğun ellerinle yaklaşma bana!"

Eymen tutuşunu sıklaştırdı ve başını aşağı eğip çenesini karısının başına yasladı. "Yemin ederim, yemin ederim ona elimi bile sürmedim. Konuşmaya gittim. Her şeyi öğrenmiş, nasıl öğrendi bilmiyorum ama öğrenmiş. Haberi basına vermekle tehdit etti. Benim umurumda bile değil ama sen okuyorsun, senin için gittim."

"Benim için mi o kadınla yattın?" dedi sanki mahşer sancısı yaşayan yüreğine saplanan bir hançerle can verir gibi Peri. Adamın bir saattir söylediklerine sağır gibi haykırdı acı acı ve genç adamın yüreğine, iğne gibi sözlerini yağdırmaya devam etti.

"Sizi çekmişler... Ö-öpüşüyor..."

Konuşamadı daha fazla Peri. Midesi kasılmaya başladı. Kaldıramadı bu düşünceyi ne benliği ne bedeni.

Daha bir şey diyemeden, eğilmeye bile fırsat bulamadan, midesini olduğu yere boşaltmaya başladı. Acı acı kasılarak kocasının kollarında, sıtma tutmuş gibi titremeye başladı. Eymen tutuşunu hafifletti-ğinde, Peri iki büklüm oldu ve sancıyla öğürmeye devam etti. Eymen sırtına elini koyup onu rahatlatmak isterken usul hareketlerle telkin etti. Peri daha bir kasıldı ve çaresizce dokunuşlarından kurtulmaya çalışıp büküldükçe neredeyse yere düşecekti. Ve sonunda rahatlayan Peri kocasının uzattığı peçeteyi es geçip ağzını koluna silerek yerinde doğruldu. Sonra ona aldırmadan yürümeye başladı.

Eymen karısını kolundan sertçe kavrayarak kendine çevirdi. "Nereye gittiğini sanıyorsun, konuşacağız."

"Konuşacak ne kaldı?"

"Bana bu kadar güveniyordun öyle mi Peri? Bir kadının yalan söyleyen sözleriyle, yalanlayan resimlerin..." derken arkasını dönen Peri, ne ara savurduğunu bilemediği elini hırsla kocasının yanağıyla bütünleştirdi.

Ağzında lafları donan Eymen'in şaşkınlıktan bedeni donakalmış hâlde taş keserken, yüzüne aldığı silleyle olduğu yerde kalakaldı. Şaşkınlaştı. Sonra öfkesini ekarte etmeye çalıştı ama bu pek mümkün olmadı. İçinden taşmaya çalışan hiddete boyun bükmediğinden sebep dişlerini sıktı, çenesindeki tüm kasları seğirdi. Sanki gözlerinde bir hayat karanlığa gömüldü.

"İlla sizi yatakta mı basmam lazım, onu mu diyorsun? Ben giydirdim o kıyafeti sana, ben ilikledim gömleğinin düğmelerini ve o kadın açtı. Benim tek gördüğüm bu!" Geriye doğru bir adım attı Peri. Yumruk olmuş elinin tersiyle yanağındaki yaşları kabaca sildi. "Şim-

di ben gidiyorum, bana karışamazsın. Artık senin hiçbir şeyin değilim. Bitiriyorum. Başlattığım gibi, tek başıma bitirip gidiyorum."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye hesap sordu adam acıyan sesiyle.

Yanağına savrulan yaşlarla kafasını hırçınca çevirirken kocasının gözünün içine zalimce baktı. "Bitti diyorum. Senin yapamadığını yapıyorum işte... Bitiriyorum. Şimdi istediğin gibi gönlünce gezebilirsin Eymen Sancaktar! Eğlenebilirsin. Boşanma işlemlerini yaptırabilirsin... İmzaladım!" Daha bunu dediği an, kocaman adam karnına tekme yemiş gibi bir adım geriledi. Az önce tokat yediği için kızgındı ama şimdi yıkılmıştı.

Kocasının yüzündeki üzüntülü ifadeyi gördüğü an, söylediğine pişman oldu Peri. Hâlâ onun acı çekmesine dayanamıyordu, içinden kendine milyonlarca sövdü. Gözlerini yumarak dertli dertli içini çekti. Ama artık bu konunun dönüşü yoktu. Onu asla affetmeyecekti!

Bu sözleri kabullenmeyeceğini belirten Eymen sert bir adımla aradaki mesafeyi kapattı. Acımasız bir tonda, "Boşanamazsın sen ne dediğini bilmiyorsun. Öfkenden bu mantıksız sözlerin." diye dişlerini sıkarak bas sesiyle homurdandı. Sabırlı olmaya çalıştıkça güç tükendi. "Sen benim karımsın."

"Bir süreliğine demiştin."

"Hayır, bir ömür demiştim. Bir ömür benim karımsın hatta ölümden sonra bile."

"Buna ne zaman karar verdin? Terk edildiğin şu anda mı?" Eymen, şaşkınca karısına baktı. Bu konuşan onun naif, iyi yürekli, düşünceli ve mantıklı karısı olamazdı. Peri, onun bahar gözlüsü, bu kadar kör olamazdı. Biliyordu, o bir işi on kere düşünür, bir kez yapardı.

İyice gururuna esir olan Peri, kendini çabuk toparlamaya çalışsa ama olmadı. Kızdıkça içindeki kuşkuların girdabına çekildi, söyledikçe dilinin kemiği kırıldı. Yaralandığı kadar yaralamayı öğrendi. Bu içini kıyan üzüntünün altında dağıldı.

"Ne oldu, gururun mu kırıldı beyzade? Çok istiyordun işte, sana istediğini veriyorum. Nasılsa birkaç ay önce bitmesi gereken bir şey-

di. Benim aptallığım yüzünden uzadı ve şimdi bitiyor, boşa zaman geçirmeyeceksin benimle daha fazla!"

Eymen ne diyeceğini de ne söyleyeceğini de bilemedi. Kopma derecesinde gerilmiş olan sinirleri, her acılı düşüncenin ve yüzünden geçen ifadelerin farkında olarak gerilmeye devam ediyordu. O saçmalıkları zırvaladığı güne lanet etti, nefesini genzine düğümledi. Bu sefer vazgeçen Peri'ydi. Hem de sormadan, dinlemeden... Düşüncelerini tek bir noktaya toparlayıp yönlendirdiğinde, bu dehşet fikirden ötürü iyice yorularak rahatsız oldu.

"Kâğıtlar bile zaten çekmecede hazır duruyordu değil mi? Sen de biliyordun bir gün bana olan arzunun tükeneceğini. Bak, baştan belliydi bu yalan oyun! İnkâr etmeye gerek yok... Biz bu oyunu bile başaramadık, yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Keşke daha önce, bu kadar sana bağlanmadan önce bitirseydim ve çekip gitseydim." Başını geriye attı. "Seni rahat bırakıyorum. İmzalar tamam. İstediğin zaman işleme koyabilirsin. Boşanabiliriz." diye insafsızca söylenmesine devam etti Peri.

Eymen bu düşüncenin sarsıcı yargısıyla ve birden aklına gelen dehşet düşünceyle karısını kolundan yakalayıp kendine kabaca çekti. "Boşanamazsın..." dedi dişlerini sıkarak delirmiş gibi. Aklını kaybetmiş gibiydi hiddetli duruşu. Onun öfkeyle bile olsa söyledikleri yüreğini acıtmıştı. Bu yüzden gözleri şimşek şimşek yanarken kendinden emin bir tutumla başını geriye yıktı. Karısının çaresiz, kırgın, ızdırapla titreşen gözlerine bakarak yüreğini can evinden vurdu. "Çünkü..." Bunu buz gibi soğuk bir sesle, kelimelerin üzerine basarak tamamladı. "Çünkü hamile olabilirsin!"

Peri duyduklarının gerçekliğiyle, kalbinde başlayan çarpıntının, bir kapı gürültüsünü andıran yansımasını kulaklarında hissetti. Ve ardından geceyi kuşatan karanlığa ek, bunu derin bir sessizlik izledi. Öyle bir sessizlik ki sanki insanı içine çekip zifiri varlığıyla dehşete kapılmasını sağlayarak suskunluğuyla kulakları sağır ediyordu. Yumruklarını sıktı. Gözlerini bu düşüncenin olasılığıyla irice açınca Eymen onun anladığı şeyi teyit etti.

"Evet. Hamile olabilirsin! Bir haftadır korunmuyoruz. Ben kaç defa senin içine boşaldım. Büyük ihtimalle hamilesin. Benim

bebeğimi taşırken boşanmayı da aklından çıkar!" Karısının yanına geldi. Şaşkınlığıyla küçük dilini yutmuş gibi donmuş olan karısına tepesinden hükmederek bakıp başını salladı. Ve şok geçiren karısına konuşma ya da kıpırdama fırsatı vermeden, çekiştirerek arabayı yönlendirdi.

"Şimdi kalan konuyu, evde konuşacağız. Sus artık!"

"Be-ben... Ha-hamile değilim!" diye sayıkladı Peri, itirazı güçsüzdü. Onun yönlendirmesine dalgınca ayak uyduruyordu. Düşüncelerinin içinde öyle kaybolmuştu ki iki kere dengesini kaybedip tökezledi ama algılayamadı.

Tarifsiz bir çaresizliğin pençelerinde olduğunun farkına varırak bocaladı. Nefesi kesilirken "Ya hamileysem!" düşüncesi zehirledi içini. Onun bebeği, kendine ihanet eden, onu yok sayan adamın bebeği! Bu düşünceyle duygularının çıkmazından ürktüğünü anladı ve hemen bu fikri zihninden sildi. Olamazdı! İçini kuşatan bu dayanılmaz sessizlik, sonsuzluğa kadar uzayacak gibiydi. Gergin vücudu kendi kendini zorlayarak sakinleşmeye başlıyordu. Ama az önceki gerginlik nedeniyle, midesinin bulandığını hissetmesi kolay olmadı.

"Yok..." dedi inler gibi, ızdırap dolu bir nefesle. "Olamam!"

Eymen olduğu yerde durdu. Koyulmuş bakışları karısına kenetlenmiş, ifade karmaşasıyla, solgun yüzünü izliyordu.

"Buna emin misin Peri? Bu ihtimali nasıl göz ardı edersin?"

"Onu... Onu istiyor musun?" dedi acı bir biçimde sayıklayarak. İşte onun yürek burkan bu sözüyle yelkenleri suya indirdi Eymen. Dehşet bir korkuyla karısını kendine çekip yüzünü avuçları arasına aldı. Bedeni sanki boşalırcasına güçsüzleşti. Bu sözler onun içine adeta bir ümit gibi doğmuştu.

"Ben, senin olan her şeyi istiyorum sevgilim. Bizim bebeğimizi, nasıl istemem? Bunu nasıl düşünürsün?"

Bu yalandı. Kocası onu ve bebeğini istemiyordu!

"Sadece..."

"Sadece ne Peri?

Onun bu iç savaşını yakalayan Eymen dudaklarını şakaklarına dokundurup derin derin solurken ılık nefesi genç kadının tenine vuruyordu. Derin bir soluk aldı. Kocası yine neler yapıyordu ona?

Hipnoz ediyor ve düşüncelerini sabote ediyordu. Ona karşı acizdi, güçsüzdü ve hastalık derecesinde tutkundu. Bunu kullanıyordu. Umutlarını çalıyor, tüm dirayetini kırıyordu.

"Keşke yıkmasaydım sana dair kurduğum bentleri. Keşke çekmeseydim seni yalnızlığıma eş olarak. Yaralarımı seninle sarmasaydım, merhem niyetine sevgini sürmeseydim kimsesizliğime. Sana nasıl geldiğimi, nasıl bir zulümle senin karın olduğumu unutturdu güzel gözlerindeki çapkın bakışlar. Aklımı başımdan aldığında aşkın, unuttum bana ne vakit gelmiştin. Hangi yaraların acısıyla yoluma çıkıp hayatımı bir masalın içine çekerek, bizi sonu olmaz bir romanın başkarakteri etmiştin...

Unuttum!

Oysa sonu olmayacak bir hayata savrulmamak için diretmiştim ben. Bu evcilik oyunu bittiğinde seni sadece kendi yaralı yanıma saklayacaktım. Bu kazara başlayan evlilik bittiğinde, çapkın yüzün göz bebeklerimde saklı kalacaktı bir ömür, hayatımda değil. Ve sen hiç bilmeyecektin böylesine sevildiğini, kullanamayacaktın sana olan acizliğimi. Aşkını uykusuz gecelerimde büyütecektim sadece. Sensiz hasretlerde yandığımı, her sabahımda senin hayalinle uyandı- ğımı bilmeyecektin. Ben de böyle yaralanmayacaktım o zaman, küs- meyecektim sevgine. Hiçbir zaman başkaları gibi olmayacaktık biz.

Unuttum.

Bunu bile bile yaktın içimi. Yine beceremedim mutlu olmayı. Sensiz yaşayıp, içime seni saklayıp hayalinle avunmayı beceremedim. Sana atıldım ilk fırsatta, yoluna halı oldum, uğruna deli! Düşüncesiz ve gursuz oldum bir anda ve tükettim değer verdiğim kendimi. Bunu bana sen yaşattın. Bencil oldum neşeme ve umuduma. Geleceğime kör... Seni dinledim senden, kapıldım büyüne ve kaybeden yine ben oldum." diye haykıramadı dili ama yaralı gözleri, bunları çoktan söylemişti.

Onun isyankâr gözlerine bakarak yaralanan Eymen, sımsıkı sarıldı ellerinden sabun köpüğü misali kayan sevdiğine. Korkuya kapıldıkça kulağına af dileyen ve gerçeği dile vuran inandırıcı sözler fısıldadı. Yüreğini ve bedenini okşayarak sevgisini ve kendisini ak-

lamaya çalıştı ama Peri ona yanıt vermedi. Çünkü donup kalarak k... metti yaşayan yüreğine, söz anlatmaya çalışmayı çoktan kesmişti.

Kocasının her sözüyle cansızlaşan bedenine inat, elleri ha... yumuk olmuştu. Kendi içindeki çatışması bu kadar büyükken nasıl emin olabilirdi onun sözlerinden? Ustalık neydi bu? Yeni icat mı, daha değişik ve etkileyici bir işkence mi? Eğer öyleyse, başarıya ulaşıyordu. Çünkü onun her sözüyle kollarında titreyen Peri, aklı karışarak çözülüyordu.

Ve bir daha o zalim görüntüleri düşündüğü an, sağır oldu kulaklarına. Silkelenecek kendine geldi. Bunu kabullenmez bir tutumla, sırf maddan emin olmadığı hâlde yalan söyledi.

"Ben... Ben istemiyorum onu!" Kekeledi. Onun terddüt söylediği kelimeler, Eymen'in bedenine mıh gibi çakıldı ve yürek acıyla kasıldı. Sanki aslan görünmez hazin bir darbe almıştı. Nefes zorlanırken belini ortadan ikiye ayırdı. Sonunda bu kadar sessizliği yeterli bulmuş olmalı ki gerçeği acı bir şekilde yüzüne tokat gibi vurdu.

"Senin bebeğini istemiyorum!"

"Aldırmayı istemediğini biliyorum Peri! Bana inanıcı yapma. Başında öyle diyordun. Çocuk istediğini, her şekilde dile getiriyordun. Aldırmaları zalim, bebeğine sahip çıkmayanları katil diyordun."

Peri kelam tutturmuş korkuyarak "A-artık... Artık senin çocuğunu istediğimi pek sanmıyorum. Hem hamile de değilim ben!" diyerek kendisinin bile inanamadığı bir lehçenin uçsuz bucaksız yalanını paylaştı.

Artık sabrı sınanan Eymen kızı kollarından kabaca tutup üzerine sarsmak istiyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Özgürsün şimdi her şey taze... Gerçi ortada olan bir şey yok. Sen bana inanmıyorsun hepsi bu... O kadına dokunmadım diyorum, duy artık beni!" Acı içinde tokça haykırmasıyla olduğu yerde titredi Peri ama cevap vermek yerine yalnızca alaylı alaylı gülmekle yetindi. Delirmiş gibi davranıyordu ve onun kafayı sıyırmış haline katlanamayan Eymen, sabrının tükenmeye yaklaştığını, yavaş yavaş öfkesinin çığrından çıkmaya başladığını anlayınca dişlerini sıkı bir hıçkırıkla sıkarak öne atıldı.

Bakışları gözlerinde umut yoktu, bir ışık yoktu. Eline dokundu. Ateş yoktu, sıcaklık yoktu ama adamın bu duruşuyla içi yanıyordu. Peri ağzını açacakken Eymen dehşet bir korkuya kapılıp onu sürükleyecek odasına götürdü ve konuşmasına, daha fazla kırıp yaralanmasına imkân vermeden hızla kapısını açıp sertçe koltuğa oturttu. Ona konuşmak ve artık saçmalamak gibi bir fırsat vermeyecekti. Konuştukça yıkıyordu onlara ait olan dünyayı. Peri onu seviyordu. Sırf gururundan, kırıldığından böyle zalim davranıyordu. Aklı başına gelince mantıklı düşününce yaptıklarından kesin pişman olacaktı ve Eymen o zaman onu kollarına alarak bu anları unutturacaktı, sevgisiyle iyi edecekti yaralarını.

Ama onun aksine asileşen Peri itelendiği koltuktan kalkmak için hışırca kıpırdanınca karısına azarlayan bakışlar atarak içeriye eğildi Eymen. Emniyet kemerini hışırca söylenerek bağladı. Kapıyı sertçe kapatıp uyarıcı bakışlar atarak kendi tarafına geçti. Karısına itiraz fırsatı vermeden yola çıkmışlardı. Peri çaresizce ağlayan kızgın bakışlarını yan cama çevirmişti. O zamana kadar varlığı yok izleri taşıyan Eymen sessizliğini koruyordu. Eymen ise sakinleşmek için direksiyonu sıkıca kavramış, dişlerini birbirine iyice bastırmış düz bir hıçkırıkla yola bakıyordu.

Hamile olabilir miydi?

Bu sessizliğin içinde patlayan vesvese, çoktan kızın yüreğine oturmuştu. Aradaki gerginliği, bu düşüncenin seyri gizli bir pelerin gibi gölgelemişti. Düşüncelerinin girdabına kapılan Peri, ellerini farkında olmaksızın karnının üzerinde birleştirdi. Dalgınlıkla karnına bastırınca Eymen'in bakışları acı içinde kaynayarak oraya kaydı. Gözüne dizilen soluklarıyla boğazı kurudu ve yüreği daraldı.

Umarım, hamilesindir Peri... Umarım içinde, bizim parçamızı taşıyorsundur!

Bu yakarış, asla tükenmeyen umutlarına edilen en büyük duasıydı.

"Ne olur Allah'ım! Bizden bir parça içinde can bulsun... Ne olur umudum onunla yeniden doğsun!"

lamaya çalıştı ama Peri ona yanıt vermedi. Çünkü donup kalarak k... meti yaşayan yüreğine, söz anlatmaya çalışmayı çoktan kesmişti.

Kocasının her sözüyle cansızlaşan bedenine inat, elleri ha bire yumruk oluyordu. Kendi içindeki çatışması bu kadar büyükken nasıl emin olabilirdi onun sözlerinden? Üstelik neydi bu? Yeni icat etti daha değişik ve etkileyici bir işkence mi? Eğer öyleyse, başarıya ulaşıyordu. Çünkü onun her sözüyle kollarında titreyen Peri, aklı karışarak çözülüyordu.

Ve bir daha o zalim görüntüleri düşündüğü an, sağır oldu kocasına kulakları. Silkelenerek kendine geldi. Bunu kabullenmez bir tutumla, sırf inadından emin olmadığı hâlde yalan söyledi.

"Ben... Ben i-istemiyorum onu!" Kekeledi. Onun tereddütle söylediği kelimeler, Eymen'in bedenine mıh gibi çakıldı ve yüreği acıyla kasıldı. Sanki adam görünmez hazin bir darbe almıştı. Nefesi zorlanırken belini ortadan ikiye ayırdı. Sonunda bu kadar sessizliği yeterli bulmuş olmalı ki gerçeği acı bir şekilde yüzüne tokat gibi vurdu.

"Senin bebeğini istemiyorum!"

"Aldırmayı istemediğini biliyorum Peri! Bana numara yapma. Başında öyle diyordun. Çocuk istediğini, her şekilde dile getiriyordun. Aldıranlara zalim, bebeğine sahip çıkmayanlara kalleş diyordun."

Peri ketum tutumunu koruyarak "A-artık... Artık senin çocuğunu istediğimi pek sanmıyorum. Hem hamile de değilim ben!" diye kendisinin bile inanamadığı bir lehçenin uçsuz bucaksız yalanını paylaştı.

Artık sabrı sınanan Eymen kızı kollarından kabaca tutup delicesine sarsmak istiyordu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Üzgünüm, şimdi her şey taze... Gerçi ortada olan bir şey yok. Sen bana inanmıyorsun hepsi bu... O kadına dokunmadım diyorum, duy artık beni!" Acı içinde tokça haykırmasıyla olduğu yerde titredi Peri ama cevap vermek yerine yalnızca alaylı alaylı gülmekle yetindi. Delirmiş gibi davranıyordu ve onun kafayı sıyırmış haline katlanamayan Eymen, sabrının tükenmeye yaklaştığını, yavaş yavaş öfkesinin çığrından çıkmaya başladığını anlayınca dişlerini salt bir hiddetle sıkarak öne atıldı.

Bahar gözlerinde umut yoktu, bir ışık yoktu. Eline dokundu. Ateş yoktu, sıcaklık yoktu ama adamın bu duruşuyla içi yanıyordu. Peri ağzını açacakken Eymen dehşet bir korkuya kapılıp onu sürükleyerek arabaya götürdü ve konuşmasına, daha fazla kırıp yaralanmasına imkân vermeden hızla kapısını açıp sertçe koltuğa oturttu. Ona konuşmak ve artık saçmalamak gibi bir fırsat vermeyecekti. Konuştukça yıkıyordu onlara ait olan dünyayı. Peri onu seviyordu. Sırf gururundan, kırıldığından böyle zalim davranıyordu. Aklı başına gelince mantıklı düşününce yaptıklarından kesin pişman olacaktı ve Eymen o zaman onu kollarına alarak bu anları unutturacaktı, sevgisiyle iyi edecekti yaralarını.

Ama onun aksine asileşen Peri itelendiği koltuktan kalkmak için huysuzca kıpırdanınca karısına azarlayan bakışlar atarak içeriye eğildi Eymen. Emniyet kemerini huysuzca söylenerek bağladı. Kapıyı sertçe kapatıp uyarıcı bakışlar atarak kendi tarafına geçti. Karısına inme fırsatı vermeden yola çıkmışlardı. Peri çaresizce ağlayan kızgın bakışlarını yan cama çevirmişti. O zamana kadar varlığı yok izleri taşıyan Ecem sessizliğini koruyordu. Eymen ise sakinleşmek için direksiyonu sıkıca kavramış, dişlerini birbirine iyice bastırmış düz bir biçimde yola bakıyordu.

Hamile olabilir miydi?

Bu sessizliğin içinde parlayan vesvese, çoktan kızın yüreğine oturmuştu. Aradaki gerginliği, bu düşüncenin seyri gizli bir pelerin gibi gölgelenmişti. Düşüncelerinin girdabına kapılan Peri, ellerini farkında olmaksızın karnının üzerinde birleştirdi. Dalgınlıkla karnına bastırınca Eymen'in bakışları acı içinde kaynayarak oraya kaydı. Genzine dizilen soluklarıyla boğazı kurudu ve yüreği daraldı.

Umarım, hamilesindir Peri... Umarım içinde, bizim parçamızı taşıyorsundur!

Bu yakarış, asla tükenmeyen umutlarına edilen en büyük duasıydı.

"Ne olur Allah'ım! Bizden bir parça içinde can bulsun... Ne olur umudum onunla yeniden doğsun!"

Eymen yol boyu, içinden hiç olmadığı kadar çok dua etti. Eğer hamile değilse onu ikna etmek için elinde hiçbir kozu kalmayacaktı. Hiç konuşmadı. Aracın içindeki gergin elektrik somutlaşarak tenlerine çarpıyor elle tutulur hale geliyordu. Bir süre sonra evin girişindeydiler. Güvelik kapıyı açtığında, Eymen büyük bahçeye arabayı sürdü. Kapının girişine geldiğinde Ecem araçtan usulca indi, tedirgince kapıya yöneldi. Peri boş bakışlarını evin kapsına çevirmişti ama görmüyordu. Eymen karısına döndü, uzanıp onun kemerini çözdü.

"İner misin?" dedi nazikçe. Peri hiç umursamadı. Eymen sıkıntılı bir duruşla arabadan indi. Karısının kapsına yöneldi. Kapıyı açmasına rağmen, Peri ruh gibi duruyordu, taş gibi hiç kıpırdamadan bekliyor, inmiyordu.

"Perim inecek misin?" dedi tatlı bir sesle. Sakin kalmak için dişlerini sıkıyordu.

"İnmiyorum." dedi ağlamaklı sesi inatla.

"Arabada mı kalalım? Tamam, istiyorsan kalalım."

"Ben gitmek istiyorum."

Sabrının sınırlarında dolanan Eymen, derin derin solumaya başladı. Katı uysallığı her an bozulabilirdi. Sakin olmak için çenesini kilitledi. "İn aşağıya, beni çıldırtma Peri!" Emreden sert sesi, bir buz parçası kadar soğuktu.

Peri duyduğunun gerçek anlamını önce kavrayamadı. Ona nasıl hâlâ hak iddia eder gibi buyururdu? Kendisine böyle küstah davranılmasına fena hâlde öfkelendi. Bu sözler, onun doğal direnme duygularını ayaklandırmıştı. Bütün olanlardan sonra neyi yapıp neyi yapmamasını, kendisine emretmeye hâlâ nasıl cüret edebiliyordu? Hızla başını kaldırarak cömert bir nefretle yüzüne baktı.

Ciddi ve sakin bir sesle, "İnmiyorum... Beni otogara bırak!" diye kocasına buyurdu.

"Bir yere bırakmıyorum. İniyorsun ve konuşuyoruz."

"Bana emir veremezsin. Senin evini istemiyorum, konuşmak istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum!" diye inatla haykırdı.

"Ben de seni bırakmayacağımı söylüyorum. Gidemezsin. Şimdi ya kendin inersin..." Peri başını bile çeviremeden, Eymen aşağıya

eğilip karısını kucağına alarak aracın kapısını ayağıyla sertçe kapadı. "Ya da ben seni götürürüm."

Peri, kocasının omzuna hırçınca vurarak debelenirken "İndir beni. Gelmiyorum işte, bırak!" diye ağlayarak haykırmaya başladı. Eymen aldırmadı. Onun vahşice tırmaladığı omuzları arasında kapıya yöneldiğinde, Peri hâlâ kızgınca ağlayarak söyleniyordu.

"Sana beni bırak dedim, gelmiyorum hayvan bırak beni!"

Çatık kaşlarının gölgesiyle koyulan gözlerini kısan Eymen, kapıdan içeriye girdiğinde, aynı onun gibi endişeyle girişe geçmiş olan Nebahat Hanım ve Eray Bey kapının eşiğinde tedirgince duruyorlardı.

Peri onları görünce utanarak başını yana çevirdi. Yanakları kızarırken ıslak gözlerini kocasının göğsüne çevirdi.

"Eymen, indir beni, derhal!" diye dişlerinin arasında tısladı.

Eymen ona şaşkınca bakanlara aldırmadan, karısının bu isteğini reddetti. Karısının hareketli bedenini kollarıyla biraz daha sıklaştırıp merdivenleri çıkmaya başladı. "Konuşana kadar bırakmam. Önce sakinleş, sonra konuşacağız."

Ona öfkeyle bakan karısına aldırmadan merdivenleri aştı. Odanın kapısını sertçe açıp ayağıyla kıracak gibi şiddetle kapadı. Peri'yi yere usulca bıraktığında, Peri kedi gibi gerilerek pençelerini çıkardı ve derhal kapıya atıldı.

"Seninle konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Eymen kapının önüne geçti. Bir bent gibi önünde gerilerek sırtını kapıya yasladı. "Yanılıyorsun. Konuşacak çok şeyimiz var. İlk olarak ben o eve sadece konuşmaya gittim. O salak kadın her şeyi tezgâhlamış ve seni de çok çabuk inandırdı. Sadece konuşuyorduk ve manyak birden saldırdı. Sana yemin ederim, dokunmadım ona. Ben, senden başkasına dokunmak şöyle dursun, bakmam bile!"

Tüm samimiyetiyle karısına yaklaşıp onun itirazlarını kulak ardı ederek kollarına aldı. "Aşkım! Senden başkasını gözüm görmezken başka biriyle olmam saçma değil mi?"

"Neden yapasın ki bunu? Nasıl olsa boşanacaktık değil mi?"

"Boşanmayacaktık. Ben senden boşanmayacağım, at artık kafandan şu saçmalığı."

"Neden?" diye haykırdı Peri. "Neden?"

Tüm hisleri duygu olup gözlerine yazılan Eymen, karısının yüzünü yakalayıp başını, başına dayadı. Solukları korkusundan ve kızgınlığından kesik ve tutuktu.

"Çünkü bu kör adam seni seviyor! Çünkü senden kalan boşluğu kimse tamamlayamaz. Çünkü sen olmazsan yaşayamaz... Çünkü soluğunla ciğerlerim dolmazsa varlığınla evim, teninle bedenim tek olmazsa, herşeyden evvel sen olmazsam, ben ölürüm. Çünkü biz biz olmazsak, ölürüz! Çünkü sana aştığım kahrolası... Seviyorum seni kadın, asla artık..."

Kalbi tekleyen Peri, acı acı yutkundu. Bu itiraf... Bu itiraf o kadar uzun zaman beklemişti. Ona inanmak istedi, hiç olmadığı kadar inanmak. Gördüklerini yok saymak, kollarına sığınmak ve haykırarak göğsünde ağlamak. Yaralayanın tesellisiyle şifa bulmak istedi. Ama olmadı. Söylediği her sözle titredi ve kendini onun kollarına bırakma isteği içinden çekildi.

Ne derse desin, bunlar kocaman bir yalandı.

Seven yapmazdı... Seven, aldatmazdı!

"Yalan söylüyorsun, beni sevmiyorsun! Sadece... Sadece terk edilmeyi hazmedemiyorsun."

"Hayır, seni seviyorum!"

İlk defa açık ve net söylüyordu bu kelimeyi. Oysa bunu söylediği gün kollarına atlayacak onu sevgisiyle boğarak öpücük yağmuruna tutacaktı. Gözyaşı seline değil!

"Sevmiyorsun... Seveydin, bunu ya-yapmazdın." Hıçkırdı. "Yapmadım zaten. Lanet olsun, yapmadım güzelim, yapmadım! Senden başkasına ne yüreğimle, ne gözümle, ne tenimle asla dokunmadım. Sen yüreğime dokunduktan sonra, geçmişimden arındım. Gözlerinde doğduktan sonra bir tek seninle tamamlandım. Ruhumla ve bedenimle bir tek senin oldum, bir tek senin kaldım."

Eymen öldürücü bakışlarını kaldırdı. Karısını omuzlarından vahşice kavrayan, acımasız pençeleriyle onu şiddetle sarsmamak için kendini zor tuttu.

"Bu histerik duygusallığı bırak!" diye dişlerinin arasından, kısık bir tonda buyurdu. "Ağzından çıkanı kulakların duymuyor senin. Yi-

raladığını görmüyorsun. Artık büyümelisin Peri, bu bir oyun değil! Başından beri çok yol kat ettik görsene. Sen benim karımsın. Şimdi sen bir kadınsın, aptal bir çocuk değil. Ben de gerçek bir erkeğim. Seninle konuşurken mantık çerçevesinde kalamadığımız için, sinirin dinene kadar, susmak en iyisi olacak. Sonra, sakince konuşacağız bu konuyu..."

"Mantıklı olmadığımı düşündüğüne göre, buna gerek yok."

Eymen isyan etmek istiyordu. İçinde çığırından çıkan fırtınalara kapılan öfkesiyle onu azarlamak istiyordu. Kocaman adamın hırsı içinde çığ olup büyüdükçe kabına sığamıyor, deliriyordu. Kapıyı kilitledi. Dişlerini sıkarak geriledi. İçeride öfkeyle dolanırken elini saçlarına gömerek sakinleşmeye çalıştı. Bakışlarını odada dolaştırırken amaçsızca, komodinin üzerindeki evrakları takıldı gözleri, yutkundu. Hızlı adımlarla yanına gidip durdu. Gözleri belermiş, çenesi kilitlenmişti gördüğü şeyle. Bu kadar sabrını istila edip öfkesini tetiklemesi haksızlıktı.

Peri, binbir umutla taktığı yüzüğünü, evrakların üzerine hiç düşünmeksizin çıkarıp koymuştu. Kocaman adamın yüreği ancak böyle yerinden sökülürdü. Kansız, silahsız, hiç kuvvetsiz ancak böyle öldürülürdü. Önce yüzüğü aldı titreyen ve kasılan iri eline, sonra evrakları.

Peri buzdan bakışlarını kocasına çevirdi. Eymen karısının attığı imzayı görünce gözlerini hayal kırıklığıyla sıkıca kapadı. Derin derin solumaya başladı. Salt öfkesini alt etmeye çalışarak kasılmış bedeniyle arkasını döndü. O, ne kadar sakin olmaya çalışıyorsa Peri, onu bir o kadar çileden çıkararak çıldırtarak bu direncini kırıyordu.

Elindeki dosyayı, karısının dikkatini çekmek için sallayarak "Bu ne?" diye koyu sesiyle sordu.

"Ne olduğunu görüyorsun zaten."

"Görüyorum lanet olsun... Ben de ondan soruyorum sana... Bu ne?"

"Boşanma dilekçesi. Sen hazırlattın onları, unutmuysan! Ben de imzaladım dedim sana defalarca. Başından karar vermiştin bu evlilikten kurtulmaya, ben de kararına uydum."

Eymen, karısının gözlerinin içine bakarak dosyayı iki eliyle kav-

radı ve birden sertçe ortadan ikiye ayırdı. İğrendiği bir haşere gibi yere savurdu. "Senden ancak ölümle ayrılırım. Benim hayatımdan çıkmak istiyorsan, beni vurman lazım. Ya hep ya hiç dedik değil mi?"

"Bir süre dedik... Ve süre bitti!"

"Peri lanet aklın nereye gitti senin. Mantıklı yanın nerede?" "Buradan gideceğim... Bu şehirden, bu evden ve senden!" diye yalan söyledi inatla Peri. Nereye gidecekse? O anda bu düşünce ince bir kırbaç gibi şakladı zihninde. *Kimsesiz Peri!*

Onun bu düşüncesiz sözleri adamı da mantıksız yaptı ve sarılacağı en kolay yalana sarıldı.

"Sen buradan gittiğin an, ben de amcana haber veririm." dedi acımasız bir duruşla. İsteksizce tehditler savurmaya devam etti.

Ama ona pabuç bırakmayan Peri, "Ver!" dedi başını cüretle geriye atarak.

İyice köşeye sıkışan Eymen, soluksuz kalarak kaşlarını çattı. Blöfü tutmamıştı. Peri ciddiydi ve gözü dönmüştü.

"En fazla Fırat'la evlenirim artık. Bundan daha kötü olamaz. Bunun da artık, sorun olacağını sanmıyorum. Ne fark ed..."

Peri daha konuşmasını tamamlayamadan, yerinden çıkmış ok gibi üzerine atlayan Eymen onu omuzlarından vahşice kavradı ve sertçe duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Kızı öyle bir kabalıkla itelemişti ki geriye, sırtı sert zemine çarpınca tüm kemiklerinden ses gelen kızın canı acımıştı. Eymen onun kasılmalarına ve acılı inlemelerine aldırmadı. Gözleri kararttı. Omuzlarındaki kaba baskısını vahşice arttırdı. Tekinsiz gözlerindeki tehlikeli parıltıyla, caniler gibi soğukkanlı ve ölesiye düşüncesiz bakıyordu. Dişlerinin gıcırtısına karışmış hiddetli sesiyle "Bir daha... Senin ağzından... O itin adını duyarsam... Canını yakarım Peri!" diye tehdit değil, gerçeğin aynasını dile vurdu.

"Ne yaparsın? Daha nasıl canımı yakabilirsin ki? Zaten canım yanıyor, ölüyorum!" dedi ızdırap dolu gözlerinden boşalan damlalar, yanağına süzülürken. "Ben koştukça mutluluk uzaklaşmıyor mu benden? Ne fark eder bundan sonra olanlar? Ha böyle, ha öyle! Ben hep mutsuz olacağım zaten!"

Onun ağlamasıyla aklını başına alan Eymen, karısının yanaklarını merhametle kuruladı. İçi daraldı onun bu perişan haline. Hırçınlaşmasından korktuğu için, kollarına almamak için kendisiyle mücadele vermeye başladı.

"Perim... Güzel Perim! Çok şey fark ediyor." Dudaklarını gözlerinin üzerine şefkatle dokundurdu. "Ağlama ne olur. Her damla benim ızdırabımı katlandırıyor."

"Benim kadar değil. Bırak gideyim ne olur. Sana baktıkça gördüğüm görüntüler aklıma geliyor ve ben ölüyorum."

"Sen gidersen, işte ikimiz de o zaman ölürüz. Ben sensiz nefes alamam sevgilim. Yaşayamam. Yapma, ne olur! İnan bana Peri, ne olur inan. Ona dokunmadım. Senden başkası haram bana anlasana..."

"Sevmiyorsun beni... Öyle olduğunu sanıyorsun!"

"Seviyorum seni... Ölümüne seviyorum hem de. Sen gidersen, beni öldürürsün!" Karısının dudaklarına kapandı. Af diler gibi, vazgeçirir gibi ve muhtaçlığını belirterek. Öylesine bir korkuyla savunuyordu ki kaba hamlelerini, elinin altında taş kesen bedene aldırmıyordu. Her ne kadar varlığını kanıtlamaya çalışsa da ona direnen Peri, ruh gibi durdu. Dokunduğu zaman yanmadı, titremedi, erimedi. Eymen'in gırtlağını acı bir hıçkırık yakarken dudaklarında, Peri'nin gözyaşlarının tadını alıyordu. Nefesi kesilerek geriye çekildiğinde "Ağlama!" diye haykırdı. Peri dudaklarını nemlendirince kocasının tadını hissetti ve acı içinde sarsıldı. Karnı ağrıdı yine. İki büklüm olmamak için mücadele etti bedeniyle.

"Ağlama..." diye azarladı adam. Bu içindeki yarayı daha fazla kanattı.

"Ağlatma o zaman!" dedi Peri isyanla. Adam, yüzünü sıkıca kavrayarak alnına yasladığı başını sarstı. Peri hıçkırdı. "Sen dokununca da ben öleceğim Eymen Sancaktar, mahvettin beni!"

"Seni asla bırakamam."

"Zorla mı?"

"Zorla! Zorla girdin hayatıma Peri Sancaktar, asla çıkamayacaksın! Nereye gidersen git, bulur, getiririm. Gitmeye kalkarsan, seni buraya kilitlerim, gerçekler açıklığa kavuşana kadar da burada kalır-

sın. Öyle ya da böyle, asla ama asla yanımdan ayrılmayacaksın. Sen benim kadınımsın."

Birden düşündüğü şeyle geriye çekildi Eymen. Peri bu kurtuluş anını kullanarak çaresizce kapıya yöneldi.

Ve arkasından gelen sesle olduğu yerde donup kaldı.

"Git hadi..." dedi Eymen. "Benim bebeğimi taşıyor olabilirsin. Ona bensiz yarım bir hayat kur. Her zaman eksik bir hayat! Hep yaşadığın gibi, hor görülerek zorlukla ve hatta hakaretle geçen bir hayat. Herkesin ona yarım baktığı bir gelecek hatta bazen kötü baktığı bir gelecek. Yarım bir kadının, çaresiz bebeğine sahip ol!" dediğinde onu can evinden vuracağının, gayet bilincindeydi.

Etrafındaki oda kısacık bir an sarsıldı sanki. Yer ayaklarının altından çekilir gibi oldu. Kapana kısılmıştı. Peri'nin bedeni titrerken arkasını dönmeden, "Her şey bu yüzünden mi?" diye sordu acı içinde. "Be-bebek için mi?" Bu sözler canını kurşunsuz almış, ruhu azap çekiyordu. Yıkılmıştı içindeki, ona dair kurduğu kocaman saraylar. Yanaklarına yeni yaşlar süzülmeye başladı. Lanet olsun, tek sorun, onu yanında istemesinin tek sebebi, olmayan bebekleri miydi?

Eymen düşündü. Bu kısacık anda çıkar yolu aradı. Onu ikna etmek ve gerçeği ortaya çıkarmak için bu kadarcık zamana bile razıydı. "Evet!" dedi hiç tereddütsüz. Kıyametin vahşetini üzerine fı- sıldar gibi konuştu. "Bu yüzden... Bebek yüzünden... Çocuğumu, yanında istiyorum." diye gözleri başka söylerken dili yalan yanlış beyanatlarda bulundu. Çocuk mu? Eymen daha önce bir çocuk fik- rinden korktuğu kadar, hiçbir şeyden korkmamıştı ve şimdi bunun için dua eder olmuştu.

Omuzları kasılan Peri, titrek bacaklarıyla kapıya yöneldi. Derin derin solumaya başladı ve gözlerinde düşmanca bir kırgınlık doğdu. Kapıyı açtı, "Çık o zaman buradan!" diye tısladı.

Eymen karısına baktı. Kovuluyordu. Hayatından kovulduğu gibi odasından ve yatağından da kovuluyordu. Çaresiz durumunu daha fazla çıkmaza sokmamak için kapıya yaklaşırken "Bu yaptığına pişman olduğun gün, çok utanacaksın Peri!" dedi acıyla dolmuş sitem dolu sesi. "Beni bununla itham ettiğine üzüleceksin... Aramıza soktuğun bu saçma sapan yalanlardan, pişman olup kendini üzeceksin...

Ve o gün, ben seni yine burada teselli etmek için bekliyor olacağım." Kapıyı da sertçe çekerek çıktı. Ama bir adım bile gidemedi.

Eymen arkasını dönüp kapıya baktı. Sanki nefesi oradaydı ve ciğerleri havasızlıktan patlayacakmış gibiydi. Nefes alamıyordu. Gidemiyordu. Onu öyle üzgün, biçare bırakıp bir adım ileri gidemiyordu. Ellerini sert mobilyanın pürüzsüz yüzeyine dayayıp başını kapıya yasladı. Öyle perişan bir hâlde, biçare bırakmak adamı kahrediyordu. Yüreği ağrıyordu. İnsanın içi acır mıydı? Onunki acıdan uyuşuyordu. Hele kısıkça hıçkırıklarını duyunca ızdırapla, "Ağlama!" dedi içi boşalarak.

Peri kocasının sesini duyunca sırtını kapıdan kaydırarak yere oturdu ve yanaklarındaki yaşlar ellerini yıkarken kafasını kapıya dayadı.

"Ağlama lütfen..."

"Sus!" diye hıçkırdı Peri. "Niye yaptın? Bunu bize niye yaptın?" İsyan ederken ellerini kulaklarına kapayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Kocasının pişman, geriden gelen boğuk sesi süzüldü yüreğine. "Yapmadım, lanet olsun yapmadım Perim. Yapmadım!"

Peri ellerini kulaklarına biraz daha bastırdı. Duymaya tahammülü yoktu. Görmüştü onu... Kollarında kendinden geçerken dudak dudağa görmüştü. Midesi altüst oldu yine, isyanla kasıldı. Sonra ses kesildi. Kısacık bir zaman sonra, dış kapının gümbürtüyle vurma sesi duyuldu.

Peri yere uzandı. Bacaklarını kendine çekip ellerini paçasının arasına alarak ağlamaya başladı. Ne kadar orada öyle ağladığını bilmiyordu. Dünya üzerine çökmüş gibi, canı teninden çekilmiş gibi ızdırap içindeydi. O şekilde buz gibi halının üzerinde uyuyakaldı.

Uyandığında saat gece yarısı üçe geliyordu. Sabaha kadar bir daha da uyuyamadı zaten. Sabah bir ara duş alıp hazırlanarak ye- meğe indi. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü süzgün ve hali perişandı. Eli yüzü bile şişmişti ağlamaktan. Masaya oturduğunda, kimseden çıt çıkmıyordu. Sadece onun perişan haline üzülüyorlardı. Peri kırgındı ve üzgün. Üstelik ev ahalisinden utanıyordu. Ağlamaktan kan oturmuş bakışlarını, kocasının olduğu sandalyeye çevirdi. Çaresiz

gözleri dolmaya başladı. Kirpiklerini kırpıştırmamak için nefes bile alamıyordu. Burnu sızlayınca duygusallığına lanetler yağdırdı. Görüş alanı sislenince masadan kalkıp "Ben... Ben!" dedi ama gerisi yoktu. Konuşamadı. Hıçkırıkları dudaklarından salınmadan hemen önce hızla salondan çıkıp, mutfağa yöneldi. Şura Hanım ekmekleri doğruyordu. Peri'yi öyle perişan hâlde görünce genç kızın yanına yaklaşıyordu ki Ecem elini kaldırıp yaşlı kadını durdurdu. Onu uyarıcı çıkmasını gözleriyle belirtti. Ecem ellerini yüzüne kapayıp ağlayan yengesine baktı kısacık bir an, yanına yaklaştı sonra kollarını boynuna dolayarak Peri'yi kendine çekti. Peri sıkıca sarıldı.

"İçim acıyor... Nefes alamıyorum." dedi hıçkırıklarının arasından.

Ecem teskin ederek sırtını sıvazlarken "Geçecek, düzelecek-siniz." dedi.

"Ortada düzelecek bir şey yok... Bitti! Bunu neden kabul etmiyorsunuz?"

Ecem geriye çekildi. Yengesinin yüzünü kurularken "Çünkü bitecek bir şey yok. Abim bunu sana yapmaz. O kadın bir şeyler çevirdi, belli. Yapamaz... Seni seviyor. Görmedin mi hâlini? Nasıl da perişan..." diye genç kadının aklını başına devşirmesini tembihledi.

"Benim gördüğüm, kadının kollarında kendinden geçtiği... Kimsenin bilmediği sırlarımızı en ufak ayrıntısına kadar bile..."

"Tamam ama bilmiyorum vardır bir açıklaması."

"Yok!" dedi Peri mutfaktan çıkıp lavaboya yönelerek.

Gün boyunca Peri odasından bir daha hiç çıkmadı. Eymen'den hiç ses seda yoktu. Düşünüyor, kendine açıklamalar üretiyor ama bir türlü çıkar yol bulamıyordu. Saat epey geç olduğunda, üzerini değiştirip odasından çıktı. Aldığı kararla Ecem'in odasına yönelip kapıyı tıklattı. Kapıyı açınca "Gelebilir miyim?" diye çekinerek sordu.

Ecem üzerini değiştiriyordu. Üzgün bakışları Peri'yle kesişince "Gel!" dedi sadece. Peri çekinerek odaya girdi. Bakışlarını genç kıza çevirdiğinde konuşacağı şeyi düşünüyordu. Ecem geceliğini giyince dolabının kapısını kapattı. Yatağına girip pikeyi açtı. Anlayışlı bir

sesle ayakta dikilen çaresiz yengesine, "Hadi, ne duruyorsun, gelmeyecek misin?" diye sordu.

Pikeyi açarak yanına davet eden görümcesine minnetle baktı Peri ve usulca yatağa yaklaştı. Ona sorgusuz, sualsiz, dostluk sunan genç kızın yanına uzandığında iyice ağlamaklı olmuştu. Başını yastığa koyduğunda, Ecem sırtından yengesine sarıldı.

"Lale de böyle sarılırdı bana." dedi Peri boğuk sesiyle. Böyle zamanlarda en çok kuzenini özlüyordu. Ona destek olan canını...

"Onu özlüyorsun değil mi?" diye sordu Ecem yüzünü, boynun kökünü yaslayarak.

Kafasını sallayan Peri, "Çook! Sadece mektuplaşıyoruz. Ama sesini özlüyorum, yüzünü, saçlarının kokusunu ve en çok da başım dara düşünce, tesellisini özlüyorum." dedi açık yüreklilikle.

"İzmir'de onu gördün ama bak, iyi olduğunu biliyorsun."

"Evet!" dedi Peri, buruk bir tebessümle. "Eymen sürpriz yapmış."

Sonra söylediği şeyle birden sustu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Ecem yanağını genç kadının sırtına yasladı. "Ben biliyorum, siz yine iyi olacaksınız."

Peri artık bundan emin değildi. Gözlerini sıkıca yumduğunda, bahçeden kocasının arabasının motor sesi geldi. Peri onun arabasının sesini, kapıyı kapama şeklini dahi biliyordu. Gözlerini sıkıca kapadı.

Eymen anahtarıyla içeriye girdiğinde, ev sessizdi. Daha adımı içeri attığı an, ışıklar apansız yandı. Sıkıntılı bakışlarını annesine çevirdi. Yatmamış, beklemişti yine, geçmişte olduğu gibi. Onca zaman onu, Gülümser'i aramıştı. Bulamayınca da buz gibi sahil kenarında tek başına oturup sıkıntısının geçmesini dileyen Eymen, eve geldiğinde herkesin uyuyor olacağını zaten düşünmemişti. Annesi her zaman beklerdi onu... Yine merak ederek beklemişti. Usulca annesinin yanına yaklaştı. Nebahat Hanım oğlunun perişan hâline üzgün gözlerle baktı. Belli ki o da ağlamıştı. Oğlunun koluna dokundu şefkatle. Sevgiyle parmaklarını saçlarına daldırıp yanağından öptü.

"Hiçbir yerde bulamadım anne. Yurt dışına çıkmış!" Sesi üzgündü kocaman adamın. Bakışlarını, annesinin gözlerine odakladı.

"Yapmadım, karımı aldatmadım! Bana inanmıyor. Lanet sürtük, her şeyi çok güzel ayarlamış. Ve şimdi ortalarda yok!"

"Biliyor annem! Senin bunu yapmayacağını, Peri de biliyor. Sadece henüz taze, çok kızgın... İncindi. Yaralandı. Biraz zamana ihtiyacı var, anlayacak ve inanacak sana. Sadece biraz zaman... Sabretmen lazım."

"Sorun sabır değil ki! Onun üzülmesine dayanamıyorum. Hem de hiç yüzünden, olmayan bir şey yüzünden aramıza duvarlar örmesine dayanamıyorum. Bana inanacağını umuyordum. Güveninin bu kadar zayıf olmasına üzüldüm."

Eymen hüsranla odaya çıktığında, kapısını açıp açmamak konusunda biraz tereddütte kaldı. Sonra verdiği ani kararla, kapıyı açıp içeri girdi. Ona her şeyi daha sakin bir dille, olduğu gibi anlatacaktı. İnandıracaktı. Oda karanlıktı ama merdivenin ışıkları içeriyi aydınlatıyordu. Lâmbayı yaktı. Yatak boştu. Gözlerini cam kenarındaki koltuğa çevirdi. Peri orada oturmayı da kitap okumayı da çok seviyordu. Ama şimdi boştu. Hızla banyonun kapısına yöneldi. Açıktı ve boştu. Giysi odası da boştu. İçini tuhaf bir endişe, korkunç bir telaş kaplarken aklına dolaba bakmak geldi ama korktuğu için onun bölümüne bakamadı ve tam o anda kapının girişinde annesi belirdi.

Eymen soramayan korkan gözlerle bakarak "Anne, karım nerede?" dedi çatallaşan sesiyle. Ardından alacağı cevapla, acı acı yakındı.

Nebahat Hanım üzgünce "Gitmedi korkma... Ecem'le birlikteydi!" dedi sonra da arkasını dönüp üzgünce merdivenleri çıkmaya başladı.

Eymen bir an sıkıca gözlerini kapatarak derince soludu. Nefes alamamıştı gittiğini sanarak. Ölecek gibi olmuştu. Yüzünde belirsiz buz gibi bir ifadeyle, hızla karşı kapıya yöneldi. Kısacık bir an tıklatıp "Müsait misin abicim?" diye nazikçe sordu. İçerden onay gelince kapıyı açtı. Ecem bakışlarını abisine çevirmişti. Eymen kısacık bir an af dileyen bir bakış attıktan sonra, ona sırtı dönük yatan kırgın karısına küs gözlerini çevirerek derince soludu.

"Peri! Odaya gelmeyecek misin? Geç oldu!" Kırgın sesinde her

ne kadar sertlik olsa da soruş şekli saygılı ve nazikti. Duruşu onca acıya rağmen sempatikti.

Peri sesini çıkarmadı. Kıpırdamadı hatta o yokmuş gibi sağır davrandı.

"Konuşmayacak kadar köprüleri yaktın yani. Aferin!" dedi bezgin bir hâlde Eymen. Dişlerini sıktı. Sakin olmaya çalıştı yine de. "Peri... Bunu yapma! Yalanlar yüzünden, araya ket vurup duvarlar örme." Peri inatla seslenmedi. Eymen öfkeyle kapının tokmağını tuttu. Parmaklarının eklemleri beyazladıkça kapının tokmağından ses geliyordu. "Gerçeği öğrenince çok geç olmaz umarım Peri... Bize bunu yaptığın zaman, inşallah geç olmaz." Ve kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı.

Kapının gümbürtüsüyle titreyerek sıçrayan Peri, yaş dolu gözlerini sıkıca kapadı. Hıçkırıkları dudaklarından firar ederken solukları kesik kesik ve tutuktu. Ecem yatakta aşağıya kayıp yengesine sarılırken Peri o ana kadar sıktığı bedenini koyuverdi ve çaresizlik içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kendin gibi olmadığından sebep,
hiçbir yere ait olamazsın...

Günlerdir tek kelime konuşmamıştı Peri onunla. Ne sofrada ona bakıyor ne de gece yatağına geliyordu. Bahar bakışlarını gözlerinde görmeyi, dudağında gülücüklerinin can bulmasını özlemişti. Aslında sadece bu değildi ki her şey gözüne batar olmuştu. Pişmanlık kanını kaynattıkça öfkesi azgın denizlere eş tutmuştu. "Kendin gibi olmadığından sebep, hiçbir yere ait olamazsın..." derlerdi. Onsuz kendisi olamıyordu Eymen. Öylesine hasretti ki tuzlu dilini duymaya. Etrafında ruh gibi dolanıyordu. Çok istemesine karşın, dokunamıyor, konuşamıyor hatta bazen aynı ortamda dahi bulunamıyordu. Kalın duvarlar örmüştü yine önlerine ve yıkılmasına asla izin vermiyordu. Durgunlaşmış, suskunlaşmış, küsmüş ve kabuğuna kınılmaz dikenlerden çitler çekmişti.

Birkaç defa yaklaşmaya kalkmıştı Eymen, yüreği yanmıştı. Peri'nin ani çıkışlarıyla öfkeli sert bakışları ve yaralı bir hayvan gibi vahşi halleriyle hırçınlaşınca iyice ondan uzaklaşmasından korktuğu için, geri adım atarak araya çizdiği mesafeyi aşmamaya gayret göstermişti. Lanet kadını bulamıyordu ki bu işi açığa çıkarsın. Onca uğraşlarına rağmen hâlâ onların birlikte olduğunu söyleyen haber bültenleri vardı gündemde. Ne yaparsa yapsın hepsine hükmü geçmeyince özgür basın bunu kendi lehine kullanıyor ve Peri her haber sonrasında ya da dedikodu duyumunda, ondan biraz daha uzaklaşıyordu. Kırılıyor, inciniyor ve küsüyordu. Gülümser yurtdışına çık-

muştu. En son Amerika'da göründüğünün haberi geldi, dün baktıklarında ise Çin'deydi...

Ona ulaşamadıkça öfkesi katlanıyor, Peri ondan soğudukça hiddeti içinde çoğalıyordu genç adamın. Ne hastalıklı kadındı. İntikamı muazzam olmuştu! Ve onun bu yüzünü erken göremediği için, kahrolarak kendine kızıyordu Eymen. Kaç hafta olmuştu! Aklına doluşan sorularla, koltukta yayılarak iyice kaykıldı. Ağrıyan başını dirseğine dayayarak boş bakışlarını karısının üzgün ve süzgün yüzüne çevirdi. Ecem'le test çözüyorlardı. Ecem ne dediyse artık, günler sonra onu kısacık bir an dahi olsa güldürmüştü. O kadar dalmıştı ki Eymen karısını izlemeye, o tebessüm ettiğinde kendi dudaklarının da hafif, buruk bir mutlulukla büküldüğünü fark edemiyordu. Öylesine bir özlemle bakıyordu ki hasret gözleri, şu anda ona çevrilmiş iki çift gözün iç çekerek hüzünle onu izlediğini fark etmiyordu. Tıpkı onun karısına baktığı gibi, üzgünce yüzüne bakıyordu ikili. Nebahat Hanım aslında ikisinin de kulaklarını şiddetle çekmek, akıllarını başlarına devşirene kadar azarlamak ve öğütlemek istiyor ama bunu onların halletmesinin gerektiğinin bilincinde olarak tüm bu isteklerini geri tepip ses çıkaramıyordu. Onlar olgun, aynı zamanda sorumluluk sahibiydiler ama bu durumda hayli can sıkıcıydı. Kaç gündür gelinin varlığıyla, yokluğu belli değildi. Oğlu desen, konuşmadan sürekli dertli dertli onu izliyordu ve bunu, aklınca onlardan sakladığını sanıyordu.

Peri saçlarını geriye atarak Ecem'e bir şey söyledi. Dalgın bakışlarını karşıya çevirdiğinde, kocasının hasret kokan güzel gözlerine takılınca gözleri, yutkundu. Kaşlarının altından ona sert sert bakıyordu. Yüzü ifadesiz, gözleri tuhaf bir çıkmazla kızgınca koyulmuştu. Bakışlarını kaçırmak istedi... Yapamadı. Ona olan özlemi her gün çığ gibi büyürken bu o kadar zordu ki. Her bakışmalarında, direnci biraz daha kırılıyordu. O anda Şura Hanım yanlarına gelerek "Yemek hazır efendim, servise başlayalım mı?" diye sordu ve bu bakışma ritüeli de böylece son buldu. Nebahat Hanım yerinden kalktı.

"Yok canım, biz yaparız. Sen de çocuklarının başına git, birlikte yiyin yemeğinizi."

Orta yaşlı kadın gülümseyerek yanlarından ayrılırken Peri ki-

tabını kapayıp yerinden kalktı. "Ben ellerimi yıkayıp geliyorum." Hızla lavaboya yönelip işlerini hallederek çıktı. Salonun kapısına yöneldiğinde, Eymen çıkıyordu. Sağa geçti, kocası da oraya geçti, sola geçti, o da oraya geçince bakışlarını kaldırıp kocasının yüzüne kızgınca baktı. İşte o vakit bunu bilinçli olarak yaptığını fark etti, kenara geçip onun çıkmasını kızgınca bekledi.

Eymen kapıdan çıkarken huysuzca homurtusunu işitti.

"İnatçı!"

Herkes yemeğe başladığında, Eymen de yerine geçmişti. Peri, Fikay Bey'in tabağını alıp yemeğe uzandı. Porselen tencerenin kapağının açılmasıyla, yemek kokusuna karışmış ağır buharın yukarıya yükselmesi bir oldu. Tenine vuran yemek buharıyla istem dışı yüzünü ekşiterek burnunu kırıştırdı. Midesinde derin bir burulma oldu. Yine de aldırmadı. Zaten arta arta oluyordu son zamanlarda... *Strestendir* deyip içinden. Yemeği karıştırıp tabağa koyduğunda, sanki leş kokmuş gibi buharı genzine dağıldı ve kamına aldığı kasılmayla, parmaklarının arasındaki tabak kayarak masaya düştü. Herkes genç kıza şaşkınca bakarken o elini ağzına kapayarak yerinden fırlayıp kapıya yöneldi. Nebahat Hanım ve Eymen aynı anda yerinden kalkarak endişeyle peşinden koştular ama Peri çoktan lavaboya girmiş, kapıyı da çarparak kapamıştı. Kapının girişine geldiğinde ikili, içeriden acı acı öğürme sesleri geliyordu. İyiden iyiye panikleyen Eymen endişeyle kapıyı vurdu.

"Peri, iyi misin? Aç kapıyı!"

Ne zamandır gelinini göz hapsine alan Nebahat Hanım anladığı gerçekle üzüleceğine, sadist bir sevinçle elini dudaklarına kapatıp, mutlu mutlu kıkırdıyordu. Eymen kapıyı tıklatırken annesinin bu sinir bozan halini es geçti. Kapıyı yine tıklattı ama kadının mutlulukla iç çekmeye devam etmesi Eymen'i çileden çıkarmaya yetti. Annesinin dengesizliğine daha fazla dayanamayınca sert bakışlarını kızgınca çevirerek azarladı. Peri'nin bu hâlde olmasına rağmen, onun gülmesi sinirlerini bozmuştu. Annesini bilmese kızın hastalanmasına seviniyor diyecekti.

Az sonra kapıyı sertçe vurmalarına rağmen açmayan Peri, kapıyı açtığında, Eymen endişeyle hemen karısına yaklaştı.

Ama ona uzanan elleriyle ürken karısı bir adım gerileyince durakladı. Elleri yanında yumruk olurken şu anda bile gardını indirmemesine kızacak vakit bulamamış, kendini, onun sağlığının endişesiyle kaybetmişti. Yüzünü korkuyla süzerek "İyi misin?" diye sordu mesafesini koruyarak.

Peri, kocasının yakınlığından rahatsız olarak Eymen'in yanından bir adım geriye gitti.

Buna kızan Eymen, "Ya sabır!" der gibi iç geçirdi. Çok istemesine rağmen dokunmuyordu bile...

Nebahat Hanım gelinine sevgiyle yaklaştı. Zeki gözleri hâlâ sevinçle parlarken kızın nemli yanaklarını avucunun içine alarak kurulad. Gözlerinin içine neşeyle bakarak "İyi misin annem?" diye şefkatle sordu.

Peri ıslak elini şakaklarına gezdirdi. "İyiyim anne, sadece midem..." Elini midesine koyarak sanki tekrar çıkaracakmış gibi bir tepki verdi. Hâlâ biraz bulanma vardı. Sanki beli ortadan ikiye ayrılmış gibi, ağrıyordu.

Nebahat Hanım hinlikle "Sabah iyiydin sanki. Ne oldu ki?" diye bilmiş bilmiş sorduğunda, Peri kabahatli bakışlarını utanarak kaçırdı. Sabah iyi falan değildi ki aynı böyleydi. Çekinerek dudağının kenarını dişledi. "Şey... Belki yemek dokunmuştur." dedi tedirgin bir sesle yalan söyleyerek.

"Yemeden mi?" dedi yaşlı kadın nazlı sesini yayarak muzırlıkla. İması bol bir iç geçirdi. "Kokusu dokunmasın sakın!"

Eymen'in zeki gözleri karısının yüzündeki karmaşık ifade geçitlerini izliyordu ve bu suçlu duruşuyla, kirpiklerini kuşkuyla kısmıştı. Nebahat Hanım üsteleyerek şeytanice bir tutumla, "Tek sebebin bu olduğuna emin misin annem? Sanki başka bir şey var! Dün akşam da yemek yemedin... Sonra Ecem sabahleyin sana süt ısıtıyordu. Gece, midenin kötü olduğunu, uyumadığını söyledi. Dün de kötüymüş, önceki gün de. Bu kadar çok kötü olması sanki başka bir şeyin habercisi..." dediğinde açık ması artık barizdi. Hele o hince parlayan kurnaz gözleri...

Peri daha fazla nasıl saklayacaktı ki zaten. O da hissediyordu işte, vardı bir şeyler! Çekingen bakışlarını kayınvalidesine çevirdi-

ğında, utana sıkıla kıvrandı. Yanakları ateşten top olmuş, yeşil gözleri yaşarmıştı. Nebahat Hanım heyecanla "Peri!" diye fısıldadı. Eymen nefes alamıyormuş gibi yutkundu. Peri hırkasının düğmesiyle oynayarak "Şey... Yani..." dediğinde utancından kıvranarak ter layamadığı kelimeleri bir türlü dudaklarından türetemedi. Yanakları yanıyor, dişlediği dudakları acıyordu. Yanında Eymen'in olmasından dolayı çekinmiyor, açıkça konuşamıyordu da üstelik. Sonunda kayınvalidesinin ondan bir açıklama bekler gibi kaşlarını soru işaretiyle kaldırdığını görünce titrek bir nefes aldı içine.

"Sa..." Boğazını temizledi. "Sadece şüphelerim var!" Sonunda gerçeği itiraf etmişti işte... Sadece şüphe mi? Artık kesindi ama neyse!

Nebahat Hanım birden gelinini sevgiyle kollarına alıp "Annem" dedi müthiş bir sevinçle. "Nasıl mutlu oldum bilemezsin... Demek şimdi bebek geliyor, öyle mi?"

Peri içine tesir eden umutla ve utangaçlıkla yutkunarak çekingen bakışlarını kayınvalidesinin omuzunun üzerinden Eymen'e çevirdi. Taze yaraları kanıyor, yarım kalan sayfaları ayrılıkla yazılmaya devam ediyordu. Duruşu sarsıcı, nefesleri ürkekti. Eymen sanki kafasına tekme yemiş gibi şaşkınca kül olmuş yüzüne, bahtından kara saçlarına bakıyordu. Sanki olduğu yerde taş kesilmiş, kıpırdayamıyordu. Biliyordu ve ona söylememişti. Saklamıştı böyle müthiş bir gerçeği. Geriye çekilen Nebahat Hanım onların bakıştığını görünce "Ben içeriye geçiyorum, sizi yalnız bırakayım." dedi kollarından gelinini salarak. Anlayışlı bir tutumla boğazını temizledi. Derince iç çekerek yanlarından ayrıldı.

Eymen'in dudaklarında, adını koyamadığı garip bir tutum vardı. Bedeninde gerginlik. Ne konuşacağını ya da ne düşüneceğini kestiremiyordu. O kadar şaşkındı ki! Bir o kadar da kırgın... İçinde coşkuyla atan kalbi bedenine sığmıyor, mantığının söylediği gerçekleri kabullenmediğinden dili kasılıyordu. Oysa karısını kollarına alıp melek yüzünü binlerce öpücüğe boğmak isterken bu haberle, o ellerini yumruk yaparak sükûnetini korumaya şartlıyordu kendini. Karısı hamileydi ve bunu bildiği hâlde, ona söylemiyordu. Bu kadar mı nefret ediyordu ondan? Onların bir parçasını söylemeye değer görmeyecek kadar mı bitmişti içindeki sevgisi? Kırgınlıkları içinden yüzüne taşan Eymen'in gözleri koyuldu yine. Düşündükçe öfkesi katlandı. Yüreği buruldu ya duyguları incindi...

"Ne... Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu. Kalın sesi geriden ve kabaca çıkıyordu.

Peri dişleyerek zedelediği dudaklarını araladığında, titrek bir nefes saldı dışarı. Günler sonra ilk defa konuşuyordu onunla ve bu çok zordu. "Dün... Dün gece..." diyebildi sadece.

Eymen anlayışla baktı yüzüne bu sefer. Yanında salınan elleri yumruk oldu ona atılma arzusunu bastırmak için. Aslında şimdi tek istediği şey, onu kollarına almak ve sıkıca sarılıp teselli ederken bu eşsiz anı tamamlamaktı. Saçlarına takamadığı öpücükleri dudaklarında dondu, ciğerine çekemediği kokusu ortada asılı kaldı. Ona tüm çıplaklığıyla sarılmak istedi. Fakat onun inadı ve aralarına her geçen gün daha kalın bir gerçekle çektiği zalim duvarlarıyla, bu pek mümkün olmuyordu.

"İyi misin gerçekten? İstersen, doktora gidebiliriz ya da..." dedi derin bir iç geçirerek. "Ne istiyorsan söyle yaparım."

Kollarına alıp sarılmasını istiyordu Peri ve bu aciz istediği için çaresiz yaralı yanına kızıyordu. Kor olmuş gözleri sulanırken kocasına baktı. Bu öyle bir bakıştı ki günler sonra hafifçe parlamış kandiller yanmıştı yeşil bakışlarının karanlığında. Bir ömür içmek istedi adam bu kırgın bakışların içindeki hüznü ve yerine neşeler ekmek istedi bahar bakışlarına... Sonra konuşmadan salonun kapısına yöneldi kız. Eymen sabırla dişlerini birbirine bastırıp gözlerini sıkıca kapadı. En güzel haberlerden birisini alıyordu ve bunun buruk mutluluğunu bile tam anlamıyla yaşayamıyordu.

Peri içeriye girdiğinde, Ecem kıs kıs gülüyordu.

"Sana söylemiştim, saklayamazsın..."

Eray Bey keyifli bir duruşla yerinden kalktığında, göğsü gururla kabarmıştı. Yaşlı adamın sanki ömrüne on yıl eklenmişti. Ve ondan beklenmeyen bir şey yaptı. Şefkatle kollarını açtı. "Gel bakayım buraya sen... Baban da kucaklasın sizi..."

Peri utana sıkıla babasının yanına gittiğinde, yaşlı adam gelinine coşkuyla sarıldı. Şefkatle alnından öptü. "Çok mutlu ettin bizi

yavrum. Allah da sizi mutlu etsin. Rabbim tamamına erdirsin... Dile benden ne dilersen! Söyle, istediğini ayaklarının altına sereyim."

Peri gül yüzünde açan buruk baharla, mutluluktan dolu dolu ışıyan yetim gözleriyle, "Sağlığını istiyorum baba, bundan daha büyük dileğim yok. Yanında olun yeter." dedi içten ve gerçekçi haliyle. Evet, tek istediği yanında olmalarıydı. Eray Bey bir kere daha hayran kaldı bu kıymetli yavrucağa ve daha büyük bir saygıyla sarıldı gelinine. "Benim yüzü güzel, gönlü güzel gelinim... Rabbim ne iyi etmiş de seni benim öküz oğluma vermiş."

Eymen dumanlı gözlerle babasına baktığında, garip bir hoşnutlukla gülümsüyordu. Huzur, günler sonra göğsünün ortasına ilk acı darbesiyle kuruluyordu. Bu, buruk bir huzur, yarım kalmış bir sevinç olsa bile, içini ısıtmaya yetiyordu. Eray Bey oğluna sarılıp tebrik ederken bile, Eymen hasretle karısına bakıyordu. Peri'ye herkes sarılmış, bir o dokunamamıştı. Kahroldu, tükendi içinde umutlar... Ama elden ne gelirdi ki, karısı ona dünyanın en güzel müjdesini veriyordu. Yani annesi vermişti kısmen ama ona dokunamıyordu. Yüzü ifadesiz hâline büründü, yüreği kırgınca atmaya başladı.

Herkes televizyonun karşısına geçip çaylarını yudumlarken Peri ortalıklarda yoktu. Bu haberin herkes tarafından bilinmesi onu biraz daha mahzunlaştırmış ve ürkekleştirmişti. Şura Hanım kendi evine çekildiği için mutfağı toparlama işine gönüllü olarak o geçmişti. Sonra yanına Ecem de gidince Eymen durgunca koltuğa oturup ondan uzak durmaya çalıştı.

"Korkuyor musun?" dedi Ecem yengesine bakarak.

Peri gülümsedi. Elini karnına koydu garip bir sahiplenmeyle. Hâlâ düzdü ama orada var olduğunu biliyordu. "Henüz hiçbir şey hissetmiyorum ki, sevinç ya da korku. Tuhafım... Karmaşık."

Dirseklerini masaya yaslayan Ecem, yüzünü elleri arasına alıp heyecanla. Koyu gözleri keyifliydi. "Nasıl bir his içinde bir can taşıdığını düşünmek?"

"Bilmem. Aklıma gelince böyle nefes alamayacak gibi sevinçli hissediyorum kendimi. Sanki attığım her hareket ona zarar verecek gibi tedirgin oluyorum. Ürkekleşiyorum. Her ani hareketim sonrasında vicdanımla boğuşuyorum. Sonra kendime kızıyorum. Karmaşığım anlayacağın..." *Sevinmek istiyorum ama sonra korkuyorum. Çünkü ben ne zaman mutlu olsam, ağlıyorum...*

Ecem dudağını dişleyerek "Peri!" dedi yine bir şey isteyeceğini belli ederek. "Dün gece camın önünde seni izledim. Camdan dışarı bakarak bir şarkı mırıldanıyordun. Bana da söyler misin?"

Peri, bakışlarını hevesle ondan cevap bekleyen görümcesine çevirdi. Gece uyuyamayınca camın önüne oturmuş ve annesinin sürekli söylediği türküyü mırıldanmıştı ama Ecem'in bunu duyduğunu düşünememişti. İçi ne zaman acısa ya da yalnız kalsa ya Gönül şarkısını, ya da bu türküyü söylerdi Peri... O zaman sahipsiz yanı acırdı ama acı da yaş olur gözlerinden taşarak onu rahatlatırdı.

"İstemezsen söyleme tabii ama... İlk kez duydum ve sesin harikaydı. İçime işledi sözlerin anlamı..."

"Ne yapıyorsunuz burada, gelsenize içeri..." dedi kapıda görünen Nebahat Hanım elindeki çay tepsisiyle. İki genç kız da yaşlı kadına baktı.

"Anne!" dedi Ecem heyecanla. "Biliyor musun Peri çok güzel şarkı söylüyor."

Peri homurdanırken Nebahat Hanım onu şaşırtarak "Biliyorum." dediğinde Peri ve Ecem aynı anda şok olarak baktılar yaşlı kadına. Peri şaşkınlıkla, Ecem hüsranla yüz şeklini toparladı. "Yani, bunu bir ben bilmiyorum öyle mi? Uf!" dedi yüzünü şişirerek elleri arasına sıkıştıran Ecem.

Nebahat Hanım şaşkın gelinine baktı. "İş yaparken mırıldanıyorsun hep..." dedi açıklama yapma gereği duyarak. Peri gülümsedi.

"Dün çok güzel bir şarkı söyledi ama ikna edemiyorum ki söylesin!"

Nebahat Hanım kızların yanına oturdu. "Ben istersem söyler... Kırmaz beni kızım..." Kaşlarını kaldırdı. "Söylersin değil mi Peri!" Biraz şartlı bir istek olmuştu ama bunu isteyen Nebahat Hanım olunca akan sular dururdu.

"Acıklı bir şarkı... Söylemesem daha iyi..."

"Annesi söylermiş hep anne..." diye araya girdi Ecem üzgünce.

"Öyle mi?" dedi Nebahat Hanım merakla.

"Düğünlerde anneme kına yakılırken türkü söyletirlerdi. Çok

güzel sesi vardı. Benim o kadar güzel değil ama evde söylemeyi se... yorum."

"Sakıncası yoksa... Annenin türküsünü söyler misin?" diye so... du Nebahat Hanım kibarca.

Peri kısacık bir an mahcupça baktı. Sonra gülümseyerek bülbül sesiyle mutfağı inletti. Öyle içten, öyle dertliydi ki türkü, onun her kelimesiyle mutfak gibi yürekler de inledi ve sesi name name eşliğinde mistik bir ezgiyle duyguları fethetti.

Kaldım[4] anam gurbet elde
Hasret sabrımı deniyor
Yüzünü göreyim gel de
Eller beni göndermiyor

Nerde bir yolcuyu görsem
Aklıma silam geliyor
Ben ne zaman bir of çeksem
Hatırıma anam geliyor

Kızım diyor gözüm diyor
Ağlama sus kuzum diyor
Benden garip dertli anam
Senden ayrı olmaz yaram

Ne sarılan ne seven var
Eller sen değil ki anam
Ne arayan ne soran var
Çaresizim halim yaman

Türkü bittiğinde Peri düş kırıklığına uğramış, hıçkırarak ağlıyordu tıpkı kayınvalidesi ve görümcesi gibi. Nebahat Hanım gelini kollarına alıp hıçkırarak ağlarken mutfak kapısındaki Eray Bey gözleri nemli onlara bakıyor, Eymen nefes alamıyordu. İlk defa onun

(4): "Zara. Kızım diyor şarkısı."

hasretini bu kadar derin hissetmişti içinde bu aile ve Eymen ilk defa kardeşinin yetimliğini saramadığı için acizleşmiş ve öksüzlüğüyle yüreği kan ağlamıştı. Kendisini ne kadar yalnız hissediyor olmalıydı ki türkü dilden yüreğe bu kadar zulümle dokunuyordu.

Bu duygu girdabının ardından ev sessizleşti. Gece olduğunda, herkes tek tek odasına çekildi. Ama hâlâ herkesin kulağında Peri'nin iç kıyan sesi ve türkünün yürek burkan sözleri miras kalmıştı.

Salonda tek başına ders çalışan Peri, yarınki sınavına hazırlanma işini bitirdiğinde, Ecem'in odasının yolunu tuttu. Her zamanki gibi kapıyı açıp içeri girdiğinde, eli kapının kolunda donakaldı. Nebahat Hanım kızının koynuna girmiş, sımsıkı sarılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Pek yatmazdı aslında Ecem'le ama bugün yatacağı tutmuştu.

Göz göze geldiklerinde görümcesiyle, Ecem narin omuzlarını sarsarak "Uyuyakaldı!" dedi gözlerini suçlu suçlu kaçırırken.

Peri şimdi *kalk anne, orası benim yerim,* diyemeyeceğine göre bocaladı. İyi de Peri nerede yatacaktı? Ecem'e gülümseyerek, çaresizce odadan ayrıldı. Yüzü düşmüş, içi daralmıştı. Misafir odalarında yatamazdı! Nebahat anne oraları daha sabahleyin Şura Hanım'a, apar topar ilaçlatmıştı. Odasına gidemezdi, Eymen oradaydı! Çalışma odasındaki kanepe silindiği için, nemliydi. İç geçirerek usulca aşağı kata inip garipçe salona geçti. Lâmbayı yakmadı. Bahçeye açılan cam kapıya yaklaştı. Tülü, kenara çekip koltuğun yönünü bahçeye çevirip içine kuruldu. Ayaklarını altına aldığında, dirseğini koltuğun yanına yaslayıp başını eline dayadı. Diğer eli düz göbeğini okşuyordu.

"Zaman ne kadar acımasız... Bir zaman önce sen diye yakarıyordum, şimdi korkuyorum bebeğim! Benim gibi olmandan, yarım kalmandan çok korkuyorum. Garip değil mi? Daha varlığını bileli ne oldu ama hissediyorum. Bacaklarım titrerken güç olacaksın, yüreğim daralınca ferah bir nefes, sen var olduğun sürece ben kuvvetli olacağım. Annem gibi yaramı saracak, babam gibi evlat seveceğim..." derken derin derin iç çekiyordu.

Dışarıya kar öyle güzel, lapa lapa bir huzurla yağıyordu ki... Şimdi dışarıya çıkıp onlara dokunası, çocuk gibi oynayası geliyordu.

Bir saate yakın orada öyle, çaresizce karları izledi. Sonra göz kapakları daha fazla dayanamayıp bu rehavete, hantalca kapandı.

Eymen, karısının sesi kulağında, yüzü vicdanında yankılandığı için baş ağrısıyla yattığı uykusundan omzuna hafif bir dokunuşla uyandırıldı. Başını huysuzca yastığında kıpırdattı. Birden uzanıp gece lâmbasını yaktı. Uyku mahmurı gözlerini annesine odaklayarak baktığında, gözleri ışığa hassasiyet duyarak kısıkça açılmıştı. Sonra düşündüğü gerçekle birden yerinden dehşetle doğrularak "Peri... Peri'ye bir şey mi oldu?" diye endişeyle sordu.

Nebahat Hanım oğlunun omzuna teskin ederek dokundu. "Yok annem, endişelenme... Kötü bir şey değil ama yanına gitmezsen, bedeni kasılıp kalacak." diye düz bir sesle söylendi.

Eymen gözünü ovaladı. "Anne ne diyorsun, bir şey anlamıyorum?" dediğinde hayıflanarak, Nebahat Hanım hin fikriyle yaptığı kurnaz plânı, tabii ki oğluna anlatmadı.

"Koltuğun başında, uyuyakalmış. Orada yatmasın yavrucak, iki büklüm olacak. Bak şimdi bir de hamile, yazık... Hadi oğlum, karını üşütmeden yatağına getir!"

Annesine minnetle bakan Eymen, hiç konuşmadan sessizce yerinden kalkıp odadan çıktığında, Nebahat Hanım aşağıya inmedi. Eymen salona girdiğinde, bahçenin ışığı salona vuruyordu ve bu loş ortamı hayli aydınlatıyordu. Işığı yakmadı. Kısacık bir an ona baktı. Çaresiz ve iç kıyan bir yalnızlıkla orada tek başınaydı. Yüreği kıyılarak koltuğa yaklaştığında, Peri'nin başı yana düşmüştü. Kaşağa misali narin olan beyaz boynu bükülmüştü. İçi gitti Eymen'in, kim bilir nasıl ağrımıştır? Usulca sokuldu karısına. Onu korkutmadan, uykusunu ürkütmeden kucağına aldı. Peri uyku sersemi kollarını kocasının boynuna dolayarak homurdandı. Başını kocasının omuzuna yasladığında, zihnine bir bant gibi sardığı tuhaf yasaları tekrar ediyordu. Sürekli uzun sayıları, yabancı lisanda maddeleri mırıldanıyordu. Kendisini öyle kaptırmıştı ki derse, uykusunda bile sınav sorularını mırıldanıyordu. Buna gülümseyen Eymen yavaşça merdivenleri çıktı. Ecem'in odasına götürmesi gerekiyordu, fakat içinden hiç oraya götürmek gelmiyordu. Odasına götürse uyandığında nefretiyle canını yakardı, götürmese artık onsuzluğa dayanamıyordu. Eymen

bu düşüncelerle bocalarken merdivenin başında, Nebahat Hanım, Ecem'in odasından çıktı ve kapıyı sıkıca çekerken oğluna baktı.

"Oğlum, kızı götürsene odasına... Ne duruyorsun?" dedi kaşlarını çatarak kısık sesiyle. Eymen bocalayınca kızgınca başını salladı. Ona destek vererek Nebahat Hanım, eliyle gitmesini emretti. "Sen onu odasına götür, alışsın. Olmaz öyle ayrı gayrı... Bak yakında bebek de geliyor."

Bebek deyince yine, içi bir hoş olmuştu Eymen'in ama belli etmedi yaşlı kadına.

Annesine minnetle baktı. Ne yaptığını bilmiyordu ama yaptığı her neyse, işe yaramış, karısının inadını az da olsa sekteye uğratmıştı.

"Sultanımsın, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, hadi iyi geceler." dedi yorgun kadın. Oğlu içeri girince onların kapısını çekerek kendi odasına gitmek için merdivene yöneldi.

Eymen karısını yatağa yaklaştırıp narin bedenini üzerine usulca bıraktı. Peri ellerini yanağının altına alarak ve hâlâ mırıldanarak bacaklarını karnına çekti. Eymen önce üzerine baktı değiştirmek için ama sonra vazgeçti. Uyanırsa gitmek isteyebilirdi. Lâmbayı kapatıp yatağa yanaştı. Karısının arkasına yattı.

Hasretle gözlerini üzerinde usulca gezdirdi. Narin omuzları hafifçe kalkıp iniyordu. Üzerini örttü ve içinden gelen bir dürtüyle beline uzandı. Peri sanki bu rahatlığı özlemiş gibi, kendini kocasına çekerek sırtını göğsüne, kalçalarını kasıklarına yasladı. Eymen derince bir nefes çekti içine ama veremedi. Kalçalarını kasıklarına yasladığında, kalın bir fısıltı gibi inledi. Gözlerini sımsıkı kapadı. Peri'nin masumca ve uyku sersemi yaptığı eylemler, adamı hayli zorluyordu. Ancak umursamadı. Kollarını sıklaştırıp yüzünü özlediği saçlarına gömdü. Kokusunu derince içine çekti. Günler sonra ilk defa gözlerini düşünerek değil, rahatlayarak kapatıyordu. Onun kollarında olması büyük bir mucizeydi lâkin eziyetli bir mucize. Ona açlığı, tutkusu ve özlemi öyle fazlaydı ki sanki bedeni değil, ruhu açlık içinde kıvranıyordu.

Peri'ye göğsünün üzerindeki ağırlık ve sırtındaki tanıdık rahatlık öylesini iyi gelmişti ki, usulca biraz daha sokuldu sıcaklığın kay-

nağına. Kalçalarındaki sertliği hissedene kadar da ayıkmadı uyanış benliği. İşte o vakit, kızgın mille dürtülmüşçesine uyanan genç kız gözlerini irice açtı birden. Uyku mahmuru bakışlarını içeride dolaştırdı dehşetle ve aşina olduğu görüntüyle çaresizce inledi. Lanet olsun, buraya nasıl gelmişti ki? Göğsündeki iri el kıpırdanıp daha sıkı kavradı tek göğsünü. Peri'nin karnında yine o bilindik arsız kelebekler uçuşurken ensesinde kocasının ritmik nefes vuruşlarını hissediyordu. Uyuyordu. Uyurken bile onu sahiplenerek okşuyor, kaçmasından korkar gibi sımsıkı tutuyordu. Bu da bedeninin tuhaf bir örtmeyle sarsılmasına, tüm tüylerinin havaya kalkmasını sağlıyordu. Göğsünün üzerindeki kolu kavradı ve usulca çekmeye kalktı. Daha yeni kaldırmıştı ki, elinin içindeki kol kasıldı ve ensesindeki nefes alışverişi düzensizleşti. Onu uyandırdığını biliyordu. Bunu fırsat bilerek kocasının elini arkaya iteleyip üzerindeki yorganı açarak ayaklarını yataktan sarkıttı. Onun kollarından kopmasına engel olamayan Eymen, çaresiz bakışlarını karısının sırtına çevirdi. Henüz üstüne gitmeyecekti. Ürkütmeyecek, uzaklaştırmayacaktı. Ellerini yüzüne kapayarak yatakta sırt üzeri uzandı.

"Günaydın." dedi kalınlaşmış yorgun bir sesle.

Peri hiç seslenmeden ayağa kalktı. Hesap sormadı, kollarına nasıl tünediğini açıklamasını istemedi. Ayağına Nebahat annesinin, Ecem'e ve ona aynı renkte aldığı ayıcıklı terliklerini geçirip banyoya yöneldi. İşini bitirip dışarı çıktığında, Eymen ellerini yüzüne kapamış, düşünceli bir duruşla yatağın kenarında oturuyordu. Parmaklarını saçlarına daldırıp başını yukarı kaldırdı. Düşünce denizine dalan göz bebeklerinin içi sararmıştı.

"Konuşmamız lazım."

Peri banyonun kapısını kapadı. Yüzü taş gibi ifadesizdi. "Konuşulacak bir şey yok."

Bu sözle Eymen, sükûnetini tamamen kaybetti. Hışımla yerinden kalktı. "Olduğunu biliyorsun."

Peri başını yana çevirip bakışlarını cama odakladı. Kocasına özellikle görüş alanından çıkardığını belirtti. Onu yok saymaya çalışan karısına yaklaştığında Peri olduğu yerde hafifçe titredi ve bunu Eymen fark edince "Korkuyor musun yoksa tiksindiğin için mi bu

tepki?" diye içinde çoğalmaya başlayan azgın bir öfkeyle tısladı. Yüreği bir mengeneye kısılmış gibi sıkışmıştı karısının ondan ürkmesi ya da tiksinmesi fikriyle. Bunu hak etmemişti! Hangisi daha kötü olabilirdi ki? İkisi de birbirinden beterdi. Peri konuşmadıkça genç adam, çıldırma raddesine geliyordu.

"Peri... Sabrım tükeniyor. Konuşacak mısın?"

Peri zehir saçan gözleriyle kocasına baktı. "Ne söylememi bekliyorsun?" Sonunda kendine yöneltilen soruları yanıtlamaya teşrif edip buz gibi solumuştu.

"Konuşmanı bekliyorum kahrolası, haftalardır sadece konuşmanı bekliyorum."

Eymen'in yüzünün öfkeden kararduğını görebiliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu, onu böyle öfkesi burnunda görünce kalbi sıkışıyordu. Aldırmadı. İnatla, "O zaman bekleme, konuşulacak bir şey yok!" diye kestirip attı.

Peri kapıya yöneldi. Eymen apansız yerinden hareketlenerek karısını banyo kapısıyla kendi arasına hapsetti. Ellerini hemen başının iki yanına dayayarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Bedeniyle sıcak, davetkâr ve yumuşak bedenini ezerek hareket etmesine engel oldu. İkisi de o kadar öfkenin içinde bile apansız kasıldı ve bedenlerine müthiş bir heyecan dağıldı. Nefesleri sıklaştı. Eymen bir elini kapıdan çekip karısının yanağını okşayarak çenesini nazikçe kavradı.

"Eğer onu isteseydim, şimdi burada olmazdım değil mi? Perim... Güzel karım benim. Bana inandığını biliyorum. Bunu sırf kırıldığın için, incindiğin için inadından yapıyorsun. Kendini bana yasaklayınca için huzur buluyorsa yap ama bulamadığına eminim. Çünkü ben sensiz nefes bile alamıyorum. Bu oda, sen yokken çivili işkence odası gibi. Sen gülmeyince, yanımda olmayınca günler bile anlamsız. Şimdi ben, son defa anlatacağım ve bir daha inansan da inanmasan da bu konuyu açmayacağım." Peri bakışlarını kaçırınca "Bana bak... Gözlerime bak. Gözler yalan söyler mi?" diye buyurarak sordu.

"Söyler!" dedi küs bir sesle. Gamlı, yaslı gönlü yine kırgın ve küskündü. "O gözler seninse hem söyler, hem kandırır." Bu ne kadar kulağa hoş gelmeyen bir tarifse bir o kadar da gerçek değildi.

"Benim inatçı kadınım." dedi Eymen onun sitemine burukça gü-

lümserken. Sesi bal gibiydi. "O gün evden çıktığında, İzmir ayağın öğrendiğini söyleyerek evine çağırdı. Eğer gitmezsem, bana dırmakla tehdit etti ki bunu zaten yaptı. Sonrası kocaman bir lık..."

Eymen anlattıkça Peri sanki masal dinliyormuş gibi mazca bir duruş sergiliyor, yüzünde alaylı bir hal beliriyordu. sına karşı her ne kadar oynasa da kalbi doğru söylüyor, iyi fısıldıyordu. Öteki taraftan şeytan dürtüyordu, dinleme, oynuyor, diye.

"Ne olur beni kendinden mahrum etme. Sen benim diğer sun, sen olmayınca eksik oluyorum. Sen yoksan, sağırım, dilsizim, duygusuz, huysuz ve mendeburum." Dudaklarını alnına değdirdi. "Sen benimsin Perim, senden nasıl ayrı beklersin?"

Peri, kocasını koluyla iteleyerek yolundan çekti. Cesur gibi ama aslında koftan daha beterdi. Sadece dirayetliydi. Peri acılara şaktı. Eymen bilemezdi. İçi kan ağlarken hissiz gibi davranmaları kaplumbağa gibi saklanmalara alışıktı Peri. Kırılır, yaralarını kendisi tek başına sarardı. Öyle büyümüştü. Kalkanlarıyla, konak lı duvarlarıyla, bariyerleriyle, kalın duvardan camlarıyla... Sinirden midesine kramplar giriyordu. Yüzü mermer gibi sert ve küçük dilini yutmuş gibi sessizdi ama bedeni ona isyan ederek her adımında biraz daha bükülüyordu. Ve yüzünden düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Benimsin! Hâlâ benim..." dedi Eymen gururla, usulca fısıldayarak.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Eymen!" dedi genç kadın huzursuz bir tonda.

"Söyle sevgilim." dedi adam istekle.

O esnada kirpiğine takılmış dolu bir damla kurtulup usulacık yanağına süzülürken adamın gözleri, o damlaya odaklandı. Peri sen bir biçimde elinin tersiyle yanağını kabaca kurulayıp burnunu çekti. "Sen hep *benimsin*, dedin. Ben zaten bunu biliyorum." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Sana defalarca sordum!" derken başını iki yana hafifçe sarstı. Kocası şaşkın bakarken o devam etti. "Hayır! Dilinle değil gözlerimle, yüreğimle, defalarca sordum! *Sen kimsin*, dedim...

Ve sen hep *benim* dedin. Eymen, sen zaten bana hiç *seninim*, demedin ki! Ben senin oldum, sen yine kendinin. Kazanan sen, kaybeden taraf hep ben oldum. Sen vermeden, almayı seçtin. Ben kaybettim. Kabullendim."

Narin omuzunu sarstı. "Olsun!" dedi içli bir sesle. "Ben seni, sen olmadan da sevdim. Ama bitti. Yoruldum. Artık savaşamıyorum, tükendim. Bırak kırık kalalım, yarım kalalım ama bizden kalanları tüketmeyelim."

"Seni aldatmadım... Sana asla yalan söylemedim."

"Sana inanmıyorum Eymen Sancaktar! Dudak dudağa çekilen resimler ortadayken kucak kucağa sizi görmüşken mi?"

Kocasının taş kesen kollarından sıyrıldı. Kapıya yöneliyordu ki, Eymen'in sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Perim, sen hâlâ anlamadın mı?"

Peri hafifçe yönünü kocasına döndü. Eymen ona öyle içli ve aynı anda kırgın bakıyordu ki Peri'nin yüreğinde bir deprem oldu. Duyguları yüzünden, artçı sarsıntılar gibi dışarıya fırlamasını sağlayan bir erozyon. Kocaman binalar üzerine yıkılıyormuş gibi korktu ve nefessiz kaldı.

Eymen acı bir fısıltıyla inledi. "Ben de sana sevdiğimi gözlerimle defalarca söyledim, şimdi haykırıyorum ama sen duymuyorsun. Beni suçluyorsun ya yaptığım hataya şimdi sen düşüyorsun. Beni seven kalbin sağır mı oldu, güzel gözlüm? Hani o öve öve bitiremediğin sonsuz güvenin, hani tükenmeyen inancın? Benim karım bu değildi. Bu kadar kör, inançsız ve zalim değildi. Benim Perim en zor anlarda bile düşünceli ve anlayışlıydı. Önce dinler, sonra yargılardı. Kör bir zihniyete kurban vermezdi bizi."

Peri onun sitemleriyle kasılırken dudaklarından fısıltı gibi acı bir inleme süzüldü. Bunu belli etmemek için, başını sarstı. Gözleri dolmuş, içi donuklaşmıştı. "Çok fazla yaralandım... Yaptığını nasıl affetmemi beklersin? Hadi inandım. Tutki gözlerimi kapadım. Say ki düşünmedim. Peki, kalbimi nasıl susturacağım, içimdeki kuşkuları nasıl yok sayacağım? Unutmuş gibi yapacak ve unutmadığım için ikimize de hayatı zehir edeceğim. Şüphe, ufak durur ama dokunduğu

yüreği kurutur. Kuruyorum! Azat et beni, kendim çürürken, seni de yıkmayayım..."

Eymen apansız bir katılıkla dondu ve bakışları gibi duruşu da buz kesti. Peri'nin bir anda kutupta kalmış gibi bedeni sarsıldı ve titredi. Sanki gözlerinde kış var olmuştu ve kanını, iliğini, yaşama sevincini dondurmuştu.

Katılaşan Eymen, onun boyun eğmez kaprisli tavrına hak ettiği gibi zalimce cevap verdi.

"Bundan böyle, gece burada yatacaksın. Milletin rahatını bozmaya hakkın yok. Ailemin huzurunu bozamazsın... Hem artık kendi başına değilsin, benim bebeğimi taşıyorsun. Yarın için doktordan randevu aldırdım, birlikte doktora gideceğiz. Beni duydun Peri! Artık şımarıklığı bırak... Çocukça değil, olgun bir kadın gibi davran. Ne diyorsam uyacaksın!" Sert ifadesiyle karısına katı bir tutumla sabit baktı. Emirleri kati, sözleri vurucuydu.

Peri hınçın bakışlarına ek, dişlerini hiddetiyle sıkıp bir şey demedi. Eymen bunun bir kabullenme olduğunu anlayınca "İyi, gece burada yatmazsan, bunu zorla yapacağını biliyorsun artık. Beni buna zorlama, sen de ev ahalisine rezil olma!" diyerek sert tehdidiyle kapıyı kapattığı gibi, banyoya yöneldi ve karısını korkuyla yerinde sıçratacak kadar sertçe kapısını kapattı.

ONUNCU BÖLÜM

Mutluluğa müsaaden var mı hayat?

Olayların içinde çırpınan aylar çabuk geçiyordu. Bir keşmekeşin içine sürüklenen kış bitmiş, herkesin ferahlığına güneş gibi doğan yaz hayatlarına kucak açmaya başlamıştı.

Esme'nin, Eymen'le barış imzalaması ve yine Esme'nin sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmesi... Karmaşa ve kaosa ek sunan sürpriz bir haberle çıkagelen Ecem'in ani düğünü derken... Her gün bir olay ve her hafta bir kargaşa hâlinde tamamlanmıştı aylar. Ailesi huzurlu ve barış içindeki günlerine dönebilmişti. Yani kısmen!

Derin bir iç geçiren Peri elini karnına koydu. Hafif kabartı hâlinde duran karnı, artık dışarıdan da bir hayli belirgin hâlde görünüyordu. Elinin altında kızının minnacık varlığını hissettiğinde, bu dünyanın tüm olumsuz düşünceleri benliğinden siliniyordu. Onu hissettiği günden beri evde leyla gibi dolaşmıyordu artık. Sürekli buruk bile olsa keyfi yerinde, gözleri daha başka, duruşu daha olgundu. Ona şarkılar söylüyor, hikâyeler anlatıyor ve sanki uzun yıllardır tanıdığı bir dostuymuşçasına onunla derdini paylaşıyordu. Ve Peri gündüz mutlu, gece huzursuz olarak günlerini tamamlıyordu.

Çünkü Eymen'le o günden sonra her şey daha da kötüye gitmişti. Artık aralarında neredeyse aşılmaz duvarlar, geçilmez uçurumlar vardı. Peri önlerine duvarlar örüyor, Eymen de şaşkınca yıkmaya çabalamıyordu. Yapmadığı bir şey değildi ki onu yıkan. Onu en çok, Peri'nin güvensizliği, inançsızlığı ve bir anda vazgeçmesiydi ya- ralayan. Nasıl inanmazdı ona? Oysa defalarca anlatmaya çalışmış, birden fazla kendisini açıklamıştı. Fakat ağır bir inatla anlamıyor,

dinlemeye bile tevazu göstermiyordu. Oysa bir kere dinlese, o da anlayacaktı olanların ne denli düzmece olduğunu... Ve haliyle içine çekilen Eymen de gururuna yenildi. Vazgeçti savaşmaktan zamanla, her şeyi kendi haline bıraktı.

Günler geçiyor, genç adam her geçen gün biraz daha durgunlaşıyor, katılaşan duruşuyla kendi içine çekiliyordu. İyice kaplumbağa gibi olmuştu hayatları. Sadece yaşam belirtisi verip sonra canları yanmasın, öteki yumuşak yanını görüp acıtmasın diye sert kabuklarının içine çekiliyorlardı. Aynı yatakta iki yabancı gibiydiler. Peri onunla gerek olmadıkça konuşmuyor, bedenlerinin temasından özellikle kaçınıyordu. Eymen de artık hamileliği ilerlediği için üzerine pek fazla gitmiyor, içi gitse azap çekse bile uzak durmaya kendini zorluyordu. Zaten yine işine gömülmüş, neredeyse nefes almayı unutmuş ve ilerleki iş peşinde koşup duruyordu. Aklını ancak böyle yaparsa ondan uzak tutuyordu. Yani daha çok uzak durmaya çalışıyordu.

Gülümser dünya turuna çıktığı için, nerede ve nasıl kaldığı hakkında tam bir bilgi sahibi olamıyordu. Peşine tuttuğu dedektif, en son Rusya sınırlarından aramış, teferruatlı bir biçimde bilgi vermişti. Kendi ülkesi olsa, hemen bulurdu ancak iş uluslararasına kayınca oralara kolları çok fazla yetişmiyordu. Sonuçta o da belli bir iş adamıydı, hükümet ajanı ya da mafya değildi ki!

"Bebeğin gazını çıkar dedim Ecem, okşa demedim."

Bu sesle irkilen Peri dalgın başını kaldırıp görümcesinin tuttuğu bebeğe ukdeyle baktı. Ecem beceriksizce ufacık bebeğin sırtını ovalarken bebek huzursuzca ağlayıp duruyordu. Ecem de bir şey yaptığını sanarak panikliyor "Ama abla sen çok fazla vuruyorsun, çocuğun canı yanacak. Cani anne mi oldun sen?" diye huysuzca homurdanıyordu.

Ecem burnunu yeğeninin mis gibi, cennet kokusuna gömdü. Derin bir soluk çekti içine. Esme oğluna uzanarak huysuzca kucağını aldı. Elini sırtında papatya gibi açarak elinin üzerine ritmik olarak hafiften vurmaya başladı. "Bak böyle yapınca..." demesine kalmadan, Ufuk hem ağzından, hem de aşağıdan gazını çıkardı, nasıl yapıldığını kanıtlayarak susta.

"Acemi teyze!" diye takılan Peri kıkırdamaya başladığında, hayır Ecem tatlılıkla dil çıkardı. Eray Bey kızının şirinliğine bakarak "Sen hiç büyüme, e mi kızım! Bir de anne olacaksın. Çocuğa da Cem bakar artık." diye Ecem'le dalga geçti. Ecem birden gerildi... O kalas kimdi bebeğe bakmak kimdi, hem ona bebeği kim gösterecekti bakalım? Bu düşünceler Ecem'in daha çok suratını astı. O öküz, çocuğunu ancak rüyasında görürdü!

Yaren bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Ama yırtık don gibiydi bu kız, her yerden türüyordu.

"Ben onu bildim bileli hep çocuk bu kız Eray Amca. Ne zaman büyüdü ki, şimdi olsun."

Bunu kötü niyetle söylememişti kız. Ama Peri bu kızdan pek hazzetmediğinden olsa gerek kız çay dese *zehir*, *konuş* dese *kapa çeneni* demiş gibi etki altında kalıyordu. Ona baktıkça hırçınlaşarak tuhaf bir halet-i ruhiyeye bürünüyordu. Belki de saçmalıktı yaptığı ama öyleydi. O sırada güzel yüzüyle Nebahat Hanım, elindeki taze çaylarla, yanlarına yaklaştı. Önce torunuyla oynayan kocasının yanına uğrayıp onun çayını bıraktı. Masaya yaklaşıyordu ki Peri derhal sandalyesinden kalktı.

"Anne ben getirirdim..."

Nebahat Hanım gelinine sevgiyle bakarak "Ben hallettim kızım, hadi sen otur yerine." diye tatlılıkla buyurdu.

Herkesin önüne bardaklarını koydu. Ecem'e kuşburnu çayı, Peri'ye papatya, Esme'ye rezene yapmıştı. Yaren'e ve kendisine de, tavşankanı ince belli birer bardak çay doldurmuştu. Yerine oturunca kızların hepsi birden huysuz bakışlarını onun elindeki bardağa kızgınca diktiler. "Ne?" dedi yaşlı kadın umursamazca.

Bu sorusuna ilk tepki verip huysuzlanan Ecem oldu. Dudaklarının arasından söylendiklerini duyan yaşlı kadın "Kızım sen hamilesin! Üstelik kansızsın, mızıldanma da kan olsun, iç çayını." Peri'yle Esme de *bizim ne suçumuz var*, der gibi dertlice bakınca yaşlı kadın kaşlarını gergin bir kızgınlıkla çattı. "Biriniz uykusuz, diğeriniz huzursuzsunuz... Alın işte size huzur!" Bakışlarını misafirleri Yaren'e çevirdi. Kız tatlılıkla kıkırdayıp duruyordu. Peri onun gülümsemesine bile gıcık oldu. Bir insanın sesi bile mi batardı. Yok, bu kız ona

çapak gibi batıyordu. Ama bu kızı eve sürekli davet eden yaşlı kadın bunu fark edemiyordu.

"Çayı bir bak emi Yaren," diyerek misafirine göz kırptı Nebahat Hanım.

Bu sefer de arka taraftan Eray Bey huzursuzlandı. "Benimki de yine İmamın Asarının abdest suyundan hallice olmuş hanım, benim kız babamın ne hamile de değilam ki hani?" Herkes yaşlı adamın ruhaf bir sonrasıyla, suratını asarak baktığı bardağa bakıyordu ve dudakları gelecek olan kahkahaları engellemek için sıkılmıştı.

"Senin kahabatın yok Bey" dedi Nebahat Hanım çayını yudumlarken sakince. "Acık çaya tek sebep, yanımda biraz daha uzun yaşaman. İç çayını, çok konuşma, sen bana lazımsın."

Yaşlı adamın karısına bakan hayran gözlerinden kısacık bir an ruhaf bir ışık geçişti. Esme oğlunu yanındaki pusete koyarken dedesinin çizdiği resimlere boyama yapan Pelin'in neşeli sesi herkesin dikkatini üzerine çekti. Ufak kız elindeki boyaları fırlatmış, sevinç naraları atarak yerinden fırlamıştı. Ve heyecanla, saçlarını savurarak dayısına koşuyordu.

"Dayım geldi... Dayım geldi. Mana ne aldın dayı?"

Eymen daha kapıda göründüğü an kucağına zıplayan yeğenini, çevik bir hareketle kollarına alarak "Sen de anıma ağırlaşıyorsun dayıcım, ne yiyorsun bu kadar?" diye takıldı. Pelin dolma parmaklarını öne getirip yediklerini üşenmeden sayarken Eymen masaya yaklaştı. Kucağındaki kurusunu öperek gıdıklarken Nebahat Hanım başını kaldırmış, tepesinde gölgeler düşüren oğluna sevgiyle bakıyordu.

"Bir şey mi oldu oğlum? Geleceğinden haberimiz yoktu." Buna düşünceli bir ihtiyatla sormuştu.

"Üzerimi değiştirmeye geldim anne, çıkacağım. Dışarıda toplantım var saat beş gibi. Siz de evde olunca hepinizi bir arada görmek istedim. Hem bıcırığımı da özlemişim. Bu anı kaçırmak olmaz." Eymen herkese selam verip masaya otururken Peri yerinden kalkmak istedi.

"Ben kıyafetlerini ayarlayayım."

"Gerek yok." dedi Eymen ilgisiz duran, düz bir sesle. Durgun bakışlarını pusetteki diğer yeğeni Ufuk'a çevirdi, Rüzgâr'ın minik

kopyasına. Genç kadının yüzüne hâlâ bakmamıştı. Baksaydı, Peri onun gözlerinin önündeki hafif çökküntüyü, uykusuz gözlerindeki yorgunluğu ve durgun bakışlarındaki kırgınlığı görürdü ama göremedi. Aksine buna hayli fazla gücendi. Kalbi büsbütün kırgın atarken olduğu yerde kocasına nazlıca bakakaldı. İçine yine o ruhaf ağrı saplanmıştı. Acı... Ağır bir acı içini oyuyor, sanki nefes almasına izin vermezmiş gibi bedenini etkisiz bırakıyordu. Bu kadar umursamaz olmak zorunda mıydı? Dahası neden ona karşı hâlâ savunmasızca güveniyordu? Kaadesiz bir tutumla cezalandırır gibi bir tepkiyle onunla açıkça ilgilenmediğini belirtiyordu. Eymen dalgınca pusetteki Ufuk'u kucağına aldı.

"Her gördüğümde biraz daha mı büyüyor ne?"

Esme her ne kadar abisinin berduş gibi çekilmiş gözlerinin hüznünü görse de belli etmemek adına, dayısının kucağındaki oğluna şefkatle baktı. Buruk bir tutumla gülümsedi. "Kırkı çıktı abi, artık daha mı büyümesin? Yakında elinden tutup maç yapacaksınız..."

Peri sessizce yerine oturduğunda, güzel suratı asılmış, bahar gözleri sürülmüştü. Bir süre sonra sohbet koyulaştı. Yaren'le Ecem, hikayeyarak bir şeyler anlatıyor, çocukken yaşadıkları ufak yaramaz, başarı hatıralara şaşarak gülüşüyorlarda.

Durgunca onları izleyen Eymen ise kaşlarını çatıyor, yaptıkları haylazlıkları anımsadığındaysa gözleri parlıyordu. Konu Eymen'in bir dağ tırmanışına geldiğinde ise Nebahat Hanım'ın kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi olunca tıpkı o anlardaki gibi korkuyla elini göğsüne götürdüğünü herkes fark etti.

Ah bu deli oğlanın haylazlık dönemini, asla hatırlamak istemiyordu. Oğluna gözlerini irice açarak azarlarcasına baktı. Bunu anlayan Eymen, annesine haylazca göz kırptı. Peri onun böyle tehlikeli şeyler yapmasını buz gibi bir ifadeyle, kalbi delicesine korkarak dinledi ve her seferinde olduğu gibi yine öfkelenerek dudaklarını büzdü. Nasıl da rahat dinliyordu hakkında anlatılanları böyle gıcık herif, sanki canını tehlikeye atmamış, normal bir maç oynamış ya da film izlemiş de heyecanla anlatarak ne denli güzel olduğunu söylüyordu. Hele bir de buna eşit olarak bu aktiviteleri özlemiş gibi gözlerinde yanan o eşsiz ışığı ise hiç sevmediğine kanaat getirdi genç kadın.

Gözleri bu tür çılgınlıklar için, bu denli özlemle parlamamalıydı. O baba olacaktı. Bunu bir ara ona da hatırlatmayı kesinlikle düşündü.

Eymen Sancaktar... Dağ olsa bu dertlerden sonra yıkılmaz di yen adam, ona küskün duran kadının ufacık kırgınlığıyla un ufak oluyordu. Hüsranla kısacık bir süre durup karısının durgun ve düşünceli hâlini izledi. Sanki kadın yanında değil, kilometrelerce uzakta gibiydi.

"Ah öyle mi Eymen Bey, cidden çok cesursunuz." dedi Yaren şuh bir sesle. Senelerin abisi olmuştu Eymen Bey. Kızın güzel yüzündeki kavisli kaşları hayranlığın verdiği şaşkınlıkla kalkmıştı. Bir süre daha tezahüratlarına ve genç adama olan hayranlığına uyan açık ilgisiyle, çekinmeden, anlatması için çanak tutmasına dayanan Peri sonunda daha fazla bu durumu kaldıramayacağına kanaat getirdi. Bu kızın, kocasıyla; abhabı, asker arkadaşı, ev ahalisinden biri gibi yakın bir temasla konuşmasına katlanamıyordu. Aksine aradan mesafeler kalktıkça öfkesi taşkın bir nehir gibi kabararak hızlanıp sukutsuzcuz bir ağaç gibi öne katarak yıkıp geçiyordu. Sonunda ahenkli tesiyle gülmesine son veren Yaren, yanında huzursuz bir tutumla kıpırdanan kadına parlayan gözlerinin eşliğinde dönüp sırf sormuş olmak için dudaklarını gererek konuştu.

"Siz ne işle meşguldünüz Peri, ben soracaktım fakat aklımdan çıktı?"

Kadına bak... Arada sırada geldiği evdeki gelinin ne işle iştigal ettiğini bilmiyordu. Salak mıydı bu kadın yoksa aptalı oynamak işine mi geliyordu?

Oysa Yaren bunu sorarken daha, kızın adını çoktan unutmuş gibi biraz duralayarak tuhaf bir tutumla düşünmüştü. Bu Peri'nin gözünden kaçmadığı gibi, hiddetini körükleyerek harladı. Öte yandan dişlerini sıkmaya fırsat dahi bulamadan, kadının bakışları tekrar kocasına çevrilmiş ve tekrar ağzının içine düşecek gibi bakmıştı. Sorusunun cevabını alıp almamak şu anda pek umurunda değilmiş gibi bir tutum eşliğindeydi.

"Okul demiştik değil mi, bu hâlde okula gidemezsin herhâlde. Peki, evde ne yapıyorsun?"

Öfkeyle ellerini karnına koyarak sanki karnındaki canını okşayınca tüm öfkesi dinecekmiş gibi duran Peri, "Evde büyükbaş besliyorum." dedi huysuzca homurdanarak. Hoş, kadına o anda uzayda yaşıyorum dese anlamayacaktı ya nasılsa kocasının ağzına düşmekten.

Esme ve Ecem gözlerini irice açarken Nebahat Hanım'ın, gelininin söylediği şeyle çayı boğazına kaçtı. Lâkin Yaren konuya ilgisiz olduğundan algılayamayarak "Ah öyle mi? Fevkalade!" diyerek Eymen'e hayran hayran baktı, heyecanla bir şeyler daha sormaya devam etti. Peri bu kızı yolardı! Biraz daha ayran budalasına bağlarsa sadece yolmaz, bir de üstüne katlederdi. Uyuz kocasını da üstüne promosyon olarak gebertirdi. Huysuzca homurdandı. Eymen karısına sert bir bakış attı. Peri dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. Zaten bu kadın kocasını ne zaman görse ağzının içini diş hekimi gibi araştırmaya tabii tutuyordu. Yok, arkadaş, mesleği de bu değildi anlamıyordu içine düşünce ne olacak? Yaren bir şeyler daha sordu Eymen'e, bunu gördükçe deliren Peri, "Bak! Bak! Kaç dişi varmış?" dememek için kendini zor tuttu.

O anda yanlarına gelip sohbete ortak olan Eray Bey, somurtan gelinin kıskançlık krizine sinsice gülerek elini burnunun kemerinde gezdiriyor, Peri'nin her yaptığı fevri hareketle Ecem bıyık altından kıkırdıyor, Esme gülmemek için kendini zor tutuyordu. Lâkin Eymen ve Yaren bunun pek farkında değillerdi ki sürekli geçmişten konuşup gülüşüyorlardı. Onların geçmişi yâd etmesi, Peri'nin geleceği mahvetmesi gibi bir hisse sürüklenmesine sebebiyet veriyordu. Yaren tekrar yanında huysuzca kıpırdanan Peri'ye bıkkınca döndü.

"Eee, bebek ne kadarlık oldu bu arada?"

Sonunda aklına gelmişti demek *bebekleri*! Bu sefer Peri yerinden kalkarken "Üç bin yıllık oldu!" dedi diş bileyerek. Yaren işte o zaman hırsından kuduran Peri'ye ciddi bir bakış attı. Ecem ve annesi birbirine manidarca bakışırken kadın şaşkınca "Efendim!" dedi. Sonunda kadının ilgisini çeken Peri, Yaren'in önündeki yarısı içilmiş çay bardağını bir haşam alarak "Kahve?" dedi. Kadın bu sefer kaşlarını afallayarak çatınca Peri bardağı da yanına alarak "Ben çok güzel acı kahve yaparım, zıkkım gibi lezzetlidir..." Omzunun üzerine başını devirip sertçe devam etti. "Kahve!"

Ve kocasına ters bir bakış atarak masadan ayrıldı.

Eymen şaşkınca karısının arkasından bakıyordu. İyi de kız onu ne söylemişti ki bu dem sinirlenmişti? Aslında Yaren onlara ne zaman gelse ya da bir yerde karşılaşsalar, Peri huzursuzlaşıyordu. Yok hatta huysuz değildi artık, bildiğin kuduruyordu. Bunu anlıyor fakat aralarında ne gibi bir mesele olduğunu kavrayamıyordu. Oysa Yaren bu evin kızı gibiydi... Arada bir teyzesine yaptığı ziyaretleriyle nere deyse aralarında büyümüştü. Üstelik saygılı ve kibardı.

Dalgın gözleri Ecem'in hin bakışlarıyla çakışınca sonunda bu tavrı kuruntusunun sebebini geç de olsa anladı. Farkında olmadan zeki gözleri kısacık bir an yanıp sönerken kaidesiz dudaklarının kıyılarının hemen hemen sinsice kıvrıldığını kimse anlayamadı. Esme bakışlarını Peri'nin çıktığı kapıya çevirmişti. Yüzü asılmış, güzel gelinlerinin huzursuz tutumuna üzülmüştü. Bunun kıskançlıktan dahi olsa, hamileyken olmasından hazzetmedi. Azarlayan bakışlarını ağabeyine kaş çatıklığı eşliğinde çevirdi ve kaşıyla kalkmasını işaret etti. O da hâlâ karısının içeriye girdiği kapıya bakıyordu. Ah bu erkekler, ne kadar inattı!

Eymen, kardeşinin sessiz ikazını dinleyip yerinden usulca kalkıp masadan telefonunu aldı. "Akşam buradasınız değil mi?" diye sorduğunda, Ecem fincanını yerine koyup başını kaldırarak abisine baktı. "Ben kalamayacağım. Birazdan çıkarım. Akşam bize Cem'in teyzesi gelecek."

Esme, oğlunu kucağına aldı. "Ben buradayım abi... Bu gece kafanızı şişirmeye karar verdik."

"Aşk olsun! Onlar en çok neşelendirir burayı." diye kardeşine kızgınca baktı Eymen. Sıkıntıyla içeriye yöneldiğinde, Peri ortalarda görünmüyordu. Odaya çıktığında Peri'yi yatağın üzerinde kıyafetlerini ayarlarken buldu. Sevdiği gri takımına, beyaz gömlek çıkarmıştı. Eymen üzerindeki ceketini çıkarıp yatağın kenarına attı. Kravatını uzanırken "Gerek yok demiştim, kendim hallederim." diye buz gibi söylenerek karısına bakmadan banyoya girdi. Peri'nin bakışları onun umursamazca döndüğü sırtında asılı kaldı. Demek artık elinden kıyafet giymek istemeyecek kadar uzaklaşmıştı. Hiddetle dişlerini sıkarak öfkeyle kıyafetleri alıp gerisin geri yerlerine koydu. Bu sırada

odaya dönen Eymen, yan gözle ona çaktırmadan baktı. Suratı asılmıştı yine...

Az sonra hazırladığı tüm kıyafetleri kaldıran Peri dolabın kapağını kapadı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Gözyaşlarını koyuvermemek için dişlerini sıkıyordu. Onun böyle mesafeli davranması canını fena hâlde yakıyordu ama mesafeli olması genelde işine yarıyordu. O daha giysi odasından çıkmadan, Eymen hızlı bir duş alarak yanında belirdi. Genç kadın karşısında tüm azametiyle, yakışıklılığını kuşanmış kocasına bakınca bir an nefesi kesildi. Apansız yakalanması sebebiyle bocalarken onu öyle şahane bir biçimde belden aşağısı havluya sarılı görünce nefesini tuttu. Bakarsa ötelere ittiği zalim duyguların kabarmasından korktu. Bakışlarını kaçırdı ilk an, ancak bu pek mümkün olmuyordu. Eymen üzerindeki havluyu rahatça çıkardı. Köşedeki pufun üzerine savurdu, arkasını döndü. Sanki bacakları titriyordu. Buna kızdı. Onun yanında bu kadar rahat olmasına kızdı. Ama zaten onun her bir ayrıntısını biliyordu. Yanında sakınmayarak anadan üryan durması saçmaydı. Bu daha çok öfkelendirdi. Ağzının içinde homurdanarak odadan ayrıldı. Yanından yel gibi geçen kadınla başını kaldıran Eymen, ona kısacık baktığında, ne söylediğini anlayamadı ama ne olduğunu tahmin ederek hain dudaklarından sinsi bir gülümseme geçti. Demek hâlâ tepkiliydi inatçı cadısı.

Akşama yakın herkes salonda toparlandı. Eymen'in toplantısı kısa sürmüş, bir saatte gelmişti. Peri eline mısır kâselerini aldığından, meyve sularını da Esme aldı, konuşarak içeriye yürüdüler. "Hangi film?" diye kısacık sordu Peri.

"Bilmiyorum. Daha sormadım. Abime gelirken bir tane al demiştim. Bilirsin sevmez böyle şeyleri."

Bilmiyordu! Keza onunla özellikle film izleyecek vakitleri pek olmamıştı. Sadece sinemaya gitmişlerdi birkaç defa, onda da filmden çok birbirilerini izlemişlerdi. Ne çok şey kaçırmışlardı ve ne çok eksikleri vardı. Sanki onunla ketum bir sessizliğin suskunluk yiyen müebbedini yaşamışlardı ve sonunda af çıkmadan, mutsuzluğa infaz edilmişlerdi.

Peri kanepeye yöneldiğinde, Rüzgâr diğer kanepeye karısının

yanına oturmuştu. Nebahat Hanım bir koltuğa, Eray Bey de diğerine geçmişti. Peri kucağındaki kâseden mısır alırken Eymen filmi takip Annesine bakarak "Senin istediğin filmi aldım anne, hani merak eti. ğin: Babam ve Oğlum!" dedi merakla bakınan yaşlı kadına.

Nebahat Hanım memnuniyetle teşekkür etti. Esme meyve suyundan içerken Rüzgâr mısırına dadanınca kocasının eline sarılıca vurdu. İlgisi hâlâ annesindeydi. "Ben bu filmi izlemiştim." Rüzgâr aldığı mısırlarını arsızca ağzına attı. "Ben izlemedim." diye umursamaz söylendi. Esme kıkırdarken "Sen ne zaman film izledin ki?" diye apansız bir tutumla kınayeli sordu. Adam kaşlarını kaldırıp ayartan bakışlarıyla, edepsiz düşüncelerini ifşa ederken ne anılar izlediğini belli etti. Özellikle yatak odasında... O sırada bunu çok iyi bilen Esme boğazına kaçan mısırını, meyve suyuna dadanarak bertaraf etmeye çalışıyordu. Çok iyi biliyordu ki ne zaman filme başlasalar sonunu görmemişti, onun yerine yatağın nevresimlerini görmüştü.

"Esme duydun mu? Engin Altan Düzyatan babalık provalarına başlamış. Her gece saat kurup bebeğin saatine göre uyanıyormuş." dedi Nebahat Hanım kıkırdayarak.

Esme elindeki çekirdeği hırsla çitleyerek kocasına baktı. "O da bir şey mi? Kimse Rüzgâr kadar güzel babalık yapamaz! Çünkü benim kocam doğuştan provalı. Çocuk ağlayınca hemencecik kalkar ve çok güzel dürter beni. *Esme, kalk çocuk ağlıyor bak şuna, yarın toplantım var.* Evet, Esme de çok güzel bakar ona, çünkü tek başına yaptı!"

Ağzında donan çekirdekle karısına bakan Rüzgâr öksürmeye başladı. "Birisinin seni uyandırması gerekiyordu, bu ülvi görevi ben üstlendim karıcığım." Dedi adam boğazını temizleyerek. "Oğlan emzirmeyeceğime göre..." Ve gol!

"Buralar bir elektriklendi sanki... Vuvvvv," dedi Peri kıkırdayarak.

Bu sırada Eymen karısının yanına oturmuş ve filmi başlatmıştı. Bir süre sonra Eymen bakışlarını huzurla sohbet eden karısına çevirdi. Hoş zaten film boyu onu izlemekten başka bir şey yapmamıştı ya! Güzleri Peri'nin kusursuz güzelliğinde dolaşmaya başladı. Bu anlar yüzü daha parlak, yanaklarında biraz daha fazla renk vardı. Dolgun

dudakları da iyice kızarmıştı. Kilo almak ona yakışmıştı. Şimdiki bu hâli her zamankinden daha çok hoşuna gitmişti. Ama onu böyle mahzun görmeye katlanamazdı. Kaşlarını çatan, burnunu şirince çekerek kıvıran, dudaklarını birbirine bastıran karısı, neredeyse ağladı ağlayacaktı.

Öte yandan Esme, kocasının omuzuna dayadığı başını sarsa sarsa çoktan ağlamaya başlamıştı. Peri dudaklarını büzmüş, ağlamamak için kendisiyle ha bir karar savaş veriyordu. İki kaburgası arasındaki koca yüreği ufaldı adamın. Ona ulaşamamak içini acıttı. Aralarında bir kişinin oturacağı kadar mesafe olmasa ve onun vahşi tepkisinden çekinmese başını çekip göğsüne koyarak "Sakın o incilerini yağmur gibi dökme baharıma. Dayanamam." demek istiyordu. Ama inat abidesi karısı, bunu bile yapmasına izin vermeyecek kadar sığ bir düşünceye tutunarak suçsuz yere onları cezalandırmaya devam ediyordu.

Film bitmeye yakın ortamdaki dram havasına daha fazla dayanamayan Peri, kocasının yanından usulcacık kalkıp kendini mutfağa, hayli zor bir tutumda attı. Öylesine kötü olmuştu ki kendini tutamayacağının bilincindeydi. Eymen onun üzgün gidişine dayanamayarak kucağındaki mısır kâsesini kenara koyup derhal peşinden gittiğinde, onu masaya oturmuş, sessizce ağlarken buldu. Kimsesiz bir derdi dindirmeye çalışıyordu çaresizce.

Önce yaklaşmamaktı kati kararı fakat onu öyle içli içli ağlarken görünce yüreği apansız bir sarsıntıyla buruldu. Kocaman adam çaresiz bir durumda duralayarak kapının eşiğinde kalakaldı. Zaten daha fazla dayanamadı onun ağlamasına. Hızla yanına gitti. Kızmasını, haykırmasını, kalbini kırmasını hatta öfkeyle ötelemesini bile göze alarak karısının yanındaki sandalyeyi kendine çekti. Peri'yi bir çırpıda kucağına aldı. İlk şok geçiren Peri çekildiği kucakta şaşkınca duraladı. Anlayamamıştı ne olduğunu ama Eymen'in telkin eden sesiyle, önce birkaç cansız direniş gösterse de sonra başını kocasının göğsüne gömerek usulcacık ağlamaya devam etti. İçli hıçkırıklarına karışmış bitap sesiyle, ufak bir kızın tabiatına bürünmüş masum yüreğiyle, biçare öksüzlüğüyle kederle ağlıyordu.

"Annesi öldü. Şimdi babası da yok. Yalnız kaldı. Yapayalnız..."

dedi Peri hüznün içine karışmış cansız inlemelerine engel olamadan. Yetimlik onun kanayan yarasıydı.

"Ama dedesi var, babaannesi var... Onlar çok seviyorlar onu."

Peri yanağını kaba bir tutumla sildi. "Olsun. Benim de yengem, amcam hatta kuzenlerim vardı." dedi acı içinde geçmişi anarken dehşetle titredi. Kocası da onları hatırlayınca kasıldı. Bir hıçkırık daha dökülürken dudaklarından sitem gibi, "Öksüz olmak çok kötü Eymen... Hem öksüz, hem yetim kaldı. Kimse annesinin, babasının yerini tutamaz. Kimse anne gibi sevip baba gibi kollayamaz. Sever belki ama can gibi olmaz... Canına saramaz. " dedi içindeki yaralı yanı sesine vurarak.

Elini karnına koydu. Bu duygu çok zaman yüreğini parçalıyor fakat kimseye söyleyemiyordu. Kimsesizdi Peri, tek başına. Düşse kaldıranı yoktu, ölse arkasından üzülüp dua okuyanı... Kendi kanından, kendi canından hiç kimsesi yoktu. Yetimleri gözeten tek varlık Allah'tı. Ondan başka kimi vardı artık?

"Bana bir şey olursa... O-onu..."

Eymen karısının ağzına elini biraz sertçe kapadı. "Şşiiişşt!" dedi kızgınca. Kaşları ciddi anlamda hışmıyla çatılmıştı. Bunu düşünmek, hatta onun ağzından duymak kocaman adamın yüreğine taşınmaz acılar yüklüyordu. Peri, kocasının elini ağzından yavaşça çekti. "Olsa bile... Onun çok büyük bir ailesi var. Benim gibi olmayacak. Tek kalmayacak, üzülmeyecek. İstenmemenin nasıl bir acı olduğunu bilmeyecek..."

Eymen karısının yüzünü ellerinin içine alarak usulca kendine çekti. Narin bir orkide gibi kıyamayarak tutuyordu. Gözlerini, yaş tabakasının parladığı yeşillerine odakladı. "Sana bir şey olursa ben ölürüm. Deli deli konuşma..." Gözlerinin içine bakarak böyle konuştuğu için ne kadar kızdığını belirtti. Peri yutkundu. Kirpiklerini kırpıştırdı.

"Bana bir şey olursa... Se-sen bebeğimize bakacaksın." dedi yine de ağlamaklı sesiyle. İnatla parlayan yeşil gözleri gamı, kederi, hasreti kuşanmış, en olmayacak şeyleri kendine dert edinmişti.

"Nereden geliyor böyle fena fikirler aklına? Nasıl düşünürsün böyle? Daha onun büyüdüğünü, evlendiğini hatta torunlarımızı gö-

receğiz, konuşma böyle. Eğer hamile olmasaydın, seni cezalandırırdım. Zaten ciddi bir cezayı hak ettiğin gibi bir gerçek söz konusuyken!" diye çıkıştı. Karısının ıslak yanaklarını şefkatle kurulayıp önüne düşmüş zülüflerini kenara çekti. "Sakın bir daha böyle şeyler düşündüğünü, konuştuğunu duymayayım. Bebeğimizi de böyle saçmalıklarla üzme!" Bu tepkisi hayli ciddiydi ve buyuran sesine karışmış azarlayan tınısı, gırtlağının gerisinden kabaca gelmişti. "Düşünme bir daha..."

Peri eliyle burnunu yukarı ittirdi. "Hiç gitmiyor ki aklımdan. Önceden ölüm bile normal geliyordu ama şimdi korkuyorum. Anne olmadan içimde bir korku peydahlandı. Ben onun yanında olamamaktan çok korkuyorum. Ya annem gibi ben de kızımı büyütemezsem?"

"Korkma!" dedi kocası. Kollarını bedenine sıkıca sararak karısını korunaklı sinesine iyice çekti. Ellerini sırtında şefkatle dolaştırdı aylar sonra. Çenesini başına dayayıp derince kokusunu içine çekti. Yarabbi, nasıl özlemişti! Bedenini yumuşaklığını, teninin rahatlatıcı varlığını, ufacık yüreğinin kendi bedeninde gibi hızlı atmasını nasıl da sabırla beklemişti oysa.

"Sana bir şey olmayacak. Ayrıca bir daha düşünme böyle saçma, kötü şeyler." Karısının narin bedenine kollarını sıkıca sararak varlığında yok olmaya çalıştı. Sıcaklığını, soluklarının sığlığını ve bedeninin verdiği ürkekliği kazıdı yüreğine. Vazgeçmek yok der gibi sıktı etini kemiğini sahiplenerek...

Bunu zaten algılayan Peri, yüzünü kocasının göğsüne gömerek kokusunu doyasıya soludu. Çok uzun zaman olmuştu koklamayalı, tenini teninde hissetmeyeli. Adamın yüreği öylesine hızlı çarpıyordu ki Peri'nin karnına ağrılar saplandı.

"Eğer sana bir şey olursa..." dedi Eymen, bunun düşüncesi bile zihnini dondurup benliğini çökertti. "Ben yaşayamam... Sen benim sadece karım değilsin... Bedenime kazınmış canımsın, yürek atışım, yaşamama sebepsin. Sen benim buldumcuk prensesimsin... Ay yüzlü, bahar bakışlı, inat tavırlı yârimsin..."

Peri kocasının söyledikleriyle yutkundu. Birkaç saniye gözlerini kapayıp zihnini toparlamaya çalıştı ve ne vaziyette olduklarını, işte o vakit kuvvetli bir ürpermeyle fark etti. Titrek ellerini kocasının göğ-

süne koyarak doğruldu. Yüzü buz kesti, yüreği ateş... Bir yanı yandı, diğeri dondu. Islak olmuş kirpiklerinin arasından kocasına yeşil yeşil kırgınca baktı. Eymen de farksız değildi ondan. Aksine kırgın gözleri hüsranla koyulmuş, buruk buruk bakıyordu. Sanki karşısında buzdan bir kule vardı, dokunsa kırılacak, üflese yıkılacak gibi tedirgindi. Her bakışında biraz daha eriyordu umutları da duruşu gibi. Cesaret edemiyordu dokunmaya, sokulmaya. Kırmaktan korkuyordu sevdiği kadının kalbini... Tıpkı o kule gibi.

"Peri!" dedi duygu yüklü canhıraş sesiyle. "Bitmedi mi bize verdiğin ceza? Sen yanımdasın ama değilsin! Elimi uzatsam dokunacak kadar yakın... Fakat yoksun. Hayalim değilsin Perim, gerçeğimsin. Yatağımda, evimde, soluğumda ve yüreğimdesin ama yasaksın... Yasaklısın!"

Ağzını bıçak açmayan Peri, ayaklarını yere değdirip kucağından usulca kalktı. Bedenini, ısısını, kalp atışlarını ona hasret etti. Eymen üşüdü...

"Beni hiç anlamadın ki sen Peri, kendi bildiğini okuyarak yaktın canımızı. Anlasaydın eğer, kimseyi takmayarak gözlerime sevgiyle bakar, herkesi bizim dünyamızdan uzaklaştırarak omzuma sükûnetle yaslardın hasret kaldığım başını. Gözlerimiz birleştiği an yaşına dair tüm kaygılarını, sıkıntılarını unutur, bir kedi uysallığıyla varlığını varlığıma emanet ederdin. Sen zorlamayı, kuşkularla yüreğini yönlendirmeyi, kanatmayı, acıtmayı her şeyden önemlisi de sevgini zi aç bırakmayı seçtin, koşulsuz şartsız güvenmeyi denemedin bile... Beni anlasaydın eğer, soru sormaz, cevap beklerdin. Yanlış yapmaz, doğrularımı kendi doğruların olarak seçerdin. Herkes *o hatalı* dese bile, bir sen yüreğinle bakar, buna asla inanmazdın. Beni anlasaydın, güldürür, kırmaz, neşelendirir, ağlatmazdın. Yaralarıma merhem, geleceğime huzur, rüyalarıma ilham olurdun. Beni benden alır, kendini yüreğimde bulurdun. Ama beni hiç anlamadın!"

Anlamadı Peri... Yüreği cayır cayır yansa bile buz tuttu seven yanı. Hasreti bağrında tütse de tuz bastı kanayan yaralarına. Arayı yine o dikenli setlerden çekti. Aşılmaz zırhını daha sert ve daha keskin dikenleriyle sararak daha derinden kuşandı. Konuşmadı. Kırgın yüzünü yere eğdi, suçlu gözlerini kaçırdı. Eymen'in söyledikleriyle

yüreği yaralandı tekrar. Olanları hatırlayınca kendine kızdı. Ona bu kadar çabuk teslim olduğu için savaş açtı benliği, ruhuna. Aslında ne kadar muhtaçmış onun dokunuşuna, sıcaklığına, ilgisine. Ufacık bir dokunuş yerle bir etmişti içindeki kırgınlıkları, birkaç kelam tekrar yüreğini hızlandırıp aynı anda susturmuştu gücenmişliklerini. Buruk bir biçimde konuşmadan mutfaktan çıkmak için kapıya yöneldi. Yüreği hâlâ yaralıydı. Eymen karısı giderken arkasından kırgınlığa karışmış gözlerinin öfkesiyle baktı. Peri sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bir an kapının girişinde duralamış, umut ekmişti gözlerine. Ama konuşmaya cesaret edemeyerek çıkarken mutfaktan, talan etmişti tüm düşlerini...

Sonraki günlerde Eymen bir savaş başlattı. Karısının gönlünü alma savaşı!

Sabah kahvaltıya oturduklarında Peri reçele uzandığında ondan önce alıp kendi önüne çekti. Ekmeğe uzandığında, seri bir hareketle babasına tuttu ve onun almasına imkân vermedi. Peri de ondan isteyemediği için susup suratını asarak bekledi. Kuşkulu güzel gözlerini kısıp kocasına sadece kızgın bakışlar atıp konuşmadan sitem ediyordu. Ama Eymen inatla, onu kızdırıp konuşturma çabasından vazgeçmiyordu. Akşam yemeğinde yine aynı oyunu perdeye koydu. Peri ekmeğe uzanınca Eymen ekmek sepetini kendi önüne aldı ve ihtiyacı olmadığı hâlde yanında tuttu. Peri önce seslenmese de karnı aç olduğu için sepete uzandı. Eray Bey çorbasını höpürdetirken kaşlarının altından oğlunun muzır oyununa sinsice güldü. Nebahat Hanım fevri bir çıkışmayla "Oğlum kıza ekmek versene... Tövbe... Tövbe!" diye azarladı. Peri annesinin desteğini arkasına alınca başını kaldırıp gözlerini kocasına çemkirir gibi çevirdi. Fakat Eymen hiç beklemediği bir şekilde atak yaparak "Çok yemesi iyi değil. Yemeği kaşıklasın, bebek için böylesi daha iyi, hem kilo da almaz. Sonra fazla şişecek, çirkinleşecek..." diye sinsice sataştı ve istediği zalim etkiyi alınca on ikiden vurduğunu anlayıp karısını haince süzdü.

Peri'nin yüzü apansız asıldı. Onun söyledikleri gözlerini nemlendirip huzurunu kaçırdı. Ne iştah, ne de yemek isteği kaldı. Çok mu kilo almıştı? Ama henüz üçüncü aydan sonra kilo almaya başlamıştı. Dördüncü ayı bitiyordu ve kilosu fazla yoktu. Kendisine

bakınmaya başlayınca bunu fark eden Nebahat Hanım oğluna cidd anlamda kızgın bakışlar attı. Eymen aldırmadı. Peri ağlamaklı bir hi çimde yerinden kalkıp mutfağa yönelirken gelininin ardında gözleri kalan yaşlı kadın derin bir iç geçirdi.

"Oğlum sen aklını mı kaçırdın? Kız hamile, tabii ki yiyecek. Ayrıca bu nasıl davranmak?" diye kaşlarını çatarak hiddetle çıkıştı. Ardından kaşığını masaya sertçe koyup yanıt bekler nitelikte kaşının tekini havalandırdı. Eray Bey sandalyesinde geriye yaslanıp "Hanım, sen karışma!" diye uyardıktan sonra, oğluna neşeyle baktı. "Aferin evlat! Erkek adam küsmez, savaşır." diyerek bilinçli olarak çarsı tuttu.

Eymen masadan kalkarken Nebahat Hanım kocasına kızıyor, Eray Bey de ona anladığını anlatmaya çalışıyordu.

Tüm gün saklambaç oynamaktan sıkılan Eymen'in, kendine güveni tazelenmişti. Vakit gece yarısına geldiğinde, çalışma odasından yatak odasına geçti. Kollarını kaldırmış bedenini rahatlatırken bakışları yatağa kaydı. Peri yatağın üzerine tüm kitaplarını yaymış, ders çalışıyordu, yüzünde yine o bilindik vurdumduymaz suretiyle. Gözlerinde tuhaf parıltılarıyla Eymen karısına kısacık bakarak duşa almak için banyoya yöneldi. Peri o kadar dalmıştı ki derse, kocasının ona bakışlarını pek önemsemedi. Fakat kocası bir süre sonra altında basketbol şortu, üzeri tamamen çıplak yatağa girince istemese bile dikkati dağıldı. Üstelik mis gibi kokuyordu! Duş almış, tüm algılarını bu kokuyla sabote etmişti.

İşte, ilgisiz yanını kaldırıp inanca kuşanan benliğini hareket geçirmişti.

Peri her ne kadar okuduğu hukuk kitabına yoğunlaşmaya çalışsa da kocasının yanında böyle fütursuzca bir rahatlıkla yatması, bir hayli dikkatini dağıtıyordu. Yanında yatmak hayli zorken -üstelik hormonları tamamen kendini aşmışken- bu adamın yaptığı insafsızlık. Temiz şampuan kokusu odayı çoktan kuşatmış, ciğerlerine işkence ediyordu. Kırgın gözlerini kitabına odakladı. Elindeki kalemiyle titreyerek not alırken aldırmaz bir tutuma büründü ama bir süre sonra, bu pek de mümkün olmadı. Her soluduğunda, onun ten kokusu karışmış ferah kokusu yayıldı soluğuna. Kalbi titreyerek heyecanla

atmaya başladı. Bedeninin en arsız yerinde başlayan sıcaklık, zonklamaya dönüştü. Gözlerine sinsi bir tutumla bedeni çizildi ve dahası göz kapaklarını dahi kapasa bu görüntüleri bertaraf edemedi. Yanıyordu Peri... Arzu, kor bir ateş olup düşmüştü yatağın ortasına. Şehvet, derin bir kuyu olmuş, kuşatmıştı dünyasını... Yok sayamıyor, yanından bir korkak gibi kaçamıyordu. Hoş kaçsa nerede yatacaktı, sabında mı? Daha fazla dayanamayarak dişlerini sıkıp "Üzerine bir şey giymeyi unuttun sanırım!" diye cırlamış sesiyle tuhafça söylendi. Nefesi mi kesilmişti ne? Boğazını temizledi.

"Giydim."

Kızgın bakışlarını kocasının *giyinmiş* kısmına çevirdi. Kalbi yeniden fırlarcasına hızlandı. Lanet olsun giyinmiş yanına! İçinde bir volkan kaynamaya başlayınca ağzının daha fazla kurumasına müsaade etmedi. Özellikle bedenini es geçip yüzüne bakmaya çalıştı. Bu kararı daha berbattı! Onun pervasız yakışıklı yüzü, edepsizce parlayan güzel gözleri, küstahça kıvrılan seksi dudakları onu hipnotize ederek günaha davet ediyordu.

Kahretsin! Onu sadece masum duruşuyla yoldan çıkaran hain Eymen, başının altına kolunu almış ve kol kaslarını gözlerinin önüne sokmuştu. Lanet herif, böyle Herkül gibi dibinde bitip tüm ihtişamını gözüne sokarak onu caydıracağını sanıyorsa büyük bir yanılgıya düşüyordu. Hayır, Peri onun göğsüne bakmayacaktı! Parmakları karıncalanmaya başladı. O hain parmakları, onun pürüzsüz sert kaslarının sardığı teninde, karnındaki sert girintilerde ve çıkıntılarda, hatta daha aşağılardaki tehlikeli bölgede katiyen gezmeyecekti. Şehvetli kırmızıların edepsizce kıvrıldığı ayartıcı dudaklarına takılı bakışlarını, derhal çekecekti ve gözlerinde kesinlikle kaybolmayacaktı. Ağzı kuruyunca diliyle dudaklarını nemlendirdi. Nefes nefese, yutkundu.

"Bö-böyle yatmayacaksın berhâlde."

"Ah!" dedi Eymen onun kalınlaşmış arzulu sesiyle keyiflenerek. Alayla tek kaşını lakaytça gerdi. "Yoksa namahrem mi?" dedi alay ederek onun gibi kekeleyip "Bö-böyle." diye tekrarladı.

Hırsından kızaran Peri dişlerini sıktı. Güzel kaşları hafifçe çatılmıştı. "Burada ben de yatıyorum ve senin böyle yatman beni rahatsız edebilir."

Ah bu kocaman yalandı! Yağ olup eriyerek sabun olup köpürmek tüm sabır bentlerini ekarte etmesini istemiyordu.

"Neden?"

"Nasıl, neden?" dedi hiddetle. Soruya, soruyla karşılık verme anlamsızlığını yapmıştı. Güzel gözleri öfkeyle çıngı almış saman gibi ateşlenirken koyulmuş sesinden saçrayan kelimeleri çakmak çakmak yanıyordu. "Çıplaksın!" diye soludu suçlarcasına.

"İlk defa mı görüyorsun beni çıplak?"

Arsız adam! Utangaç bir tutumla derin bir nefes çekti içine. Ve solukları içini ferahlatacağına daha çok kavurdu. "Ben böyle yatmıyorum, sen de yatma!"

Eymen nezaketsiz bir tutumla "Sen böyle yatsan ben hiç şikâyetçi olmam." dedi edepsizce. Ve keskin hatların sardığı sevecen dudaklarının kıyıları hafifçe kıpırdanırken yüzü haince ışıldadı. Gülümsemiş miydi? Dirseğini yatağa dayayıp elini başına destek verdi. Onun her kıpırdamasında o sert kasları seğirerek genç kadının aklını başından alıp kalp atışlarını hızlandırıyordu. Şeytan herif onu büyülüyordu! Hele solukları... Ah o ciğerlerine itaat etmeyen vefasız varlık ona ihanet ediyor ve kesik, tutuk hatta yorgunca salınıyordu burun deliklerinden dışarı.

Onun renginin, utancından kızarmasıyla keyiflenen Eymen, karısının yüzüne umursamazca bir lakaytlıkla bakarken edepsiz gözlerindeki ateşi kadının içini hoplattı. Gözleri bedeninde açlıkla dolaştıkça kıyafetlerini eriterek sevişiyormuş gibi onu titretiyordu. Kalbi durduk yere feveran etmeye başladı. Karısına uygunsuz bir şekilde sahip olmamak için direnen Eymen, "Aksine, aslında seninle öyle yatmayı özlediğime karar verdiğimden, buna çok da memnun olurum. Bence üzerindeki fazlalıkları çıkar Peri, tenin rahatlasın. Bedenin o peçetelerin altında yanıyor olmalı... Ferahlatalım." dedi zor bela.

Onun arsız kelimeleri ve baştan çıkarıcı sesiyle, Peri'nin kalemi parmaklarından kurtulup defterinin üzerine düştü. Şapşallaştı. Zalim adam, onu mum etmiş, şimdi de ateşiyle eritiyordu.

"Kızarma Perim, bunlar daha önce yaptığımız şeylerdi. Utanma biz utanılacak safhayı çoktan geçtik."

Allah'ım yardım et, beni onun büyüsüne esir etme, diyen genç

kız içinden, adamın sinsi gülümsemesini algılayınca derhal kendini toparlayıp aldığı notları defterinin arasına koydu, yatağının üzerine dağılmış kitaplarını kızgınca kapattı. Homur homur hâliyle, komodine atarcasına kötekledi. Yatakta kayarak başını yastığa koydu. Sanki yastığa değil de arsız kocasının kurnaz kafasına vurur gibi tüm hırsıyla yastığını birkaç tane yumrukla yumuşattı. Ama yok, bu adam böyle bütün karizmasıyla yanında tüm pervasızlığını kuşanarak çıplak durdukça hele hormonları böyle tavan yaptıkça yatmak ne kelime, yatak iğneli fıçı olup bedenine tuhaf bir hazla batıyordu. Çehennem işkencesi gibiydi, gıcık! Bedenine dokunmadan yakan, öpmeden hülyalara daldıran, sevmeden kendini unutturan bir büyüyle benliğine sinsice sızmıştı. Hain kocasına uymamayı başaracaktı!

Eymen birden yerinden hareketlenerek karısının üzerine abandı.

"Bismillah!" diyen şaşkın Peri şok içinde donakaldı. Adam insafsız bir yakınlıkla, yüzleri birbirine gelecek şekilde durdu ve çapkınca sırıttı bu tepkisine. Karısının soluklarını içine çekerek kızı nefessiz bıraktı. Peri, sanki ilk defa ona temas edermiş gibi şaşkınca göğsüne kadar çektiği yorganına sıkıca sarıldı. Sanki öcü görmüş çocuk gibi, kendini ona kapamaya çalışıyordu. Bu hâli hayli şekerdi doğrusu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese kekeledi. Gözleri adamın gözlerine tuhaf bir ışıltıyla bakıyordu. İstekli, arzulu, sarhoş... Eymen buna karar veremedi ama aşkla olduğu kesindi. Bunu kendine verilmiş bir ültimatom olarak kullanan Eymen, bakışlarını gözlerinden tahrik edercesine dudaklarına çevirdi. Ve kendi dudaklarını sanki ona dokunuyormuş gibi bir şehvetle, yavaşça yaladı. Peri o dile bakarken de "Hiç..." dedi sakin bir ton takınarak sesine. Fakat biraz zorlandığını inkâr edemezdi.

"Hi-hiç de istemiyorum seni. Çekil üstümden."

Eymen başını aşağıya eğince Peri nefesini tuttu. Eymen aralarında birkaç milim kalana kadar umursamayarak durdu. Peri'nin önce gözleri irice açılsa da onun tık nefesi tenini yalayıp geçince gözleri rehavetle kapandı. Bunu engellemeyi başaramadı. Kocasının nefesi tenine vurdukça kanına ve bedenine tuhaf bir sızı salınıyordu. Utanmasa dudaklarını uzatacak, ellerini boynuna dolayacak ve onu kendine esir edecekti. Eymen bakışlarını onun beyazlayan yüzünden

bir an olsun ayırmadan, komodinin üzerinden telefonunu alıp "Çok inatçısın meleğim... Bana inandığın hâlde, sırf inadından Çin işkencesine tabii tutuyorsun beni. Zalimsin!" diyerek üzerinden atmaya çekildi.

Onun sarhoşluğuyla kalakalan Peri, teninin ve sıcaklığının esaretinden kurtulduğunda, içine kocasının kokusunun karıştığı derin bir soluk çekti. Midesi ağrıyor, karnı kasılıyor, bedeni karıncalanmaya başlıyordu. O sırada Eymen telefonunun saatini ayarlayıp kendi komodinine koydu. Peri yutkunarak gözlerini açıp kirpiklerinin arasından hülyalı bakan yeşilleriyle kocasını süzdü. Pervasız büyüsünün bilincinde olan Eymen, yakışıklı yüzüyle, çapkınca bir tutumla onu bütün vasıfsız bulunuşuyla süzüyordu. Peri buna bozularak kızgınca kocasına sırtını döndü. Çaresiz bir tutumla yatmaya kalktı. Yastığı çekiştirip homurdandı. Uyuz, bilerek yapıyordu. Karnındaki karıncalanma bedenine dağılmış, tüm hücrelerini haince esir almıştı. Ona karşı bir şey hissetmiyordu, hayır, kesinlikle hissetmiyordu! Lanet olsun, bunlar hormonlarının suçuydu yoksa böyle bir şey mevzubahis dahi olamazdı! Onu arzulamıyordu. Kırgındı, öfkeliydi, suçluydu... Ama eskisi kadar kızgın değildi.

Beline dolanan kalın kollarla, birden düşüncelerinden arınıp sıyrıldı. Eymen onun sırtını göğsüne yaslayıp kalçalarını kasıklarına çekiştirdi. Şok geçiren Peri bir an donup kaldı. Yanıyordu ikisinin de teni dölleme. Öyle ani ve beklenmedik olmuştu ki bu hareket, ne yapacağını kestiremedi. Arkasında istekli sıcak bedeni hissettikçe ateşlerde yanar gibi terlemeye başladı. Nefes alamadığını hissetti.

"Ne yapıyorsun be?" diye çıkışırken debelenmeye, kollarından kaçmaya çalışıyordu. Eymen onu kendisine daha çok bastırdı. İşte o vakit Peri kalçalarında onun istekli sertliğini hissetti. Ve Eymen bunu daha fazla hissetmesi için karısının kalçalarını kendisine çekti. Peri nefessiz kalarak inlememek isterken gözlerini kısacık bir an sımsıkı kapadı. Bu duyguyu özlemişti, hayır, özlememişti!

"Ne..." dedi yutkunarak. Derin bir nefes alıp kesik ve tıınık olarak soludu. "Ne yapıyorsun?"

"Aramızdaki duvarları yıkıyorum bahar gözlüm."

İlik nefesi karısının ensesini okşuyor, burnunu işkence eder gibi

ayartarak tenine sürtüyordu. Onun nefesini teninde hissetmeyi özlemişti, sonra dudaklarını oraya dokundurmasını, ellerini bedeninde değilce dolaştırmasını... Gözlerini kapamayacaktı, hayır kesinlikle! O hantal gözler kendiliğinden kapanmaya kalkıyordu. Hain uzuvlarına neden söz geçiremiyordu sanki? Sonra kalçalarını kıpırdatmamalıydı. Hayır... Hayır, bunu yaparsa, içine tuhaf tuhaf istekler, arsız düşünceler peydahlanacaktı.

"Ben yıkılmasını istemiyorum." diye inatla diretti.

"Ben de yıkılmasını istiyorum. O duvarları istemiyorum... Yıkacak!" diye emretti adam.

"Yemlerini severim." Dudaklarını nemlendirdi. Kocasının ateşi, bedeni gibi nefesini de ısıtmıştı.

"Ha, yani yıktığımı itiraf ediyorsun bunları ve hiç sebepsiz sırf gururundan, tekrar ördüğünü dile getiriyorsun. Şahane!"

"Hayır, tabii ki!" dedi kocasının elini geriye atmaya çalışarak. "Şimdi çek ellerini üzerimden."

Eymen inadına karısını kendine sertçe çekerek hapsedip bir de edepsiz bir tutumla yakasından içeriye iri elini daldırdı. Aylar sonra onun dolgunlaşmış göğsünü sıkıca kavrayınca boğuk bir nefes verdi dışarı. Kasıklarındaki canlanmayı karısı bile hissetmişti. Parmaklarının altındaki pürüzsüz tene ne kadar muhtaç kalmıştı.

Peri emsesinde hissettiği kesik kesik nefeslerle, yutkundu. Yatağın içinde bacakları kesiliyor, nefesi tükeniyor, avuçları titriyordu.

Eymen gözlerini sıkıca kapadı. Kirpikleri neredeyse göz kapaklarının arasında yok olmaya gelmişti. Tenine onun kadifemsi gibi yumuşaklığı değince omuriliğine doğru bir ürperme yayılmıştı. Dişlerini birbirine bastırdı, çenesini kastı. Peri, kocasının ellerinin tenindeyken arzuyla kıpırdandığını hissedince nefesi kesildi. Birden dehşete kapılarak elini yakasından çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Çek ellerini şeyimden!" "Neyinden?"

"Eymen!" diye curladı soluk soluğa.

"Söyle bebeğimin annesi..."

Bu tatlı ses kulağından yüreğine hainice süzülürken "Beni delirtme!" diye hiddetle çıkıştı.

"İnan şu anda istediğim tek şey bu. Delirmeni ve bana olan öfkeni kusmanı istiyorum."

"Demek amacın bu?" dedi Peri kızgınca. "Sana hiç tepki vermeyeceğim! Ne halin varsa gör."

Yalandı, bu kocaman bir yalan!

Eymen baştan çıkarıcı bir şekilde elini göğsünde hareket ettirmeye başladığında, karısının düzensiz atmaya başlayan kalp atışlarını ve göğsünün heyecandan inip kalkmasıyla istediğini başarmayı yaklaştığını fark etti. "Neden hızlı nefes alıyorsun o zaman?" Başparmağını tahrik ederek kabarmış tomurcuğuna sürttü, işkence ederek parmaklarının arasına sıkıştırdığında, öyle bir yere geldi ki Peri, istemsizce gırtlağının gerisinden garip bir inleme sesi duyuldu. Eymen elini yakasından çıkardı, yoksa ergenler gibi tıkanıp kalacaktı. Şu anda tek istediği onunla bir olmak, bedenini bedeninde özgürce hissetmekti.

"Nefesini tutun sevgilim, bu hiç iyi değil. Bebek için derin derin soluman lazım."

"Ben... Ben kızgınlıktan..." diye yalan attı. Lanet herifin ellerinin dokusu, hâlâ göğsünde hüküm sürüyor ve göğüslerine dokunmadığı hâlde teni geriliyordu. Üstelik karnının altındaki sıcaklık ve kasılma, hiç de iyiye işaret değildi. Eymen güçlü kollarını karısının üzerinde birleştirdi. Üzerine hükmederek yükseldi.

"Öyle mi meleğim?" Nefesinin tenine çarpmasını özellikle sağladı.

"Öyle!" diye onayladı titrek sesli karısı, derince iç çekme isteğini alt etmeye çalışırken. Fakat daha ne olduğu anlayamadan, Eymen onu sırt üzeri yatağa nazikçe yatırdı. Üzerindeki yerini aldı. Bir çırpıda dizleriyle bacaklarını araladı. Karnına yüklenmemeye dikkat ederek üzerine uzandı. Kasıklarını bilinçli olarak mabedine yasladığında, sertliğiyle ona işkence ettiğini biliyordu. Peri, kırpışan kirpiklerini kapamamak için, kendisiyle savaş veriyordu. Başını aşağı eğerek karısının penyesini tek eliyle kaldırmaya başladı. Peri yanakları kızararak "Manyak... Yap... Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bocalayarak hesap sordu.

"Senden tepki almaya çalışıyorumdur belki. Sence başarılı olacak mıyım?" Eymen elini göbeğine sürterek penyesini yukarıya sıyırdı.

"Olamayacaksın... Seni bağışlamıyorum."

"Bence, sen beni hiç suçlu görmedin ki bağışlayacaksın! Sadece gurur ve inat abidesi benliğin, bunu kabullenemiyor. Çünkü ben bağışlanacak bir şey yapmadım." Burnunu tenine sürttü. "Ateş gibisin!"

Ah alçak adam! Peri onu iten ellerini geriye çekip başını yana çevirdi. Ona bakmayacaktı. Hayır, kesinlikle bakmayacaktı. Eymen tek kolundan destek alarak karısının penyesini biraz yukarı kaldırdı. Sonra da geriye çekildi. Peri başını hiç istemese de kocasına çevirdi. Eymen derinleşmiş bakışlarıyla, büyülenmiş gibi hafif çıkıntılı göbeğine bakıyordu. Peri kocasının yoğun bakışlarından rahatsız olunca -yani diğer anlamda- tüm tüyleri ayağa dikildi. Eymen hayranlıkla ellerini karısının karnına dokundurdu ve parmaklarını ilk defa onun çıkıntılı göbeğinde özgürce gezdirdi. O şefkatli parmakların her dolaşmasında, teninin tenine her vuruşunda, Peri'nin gözleri kapanmaya, bedeni yay gibi gerilme güdüsünü alt etmeye çalıştı. Fakat gözlerini hantalca kapatıp başını yana çevirerek dudağının kıyısını dişlemeyi başaramadı!

Eymen bakışlarını karısının beyaz teninden yukarıya çıkardığında, ilk göğsünün kıvrımlarına kadar toplanmış mor renkli penyesine baktı. Karısının yüzüne baktığında, yutkundu. Usulca başını aşağıya eğdi. Şeytani bir gülümsenin hasıl olduğu dudaklarına, karısının tenine değdirdiğinde, onun bedeninin kasıldığını, dudaklarındaki temasla hissetti. Peri kocasının başını hışımla geriye itteledi. Bunu yaparken de kendisiyle savaşarak özellikle saçlarını hissetmemeye çalışıyordu. Eymen karısının ufacık elini yakalayıp iki yanından yatağa mıhladı. Peri başını çevirince gözleri kesişti. Nasıl parlıyordu öyle koyu kahveleri, nefesi kesildi.

"Bana karşı koymayacaktın, öyle söylemedin mi? Sana ne istersem yapacağım, sen de izin vereceksin..." Arzuyla yoğunlaşmış kesik, donuk sesi, geriden ve şehvetten boğulur gibi hırıltılı geliyordu adamın. Tıpkı heyecanlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi, buğulu ve kirpiklerinin gerisinden koyuca bakıyordu.

Ah alçak herif, onun kelimelerini ona kullanıyordu. Eymen dudaklarını kısacık bir süre şefkatle gezdirdi karnında. Bebeğinin varlığını hissetmek hoşuna gitmişti. Sonra o dudaklar ateş alarak hayli bir sevecenlikle yukarılara çıkmaya başladı. Tabii bunu yaparken dilyle tahrik etmeye de devam etti. Peri ellerini yatağa koyarak çarşafı sıkıca kavradı. Karşı koymak için direnmeye başladı. Tırnaklarının dibi yatağa fazlaca batınca canı yandı fakat aldırmadı. Dudaklarından boğuklaşan ve kabalaşan sesi kaçarak "Yapma, ne olur..." diye neredeyse tuhaf bir kamışayla yalvardı. Kararsız sesiyle, karmaşık duruşuyla, Eymen dudaklarını kısacık bir an çekerek karısının ifadesi dağınık hâline baktı.

"Yapma!" diye inledi Peri.

"Ne yapmamayayım meleğim?"

Kesik nefeslerinin arasından Peri, başını kocasına çevirdi. Nemli yeşil gözleri, kocasının arzudan titreyen göz bebekleriyle buluşunca "Yapma!" dedi alt dudağı titreyerek tekrar.

Eymen tek kaşını sorarcasına kaldırdı. "Karım değil misin? Bu benim kocalık hakkım değil mi?"

Sözlerindeki gerçeği doğrulayarak başını eğdi Peri. Susta. Eymen karısının peyesini göğsünün üzerine çıkardı. İçine giydiği lila rengi saten iç çamaşırıyla, dolgun göğüsleri daha eşsiz ve çekici duruyordu.

"Sana dokunmak hakkım, seni sevmek hakkım değil mi?" dedi ve aşağıya eğildi.

Peri sorunun önemini kavrayarak daldığı hayallerden sıyrıldı.

"Bu... Bunlara hakkın olduğuna pek emin değilim." diye itiraf etti.

Eymen dudaklarını karısının kulağına getirdi. Önce kulak memesini dişleyip onu tahrik etti, ardından şehvet kokan bir sesle fısıldadı. "Senin beni sevmek hakkın... Benim senin için ölmek de hakkım... Aşkım... Bana bak!" Islak dili ve nefesi tenini yalarken tatlı buyruğuyla biraz geriye çekildi. Bakışları karısının bocalayan yüründeydi. Gözleri giderek koyulaşıyor gibiydi. Peri gözlerini sıkıca yumarak başını yastığında oynattı. "Perim, bana bak... Güzel gözlüm, bahar bakışlı karım benim... Senin sevdiğin adam hiç değişmedi. Senden başkasına kör bu gözler, senin teninden başkasına hasret bu beden. Senin nefesin nefesim, neşen neşem, bakışların tüm cennetim." Peri'nin gür kirpiklerinin arasına sıkışmış yaşlar kurtulacak yarığına sıralandı.

"Bakmazsan cennetin içinde cehennemi yaşıyorum. Benimle konuşmazsan lal oluyor yüreğim, susuyorum. Görmezsen, görmezsen beni..." Eymen sustu. Peri kirpiklerini titreştirdi. "Ben o zaman ölüyorum. Nefesin nefesime karışmazsa ben soluksuzluktan ölüyorum bilsinin. Sensiz nefes alamıyorum. Benim senden başkasına dokunacağına inanıyorsan, bir daha sana dokunmam. Eğer benden tiksiniyorsan..." dedi acıyla yutkunarak. Bu düşünceyi kabullenemezdi. Derin bir nefes alıp burnundan usulca titrete titrete saldı. "Yanına yaklaşmam. Beni sevmekten vazgeçiyorsan, giderim, bir daha zorunlu olmadıkça karşına çıkmam."

"İstediğin buysa zaten ben seni tutamam!" dedi zalimleşen Peri. Bu duydukları çok zor hazmedilecek şeylerdi. Onun, söylediği bir şeye mi bozulduğunu merak ederek bocaladı ama bakmadı. Aksine aldırış etmeme kararını duruşundaki soğukluğuyla destekledi.

"İstediğin bu mu gerçekten, gitmem mi?"

Peri, küs başını yana çevirdi. Oysa yüreğine bıçak soksa bu denli bir etki sağlayamazdı. "Peri!" Eymen acı içinde nefes alamayarak inledi.

Peri birden gözlerini açtı. Dolu dolu olmuş bahar gözleri, kocasının hançer bakışlarına kilitlendi. "Asıl senin istediğin bu mu?" diye sormak istedi ama yapamadı. Eymen ondan bir kelam, ufacık da olsa umut bekledi. Peri kollarını boynuna dolamak istedi. Dudaklarını, dudaklarına kapamak ama yapamadı. İçini çekti. Gururu engel oldu, durdu önünde. Yüreği ateş oldu, yaktı bedenini ve zihni haince o günü hatırlattı benliğine, konuşamadı. İhaneti perde oldu kör etti gözlerini. Başını yana çevirdi. Olanları unutmak istiyordu ama zihni haysiyetsiz bir yılan gibi süzülüyordu damarlarına ve yakıyordu yeşeren umutlarını.

Bunu fark etti Eymen. Acı dolu bir sesle, "Bu kadar mı nefret ediyorsun benden? Yanında istemeyecek kadar mı öfkelisin? Suçsuz olduğum hâlde, bana inanmadın! Sana gönül koymalıydım. Ben sana

kûmeliydim sevgilim. Benim tavır yapmam lazımdı..." Yüzüne bakakaldı. "Tamam" diye vurguladı cevap vermediğini görünce. Eymen'in gözlerindeki hayat ışığı, bir evreni ışıtan güneşin patlaması gibi söndü. Başını iki yana sarstı.

"Sen gururunla iyi ol Peri! Dilediğin kadar setler kur tenine, istediğin kadar kalın duvarlar ör yüreğine... Ketlerden, kocaman saraylar kur geleceğine."

Konuşmaktan, derdini anlatmaktan yorulan Eymen, apansız üzerinden kalktı.

"Kocaman kalın bir cam var önümüzde. Ben haykırıyorum duymuyorsun. Vuruyorum, vuruyorum kıramıyorum. Ve sen bana ordan sadece bakıyorsun. Anlamak için yardım etmiyorsun, kırmak için çabalamıyorsun. Sen eğer böyle gururunla bir başına mutlu oluyorsan, orada kal Peri. Benden ayrıldığın gün mü anlayacaksın sevdiğimi? Öyle olsun. Ben hata yapmadım, seni aldatmadım ki telafi edeyim, af dileyim. İstediğin buysa vazgeçmek, yok saymak, hiçbir suçum olmadan cezalandırmaksa ben de gözüne görünmem. Sen yok sayarsın, ben de yok olurum."

Yataktan bir hışım inen Eymen, arkasını dönüp derhal giysi odasına girdi. Kırılmıştı. Gururunu bir kenara bırakıp savaşmış ama o melun engelleri aşamamıştı. Birkaç dakika sonra üzerini değiştirip çıkmıştı. Komodinin üzerindeki telefonunu almaya geldiğinde, Peri yatağın içinde gözlerini duvara çevirmiş, sessizce duruyordu. Ağlamaktan burnu kızarmış, gözleri hâlâ dolu doluydu.

"Diğer evde kalacağım. Bir ihtiyacın olursa ararsın." Başını sarstı bu anlamsız öneriye. "Ya da boş ver! Sen şimdi beni görmek istemezsin. Annemlere söylersin, onlar iletir önemli bir şey olursa. Sen sesimi duymak da istemezsin!" Kapıya yanaşıp hırsla açarak sertçe kapadı. Boş bulunan Peri, yatağın içinde ürkekçe sıçradı. Eymen merdivenleri hızla indi. Onun ayak tıpırtılarını aralık kalan kapıdan duyuyordu Peri ve her adımda yıkılıyordu.

Neden ona ulaşamıyordu artık? Sevdiği bahar gözleri eskisi gibi bakmıyor, gül yüzü ışıldamıyordu. Sevgisi bitmiş miydi? Kocaman adam utanmasa kollarından tutup sarsarak zorla sevmesi için canını yakacak, yalvaracak, bunu tembihleyip emredecekti. Yaklaşıyor olmuyor, uzaklaşıyor hepten kaybetmekten korkuyordu. Hayatında ilk defa birisine yalvarıyordu ve o kişinin kulakları sağır, gözleri kör, beyliği vasıfsız gibi bunu umursamıyordu. Vazgeçmişti Peri ondan!

Az sonra arabasının yanına gidip evin köşesindeki garajdan çıkardı. Gecenin içinde parlayan siyah cip, homurtular çıkararak giriş kapısından çıkarken elini sertçe direksiyona geçirdi. Dış kapıya yaklaştığında, güvenlik görevlisi büyük demirden bahçe kapısını açmak yerine, eliyle arkasını işaret etti. Eymen dikiz aynasından arkaya baktığında, gözleri alıklaşarak kısacık bir an donup kaldı. Bu rüya değilse...

Arabanın kapısını açarken bile, hâlâ bunun gördüğü sanrılardan biri olduğunu düşünüyordu. Şok geçirdiğini düşünüyordu. Ama değildi. Peri mor pijama takımıyla, bronz teniyle geceyi aydınlatan bir mum gibi, yalın ayak nefes nefese ona bakıyordu. Gece karası saçları yıldız kuşanmış bir pelerin gibi omuzlarına dağılmış, çimen yeşili bahar gözleri umudunu burukça kuşanıp ıslak ıslak hırçınca parlıyordu. Ellerini dizlerine koyarak derince nefeslendi. Sonra doğruldu. Al yanaklarından hâlâ yaş akıyor, kesik ve donuk nefeslerine sesi karışıyordu.

"Seni..." dedi becerebildiği kadar kesin bir sesle. "Seni sevmediğimi, na-nasıl söylersin? Ap-aptal mısın?" Hıçkırıklarının kestiği ince inlemesiyle nefesi kesildi. Eymen karısına hayretler içinde usulca yaklaştı. Bahçe direğinin üzerine vurmasıyla, gölgesi arala- rına düştü. Hükmedici bedeni üzerinde yükseldi. Peri yalın ayak olduğundan, boy muhalefetine takılarak başını geriye yıktı. Terlemiş alnına siyah bir perçemi yapışmıştı.

"Ben sana ölürüm... Bi-bilmiyor musun? Deli deli konuşma... Gi-gidemezsin..." dedi birden buyurarak ve kocasının bedenine cansız kollarını sıkıca sararak yolundan etti. Başını göğsüne gömerek ağlarken "Ya beni de götürürsün ya da sen de hiçbir yere gidemezsin. Peri'nin gururlu kocası Eymen Sancaktar!" dedi içli içli ağlamaya başlamadan hemen evvel.

Şaşkınca katılıp kalan Eymen, karısının çenesini nazikçe kavradı. Göğsüne sığınmış güzel başını yukarı kaldırdı. Görmeliydi affetmiş yüzünü, bakmalıydı coşkulu gözlerine, yoksa inanamazdı. Başını

aşağıya eğdi. "Seni seviyorum bahar gözlüm... Senden vazgeçeceğimi nasıl düşünürsün? İnsan kendinden vazgeçer mi? Candan tatlı ne var ki bu hayatta?" Dudaklarını karısının şakaklarına dokundurdu. Kalbi delicesine atıyor, iri bedenini bir bateri bageti gibi dövüyordu. "Ben canımdan nasıl vazgeçerim... Ben de sana ölürüm bilmez misin?"

"Ah deli adam!" dedi Peri elini göğsüne sertçe vurarak "O zaman beni buralara kadar boşa koşturdun. Yoruldum. Ben hamile bir kadınım, yazık değil mi bebeğimize?"

"Yazık!" dedi Eymen iç geçirerek. Çılgındı onun sevdiği, hem nazlı, hem aşık, hem de çocuk gibi dengesiz...

Eymen karısını bir çırpıda kucağına aldı. Kadın güçlü kollarının arasında kendini serbest bırakarak, başını geniş omzuna yasladı. Dudaklarını boynun hemen yanına dokundurup kokusunu derin derin içine hapsetti. Eymen huylanınca gülümsedi. Fındık burnunu kocasının çenesine sürttü. "Hadi!" dedi yanakları yanarken. Eymen parlayan gözlerini yüzünden zorla ayırıp arkasını dönerek orta yaşlı güvenlikçiye döndü.

Adam şaşkınca iki çılgına bakıyordu. "Halit abi, arabayı içeriye al." diye buyurarak karısına baktı. Gözleri gecenin içindeki bir yıldız gibi eşsizce ışıldıyordu. "Eee, şimdi barıştık mı affettin mi beni?" diye tok sesiyle ürkütmeden usulca sordu. Gözlerindeki gergin ışık hâlâ tedirgince titriyordu.

Peri gözlerini kıstı. "Önce sana vereceğim cezalarımı bir çek, sonra sevin derim."

Eymen gülümserken başını iki yana sarstı. "Ben diyorum, sen zalimsin..."

"Hayır, aşığım koca adam... Çok seviyorum."

İçeriye girdiklerinde Nebahat Hanım şaşkınca merdivenlerde duruyordu. Üzerine yarım yamalak giydiği sabahlığıyla, uyku mahmuru gözlerine ek olarak hummalı bir çalışmanın arifesinde olduğunu belli eden darmadağınık saçlarıyla, afallamış bir surete sahipti. Ve garip olan hâlâ yarı uyur gibiydi. Yani evlatlarına, rüya görüyor gibi hülyalı bakıyordu. Belli ki odasından korkarak fırlamıştı. Gelinin çamurlu beyaz ayaklarına, paçası ıpıslak olmuş pijamasına baktı. Arkasını dönüp kızgınca merdivenlere tırmanırken "Yok valla... Siz

beni kalpten götürmeye yemin etmişsiniz! Çocuğum sizin benim yüreğime ne kastınız var? Yaşlıyım ben yaşlı!" diye söylenerek merdivenin kadim basamaklarına sertçe, terliğini vura vura çıkıyordu.

Peri her ne kadar utanarak başını aşağıya eğse de kendini tutamayarak kıkırdamaktan alamamış, Eymen'in ise mutlu şuh kahkahası evi inletmişti. Merdivenleri çıkıp karısını odasına taşıyarak yatağa usulca koydu.

Peri dudaklarını bükerek ayaklarına baktı. "Önce ayaklarımı yıkayayım, çamur oldu sayende." Yüzünü buruşturarak huysuzca söyledi. Bunu umursamayan Eymen onu nazikçe yatağa yıkıp elleri hayırlı bir işe girişip, karısının üzerini çıkarmaya koyuldu. "Bence önce üzerini değiştirelim. Duş alman daha iyi gibi geldi..." Peri yatağa sırtını koyduğunda, ellerini kocasının saçlarına daldırdı. "Sen hiç değişmeyeceksin Eymen Sancaktar."

"Değişmeyeceğim."

"Değişme... Ve bensiz kalma Eymen Sancaktar!"

"Bensiz tek bir günün olmasın Peri Sancaktar. Çünkü ben senin gözlerine bakmayınca tek bir gün bile duymayınca sesini, burnumun direğini sızlatan kokunu ciğerlerime çekmeyince o günüm kıyameti yaşıyor."

Peri sımsıkı sarıldı kocasına. "Çikolata gözlü çapkın sevdam... Ben, bir sana olan hislerimi eskitemedim, bir de sana düşmüş yüreğimdeki yaraları iyi edemedim. Gökyüzünü senin hayaline boyayacak zamanım kalmadı biliyorum ama seni yaşayacak zamanım var. Bir masal yazdım, içinde yalnız seninle benim olduğu... Bir hayal çizdim içinde sadece mutlu sonun bulunduğu... Hep el ele olacağız, hep göz göze... Bu masal aşktan ibaret olacak, aşk çaresiz bizden ibaret kalacak. Rabbim bana ömür verdiği sürece, yalnız seni yaşayacağım... Yüreğim seni sorduğunda gözlerime *kavuşmadan ayrıldık*, demeyeceğim.

Hoş geldin yaralı yüreğime şifa veren sahibi...Hoş geldin buruk dudaklarının keyifli gülümsemesi... Hoş geldin eskiyen kederime oturan neşem... Hoş geldin." dediğinde Eymen'e, kendinden sonra, en huzurlu dünyayı sesiyle vermişti. Daha önce defalarca sarılmıştı ona, boynunun kökünü defalarca koklamıştı ama ilk defa bedenlerin-

den ziyade, ruhuna sürülerek sarmaladı her bir yanını karısı. Kulağına aşkı fısıldayarak geri çekildiğinde, sanki dünyanın en büyük servetini kocasının yüreğine saklamış gibi zengindi gözlerindeki parıltı. Dilinden dökülen her kelime, şerbet nehrinden akıyordu. Her bir söz, yüreğindeki saltanatına kral oluyordu. Peri, yaraladığı yanına yine kimsenin derman olmayacağı sesiyle şifa oluyordu.

"Perim!" diyordu tok sesi adamın. Şiir bilmeyen, şarkı mırıldanmayan sesi, dünyanın en güzel ezgisini fısıldıyordu. "Karım..."

Bir sesten, bin name olup adı dökülüyordu karısının.

"Kocam..."

Peri gözlerini kocasının koyulaklarına odaklayarak dirseklerinde biraz doğruldu. "Hımm?" dediğinde nazlıca, kocası çapkınca gülümsedi.

"Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

Peri başını iki yana sallayınca çarpıkça sırıttı Eymen ve hain ellerini karısının kolbuk altlarına çıkardı.

"Çığlık atmalarını. Sesini dinlet bana yeşillim, özledim."

Yeniden birlikte olmaya başlayalı bir ayı geçmesine rağmen, aralarındaki tutkuda hiçbir azalma yoktu. Aksine geçen haftadan beri bunun gün geçtikçe harlanarak daha da fazlalaştığını fark etti Peri.

Geceleri sabahlıyor, sabahları birbirlerinden güçlükle ayrılıyorlardı. Eymen kötü günleri çabuk unutmuş. Mutluydu. İşte ne kadar yoğun olursa olsun, akşamı birlikte olacaklarını bilmek tüm yorgunluğunu silip süpürüyordu. Peri'nin mutluluğu ise yüzünden okunuyordu. Derin yeşil gözleri daha parlak, melek gibi parlayan al yüzü daha neşeliydi.

Çoğunlukla, şu ana kadar geri kaldıkları flörtlerini tazeleyerek dışarıda yemek yiyor, sinemaya, konserlere gidiyorlar ama her zaman eve döndüklerinde kendilerini birbirlerinin kollarında, tutku-

ran ve aşkın sonsuzluğunda buluyorlardı. Peri, kocasının kollarının arasında uyanmayı hiçbir şeye değişmezdi. Her sabah ondan evvel uyanıp bile, gözlerini inatla açmayarak onun ıslak öpücüklerini ensesinde hissetmek için numara yapıyor ve onun uyanılmasını sağlayasıya kadar da çıkını çıkarmıyordu. Dudaklarının ve ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla uyanmak, çok hoşuna gidiyordu. Şımarık bir kedi gibiydi. Siniyor, pusuyor, döşek bulmuş pire gibi sinesinden ayrılmıyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Bir süredir uyanıktı ama mızırlık bu sabah onun okşamasından hoşlandığı için uyuyor numarası yapıyordu.

Eymen öyle nazikti ki, en ufak hareketi içindeki ateşin yeniden alevlenmesine neden oluyordu. Küstah dili ayartıyor, kızartıyor, baştan çıkartıyordu. Ona hep hazır, hep aç, hep istekliydi. Bir süre sonra Peri'nin uyuyor taklidi yapması iyice zorlaştı. Bedenini yakan ateşli okşayışlara cevap verirken kedi gibi şımarıkça mırıldandı.

"Uyanık olduğunu biliyorum seni tembel kedi." dedi kocası kulağını ısırarak. Nefesi yanağını yalayıp geçti.

Peri'nin dağınık saçlarının içinde parlayan yeşil gözleri neşeyle aydınlanırken içini çekerek ona baktı. "Merhaba, sizi tanıyor muyum bayım?"

"Hem de çok iyi. Sanırım ben bir köleydim. Aşk kölesi!" dedi Eymen huysuzca.

"Aaa! Kölelik kalmış mı bu devirde? Hem köleler ne yapıyor kiiii?" dedi arsızca sesini yayarak.

Eymen eğilerek yaramaz bir tutkuyla dolgun göğüslerini öpmeye başladı. "İşte bunun gibi şeylerdi sanırım."

"Ah, şimdi hatırlıyorum, sizi satın almıştım. Kalbiniz bana aitti Eymen Sancaktar Bey."

"Doğru. Sanırım onu size takas ettim Peri Sancaktar Hanım."

"Öyle mi?"

"Kanıtlamamı ister misiniz Peri Sancaktar?"

"Kalbimi mi çıkaracaksınız Eymen Sancaktar Bey?" dedi Peri yaramaz çocuk gibi neşeyle kıkırdayarak. Soy isimlerini dile getirerek çekişmeleri, keyifli bir adet olmuştu son zamanlarda.

Hiç sorgusuz kendini onun kollarına bıraktı. İçi titriyordu. Eymen ıslak öpücüklerini yukarı çıkarırken "Hayır, benim olan kalbin

nasıl sağlam attığını kanıtlayacağım." dedi yüreğini yerinden hoplatarak.

Bir süre sonra güneşin dik vurduğu ışıklar, yatağın üzerine düştü. İki çift ayağına dolanmış beyaz çarşafın dokusunun üzerinde titreşerek mutlulukla oynaştı. İki kıpır kıpır uzvun, kimin nerede başlayıp hangisinin nerede son bulduğu belli değildi. İyice aydınlanan odanın içinde zevkten bitkin bir hâlde yatarlarken "Şimdi nasıl kalkıp işe gideceğimi bilmiyorum." diye şikâyet eden Eymen, karısının göğsüne başını yaslayıp tembel bir kedi gibi saçlarını okşatırken huysuzca homurdanmaya devam ediyordu.

Hayat, mutluyken daha çabuk geçiyordu. Peri kocasıyla geziyor, sinemaya, tiyatroya ve birçok konsere gidiyordu. O zamana kadar yapamadıkları ne varsa her şeyi yapma gayretine girişiyorlardı. Ufacık bir kayıp onlara, hayatlarında ne denli eksiklik ve yoksunluk olduğunu göstermişti. Şimdi dokunuşları, bakışları, hayata karşı yürüyüşleri bile farklıydı. Daha emin adımlarla ve sımsıkı kavranmış ellerle... En azından birkaç ayın değil, sanki birkaç senenin açıklığını birkaç haftada kapatmışlardı. Eymen karısının üzerine titriyor, Peri nazlı bir kadın olmamasına karşın, onu nazlandırmaya çalışıyordu. Çikolataları artık ikiye çıkmıştı. Bu işte en çok sevindiği şey, bu lüksü olmuştu. Ama hınzır kocası, gofretlerinin boyunu küçültmüştü. Artık eskiye nazaran karnı biraz daha belirgindi. Hareketleri biraz daha sıkıntılı ama yüzü her daim neşeli, gözleri her an keyifle parlıyordu. Eymen ellerini bir an olsun ayırmıyordu teninden, bazen aşkla, bazen şefkatleydi dokunuşları. Ne ara yalnız kalsalar, ne ara birbirlerine sokulsalar, kocaman adam kızıyla sohbetin dibine vuruyor, Peri keyifli kahkahalarını kulağına küpe yapıyordu. Öpücükler nedense bu ara hep karnından başlar olmuştu. Eymen önceliğini değiştirmiş, önce bebeğinden, sonra annesinden buseler çalıyordu. Ne ara yatağın üzerine uzansalar Eymen birden değişiyor, espritüel, çılgın, anlayışlı hatta komedyen olup çıkıyor ve gülmekten dudakları kavuşmayan karısının ağzını hep kendi nefesiyle mühürlüyordu.

Ev onların barışlarına gem vurmuş kahkahalarıyla inlerken herkesin içine umut olup huzur ekiyorlardı bilmeden...

Şimdi de doktordan çıkmışlar birlikte alışveriş yapıyorlardı. Peri

elindeki kâğıt helvadan, bir ısırık daha aldı. Sonra da kocasına uzatıp ısırmasını sağladı. Peri, kocasının dudağına bakarken kendi dudağının kenarındaki bir parçayı bilinçsizce yalayınca Eymen'in gözleri şimşek parlayıp söndü. Peri arzuyla parlayan bakışlarını derhal oradan çekti. Adam hainçe gülümsedi.

Elinde bir sürü poşet bulunan kocasını çekiştirerek "Şuraya da bakalım mı?" diye vitrine yönelip alnını çocuk gibi cama dayadı. Ellerini yaslayarak masum tutumuna uyan neşesiyle, bebek kıyafetlerine hevesle baktı.

"Eymen... Baksana nasıl şirinler!"

Eymen kapıya yöneldi. "O zaman iki kapılı değil, daha büyük bir dolap almak lazım bizim hanımefendiye, baksana onun benden fazla giysisi var," diye şakacıktan söylendi.

Peri, kocasına arsızca gülümsedi. "Kocacığım giysiye ne hacet, ben seni öyle de çok beğeniyorum." Aç gözlerini yaramaz bir neşeyle üzerinde gezdirirken yanak kızartacak kadar bir tutumla edepsizce iç geçirdi. Kocasının bunu fark ettiğini görünce al al olmuş yanaklarındaki kızarıkları şirinliğiyle sakladı. Bunun altında kalmamak için, kocasını söylediğiyle sersemletip kaçarcasına kapıya yöneldi. Eymen şaşkınca ona baktı. Ufacık karısı ciddi anlamda, onu ayaküstü baştan çıkarıyordu. Ona alıştıkça evliliğe daha fazla ısındıkça konuşmalarının cüreti artmaya başlıyordu bu ufak cadının. Ama bu hâli, hâlâ ondan utanmasını engelleyemiyordu.

İkisi de mağazada heyecanla dolaşırken Eymen, pembe bir elbise aldığında, Peri de aynı anda kırmızı bir elbise seçmişti. Ve ikisi de birden, "Bu olsun!" diye yanlarındaki yardımcı kıza verdiklerinde, şaşkın kız aynı modelin farklı rengi olan, iki askıyı da kaldırarak "Hangisi?" dedi.

Peri, kocasına şirinlik yaparak baktı, şimdi Eymen de ona gözlerini devirerek bakıyordu. Peri "Pembe!" derken Eymen "Kırmızı!" diye söylendi. Bu sefer satıcı kız kıkırdadı. Eymen "İkisi de olsun." dediğinde, Peri hemen müdahale etti. "Hayır, sadece pembe olsun."

Alışveriş bittiğinde, kocasına çok müsrif bir adam olduğu için biraz çıkışmış, sonra da tatlılıkla gönlünü almıştı. Eymen aracını durdurdu. Bakışlarını fakültenin kapısına isteksizce çevirdi.

"Çok yoruldun. Gitmesen olmaz mı?"

Peri'nin duruşu biraz durgundu. Bunu yorgunluğa bağladı. Kocasının yanaklarını avucunun içine alarak "Aşkım, az kaldı sabır! Finaller bugün bitiyor." Arsızca göz kırptı. "Bak moralim de süper... Kesin geçeceğim sınavı."

Eymen'in kalbi duruldu. Gergin dudaklarını kasarak gülümsedi. Saçma bir hisle, içinden hiç ayrılmak gelmedi karısından. Uzanıp boynuna kolunu dolayarak usulca kendine çekti. Kaşının üzerine dudaklarını dokundurdu. "Tamam. Saat dörtte gelir alırım seni. Sakın beni beklemeden eve gitme. Belki yemeği dışarıda yeriz."

Peri geriye çekildi. Gamzesini göstere göstere tatlılıkla gülümsedi. Zaten bu ara yaptığı tek şey, dudaklarını kapamaya çalışmak, dişlerinin mutluluk tablosunu saklamaktı. Tabii pek başarılı olamıyordu, o ayrı. Kısacık bir an düşündü ve itiraz eden bir tonda "Olmaz!" dedi. "Dün akşam da dışarıda yedik yemeği! Annemlere ayıp olur, bugün çıkmayalım."

"Benimle tek olmaktan sıkıldın mı?" diye yalancı bir sitemde bulundu adam. Fakat gözleri bunun boşnutluğunu ele veriyordu.

"Deli misin?" diye çıkıştı Peri. "Senden hiç sıkılır mıyım, seneri? Yarım yanım, seninle bütünleniyor. Sen benim, eksik yanımsın." Eymen tek kaşını kaldırınca "Annemler tek kalınca sıkılıyorlar. Onları masada mahzun düşününce içim buruluyor ve yemek yiyemiyorum. Ecem de yok ki artık onları avutsun. Arada bir çıkarız olmaz mı? Kırılmasınlar. Hem ben onların sohbetini seviyorum. Onlarız kendimi kötü hissediyorum."

Eymen, karısının dudaklarına içten ve sahiplenici bir buse bıraktı. Minnetle, hürmetle, şefkatle ve aşkla... Geriye çekildiğinde, yıldan çıkan öpüşmenin şiddetinden Peri afallamış ve bön bön kocasını bakıyordu.

Eymen elini karısının karnında nazikçe dolaştırırken "Benim salaylışlı, kendi güzel, ruhu melek karım." diye babasını taklit eder Peri kocasının kafasına şaplak attı. Eymen de ters bir bakış attı. Fakat gözleri çok başka tehlikeyle parlarken "Sen benim şansımsın!" dedi. Peri'nin bakışları gururla ışıldadı. Bir buse daha koydu dudaklarına Eymen, çenesini başına yasladı.

"*Bana Sevmeyi Sen Anlattın*... Seninle öğrendim ben sevilmeyi, çok şanslı bir adamım. Kanatsız bir Peri'nin kocasıyım!"

Peri, kocasının yanağında duran elini dudaklarına götürüp avucunun içini öptü. "Seninle ben de öğrendim sevmeyi... Kader bizim şansımız oldu. Kör bir talih gibi bizim kaderimiz, yolunu şaşmış aşkın oku, yüreklerimize dokundu."

"Öyle. Biz kör bir kaza kurşunuyuz. Bir uyku sersemliğiydi senin bana gelmene sebep."

"Bir yorgunluk buhranı senin odamı seçmen." dedi genç kadın. "İyi ki araban bozulmuş."

"İyi ki o yolu yürüyüp yorgunca senin odanda uyumuşum."

Eymen karısının karnına eğilip dudaklarını değdirdiğinde, Peri huzursuzca kafasını iteledi.

"Eymen, rezil oluyoruz millete, yanlış anlayacaklar. Kalk, ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Eymen aldırmayarak karısının karnına dudaklarını değdirdi. "Kızımla vedalaşıyorum sevgilim." Çapkınca gülümsedi. "Azıcık sabret. Sıra sana da gelecek, kıskanma."

Peri kocasının kara başını okşadı. Küstah dudaklarında yine o baştan çıkarıcı kedi gülümsemesi vardı. Eymen, kızıyla sohbetini bitirip doğrulunca karısını kendine çekerek içten bir biçimde öptü. Sonra da geriye çekilip "Şimdi gitmezsen seni eve götürürüm fakat bizim eve değil, Levent'teki eve." diye tatlı bir tehdit savurdu. Peri kocasının, şans dileklerini de yanına alarak dışarıya çıktığında, mutluluktan ağzı kulaklarındaydı. Eymen iç çekerek karısına baktı. Peri rüzgârda savrulan saçlarını geriye çekerek ışıl ışıl gözleriyle ona bakarken elini kaldırdı, "Hadi git!" işareti yaptı.

Ama birden içi daralan Eymen gidemedi. Ne gözlerini üzerinden ayırabiliyor ne de bırakıp gidebiliyordu. Sanırım karısının duygusallığı ona da bulaşmıştı. Peri bir daha aynı işareti yapınca aracını çalıştırıp kornaya basarak yanından uzaklaştı.

Mutluluğun sarhoşluğuyla derin bir nefes çeken Peri, bakışlarını giriş kapısına çevirdi. Bugünden sonra rahattı, son sınavdı ve biraz dinlenecekti. Hayat ne gariptı! Bir an bütün hayatı kararmış gibi hissederken başka bir an bütün dünyalar onun olmuş gibi mutlu

olabiliyordu. Önceden tek amacı okumak ve iyi bir mesleğe sahip olmaktı şimdi öncelikleri değişmiş sadece kocasıyla ve çocuğuyla mutlu olmaktan başka bir şey istemiyordu. Elini karnına koyup başını aşağıya eğdi.

"Senin bu baban deli... Valla!" dedi kendi kendine. Sonra da yaylı bir neşeyle kikirdedi. "Ama ben, o deliye deliriyorum! İki tane üşütük içinde, nasıl akıllı kalacaksın sen meleğim?"

Bebeğiyle konuştu bir süre... Ta ki önüne düşen gölgeyle başını dalgınca kaldırana kadar. Güzel gözleri gördüğü kıskanç, koyu gözlerle kesişince yüzündeki gülümseme bir anda soldu. Bedeni buz kesti, yüreği ayaz. Eli mantıksız bir korkuyla karnının üzerinde kasılıp kaldı. Dahası dişlerini sıktığını, çantasını eliyle sıkıca kavradığını fark edemedi.

O her zamanki çekiciliğiyle Gülümser, ona koyu gözleri dondurucu bakıyordu. Ful makyajlı muntazam yüzünde, kocaman ışıl ışıl bir gülümseme ve tüm dişiliğiyle karşısında duruyordu. Işıltılı küpeleri kızıla boyattığı kısacık küt kesilmiş biçimli saçlarının altından parlayarak sarkıyordu.

"Bakıyorum, onu affetmişsin... Ben ayrılırsınız diye ummuştum. Şaşırttın beni! Bu kadar salak olacağını düşünmemiştim. Hâlbuki gurur budalası gibi duruyordun." derken onun yüzündeki rengin soldu**ğ**unu görebiliyordu.

"Yanılmışsın." dedi Peri kendini toparlamaya çalışarak. Kadının gülen gözlerinde, adlandıramadığı gizli bir parıltı vardı. "Hem ortada affedecek bir durum olduğunu sanmıyorum! Eymen beni aldatacak bir kişiliğe sahip değil. Bizi senin yalanlarının ya da saplantılı planlarının ayırmaya gücü yetmez. İflâsa attın, tutmadı."

Gülümser elini önünde sallayarak sahtekârlığa bürünmüş sesiyle şuh bir kahkaha attı. Ardından elini dudaklarına bastırdı. "Öyle mi cicim? Ama ben daha son gollümü atmadım. Ah erkekler ne kadar gurur budalasıdır. İnan bana, onu senden iyi tanıyorum ve onun kadar erkeklik budalası bir adam tanımıyorum. Kıskanç bir adam! Onun olanı başkasıyla düşündüğü zaman deliren ve çıldırdığında gözü bir şey görmeyen bir adam..."

"Yanılıyorsun, Eymen sevdiğine zarar vermez!"

Nedense Peri'nin konuşması öfkesini körüklüyordu.

"Eğer buradan hemen gitmezsen, seni..." demişti ki Gülümser korkunç bir koyuluğun bürüdüğü zehir saçan gözlerini kısarak şirretçe baktı. "Onu sana asla bırakmam demiştim Kezban! Bu sözümü unutma demiştim, unutmuşsun. O hep benimdi!"

Gülümser önüne savulan saçını geriye attığında, yüzünün öfkeden kararduğını görebiliyordu Peri. Saplantılı bir kaçıktı bu kadın, mazoşist bir saplantısı vardı. Pürüzsüz güzel yüzüne yine o duygusuzluk maskesini takmış, dudağının kıyısına, rengini değiştirdiği kızıl saçlarından bir tutum yapıştırmıştı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun. O benim kocam!" dedi Peri gururla. Ufak bokka burnunu havaya buz gibi dikti. "Defol buradan manyak... Git tedavi ettir kendini!" Bu kadının garip davranışlarından sıkılmıştı.

Gülümser duymadı söylediği hakaretleri ya da umursamadı demeli.

"Senelerce geriden sevdim ben onu."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu Peri'nin fakat açıklamaları devam ettiğinde, bunları daha önce duymadığına kanaat getirdi.

"Ta liseden beri onun için deliren, çabalayan, peşinde sıkılmadan koşan benim. Hiç bıkmadan ben, onu istedim ve diledim. Her derdinde, acısında, sıkıntısında ben vardım yanında. Önce Pelin manyağı çıktı karşıma. Onu temizledim!" dediğinde Peri'nin gözleri müthiş bir şaşkınlıkla irileşti. Bu öyle alelade bir itiraf değildi, haliyle dehşete kapılması da kaçınılmaz olmuştu. Söylediklerini anlaması için biraz zaman tanıyarak bekledi kadın. Peri tutulmuş benliğiyle konuşamıyor, yalnızca yüzüne bön bön bakıyordu. Bedenindeki tüm tüyleri resmen onun söylediğiyle havaya dikilmişti.

Gülümser umursamadı. "Şimdi sen, onu benden alacağını sanıyorsun ama yanılıyorsun. Onu ancak ölüm alır bu sefer benden!"

Dalga geçmiyordu. Yüzündeki ciddiyet yüreğine bir ok misali saplandı. Durduk yere, içinde bir sızı baş gösterdi. Öfkelendi. "Sus. Daha fazlasını dinlemek..."

"Kapa çeneni de dinle salak! Bu ilk anlatışım ve ben genelde

sırrını kimseyle paylaşmam. Beni dinlemeni istemiyorum. Emrediyorum dinle!" Buyuran kesin sesi katı vurgusuyla bütünleşti. Gözden çıkarmış gibi zehir saçıyordu. Kafayı üşütmüş gibi deli deli bakıyordu soğuk gözleri.

Onun birden vahşi çıkışıyla ve aklını zorlayan hareketiyle, Peri nefes nefese kaldı. Boğazında safra birikmeye başladı. Sanki koca-man evreni koşarak dolaşmış gibi soluksuz, bir dünyanın yükünü omuzlarında yüklenmişçesine güçsüz ve ilk defa sözcüksüz, kelimeler anlamsız ve kifayetsiz kalmıştı. Kirpikleri şokla sıkça kırpıştırdı. Yutkundu. Boğazına, düğüm düğüm nefesi dizildi.

"Sen... Sen, Pelin'i..." dedi anladığı şeyle dehşete düşmüştü, sesinin ince ayarını, titrek yapısını bastıramayarak. Bir elinin parmaklarını titrekçe dudağına kapadı. Ağzından gayri ihtiyarı bir kelime kaçmasın diye, büzerek sıktı dudaklarını. "Ne yaptın ona?" diye çıkıştı. O gece partide başına gelenlerden sonra, bir de anılmaktan sinirlerini iyice germişti. Aldırmadı genç kadın. Doğal hâli hâlâ yerinde muntazamca duruyordu. Duruşu dahi değişmemişti kaçık kadının. Sakindi.

"Anladığımı. Ne sandın Kezban!" dedi ayarsız bir göz süzüşle. Deli deli bakıyordu kıskanç gözleri. Bu kadar üşütük olduğu, bu derece ileri gideceği, aklına, hayaline sığmazdı. Zorlukla yutkundu. Derin nefes almaya konsantre olmuştu. Oysa evlendiği sürece birkaç rahatsızlığı dışında son skandal olaya kadar karşısına pek çıkmadığından Gülümser, bu denli kinlendiğini hissettirmemişti. Ta ki, o güne kadar... Kadın konuştukça Peri'nin saklaşan ciğerindeki nefesi neredeyse bitiyordu. Aynı anda yüzünü ekşitip gözlerinin sulanmasını engelledi.

"Pelin benim arkadaşımdı." Sesinin titremesine neden olan o klasik zafer, egosunu hoplatan sevinç ve üzüntü karışımı o garip duyguyu yeniden hissettirdi Gülümser. Fakat uzun sürmedi. Bu ayrıcalıklı durum hemencecik gelip geçti. "Ona, Eymen'e yaklaşmamasını defalarca söyledim." dedi üzgünmüş gibi ve birden yüzündeki o kırılgan hal kalktı. Peri az önceki gördüğünün bir yanılsama olduğunu düşünmeye bile fırsat bulamadan, kadın sürekli ruh halini değiştiriyordu. Bir an üzgün bir kadın, bir an savunmasız bir çocuk ve aniden sadist bir zalim...

"Ama o sürtük beni takmayıp burnunun dikine gitti."

"Sen... Sen ne ya-yaptın?" diye inledi Peri.

Nefes al, nefes ver!

Kendini zorlamaya başladı. Tek düşünebildiği şey, şu an itibariyle buydu. Nefes almak! Hayatta kalmak! Keza benliği bedeninden bağımsızca ayaz görmüş mezup gibi ürkerek titremeye başlamıştı. İçindeki kızın kulağında, tehlike sinyalleri çalıyordu. Soğukkanlı katil kadının ağzından çıkan kelimelerin vahşetini duyuyor ama zalim gerçeğini algılayamıyordu. Ellerini an itibariyle karnına sardı. Gülümser, nefretini kusarak haşımla, derin bir öfkeyle haykırdı.

"Onu ortadan kaldırdım... Olması gerektiği gibi! Hamam böceği gibi, üstüne bastım ve pat!" Yutkunamayan kızı küstahça süzdü. Yüzünün şekli bir şeytan gibi soğukkanlıydı. "Bana tuhaf tuhaf bakmayı kes! Her şey benden yanaydı. Ben haklıydım. Mesut denen salak, ona âşıktı! Önce onu şişirdim. Aptal!" dedi lafları yaya yaya kibirle. "Çabuk tava geldi." Burnunu kıvırarak küçümseyerek nefret kokan sesiyle tamamlamıştı küstah sözlerini. "Ta o gün... Ona, iddiaya girmemesini söyledim. Ama inat etti. Kendi ulaşamayınca benim erkeğimi işe bulaştırdı. Eymen'i sevdiğimi biliyordu. Bilerek yaptı. Ben de zamanı gelince ondan intikamımı aldım. Her şeyi bir hırsla o başlattı ve yine son hamleyle o bitirdi. Şah ve mat!"

"Sen kaçıksın!"

"Kabul et, çok zekiyim. Maşa tutan el yanmaz!"

"Çıldırmışsın! Bu yaptıkların, ruh hastası olduğunu gösterir." Sol tarafına yardım için bakarken gözleri hâlâ omuz hizasındaydı.

"Hayır." dedi başını küstahça dikleştiren kadın acı bir sesle. "Âşık olduğumu gösterir." Burnunu çekerek etrafa bakındı.

Peri'nin dilinin ucunda, o anda bile alaylı bir ifade belirmişti: "Ah yazık... Kalbim sızlıyor." diyecekti... Tabii ki demedi.

"Bu aşk değil... Hastalık!" dedi sonunda dayanamayarak. Gülümser kaşlarını daha kesif bir alçaklıkla çattı. "Sen ne anlarsın aşktan be salak? Hazıra kondun. Benim çabalayıp iyi ettiğim

adama sahip oldun. Yaralarını ben sardım, ben üfledim, sen öptün. İzmir'de olanları biliyorum. Şimdi boş ver bunları, nerede kaldık?"

Peri'nin korkuyla çatılmış kaşları, neredeyse koyulaşmış ürkek yeşillerini kapatmıştı. "Çabuk tava geldi. Aralarına girmeye istekli oldu. Zaten istenmemek zorunda gidiyordu. Sonra Pelin'in aklına girdim. Onu fişekledim. O kadar masumdu ki! Ne desem, iyiliğine yapıyorum sanıyordu. Tek bir arkadaşı bile olmayan salak bir âşık... Kıskandırmasını söyledim. İnandı. Sadece kıskandıracak ve ne kaybettiğini Eymen'e gösterecekti. Verdiğim ilaç sayesinde, kimin koynuna girdiğini hiç bilemedi, o gece o kadar kafayı bulda ki. Ben ona bir tane iç dedim, o salak, ikilemiş! Eymen diye Mesut'un koynunda kendini bulduğunda, canına kıymak istedi. O kadar vicdanlıyım ki..." dedi dudak bükerek "Buna engel oldum. Ne de olsa Eymen'in bebeğini taşıyordu, değil mi?" Şeytani gözleri birden vahşice parlayarak kısıldı. "Kıyamadım!" Dudakları sinsice bükülmüştü. Gözleri... Allah'ım o cani gözleri, nasıl hazla, nasıl sadistçe bir memnuniyetle bakıyordu yüzüne. Bir de yaptığına tebrik bekliyordu. Yutkundu Peri. Gülümser, o günleri yâd eder gibi kısacık bir an durakladı.

Peri bir adım geriledi. Korkuyla yüreği keskin bir bıçak tarafından ikiye bölünmüştü. Sesi yerine az da olsa gelmişti. "Sen... Sen nasıl bir manyaksın? Aklını kaybetmişsin! Git buradan!" diye fısıltıdan farksız sesiyle haykırdı. Onun standartlarına göre bile, oldukça tok sözlü bir ifadeydi bu. Ama tartışacak değildi. Bakışlarını etrafa ürkekçe gezdirdi. Birkaç kişi yanından geçiyordu. Şimdi bağırsa... Kadının gözü dönmüştü. Birden üzerine atlayıp bebeğine zarar verebilirdi. Koşsa... Hamileydi, hızlı hareket edemezdi. Belki suyuna gidip ikna edebilirdi. Aklını kullanmalıydı. Mantık denen kılıfet, nereye kaybolmuştu, hani soğukkanlı iradesi neredeydi? *Allah'ım, yardım et!*

"Dur daha bitmedi!" dedi Gülümser genç kıza doğru bir adım daha atarken. Peri arkasındaki arabaya sırtı değince donup kaldı. Kaçmak için düşündüğü, tüm umutları tükendi. Sıkıştığını anlayınca rengi attı.

"Sonra onu Eymen'in ofisini götürdüm. Çok dramatikti. Bir ağla-

dık, bir ağladık ki sorma!" Acımasızca güldü. O anlar aklına gelince yaptıklarından haz aldığı hayli belliydi. "Onların o hâlini izlemek çok kötüydü. Çocuğunun babası sanarak başka adamın koynuna girdiğini anlatamıyordu bile. Ağlamaktan içim dışıma çıktı. Günlerce düşündüm ama bu sefer sevinçten..." Elini öfkeyle sarstı.

Bıçakları tonlarca ağırlıkla yere çakılır gibi donan Peri yutkunarak etrafı yokladı. Kadının söylediklerine inanmıyordu. Fakat tartışacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu.

"Nasıl bir şey biliyor musun, sevdiğin adamın vıcık vıcık aşkını izlemek? Ona sarılmasını, öpmesini, bu da yetmezmiş gibi evlenme teklif etmek için sana alyans seçtirmesi nasıl bir şeydi?" Birden değişti tabiatı. Vahşice dişlerini sıktığında, ilkelce salınan gıcırdama sesi Peri'yi irkiltti. "Hep *ben olmalıydım*, demek. *Beni sevmeliydi, bana bakmalıydı, bana dokunmalıydı... Yanında ben olmalıydım, o değil! Benim hakkımdı*, demek... Ama bilemezsin, sen nereden bileceksin, yaşamadın ki! Ona sarılınca nefesinin kesilmesini, gözlerine bakıp hayal kurarken ağlamak istemeyi nereden bileceksin?"

"Bunları bana neden anlatıyorsun amacın ne?"

Kadın kaşlarını çattı. "Günah çıkıyorum diyelim. Yoruldum. Sürekli birilerini kovalamaktan, geriye itelenmekten, sıkılınca atılıp özlenince çağrılmaktan, yo-rul-dum. Ben de insanım, ben de kadınım ve aşığım!"

Kelimelerin üzerine basa basa söyledi. Yeniden buz gibi gülümsedi.

"Şeytanlar günah çıkmaz. Sen tam bir kaçıksın Gülümser! Kendini insan sınıfına koyarak konuşma, öyle yüce bir varlığı senin mahlûkunla aşağılatmam." Avaz avaz çığlık atmak istedi. Fakat deneseydi ve eğer başarsaydı, duracağından artık pek emin değildi.

"Öyleyim. Ama dur daha film bitmedi." Bu taşra faresiyle konuşmak ve üstünlüğünü kanıtlamak istiyordu. Ona yaptıklarının ne kadar uçlarda olduğunu ve yapacaklarının ne kadar kolay olduğunu göstermeliydi, haz almalı, korku vermeliydi. Bu istek kalbini samimi olarak açmaktan çok heyecanını bastırma istediğinden kaynaklanıyordu. Olur olmaz şeylere bakmakla ve önemsiz konular hakkında konuşmakla heyecanını gidereceğini sanıyordu.

"Dinlemek istemiyorum." dedi Peri ürkerek.

"Dinleyeceksin!" diye emretti yine kaçık kadın.

Anlattıklarıyla onu korkutmaktan keyif alıyor, yaptığı vahşi planla gerçeğe döktüğü vahşetle hava atıyor gibiydi. Sanki bununla aralarındaki farkı anlatmak istiyordu. Saplantılı aşkını ve tutkusunu onu kanıtlama telaşındaydı. Başını sarstı. Ciddi bir tavırla anılarını canlandırmak ister gibi "Sonra onu gaza getirdim. Temiz iş. Sabaha da o mafya bozuntusu olan ahmak Rüzgâr'a gittim. Zaten delirmiş bir biçimde, çatacak yer arıyordu. *Morgdan* çıktığı anı, unutması mümkün değil. Kocaman mafyavari adam, yarı ölüydü. Lafı biraz süsleyip püsleyip onlara anlattım. Tam her şey bitti derken ben sevdiğim adama kavuştum onu sevdiğim gibi, o da beni sevecek derken..."

Birden sık sık solumaya, hoşnutsuzca dudaklarını büzmeye başladı. "Babası bir yıl geçmeden başıma nişanlı engeli çıkardı. Eymen'i zorla birine sözledi, kız ona sözde iyi gelecekti ama ondan da kurtuldum. Artık o benimdi." Ve birden delirdi. "Ta ki, sen çıkana kadar karşıma! Bir hafta adamı boş bıraktım ve sen meydanı boş buldun."

Peri üzerine gelen kadını, iteleyerek gitmek istedi. Buradan kaçmak... Bebeğini, sevdiği adamı kurtarmak... Fakat Gülümser yolunu kapadı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bırak beni... Eğer önümden çekilmezsen, bağırırım." diye titrek sesiyle tehdit etti. Ama bu tehdit o kadar zayıf ve savunmasızdı ki karşısındaki kadını sadece güldürdü. Korkak bakışlarını, yardım dilenir gibi etrafta gezdirdi. İleriden, yoldan bir sürü kişi geçiyordu. Tüm cesaretini topladı, tam haykıracaktı ki, karnının üzerinde bir sertlik hafif bir sızı hissetti, kulağının dibinde azgın bir fısıltı.

"Eğer bağırırsan, seni de piçini de gebertirim! Deşerim lan sizi! Sizi bana sayıyla mı verdiler? Birini temizlesem diğeri... Ben hamile bile kalamazken Eymen buna azami dikkat ederken siz hemen bebek peydahlıyorsunuz. Ne iş?"

Gülümser bunun herhangi birinin düşünebileceğinden daha mükemmel bir plan olduğuna çok önceden karar vermişti. Planın tamamlaması aylarını almıştı. Polisin, Eymen'in hatta bu kadının yapabileceği tüm hamleleri önceden tek tek hesaplanmıştı. Bu bir

strateji işi, zekice bir ortakla yönetilen satranç oyunuydu. İçindeki aklı kadını, zeki hamlelerini, bu mantıklı sebepten çok seviyordu. Bu düşünceyle neşelendi.

Öte yandan Peri elinin ucuyla karnına dayanan bıçağı ittirmeye çalıştı. "Ben... Ben ki-kimseye bir şey söylemem!" Titremesinin ne zaman biteceğini merak ederek "Bı-bırak gideyim. Ne olur? Unuturum söylediklerini." diye yakardı.

Kadın gözlerini irileştirerek kaşını kaldırdı.

"Eymen'i bırakır mısın?"

Peri yutkundu. *Mantıklı ol Peri, suyuna git!* Ağlamaklı bir hâldeydi ve cesaret verici bir iki kelimeye ihtiyacı vardı. Sen annesin! İşte bu iyi gelmişti. Titrek sesiyle, "İs-tersen ta... Tabii ki bırakırım!" dedi. Gözleri ürkekçe kadının koyuluklarına baktı. İnansın istedi. Bir tepki bekledi. Bir onaylama ama kadın dişlerini sıktı.

"Yalancı kaltak! Hem sizi gördüm! Az önceki hâlinizi gördüm. Sen bıraksan da o seni bırakmaz!" Elindeki bıçağın ucunu genç annenin karnına acımadan dürttü. "Şimdi yürü. Yoksa piçini deşerim. Yapmadığım şey değil!"

Peri'nin bacakları boşalıyor, nefesi tükeniyor ve başı dönüyordu. Kıpırdamayınca elindeki bıçağı biraz daha dürttü. Peri'nin ani bir acıyla bedeni sarsıldı. Bıçağı karnına batırmıştı. Dudaklarından acı bir çığlık yükseldi.

"Daha derine insin istemiyorsan... Yürü!"

Peri başını aşağıya eğdiğinde, gömleğinin hafifçe kanlandığını gördü. Bu delinin acıması da sabrı da yoktu. Anlattıkları... Yarabbi neler anlatmıştı! Vücudu titriyor, kusma ihtiyacı hissediyordu. Şok geçiriyor, bilincini kaybetme tehlikesiyle kıvranıyordu. Canı çok yanıyordu. Fakat bununla başa çıkabilirdi, çıkmak zorundaydı. Onun yönlendirmesine uydu ve sakince yürürken "Nereye götürüyorsun beni?" diye titrek bir biçimde sordu.

"Korkma, seni öldürmeyeceğim." dedi Gülümser ciddi bir ifadeyle. "Henüz!"

Bu söylediği içini rahatlatacağına daha da paniklemesine yol açtı. İçindeki korku zincirleri sıklaşan Peri, ona kuşkuyla bakınca kadın isterik bir tutumla güldü.

"Cahilliyim. Senin için değil ama! Eğer ölürsen, bu sefer sevdiğimi toparlayamam. Hepten yakılır aptal âşıklar gibi. Onu kaybetmeyi göze alamam!"

"Aklında ne var senin?" diye sordu Peri bir cüret. Kuşkuyla gözleri parlamıştı.

Kadın sinsice sırıttı, tek kelime söylemedi. Ama gözleri, değerlerin aynası gibi kifayetsiz bir sağlıkta parladı. Hiç iyi şeyler düşünmediği her halükârda belliydi. Az sonra Peri hemen iki adım ilerideki arabaya hiç istememesine rağmen binmiş ve Gülümser'in kullandığı araba yola koyulmuştu.

"Sakın ağzını açma, yoksa değerim. Zaten baş ağrısı yapıyorsun."

Peri ürkekçe karnındaki yaraya baktı. Aniden ters bir hareket etseydi bıçak daha derine inecekti. Bunu özellikle, bebeğin olduğu yere denk getirmek için bilerek yaptığını anlamıştı. Üzerindeki pudra pembesi hamile gömleğinin yan kısmında, yumruk büyüklüğünde kan lekesi oluşmuştu. Yutkundu. Bunu es geçmeyi yeğledi. Bu kadarcık sıyrıkla bebeğine bir şey olmazdı ama onu kızdırırsa...

Korkulu bakışlarını karnından çekemiyordu. Sanırım aklına o an binlerce farklı yalvarma çeşidi, zekice kandıracak çeşitli yalanlar gelmişti. Son çırpınışlarıyla cesaret göstererek tek bir bakışıyla da sona ermişti. Onun gözlerinde gördüğü şuursuz ifadeyle daha fazla mücadele etmek istemiyordu. Yalnızca biraz daha yaşamak, bebeğini, kocasını korumak istiyordu. Kısacık bir süre kendini toparlayıp sakin olmaya çalışarak ağzını açıp ilk kelimeleri oluşturacak kadar ileri gitti.

"Ben sana bir şey yapmadım." dedi kafasını kaldırarak. Bir kez daha cüretle baktı. "Bak, eğer bırakırsan, buralardan giderim. Bir daha benim adımı duymazsan!"

"Seni beni kek mi sandın, salak!" Aşağı doğru, karnına bir göz attıktan sonra, ona döndü. Deli deli bakan gözleri tehlikeli parlıyordu. "Seni bırakayım da hemen Eymen'e koş. Bir de beni polise gammazla. Bunları niye anlattım diye soruyorsun ya!" dedi haz dolu bir şekilde. Sadistçe sırıttı, kaçık! "Sana neler yapabileceğimi bil diye ci-

ezi! Ölün, işime yaramaz. Yoksa seni çoktan deşmiştim. Bana daha ziyade, sağ lazımsın."

Neden sağ lazımdı? Peri ona müthiş bir dehşetle baktı. Yok, aklından ne geçiyorsa okuyamıyordu.

Yaklaşık otuz dakikadır yoldaydılar. Ancak daha önce rüyalarında görebileceği türden bir iradeye ve soğukkanlılığa sahipti. Bu süre zarfında susmuş ve sadece Gülümser'in yüzüne bakmakla yetinmişti. Yol boyu bir daha konuşmadılar. Kadına sordukça kudunuyor, Peri'nin ağzından her Eymen lafı döküldüğünde, agresif bir hırçınlıkla sadistleşerek çaldırıyordu. Akıllı olmalıydı. Ve düşünerek bir çıkar yol bulmalıydı. Allah'ım deliydi bu kadın! Bebeğine zarar verirse, ne yapardı? Dahası Eymen... Sırf karşılık alamıyor diye ona da zarar verebilirdi. Bir süre sonra araç, ağaçlık bir yola saptı. Peri'nin içindeki korku gitgide büyümeye başladı. Huzursuzca yerinde kıpırdanınca yara tekrar şiddetli bir acıyla kendini hatırlattı, inledi. Gözlerini sıkıca kapadığında, kadın öfkeyle bağırdı.

"Rahat dur... Kıpırdanıp durursan zararlı çıkarsın. Benden söylemesi. Piçine sahip çık!"

Gözlerinde adını koyamadığı bir parıltı vardı. Ya kızmıştı ya da yaptığından çok memnun olmalıydı. Peri acıyla elini karnına koydu. *Dayan bebeğim, baban bizi kurtaracak... Annen sizi koruyacak,* diye içinden söylendi. Dudaklarını birbirine sıkıca kapadı. İçine akıttığı gözyaşlarını saklayıp dışına ağladığını belli etmedi. Yüzü ifadesiz, gözleri donuk olmak zorundaydı.

Sonunda Gülümser aracı bir yerde durdurdu. Etraf tenhaydı. Kuş uçmuyor, kervan geçmiyordu. Nereye getirmişti bu manyak onu? Peri şaşkınca ona bakarken Gülümser eğildi. Kapının kenarında bir şeyler aradı. Peri daha onun ne aradığını anlayamadan, Gülümser seri bir hareketle elindeki pamuğu genç kadının ağzına kapamaya çalıştı. Peri karşı gelmeye çalıştıkça hırçınca debelendikçe canla başla, kadın öfkelendi. Tırnaklarını yüzüne ve ellerine geçirerek pamuğu burnundan çekmeye çalıştı. Peri pes etmedi, olabildiğince karşı koymaya çalıştı. Fakat Gülümser bıçak yarasına elini bastırınca Peri'nin acı inlemeleri, haykırışlarına karıştı, içinde hissettiği keskin acıyla, mücadeleyi bıraktı. Sanki tüm dünyayı sıcak bir acı dalgası sararken

Gülümser hâlâ sadistçe gülümsüyordu. Peri ise yaşlarla bezeli gözlerinden onu göremiyor, can acısından duyamıyor, hatta korkusundan nefes alamıyordu. Gözlerindeki kararma azalmaya başladığında ancak yeniden görebildi. Bakışlarını karnına çevirdi. Artık kandan üzeri görünmüyordu. Acı karnından göğsüne çekilerek bir noktaya toplandı, ciğerlerine varana kadar yoğunlaşmaya başladı.

Bunu gören Gülümser, kaşlarını kaldırarak "Ah! Ne yazık... Sanırım bebek yaralandı!" diye dalga geçerek zalimce gevezelik etti. Oysa aracın içini dehşetli bir çığlıkla Peri'nin sesi kaplamış, onu avaz can korkusu değil canının, bebeğinin korkusuyla bağırıyordu. Yarayı elleriyle tutmaya çalışarak "Bebeğim... Bebeğim!" diye inledi. Korkuyla kadına bakıp "Pislik, ne yaptın ona?" diye bağırarak aracın içini çınlattı.

"Korkma, bu kadarlıkla ölmez ama..." derken pamuğu kızın şaşkınlığından yararlanarak burnuna tuttu. "Koklamazsan ölür!"

İliklerine kadar irkilen Peri onu koklamamak için her savaştığında, kesik kanıyor dayanılmaz acı veriyordu. Kıpırdarsa bebeği öldecekti, eğer bu şeyi koklarsa bu manyağın ona ne yapacağını bilemeyecekti. Ve o, bu düşüncelerle boğuşurken iflas eden ciğerleri ufak bir nefes çekti etol kaplı pamuktan. İşte o vakit, gırtlağının karıncalandığını, elektrik çarpmış gibi bir hisle, tüm hücrelerinin yandığını hissetti. İçindeki korku çığ olup büyürken umutları her saniye biraz daha tükeniyordu. Karnındaki acı gerçekten de azalıyor gibiydi. Fakat beden konsantrasyonu da yok olup gitmişti. Afallayan yüzüyle, sersem sersem bakıyordu. Bunun olmasını istemiyordu. Gözleri kayarken karanlığa, son bir defa çırpınarak can havliyle mırıldandı fısıltı gibi sesle. Güçsüz kelimeleriyle sadece "Bebeğime zarar ver..." diyebildi. Ve başı koltuğun yanına sertçe düştü. Cansız bedeninden bağımsızlaşan eli usulca kucağına salındı.

Gülümser elindeki pamuğu camı açıp dışarıya atarak "Hiç verir miyim? Onu sen öldüreceksin. Kendi ellerinle, günden güne bebeğinin katili olacaksın ama bilemeyeceksin. Canına, kendin kıyacaksın. Bu senin diyetin olacak!" dedi ve arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

Araba orman yolunda ilerlerken o, arada yanında baygın duran kıza bakıyordu. Yüzü yana dönmüş saçlarından görünmüyordu ama

karnına salınan eli hâlâ cansızca, kanlı gömleğin üzerinde duruyordu. Sazlı altıya gelirken hava kararmaya yakın, bir viraja girdi ve dağ kulübesine benzeyen bir evin girişine park etti. Bakışlarını yanında baygın duran kadına çevirerek araçtan indi. Sessizlikten inleyen etrafı kuş sesleri ve yaprakların hışırdamaları hâkimdi. Oturmaktan kasılmış belini oynatıp kendini rahatlatırken...

"Gelmeyeceksiniz sandım."

Gülümser birden ruh halini mutluluktan hüzne boyadı. Yüzüne ağlamaklı, üzgün, durgun bir ifade koyarak gözlerini sislendirip arkasını döndü. Dokunsalar sanki ağlayacak gibiydi komplocu duruşu.

"Çok zor kaçtık ellerinden. Kızın hâli perişan. Dahası ben de köyüm. Canımızı zor kurtardık!"

Adamın tavrından rahatsız olmuştu. Bir şeyler söylemeliydi. Eleştirir gibi tek kelime etmeden, kıza bakıyordu ve bu duruşu hiç hayrı alamet değildi. Ve müthiş bir ustalıkla oynayan Gülümser korkudan titrer gibi ağlamaya başladı. O anda Fırat birden arabanın kapısına atıldı.

"Neyi var, ne yaptı ona?"

Gülümser sahtekâr bir tutumla, adamın arkasına geçti. Yanaklarından sicim gibi palavra yaşları dökülüyordu. İç geçirerek "Kaçmaya çalışınca kocası onu yaraladı. Ben de onu bayıltıp ancak kaçırdım kızı. Peri de korkudan bayıldı." dedi yalanlarına en klas entrikalarını ekleyerek. Göz temasını keserek bakışlarını henüz baygın olan kıza çevirdi. "Çok zalim... Adamdan, nasıl da korkuyor arkadaşım, bilemezsin. Bebeğiyle tehdit etti ve gerçekten öldürmeye kalktı bebeği!"

Birden Peri'ye dokunmak isteyen Fırat'ın ellerine sarıldı. Gözyaşları adamın ellerine akıyordu. "Ne olur onu kurtar Fırat. Çok korkuyor. Eymen ona çok eziyet etti. Bebeğini elinden almakla tehdit ediyor. Biliyorsun bir anne için bu ölümden daha kötü. Hatta Lale'yi bile öldürmekle tehdit etmiş. Kardeşini, Peri'yi seviyorsan onları koru. Lütfen!" Hıçkırmaya başladı. Sanki dizleri onu tutmuyormuş gibi araca yaslandı.

"Hiçbir şey yapamaz o piç!"

Gülümser, gergin bir gülümsemeyle "Öyle! Artık sen varsın. Korursun onu!" diye onaylad.

Fırat öfke kusan gri bakışlarını Peri'nin karnına çevirdiğinde, gördüğü dehşet manzara karşısında şok oldu. Ağzının içinden oklalı küfürleri savururken Gülümser sinsice parlayan gözlerine yakışmayan bir hüzünle konuşup duruyor, adamın zihnini zehirliyordu.

Sonunda Fırat, Peri'yi araçtan alarak içeriye taşımış ve hemen yarasını sarmıştı. Bu süre zarfında Gülümser yanında kalmış, onu vesveseleriyle fişeklemeye devam etmişti. Şimdi ise usulca yerinden kalkarak baygın kadına bakıyordu. Yüzünde ziyan bir hüsranlığın olduğu bakışlarını genç adama çevirdi.

Fırat'ın gözleri kısıldı. Esef bir dürtüyle irkilirken yüzünde bir şeyler arıyor gibiydi sanki. Bir iki saniye boyunca konuşmadığında, Gülümser nefesini tuttu. Ardından, "Sakın ona inanma." dedi yumuşakça. Kötü bir haber verir gibi. "Çok korkuyor. Kendisi için değil korkusu... Bilirsin çok cesur kızdır Peri, Lale için, ödü kopuyor! Kızenine kötülük yapacak, bebeğini elinden alacak diye aklı çıkıyor. Onu koru ne olur. Sırf onlar için, seni kandıracaktır. Kanma!"

"Tamam ama ben..." dedi Fırat bocalayarak.

Ondaki tereddüdü gören Gülümser, adamın ellerini avucuna alarak duruma derhal müdahale etti. "Sana güveniyorum! Benim gitmem lazım. Başım derde girerse baban beni parçalar. Benim bir ailem var, onlar olanları bilmiyor."

"Sağ ol!" dedi Fırat içten bir şekilde. Bu adamların bu denli deli olduğunu gördükçe sinirleri bozuluyordu. "Bana hayatımı geri verdin. Eğer sen gelip durumunu anlatmasaydın bilemezdim ne kadar kötü günler yaşadığını. Ben, mutlu olduğunu sanarak avunuyordum. Bilemedim!"

"Değildi! Hiç olmadı. Hepsi bir oyundu..." diyen hain Gülümser tam kapıdan çıkarken durdu. "Ha bu arada..." diye devam etti tedirgin duruşuna. Çantasının içinden bir şişe çıkardı. "Doktoru muntazam şekilde kullanması gerektiğini söyledi ama Peri bunları korkusundan kullanamıyor. Bazen bunları içince beyninin uyuştuğunu ve ona karşı çıkamadığını söylüyordu. Ben gizlice içiriyordum. Bunlar onu rahatlatıyor." Fırat kuşkuyla gözlerini kısınca "Hani bilirsin ruh doktoru işte!" dedi elini kafasının üzerinde sarsarak.

Fırat elindeki şişeye bakarak kaşlarını çattı. "Bunlar hamileyken zararlı değil mi?"

Bunu düşünememişti Gülümser ama çevik zekâsı hemen atak yaptı. Üstelik bu âşık şapşalın bu kadar zeki olabileceğini de kestirememişti. Düşüncelerini toparlayarak derhal atıldı. "Normalde öyle ama... Bu durumda şart. Bunlar düşük miligramlık, zararsız. Son geçirdiği sinir krizinde, doktor verdi. İntihar eğilimi var. Canına kıymaması için, içmek zorunda!"

"Sağ ol her şey için." Fırat konuşurken gülüyordu. Ancak bu öyle pek şirin bir gülümseme değildi.

Biraz daha konuşup Fırat'ı ikna eden Gülümser, arabasına bindiğinde, içi rahatlayarak kornasına basıp yola koyuldu. Bir pislik daha temizlendi nidaları koparan şeytanî ruhuyla, ferah bir soluk çekti. Vicdan mı? Olmayan tek olgusu sanırım oydu. İçindeki cani kız çaça dansı yaparken Fırat baygın kızı kucakladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ben ne zaman mutlu olsam...
Ağlıyorum!

"Lanet olsun!" dediğinde Eymen ellerini saçlarına daldırıp başını aşağıya eğdi. Nebahat Hanım şefkatle oğlunun saçlarına dokundu. Gözleri hâlâ ağlamaktan kıpkırmızı hâldeydi. "Bulunacak annem, merak etme."

Ancak içi kan ağlıyordu. Ya bulunamazsa?

Eymen uzamış sakalları, çökmüş göz altları ve nkı sarısına, koyusu kızıla dönmüş gözleriyle annesine biçare baktı. Kimseyi suçlamıyordu. Tek suçlu kendisiydi. Onun okula gitmesine izin vermişti. Kırılası, kopası, elleriyle okulun kapısına bırakmıştı. Rüzgârın saçlarını nasıl savrduğunu, gözlerinin nasıl da güzel parladığını hatırlıyordu. Ağır çekimde gibi dudaklarının kıvrılarak "Seni seviyorum." demesi gözlerinin önünden gitmiyordu. Ellerini yüzünde dolaştırdı sıkmca. Bakışları donuk, sesi fersizdi.

"Sekiz gün olacak anne... Benim karım, sekiz gündür yok! Öldü mü, kaldı mı? Yaşadığından bile emin değiller. Ben onu kendi ellerimle bıraktım oraya, o sınava bile girmemiş. Kapıdan içeriye hiç girememiş. Bir şey oldu, biliyorum. Birileri..."

Sözcüklerin geleceği vahim durum, dilini yakıyordu. Böyle oturmak içini parçalıyordu. Eli kolu bağlı kalmak, onu mahvediyordu. Rüzgâr bile ona yardımcı olamazken, polisler, medya... Kafayı sıyıracaktı. Oraya bıraktığında, nasıl da normaldi her şey. Mutluydular...

"Ben ne zaman mutlu olsam... Ağlıyorum!"

Bu söz kulaklarında çınlıyordu. Peri ne zaman bunu dese, hissetmiş gibi hep kötü bir şey oluyordu. Ve işte yine olmuştu!

Böyle bir şey olmaması gerekirdi, diye düşündü.

"Yoksa o bu kadar zaman çalıştığı sınavını bırakmazdı. Beni bırakmazdı! Hamile ve tek başına... Ne hâlde kim bilir?" Bunları daha çok kendine söyler gibi, acizce mırıldanıyordu. Solukları yağlı bir urgan gibi boynuna dolandıkça ciğerleri iflasın eşiğine geliyordu. Dudaklarının titremesini engellemeye çalışan Nebahat Hanım, acılı bir iç çekişle yüreğindeki korkularını saklamaya çalıştı. Oğlunun içindeki azgın fırtınaları engel olamıyordu. Yarasını saramıyor, her an saniye saniye çöküşünü izlerken bunu engelleyemiyordu. Zaman kendini kayıverme zamanı değildi. Zoraki bir soğukkanlı duruşla, "Oğlum, tüm televizyon bültenlerinde resmi var. Gazeteler, günlerdir sür manşet onu yayınlanıyor. Bulunacak. İlla ki bir gören olmuştur, duyan vardır. Sen kendini böyle bırakırsan, onu nasıl buluruz? Bulunduğu an, senin dimdik durman lazım karşısında. Onun, en çok buna ihtiyacı olacak." dedi olgun bir tutumla. Ama oğluna destek verdiği her an kendisi biraz daha çöküyordu umutsuzlukla...

Genç adamı, bu sözler ikna etmiyordu artık. Aldığı her nefeste canı biraz daha daralıyor, düşündüğü dehşet verici tahayyülle benliğini parçalama noktasına geliyordu.

İçeriye hızla giren polis memuruyla Turgut'u görünce Eymen, bırak yerinden kalkmayı, fırlayarak önlerinde bitti.

"Bir haber var mı karımdan? Yoksa bulundu mu?"

Endişeyle parlayan Eymen'in koyu gözleri merakla ikisinin yüzünde geziniyor, verecekleri cevabı kabir azabında gibi dehşetle bekliyordu. Sesinde acı bir ifade bulunan uzun boylu sarışın komiser, onun tüm inançlarını sarsarcasına olumsuz anlamda başını salladı.

"Henüz bir haber yok."

Eymen isyanla ellerini saçlarına gömerek "Lanet olsun, nasıl yok?" diye haşin haşin kükredi. Yaralı bir aslan gibi, üzerine su dökülen kobra gibi püskürttü herkese. Dokunanı pençeleriyle parçalayacak, yaklaşanı ısırıcak kadar hiddetliydi.

Turgut arkadaşının yanına gelerek teskin etmek için omzuna dokundu. "Ama bir gelişme var."

İşte bu umut verici cümle, Eymen'in dikkatini çekerek derhal arkasını döndürdü.

"Ne... Ne?" dedi hem sevinç, hem garip bir korkuyla boğulmuştu.

Komiser gözleriyle içeriyi araştırırken damadağınık ailenin kilini üzgünce izlemişti. "Karınızın amca oğlu da on beş gündür ortalarda yokmuş." Ortada derin bir sessizlik vuku buldu. Kıyamet öncesi ilk sur üflenecek gibi herkes pür dikkatti. Bir an bu gerginlik bedenini kasınca bunu saklamak için ellerini ceketinin ceplerine soktu komiser. "Onun hakkında yapılan araştırmalarda, karınızla evlenmeden önce evlilik aşamasında olduğunu öğrendik."

Bunu bilmeyen mi vardı o haberden beri?

Eymen bir an bile düşünmeden, "Bunun neresi iyi haber?" diye gürlerken arkasındaki Nebahat Hanım, "Hem... Ne alakası var bu işle?" dediğinde, işte hepsinin sormak istediği asıl soru buydu.

Zaman kaybediyorlardı. Eymen dişlerini sıktı. Her saniyenin önemini bildiği şu anda, bunlar bir işi halledemediği gibi, bir de ona engel oluyorlardı. Bir şey yapmasından çekindiklerinden, peşine sivil bir ekip takmış, takip ettiriyorlardı. O adamın söylediği sözleri hatırladı.

Onu senden, ne olursa olsun alacağım! Benim olanı alacağım gün gelecek!

Bu anı benliğinde ateşten nehirler gibi akıp zihnini hadsiz bir girdaba saldı. "Piç kurusu!" diye gürleyerek yanındaki orta sehpaya tekmeyi savururken ağzının içinde edepsiz küfürleri art arda savurmaya devam ediyordu. Ardından önüne ne gelirse tekmelemeye başladı. Hışmı, cehennemin laneti gibi yüreğinden bedenine taşıyor ve ortalığı kızgın bir harla yakıp yıkıyordu. Sonra birden hükmedici yapısıyla komiserin üzerine atıldı. Apansız yakasını bir hışımla kavradı.

Adam şaşkınca duralarken "Bana karımı bulun komiser... Yapamayacaksanız önümde durmayın!" diye Komiseri sarsmaya başlayınca adam öfkeli ama anlayışlı bir yakınlıkla, "Bakın Eymen Bey! Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken olmasına karşın, öncelikle sakin olun. Tüm birimler, bu işin üstündeyiz. Az kaldı..." diye dişlerinin arasından tısladı.

Eymen susmayınca da "Yeter! Kendinize gelin bu yaptığınız

bizi daha çok oyalayacak bir de sizi düşünmeyelim, burakın işimize odaklanalım." diye bağıran komiserin sesiyle, Eray Bey oğlunun kolunu girerek geriye çekti.

Nebahat Hanım korkuyla boş bulunup feryat koparınca Eymen omzunun üstünden annesine bir göz attı. Bir an duraksadı. Yaşlı kadın ürkerek ellerini birbirine kenetleyip dudaklarına kapamıştı. Fakat genç adam geri çekilmedi.

"Bana laga luga değil... Karımın yerini bulun! Bulamayacaksanız yolumdan çekilin."

Eymen'i sakinleştirmek çok zor olmuştu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sabret, geçecek
ve bu karanlık günlerin zorunlu esareti bitecek...

Ne vakit gece olmuş, ne vakit gün doğmuştu artık birbirine giriyordu. Sessizlik kabir azabı gibiydi, sesler ise vicdan azabına sürüklüyordu. Konuşsa canı yanıyor, sussa içi acıyordu. Nasıl bir keşmekeşteyse ne yana dönse acı çekecek olan kendisi oluyordu. Ödediği bedel ağırdı.

Çok zamandır yalnızlık diyarının tek başına yolcusu, duraksız kaptanıydı. Ne durakları vardı içinde uğruyabildiği ne de konaklama yapılacak korunaklı şehirleri inşa edilmişti sığınabileceği. Sadece her düşündüğünde sevdiğini, içinde ona uğrayan ama uğurlamayan hoşçakallar beliriyordu. Bir zalim eşkıya gibi hayatına dalan geçmişi, mahvediyordu hayatını. Gönlünün uysallığından güç aldıkça daha çok yakıyordu canını. Vicdanının kırıntılarından beslendikçe felaket olup daha fazla sürüklüyordu karanlığa geleceğini. Bağırıyordu, haykırıyordu da vicdanının kısık sesinden sebep mi bilmiyor, duymuyordu zalim adam sesini...

Peri'nin her günü bir diğerinin aynısı olarak günü geceye emanet ederken gecesini, güneşi düşleyerek sonlandırıyordu. Aklının çıkmaz sokaklarında sürüklenen hayalleri vardı, uykuyu çaldığı gözlerinde beslediği umutları, geleceğinin yanına hapsolan düşlerinde bile kurtulma ümidi vardı. Her şeyi çaresiz içinde yaşarken bile Allah'a sığınan bir kalbi ve biliyordu ki yanında sevdiklerinin hediyesi olan duası vardı.

Ne olursa olsun, her gün yeni bir umutla kalkıyordu yeni güne. *Yoldan geçen, soluklanmak için uğrak veren davetsiz bir misafir te-*

sellesine sığınırım belki... Ya da benden habersiz bana edilen masum bir duanın inayetine, diyordu yüreği. *Sabret, geçecek ve bu karanlık günlerin zorunlu esareti elbet bitecek! Allah yanında...*

Peri umutsuzluğa kapıldıkça hiçbir şeyi kalmamış gibi sahip çıkacağı duasına. Özlemi küstürüp vuslatı çıldırtan çaresizliğinde ki son sağlam kalesine sıkı sıkı sarıldı.

O vakit odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Giriş tarafından, haykırışa benzer köpeklerin ulumaları duyuldu. Fazla yüksek değildi kapı, ancak bu durumda rahatsız ediciydi. Peri kafasını kaldırıp o tanıdık yüzün ona doğru yürümekte olduğunu gördüğünde, umutsuzca iç çekti. Pencereden gelen keskin ışık şeritlerinin arasında hafifçe kıpırdandı. İçine nüksedip ruhunu sızlatan hava katmanı tüm hücrelerini sararken titredi. Tekrar baktı. Fırat tam önünde belirdi.

Peri oturduğu koltuğun üzerinden ayaklarını sarkıttı. İncecik ayak bileğine bağlanmış kalın zincir, şangırdayarak yere yığıldı. Düşüncelerinden sıyrıldı, boş bakışlarını genç adama çevirdi. Her zaman kusursuz bir pırıltıyla parlayan melek yüzü süzülmüş, çimen yeşili vahşi gözlerinin kenarı ağlamaktan kızarmış ve göz altları artık iyice morarmıştı. Kaç gündür yiyemediği yemekler sebebiyle, bir hayli zayıflamaya da başlamıştı. Oysa Peri hamileydi, güçlü olmalı ve bebeği için savaşmalıydı ama ona başkaldıran midesi bu dirayetine isyan ediyordu.

Peri sakin olmaya çalışarak "Daha ne kadar burada kalacağım?" diye uysal bir tutumla sordu. Çevresine bakındı bikkınca. Bu düzenli dağ evi, çatlak duvarlarında asılı olan resimleriyle, soluk yeşil boyasıyla, ufak ama şirin bir yerdi. Başka zaman olsa, sevdiği yanında olsa ona cennet bile gelirdi. Ama o yoktu ya şu an fare deliğinden farksızdı.

O gün gözlerini karanlığa açtığındaki dehşeti hâlâ içinde sabit bir korkuyla taptaze duruyordu. Kendini paralamış, ağlamış, yalvarmış ama hiçbir şekilde onu ikna edememişti. Sabahları, akşamları, günleri seyretmişti. Fakat bu adama karşı ne sözleri işlemiş, ne yalvarışları bir işe yaramıştı. İlk günler ekmek, aş, yemeyerek onu bezdirmek istemiş ama bu bebeğine zarar vermeye başlayacak diye korkusundan, bu eziyetli eylemine bir zaman sonra, son vermek mecburiyetinde

kalmıştı. Arada onu bu ormanda dolaştırmaya çıkarıyor, zorla elini tutuyor, hatta bazen deriye gitmek için zaman kolluyordu. Hal böyle olunca Peri de artık hava dahi almak istemez hale gelmişti. Cin durdukça bebeğiyle konuşuyor ve bu konuşmaları bazen Fırat'ı kudurtarak yolundan şaşırtıyordu. Karnına düşmüncesi baktığı zamanlar olsa da, bazen şefkatle. Korkuyordu Peri ondan, ondan ve saplantılı aşkı yüzünden yapacaklarından! Kaçkınları birken iki olmuş, kibrit gibi hayallerine çökmüştü.

Ne zaman tak etse canına bu çılgınlık, karşısına geçip inyanın dile vursa adamın söylediği şey bu oluyordu:

"Zorladığın tavırsın, sınadığın sabrımı yıkma Peri... Seni sevdiğimi unutma ve canını yakmamı izin verme!"

Onu ne zaman sinirlendirse aldığı cevapları da belliydi artık.

"Bem hiç anlamadın ki Peri! Anlamadığın için hiçbir acımda yanımda değildin. Ben tek başıma yaşadım seni ve sensiz kalarak çektim bu en güzel esareti veren hediyemi. Ben sevdama sarılıp ne kadar toparlamaya çalışsam bizi, sen her seferinde zalimce paramparça ettin geleceğimizi... Ben acılarımla savrulmuşken sen, benden koparak hiç tanımadığın diyarların umutlarına yelken açtın. Oysa aynı hayalleri çizmiştim bize. Anlamadığın için söylediklerimi, dinlemeye değer görmedin. Oysa ben bir ömür boyu seni nasıl anladığımı, sana anlatmak için çırpınıp durdum önünde. Bana zaman ver, derken olacakları söylemedim sadece, hayallerimi ve yapacaklarımı da... Ne zaman kendimi ifade etmeye çalışsam, dalga geçtin, aşağıladın, hor gördün. Anlatmaya her kalkışımda, sevginden gürleşen çığlığımı, kendi yüreğime gömmeme sebep oldun. Çünkü senin, hiçbir zaman beni anlamak gibi bir kaygın olmadı ki! Çünkü sevdiğini kaybetmekle sınanmadın. Anlayınca esiri olmaktan korktun, aşkının ve sana vermek için can attığım sevdamın büyüklüğünden ürktün. Şimdi kızıyorsun ya! Oysa bunları yaparken tüm çabam dikkatini çekmek içindi. Eğer senin bana inandığın an yaşansaydı, seni alıp gitmeseydiler ellerimden, eminim ki sen de beni sevecektin. Hiçbir çıkarın, hiçbir yanılgının ve hiçbir yenilginin esiri olmadan beni sevecek, sana verdiğim kadar sevgi büyütecektin. Olsun hâlâ geç değil... Sana, sevmesini öğreteceğim!" diyordu.

Peri bu sözlerin tesiriyle düşünürken bile ürpererek titredi.

Onun düşünceli yüzünden hoşlanmayan Fırat içeride dolaşırken bakışlarını yüzüne odaklamaya çalıştı. "Dolaşmak ister misin?" diye sordu düz bir şekilde.

"İstemiyorum." dedi Peri gergince.

"Yakında bacaklarını nasıl kullandığını unutacaksın." dedi Fırat iç geçirerek. Kızgınca kızın sızgın yüzüne baktı. "Hadi gel, biraz dolaştırayım seni." Sonra birden durdu. "İstersen akşam çayını bahçede içeriz."

"Sen hâlâ söylediklerimi duymazdan gelmeye devam ediyorsun ama ben söylemekten de anlatmaktan da yorulmayacağım." dedi Peri kalınlaşmış kederli sesiyle. "Ne olur Fırat abi, bırak gideyim! Günlerdir burada tutuyorsun beni. İstemediğimi biliyorsun ama inatla dinlemiyor ve burada kalmaya isteğim dışında zorluyorsun. Bu suç! Yaptığının iki tarafta da cezası var. Ne olur, yol yakınken dön. Bırak gideyim!"

Oturduğu uzun kanepede huzursuzca kıpırdandı. Elini huysuzca kıpırdanan kızını yatıştırmak için şiş karnına koyarak şefkatle bebeğine okşadı. Fırat elindeki odunları şöminenin yanındaki kovaya sertçe attı. Derin bir nefes aldı. Peri göklere ulaşan feryadını susturarak hayal kırıklığına gömülürken onun konuşacağını düşünmek gibi bir salaklık yaptı, tam da o anda apansız arkasını döndü Fırat. Sabrı her dakika biraz daha tükeniyordu, biliyordu. Öfkeden donuklaşan gri gözleri koyulmuş, kasvetin sindiği yüzü sertleşmişti. Sıkılmıştı kaç gündür, aynı teraneyi dinlemekten Fırat ve baktığını açıkça belli ediyordu. Şu halinden çekinen Peri korkak bakışlarını onun boynunda kabarıp, damara kaydırdığında yutkundu.

"Bir daha söylersen, senin dilini koparırım Peri!" diye sert bir biçimde yanıtladı. Dişlerinin gıcırtısı arasından tıslar gibi, "Yeter, konuşma artık!" diye buyurdu.

Bu ifadeden hoşnut olmadığını unutan Peri, aniden paniğe kapılarak bir kez daha çevresine bakındı. Çaresizlik ne kötüydü. Yine eli mahkûm çekinerek geriye yaslanıp sustu. Suratını asıp derince iç geçirdi. Gözleri çaresizce yaşarmaya başlamıştı.

Fırat mutfağa geçip çayları hazırladı. Henüz yeni demini almıştı.

Bardakları tezgâha bıraktığında, bakışlarını omuz hizasından arkaya yıktı. Peri'nin ilgisinin yanmayan şömineye kaydığını fark edince çekmecedeki ilaç kutusunu aldı. Çayın içine bir tane atıp karıştırdı. İyice hırçın olmaya başlamıştı, belki bu ilaçlar onu sakinleştirirdi. Tepsiyi alarak genç kadının yanına yöneldi. Peri onun yanına yaklaştığını fark ettiği an, korkuyla irkilince Fırat dişlerini sıktı.

"Ya sabır!"

Günlerdir zaten ne zaman yaklaşsa hep aynı tepkiyi veriyordu. Sanki elinde bir mızrak vardı ve kızın bedenini onunla dürter gibi titremesine sebebiyet veriyordu. Aldırmadı. Yanına geçip oturdu. Tepsiyi önlerindeki sehpaya koyup bakışlarını genç kadın gibi şömineye çevirdi. Sehpaya uzanıp bir sigara yaktı. Ellerini dizlerine koymuş, bacaklarını hafifçe uzatmış, ağzında sallanan sigarasının mini mini titrek bulutlarına bakıyordu. Aslında bakmıyor, süzgün gözlerle dalmış düşünüyordu. Onun varlığıyla üşüyen Peri kollarını bedenine sardı. O ne zaman yaklaşsa bedeni donuyor, yüreği korkunun sardığı bir dehşetle kaburgalarını paralıyordu.

"Üşüdüysen yakabilirim. Çok güzel yanıyordu değil mi?"

"Kaç gündür yandığı gibi... Hem hava sıcak!" diye ters bir cevap verdi Peri. Yüzü somurtuk, sesi küstü. Ormanda yaz bile olsa, bazen geceler hava serinmiş gibi kulübenin içi soğuyordu. Ve Fırat bu ufak hava değişimini fırsat bilip şömine yakıyordu.

Fırat birden yerinden kalkınca Peri yine korkuyla irkildi. İyice geriye sindi. Adam başını sarsarak "Sadece biraz camı açacağım. İçerisi hayli havasız kalmış." diye isteksizce kendini açıkladı. Camı aralayıp tekrar kanepeye geldi. Sessizce yerine oturdu. Peri derince iç çekti. Acıması hâline yüzünü buruşturdu. Bakışlarını çekinerek genç adama çevirdi.

Kısa, zayıf, cansız, öyle ki susuz bir yerde kalmış gibi kupkuru boğazından çıkan nefesiyle, "Beni ne zaman bırakacaksın? Burada daha ne kadar tutmayı düşünüyorsun?" diye çaresizce bıkmadan sordu.

Fırat dalgınca omuzlarını sarstı. Peri bu tepkiyle bir kez daha yıkılırken "Bıkmayacaksın değil mi?" dedi. Kırık, çirkin ve sinirli bir kahkaha ile asabı bozularak güldü adam.

Peri yorgun bakışlarını duvara sabitledi. Elini şakaklarında dolaştırırken gözleri bir kenara konmuş büyük mindere kaydı.

Fırat sigarasından derin bir nefes daha soludu. "Birkaç gün daha buradayız. Sonra gideceğiz, merak etme!" Sesi yorgun ve bıkkında onun da.

Peri irkildi. Kızgın bir sızı yüreğini yokladı. "Gi-gideceğiz de ne demek?" Bu kez daha yüksek bir biçimde ve panik dolu bir sesle soludu. "Ben seninle hiçbir yere gelmek istemiyorum. Neden anlamak istemiyorsun, beni bırakmanı istiyorum."

Peri bağırdıkça bu yüksek sesi duymamış gibi duran umursamaz Fırat susuyor ve sessizce onun öfkesini körüklüyordu.

Şimdi ikisi de sükût etmişti. Havanın içinde sanki bir şimşek çakmış, bir fırtınanın tutuşmak üzere olduğunu ihtar etmişti.

Peri uykusuzluktan acıyan gözlerini ovuşturdu. Kaç gündür Fırat biraz daha rahat ve daha dengesizce onu sahiplendiğinden sebep, ona yaklaşmasından korktuğu için, doğru düzgün uyuyamamıştı. Uyku ölümün eşiydi ve en savunmasız olduğu vakit olduğundan, hep tedbirli, hep tetikteydi.

"İlk geldiğin gün de söyledim, yine söylüyorum. Ben nereye, sen oraya. Bırak artık sormayı!"

Bu lanet yerde gözlerini ilk açtığı anda nasıl bir panik yaşadığını hatırladı. Fırat'ın ona inanmayan delirmiş hâllerini ve sürekli kocasına küfreden öfkeli hâlini. Sırf onun tepkisini çekmemek için, zamanla Eymen'in adını dahi ağzına almaya korkar hale gelmişti. Bu adam manyaktı, onu buraya getiren kadın daha manyak! İki manyak arasında kalmıştı. Sürekli aynı söylemi tutturmuştu.

Kocan seni sevmiyor, biliyorum...

Sana nasıl kötü davranır!

Ben seni kurtaracağım.

İyileşeceksin.

Kocasının bu anlattıklarının hiçbirisi olmadığına inandıramıyordu ki bu manyak herifi! Dahası konuşturmuyordu. Günlerdir sürekli, kendi konuşup agresif bir hâlde şizofren tepkiler göstererek saldırganlaşıyor ve her seferinde kızı korkutarak susturuyordu.

"Birlikte yaşamanız için bir ev aldım. Öyle büyük değil ama şimdilik bize yeter. Sonra birlikte daha..."

"Sen nasıl bir delisin ya? Gitmek istediğimi, seni istemediğini günlerdir haykırıyorum ama sen hâlâ, aynı türküyü söyleyip duruyorsun." Derince bir nefes aldı. Bunları söylediği sırada, çok ters giden bir şey olduğunu anlamış ve gözlerinin hemen yaşlarla dolduğunu hissetmişti. Bedeni karıncalanıyor, sanki damarları çekiliyordu ama direndi bu hisse. Biraz kendini toparlayınca gözlerini sıkıca kapadı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Ben seni hiç sevmeyeceğim, anla artık bunu, yapma bu eziyeti bize." Bebeği için kaygılandığını saklamak amacıyla takındığı o hırçın tavır, şimdi yok olmuş ve aniden, on yaşındaki ürkek bir çocuğun korunaksız çaresizliğine dönüşmüştü. Savunmasız kalmıştı yine...

Fırat ince parmaklarıyla yumuşacık kısa kesim saçlarını taradı. Yarı kaybolmuş bir vahanın üzerinden buhar olmuş, cehennemlerde kopan ateş gibi gözleri hiddetiyle parladı.

"Canını yakmak istemiyorum, sus!" dedi dişlerini sıkarak ve uyarırcasına devam etti: "Beni kızdırmak için yapıyorsun. Beni kızdırmak mı istiyorsun Peri? İlla canın mı yanmalı?" diye sordu elinden geldiğince sakin bir tavra bürünerek.

Peri'nin gırtlağını yararak yükselen haykırışları dudaklarında donmuş, oraya yapışmış gibi ne dağılıp ne saçılıyordu. Yutkundu ve mantıklı hareket etti.

"Hayır... Kızmanı istemiyorum."

Gri gözler, ürkek gözleriyle bıkkınca buluştu. Sonra uzaklara bakıp.

Peri dişlerini sıkıp derin derin nefes almaya çalıştı. Duyduğunu biliyordu, dalmamıştı. "Ne olur anla, olmayacak... Kabullen. Seninle ben, biz olamayız. Ben kocamı sevi..."

Konuşamadan daha, ne olduğunu anlayamadan dudaklarına kapanan haşin dudaklarla, olduğu yerde sarsıldı Peri. Zorba eller yüzünü kavramış, yanaklarını vahşice ezerek başını kendinden uzaklaştırmasını engelliyordu. Üzerine yırtıcı bir hayvanın avını kaçırmamak için sarf ettiği çevik bir hamleyle sıçrarken kollarında sıkılıp kaldı. Sonra bir anda sırtı oturduğu kanepeye sertçe devrildiğinde, bacak-

ların kaskatı kesildiğini hissetti. Kanının, paniklediğinden sebep, endişeyle akan azgın bir nehir gibi, damarlarını yırtarak beynine doğru yükseldiğini hissetti. Korku! O koyu duygu yüreğini yerinden sökercesine hareket ettiriyordu. Kulakları uğulduyor, yüreği can-ıyla acı bir savaşa girerek bedenini paralıyordu. Omuzlarını vahşice kavrayan iri ellerin, tırnaklarından yayılan keskin baskısıyla bedeni kasılıyordu.

Dehşete kapılan Peri panik hâlde ellerini genç adamın omuzlarına koyduğunda, Fırat incecik bileklerini iri elleriyle kavrayarak bu hamlesini bertaraf etti. Başının üzerinde canını yakacak bir sertlikle birleştirdi. Gelecek olan hamleyi biliyordu Peri! Tüm gücüyle onu üzerinden ittirmeye, vahşice kıpırdanarak bacaklarını kıpırdatmaya çalıştı ama imkânsız! Çığlıkları, ağzının içinde donup katılmıştı. Peri, dudaklarını sömüren zalim istilayla nefes alamayarak çırpı- nıyor, debeleniyor ama kurtulamıyordu. Yeşim gözleri dehşetle ir- kilmiş ve korkuyla sulanmıştı. Karnı aralarında ezildikçe aklı ikiye bölünüyordu. Hem bebeğinin zarar görmesinden ölesiye korkuyor, hem adamdan kurtulmak için son kuvvetine varana kadar çabalıyor- du. Eğiliyor, büküldüyor ama iri bedeninin arasında kalan narin ve güçsüz yapısıyla, cansızca kıpırdamaktan ileri gidemiyordu. Dudak- larını bulmuş, onun dilinin ağzının içine sinsi bir yılan gibi sızması- nı engelliyor, fakat bu sefer de midesi kabarıyor ve kusma isteğiyle doluyordu.

Fırat aldırmadı. Dudaklarını hırpani bir biçimde sahiplenircesine sömürürken hiddetlenen tutkusuyla sadistleştikçe kendini kaybetti. Özlemle, açlıkla ve içini kavuran hırsla başladığı eylemine, zalimce devam etti. Kızın bileklerini tek eline alarak diğer elini bedenine doğru yolculuğa çıkardı. Peri'nin beyni durdu. Öyle ani ve vahşice oluyordu ki bu eylem ne beynini ne durmuş kalbini çalıştırabiliyordu. Bir ruh kadar solgun belleği, bütün kedere, neşeye, düşünceye; içinde durma noktasına varmış kalbin bin türlü dehşetine, umut ettiği fikrin binbir çeşit derinliklerine, heyecanlara apansız kapanmıştı.

Fırat üzerine azılı bir kuduz gibi abandıkça tek düşündüğü şey bebeğiydi. Oysa Fırat, her ne kadar hamile olduğunu bilse de açlığı tavan yapmış şehvetiyle ona dokunmaktan kendisini alıkoyamıyor-

da. Gözleri kör, benliği sağır olmuştu vicdanına. Günlerdir bunla mücadele etmekten zaten yorgun düşmüş, karşısında masumca dururken dokunamamak canını yakmıştı. Ama artık yeterdi! Onun sahibinin kim olduğunu, kimin karısı olacağını bilmesinin zamanı gelmişti. O adamın adını söylemeyecekti bu sömürdüğü tatlı dudaklar, sadece kendi adıyla anlam bulacaktı. Kalbi bir tek kendisi için atmalıydı. Dudaklarını yanaklarına kaydırdığında, Peri sanki suğ tabanlardan yüzeye çıkmışçasına derin bir nefes aldı. Fırat aldırmadı. Onun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarının tuzlu sularını öptü. Sürekli soluk soluğa hıçkıran Peri kafasını sağa, sola yatırıyor onun hamleleni güçsüzce alt etmeye çalışırken yalvarıyordu. O dudaklarıyla tenine silinmez buseler bıraktıkça kızın ruhundaki tüm mahzun renkler ölüyor, ruhu ölmeden sevdiğinin mabedine sahip çıkamadığı için bir matemin yasıyla ağlıyordu.

"Ne-ne olur yapma! Allah aşkı için yapma! Ha-hamileyim... Bebeğime bir şey olacak!" dedi bu kepazeliğe karşı hiçbir eylemde bulunamayınca acizce yakararak.

"Ona zarar vermem merak etme. Hem birçok hamile kadın bunu yapıyor, değil mi?"

Onun söyledikleri, genç kadının apansız bir üşümeyle kasnını dondurdu. Midesi ağzına yükseldi.

Fırat dudaklarını biraz daha aşağıya indirdiğinde, cehennem zincirlerinden kopup kızı yuttu. Dilinin kıvrımlarını iğrenççe boynuna kaydırdığında, solukları yağlı urgan olup boynuna dolandı ve isleyerek salyalarını yaya yaya öpmeye devam ettiğinde ise Peri buz olup erimek, ateş olup kül olarak yok olmak istedi. Fırat için ise şu anda dünya yansa umurunda değildi. Tadına hasret bir hayat geçirmişti ve onca sene sadece onu hayal ederek biçare yaşamıştı. Her şeyiyle tam sahip olacakken o adam ortaya çıkarak elinden almıştı. Artık buna izin vermeyecekti. Daha şimdiden kasılan ateş gibi bedeniyle, hırs ve doluydu!

Peri canhıraş haykırmalarıyla altında debelendikçe, genç adam üzerine istekle abandı. Birbirine sımsıkı kilitlenmiş narin bacaklarının arasına, kalın bacaklarını sıkıştırıp hareket imkânını vahşi bir şehvetle engelledi. Bir kemanın teli gibi gerilen zapt olunmaz arzu-

lı dolmuş bedeni, anlaşılmaz bir zalimlikle kendini yapacağı eyleme ayarladı. Kaide altına alınamaz bir gurursuzlukla kızın ruhundaki kıvancı yansıtan sarsıntı gibi, üzerine süzülüp ruhunu titretti. Bir eli gömleğinin kenarından süzülüp çıplak tenine dokunduğunda, "Bırak!" diye son ses haykıran genç kızın cansız yalvarmalarına aldırmadı. Dehşete kapılan Peri ellerini omuzlarına geçirdiği için, yumruklandığı için tırnakları hem onun tenine hem kendi eline zarar vermeye ve zorlamadan sebep bir bir kırılıyordu.

"Bunu sen istedin Peri!" dedi altında çılgınlık yatan bir sesle. "Sana zaman verdim ama kabullenemedin. Beni kabul edeceksin! Sen benimsin! O adamın üzerine bıraktığı tüm izlerini sileceğim. Sadece biz, ikimiz olacağız. Tenine, zihnine ve hayatına hatta ruhuna bir ben mühürleneceğim. Karnındaki, benim imzamla doğacak!"

Gözleri kararan ve mantığı tamamen kör olan sadist adama direnen Peri, "Yapma ne olur! Bebeğim var. Se-senin hiç Allah ko-korkun yok mu?" diye acizce yakardı.

"Peri bu hâlin beni daha da kızdırıyor. Yalvarma!" dediğinde hiddetlenerek boş odanın içinde sadece derin tutuk ve savruk nefeslerinin hırıltılı sesi duyuldu. Adam, genç kadının kasıklarına kendi istekli erkekliğini yasladığında, zevkle inledi. Peri acı içinde dehşetle titredi. Deprem olsun istedi, yer yarılsın, kıyamet kopsun ve bu acı bitsin! İçinde kıyametten önce can bulan dehşet bütünlüğüne bürünmüş, hafif bir vicdan sesi gibi dağılmıştı tüm korkuları yüreğine. Nefesini kulaklarından ruhuna emanet verdi... Alamıyordu!

Peri bir daha yumruk attığında omuzlarına, Fırat ellerinin daha fazla, her ikisinin de canını yakmasını engelleyerek bileklerinden kavradı. Kızın incecik bileklerini tek eline alıp başının üstünde kavrayarak sabitlerken titrek sol eliyle boynunu okşadı. Usulca tenine sürtünerek aşağıya kayan parmakları, gömleğinin düğmelerine ulaştı. Peri altında debelenerek çabalarken o, gömleğinin düğmelerinin bir kısmını heyecanla açtı. Şimdi iyice dolgunlaşan göğsünün tatlı kıvrımları göz önündeydi. Fırat'ın tehlikeli bir ışıkla parlayan arsız gözleri, koyularak baktı göğüslerinin kıvrımlarına. Heyecanlanmıştı, üstelik nefes alamıyor gibi tutuktu duruşu. Titrek soluklarını salarak derin bir nefes çekti içine. Kasılmış ve heyecanlıydı.

"Beni sevmesini öğreneceksin. O adamı unutacaksın. O kadar kötü olmayacak. Sadece kasma artık kendini, bebeğin için!"

Peri gözlerini adamın koyulmuş gözlerine tiksintiyle çevirdi. Son çırpınışları olduğunu biliyordu. "Bunu asla yapmayacağım!" dedi inatla. "Ne onu unutacağım ne de seni seveceğim. Bana dokunduğun her anı milat sayıp yaşadığım her nefeste nefretle, öfkeyle ve unutulmaz bir vahşetle hatırlayacağım. Bu zalimlik, tecavüz anını kendime de sana da asla unuttumayacağım. Baktığım gözlerde bir tek sevdiğim erkeğin gözlerini göreceğim. Eğer sen bana dokunursan ve ben yaşarsam -ki bana dokunduğun andan sonra ilk fırsatta canıma kıyacağım- eğer yaşarsam, aldığım her solukta ölmek için vakit kollayıp her fırsatta canıma kıyacağım." diye gerçekleri bir bir çemkirdi adamın tiksindiği yüzüne.

Cesurdu Peri, çok cesur. Deli cesareti dedikleri şey, şu anda onda vuku bulmaktaydı. Eğer Eymen olmayacaksa hayatında, başka haram el temini gasp edip yaban nefes ruhuna tecavüz edecekse bu saatten sonra can denen lezzetli telaş, ona külfetten başka bir şey getirmeyecekti. Gözleri sonsuz karanlıklarla dolu bir ufka açılmış gibi ölümü içerken yüreği gerçeklerin acı ıstırabına yenilerek titredi. Hayatının artık biteceğini düşündükçe gerçek tüm düşüncelerini yuttu.

"Eğer bunu yaparsan, ölürüm! Bana dokunursan, kendimi öldürürüm! Ondan başkasının olacaksam, hiç düşünmez kıyarım canıma. Bir tek kocamı sevdim. Belki temiz olmayacak bedenim ama ona âşık tertemiz ruhumla öleceğim. Yapma!"

Her kelime ateş yüklü bir ok gibi yüreğini tam on ikiden vururken Fırat'ın, o adama duyduğu tükenmez aşk göz bebeklerinde titreşti kızın ve bu Fırat'ın son kalan mantık kırıntılarını da tüketti. İntikam ve aşkın arzuyla oluşturduğu cehennem üçgeninde sıkışan Fırat, duyduklarına kulak tıkayarak yanmayı seçti. Cayır cayır yanmayı ve yandığı kadar yakmayı!

Başını usulca aşağıya eğdi. Kulak ardı etti kızın susmaksızın kocasına olan sevgisini haykırmasını ve dudaklarını onun tazecik tenine değdirdi. O inledi, Peri midesi kasılarak öğürdü. Dişlerini sıkarak son birkaç defa çırpındı ve daha fazla dayanamayınca tüm gücüyle çığlığı bastı.

İğrenç dudakları göğüslerinde oyalanırken eli pantolonuna kaymış ve düğmesini açıp fermuarını indirmişti. Bunları öyle hızlı ve aceleyle yapıyordu ki, kızın nefesleri gırtlağına dolanıyordu. Peri ne kadar zorlarsa zorlasın kendini, onun, pantolonunu cansız bacaklarından kaydırmasına engel olamadı. Tekmeler attı, bacaklarını yatağa sabitledi, sımsıkı kapadı ama engel olmadı. Hatta bir ara bileğini zalim elinden kurtardığında, tırnaklarını kot pantolonun kumaşına geçirmiş ve Fırat kızın pantolonunu çekiştirdikçe tırnakları kırılmış, çekiştirmekten eli acımış olsa da bırakmamıştı. Tabii Fırat elini yine esir edene kadar avuçlarına. Tek ayağı zaten zincirliydi. Elleri de bileklerinden sıkıca kavranınca kalakaldı. Fırat biraz geriye çekildi. Kızın gömleği açılmış göğüslerine ve pantolonundan kurtulmuş sütun gibi güzel beyaz bacaklarına içi giderek baktı. Kadının ince bileklerini bırakmadan, kendi pantolonu bevesle çekiştirerek açtı ve tutuk nefesleri arasında indirdi.

Peri gördükleriyle dehşet içinde çığlık atıyor, deliler gibi hareket etmeye çalışıyor ama çaresiz gücü ona yetmiyordu. Yanılmış fırtına misali durmaksızın akan gözyaşlarından ıslanmış yüzü, tere ve gözyaşına karılmış saçlarıyla, ellerinin altında duran biçare haliyle, adamın istekli bedeninin altında acı içinde çırpınıyordu. Artık bacaklarının üzerinde onun kıllı bacaklarının gıdıklayan dokusunu ve kasıklarının üzerinde sert kabartısının tüm zalimliğini hissedince, nefesi apansız kesilerek beynine toplanan basınçla öleceğini sandı. Onun sert tüyleri bacaklarına sürtündüğünde dehşetle titriyordu. Kalbi hızlanıyor ve nefesi ciğerlerini yırtarak gırtlağına ulaşıp dudaklarını yakarak titrekçe dışarı salınıyordu.

"Öl-öldürme beni!" dedi son çaresizliğiyle. Kekeleyerek soluksuz kalarak "Kı-kıyma bebeğime ne olur... Ya-yaşayamam!" dedi kesik kesik nefeslerinin arasından.

Fırat bakışlarını biçare, yakararak bakan ıslak yüzüne çevirmedi. Çevirseydi, ıstırabından gözlerini sıkıca kapayıp acizliğinden yanaklarından aşağıya sicim gibi yaşların aktığını görecekti ve tüm dirayeti kırılıp vicdanına kulak verecekti. Yapmadı, zalimliği ve sadistliği seçti.

Sadece bir an duraladı ve dişlerini sıkarak genç kadının iç çama-

şının uzandı. Boğazı kurumuş Peri, son gücüyle gırtlağını yırtarcasına haykırdı.

"Yal-yalvarırım öldür beni! Öl-öl-öldür, ne-ne olur!" Acı bir hıçkırık yırttı nefes borusu gibi dirayetini ve diken gibi battı evin sessizliğine. "Da-dayanamam... Dayanamam bu a-acıya... Öldür."

"Seni seviyorum bunu nasıl yaparım?"

"Yap! Bu-bunu yapacağına öldür. Se-sevsen ya-yapmazdın! Bu-bunu bana ya-yapmazdın. Sevsen beni... Kıymazdın!"

Fırat, hıçkırıklarından ve ağlamalarından sesi kesilen ve kekeleyen kıza kulak tıkadı. Aldırmadan bacaklarını okşayarak devam etti eylemine ve usulca nefessiz hâlde iç çamaşırını çekiştirdi ama o ufacık peniye bile direnince ona, çıkaramayınca hırslandı. Öfkeyle çekiştirerek ince bağlarını kopardı. Peri artık onun istekli uzantısını kasıklarına yakın olan baldırlarının arasında, tüm çıplaklığıyla hissediyordu. Sıcaklığını, katılığını ve ne kadar hazır olduğunu... Sadece ileri doğru yüklenmesi, birleşmeleri için yeterli olacaktı. Bunu düşünmek, genç kadını mahvediyordu. Fırat'ın sertleşmiş erkekliği, iç baldırına hızla sürtünüyordu. Sıcak, sert ve isteğiyle dolarak titriyordu.

"Eymen neredesin? Kurtar!" diye haykırdı ruhu. "Bizi koru Allah'ım... Benim tek sahibim sendin, annemin duası için, babamın sonsuz sevgisi ve sana bıraktığı emaneti için koru beni..." diye yakardı yüreği.

Ve Fırat üzerine abandı. Vahşi bir köpek gibi, kudurmuş gibi hırlayarak soluyordu. Bedeninin yakıcı sıcaklığını titreyen bedeninin üzerinde yorgan gibi serdi ve kız sıcaklığını hissedince soluk alamadı. Fırat bunu hissedince dudakları yine ağzına kapandı, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarını sömürdü. Çırpınmaya bile hali kalmadı Peri'nin. Umutları tükendi. Hayalleri yıkıldı ve geleceğe dair tüm düşünceleri, zalim bir eylemle hunharca katledildi. Erkekliği tenine sürtünerek ileriye doğru uzandığında, ölmek istedi Peri. Şu anda, şu dakikada ölmek... Ama ölmedi!

Ve Fırat hırıltı bir nefesle, kıpırdandı.

Peri, sanki son nefesiymişçesine gırtlağını yırtan tiz bir nefes çekti içine ve son gücünü kullanıp tüm kuvvetiyle acı içinde haykır-

dı. Zindan karası geceyi yırtan çaresiz çığlığına, ağaçlarda uçuşan dişi kuşların sesleri karışmıştı. Dünya bile isyan ediyordu bu zalimliğe, barbarlığa, susuyor, yas tutuyordu. Kıyamet arifesini bitirmiş, mahşer sancısına yer arıyordu.

Tül, serin havanın seyrine kapılarak camdan dışarı doğru salındı kızın son nefesini veren sesiyle. Rüzgârlar eşliğinde ahenk bir hantallıkla şişerek havalandı ince kumaş ve tekrar yerine usulcacık sabdı.

Peri'nin yürek dağlayan çığlığı da o tüller gibi usulca söndü. Sanki tüm dünya, sağır edici bir karanlığa gömüldü...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bazen ölüm...
Bedenin son nefesi verildiğinde değil...
Umudun son ışığı söndüğünde gelir...

Bir saat sonra Fırat'ın kulaklarının acıyla çınlamasına neden olan hıçkırık sesleri, odayı kapladı. Çaresizlikle kollarını dizlerine yaslamış, suçlu yüzünü elleri arasına gömmüştü. Özgündü... Böyle olmayabilirdi! Bu kadar aciz olmayabilirdi. Ama neden, bu kez her zamanki kadar kötü hissetmiyordu kendini? Fakat bunu yapmayabilirdi. Öfkesine yenilmişti. O adamdan vazgeçmeyeceğini söylediğinde, dayanamamıştı. Zaman zaman daha kötü olabiliyor, aklını kullanmayı devreden çıkarabiliyordu. Hiddetinden dişlerini sıkıyor ve derin derin nefesler alıyordu.

"Her şey düzelecek!" diye fısıldadı, sesindeki o çaresiz tını. Buna kendisi de inanmıyor gibiydi. Ellerini saçlarına kaydırıp parmaklarını darmadağınık olmuş saçlarında gezdirdi. Başını yana çevirdi. Kanepenin köşesine büzülmüş, canı çekilmiş gibi hıçkırarak ağlayan genç kadına baktı.

Peri şişmiş gözlerini sımsıkı kapadı. Yorgundu. Bütün kasları ve hücreleri dayak yemiş gibi ağrıyordu. İşlevini kaybetmiş uyuşuk bacaklarını kendine çekmiş, başını kanepenin kolçağına yaslamıştı. Hâlâ gırtlağını yırtan hıçkırıklarla acı acı sesi ağzının içinde boğuluyordu. Gömleğinin üst kısmını titreyen eliyle sıkıca kavramıştı. Parmakları titriyor, bedeni kasılarak nöbet geçiriyordu. Yüreği, büyük felaketler gören yürek kayıpları, saldırılara karşı nasırlaşmış değildi. Hâlâ acıyordu, hâlâ narindi. Yüzü kireç gibi olmuş, yanaklarında

ince bir tabaka halinde yaşlar parlıyordu. Gözleri ağlamaktan ve ovalamaktan şişmiş, bedeni debelenmekten halsiz düşmüştü.

Fırat birden hareketlendi. Genç kadının üzerine abanıp başını kendine çekmeye çalıştı. Peri o kadar halsiz ve takatsizdi ki bunu yapmasına izin verdi. Cansız bedeni, onun elinde artık istediği gibi şekil alıyordu. Oyuncak gibiydi. Fırat çenesini başına yasladı. Saçlarını defalarca öptü. Her busesinde binbir tane özür saklıydı. İçine, onun kokusunun karıştığı derin derin nefesler çekti.

"Özür dilerim meleğim. Böyle olsun istememiştim. Sen inatlaştıkça ben de çıldırdım. Canını yakmak istememiştim." Başını hafifçe oynattı. Saçlarını yavaşça okşamaya başladı. Peri konuşamadı. Acı acı yutkundu. Boğazına, birbiri ardına düğümlenen yumrular sıralandı. "Canını yakmak istememiştim, affet!"

"Ya-yaktın... Ya-yapma dedim!"

Fırat pişmanlığın sarstığı, derin bir iç geçirdi. "Özür dilerim. Bir daha sen istemeden asla yapmayacağım."

"Be-bebeğime bir şey olabilirdi!" dedi Peri acı çekerek suçlarken. Boğazında düğümlenen yumruyu geçiştirmek için, yutkunduktan sonra, "Ona zarar vermezsin, değil mi?" diye umutla bekleyerek sordu.

"Kesinlikle vermem! Haklısın, daha dikkatli olmalıydım. Bir an gözüm döndü. Unuttum onu. Ona zarar vermem, o bizim bebeğimiz artık..." Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Artık kendisini duygularının üstesinden gelmiş gibi iradeli hissediyordu.

Peri yanağına sıralanan yaşları koluna silip burnunu çektiğinde hâlâ aklında yaşananlar vardı. Yarabbi! O dehşet an aklına gelince çıldıracak gibi nefesi kesildi. Eğer, son anda yalvarmak aklına gelmeseydi, ikna etmek için haykırmasaydı, şimdi onun kadını olmuş olacaktı. "Yapma!" demişti. "Yapmazsan, isteyerek senin kadının olurum. Bana zaman ver Fırat!"

İlk defa *abi* değil de adını söylemişti, hem de haykırarak. "Sevgilim, lütfen!" demişti. Bu sözler nasıl zehirli bir tat bırakmıştı dilinde ama olacaklardan daha acı olmayacaktı. Tepki vermekte biraz geç kalmıştı vefa bekleyen Fırat, fakat başarmıştı. Son günler hep en kötüsü olmuştu. Umutlar azalmış, karamsarlık başlamış, katlanama-

yacağını düşündüğü zamanlarda bile kalbini, zihnini, tüm benliğini hüzün kaplamasına rağmen, bir çıkar yolu hep bulmuştu. Yine bulacaktı Peri!

Adamın sımsıkı tutuşundan geriye çekilmeye çalışarak biraz huzursuzca duraladı. Fırat'ın bedeninin kasıldığını hissedince "Fırat, biraz dinlenmek istiyorum, ne olur!" diye yalvaran ses tonuyla mırıldandı.

Onun dilinden adını duymak bile mucizeydi. Fırat ilk itiraz ette de sonunda onun tükenmiş hâlini görünce razı oldu. O anda, ani bir hareket, farklı birinin sebep olduğu bir gürültü yayıldı ortama. Dışarıdan geliyordu. Fırat genç kadına baktı. Sert yüzü fena hâlde kasıldığı hâlde yanına yaklaştı, ellerini omzuna dayayarak yarı alaylı, yarı tehdit karışık bir tavırla "Sakın ağzını açma!" dedi. Bunlar öyle şişkin, öyle boş sözler değildi. "Peri, sakın bir aptallık yapma, olur mu tatlım?" Dudaklarını sertçe sıkarak kadının kırmızı tehditle okşadı. Peri'nin bedeni kaskatı kesildi. "Yoksa cidden sana olan güvenimi kaybederim. Bir dakika, tek bir dakika bile beklemem bundan sonra, düşündüklerimi yaparım."

Bu tehdit değildi artık. Peri yutkunarak irice açtığı dumanlı gözleriyle; başını olumlu anlamda salladı. Fırat tedirgin bir biçimde yerinden kalktı. Omzundan geriye doğru baktı. "Sakın! Kapıda her kim varsa, canı yanar, sonra da senin... Sen üzülürsen ben de üzülürüm ve dengesiz olurum." Köşedeki çekmeceye koyduğu silahı aldı ve cebine sakladığı şarjörünü taktı. Elini arkasında tutarak kapıya yaklaşıp usulca açtı. Peri'nin bakışları, Fırat'ın elinde takılı kalmıştı. O soğuk metal ne zaman ortaya çıksa adeta nefesini kesiyordu.

Kapının eşiğinde yaşlı bir adam, tüfeğini omzuna atmış arkası dönük bekliyordu.

"Buyurun?" dedi Fırat takdire şayan bir ifadesiz tonda.

Kapıda bekleyen adam arkasını döndü. Ellili yaşların sonunda, biraz kilolu, kır saçlı, ak yüzünde domates gibi açmış alacalı burnunu çeken, patavatsız bir avcıydı. Bakışlarını önce genç adama sonra kapının aralığından içeriye çevirmişti. Meraklı bir tip olduğu, gözlerindeki garip ışıkların telaşından belliydi. Koyu gözleri ilgiyle her bir ayrıntıyı tartıyordu. Usulca genç adamı süzdü. Gömleğinin

düğmeleri hâlâ açık olduğundan, uçları pantolonunun kenarlarından, bir serseri gibi sarkmıştı. Üstelik yüzünde ve boynunda tırnak izleri vardı ve bunlar tazeydi. Bu vasat hâli akılda çok farklı bir görünüm sergiliyordu. Saçları da dağınıktı. Yaşlı adam edepsiz fikirlerine gülümseyerek elini burnunun kenarından çekerek iri göbeğinin üzerinde gezdirdi. Bakışları parlıyordu. Gözleri kapının girişinden içeriye merakla sızmıştı ama Fırat başını omzunun üzerine yıkınca duraladı. Fırat da onun baktığı yere bakıyordu şimdi. Azarlayan bakışlarını adama çevirdi.

Yaşlı adam hemen silkelenerek toparlandı. Silahını omzunun üzerine atarak "Az önce bir ses duydum, kötü bir şey mi var merak ettim, sorun yoktur umarım." dedi derinden gelen tok sesiyle.

Fırat elini saçlarında dolaştırdı. Sinsi gözleri parlarken çarpıkça sırıttı. Küçük bir çocuk kadar utangaç ve SAMİMİ parlayan gözleri adamı ikna etmeye yetti.

Haylaz bakışlarının altında, sakin bir tonda "Yok, eşimle ufak bir tartışma yaşadık. Fakat şimdi geçti. Biraz kıskançlık sorunu var. Biz de siz gelmeden az önce bunu halletmiştik. Kadınlar, malum..." dedi silahını kalçasına dokundururken. Peri de hipnotize olmuş gibi silahı hareket ettirişini izledi. Uyarısı yerini buldu. Acı acı yutkundu. Onun böyle soğukkanlı yalan söylemesiyle afallayarak bocaladı. Oturduğu yerden kıpırdayamıyordu. Bakışlarını yaşlı adamın gözlerine yalvarır gibi çevirdi ama ne fayda. Olmadı, görüş alanının biraz dışında kalıyordu.

Yaşlı adam başını hafifçe sarsarak "Kızım iyi misin?" dedi genç adamdan çekinerek bakarken. Kızın perişan hâli hiç iyi görünmüyordu, *gençlik* diye düşündü. Münasebetsiz bir zamanda rahatsız ettiğine kanat getirdi. Fakat sonra, farklı bir şey fark etti. Yüzü tedirgin bakıyordu yavrucağın. Beyaz yüzü sararmış, kan ağladığı belli olan kan çanağı olmuş yeşilleri ürkekti. Sanki konuşmak istiyor ama başaramıyor gibi tedirgin bir hâli vardı. Ağlamaktan şişmiş yüzü, üstü başı perişandı. Kuşkulu bir haldi. Kız konuşamadan, Fırat derhal müdahale etti.

"İyi! Sadece biraz dışarıda dolaşmış. Ben de merak edip kızınca çıldırdı. Bilirsiniz işte, merak ettim onu... Korktum!"

Peri, eli mahkûm ses çıkaramadı. Fırat arkasına koyduğu silahını sıkıca kavradı. Her an tetikte bekliyordu. Bir de elini sarsarak Peri'ye uyarı veriyordu. Ya adama bir şey yaparsa, bir de onun sorumluluğunu nasıl üzerine alırdı? Gözleri feryat figan bağırsa da sesini duyuramadı. Fırat kapıyı kısarak "Bakın, görüldüğü üzere bir sorun yok. Ve hiç müsait değiliz şu anda!" diye uyardı.

Onun sertleşen ifadesinden çekinen yaşlı adam giderken Peri'nin umutlarını beraberinde götürdü.

Ve buna asla izin vermeyecekti. *Bir umut* diyen Peri ayağa kalkmış, bileğindeki zincirin izin verdiği ölçü kadar, arka arkaya giderek kanepenin yanındaki çantasına uzanmıştı. İçinden çaktırmadan cüzdanını alarak hemen karşısındaki yarı açık camın yanına yaklaştı. Tam önünde durdu. Pencerenin aralık yerine uzandı. Elini hafifçe arasına sokarak cüzdanını oradan aşağıya attı. Sonra da *kısmet* diyerek eliyle *al ve git*, işareti yaptı. Eğer orada bir adam varsa -ki inşallah vardır- bu belki işe yarardı. İçinden dualar eşliğinde, "İnşallah bulur!" derken o sırada ona dönmüş olan Fırat, gözlerini kuşkuyla kıstı. Genç kızın suçlu yüzüne irdeleyici bakışlar attı.

"Peri, sen orada ne yapıyorsun?"

Peri onun sualiyle yutkunarak başını olumsuz anlamda salladı. "Hi-hiç!" derken titrek sesini engelleyemedi.

Bu şaibeli, suçlu duruşuyla içine kuşku tohumu ektiği Fırat'ın bakışları, onun arkasına kaydı.

"Umarım bir haltlar karıştırmıyorsundur Peri? Ne var elinde senin?"

"Ne...Ne yapacağım burada?" Sonra birden cesaretini toparlayarak bir cüret yüzüne cesurca baktı. "Sanki burada kaçacak, konuşacak, biri var. Laf! Ne yapabilirim burada? Bana öyle bakmayı kes!" Mantıklı şeyler söylüyordu. Ancak bir türlü mantıklı davranamıyordu. Fırat yanına yaklaştı. Bu hâli şaibeliydi ve bir kere işkillenmişti. Dahası kuşkulu gözlerini yüzünden ayırmıyordu.

Pirelenmiş bir tutumla "Tamam kızma! Bir şey söylemedim." diyen Fırat, arada bir adım kala durdu. Elini genç kıza uzattı, Peri irkilerek geriledi. Yutkunduğunda, gırtlağından çıkan panik dolu ses

çığlığı inletti. Sonra ne yaptığını fark edince "Sı... Sıkıldım burada! Ne zaman gideceğiz evimize?" diye mırıl mırıl başladı şikâyete.

Onun huysuz hâline döndüğüne kanat getirerek arkasını dönmüştü ki Fırat "Evimize..." kelimesiyle afalladı. *Evimize* demişti meleği. Bu boşuna gitti ve tüm olumsuz düşüncelerini tüketti.

"Az kaldı. Biraz daha sabret, ayarlamaları yapıyorum. *Eski kocan* her yerde bizi arıyor, biraz zamana ihtiyacımız var!"

Kocasının onu aradığını ilk defa duyan Peri, heyecanlanarak bir adım atınca sağa doğru, ayağındaki zincir şangırdayarak canını yaktı. Koltuğa oturup "Uf, çok acıyor!" dedi iki öfkenin arasına sıkışmış acısıyla inleyerek. Şiş karnının izin verdiği ölçüde aşağıya eğildi. Usulca, elini bileğinde gezdirdi.

Fırat aşağıya eğildi. Kaşlarını çatarak ayak bileğine uzandı. Peri kendini sıkarak onun temasından her ne kadar kaçmak istese de bu hisse yenilmeye izin vermedi. Fırat pantolonun paçasını kaldırıp zinciri hafifçe oynattığında, bileğinin kızarıp tahriş olmuş derisini fark etti. Onunla cebelleşirken bugün, canını her anlamda incitmişti.

"Çok kötü olmuş!" Başını kaldırıp genç kadına baktı. "Bak Peri, bunu çıkarırım ama senin de uslu durman lazım. Bunu yapacak musun?"

"Yaparım!" dedi Peri düşünmeden heyecanla. "Yeter ki sen şunları ayağımdan çöz. Canım çok acıyor!"

Aslında acımıyordu. Eski yaraları kabuk bağlamış gibi hissizdi, yenileri de umurunda değildi. Eğer çözerse bu şeylerden kurtulursa kaçabilirdi, umutlandı tekrar. "Nereye giderim ki zaten bu dağ başında? Hem kaçsam da kaybolup kurda kuşa yem olurum. Ben hamileyim, bebeğime zarar veremem. Koşamam biliyorsun."

Onun mantıklı söylemleriyle ikna olan Fırat ayağını sonunda çözmeye karar verdi. O zincirler çıngırdayarak bileklerinden çözülürken Peri'nin içindeki tüm umutlar bahara durmuş yemiş veriyordu.

Dayan Peri, biraz daha sakin ol ve ona kendini inandır!

Telkin sözleri içini sakinleştirdi.

Elindeki zincirle Fırat ayağa kalkarak genç kızın saçına uzandı. Parmaklarının arasına alarak bir tutamını kendine çekti. "Senin böy-

le uysal duracağına hayatta inanmazdım. Sonunda sen de beni anladın." Parmağına dolağını saçı burnunu götürüp sapkınca kokladı.

"Ama bana zaman tanıyacağına, söz vermiştin. Unutma!" dedi Peri nazlıca omzunu sarsarak, saçındaki elini düşürdü. "Bana zaman tanıyacaksın, sana alışmam için süre vereceksin."

"Sen de söz dinleyeceksin güzel gözlüm. Bir gün sen de beni seveceksin. Sen de söz verdin!"

Sevmek istendiğinde olmuyordu. Bu duygu kendiliğinden oluyordu ve ne yazık ki benciller bunu bilemiyordu.

Bir süre sonra Fırat ikna olarak yemekleri hazırladı. Son tabakları da masaya bıraktığında, çorbaları almak için mutfağa yöneldi. Önce kâseleri götürecekti ki tam o sırada ilacı unuttuğu aklına geldi. Gülümser'in verdiği ilaç cidden işe yarıyordu. Peri yumuşamış ve rahatlamıştı. Pantolonun cebinden çıkardığı ilacı ezerek çorbasına kattı. İlaç azalmaya başlamıştı. Şişenin içinde son iki tane kalmıştı. En kısa zamanda yenisini almalıydı. Çorbalarla masaya yürüdü. İlaçlı kâseyi Peri'nin önüne, diğerini kendi önüne aldı. Peri kaçmak için güç toplamayı düşünüyordu. Günler sonra ilk defa yemeğine kendi isteğiyle dokunuyordu. Çorbasını iştahla içtiğinde, midesi günler sonra ılık bir şey girmenin hazzıyla kasıldı. Ve ona keyifle bakan Fırat, günler sonra bu inat abidesinin midesinin sadece çorbayla doymuş olmasına sevindi.

Yemekler bittiğinde ve saat hayli geç olduğunda, Fırat televizyonun karşına geçti. Peri düşünceli bir şekilde yine cam önündeki koltukta oturuyordu. Aklı bir sürü sorularla boğuşurken yaptığı planların hiçbirisine tam anlamıyla güvenemiyordu. Ona gücü yetmezdi, kocamandı ve Peri hamileydi. Bebeğine bir şey olabilirdi. Lanet olsun ne yapacağını bilmiyordu. O sırada dışarıdaki köpek havlamaya başlayınca Fırat oturduğu yerden panikle kalktı. Bakışlarını kıza çevirip "Ben bir bakayım neler oluyor." diye düz bir sesle söylendi.

Peri onun uyarıcı bakışlarıyla kapıdan çıkmasını nefesini tutarak bekledi. Sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ne yapabilirdi, düşündü. Kapıyı kilitlemeseydi kaçardı. Ama her girip çıktığında kapıyı kilitliyordu. Sonunda gözü şöminenin kenarındaki demire ilişti. Hızla onu alarak kapının arkasına geçti. Kapının arkasında ha-

reketlenme olunca kalbi hızlanmaya, elleri titremeye başladı. Köpek susmuştu. Terlemiş ellerinin içi titriyor, demiri sıkmaktan, parmak boğumları beyazlıyordu. Kapı açıldı ve nefesini tutarak birden elini genç adamın ensesine tüm gücüyle indirdi.

Kapının önünde bu beklenmedik saldırıyla donakalan Fırat, sersemlemiş bir ifadeyle elini ensesine götürerek yönünü genç kadına çevirdi. Dehşete kapılan Peri, bir daha indirmek istediğinde, Fırat elini öne getirip baktı. Avucundaki kanı gören Peri'nin elinin içinde kavradığı demir, korkuyla titrerken içine çektiği nefesiyle birlikte parmaklarının esaretinden kurtuldu. Demir maşa tiz bir ses çıkarak yere düştü. Peri titrek parmaklarını dudaklarına kapayıp panikle yutkundu. Bir adım gerileyerek "Ö-Özür dilerim Fırat, böyle olsun istememiştim." diye saçma sapan bir tutumla inledi.

Fırat'ın gözleri önce bön bön bakarak ablaklaştı ve sonra birden hiç konuşamadan, bacakları yamuldu. Apansız yere kapaklandı. Peri, ayaklarının dibine düşen adama şok geçiren bir ibareyle baktı. Ayağının dibine doğru kızılımsı sıvı akmaya başladığında, bir adım gerileyerek kendini toparlamaya çalıştı. Bacakları titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Titrek elleriyle kapıyı açtığında, bakışları yerde cansız gibi duran adamın üzerindeydi. Dışarı çıktığında hava çoktan zindan gibi olmuştu. Bakışlarını dışarıda gezdirdi. Buraya geldiğinden beri ilk defa karanlıkta tek başına dışarı çıkıyordu. Girişin önünde devrilmiş kerestelerin arasından karanlık otlar çıkmıştı. Kullanılmayan izbe bir yer olduğu belliydi. Allah'ım, buralara hiç kimse gelmiyor muydu?

Girişteki çardağın asma yaprakları, yandaki ağaçlardan uzanmıştı. Yanlarından geçti. Adımlarını hızlandırarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Alabildiğine karanlık ve heybetli ağaçlarla çevriliydi. Sabahları dolaşırken daha ferah görünen yer, şimdi zindan gibi içini karamsarlığa itiyordu. Dört yanı karanlıktı. Hangi yöne gideceğini bilmiyor, panikledikçe de tamamen aklı karışmaya başlıyor, hiçbir şeyi kestiremiyordu. Sonunda karar verip sağa doğru yöneldi. Önce adımlarını hızlandırdı, sonra ardına bakmadan koşmaya başladı. Ellerini karnına sıkıca sarmış, yanaklarından istem dışı yaşlar akıyordu. Panik, uçsuz bucaksız umman gibi tüm hücrelerini sarıyordu.

le uysal duracağına hayatta inanmazdım. Sonunda sen de beni anladın." Parmağına dolağını saçı burnunu götürüp sapkınca kokladı.

"Ama bana zaman tanıyacağına, söz vermiştin. Unutma!" dedi Peri nazlıca omzunu sarsarak, saçındaki elini düşürdü. "Bana zaman tanıyacaksın, sana alışmam için süre vereceksin."

"Sen de söz dinleyeceksin güzel gözlüm. Bir gün sen de beni seveceksin. Sen de söz verdin!"

Sevmek istendiğinde olmuyordu. Bu duygu kendiliğinden oluyordu ve ne yazık ki benciller bunu bilemiyordu.

Bir süre sonra Fırat ikna olarak yemekleri hazırladı. Son tabakları da masaya bıraktığında, çorbaları almak için mutfağa yöneldi. Önce kâseleri götürecekti ki tam o sırada ilacı unuttuğu aklına geldi. Güllümser'in verdiği ilaç cidden işe yarıyordu. Peri yumuşamış ve rahatlamıştı. Pantolonun cebinden çıkardığı ilacı ezerek çorbasına kattı. İlaç azalmaya başlamıştı. Şişenin içinde son iki tane kalmıştı. En kısa zamanda yenisini almalıydı. Çorbalarla masaya yürüdü. İlaçlı kâseyi Peri'nin önüne, diğerini kendi önüne aldı. Peri kaçmak için güç toplamayı düşünüyordu. Günler sonra ilk defa yemeğine kendi isteğiyle dokunuyordu. Çorbasını iştahla içtiğinde, midesi günler sonra ılık bir şey girmenin hazzıyla kasıldı. Ve ona keyifle bakan Fırat, günler sonra bu inat abidesinin midesinin sadece çorbayla doymuş olmasına sevindi.

Yemekler bittiğinde ve saat hayli geç olduğunda, Fırat televizyonun karşına geçti. Peri düşünceli bir şekilde yine cam önündeki koltukta oturuyordu. Aklı bir sürü sorularla boğuşurken yaptığı planların hiçbirisine tam anlamıyla güvenemiyordu. Ona gücü yetmezdi, kocamandı ve Peri hamileydi. Bebeğine bir şey olabilirdi. Lanet olsun ne yapacağını bilmiyordu. O sırada dışarıdaki köpek havlamaya başlayınca Fırat oturduğu yerden panikle kalktı. Bakışlarını kıza çevirip "Ben bir bakayım neler oluyor." diye düz bir sesle söylendi.

Peri onun uyarıcı bakışlarıyla kapıdan çıkmasını nefesini tutarak bekledi. Sonra bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Ne yapabilirdi, düşündü. Kapıyı kilitlemeseydi kaçardı. Ama her girip çıktığında da kapıyı kilitliyordu. Sonunda gözü şöminenin kenarındaki demire ilişti. Hızla onu alarak kapının arkasına geçti. Kapının arkasında ha-

reketlenme olunca kalbi hızlanmaya, elleri titremeye başladı. Köpek asmıştı. Terlemiş ellerinin içi titriyor, demiri sıkmaktan, parmak boğumları beyazlıyordu. Kapı açıldı ve nefesini tutarak birden elini genç adamın ensesine tüm gücüyle indirdi.

Kapının önünde bu beklenmedik saldırıyla donakalan Fırat, sersemlemiş bir ifadeyle elini ensesine götürerek yönünü genç kadına çevirdi. Dehşete kapılan Peri, bir daha indirmek istediğinde, Fırat elini öne getirip baktı. Avucundaki kanı gören Peri'nin elinin içinde kavradığı demir, korkuyla titrerken içine çektiği nefesiyle birlikte parmaklarının esaretinden kurtuldu. Demir maşa tiz bir ses çıkarak yere düştü. Peri titrek parmaklarını dudaklarına kapayıp panikle yutkundu. Bir adım gerileyerek "Ö-Özür dilerim Fırat, böyle olsun istememiştim." diye saçma sapan bir tutumla inledi.

Fırat'ın gözleri önce bön bön bakarak ablaklaştı ve sonra birden hiç konuşamadan, bacakları yamuldu. Apansız yere kapaklandı. Peri, ayaklarının dibine düşen adama şok geçiren bir ibareyle baktı. Ayağının dibine doğru kızılımsı sıvı akmaya başladığında, bir adım gerileyerek kendini toparlamaya çalıştı. Bacakları titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Titrek elleriyle kapıyı açtığında, bakışları yerde cansız gibi duran adamın üzerindeydi. Dışarı çıktığında hava çoktan zindan gibi olmuştu. Bakışlarını dışarıda gezdirdi. Buraya geldiğinden beri ilk defa karanlıkta tek başına dışarı çıkıyordu. Girişin önünde devrilmiş kerestelerin arasından karanlık otlar çıkmıştı. Kullanılmayan izbe bir yer olduğu belliydi. Allah'ım, buralara hiç kimse gelmiyor muydu?

Girişteki çardağın asma yaprakları, yandaki ağaçlardan uzamıştı. Yanlarından geçti. Adımlarını hızlandırarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Alabildiğine karanlık ve heybetli ağaçlarla çevriliydi. Sabahları dolaşırken daha ferah görünen yer, şimdi zindan gibi içini karamsarlığa itiyordu. Dört yanı karanlıktı. Hangi yöne gideceğini bilmiyor, panikledikçe de tamamen aklı karışmaya başlıyor, hiçbir şeyi kestiremiyordu. Sonunda karar verip sağa doğru yöneldi. Önce adımlarını hızlandırdı, sonra ardına bakmadan koşmaya başladı. Ellerini karnına sıkıca sarmış, yanaklarından istem dışı yaşlar akıyordu. Panik, uçsuz bucaksız umman gibi tüm hücrelerini sarıyordu.

Her adımda nefesi gırtlağını yakıyor, ciğerleri fazla efordan acıyla kasılıyordu. Çeşit çeşit çalıları, irili ufaklı ağaçları aştı. Dakikalar su olup akarken ne kadardır böyle koşuyordu bilmiyordu ya da ne zamandır ciğerleri iflasın eşiğindeydi kavrayamıyordu. Yanağındaki yaşları koluyla kabaca siliyor, genzini zorlayan solukların acısına katlanmaya çalışıyordu. Elini karnına sarıp ayaklarını zorlayarak sarsak adımlar atmaya devam etti. Sonunda durdu. Nefesi boğazını yırtarak çıkıyor, hızlanan kalbi sırtını delecek gibi canını yakıyor, karnı da bacakları gibi hafifçe ağrımaya başlıyordu. Korkak bakışlarını etrafta tedirgince gezdirdiğinde, sanki kör bir kuyunun içine düşmüş gibi bir dürtüyle kapıldı. İşte o vakit, etraf daha da kararır ve kulağına o vahşi, ürkütücü sesler gelmeye başladı.

Ayın şavkı ağaçların yapraklarına sataşarak vuruyor, yüzüne gecenin ışığı düşüyordu. Arkasında dallar hışırdayınca ürkekçe arkasını döndü. Terden yüzüne yapışan saçlarını geriye attı. Derin derin soludu. Korkuyordu. Dehşete kapıldıkça ölecek gibi korkuyordu. Tam o anda bir baykuş öttü. Dalların arasından bir şeyler geçti ve yapraklar daha fazla kıpırdamaya başladı. Sanki Peri ufacık bir çocuktu ve burası da büyülü bir ormandı. Saçma sanrıları, sadistçe düşüncelere kapıldı. Sanki o ağaçlar köklerini topraktan çıkaracak, üzerine üzerine yürümeye başlayacaktı. Dalların arasından korkunç yaratıklar çıkacakmış gibi fantastik hissetti bir an. Halüsinasyonlar görür gibi oldu. Sesler daha çok netleşti, karanlık daha çok etrafını kuşattı. Ellerini kulağına bastırarak bir ağacın gövdesine sığındı. Yönünü bilmiyordu, nerede olduklarını zaten hiç öğrenememişti. Ağaca sürtünerek yere çöktü. Çaresizlik içini kuruturken korku mantığını siyah bir perde gibi kapladı. Bacaklarını karnına çekip ellerini etrafına sarabildiği kadar sardı. Ve yanında bir çıtırtı oldu. Birinin bir dal parçasını kıran, yaprakları ezen çıtırtısı... Ve Peri'nin dehşetle kapanan gözleriyle, yüreği atmayı durdurdu!

Sabırsızlığı içinde gittikçe büyüyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Kasılmış elini dizine koymuş, titreyen parmakları durmaksızın oynuyordu. Diğer elini de dudaklarına götürmüş, sıkıntıyla parmağını dişliyordu.

"Daha hızlı olamaz mısınız?"

Komiser bakışlarını kısacık Eymen'e çevirdi. "Az kaldı Eymen Bey, sabredin geldik zaten."

Genç komiser ağaçlarla kaplı ince kıvrımlı yola saptı. Gür, uzun ve iri ağaçların yaprakları üzerine düşüyordu. Yaklaşmaya başladıklarında farlarını söndürdüler. "Sizin araçta kalmanızı isteyeceğim."

İfadesi sıkıntılı Eymen birden Komisere döndü. Komiser bunun işe yaramayacağını anladı. "Seni burada kalman için zorlayacak değilim. Sadece işlerimize karışmanı istemiyorum."

"Kimse beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya, zorlayamaz." diyen Eymen dişlerini sıktığında, gıcırdama sesi dışarıya sızdı. Her an bir yerde patlamak için zaman kollayan eli yumruk olmuştu, bacağının üzerinde duralıyordu. Parmaklarının sokumları dahi beyazlamıştı.

Komiser sertçe "Siz bilirsiniz Eymen Bey ama..." dedi ve birden sustu.

Eymen'in yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. Komisere olan tavrı değişmişti. "Beni, kimse ona yaklaşmaktan alıkoyamaz. Bunca zaman bunun için..." Elini dizine vurarak küfretti. Artık sinirlerini kontrol altında tutamıyordu. Öfkesi çoktan çığırından çıkmıştı.

Komiser anlayışın sardığı alçak sesle, "Biraz daha saygı lütfen. Rica ediyorum, sakin olun. Eğer olmazsanız, sizi burada indirip devriye aracına teslim etmek durumunda kalacağım." dedi ciddiyetle. "Ayrıca sanırım, ne yaptığımızın da farkındasınız... Sizin bana yardım etmeniz gerekiyordu. Karınız için, bu gerekli. Uzak durmanız şart!"

"İşler değişti." dedi Turgut'un eski dostu olan Komiserin omzuna dokunarak. "Yaralı bir eşe, vaatlerin ne kadar boş olabileceğini bilirsiniz, hele bu durumda. Siz de biraz anlayışlı olacaksınız." dedi Eymen.

"Haklı Eymen! Uzun zamandır bugünü bekliyor. Biraz esneklik

yapamaz mısın? Sen de evlisin ve... Uf işte... Anlarsın!" dedi Turgut arkadaşına bakarak.

"Senin bana baskı yapmana izin vermeyeceğim Turgut." diye azarladı Komiser. "Arkadaşım olman, bunu yapmamamı sağlamayacak!"

Onun sinirlendiğini anlayan Turgut hemen geri vites yaptı. "Sana barbekü yapacağım."

"Seni adi herif!" dedi okkalı bir küfür savurarak komiser. "Teklifini reddedeceğim, seni pislik."

"Hayır, reddedemeyeceksin!" dedi Turgut. "Sen iyi bir adamsın. Ayrıca eti seversin. Üstelik evlisin ve babasın. Sorun şu ki, senin karşılaştığın en büyük engel de benim. Leyla anneye yediğin herzeleri ballandırarak anlatırım. Tabii Maya yengem de yanındayken..."

Komiser ağzının içinde homurdanırken Turgut ve Eymen göz göze geldi.

Bir süre sonra tüm hazırlıklar tamamlanmış ve ekip yerini almıştı. Komiser titiz bir çalışma sürdürürken Eymen meraktan, endişeden, sevinçten çıldırmak üzeriydi. Herkes onun sinirini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordu. İşlerine karışmıyor olması kurnazca onları izlemediği anlamına gelmiyordu. Her hareketleri gözlerinin ağına takılıyordu.

Araçlarını geride bırakarak küçük dağ evine yaya yaklaştıklarında, artık Eymen'in kalbi yerinden sökülecek gibiydi. Komiser önce Turgut'a baktı, Eymen'i zapt etmesi için. Turgut'tan olumlu bir baş jesti alınca dikkatle adamlarına döndü. Eliyle içeriye giriş emri verdiğinde, her yer ayak sesleri, yaprakların kırılma hışırtılarıyla inledi.

Bir grup polis eve girdiğinde bir direnmeyle karşılaşılmadı, silah ya da kavga sesleri de gelmedi. Bu işte her ne kadar terslik olsa bile korkulan olmamıştı. Komiser ve adamları içerideki işlerini kısacık bir zamanda bitirdiklerinde, endişeden ve meraktan kuduran Eymen daha fazla dayanamayarak kendini dağ evinin girişine attı. Polislerin engellemesine fırsat vermeden, kapıya ulaşıp içeriye apansız daldı. Bakışlarını endişeyle içeride gezdirdiğinde, Komiserin, kafasından kanlar akan Fırat'ı yerden ayağa kaldırdığını gördü. Sanki dünya

...anda. Hiçbir şey görmedi kinden kör olmuş gözleri. Birden atıldı. Genç adamın canhıraş bedenini yakasından kavradı.

"Seni şerefsiz!" diye kükrediğinde, Komiser engel olamadan, genç adamın ilk yumruğuyla yere kapaklanmış olduğunu gördü. Hâlâ yarı baygın olan afallamış Fırat, düştüğü yerde kendine gelemeden, Eymen üzerine atıldı. Nefretinden ve öfkesinden gözü hiçbir şey görmüyordu. Yumruğunu yüzüne gömmeye başladı. Adam zaten sersem gibiydi, konuşacak hâli dahi yoktu. Fakat Eymen bunu görmedi. Öylesine hiddetli, öylesine gözü dönmüştü ki adamın elinin altında bayılmaya başladığını, dahası yaralı olduğunu algılayamadı. Komiser ve polisler onu güçlükle üzerinden kaldırdığında, tedirgin ve ürkek bakışlarını içeride gezdirdi. Koskocaman adam, görecekleriden korkuyordu. Kalbi müthiş bir dehşetle aynı anda korkuyla atıyordu. Hızla ufak dağ evini arşınlamaya başladı. Elini saçlarına gömerek geriye döndü. Komisere baktığında, genç komiser, "Burada değil!" diye üzgünce mırıldandı. Ve dünya Eymen'in üzerine bir kez daha çöktü...

O sırada tiz bir çığlıkla kesilmiş ses, "Tamam, annem korkmuyorum! Ha-Hayır, hiç korkmuyorum!" diye telkin ediyordu kendini. Zihnine hapsettiği o tüm korkular gün yüzüne akıyordu Peri'nin. Burnunu çekerek gözyaşlarını kabaca koluna sildi. Bedeni hâlâ aynı şiddetle titriyordu. Olmayan sesleri üreten benliği onun dehşete kapılmasına neden oluyordu. Islak ıslak olmuş ürkek bakışlarını etrafta tedirginçe gezdirdi. Karanlık ve kuru dallardan gelen gölgelerden başka bir şey yoktu. Kıvrıldığı ağaç dibinde, korkuyla iyiden iyiye büzüldükçe büzüldü. Geriden bir uğultu geldi. Yüreği boğazına fırladı. Titreyen ellerini kulaklarına kapayarak olduğu yerde çılgınca sallanmaya başladı. Yüreği iflas etmek ister gibi çarpıyor, kulaklarının içinde uğuldamalar oluşuyordu. Bedeni acıyla kasılırken aynı anda korkuyla titriyordu. Karnına ince ince ağrılar saplandı. Bir süre sonra ormanın iniltisine, birden fazla köpeğin havlama sesleri, ona eş ayak sesleri karıştı. Gözlerini sıkıca yumdu.

"Bunların hepsi hayal! Kimse yok orada... Ben hayal ediyorum! Ağaçlardan ses gelmiyor, kuşlar ötmüyor, dallar kıpırdamıyor. Köpek yok! Hiçbir şey yok! Kimse yok..."

"Periii!"

İleriden boğuk, kabaca bir ses yankılandı. Sanki ormanın ruhuydu bu... Ya da Fırat! Bulmuştu onu? Sonra karanlığa karışmış daha farklı sesler süzüldü eliyle sımsıkı kapadığı kulağının içine. Dehşet kalbini patlatacak şekilde bedenine aktı ve sırtından aşağıya salınan ürpertilere tomur tomur ter damlaları eklendi. Peri ağzının içinde boğuk sesiyle hıçkırarak kekelerken gözlerini yumdukça gözleri daha beter acımaya başladı. Sanki transa geçmişti. Kendini bu dünyaya kapamış, düşünceleri zihninin labirentlerinde kaybolmuştu.

Sürekli, "Hayal... Hepsi hayal! Hayal!" diyordu.

Ses yaklaştıkça ve arasına karışmış köpek sesleri çoğaldıkça kız ellerini kulaklarına biraz daha fazla bastırıyordu. "Hayal... Hayal..." Ve ses gittikçe yaklaştı. Peri'nin yanaklarına artık daha fazla yaş süzülüyor, göğsü hızla kalkıp inerken bedeni üşüyor, elleri uyuşuyor, kanı damarlarından ip gibi çekiliyordu. Ve kalbinin sesi benliğini sağır edince kulakları neredeyse kendi mırıltılarından başka ses duyamaz hale geldi. Sonra apansız etrafını bir sıcaklık kapladı. İri kollar, bedenini kuşattı. Hızlı solukları tenini yaladı ve endişeli sesler kulağını kuşattı.

Peri gözlerini dahi açmadan, yakalanmanın verdiği şiddetli korkuyla debelenip yumruklarıyla genç adamın omuzlarını dövmeye başladı. Ne ara gelmişti can kollarına ne ara soluk almaya başlamıştı da ciğeri haykırarak debeleniyordu kalın kasların sardığı kollarda.

Gırtlağını yırtasıya, güçsüz sesiyle defalarca haykırdı.

"Bırak beni hayvan, bırak. Ne olur bırak!"

Ama kollar bırakacağına biraz daha sıklaşarak kendine biraz daha çekiştiriyordu nazlı bedenini. Sonunda kendi sesinden arınan bir ses kulağında yankılandı. O bilindik sesle, yüreğinde garip bir ferahlık teninde aşina olduğu bir ısı hissetti. Genzinde rahatlatıcı kokuyu hissedince bunun da hayal olduğunu sandı. İnanamadı! Benliğinin kendine oyun oynadığını düşündü.

"Hayal, bu hayal! Bu da hayal!"

"Peri bana bak!"

"Hayal... Hayal! Kaybolacaksın... Bakarsam, kaybolacaksın... Yok olacaksın!"

Endişeden titreyen ve nefes alamayan Eymen, teselli ederek biraz daha sarıldı. Varlığını hissettirmek için, iyice sokuldu. "Olmayacağım Perim... Bana bak aşkım, bana bak!"

Eymen defalarca sıkılmadan söyledi, Peri durmaksızın inanamayarak haykırdı ve sonunda kollarında çırpınmayı bırakarak göz kapaklarını ürkekçe araladı. Hâlâ korkak, hâlâ hayal göreceğinden emmiş gibi ürkekçe kirpikleri titreşiyordu. Islak göz bebeklerini kocasına odakladı. Onun koyulmuş ve nemlenmiş parlak gözleriyle karşılaşınca titrek ellerini kocasının yanağına korkarak dokundurdu. Gerçek değilmiş gibi, gözlerini kırpıştırmaya başladı. Fısıltıdan farksız yıkık dökük sesiyle "E-Eymen!" dedi nefes nefese. "Eymenim!" Kocasının yüreğinin sıcaklığıyla, hayatına nükseden birçok kötülükten oluşan kalbe hasıl olan buzların eridiğini duyar gibi oldu. Eymen karısının ıslak yanaklarını ellerinin arasına aldı. Kocaman adamın elleri gibi, bedeni ve ruhu da titriyordu. Sanki keskin bir balta bel kemiğine dayanmış, elini kemiğinden yara yara ayırıyordu. Ya da kıyamet arifesinde bir suskunluk çökmüştü benliğine, düşüneniyordu. Ortamda vahşi bir sessizlik oldu. Herkes susmuştu sanki tüm dünya ve beşeri...

Eymen karısının hassaslaşan ruhunu okşar gibi yanaklarını okşarken güven veren şefkatli gözlerini kenetlediği yeşil gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu.

"Benim sevgilim... Benim!"

Peri onun kabalaşmış ve titreyen sesini duyunca içine bir volkanın patlaması gibi müthiş bir sıcaklık yayıldı. Ruhu ayazda kalmış fında dalı gibi titremekten kurtuldu. Birden kollarını kocasının boynuna doladı. "Oh, buldun beni! Eymen buldun beni!"

Çıldırmış gibiydi. Bir an çığlıklar atarak gülüyor, bir an hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ince parmaklarını onun güçlü omuzlarına vahşice batırıyordu.

Eymen karısının saçlarını okşayarak saf yüreğinde çırpınan aşkın varlığıyla, incinmiş ve ürkmüş duygularını iyileştirmek isteyerek "Buldum sevgilim... Seni buldum! Geldim." diye onu güven veren sözleriyle telkin ediyordu.

Kısacık bir süre onun varlığını hissetmek için sıkıca sarıldı.

Hayatı, pamuk ipliğiyle uçurumda asılıydı. Yeniden gördüğüne, onu yeniden dokunabildiğine bir türlü inanamıyordu. Şükrediyor ama rüyadaymış gibi bunun hayal olmasından, günlerdir her daldığında gördüğü hayallerden birisi olmasından deli gibi korkuyordu. Öylesine sevinmişti ki onu gördüğüne, sevinip sevinmediğini anlamak için yüzüne bakmak bile aklına gelmiyordu.

Arkasında duran Turgut ve Komiser onlara anlayışla bakıp biraz gerilediler. Komiser adamlarına toplanmalarını işaret etti. Eymen geriye çekildi. Bakışlarını nice sonra karısının üzerinde merakla gezdirdi. Elleriyle kırık çıkık varmış gibi bedenini yoklarken parmakları canını yakmaktan ürküyordu. Yüzü ağlamaktan şişmiş, gözleri kızarmıştı ama üstü başı öyle beklediği gibi perişan değildi. Ve sonunda gözleri tek bir noktaya kilitlendi. En sonunda tereddütle titreyen iri ellerini, karnına dokundurdu. Onların canlarından kopan varlığına... Kızına! Aklını kaçıracak gibiydi Eymen. O ana kadar kendini kastığını, şu vakte kadar taş gibi beklenini sıktığını fark edememişti. Ama şimdi, her bir eklemi, her bir hücresi ağrıyarak acıyordu. Nefesi kesilmiş gibi, bebeğinin varlığını hissetmeye çalıştı. Kaşlarının altına gizlenmiş endişeli bakışlarını, karısının ıslak yeşilleriyle birleştirdi.

"Bebeğimiz... O... O iyi mi?" diye sordu tereddütle nefesi kesilerek. Korkusundan sebep, ensesinde duyduğu soğuk ürpermeyle yüreğine kurulan dehşet, uçurumdan atlayan hevesleri gibi zalimce titretmişti.

Genç adamın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kolay değildi. Kaygıyla koyulmuş gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. Dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. Bedeni bir yay gibi gergindi. Peri'nin durgunluğu, korkularının ve tedirginliğinin iyice artmasına neden oldu. Karısı yanağındaki yaşları koluna silerken geriden gelen kaba sesiyle boğukça "İyi... Biz iyiyiz... Ko-korma!" dedi titrek dudaklarından bir hıçkırık daha koparken.

Genç adam tuttuğu nefesini derince dışarı saldı. Gözlerini kısacık bir an kapayarak şükretti. "Emin misin?"

Gözlerinde ihtiyatlı bir bakış belirdi. Peri yüzünün umutsuzlukla karışmasını, sessizce izledi. Kendini suçlu hissettiğini anladı.

"İyiyiz, merak etme... Sen geldin... Şimdi daha iyiyiz."

Ve sonra Eymen rahatlamış bir şekilde karısını kollarına almış ve arabanın yanına doğru yola koyulmuştu. Bir an... Bir an olsun başkasını istemiyordu kollarından kıymetli varlığını. Peri başını kocasının omzuna koyarak gözlerini sıkıca kapadı. Kollarını sımsıkı boynuna dolamış, koparılacakmış gibi ellerini birbirine kenetlemişti. Buna inanamıyordu. Her şey bitti dediği anda, mucize gibi önünde belirmişti. Sanki bir hayali yaşar gibiydi. Sıcak ve düşünceli. Sıcaklığına, güçlü yapısının varlığına ihtiyacı vardı. Eymen'in her adımında, ıslak dudakları boynuna değiyor, gözyaşlarıyla ıslanan yanakları ve dudakları genç adamın tenine usulcacık çarpıyordu. Başkuran Peri dudaklarını kocasının boynuna dokundurup defalarca, çekinde öptü. Kokusunu derince içine çekip hasretle kollarını biraz daha sıklaştırdı. Yüzünü boyun köküne iyice gömdü. Sadece burada olmayı, yaşadıklarının uyanınca bitecek bir kâbus olmasını istedi.

"Beni bulamayacaksın sandım!" diye kabalaşmış üzgün sesiyle mırıldandığında, bedeni daha ziyade rahatlamıştı. Eymen durdu ve yanağını karısının yanağına dayadı. Gözlerini sıkıca kapatıp derin derin soludu. Karısının ufacık başını omzunun arasına sıkıştırıp sıcacık varlığını hissetti.

"Bu dünyayı yakardın, yine de seni bulurdum sevgilim. Sensiz ben ölürüm, bilmiyor musun?"

Peri kollarını daha da sıklaştırdı. "Sen yaşa ki, ben var olayım!" dediğinde, Eymen karısını arabaların yanına getirmişti bile. Nazikçe ayaklarının üzerine basmasını sağladı. O sırada evden, etrafı polisler tarafından korumaya alınmış, elleri kelepçeli olarak Fuat çıkarılıyordu. Peri onu görünce ürkerek kocasının arkasına sindi. Kollarını sıkıca kocasının beline doladı. Başını iki kürek kemiğinin arasına gömerek soluklanmaya çalıştı. Elleri yanında yumruk olan Eymen aslında şimdi, şerefsiz herifin üzerine uçmak ve elleriyle boğmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Irz düşmanı sapık! Ona neler yapmış kim bilir! Ama karısı aklına gelince yaşadığı korkularına bir tane daha dehşet ve silinmeyecek bir yara daha eklemek istemiyordu. Bunu çok sonraya bırakacak ve o piçi doğduğuna pişman edecekti! Ürkekçe arkasına sinen karısını koruyacağını belirtircesine, azametli varlığıyla kuşatarak kollarının arasına sarılırken başını sinesine çekti.

Korkudan tir tir titriyordu çaresiz yavrucak! Ve Eymen onlara bakan adamla göz göze geldiği an, az önceki dirayet içeren tüm metaneti çekildi zihninden ve yine dayanamadı. O adamı polislerin arasında, onlara bakarken görünce birden hışımla öne atıldı.

"Seni geberteceğim piç kurusu!"

Peri dehşete kapılarak müthiş bir hızla kocasının önüne siper olurken titreyen ellerini göğsüne dayadı. Bayılacak gibi fersiz dururken apansız bir çaresizlikle ağlamaya başladı. Eymen cani gibi donuklaşan gözlerini, Fırat'tan çekemediği her saniye, genç kadının ruhunu iki kol tutmuş, sonu olmayan bir derinliğe çekiyormuş gibi güçsüzleşiyordu. Kendisini toparlamak istedi. Fakat dehşet bir uyarı gibi zihninde çakan fikrinin bütün iradesini yenmeye başladığını hissedince vücudunu istila eden o güç geri çekilerek sendelemesini sağladı. Ve beline apansız kalın kollar dolandı. Baygın hâlde fersizce, "Eymen, ne olur bırak! Zaten cezasını devlet verecek, ne olur bir de senden olmak istemiyorum. Beni bırakmayacaktın hani..." diye acı içinde, gözyaşlarıyla yakardı. Biraz güç toparlayınca kocasının boynuna kollarını dolayarak ayak parmaklarında yükseldi. Yüzünü boynuna gömdü. "Lütfen sevgilim, lütfen!"

Korkuyla akıttığı gözyaşları genç adamın boynuna dökülüyor, teninden göğsüne kayarken bedenini gıdıklıyordu. Eymen kollarını, çaresizce korkudan titreyen karısının beline sımsıkı sardı. Derin bir nefes çekti içine. Sakinleşmek için onun varlığına ihtiyacı vardı. Çenesini hâlâ sıktığından dişleri gıcırdıyordu. Zaten korkmuştu, daha fazla korkutmak istemiyordu.

"Götür beni buradan Eymen, artık burada kalmak istemiyorum. Ne olur gidelim. Evimizi özledim!"

"Özür dilerim Peri. Böyle olsun istememiştim. Sana zarar vermek değildi amacım." dedi Fırat, ayakta durmaya zorlarken kendini, koluyla burnundan gelen kanı siliyordu. Peri aldırmadı. Bakmadı arkasına, aksine onun sesini duydukça kocasına daha çok sokuldu korunma güdüsüyle.

"Sen hâlâ konuşuyor musun lan şerefsiz?"

Eymen öne atlınca karısını unutarak Peri dengesini kaybedip sendeledi. Yere doğru savrularak inişe geçti. Tam o anda Eymen

yanu fark edince karısını belinden seri bir hamleyle kavrayarak sıkıca kendisine bastırdı.

"Özür dilerim aşkım... Özür dilerim."

Fırat'ın arabaya binmesini Eymen sert bakışlarla izlerken Peri yüzünü kocasının korunaklı göğsüne gömmüş, kollarını beline sarmıştı. Eymen dudaklarını karısının saçlarına bastırdı. Derin derin kokusunu soludu. Ciğerleri günler sonra ilk defa, ferah bir nefes alıyor gibiydi.

"Eymen Bey, mümkünse karakola geçmeniz gerekiyor."

Genç komiser arkalarından seslendi. Birbirine kavuşmuş ikiliye anlayışla bakıyordu. Peri titreyen bedenini geriye çektiğinde, yanlarına ambulans görevlileri geldi. Doktor öne çıkarak "Eğer hazırsa eşinizi alalım..." dediğinde, Peri dehşete kapılmış gibi baktı genç doktora. Sonra birden kocasının bedenine sıkıca sarılarak ufacık bir çocuk gibi ürkekçe yakardı.

"Eymen, ne olur eve götür beni... Evimize gidelim ne olur, buradan götür. Sadece eve gitmek, yalnız kalmak istiyorum. Sizinle olmak istiyorum. Annemi, babamı özledim ne olur gidelim!" diye hıçkırıklar içinde ağlayarak yalvardı.

An itibariyle Eymen ne dese ne söylese Peri'yi hastaneye gitmeye ikna edemedi. Komiser, onun kısa kontrolünden sonra, perişan hâlini görünce duraladı. Yapılmayacak bir yasağı deldi. Gece olduğu için eve gitmesinin ve ifadesini orada aldıktan sonra dinlenip yarın karakola uğramasının sorun olmayacağını söyledi.

Eymen evi arayıp mutlu haberi verdiğinde, telefondan annesinin dua seslerine karışmış, neşeli çığlıkları yükseliyordu. Sonunda Eymen ve Peri arabaya binmiş, birbirlerine sıkıca sarılarak eve kadar hiç konuşmadan sadece sarılıp birbirlerinin varlığını hissederek gitmişlerdi. Eve vardıklarında daha aracın kapısı açıldığı anda, Nebahat Hanım hıçkırıklarına karışmış gözyaşları içinde kapıda belirdi. Titreyen kollarını açarak gerçek bir sevinçle kızına koştu. Peri o ana kadar kendini tuttuysa da annesinin şefkat kokan sinesine sığınınca tüm dirayeti bir anda tuzla buz oldu. Yorgun bedeniyle annesine sıkıca sarılırken hıçkırarak ağlamaya başladı. Nebahat Hanım saçlarını okşayıp öpüp koklayarak "Yavrum... Geldin çok şükür... Geldin!"

diye inlerken kapının girişinde yığılan ev ahalisi, bu yürek parçalayan görüntü karşısında iyice duygusallaşmıştı. Ortam garip bir hüzün bulutu ve müthiş bir mutluluk sisinin ardında kaybolmuştu.

Eymen karısının yanına yaklaştı, "Anne, Peri çok yorgun, içeriye girsin, ifade verecek ve dinlenecek." dedi.

Ona aldırmayan Peri, Esme ve Ecem'e sarılarak içeriye girmeden, hasret giderdi. Günlerdir meraktan deliriyorlardı ve Peri de onları merak ediyordu. İçeri kadar sabredemezlerdi. Peri nasıl da özlemişti ailesini. Hepsi oradaydı. Ne bir eksik ne bir fazla... Ve asıl kişi meydana çıktı. Ellerini beline koymuş olan Pelin, kalabalığı yarıp geldiğinde, dudaklarını küs bir tutumla büzmüştü.

Çocukça saflığıyla hesap sorarak "Çok deç taldın Peyi, men çeni çok özledim. Yerdeydın çen?" diye tatlı bir kaş çatmayla azarladığında, herkes ona şaşkınca baktı. Nazlanarak yengesini azarlayan Pelin, Peri'nin yanına sokuldu. Araştırmacı bakışlarını ellerine çevirdi.

"Mana şeçer almayı dene mi unuttun çen Peyi? Hem bebekin yerde çenin? Onu yine detirmedin, yuttun mu yine?" Kaşlarını çatarak kollarını önünde bağladığında ise herkes yarı ağlar, yarı güler şekilde kahkahalara boğuldu.

"Dayın çekmeceme çikolata bırakmıştır, bakmadın mı Pelin?" diye tatlılıkla gülümsedi Peri.

Pelin olduğu yerde sallanarak "Battım ama hep toymayı unutmuş! Çen olmayınca unutuyoy çok... Bebekin yerde hem?" diye şikâyet etti.

Peri kocasına baktığında, Eymen ona dolu dolu gözleriyle özlemle bakıyordu. Ve bedeni hâlâ kaskatı, gözleri hâlâ alamadığı hıncın hükmünde öfke ve kin kokuyordu. Peri üşüdü onun bakışlarındaki ölüm sessizliğinden. Kocasının yanına yaklaşarak kolunu beline doladı. "Biz geldik. Bir daha ayrılmayalım." diye titrek sesiyle söylendi ama Eymen gözlerini kaçırdı. O Fırat denen şerefsizi öldürmeden rahat etmeyecekti. Ve Peri bunun olmaması için elinden ne gelirse yapacaktı. Bir kez daha kocasından ayrılamazdı.

Birkaç saat sonra gece yarısını epey geçmiş, herkes salonda oturmuştu.

İfadelerini almak için bekleyen komiser, bakışlarını genç kadına

çevirdi. "Peri Hanım, sizi okulun girişinde yakaladığını mı söylüyorsunuz?"

Peri endişeli bakışlarını ellerine çevirdi. Parmaklarını çekiştiriyordu. Eymen onun tedirgin olduğunu anlayınca karısının ellerini uzattı, avucunun arasına aldı. Dudaklarına götürüp kimseyi umursamadan öptü. Peri'nin çekingen bakışları kocasına kaydı. Herkes pür dikkat onları bakıyordu. Esme, Rüzgâr'ın koltuğunun başına oturmuş, Ecem ve Cem yan yana sandalyeye oturmuşlar ve Nebahat Hanım başını kocasının göğsüne yaslamış, hâlâ sessizce ağlıyordu. Peri, kocasının sıcacık ellerinden güç alarak bakışlarını komisere çevirdi.

"Önce ne yapmaya çalıştığını anlayamadım." diye konuya başladı. Herkes onun pür dikkat dinlerken Fırat'tan bahsettiğini sanıyordu millet. Genç kız yutkundu.

"Yani Fırat, sizi oradan silah zoruyla mı kaçırdı?" diye sordu Komiser.

Eymen'in dişlerinden çıkan gıcırtı, genç kadınının ensesinden bedenine doğru bir ürpertiyle yayıldı. Ellerinin kasıldığını ve canını yakasıya elini sıktığını fark ettiğinde, sesi titredi. "Ih-ıh!"

"Peri Hanım, çekinmeyin. Sizi Fırat oradan mı kaçırdı?" diye tekrar sordu tok sesiyle Komiser.

Peri kaşlarını çattı: "Beni Fırat kaçırmadı."

Herkes sesli soluğunu şaşkınca dışarıya salarken Eymen'in kaşları çatıldı. Endişeyle birbirlerine şaşkın bakmaya başladılar. Komiser yerinde biraz huzursuzca kıpırdandı. Not alan görevliye kaşıyla işaret verdi. "Peki, sizi kim alıkoydu orada? Orası kameraların kör noktası olduğu için, bir şey bulamadık. Gören de olmamış."

Peri, bakışlarını kocasına çevirdiğinde, Eymen merakla gözlerine bakıyordu. "Beni kocam bıraktıktan, birkaç saniye sonra o geldi!"

Komiser tedbirli bir şekilde "O kim?" diye sordu.

Peri kocasının tepkisine bakarak "Gülümser!" dedi. Eymen kızgın bir mızrakla dürtülmüş gibi birden yerinden fırlarken Nebahat Hanım'ın aldığı derin nefesi herkes işitmişti.

"Gülümser mi?" dedi Eymen ellerini saçlarına dehşetle geçirerek. "Onun ne alakası var bu işle?"

Komiser, Eymen'e bakarak sertçe "Eymen Bey, eğer siz bu işe müdahale edecekseniz, ben eşinizi karakola götürmek durumunda kalacağım." diye uyardı dürüstçe.

Cem yerinden kalktı. Eymen'in omzuna dokunarak yerine oturmasını sağladı. Turgut kapıya dayadığı omzunu ayırarak arkadaşının yanına geldi. Donuk bakışlarıyla, arkadaşını sakinleştirdi. Hepsi kaç günün yorgunluğunu üzerlerinde taşıyordu. Pimi çekilmiş bomba gibi öfkelerini içlerinde tutamıyorlardı.

Komiser bakışlarını tekrar Peri'ye çevirdi. "Devam edin Peri Hanım. Sizi dinliyoruz. Aklınıza gelen her şeyi çekinmeden anlatın."

Peri olanları anlattıkça herkesin şok geçirmiş gözleri irice açılıyor, Eymen ve Rüzgâr'ın gözleri dehşetle irileşiyordu. İkisi de artık yerlerinde dört dönüyordu. Şimdi ikisi de salonun ortasında deli danalar gibi öfkesi burnunda dolaşırken bedenlerindeki öfkelerini erin bir tutumla alt etmeye çalışıyordu.

Rüzgâr, Gülümser'i bulduğunda, bu işle ilgisi olmadığını söylediğine inandığı için kendine kızıyor, Eymen o kadını yakalayıp öldürmediğine öfkeleniyordu. O sırada kadınlar ona pür dikkat dehşetle bakıyordu. Kaşlar çatılmış, gözler kısılmıştı. Sanki Peri, korku filmi anlatıyordu. Anlatırken ürkek ellerini şaknaklarında gezdiriyor, parmakları titriyor, saçlarını geriye atıyordu. Bazen de ellerini karnına sarıp sanki ona zarar vermek istediği anları tekrar yaşıyordu. Sonra Eymen birden karısına dönerek "Bıçağı nereye batırdı Peri?" diye hiddetle sordu.

Peri, gözleri irileşirken kollarını ürkekçe karnına sardı. Eymen ona aldırmadan yanında bitti. Birden eğildi. Göreceklerinden korkar bir hâlde, usulca gömleğinin etek kısmını açarak bakışlarını karnına çevirdi. Peri ne kadar itiraz etse de yarasının olduğu yeri gösterdiğinde, Eymen okkalı bir küfür savurdu. Yarısı kapanmıştı fakat hâlâ taze yara izi teninde duruyordu.

"Peri Hanım, yarın hastaneye gidip rapor almanız gerekecek. Biraz dinlenince bizi haberdar etmeniz yeterli." Komiser anlayışlı davrandı. Soruşturmaya kaldığı yerden devam etmeye başladı. Asıl konuyu Peri nasıl anlatacağını bilmiyordu. Komiser zeki bakışlarıyla

onun gözlerinde gördüğü kaygıyla ve yerinde huzursuz oturuşundan şüphelenmesiyle, sakladığı bir şeyler olduğu gerçeğini anladı.

"Her şeyin bu kadar olmadığını seziyorum!" dedi berkes tekrar genç kadına bakarken. Peri başını aşağıya eğdi.

"Aslında bir de şey var? Kötü bir şey!"

Peri bunu söylerken korkakça Rüzgâr'ın gözlerine bakıyordu. Esme ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. Neden ondan çekiniyordu ki? Eymen de şimdi Rüzgâr'a bakıyordu endişeyle. Rüzgâr kara kaşlarını çatarak "Çekinmene gerek yok Peri! Konuda sanırım benim de adım geçecek." dedi. Her ne ise ondan çekindiği belliydi. Anlayışla onu güven verdi.

Peri yutkunarak ürkek bakışlarını kocasına çevirdi. "Pelin!" dedi ve Eymen "Ne alakası var onun bu konuyla?" diye kızgınca söylendi.

"Gülümser'in, onun ölümüyle olan alakası!"

İşte Peri'nin bu kelimesi, herkesin bir anda nefesini tutmasını sağlamış, pimi çekilmiş bombayı patlatmıştı.

Son bir saat içinde başına gelenleri giderek daha yorucu bir hal alan detaylarıyla, titiz bir şekilde tam iki kez anlatmıştı. Komiser soruyor ve takıldığı yerleri yenilemesini istiyordu. Belli ki sıra artık farklı türden sorulara gelmişti. Peri, Gülümser'in anlattıklarını komisere anlatıyor herkes dehşete düşüyor, Eymen ve Rüzgâr ölüm kusan bu sessizlik içinde dinliyordu. Komiserin biraz mesafeli ve soğukkanlı tavrı olsa da nazik ve profesyonel bir vaziyeti vardı. Zeki kelimeleri oldukça ekonomik kullanıyor, ağzından gereksiz bir tek kelime dahi kaçırmıyordu. Konuşma daha bitmeden, önce Rüzgâr yerinden fırladı, ardından Eymen! İkisi de delirmiş gibiydi.

Kimse ne olduğunu anlayamadan, ikisi de kaçar adımlarla kapıya yönelduğunde, Esme birden dehşete kapılarak kapıya atıldı. Kocasının önüne can havliyle geçti.

"Rüzgâr, ne olur saçma sapan bir şey yapma! Rüzgâr ne olur bir şey..."

Rüzgâr, zalimlik kuşanmış gözleriyle kapıya bakarak kimseyi görmeden yürüyordu. Esme yine dehşetle önüne atılınca öfkeyle kollarını kavradığı karısını kabaca kenara savurdu. Kin kusuyordu

duruşu ve ölüm saçıyordu gözleri... Esme'nin sırtı kapının girişine çarpınca acıyla inledi. Aldırmadı, tekrar kocasının peşine koştu.

Eymen dışarıya çıktığında, Peri onun arkasından koşamamıştı bile sadece donukça bakmıştı. Kıpırdayamamıştı. Daha fazlasını kaldıramamıştı. Kendine geldiğinde apansız yerinden kalktı. Ve birden başı döndü. Gözleri kararmaya başlayınca dengesini sağlayamadı. Elini şakaklarına koyduğunda, gözleri dönmeye başladı. Derhal tutunacak yer aradı fakat bulamayınca daha ne olduğunu anlayamadan, o sırada milletin dikkati kapıdayken Nebahat Hanımın gözleri önünde koltuğa yığıldı.

Eymen deli gibi aracını sürüyordu.

Önde Eymen, arkasında Rüzgâr ve Cem'le bir olan komiserin liderliğinde olan polis konvoyu, hızla ilerliyordu. Eymen ne trafik kurallarını dinliyor ne de polisin dur ihtarını yerine getiriyordu. Teyit edilmiş öfkesi ve zihninden çekilmiş düşünceleriyle, tek bir şeye odaklanmıştı. O kaçığı öldürmek! İki kere kaza atlatmış ve bir kere de yayaya çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Sonunda güvenlikli siteye girdiğinde, arabayı girişte hâlâ çalışır bir durumda bırakarak asansöre yürüdü. Rüzgâr ve Cem araçtan çıkana kadar, o çoktan asansöre binmiş, kata yönelmişti. Turgut, polislerle geriden geliyordu. Cem ve Rüzgâr asansörü beklemeden merdivenlere atıldı.

Eymen, Gülümser'le birlikte tuttukları ve hâlâ onun kaldığı daireye geldiğinde, kapı hafif aralıktı. Amacı kapıyı kırmaktı ama kapıyı aralık görünce biraz durakladı. Tuzak olma ihtimalini, o anda irdeleyen mantıklı yanının farkında değildi. Elini ağır kapıya dayadı. İleriye doğru iteledi. İçeriye girdiğinde, ışıkların hepsi yanıyordu. Balkon kapısı açık, esen rüzgârda tüller aheste bir hantallıkla havalanıyordu. İçerideki müzik seti, hafif bir slow müzik çalıyordu. Bu Gülümser'in ona söylediği şarkıydı. Eymen bakışlarını tedbirle etrafa gezdirerek balkona yöneldi. Bakışlarını çok gezdirmesine gerek yoktu. Aradığı kadın, hemen karşısında tüm güzelliğini kuşanmış ama tuhaf bir duruşla bekliyordu. Üzerine beyaz bir elbise giymiş, saçlarını sıkı bir topuz yapmış, ful makyajla, sanki düğüne gider gibi hazırlanmıştı. Şu hali o kadar güzel ve masumdu ki, cennetten düşmüş melek gibiydi! Onun şu halini gören asla ondan kötülük beklemezdi.

Eymen bakışlarını eline kaydırdığında, elindeki silahı görünce durdu. Derin nefes aldı, sırtı terden ıslanınca ürperdi.

Gülümser doğal bir tutumla, gülümseyerek baktı genç adama. "Demek, sonunda öğrendin!"

Eymen kararmış gözlerinden tiksintiyle baktı yüzüne. Sanki karanlığını yırtmak istercesine pençeleri sıklaşan elleri yanında yumruk olunca kollarındaki damarlar şişerek gerildi. Ona nasıl dokunabilmiş, nasıl hayatına sokabilmişti? Yılan!

"Seni ellerimle geberteceğim!" dediğinde kapı şiddetle açıldı. Nefes nefese bir hiddetle, kan ter içinde içeriye gözleri dönmüş Rüzgâr ve Cem girdi. İkisi de öfkeli, ikisi de geleceği yıkmış gibi umursamazdı. Eymen'in arkasında belirdiler. Gülümser donuk bakışlarını onlara çevirdi. Rüzgâr hiddetle öne atılınca Cem biraz daha soğukkanlı olarak onu son anda yakaladı. Bu şiddeti engelledi.

"Seni geberteceğim kaltak... Seni kendi ellerimle ben geberteceğim! Kardeşimdi lan o benim... Tek varlığım!"

Komiser ve diğerleri de içeriye girince, kadın şuh bir kahkaha patlattı. Sesi karanlık geceyi yırtan sert bir şimşek gibi yankılandı evin içinde. Memurlar ve komiser içeride birilerinin olup olmadığını anlamak ister gibi kapının arkasında kalan alanı gözleriyle araştırmıştı.

Oysa kadın içeriye yığılan millete, gözleri donuk ve tutuk bakıyordu. Sanki bunlar umurunda değil gibiydi.

"Ben bu kadar kalabalık bir misafir ordusu beklemiyordum. Beyler, davetli misiniz?" Alaylı bakışlarını Eymen'e çevirdi. "Sadece seni bekledim sevgilim!" dedi gözleri dolmaya başlamış, yüzünden az önceki alaycılığı silinmişti. "Seni hep bekledim... Liseden, üniversiteye kadar beni görmen için sabırla bekledim. Sırf senin okuduğun üniversiteye gitmek için, sevmediğim meslekleri seçtim ve beni gör diye umutla bekledim. Fakat sen, beni görmedin. Hiç bakmadın bana!" Sonra mahzun yüzünde bir gölge belirdi. Düşündüğü şeyle, gözleri kararttı.

"Onu gördüğün günü hatırlıyorum. Sanki ilgilenmiyormuş gibi durup parlayan gözlerle baktığın anı. İlk defa gözlerinde şimşekler

çakmıştı. Öyle eşsiz bir çiçeğe bakar gibi narin bir hayali gözlerine çizer gibi dakikalarca bakmıştın. Sen ona bakmıştın, ben ölmüştüm."

Elindeki silahla saçlarını kaşıdı. "Ben gözlerinde o ışıltıları görmek için senelerce yanıp tutuşurken sen Pelin'i ilk gördüğün gün, öyle arzuyla baktın. Üstelik bonus kafa, kara kuru bir şeyken! Gözlerindeki o ışığın canımı nasıl yaktığını umursamadın."

Öfkesine kapılan Rüzgâr küfürler savurarak öne atılınca Gülümser buna aldırmadı. Derhal polisler genç adamı kuşatarak kıskaçlarına aldı. Öne atılmasını engelledi. Dört polis yaralı bir hayvan gibi yerinde kükreyen adama engel olamıyordu.

"Ona, sana yaklaşmamasını söylediğimde, beni ciddiye almadı. Sevme onu dedim. Yaklaşma, yanarsın! Ama o ne yaptı? Benim senelerce uğruna kendimi verdiğim adamı, birkaç günde elini bile kıpırdatmadan kendine köle yaptı."

Eymen önde atıldı. Turgut "Eymen dur!" diye bağırdı, koluna asılırken. Bunu umursamayınca Komiser, Eymen'i son anda yakaladı. "Seni ben geberteceğim fahişe. Ona yaptıkların için, karıma yaptıkların için seni geberteceğim!"

Gülümser dudaklarını büzdü. "Bir de o var değil mi? Kezban! Bu kadar abartma, sevmiyorsun sadece acıyorsun. O kız sana yakışmıyor bile!"

"Bana sen mi yakışıyorsun kaçık? Keşke senin gırtlağını sıksaydım o gün. Seni gebertseydim!"

"Seni sevdim diye mi bu kızgınlığın? Eğer onlar olmasaydı, şimdi biz mutlu olacaktık. Birinden kurtuldum dedim... İkincisi çıktı! Ne talih ama ikisi de hamile, ikisi de aptal!"

Eymen kudurmuş köpek gibi öne atılınca Gülümser silahını başına biraz daha bastırdı. "Pelin öldü, sen senelerce yaşayan ölüye döndün. Seni ben iyi ettim. Yanından ayrılmadım. Bir dediğini iki etmedim. Üzüntün, üzüntüm oldu. Sevincin, sevincim. Kezban'ı öldüremedim. Yine o hale düşmene kıyamadım." Başını salladı. Yaşlarla ıslanmış gözleri, deli deli bakıyordu. Hayat çekilmişti teninden. Ruh gibi beyazdı. "Ama ben ölünce ne kadar azap çekeceksin merak ettim. Benim sebebim de sensin. Ben de seni sevdim." dedi Gülümser acı içinde hıçkırarak. Ve arkasına sakladığı kolunu açığa çıkardı.

göğsündeki damarı kesmişti. Yerlere kan sızıyordu ve bu kargaşada gölgede kalan kanı kimse görmemişti. Kolu öne çıkınca beyaz elbisesi kana bulandı. Komiser bir adım öne çıkarak "Bakın, eğer silahları bırakırsanız, bunları sakin kafayla görüşebiliriz." dedi mantıklıca. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Arabulucu ve psikolog az sonra burada olurdu sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Bakın kan kaybediyorsunuz..."

Gülümser'in başı dönmeye başlamıştı artık. Sarsak duruyor, gözlerini koordine edemiyordu. Yarı aralık göz kapaklarını, güç bela açık tuttuğu belliydi. Ha bayıldı, ha bayılacaktı. Ya silahla vuracaktı kendini ya kan kaybından, zaten ölecekti.

*Bak! **Ona bak**,* diyordu içinden hep. ***Son kez bak! Onu da al yanına!*** Sonra içindeki diğer âşık ses onu bastırıyordu. ***Eymen o! Aşkın... O yaşasın. Yaşasın o!***

Göz kapakları iyice ağırlaşmaya başladığında, başını sallayarak sınırlardan kurtulmak istedi. Sonra içindeki şeytan işe karışıp dürttü onu. Bedeninde zakkum tadında bir sarmaşık gibi yayıldıkça kanı zehirleniyordu yeniden. Silahını Eymen'e doğrulttu. Yüzüne savrulan saçlarını kenara çekti.

'Öldür onu... Öldür onu!'

'Yapma yaşasın... Kıyma!'

'Bas tetiğe, senin değilse kimsenin olmasın!'

"Ben seni çok sevdim. Madem burada olamıyoruz, öteki tarafta birlikte oluruz." dedi göz kapaklarını açık tutmaya çalışırken olduğu yerde artık sarhoş gibi sallanıyordu.

"Değil bu tarafta, öteki âlemde bile senin celladın ben olacağım. Elimden iki âlemde de kurtulamayacaksın!" dedi Eymen herkese sağır olarak. "Benim temennim de o sevgilim... Sen, hep benim yanımda ol, ben cehennemde kalmaya razıyım." dedi ve başı dönünce elindeki silah tiz bir sesle patladı. Kurşun adres sormaz, tam on ikiden vururdu...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu sefer ikisi de aynı acıdan yaralı,
ikisi de aynı dertten üzgündü...

Geceyi yararak tiz bir ses çıkaran silahtan çıkmış kurşun, Eymen'in kolunu sıyırıp geçti. Ve silahla dengesi tamamen bozulan Gülümser, balkonun korkuluklarından aşağıya beyaz bir tül gibi sarktı. Eymen refleks olarak birden öne atılınca onu elbisesinin yakasından son anda yakaladı. Bu kadar basit olamazdı ölümü. Gözleri kadının yaş dolu, ızdırapla bakan âşık gözlerine kaydı. Hiçlik ve karanlıkta yanan cılız bir ışık, mum gibi eritiyordu kızın aklını Eymen, tiksindi. Gülümser ölürken son gördüğü şeyin, o olmasına sevinerek burukça gülümsedi.

"Gözlerim gözlerinden silinmesin Eymen. Pelin gibi, bir ömür uykuların bana açılsın, bana uyan!"

"Bu kadar basit ölmene izin vermeyeceğim!" diye dişlerini sıkan Eymen, kadını yukarı çekmeye fırsat bulamadan, kumaş elbise ağırlığı taşıyamadı ve elbisenin askısı tiz bir cart sesiyle koptuğunda... ellerinin arasından kayan Gülümser, çığlıklar atarak karanlığın içine süzülen melek gibi boşluğa savruldu.

Komiser ve Rüzgâr balkon demirlerine atıldıklarında, Eymen, elinde şaşkınca kadının kıyafetinin askısını tutuyordu. Gülümser, aşağıdaki arabanın üzerine sert bir şekilde çakılınca etraf, metalin çarpışma sesiyle camın kırılma seslerine karışmış alarm sesleriyle doldu. Siyah lüks arabanın üzerinde, beyaz elbisesiyle bir oyuncak bebek gibi, kolu bacağı bir köşeye bükülmüş, kanlar içinde yatıyordu.

Eymen şok geçirmiş hâlde donup kalınca, Rüzgâr onu omuzlarından kavrayarak kendine çekti. Afallamış yüzünü ellerinin arasına aldı. İkisi de kaskatıydı. Soluksuz ve mantıksız aynı karanlıkta ışık arar gibi çaresiz... Ve sonunda iki yaralı göz, birbirlerini buldu. Onca yaranın, kırgınlığın, acının ardından, yine sessizce bakıştı iki adam ama bu sefer durum farklıydı. Görünmez perdeler kalkmış, bu zalim tiyatro oyunu hazin bir finalle sonlanmıştı.

Bu sefer ikisi de aynı acıdan yaralı, ikisi de aynı dertten üzgündü.

Yaşadıkları az buz şeyler değildi. Birçok insanın kaldıramayacağı bir süreç geçirmişler, hep birlikte hırpalanmışlar ve aynı yaradan farklı acılarla sınanmışlardı. Karakolda sorguları bittikten sonra çökmüş bir ruh haliyle eve geldiklerinde, yorgunluktan ve içinde yaşadıkları karmaşadan perişan olmuşlardı. Nasıl bir üşütüktü ki giderken bile insanları kendiyle alakalı pişmanlıklara ve keşkelere bırakıyordu? Bir insanın beyni nasıl bu kadar hastalıklı olabiliyordu? Kapıdan içeriye girdiklerinde zaten herkes kapının girişinde onları endişeyle bekler hâldeydi. Esme gözleri ağlamaktan kızarmış bir şekilde kapıda ruh gibi belirdiğinde, birden kocasının kollarına atlayıp göğsünü yumruklamaya başladı. Rüzgâr yorgun görüntüsüyle onu sakinleştirmeye çalışırken Eymen kimseyi düşünecek hâlde değildi, büyük bir çöküntü içindeydi.

Rüzgâr, Esme'nin hırçınlığını bertaraf etmek için, sıkıca kollarının arasına alarak telkin edici sözler fısıldamaya başladı kulağına. Bir girdaptan çıkmışçasına yorgun olan Eymen annesine yaklaştı. Elini çökmüş yüzünde gezdirerek endişeli bakışlarını içeri çevirdi.

"Peri nerede anne?"

Nebahat Hanım üzgün gözlerini, oğlunun kahırlı yüzüne dikerek yaklaştı. Paniklediğini anlayınca "İyi, merak etme bemen!" dedi.

"Nerede?"

Olanları telefondan öğrenen kadın, oğlunun yanağına şefkatle dokunarak "Yukarıda oğlum. Ufak bir sinir boşalması geçirmiş, doktor geldi bir sakinleştirici yaptı. Şimdi odasında, dinleniyor." dediğinde yanağına sıra sıra yaşlar diziliyordu. "Sen nasılsın?" dedi kolundaki yaraya dokunmaya çalışarak korkuyla.

"İyiyim, merak etme. Ufak bir çizik." Dedi ciddiyetle. Annesinin

koluna dokunan elini alıp şefkatle öptü. Artık bedenini taşıyamayınca arkasına döndü. Rüzgâr'la gözleri kesişince sadece başıyla tuhaf bir hareket yaptı ama iki gencin birbirlerine olan manidar bakışmaları, çok daha derin şeyler anlattı. Kısacık bir an, herkes onların bu iç içe geçmiş bakışmasıyla nefesini tutmuştu. Eymen bitkin bir biçimde merdivenleri çıktı. Rüzgâr, karısını biraz sakinleştirmiş hâlde salona çekiştirdi.

Eymen içi daralarak odaya vardığında, kapı hafif aralıktı. İçeriye girdiğinde ışığı yakmadı. Bakışları yatağa kaydığında, içini tarifi mümkün olmayan müthiş bir huzur kapladı. Günler sonra karısı orada, ait olduğu yerde, sağlıklı ve güvendeydi.

Odayı, gece lâmbasından vuran loş ışık aydınlatıyordu. Mis kokusu her bir eşyayı efsunuyla sarıyordu. Önce banyoya yönelip ılık bir duş aldı. Ardından üzerini değiştirip yatağa yaklaştı. Pikeyi kaldırıp yatağa usulca girdiğinde, heyecandan çırpınan yüreği bedeninde debeleniyordu. Peri'nin gece karası ipek saçları nemli bir biçimde yastığına dağılmış, narin bedeni pikenin altına görünülmüştü. Belli ki annesi ona duş aldırmıştı. Buna minnet duydu. Üzerine yine, o çok sevdiği ayıcıklı penye gecelik takımı giydirmişlerdi. İçinden kansını kollarına alarak sımsıkı sarılmak, canını yakasıya hırpalayarak tenleri bir olasıya sarılmak geçse de ona kıyamadığından sebep durulduu. İçinde kabarmış olan özlemi bir taşkınlıkla mantığını ekarte ediyordu ki ona olan ihtiyacından dolayı anlık zamanlarda Eymen aklını kullanamıyordu. Yanındaydı. Bundan sonra ona sarılacak bol bol vakti olacaktı.

Bunu fark edince dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. Kollarını karısının beline dolayarak yüzünü özlem duyduğu saçlarına gömdü. Derin derin kokusunu içine çekti. Kollarında capcanlı eşsiz varlığını hissedip sıcaklığıyla rahatladı. Ellerini karnında dolaştırdığında her zaman elinin altında kıpır kıpır duran kızı, şimdi sakindi.

"Meleğim benim." dedi Eymen buruk bir sesle. "Babacığım... Ben sizi çok özledim." Burnunun direği sızlamış, gözleri dolmuştu kocaman adamın mutluluktan. Onlara sağ salim kavuşmaktan daha önemli ne vardı ki hayatta? Karısının nazlı bedenini usulca bedenine yasladı ve kızının varlığını hissetmeye çalışarak karnını okşarken

gözlerini kapadı. O da günlerdir uyumamıştı ve artık bedeni isyan sinyallerini vermeye başlamıştı. Az sonra huzursuz uykularını, günler sonra huzurun eşiğine bıraktı.

Ta ki... O ana kadar!

"Do-dokunma!"

Başını şiddetle sarstı Peri ve birden belini saran kolları çözmek için tüm gücüyle kendini zorladı. "Do-dokunma bana, ne olur dokunma! Kurban olayım yapma!"

Ne yaparsa yapsın panik içinde debelenerek belindeki kolları çözemiyordu. Her yer karanlıktı. Kulağının gerisinde onun sığ nefesini duyumsuyordu. Şehvetli, istekli, kızgın soluklarını. Geceleri ardından sarılan ve kulağına fısıldayan sesini. "Perim...Benim Perim! Benim! Benim! Benim!"

Yüreği dehşet bir gerçekle hızlandı. Burnuna o koku ulaşıyordu. Fırat'ın izmarite karışmış ten kokusu ve ormanın toprak kokusu. Bedeninde onun elleri hırpanice dolaşıyordu. O yatakta, o yorganın altında, bileğinde prangayla çaresiz kaldığı anlar... Bacaklarında onun sertliğini hissediyor, kalçaları bedenine yaslanıyordu. Haykırdı, debelendi ama ellerinden kurtulamadı.

Eymen kollarının arasında canhıraş bir azapla çırpınan çaresiz kansına, irileşmiş gözleriyle afallayarak bakıyordu. Kâbus gördüğünün bilincindeydi. Fakat ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Gözlerini sıkıca kapamış, yatağın içinde debelenerek "Dokunma bana, ne olur dokunma!" diye acı acı hıçkırıklarının içinde haykıran karısına çaresizce bakıyordu. Öyle güçlü bağırıyordu ki ağlamaklı sesi kaba ve geriden geliyordu. Onun çırpınışlarını durduramayan Eymen, kızına bir şey olması korkusuyla omuzlarını sıkıca kavrayarak yatağa nazikçe yasladı. O sırada onun acı çığlıklarını duyan Nebahat Hanım ve Esme panikle kapıda belirerek odaya daldı. Eymen lâmba yanınca gözlerini kısacık bir an kısmıştı ama şu anda odaya kimin girdiğini umursamıyordu.

"Peri... Güzelim... Aç gözlerini! Kâbus görüyorsun."

Peri sanki bu dünyayla ilişkisini koparmış gibi yaşama tepkisiz bir gerçekle debelenerek haykırıyordu. Fanusa kapatılmış yaralı bir

kuş gibiydi. Can acısıyla sayıklıyor ama uyanıp gerçeğe bakamıyordu. Sanki karabasan gibi çökmüştü kâbusu üzerine.

"Peri..." dedi Eymen yanağına doğru bir damla yaş süzülürken.

"Ne olur yapma... Hamileyim!" dediğinde genç kadın acı içinde haykırarak, genç adam karnına savrulan tekmeyle uçsuz bir karanlığa savrulmuş gibi *hiç* oldu. Onun yakarışlarındaki çaresizlik, içindeki umutlarını tüketirken dayanamayarak dudaklarını birbirine bastırdı ama olmadı, dudaklarına sıkışmış bir hıçkırık firar etti sesinden. Yüreğinde kopan kaosun, bedeninde başlayan yıkıcı sarsıntılara karıştığını hissetti. Sanki ruhu, bedeninden kanırtılarak sökülüyordu. Elleri apansız bir uyuşuklukla halsiz kaldı. O anda ne yaptığını anlayamadan, canhıraş bir biçimde "Uyan!" diye yaralı bir kaplan gibi acıyla hırlayarak kükredi.

Peri bir anda durdu ve olduğu yerde sıçrayarak uyandı. Kocasının omuzlarını sıkıca kavradığını, dahası gözlerinin yaşardığını anlayınca nefesi kesildi. Birden Eymen'i iteleyerek yataktan kalktı. Gözleri şiş, yüzü kıpkırmızı ve ıslaktı. Sanki puslu görüntüsündeki kadın başkaydı.

Nebahat Hanım ve Esme yaşlı gözlerle ikiliye bakarken, Peri geri geri ilerlemeye başladı.

Eymen yataktan usulca indi ve gözyaşları eşliğinde, tedirgince karısına yaklaştı. Elini uzatıp dokunacaktı ki Peri ürkerek bir adım daha geriledi, kollarıyla başını sararak "Dokunma!" diye ani bir tepkiyle haykırdı. Hıçkırıkları odada kamçı gibi şaklarken yürekleri inletircesine yakardı. Hâlâ rüyayla gerçeği ayırt edemiyordu beniği. Aklı karışmıştı. Ellerini saçlarının arasına sokarak saçlarını yolarken ıslanmış gözlerini sıkıca kapadı.

"Bu bir rüya, birazdan uyanacağım!" diye sürekli sayıklıyordu. İnanamıyordu. Hayır, bu zalim rüyayı defalarca görmüştü. Defalarca kocasının onu kurtardığını görmüş ve her seferinde Fırat'ın sarsarak kaldırdığı uykusundan, hayal kırıklığıyla kâbusuna uyanmıştı. Yine aynı rüyayı görüyor olduğunu sandı. Ellerinden kayıp giden bir mutluluğu daha izlemeye yetecek kadar cesur değildi. İnleyerek fısıldamaya ve dua etmeye başladı.

"Allah'ım... Allah'ım al canımı, Allah'ım!"

Eymen karısını bir çırpıda kollarına alarak sinesine sarınca Peri hırsla debelenmeye ve aynı acılı sesle çırpınmaya başladı. Derin derin soluklarının arasından, incecik sesiyle "Ne olur yapma!" diye haykırıyordu.

Eymen dudaklarını kulağına sürttü. Tok sesi kaba ve yok denecek kadar güçsüzdü. "Perim, aç gözlerini meleğim! Bak bana, rüya değilim. Yanındayım. Seninleyim. Sizi buldum."

Gözüne ışık tutulmuş ürkek bir tavşan gibi kollarını yüzüne siper eden Peri, başını olumsuz anlamda sarsarken yanaklarına yeni yaşlar süzülüyordu.

"Rüya... Yine aynı rüya. Hep aynı Rüya!"

Eymen biraz daha bastırdı bedenine onun narin bedenini. Sırtını hafifçe okşayarak "Benim, Eymen. Perim bana bak. Aşkım bana bak, ben yanındayım..." Teselli eden titrek, kaba, susuz kalmışçasına tiftikli sesinin kulağına ulaşacağını onun için çırpınan yürek atışlarını, bedeninde hissedeceğini biliyordu. Onun güvenli sıcaklığıyla kuşanan Peri sonunda sakinleşerek gözlerini açtı ve Eymen'in hâlâ orada olduğunu görünce dehşetle çığlık attı. Ve daha fazla beklemeden kollarını kocasının boynuna sımsıkı doladı. "Eymen!" dedi inanamayarak. Sonra bir kere daha haykırdı. "Eymen!"

"Benim aşkım, benim. Aç gözlerini!"

Peri gözlerini açmadı ama yüzünü kocasının boyun köküne gömdü. Kokusu, içindeki öfkesini, özlemini rahatlatıyordu. Eymen karısını bir süre sakinleştirmek için, teskin edici diller döktü. Sonunda kendine gelen Peri geriye çekildiğinde, ağlamaktan kızarmış gözlerini kocasına çekinerek çevirdi. Kızarmış burnunu kabaca koluna sildi. Bir adım gerileyerek yüzünü yere eğdi. Kahroldu ona yaşattığı ızdırap için ve az önceki yaşadığı dehşet karabasan için utandı.

Eymen kasılmış bedeniyle yanına yaklaştı. Öylesine öfkeliydi ki düşündüğü öldürücü şeyle, dişlerinin gıcırdadığını duyunca Peri'nin tüm tüyleri ayağa dikildi. Hissetti kadınca bir hisle, ondan gelecek suali.

Eymen karısına dokunmaya çekinir gibi "Peri..." dedi buz gibi katılaşmış sesi hesap sorarak. Sanki genç kızın etrafı buzdan duvarlarla örüldü ve aşılmaz soğuğuna maruz kalan bedeni titredi. Peri'nin

yüreği camdan bir biblo gibi buz tutarken göğüs kafesinin içi üşüdü. Onun ne soracağını anlayarak başını olumsuz anlamda sarstı.

"Peri bana bak!" diye emretti kocası. Dişlerini sıktığı için, koyulmuş sesi zehirden bir taş buz gibi kadının başından aşağıya döküldü.

Her ikisi de kendi açılarından hiç de onur verici bulmadıkları bu aşk fiyaskosunun suçunun, can yakacağını bilecek kadar birbirini tanıyordu. Tutuk, beceriksiz, yapmacık ve fizyolojik olarak duygusuz olmak da şu vakit pek mümkün görünmüyordu. Ne olursa olsun, bu elim olayın konuşulmaması, Eymen'in inadını iyice perçinlemiş olacak ki o kötü anıların üzerinde bıraktığı tahribatı göz ardı edecek kadar gözleri kararmış şekilde, ona soruyu yöneltebiliyordu.

"Peri... O adam..."

Peri mutsuzca içini çekti. Elinin tersiyle gözlerini sildi ama utancından başını kaldıramadı. Aslında utanmasına gerek yoktu ama o hayâ duygusu olan bir yapıya sahipti, bu sebepten olanların mahcupluğunu taşıyordu. Eymen'in dişleri kilitlendi ve söyleyeceği kelimeler ağır bir ateş gibi midesine düştü. Dişlerinin arasından çıkan sesi, koyulmuş ve kısılmış hâlde evin içine gülle gibi düştü.

"O adam... Sana dokundu mu?"

Bu dehşet soru, bu düşünce günlerdir aklında, hayalinde ve hatta kâbuslarında zalim bir nakarat gibi döndüğünden, şimdi yüreğini tahrip ederek ruhuna azap veriyordu. Bilmek istedi. Gerçeği öğrenip rahatlamak ya da dünyayı yakmak istedi. Ölmek ya da öldürmek... Gözünü kan bürüdü!

Peri suçlu gibi saklanan kırgın başını kaldırdı ve yutkundu. Titrek ve ürkekçe sulanan bakışlarını kocasına çevirdiğinde, onun suçlarcasına bakan koyulmuş gözlerindeki soru işaretlerini gördü ve dehşetle bu fikirden kaçtı. Eymen elleriyle boynunu sıkıyormuşçasına gözleriyle boğuyordu onu. Başını iki yana salladı. Ne acıydı Yarabbi bu anı yaşamak! Ne acıydı kalbinin sahibine açıklama yapıp bedeninin ondan başkasına haram olduğunu inandırmak.

Kısmen dokunmamıştı ama kudurmuş köpek gibi salyalarını üstüne bulaştırarak kaç kere nefesini dokundurmuştu. Vahşice, hırçınca, kocasından başkasına haram kılınan dudaklarından öpmüştü. Bu

düşünce ruhuna acı bir ızdırap yükledi ve tüm erdemlerinin üzerine kara bulut gibi çöktü. Vicdan ve namus, gurur, şeref ve haysiyet bir kefenin içinde sıkıştıkça, duyguları yoruldu, sonunda kalbi durulduu.

Hayır, kocasına ihanet etmemişti. İsteyerek öpmemiş ya da okşamamıştı ama o adam bunları arzuyla yapmıştı. Aklı karıştı. Ne diyeceğini kestiremedi. Namusuyla vicdanı, öfkesiyle suçluluğu arasında kaldı. Masum yanı kirlendi, bakışlarının şüphesinden ezildi.

Eymen karısının tutuk ve çekingen bakışlarıyla, durumun vahimliğinden, çok farklı sonuçlar çıkardı. Azgın öfkesi katlanarak "O adam... Sana... Dokundu mu?" diye vurgulu şekilde yineleyen zehirli sesine karışmış kükremesiyle, Peri olduğu yerde korkuyla titredi. Ufacık bir çocuğun savunmasızlığına bürünmüş biçare bedeni, çaresiz bir kuşun ürkekliğine dönüşmüş ruhuyla, sinerek duvara yaklaştı. Ellerini kulağına kapadı. Bu zalim nakaratlar kulaklarında yankılanıyordu. "Sana dokundu mu?" Sesler ruhunu tükettikçe hâliyle on yaşında ufak bir kız çocuğunu andıran bedeni ürkerek siniyordu. Eymen onun ürkek hâliyle birden zıvanadan çıkarak tuvalet aynasının önündeki malzemeleri, kolunun tek bir hareketiyle yerle bir etti. Ardından boy aynasını sert bir tekmeyle yere yıkıp ortamı cam kırıklarının sesine ve parçalarına teslim etti. O hırçınlaştıkça müthiş bir dehşete kapılan Peri duvara sürtünerek korkarak yere yığılmaya başladı. Kulaklarını sıkıca kollarıyla kapamış, titreyen bedeniyle düşünemiyordu.

Azgın bir fırtınanın ortasında kalmışçasına mantıksızlığa savrulan Eymen, hiddetli bir şekilde irkilirken kaldıramadığı gerçekle, genç kadının yanına fırladı ve zalimce kollarından kavradı. Parmakları vahşi bir hırpanilikle tenini acıtıyor, kollarını kıracak gibi hiddetli bir baskıyla kavrıyordu. Sonra birden öfkesi gözlerini köre edip zalim düşüncelerin erdemsizliğine yenildikçe biçare masumu deli gibi sarsmaya başladı.

"Konuşsana kahrolası... Dokunmadı desene! O adam bana... Dokunmadı desene!"

Acılı sesi odalarını kuşattığında, yüreklerinde yıktığı tek şey artık güven değildi. İnanç, sevgi ve masumluk, hepsi onun bu eylemiyle yerle yeksan oluyordu. Aşk bir dilim ucundaki sehpada idam

edilmiş, inanç adına tüm umutlar savrularak çürütülmüştü. Eymen öylesine gözü dönmüş hâldeydi ki diliyle yıktıklarının, sözleriyle katlettiklerinin farkında değildi. Aşkı katlettiği ortalık, vahşet yeri de, cinayet arifesindeydi.

Beden dediğin neydi ki; asıl olan yüreğinin ihanetiydi. Ona ihanet eden düşünceleri ya da yüreği olmayacak bir et parçası olacaktı yapmış olsaydı da ama yapmamıştı! Fakat kocası bu hatayı bilinçsizce yine tekrarlıyordu. Erkeklik egosu ve gururu yine gözlerine kalın bir perde gibi iniyordu. Kin ve nefret mantığını katlediyordu. Öylesine hınçlanmıştı ki onun ürkekliğini, yaralandığını, masumluğunu, öfkesinin üzerine karabasan gibi çökmesiyle nefessiz kaldığını göremeyecek kadar zıvanadan çıkmıştı.

Peri tartaklandığı yerde, acıyla inleyerek "Bı...Bırak..." diye çaresizce mırıldandı. Eymen onun konuşmadığı her saniye daha çok gözü dönerek çileden çıktı. Aslında öfkesi ona değil, kendineydi. Onu daha önce bulamadığı için, o adamı öldürmediği içindi. Bebeğini ve karısını koruyamadığı, sahip çıkamadığı içindi.

"Kaç gündür onun yanındasın... Söyle... O adam sana ne yaptı?"

Peri birden kocasının ellerini sertçe iteleyerek "Yeter!" diye kahırla haykırdı. "Yeter!"

Eymen tokat yemiş gibi gerçeğe dönüş yaparak, bir adım geriledi. Ne yaptığının, işte o vakit farkına vardı ama geç kalmıştı. Bencilleşmişti. Elini saçlarına gömerek "Kaç gün oldu Peri? O adam sana ne yaptı? Söyle!" diye bu sefer acı içinde kısık sesiyle yakardı. Suçlamıyor, korkuyordu!

Peri, yaşların titreştiği masum gözleriyle gücenerek bedbaht olan yüzünü kocasına çevirdi. Hiç bu kadar aciz, hiç bu kadar savunmasız kaldığını hissetmemişti ona karşı. Kocasının hakkında düşündükleri yaşadıklarından daha fena acıttı canını.

"Ne sanıyordun?" diye cansız sesi titrekçe haykırdı.

"Allah'ın cezası ne sanmamı bekliyorsun? Adam seni kaçırdı ve günlerce tek başınıza bir evde kaldınız... Ve o sapık adam sana âşık." dedi kelimeler sonuna doğru neredeyse fısıltı gibi olan katılmış sesiyle. Çaresizlik içinde acı acı inledi.

"Dokunmadı!" dedi Peri dudaklarından titrek sesine karışmış inlemesiyle.

Eymen kararmış yüzüyle, dumanlı gözleriyle inanmadı ona ve suçlarcasına, "Peri, doğruyu söyle!" dedi daha sakin olmaya çalışarak ama yanında yumruk olan elleri, kasılan kolları hiç de sakin olduğunu göstermiyordu.

Ancak Peri kocasının gözlerinde gördüğü güvenini yitirmiş kuşkulu bakışlarla yıkıldı. Artık ne değişirdi bir kere güvenini kaybetmişti, doğruyu söylese ne çıkardı aklında hep bir soru işareti yetiştirecekti. Ölseydi de bu inançsız bakışları görmeseydi. Puslu gözlerini sel götürürken birden öfkelenerek kocasının üzerine atladı.

"Ne sandın sen, ne sandın? Denedi! Kahrolası günler boyunca defalarca denedi ama onun olmadım. Senden başkasının olacağını nasıl düşünürsün? Ölmeden bana dokunacağını nasıl düşünürsün?"

Eymen'i geriye doğru iteledi. Saçlarını gözlerinin önünden geriye hırsla iteleyip "Eğer bana dokunsaydı, yaşar mıydım sanıyorsun? Ama denedi. İğrenç adam bunu defalarca denedi!" diye haykırdı. Bu cevapla içi rahatlarken nefesi kesildi adamın. Korktu kaybetmekten. O anda silkelenerek hatasını fark etti ve karısına doğru bir adım atınca Peri gözlerindeki öfkeyle, yıkılmış bir güvenle baktı.

"Demek senin için o kadar önemliyim, öyle mi?" dedi sitem ederek isyanla.

"Peri kafayı yiyecektim bu düşünceyle..."

Ona kin kusan bakışlar atan Peri, lafını yarıda kesti. "Tut ki yaptı! Vazgeçecektin bizden öyle mi? O çok değer verdiğin, erkekliğin için bizden vazgeçecektin. Dokunsaydı, sevgin bitecekti. Ben istemeden yaptığı aciz bir eylem karşısında, bizi silecektin, beni suçlayacaktın! Ondan güçsüz olduğum için benden nefret edecektin, namussuz olarak görecektin. İffet, bedenle sınırlı kalacak, ruh bir şey ifade etmeyecekti!"

"Yok, öyle bir şey... Nasıl söylersin bunu?"

"Söylerim! Davranışların başka bir şey göstermiyor. Namuslu mu oldun şimdi? Dokunmayınca şerefli, onurlu, haysiyetli mi oldun?" Derinden bir nefes alıp gözlerini sıkıca kapadı. "Git buradan!" Nefes alamıyordu. Onu görmek istemiyordu şu vakit. Yoksa ona olan

tüm direnci kırılıp herkesi incitecekti. Midesi yanıyor, içindekileri dışarı kusmamak için kendini tutuyordu. Dişlerini sıkıyor, dudaklarını hışmından büzüyordu. Titreyen elleriyle geceliğinin penyesini sımsıkı kavrarken parmakları acıyordu.

Pişmanlık içinde kıvranan Eymen, karısına doğru bir adım atınca "Sana defol dedim, yaklaşma bana. Bir daha bana sakın yaklaşma! Senin de ondan farkın yokmuş... Teni ruhtan, ahlaksızlığı insandan önde tutuyormuşsun! " diye haykırdı Peri. Eymen ellerini yumruk yaptı. Peri zıvanadan çıktı.

"Lanet olsun sana Eymen, sevgin çok güçlüymüş... Demek ki başıma bir şey gelseydi, beni böyle yargılayacaktın. İstemediğim aciz bir eylem için, beni suçlayacaktın. Namusun, haysiyetin yerinde duruyor merak etme. Yıktıklarının, içimde öldürdüklerinin yerine koy o çok değer verdiğin erkeklik egonu. O vicdansız tenime dokunmadı belki ama hayat arkadaşım içimdeki sevgiyi öldürdü."

"Saçmalama Peri, bunları nasıl düşünürsün? Sadece..."

"Bunu bana sen düşündürüyorsun kahrolası herif! Şimdi git buradan..." dedi kasıklarına ani bir acı saplanırken. Ellerini bacaklarının arasına koyup iki büklüm nefesi kesilmiş hâlde acıyla inledi. Yüzü beyazlarken dudağının kıyısını kanatasıya dişledi. Nefesi kesilmişti.

Eymen şaşkınca ona yaklaşmaya kalkışınca "Do-dokunma!" diye iki inleme arası acıyla haykırdı. Sesi yok denecek kadar azdı.

Nebahat Hanım içeriye girip oğlunun kolundan çekiştirdi. "Oğlum, kız perişan oldu. İstersen biraz aşağıya in, sakinleş. Hem o da kendini biraz toparlar."

Peri, kocasına yıkılmış bir sevginin hazin güveniyle baktı ve onun yerinden kıpırdamadığını görünce ansızın arkasını dönerek banyoya yöneldi. Adımları sarsak ve acı içinden olduğundan, nefesini tutuyordu. Kapısını çarparak kapadı. Kapının arkasına sırtını yasladığında, kasıklarına bir ağrı daha saplandı. Ellerini karnına sardı. Sırtını kapıya dayayarak yere doğru kaydı. Kocasının kuşkusu, inancının sarsılması, onu mahvetmiş, bitirmişti.

Nebahat Hanım güç bela oğlunu aşağıya indirirken Esme'ye baktı. "Kızım sen de üzerine bir şey alıp bu gece Peri'nin yanında kal. Gerçi sabah olmak üzere ama sakinleşince ben gelirim." Oğlunu

çekiştirerek odadan ayrıldı. O sıralar acıyla inleyen Peri, dişlerini kırasıya sıkıyordu. Karnındaki kasılmalar, birden şiddetlenmiş ve nefesini genzine düğümlemişti. Öyle zor nefes alıyordu ki sanki beli ortadan ikiye ayrılıyordu. Ağız dolusu çığlık atmak istiyor ama alamadığı nefesler sebebiyle bunu yapamıyordu.

"Yardım edin..." dedi fısıldadı. Dişlerini birbirine bastırıp sık sık soluklar almaya başladı. Yer ayaklarının altından kayıyor, dünya kararıyordu sanki. Ellerini karnına sıkıca sardı. Bağıracak ve doğrulacak kadar bile aman vermiyordu şiddetli kasılmaları. Yerinden kalkmak istediği an, kasıklarına şiddetli bir ağrı daha saplandı ve bacaklarının arasında bir ıslaklık, bedenine tuhaf bir rahatlama hissi yayıldı. Başı dönerken ayağına kadar inen sıcak bir sıvı... Sanki altına yapıyor gibiydi, ancak bilinçaltı bunun olmadığını biliyordu.

Kasıklarındaki iflah olmaz sızının bıraktığı ıslaklık farklıydı. İkinme hissi bedenini tüketirken bunu bertaraf etmeye zorladı kendini. Tekrarlayan sancıyla bedeni iradesizce hafifçe ıkındı ve sonra birden içinden kayan bir şeyler hissetti ve hissettiği gerçekle, acıyla titreyen sesiyle derin bir çığlık attı. Bu ses dünyayı yıkacak kadar derin ve hayallerini yırtacak kadar ızdıraplıydı.

Eymen daha yerine yeni oturmuştu ki karısının evi sarsan acı çığlıklarını duyunca apansız yerinden kalktı. Dehşetle merdivenlere fırlayarak ikişer üçer çıkmaya başladı. Üst kata ulaştığında, Esme korkunç bir ifadeyle merdivenleri iniyordu. Eymen bakışlarını kardeşinden çekerek içeri girdi. Ses yoktu. Az önceki evi inleten acı çığlıklar yoktu. Kalbinde bir ağrı oluştu. Banyonun kapısına geldiğinde, içinde beliren bir hisle, göreceklerinden korkuyordu. Sinir krizi geçiyor olabilirdi. Bayılmış olabilirdi, dahası aklına bile getirmek istemiyordu ama bebeğine bir şey olmuş...

Derin derin solurken kapının kolunu çevirip usulca açtı ve gördüğü dehşet verici durum karşısında, nefesi ciğerlerini hırıltılı bir şekilde terk etti. Arkasından Esme'nin acı dolu çığlığı yankılanırken evde, Nebahat Hanım nefessiz kalmış gibi, tutunacak bir yer arıyordu.

Eymen'in boşalmış bacakları daha fazla taşıyamadı iri bedenini ve dizlerinin üzerine yıkıldı. Sanki ensesine bir bıçak saplanmış, eti-

ni kemiğini yararak aşağıya iniyordu. Izdırap dolu sislenmiş bakışları, hâlâ karısının üzerindeydi. Katran karası bir sis sarmıştı etraflarını ve azgın bir fırtınayı bıraktıran bir şimşek çakacakmış gibi, ihtar veriyordu acı. Ortamda gergince asılan gerçekler, hâlâ kadının kulak tırmalayan çığlıklarıyla çınlayarak yürekleri parçalıyordu. Herkes odaya dolarken bu dünyadan soyutlanan ikili dışında, kimi ambulans çağırma telaşına düşmüş, kimi telefonunu bulmaya çalışıyordu.

Buz kesen Eymen nefes alamadığını hissedince dudaklarını aralıdı ama konuşamadı. Peri kanlar içinde, klozetin yanında, yürek yıkıntılarına sebep verecek bir çaresizlikle yerde oturuyordu. Bembeyaz olmuş gül yüzü, ızdırapla boşalarak bön bön bakan ıslak gözleri bu dünyayla ilişkisini koparmış, ruh gibi duruyordu. Sinesinde ufacık bir oyuncak bebek gibi duran cansız bebeğini sıkıca sarmış, donmuş vaziyette kısık kısık soluyordu. Sanki nefes almıyor ya da almaktan vazgeçiyor gibiydi durgun hali. Taş gibi, ruh gibi orda kanlar içinde duran mimik bebeğine sarılmış, hiçbir hayat belirtisi vermeden duruyordu.

Eymen'in görüş alanı bozuldu ve yanaklarına sıra sıra yaşlar dizilmeye başladı. Dudaklarından hıçkırıklarının kaçtığını bilmiyordu. İşte o vakit, bu dünyayla ilişkisini kesmiş olan Peri, başını usulca kaldırdı. Bir rüyanın silinmiş şekillerine benzeyen bulanmış sedefi gözlerini bebeğine odaklamıştı. Elini yüzüne sürdüğü için, beyaz teninindeki parmak izlerini taşıyan kan lekeleri, yanağında çaresizliğin damgasını taşıyordu.

Etrafı saran taze kan kokusu içerisinde, "Be-beni bıraktı..." dedi fısıltı gibi sesiyle. Masumdu. Boş bakıyordu. Meczup gibiydi.

O anda Eymen cana gelmiş gibi, kendine geldi. Kalbin en derin noktalarına sızan derunî acıyla baş ederek silkelendi. Apansız yerinden kalkarak dehşet içinde karısını kucağına aldı. Bu âlemle ilişkisini kesmiş olan darmadağınık hâldeki Peri, sanki ağlayan bir evladı susturma telaşına kapılmış bir anne saflığıyla bebeğini şefkatli göğüslerine bastırıyordu. Öylesine ufaktı ki bebeği, hâlâ cenin pozisyonunda, kanlara bulanış beyaz bir taş gibi kaskatıydı. Islanmış donuk bakışlarını kocasına çevirdi ve fısıldadı.

"Ağ-ağlamıyor."

Kaşları masumca kalkmış, oyuncak bebeğini seven iki yaşındaki bebeğe benziyordu duruşu. Eymen'in nefesi felaket bir yoğunluktaki ciğerlerinden boşalırken yanağından süzülen tükenmeyen yaşlar, karısının gamlı yüzüne bataryası bozulmuş musluk gibi damla damla hüsranla akıyordu. Birden gözlerini sıkıca kapayıp "Biri arabayı hazırlasın artık." diye haşin haşin kükredi. Telaşla, yerinden bir ok gibi fırlayan Eymen merdivenleri aşmıştı ki Rüzgâr onu kapıda arabasıyla karşıladı. Hâlâ üzerinde eşofman takımı duruyordu panikleyen Rüzgâr'ın. O kocaman adamın da Eymen'den kalır yanı yoktu. Nefessiz kalmıştı.

Az sonra Rüzgâr'ın kullandığı arabayla yola çıkmış, ne ara karısına sıkıca sarılıp teselli etmeye başlamıştı, hatırlamıyordu.

Tek hatırladığı, karısının kucağında bir meczup gibi yarı ölü olarak durduğu ve bir çocuk gibi sımsıkı göğsüne bastırdığı cansız bebeğini sallarken hep aynı kelimeyi sayıkladığıydı.

"O da beni bıraktı... Neden?"

Saatler sonra bedeninde bir uyuşmayla, hafifçe kıpırdandı genç kadın ve gözlerini birkaç defa kırpıştırarak loş odanın karanlığına usulca açtı. Kan kırmızı olmuştu her yer... Acıyor ve yanıyordu. Daha gözleri karşısındaki beyaz tavanla kesiştiği an, uyutulmadan önceki her şey, sinsi bir virüs gibi tekrar yeryüzüne çıktı. Gözleri açıldığı an anılarının zalimliği tazelenmiş, tebelleş olmuştu benliğine. Boğazının içinde yumrular dizilirken nefesi kesildi. Serumun takılı olduğu titrek elini, şişliği inmiş düz karnına götürdü. Elini, düze yakın göbeğinin çıkıntılarında gezdirdi. Sanki onun varlığını hissedecekmiş gibi dolanırken yanan gözleri dolmaya başladı. Kalbi sanki atmak istemiyormuş gibi, sığlaşan nefesleri ağırlaşıyordu. Kasıklarında tuhaf bir ağrı vardı. Aslında ağrı değildi, sanki içini birisi boşaltmıştı. Karnındaki boşluk, ruhundaki boşlukla oluşan bir ağrı tüm hücrelerini kapladı. Dudaklarını birbirine bastırıp ağlamasını

zor da olsa durdurmaya çalıştı. Elinin altı boştu, bomboş. İçinde o canlı kıpırtılar, tepinmeler, umutlarını yeşerten, sevgisini yücelten hisler yoktu artık. Ona ait olan tek şey, artık yoktu. Gözleri acımaya ve yanmaya başladı. Burnunun direği sızladı. Canı çekilip alınmıştı içinden. Ellerinin arasında tutmuştu onu. Sıcaklığı soğuyana kadar sarılmıştı. Yaşasın diye dualar etmiş, ağlamış, yakarmıştı. Ama buz gibi olmuştu ufacık cansız bedeni ve hiç kıpırdamamıştı. Sımsıkı sarılmıştı ona ve hissedememişti. Sanki karnından değil canından can kopmuştu.

Dudaklarındaki hıçkırıkları kopmasın diye dişlerini sıkarken yanağına sıralanan yaşlar çoktan yastıklarını ıslatmaya başlamıştı. Kafasını yan tarafına çevirdi usulca. Eymen yanında oturur vaziyette duruyordu. Yorgun başı göğsüne düşmüş, kollarını göğsünün altında bağlamış, hemen yanındaki sandalyede uyukluyordu. Boş bakan anlamsız gözleri karşıdaki koltuğa kayınca Nebahat Hanım'ı gördü. O da başını koltuğun kenarına yaslamış, öylece onu seyrederken uyuyakalmıştı. Elini serumun iğnesine götürüp hiç acımadan çekti. Elinden akan kanlara aldırmadı. Hissizdi ve ruhsuz. Üzerindeki yeşil çarşafı kaldırıp bacaklarını yavaşça aşağı indirdi. Uyuşuktu bedeni ve hantal. Ellerinden destek alarak biraz bekledikten sonra baş dönmesi geçince usulca yataktan aşağı indi. Buz gibi granitle birleşti teni. Sarsak adımlarla, kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasında bıraktıklarını düşünemeyecek kadar dalgındı başı. Beyni boşalmış, düşünceleri dünyadan soyutlanmış, hayat gözünden silinmişti. Başı önünde, saçları yüzünü kapamış, ruh gibiydi. Kapıyı açtı. Ardına kadar dayadığı kapıdan çıkıp koridora yöneldi. Nereye gidiyordu, bu yol nereye çıkıyordu, bilmiyordu. Sadece yürüdü. Uzun holü takip etti. Bakışlarını koridorda dolaştırdı. Boş bakıyordu, uyuşuk ve donuk. Köşedeki dönemeçten merdivenlere yaklaştı. Başını bir an kaldırdı sadece, o da aşağı mı yukarı mı gideceğine karar vermediği içindi.

Düşünmeden, elini buz gibi demir korkuluğa koyup merdivenin basamaklarını usulca çıkmaya başladı. Her adımda kasıkları acı içinde sızlıyordu. Ayakları yan basıyor, dengesi bozuluyor ama aldırmıyordu. Hiç durmadan, usanmadan sarsak bir duruşla yavaşça merdi-

...çıkıyordu. Gece olduğu için ve herkes bu zamanda asansörü ...ığı için başıboş kalan merdivenlerde hiç dikkat çekmiyordu. ...ıh gibiydi. Bu merdivenin sonunda ne vardı, nereye çıkıyordu bu ... bilmiyordu. Sanki siyah, uzay boşluğuna benzeyen yerde hiçliğe yürüyordu. Zaten şu anda kendini bile bilmiyordu. İçi boş, beyni ...mekes, hayatı yoktu. Geleceğe dair hiçbir umut belirtisi yoktu. Bebeğiyle beraber, hayat gözlerinden çekilmişti.

Sonunda merdivenler bitti. Demir bir kapının önünde durdu. Bir ...ı sonra kapının kolunu kavradı. Demir kapıyı ittirince ağır ...etal geriye doğru gidip duvara çarptı. Kapının gürültüsünü bile ...ımadı kulakları. Ayağını dışarıya atınca serin hava saçlarını ve ...eliğinin eteğini geriye doğru havalandırdı. Pamuk ayakları, buz gibi olmuştu, fark etmedi. İleri doğru yürüdü, yolun sonuna kadar. İstanbul'un, ışıl ışıl manzarası gözlerinin önündeydi ama görmüyordu. O, ışıklarla bezeli masal şehrini değil de karanlık bir çukuru görüyordu. Elini buz gibi duvara koyup tutundu. Önce bir bacağını üzerine atıp güç aldı. Kalkamayınca dizinden destek alarak iki bacağını da üzerine dayadı. Şimdi kocaman şehir, ayaklarının altında ona saat ediyordu. Hükmediyordu geceye, rüzgâra ve soğuğa. Rüzgârın uğultusu kulaklarında duyuluyor, yüzüne hoyratça savrulan saçları görüş alanını engelliyordu. Puslu gözleri donuk, nefesi kesik kesikti. Bir tanrıça gibi asil ve melek kadar duruydu şu hali. Sanki nefes alamıyormuş gibi de cansız... Eteğini esen yel havalandırınca beyaz tenine ılık hava çarparak yalayıp geçti. Boştu dünya. Savaşacağı neyi kalmıştı ki? Kimsenin istemediği bir insandı o, bebeği bile istememiş, terk etmişti onu. Ne düşünecekti? Ne için savaşacaktı? *Bitti, buraya kadarmış*, dedi kendi kendine. Boş verdiğinde o kocaman dünya ışıklar gibi bir yanıp bir söndü. Herkes seviyormuş gibi yapıyor, belki de kimse gerçekten sevmiyordu. *Cesaret*, dedi benliği. *Bir kere canın yanacak; bir daha asla yanmayacak...*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ve bir gün,
Her insanın canı tek bir cümleyle yanacak...
Aşk!

Eymen, başına dikilen insanların ayak sesleriyle, aniden gözlerini açarak irkildi. Birden yanan ışık yüzünden, gözlerini birkaç defa kırpıştırarak afallasa da kendini toparlaması kolay oldu. Panikle ayağa kalktı. Bedeni sebepsiz bir kasılmayla sinyal veriyordu sanki. Ona endişeyle bakan bir doktor ve hemşireyle yüz yüze gelince şaşkına döndü.

"Bir şey mi oldu?" derken içinden gelen bir ürpertiyle gözünün kayısı yatağa kaydı. Kalbini bir korku sararken bakışlarını panikle, yataktan doktora çevirdi ve bir adımda önünde belirdi.

"Eşim nerede? Ona bir şey mi oldu?"

Onun sesini yükselterek sorduğu soruyla, Nebahat Hanım yerinden korkuyla sıçrayarak uyandı. Uyku sersemi endişeli kadın yerinden sarsakça kalkarak oğlunun yanına fırladı. Oğlu, doktorun koluna hiddetle asılıp korkuyla diğer bileğini sıkıca kavramıştı. "Ne oldu doktor söylesene?" diye yaralı bir aslanın vahşiliğindeki zalim haliyle, panikleyerek bağırıyordu.

Genç doktor elini Eymen'in elinin üzerine koydu. Telkin etmek ister gibi sıkılarak gerçeği anlatmak istedi ama zorlandı. O bile böyle bir şeyin nasıl söyleyeceğini kestiremiyordu. Sonunda cesaret edip "Eşiniz..." dediğinde, sesindeki endişeden sebep, Eymen nefesini yuttu. Gözlerini kırpmadan bakarken ense kökünden yüreğine bir ürperme salındı. Tomur tomur olmuş terler hem ensesini hem alnını ıslattı. Kocaman bedenini taşıyamayan bacakları güçsüzleşerek titredi.

Doktor usulca devam etti: "Çatıya çıkmış..."

Eymen'in kulaklarında uğuldama oldu. Kalbinin sesi kulaklarını sağır edercesine, kuvvetli atıyordu. Doktorun kolundaki eli halsizleyip tutuşunu gevşetirken; ayakları hangi ara merdivenlere yönelmişti... Gerisini dinlemek istemediği sözleri kulak ardı ederek ne ara kalbi deli gibi çarparken üst kata çıkmaya yeltenmişti, bilemedi. Ayağının altındaki merdivenleri ikişer ikişer çıkmasına rağmen, panik bedeninde bir deniz olup çoğaldıkça yol bir türlü bitmiyordu. Nefes nefese hâliyle her basamakta, aynı şeyi söylüyordu.

"Allah'ım lütfen bu olmasın... Allah'ım bunu yapmış olamaz... Bunu yapamaz!"

Sonunda uzayıp giden merdiven bitti. Mavi boyalı demir kapının yanına geldiğinde, solukları gırtlağına düğümlenmişti. Açık kapıdan dışarı hışımla çıktı. İlk yüzüne ılık bir hava vurdu, ardından endişeli bir kalabalık çarptı gözlerine. Dışarıda birkaç tane doktor duruyordu. Onları yararak önlerine geçtiği an, ciğerlerindeki hava çekildi. Damarlarındaki kan donup kalırken zaman durdu ve akmadı. Kalbi sanki atmayı unutup bedeni yaşamdan koptu. Gözleri duvarın üzerindeki direk gibi dikilen karısına kaydı. Orada öylece, kanatsız bir melek gibi duruyordu. Gece siyahı saçlarını hoyrat rüzgârlar esir almış dalgalanıyor, geceliğinin kumaşı asileşerek rüzgâra kafa tutuyordu. Nereden getirmişti aklına ayrılığı? Onsuz bu hayat hiç çekilmezdi ki! Kendini ondan mahrum bıraktığı an, Eymen bu âlemde kalabilir miydi?

Yanına hafifçe yaklaşan doktor, onunla konuşup ikna etmeye çalışıyordu ama karısının, yanında birileri olduğundan bile haberi yok gibiydi. Efkârlı gözleri hiçlikle sınanır olmuştu. Kayıp ruhlara meftun olmuş meczuplar gibi kıpırdamıyor, taa karanlık kuşanmış özgür semalara, o üzerinde gülümseyen nurlar çalkalanan yıldızlı gökyüzüne doğru suskunca bakıyordu. Bir rüya içinde yahut sihir âlemi karşısında gibi hayret içeren ifadesi yitikti. Huzursuz yüzündeki huzura mesken düşmüş dudakları ve sahipsizliğe esir olmuş gözleriyle artık soruları geride bırakmış bedeni, ayrılıklara gebeydi. Sanki hayatla ilişkisini bitirmiş, ruhunu kendi elleriyle Azrail'e sunuyordu. Bunu düşününce kocaman adamın bacaklarındaki güç çekildi.

Korku... Korku dedikleri eylem eğer buysa daha önce böyle dehşet bir şeyi hiç hissetmemişti. Geri giden ayaklarına hâkim olup korkunun tıpırtılarını geriye savurarak; karısının yanına doğru yaklaşırken arkasından, annesinin içli içli hıçkırık sesleri gelmeye başladı. İsyan eden affetmez sert bakışlarını yaşlı kadına vahşice çevirdi. Kötü düşünmek, kötüyü çağırmaktı... Kızdı! Hiçbir şey kötü olmayacak, daha kötüsüyle karşılaşmayacaklardı. Yaşlı gözleriyle gelinine yakararak bakarken Nebahat Hanım, hıçkırıklarına inat elini ağzına bastırıp titrek dudaklarını sıkarak sustu.

Eymen, Peri'ye doğru temkinle yaklaştı. Avına yaklaşan, ürkütmekten korkan bir avcı gibi dikkatliydi. Nereden geldiği belli olmayan bir dirayet tüm benliğini güvenle kuşatmış ve şu anda olmadığını sandığı mantıklı yanını cesurca düşüncelerle ele almıştı. O kimseden korkmayan soğukkanlı ifadesiz duruşunu sürdürmek için biraz bocalaması an itibariyle olağan olsa da şuurunu kaybetmemeyi başardı. Onu tedirgin etmemeye azami özen göstererek ürkütmeden yanına kadar usulcacık gitti. Birkaç adım kala, bir an gözü manzaraya kaydı. Ve tüm zaman o saniyede asılı kalarak durdu. Sesler sustu, nefesler kesildi, sokaktaki kulak tırmalayan uğultulu korna sesleri, saçlarını asice titreten hırçın rüzgâr, yüreğine gem vuran sarsıcı depremler, ruhunu ızdırapla esir alan kasırgalar herşey o saniye durdu ve hayat ellerinden kayıp giden misketler gibi benliğinden yuvarlanarak korkularına savruldu. Burası çok yüksekti. Nefes alamayarak yutkundu. İlk denemesinde, boğazına oturan yumrular sebebiyle sesi çıkmadı. Tekrar yutkunup karısına elini uzatarak "Peri!" diyebildi sadece lal olmuş gibi tüm diğer kelimelere. Geriye kalan tüm sözcükler titrek sesinde savrularak gecenin içinde yok oldu adeta.

Hissizliği üzerine elbise gibi kuşanmış genç kadın, aldırmadı vazgeçtiği sevdiğine. Zaten duymuyordu dünyevi kulakları şu an onları, sadece kendini dinliyordu sonsuzlukta.

Korkudan bedeni titreyen Eymen, bir adım daha yaklaştırdı ürkek bedenini hayat kaynağına. Gözlerine dolan hain yaşlar, görüş alanını artık hayli zorluyordu. Kalbi taş misali olmuş geniş göğsünde, kuvvetle kanat çırpan can telaşındaki ürkek bir kuş gibi korkuyla bedenini paralıyordu. Yüreğindeki o yakıcı sevda busesiyle ciğerle-

rini tutuşturan bir şarap içmiş gibi umutları yanarak havaya karışıyordu.

"Perim, bunu bana yapma ne olur! İn oradan aşağıya."

Peri aldırmadı. O susuyor, Eymen kıyametin alâmetlerini yaşıyordu. Sanki karanlıkta o vakit üzerine gecenin içinden yakıcı bir şeyler dökülüyor, ruhunu harap eden karamsarlık tufanı içini yıkıyordu. Zihnine dalga dalga korku yayılırken bu azgın korkunun kahredici ızdırabıyla yutkundu ve göz bebeklerine karısının mahzun çehresi kuruldu. Aşk cinnetiyle tutuşmuş bir acı uzanıyordu ruhuna. Dilini tutsaydı, gururuna laf dinletseydi şimdi bu hâlde olmayacaklardı. Köpekler gibi pişman olan Eymen, asıl karısını oradan alıp kendini o boşluğa düşüncesiz savurmak istiyordu. Elleri kalktı ve karısına uzandı.

"Perim..." dedi inleyerek. "Elimi tut." Peri aldırmadı. Eymen tekrar etti. "Perim... Lütfen..."

Onun elini uzatmadığı her saniye uzuyor ve zalimce yakan korku ıstırabı, en hassas noktalarını sızlatıyordu. Eymen'in kendine bile yabancı gelen titrek sesi bir perde daha yükseldi.

"Peri. Lütfen aşkım, lütfen yapma. Gel buraya! Bak elimi uzattım, tut haydi!"

Peri gövdesinin üzerinde halsiz duran başını sağa çevirdi. Saçları hafif esen rüzgârla yüzüne hoyratça savruluyor, teninden uçmuş rengi ile yüzü karanlığın içinde fildişi gibi fosforla parlıyordu. Boşalmış bakışları, kocasının dolmuş, korkudan irileşen bakışlarıyla kesişti. Eymen onun donukça bakan tesellisiz gözlerini, kendi gözlerinde hissedince buna sevinerek uzattığı elini hevesle oynattı. Fakat içine peyda olan garip his, yüreğini yavaşlattı. Sesi ne kadar titrek çıksa da onun kendine yüzünü dönmesinden kuvvet bulmuştu.

"Hadi bir tanem... Tut elimi, lütfen. Bunu bize yapma!"

Korkudan titreşen koyu gözlerinden savrulan yaşlar, yanağından aşağı irice damlalar hâlinde süzülmeye başladığında, Peri onun gözlerine bakıyor ama sersemlemiş bön bakışlarıyla göremiyordu. Dudakları mahzunlaşmış ufacık bir çocuk gibi büzüldü. Sesi bu anın ne kadar kötü olduğuna inat eder gibi duru, ufak bir kuşun ürekliği gibi kırgınca salındı.

"Beni... Beni... Bıraktı, beni... Önce babam, sonra annem... Nihayetinde sen..." Elini karnına götürüp üzgünce düz göbeğinde birleştirdi. Bakışlarını düz karnına, artık içi boş olan yere çevirdi. Umutları gibi, hayalleri gibi o da gitmişti. Gözünden bir damla yaş, kar tanesi misali süzülürken boşluğa "Şimdi de o beni istemedi. Bıraktı. Vazgeçti benden. Bu benim suçum. Ona sahip çıkamadım. Benim yüzümden..." diye sayıkladı.

Uçurum gibiydi karanlık gözleri... Eymen içine düştü.

Daha önce hiç bu kadar karanlığa, çaresizliğe düşmemişti. Hasretin en ağır haliyle sevişmekten korktuğundan, yüreği kan revan dolusu acılarla, sonsuzluğa savruldu. Eliyle dumanlı gözlerini kurulayıp bir umut tekrar uzattı. Kocaman elleri titriyor, korkudan kanı beynine sıçrıyordu. Kendini ne kadar zorlasa da gözlerindeki yaşları nafile durduramıyordu. Birinin ardından, hemen yerini yeni yaşlar alıyordu. Dengesiz tavırlarındaki değişiklik bir anda etkisi altına aldı Eymen'i. Sesinin artık nasıl çıktığını hiç bilmiyordu.

"Bırakmadım aşkım. Ben seni hiç bırakmadım. Bak buradayım. Yanındayım. Seni çok seviyorum. Ne olur in oradan meleğim. Korkuyorum Peri... Aşkım lütfen!"

Çaresizce karısına yakarıyor ama Peri onu duyuyor gibi dursa da duyumsamıyordu. Anlamsız cümleler kuruyordu varlığına. Peri daha çok kendi kendiyle dertleşiyor, boş karnını okşayıp suçluca pişmanlıklarını nurildanıyordu.

"Beni niye istemedin? Sahip olduğum tek varlıktın. Bana ait olan tek şey. Sen de gittin herkes gibi, sen de gittin." diyordu sürekli. Bakışları kocasına döndü. "O da gitti. Bittik."

"Bitmedik!" dedi adam dehşet bir korkuyla sarsılarak.

Ancak, zavallı Peri... Bu hisden kim bilir ne kadar uzaktı. Büyük acıların kollarında anne olma lezzetine karşı bütün umutları söndüğü anda bile, yaşadığı dehşet zamanlarını oldukça olgun bir meseretle kabul etmişti. Ama şimdi işler değişmiş, ona ait olanlar hayatından bir bir çekip gitmişti. Şimdi geçmişe baktığında yaralı, geleceğe baktığında umutsuzdu. Düşünüyor ve düşündükçe saçma bir saplantıyla geride yaşamaya dair bir şey olmadığı gibi hazin bir gerçekle karşılaşıyordu. Başını aşağı eğmiş ağlamadan, ufacık masum bir kız ço-

cuğu ruhuyla, dudaklarını bükerek kendi kendine konuşuyordu. Ve sanki bıçak etini çimdirmiş gibi elini bir anda karnından çekti. Ani bir ürkmeyle bakışlarını karanlığa odakladı. O anda, saçları hoyratça savruldu rüzgârla. Kaşları kızmış küçük kız çocuğu misali çatıldı. Sanki bu âlemden değil gibi içmeden sarhoş olan, berduş olan gözleri deli deli bakıyordu. Kanayan yaralarına merhem olamayan adam ona bakarken o, bu âlemden çoktan kopmuştu...

Peri'nin kulaklarında bebek ağlama sesi duyuluyor, acı acı yüreğini yakarak kulaklarını uğuldatıp bedeninde çınlıyordu. Sihirli bir nefesle canlanarak kanatlanarak uçuşan küçük küçük nağmeler eşliğinde birbirine karışıyordu bu viyaklamalar. Durmadan, yorulmadan ağlayan bir bebek... Kızı. Koklayamadığı, dokunamadığı, kucağına cansız aldığı meleği... Hayalleri, geleceği, geçmişi, umudu, mutluluğu hatta düşleriydi. Onu anımsadı, ellerinin arasındaki minnacık, olgunlaşmamış biçare cennet yoncasını. Kafasını salladı, yine de bu sesi susturamadı. Gözlerini sımsıkı kapattığında, sinesine sardığı kanlı görüntüsü göz bebeklerinde belirdi. Bacaklarının arasından yere sertçe düşmesini ve yüreğini söker gibi bedeninden sökülmesini... Ve aklını tamamen kaybetti. Biçare insan kalbi, siyah kelebekler gibi uçuşarak karanlığa süzüldü. Bebeğin sesi daha fazla, daha şiddetli, yüreğine daha baskın hükmetmeye başladı. Artık bu beşeri âlemde işi kalmamıştı. Ciğerlerinden hava çekildi. Onun ağlamasına dayanamıyordu. Sanki ona ihtiyacı var gibi, *anne gel* der gibi feryat figan bağırıyordu. Her ağlama sesi ruhuna mızraklar batırıyor, içini kızgın ateşlerle dağlıyor, göğüslerinde henüz yeni başlayan sütleri geceliğine usulca süzülüyordu. Gözlerini daha sıkı kapattı. Elleri yanına düştü, cansız yumruk oldu. Titreyen dudakları hafifçe aralanıp kıpırdandı. Ardından fısıltı gibi çıktı sesi.

"Geliyorum bebeğim... Annen geliyor, ağlama!"

Gözleri karanlıkta fakat farklı bir âlemin içine dalarken kendini boşluğa düşünmeksizin savurdu. Ardında Eymen'in acıyla yankılanan haykırışları karanlığı yırtan tiz feryatlarını bırakarak gecenin sisli meltemine düşünmeden atılıp bir kar tanesi gibi, geride yürek burkan sesleri, dehşet içinde bakışları bırakarak kayboldu.

Ve hayat... Bir vardı... Bir kayboldu...

ON ALTINCI BÖLÜM

Gerçekten sevenler, vazgeçmesini bilirler...

Zifiri bir gecenin tükenmez uğultusuna vurmuş çığlıklarına inat, umut alacası boşluğundaydı vakit şimdi. Acıların dehlizlerinde çoğaltıyordu sesler, *gitti* diye...

Vuslata ermiş Pi harfini yaşayan biçareye inat, hicranla demlenen yüreği acıyordu adamın. Gidişini görmemek için sımsıkı kapatmıştı oysa gözlerini. Öylesine acıdı ki içi, yüreğini tutup koparmışlardı sanki sinesinden. Acı yaş olup akamadan gözlerinden, dehşet bir haykırış süzülmüştü sesinden.

"Gitmeee!"

Öyle şiddetli bir şimşek gibi çakan, yeri ve göğü kuvvetiyle titreten bir sesle... Sanki kıyamet suru... Sanki şehadet şimşeği... Sanki son nefesi üflenmişti!

Bedeni çığlık hızıyla yerinden havalanırken Eymen hangi ara öne atılmıştı, ne ara gözyaşlarının silsilesinde kulağını sağır etmişti çığlıkların yürek burkan sesine de ne zaman yakalamıştı onu incecik bileğinden? Elinin içindeki sıcacık bileği sımsıkı bir telaşla duruyordu. Hayatı bir yerinden yakalamalıydı, tutmuştu işte. Dev dalgalarla boğuşan denizciler gibi korkuyla atıyordu yüreği.

Karısı çatıdan aşağı sarkmış, onu hayata bağlayan tek şeyse tuttuğu ince bileği olmuştu. Onu yakalamıştı. Bir an yakalayamayacağını sanıp korkuyla nefesi kesilmişti. Oysa dehşetten bacakları tutmaz, gözleri bu anın acısıyla kör olurken yere çakılacak sanmış, mantıklı yanı atılmış ve hayata tutunma sebebini yakalamıştı. Sanki bir kozanın ucundan sarkan ipek ipliğine bağlı duruyordu yaşamları. Duvara dayanıp kafasını aşağı çevirdi. Gözleri onun cansız bir çı-

nın gölgesine dönmüş yeşil gözleriyle kesişince geceyi kuşanmış kara gözlerinden akan yaşlar karısının üzerine yağmur gibi yağmaya başladı.

"Ta-tamam... Korkma Peri, şimdi seni yukarı çekeceğim."

Tüm gücüyle onu bileğinden çekerken yanına gelen doktorların yardımıyla, sonunda Peri yukarı çekilmiş ve görüş alanına girmişti. O anda arkasında bulunan yüreği ağzındaki insan topluluğu, hep bir anda rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Doktorlardan ikisi Eymen'in yanında, derin derin soluyarak şaşkınca duralıyordu. Peri'nin ayakları daha yere bastığı an, bedeni sertçe savrulurken nefesi kesildi.

Eymen ona öyle sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu. Şaşkındı genç kız, hem şaşkın hem de şoktaydı. Ne yapmıştı? Gözleri ortamı boş bir şekilde alıkça dolaştı. İlk Nebahat Hanım'la karşılaştı alacalı olmuş ıslak gözleri. Yaşlı kadın dizlerinin üzerine çökmüş, olduğu yere yığılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Eymen'in belindeki kolları daha da sıklaştı. Kesik kesik aldığı nefesi boynuna çarpıyordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü boyun kökünde, ağlayan tok sesi kulağında, mırıl mırıl dualarıyla duralıyordu. Bedeni mi titriyordu? Yok, titreyen kendi bedeni değildi Peri'nin! Böylesine hızlı çarpan yürek, kendi kalbi değildi. Yorgun olduğu kadar suskun olan gönlü bu kadar taze telaşlara yabancıydı.

"Öldün sandım!" diyordu boynunda hıçkıran adam dehşetle. "Sen ölseydin, ben de ölürdüm. Bunu bir daha yapma. Seni seviyorum. Sen her şeyden daha değerlisin."

Eğer bu olsaydı, bir saniye durmaksızın peşinden atılardı Eymen. Onsuz yaşamak, yaşamak olmazdı ki! Onu duymayan Peri belindeki ellerini zorla da olsa çekti. Buz kesmiş ellerini sert göğsüne dayayıp geriye itti kocasını. Sıcaklığını teninden, varlığını ruhundan söküp attı. Eymen ona irileşmiş ıslak gözlerle çaresizce bakarken o kocasını yolundan çekip tutuk, donuk, ifadesiz yüzüyle yürümeye başladı. Hâlâ ruh gibiydi cansız hareketleri, sarsak, yorgun ve bitik. O sırada karşısına iki tane hemşire çıkarak kollarını sımsıkı tuttular. Ve biri, o daha ne olduğunu anlamadan koluna iğneyi batırdı. Peri kolundaki eli iterek panikle bağırmaya başladı.

"Do-dokunma! Çek el-ellerini. Çekin ellerinizi üzerimden. Çe-

kin ellerinizi, istemiyorum. Kimseyi iste..." Belini sıkıca saran kolların arasında debelenirken onun sesini duydu. "Şiiişşşt geçecek."

İkisi de geçmeyeceğini biliyordu.

Kocasının ıslak yüzü ensesindeydi, sırtında hissettiği çevik kalbi feveranla atıyordu. Konuşamadı. Önce gözleri kaymaya başladı. Başını bile çevirmesine fırsat bulamadan, ayakları yerden kesildi. Kendini bir anda kocasının kollarında buldu. Cansız kolları yanına sarktı. Dokunmadı kocasına.

"Gi... Git buradan... Sevme beni. Çü-çünkü ben artık, se-sevmeyeceğim. Git sadece." diyebildi ve karanlığa dalarken dili uyuşarak sustu. Cansız başı geriye kaykılarak düştü.

Eymen onun son söylediği sözlerle, beyninden vurulmuşa dönerek olduğu yerde çakılı kaldı. Bedenine sert bir darbe almış gibi beli büküldü. Kollarında cansız yatan karısı, artık baygındı. Biçare kumru başı geriye düşmüş, kokusuyla ona her daim cenneti hatırlatan saçları kolundan aşağı şelale misali akmıştı. Canı çekilmiş gibi renksiz duruyordu ya, Eymen o vakit ölüyordu. Donup kalmıştı. Onun ağzından, bunları şimdi duymak da kocaman adamı öldürmüştü. Bir kuru söz vahşi bir maganda güllesi olmuş, yıkmıştı hayat denilen bentlerini.

Bunu fark eden Nebahat Hanım oğlunun yanına geldi. Canına can verir gibi omuzuna dokunarak hayat belirtisi istedi. Acıtan ama akmayan gözlerinden metanet bekledi. Genç adam kendine gelemeyecekti. Yaş dolan kahırlı gözlerini annesine çevirdi.

"Hayattan, bizden vazgeçti anne... Benden vazgeçti!"

Nasıl bir haykırıştı bu? İçindeki en sessiz haykırış olmuştu. Yanağına doğru iri taneler dökülmeye başlamıştı, hiç bu kadar çaresiz olduğunu düşünmemişti. Nebahat Hanım oğlunun gözlerini şefkatle sildi. Omzuna güç verircesine bir metanetle dokundu.

"Geçecek annem atlatacak, iyi olacak. Vazgeçmedi. Sadece kafası karışık, yorgun, üzgün, kırıldı. Anne yanı tükendi, kadın yanı incindi, en acı şekilde evladını kaybetti." Oğlunu yürümesi için hafiften sırtından destekleyerek, "Haydi odaya götürelim..." diye uyardı. Eymen merdivenlere yöneldi. İlk katı indikten sonra asansörün önüne gelip durdu. Gözleri bir an olsun karısının yorgun, sararmış

baygın yüzünden ayrılmıyordu. Annesi düğmeye basıp asansörü çağırırken o karısının baygın yüzüyle hayattan kopuyordu. Arkadaki doktorlar merdivene yönelmiş, sadece gençten bir hemşire kalmıştı yanlarında. Bu hale nasıl gelmişlerdi? Lanet olasıca bir kıskançlık, kanını kaynatmasaydı şimdi hem bebekleri hem de karısı bu hâlde olmayacaktı. Ona inanmadığı için değildi... Sadece... Sadece kıskançlığı yüzündendi! Keşke dili kopsaydı da sormasaydı. Üzerine o kadar gitmeseydi.

Asansörün kapısı ağır bir şekilde açıldı. Önden Eymen, arkasından annesi ve hemşire geçti. Sessizlik içinde üç kat aşağıda bulunan odalarına gittiler.

Odaya geldiklerinde psikolog doktor ve kendi doktorları odada onları bekliyordu. Eymen karısını yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Bacaklarını düzeltip üzerini örttü. Yastıkta eğri duran başını düzeltip gözyaşları içinde saçlarını okşadı. Arkasını döndüğünde, doktor üzgünce onlara bakıyordu. Gözlerini kurulayan Eymen sadece doktora baktı. Derin bir nefes alıp usulca dışarı saldı. O her zaman kendinden emin vakur duran omuzları çökmüş, en kötü anlarda bile soğukkanlılığını koruyan mağrur gözleri dumanlanmıştı.

"Eşiniz sinir krizi geçirdi. Bebeğini kaybetmesi, onu derinden etkilemiş. Bunu kabullenmesi, biraz zaman alacak. Bizde bu sebepten gün boyu uyutmuştuk zaten. Hemen kendine gelmesini beklemeyin, bu biraz zaman alabilir. Onun çatıdaki hâlini gördüm. Bu dünyayla ilişkisini kesmişti. Derhal psikolojik destek almaya başlamalı. Mümkünse sakin ve stresten uzak bir ortamda kalmasını sağlayın. Ayrıca ilaç tedavisine başlamasını tavsiye ediyorum. Hatta özel birkaç klinik için araştırma bile yapabilirsiniz. Bu acılı dönemi ilaç kullanmadan atlatabileceğini sanmıyorum."

Diğer doktor öne çıktı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi yutkundu sonra tedirgin yanına inat cesaret ederek "Eymen Bey!" dedi ciddi bir sesle. "Bir de şey var?" Eymen başını hafifçe sarsıp cinnet geçirir gibi tehlikeli parlayan gözlerinin üzerine kaşlarını çatınca "Eşiniz ne kullanıyordu?" diye sonunda sordu.

Eymen şaşkınlıkla vereceği cevaba sadece "Ne?" diye garip bir tepki verdi.

"Eşinizin kanında olmaması gereken kimyasallara ve bağımlılık yaratan bir ilacın izine rastladık. Sanırım hem bedenen, hem ruhen çöküşünü hızlandıran, en büyük etken bu! Aldığı yahut da verilen bir ilaç. Bunun için elimize geçecek yeni sonuçları, tüm tahlillerin yanı sıra, patoloji raporunu beklemekteyiz."

Eymen artık şaşırmıyordu olanlara. Onu ilaç vererek uyuşturduklarını tahmin etmek zor değildi ama bu ilaçların karısının ruhsal durumunu etkilediğini düşünmek, bebeğinin ölümüne sebebiyet vermek... Bu canını fena yakıyordu. Ertesi gün hastaneden çıkması için tüm işlemler yapıldı. Eymen onun için en iyi kliniklerle anlaştı. En iyi doktorları bulmaları için talimatlar verdi ve bir an olsun gözlerini üzerinden çekmeden sabırla gözlerini, gözlerine çevirmesini bekledi.

Ama olmadı!

Nebahat Hanım her ne dediyse genç kadını hiçbir şekilde eve gitmeye ikna edemedi. Çıldırmış gibi bakıyor, bazen öyle bir susuyordu ki yaşadığından bile şüphe ediyordu. Bazen delirmiş gibi krizler geçirip etrafı kırıp dökerek kendi gibi, herkese eziyet çektiriyordu. Bu hayattan kopmuş, yaralı, biçare kadının, tanıdıkları Peri'yle uzaktan yakından alakası yoktu. Dengesiz ve şuursuz bir hale bürünmüştü. Konuşmuyor, sürekli ağlıyordu. Ya da susuyor ağzından tek kelime çıkmıyordu. Eve gideceklerini duyduğu anda isyan ederek bir sinir krizi daha geçirmişti. Doktorlar, böyle giderse müşahede altına almaktan bahsedince korkarak biraz durulmuştu ama içindeki ölüm kusan yalnızlığına yenilmesi çok uzun sürmemişti. Sonunda onu inat etmekten vazgeçiremeyen Nebahat Hanım, aciz bir tutumla duruma razı oldu. Onu eve götürmeyeceğini söylediğinde, bu sefer yıkılan oğlu oldu. Biliyordu giderse her şey bitecekti. Buna müsaade etmeyeceğini ise yaşlı kadın bilmiyordu.

Sustu Eymen. Ne kadar susulacaksa o kadar sustu. Yeni ahlar sürüp dudaklarına, ne kadar durulacaksa o kadar suskunca durdu. Yorulmuş yüreği kırgınca atarken nemli uçları titrerken kirpiklerinin, kırılan umutlarına inat yanlış anladığını sanarak susta. Tuz basarak yaralarına acılarını sinesine sararak içinde volkanlar taşıyan korkularını bastırarak sustu ve yaralı gönlünün sızıları ses olup konuştu. Aklını yerinden söküp atarcasına kapıya yönelip kapıda bekleyen

doktorun şaşkın bakışları altında kapıyı kilitlerken onun "Gitmek istiyorum!" feryatlarına kulağını tıkadı.

"Gitme... Gitme... Gitme..." derken ellerini kulaklarına kapatıp sırtını kapıya yaslayarak olduğu yere kök saldı. Ona üzgün gözle bakan hastalar ya da doktorlar, kimse umurunda değildi, sadece karısı... Ve o gitmek istiyordu. Ve Eymen hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Gitme..."

Peri aldırmadı. Durmadı gözlerinin yaşı, gam olup akarken sesi, sel olup sızdı yüreğine ama umursamadı.

"Peri." dedi Eymen tok sesi sanki başka bir adama ait gibi kalın ve yorgunca bir daha.

Peri'nin içler acısı hıçkırık sesini duyuyordu ama bırakamıyordu hayatını gitmelere... İkna edemiyor, yolundan vazgeçiremiyordu genç kadını. O içeriden kapıya yumruk vurup haykırarak "Bırak!" diye bağırdıkça, Eymen "Bırakmam..." diye inliyordu.

Onun her soluğunda, gırtlağını yaka yaka çıkan ve yürek yakan canhıraş hıçkırıkları Eymen'in nefesini biraz daha kesiyordu. İnatla dişlerini sıkıyordu. Biliyordu. Giderse, giderse bir daha dönüşü olmayacaktı. Onu kaybedecekti ve sonra... Sonraları hiç olmayacaktı. Sırtını yasladığı sert kapıdan sürtünerek aşağı kaydı. Kapının girişindeki sert zemine yaslayıp sırtını, buz gibi yere oturdu. Elinde tuttuğu anahtarı, ruhu içinden çekilircesine, sıkıca avucuna bastırıyordu. Bir dizini kendisine çekmiş, kolunu dizinin üzerine yaslamıştı. Başını duvara dayayıp kıpkırmızı olmuş gözlerini sıkıca yumdu. Nefesini durdurdu, kalbini susturdu. Kocaman adam, ufaldı dünya üzerinde, bir nokta gibi kaldı. Kulakları onun sesinden başka ses duymuyordu.

"İ-istemiyorum se-seni! Bırak!" Kapıya güçsüz bir yumruk daha indi.

Eymen ellerini kulağına tıkamaktan çoktan vazgeçmişti. Hayır, istiyordu! Onun, Peri'si vazgeçemezdi... Bahar gözlüsü onu sevmekten asla vazgeçmezdi. Gözlerinde donuk hayat sevinci tükenmiş, ölüme maküs çehreden başka bir şey göremiyordu. Kulağına acı bir feryat gibi vuran sevdiğinin her mahzun hıçkırığında, kederlenen canı biraz daha fazla yanıyor, vahşice katledilen yüreğine paslı bir hançer daha saplanıyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu. Elleri sıklaştı,

yumruğu sertçe yere savruldu. Parmak boğumları beyazlarken sadece tek isteği onu susturmaktı. Telkin ederek sinesine sarıp cennet kokulu saçlarını sevgiyle okşayarak acısını şefkatle dindirmek... Biliyordu, bu acıyı hiçbir şey dindirmeyecekti. Evlat acısının telafisi asla mümkün olmayacaktı. Çünkü onun kadar kendisi de yanıyordu. O da evladını kaybetmişti ve şimdi sevdiğiyle sınanıyordu. Elinde kalan son varlığıyla...

Yapamadığı tek şey buydu. Bilinçsizce açtığı yarasına merhem olmak! Şimdi içeri girse dokunmasına izin vermeyecekti artık. Hani bir zamanlar içi pırıltılar saçarak bakan haylaz gözleri, baharları vermeyecekti her baktığında yüreğine. Güldüğünde cennet gibi açılan gamzesini, ona bir daha asla göstermeyecekti. Dudaklarını haşere bir çocuk gibi büzüp dil de çıkarmayacaktı. Hayatı ufacık bir sözle yok olmuş, geleceği ellerinden kayıp gitmişti.

Elini yumruk yapıp ağzına tıkayan Nebahat Hanım, ağlayarak oğluna baktı. Seslerini duyarak gelmişti köşedeki asansörden. Çaresizdi. Sessiz feryatlarını duyuyordu yavrusunun, yalvaran, kanayan acısını hissediyordu. Eğilmez demir gibi, bükülmez çelik gibi duruşunun içinde sakladığı, kof yanını görüyordu.

"Oğlum, yapma! Bırak bakayım. Olmaz, böyle olmaz! Çok yaralı, canı yanıyor, giderse iyileşecek. Bırak yaralarını sarayım. Şimdi bırakmazsan, onu..." dedi ve kelimeleri yarım koyan bir hıçkırık firar ederken sesinden, dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes alarak burnunu çekti. Nebahat Hanım kısacık bir duraksamanın ardından, tekrar oğluna döndü. Yüreği yanıyordu evlatlarına. Peri'nin kapının ardından gelen, içini kahreden her hıçkırığında, oğlunun yumruğunu yere daha bir sert vurduğunu gördükçe canı çekiliyordu. Eymen başını oynattı ve duvara sertçe vurdu kafasını.

"Olmaz, bırakırsam..." derken o tok sesi titriyordu. "Ellerimden kayıp gidecek!" Sert sesi kederle kabalaşmış, geriden boğukça geliyordu.

Bakışlarını kapıya çevirdi yaşlı kadın. "Olmaz oğlum. Şimdi ikinizin yarası da taze. Onun yaşadığı ıstıraba bir de sen ek olma annem. Yaralar kapanır oğlum, acılar unutulmasa bile hafifler, zamanla kapa-

nacak inan. Ama sen böyle yaparsan, ona bu şansı vermezsen, yarası daha da derinleşecek. Dayanamaz annem, buna o bile dayanamaz."

Aşağı eğildi ve titreyen elini oğlunun eline uzattı. Yumruk yaptığı elini çevirip başını aşağı eğdi. Eymen'in elinin üzerini öptü. "Geçecek oğlum, sevgi, her şeyin üstesinden gelecek, inan."

Sonra Eymen'in elini ters çevirip parmaklarını ağlayarak tek tek açtı. Çok sıkmaktan etini kesen ve kanlara bulanan anahtarı avcundan alıp kalktı. Annesi kapıyı açarken Eymen çaresizce başını olumsuz anlamda sallıyordu.

Giderse ne olacağından emindi. Giderse duracaktı zaman, tüm dünya bir bahar gözlünün nezdinde yok olacaktı. Giderse geleceğe dair hiçbir umut kalmayacak, atılan adımlar tükenerek hiçliğe savrulacaktı. Giderse kapanmayan yaralar açılacaktı yüreklerinde, hiçbir zaman iyileşmeyen vebalar saracaktı zihinlerini ve iyiye, güzele dair ne varsa silinecekti.

Ama çaresiz, kabullendi.

Orada, öylece bir aptal gibi, onun hüznünü kendi içinde, en derininde hissederken geçmişin gölgelerinin zihnine sızmasına ve musallat olmasına engel olamadı.

Şimdi Peri'nin başından beri ne demek istediğini, daha iyi anlamaya başlıyordu...

"Seni ben sevdim Eymen sadece ben. Sen sevmesen de olur! Seni sevmek, aşkların en büyük lütfudur."

Seni sevmek bile güzel Perim. Sen iyi ol yeter...

Gerçekten sevenler, vazgeçmesini bilirler...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bilirsin, yüzün aklımda hep...
Ben sesini gülüşünün beni mest eden tınısını özledim.

Hani hasret yakar ya bazen burnunun direğini, sızlata sızlata tüm hücrelerini. Umutsuzca uzatırsın ellerini, tutan olmaz. Bir boşluğa sarılır ellerine sığınmış sevgin. Sol yanın hep üşür... Sol yanın hep felç olur... Hissetmezsin. Gün doğumuna ya da gecenin karanlığına takılı kalır gözlerin, umutsuzca bir bekleyiş ararsın, bir noktada sabitlenmiş gözlerinde bir suret belirsin istersin. Kirpiğine saklı yaşların süzülmek için zaman kollar yüreğine. İçini sızlatan şu zalim hasret diken olur biter bağrında, canın yandıkça sayıklarsın adını. Gerçi yanması da düşmez dilinden dua gibi ya neyse!

Ya da çok uzun zaman önce duyduğun bir şarkının nakaratları takılır diline. "Gitme!" diye haykıramazsın. Alev alev yanan özlemine hiçbir sözcük çare olmaz. Öyle özlersin ki beklenileni, yangınlarda kalmış sayarsın vefasız yüreğini. Kor olur, ateş olur, har olur düşersin en savunmasız vuslatına. Kül olur umutların savrulur dokunulması yasak topraklara. Sen avuçlarında yalnızlığı demlerken umut, yeşillerini giyip can bulur göz bebeklerinde, bir gamzeli suret ışık olur içine, bal tadındaki dudaklar şifa olur yarana, ılık bir şerbet gibi akar o zaman soluklarının geninden geriye.

Sonra gider beklenen kişinin puslu bakışları göz bebeklerinden, her yer zifiri karanlığa bağlar. Gün hüzünlerini giyinir yeniden, gece; güneşi düşler, soğuk karanlığına ay bile doğmaz. Dua olur adı dilinde, bir sızı düşer yüreğine, sarsılır bir tenin yokluğuyla bedenin ve ayazı çalar düşlerin. Onsuz geçen en sıcak sabahlarında bile, kış olur yü-

reğindeki tüm mevsimler, tir tir titreyerek üşür ruhun, sarılamadığı narin bir yaren yüzünden, yoksunluk yaşar sol yanın. Neşeli kahkahaları çınlar evim dediğin tecritin dört bir yanında hasretle. Hapishane olur özgürlüğün vuslata. Her sevgiden, sevinçten, neşeden, yoksun kalırsın. Gidenler dönmezse, yarım, yetim ve öksüz kalırsın...

Eymen de şimdi öyle yoksundu işte!

Her akşam çalışmaktan bitap düşmüş şekilde eve gelen bedeni robot gibiydi, yaşamak için mekanik olarak zaman doldurusyordu. Sadece yatacağı kadar vakit geçiyordu bu hapis gibi gördüğü dört duvarı dikenli tel gibi üzerine yıkılan evde. Karanlığın içine hapsolmuş, dört duvarlık dev bir zindandı onsuz kalan kalesi.

Her köşesinde mi hayali yaşardı, her düşündüğünde mi sesi çınlardı kulağında? İşten geliş saatlerini camın önünde beklerken kolluğa kedi gibi kıvrılıp uyuyakalan narin bedeni... Yemek yaparken yanına yaklaştığında heyecanlanıp bir yerini keserek nazlıca öptürüp iyi etmesini bekleyen masum telaşı... Sabah aceleci olduğu için sakarlığı tutup bir yerlerini sağa sola vurarak inlemeler eşliğinde homurtusuyla uyandırması...

Kendini uzun zamandır sadece işine vermiş olduğu şu eve adım attığı an, ürpererek başka bir hayalin gerçeğine konuk oluyordu adam. Yanından hızla koşup geçecekmiş gibi ensesi ürperiyor, dış kapı aniden açılıp bedenleri çarpışırken şaşkınca kollarına atlayacakmışçasına nefesi kesiliyordu.

Duyguları bir tek bahar gözlüsünün geride bıraktığı hayaline misafir olarak yaşama tutunuyordu. Düşünmek istemiyordu. Düşünürse biliyordu ki çıldıracak... Çıldırdıkça da hayattan kopacaktı. Onsuz kalmaya cesareti yoktu. O kadar cesur değildi. Onsuzken bile onu yaşıyordu.

Her yerde o varken her yer onunla doluyken yüreğinde bile onu taşırken aklını hâlâ kaçırmadığına zaten şaşırır olmuştu. Sabahları komodinin üzerinde onunla mutlu oldukları anda çekilmiş bir resim karesiyle güne gözlerini açıyor, hayat onun varlığına sinmiş yoksunluğuyla devam ediyordu. Eli yatağın yanına uzanıp olmadığı boşlukta üzgünce dolaşırken o inatla gözlerine gülerek bakıyordu. Güllerken parlayan çimen yeşili gözleri... Yanağındaki nazlı gamzesi içeri

çökmüş, bahar gözleri gülmekten kısalmış mutlulukla bakıyordu. Ve sonra gerçekler tokat gibi yüzüne vurunca karamsarlık sarıyordu dört bir yanını, yokluğu karabasan olup çöküyordu ruhuna.

Aşkla yine öyle bakacak mıydı sevdiği gözleri, yine böyle içten gülerken görebilecek miydi gamzeli yüzü, tatlı tatlı şakıyarak "Aşkımmmm!" diyecek miydi tatlı dili? Her yerde izi, her dokunduğu eşyada dokunuşları saklıyken onsuz olmak ne zordu.

Banyoda fırçaları, tezgâhında tokaları, dolapta giysileri, yatağın ucunda ayıcıklı terlikleri... Odada eşyaları gittiği günkü gibi duruyordu. Kulağında bazen onun merdivenden başarı bir tabiatla güle rek inişleri, çocuklar gibi haylazca hoplaya zıplaya koşuşturmaları, neşeli kahkahalarına karışmış ayak tıpırtıları yankılanıyordu. Odanın içi hâlâ çiçek kokuyordu, bahar kokuyordu, Peri kokuyordu. Yemek masasında yaptığı canlı sohbetleri, canı sıkıldığında yüzünü güldürmek için yaptığı ufak oyunları, beklemediği anda onu şaşırtan mum yanları ve şebeklikleri...

Beyni hep onunla doluyken evin her yerinde hâlâ onunla yaşarken varlığını kuşanırken nasıl onsuz olurdu?

Kapıyı açıp odasından içeriye girince bir anlık dalgınlıkla yorgun bakışlarını içeride dolaştırdı Eymen. Şaşkınca donakaldı. Kocaman kalbi öyle hızlı atıyordu ki apansız dudaklarında buruk bir gülümseme cereyan etti. Kokusu genzini kuşatırken bedeni kasıldı. Bunu beklemiyordu.

Peri gelmişti! Sevdiği... Baharı, umudu, neşesi, geri gelmişti. Şükürler olsun sonunda dönmüştü.

Heyecandan paralanan kalbi, kesilen solukları ve bir adım öteye gitmeyen kilitlenmiş bacaklarıyla kapının girişinde kalakalmıştı.

Camın önünde, elinde sevdiği bir roman, heyecanla gofretini yiyerek kitap okuyordu Peri. Bahar gözleri keyifle yeşermiş, gül yüzüne günün ışınları durulmuş, dudaklarından firar eden ufak kıkırtılarla evi neşeye veriyordu.

Sanki kocasının geldiğini hissetmiş gibi birden başını kitabından kaldırdı. Bahar gözleri yeşil bir çam gibi koyularak neşeyle kasıldı ve elindeki yarısı tükenmiş çikolatasını kocasına yaramaz bir tutumla göstererek bükkünce iç geçirdi. Çocukça bir huzursuzlukla

dudaklarını büzerek "Bunların sayısını ikiye çıkarmalısın artık beyzade, yetmiyor!" diye nazlıca şikâyet etti mırıltı sesiyle. Sonra cevabını nazlıca sarsarak gofretini sırdı ve kitabını okumaya devam etti keyifle.

Eymen nefes alamayan bir tutumla, elini uzattığında yanında bir patırtı koptu. Yüreği gümbürdedi adamın apansız panikle. Bakışları tedirginice o tarafa kaydığında, banyo kapısından saçı başı dağılmış güzel karısı kızgınca çıktı. Islak olmuş bir zülüf, bembeyaz yanağına yapışmış, yeşil gözleri öfkesinden çakmak çakmak yanıyordu. Üzerinde şirin, pembe bornozu vardı. Kızgınca kocasına bakıp "Ne bakıyorsun bön bön, hepsi senin suçun Eymen Sancaktar. Sana kaç kere, şu banyoyu ıslatma dedim. Bak, yine kayıp düşüyordum. Uf Eymen, uf!" diye huysuzca sitem ederken sislerin arasında homurdanıyordu.

Yutkunmaktan nefes alamayan Eymen'in uzattığı eli, yumak olarak yanına indi. Kafayı yiyordu. Birden sesler netleşti. Billur sesiyle kızlarını okşayarak şarkı söylen bir beden belirdi karşısında.

"Son aşkım, ilk yârim, can bildiğim, vefalı sevdiğimsin...

Derdimi derdimle böldüğünde, ömrümü verdiğimsin..."

Şimdi ise Peri yeni aldığı hamile elbisesinin eteklerinin uçlarını kavramış, yaramaz bir çocuk gibi etrafında nazlı nazlı dönerek içeriyi arşınlarken kıkırdayarak "Tamam beyzade. Beni sevmene izin veriyorum!" dediğinde küstahça, "Kızım, babanı da alalım mı dansımıza?" diyordu.

Kızları, minik melekleri işte orada duruyordu. Ait olduğu yerde, içinde, iyi ve sağlıklı olarak.

Kalbi parçalanacak gibi göğsünü delen Eymen elini uzattı dokunmak, o ele avuca sığmaz haylaz sevdiğini yakalamak için ama ulaşamadı. Birden etraf sessizleşti, her şey bir büyü gibi apansız sis bulutuna bürünüp dağıldı. Peri, kara bulutuna kapılıp kaybolurken neşeli kahkahaları kulağından çanlamalarını çalıyordu. Duvarlar daha soğuk oldu, üzerine çöken çatı onu soluksuz bıraktı. Her şey yok oldu. Sesler kesildi. Işıklar söndü. Neşeyle kulaklarında yankılanan cıvıl cıvıl kahkahaları evden silindi. Bir anda saray denen yer, köhne bir harabeye döndü.

Geride ızdırap yüklü, insanı sağır eden zalim bir sessizlik bırakıtı. Peri yoktu. Dünya yaşanmaya değmez, anlamsız bir yer, avuntusuz bir mekân oldu. Kaskatı kesilmiş bedeni gerileyince sırtı tuvalet aynasına yaslandı. Hayalleri bile öyle gerçekti ki adam artık kafayı yiyecek gibi onların gerçekçi seyrine kapılıyordu. Arkasını dönüp ellerini sert mobilyaya yasladı ve dakikalarca öyle durdu. Ta ki, bakışları ona ait olan eşyalara kayana kadar.

Elindeki parfümün kapağını açıp usulca burnuna götürdü. Bu parfüm bile onun üzerinde olmadığı sürece güzel kokmuyordu. Onun gibi olan büyülü kokusunu bulamıyordu. Gözleri aynaya kaydı. Onun gece karası ipek saçlarını en son burada taramıştı koklayarak. Gözleri nasıl da ışıldıyordu. Ona bakarken yıldızlar dans ediyordu adeta aşkla yanan göz bebeklerinde. Eli farkında olmaksızın aynada, ona göz kırpan surete tırmandı. Su damlası gibi gözleriyle gülüyordu gözlerine, sanki dokunsa yanağında açan gamzesine hayalinde değil de gerçekten dokunacak gibiydi. Parmakları daha aynanın buz gibi sert yüzeyine değdiği an, büyü bozuldu. Sevdiği gözler bir anda yok oldu. Varlığı dağılmaya meyilli buhar gibi, efsun gibi tükendi. Ellerini yumruk yapıp sert mobilyaya vurdu. Sonra da tuvalet aynasının üzerinde, ne varsa koluyla sinirle yerlere savurdu. Bu yürek dayanamıyordu artık onsuz kalmalara, onsuz yaşamalara dayanamıyordu. Başı aşağı eğildi kederle.

Koyulan puslu gözlerini sımsıkı kapatırken sıktığı dişlerinden çıkan sesler kulaklarını dolduruyordu. Olmuyordu. Beyni hâlâ son anıları inat eder gibi, kalbini kanırta kanırta içine onu nakşediyordu. Genç adamın üzgün bakışları yerde duran resme kayınca kırılmış çerçeveyi eğilip eline aldı. Gözleri dolarak bakmaya başladı. Ani aldığı kararla, cebinden çıkardığı telefonda seri biçimde parmaklarını hareket ettirmeye başladığında yüreğinden dökülenler, dilinden dökülemeyenlerdi.

"Bahar bakışlım...

Sesin çınladı yine dört duvar üzerime yıkılırken hayalin canlandı gözlerimde. Ne kadar özlediğimi bilmiyorsun. Açmıyorsun telefonlarını, *istediğimde bakmıyorsun. Sesini ne kadar özlediğimi, gözlerine*

ne kadar hasret kaldığımı da bilmiyorsun. Bu resimler bile silemiyor artık içimdeki son bakışlarını. Hep aklımda en son sitemli bakışın asılı kalıyor. Kırgın, yorgun ve umutsuz...

Sen gittin ya gözlerin de seninle gitti işte. Her şeyin gibi onlar da terk etti. Artık düşlerimdeki gözlerin bile bakmıyor öyle eskisi gibi ışıl ışıl, yeşil yeşil. Hep aklıma son bakışın geliyor. İçinden hayat enerjin çekilmiş kırık, buruk, kederli, ürkek, boş bakışın. Ben suçlu gözlerle bakarken gözlerine, sen buluşturmamak adına kaldırmadın ya o güzel başını, bakmadın ya ışık saçan gözlerle, vurgun yemiş gözlerime... İnat ediyorsun sandım. Kırgınlığından direniyorsun sandım. Bırakmaz, terk etmez sandım.

Sonunda kesişti yitik bakışların benimle. İşte o vakit dondum, kaldım.

Anladım. Bitmişti içindeki umutlar... Tükenmişti sevinçler... Dünya durdu. Ben de o anda asılı kaldım.

Gök yarıldı üzerime çöktü sanki nefessiz, sessiz kaldım.

Gitmişti içinde ben olan ışıltılar, gitmiş, geriye koca bir hiçlik bırakmıştı. O anda her şeyi parçalamak, dünyayı yıkmak, güneşi yakmak istedim. Elinden tutup durdurmak ***gidemezsin*** *demek istedim. Buna* ***izin veremem, sensiz yaşayamam*** *demek istedim.*

Senden ufacık bir işaret, bir umut kırıntısı bekledim.

Olmadı.

Yapmadın...

Sen tüm hayatı geride bırakıp arkanı döndün ve yürüdün ya ben bu yoksun dünyada çakılı kalarak azaba durdum. Senin attığın her adımda, benim yüreğimden bir şeyler koptu bahar gözlüm. Onlar da seninle gitti. Artık yoklar yanımda. Sen yoksun ya, yaşama sevincim de, aldığım soluklarım da yoklar.

Bir izin versen gelsem yanına, bir kere konuşmama müsaade etsen. Ama vermiyorsun... Seni sevdiğimi biliyor ama dönmüyorsun. Özür dilememe, engel oluyorsun.

Lütfen dön ya da izin ver bahar gözlüm, ben geleyim. Çünkü sensiz geçen *her gün biraz daha tükeniyorum. Hiçbir yeşil, gözlerindeki baharı bana vermiyor Perim. Dön de baharım gelsin."*

Eymen yutkundu. Canı yanıyordu.

Ah Perim! Varlığın bana yetmezken yokluğunla avunmayı öğretiyorsun.

Olmuyor, yapamıyorum!

Ya gel götür kalan parçamı ya da al tamamla eksik bıraktığın yarımı...

Çünkü ben, yarımsız yaşayamıyorum.

Yine hızlanmıştı iki kaburgasının arasına sıkışan yarım yanı. Kanatları yolunmuş, nefesleri kesilmiş ürkek bir kuş kadar yorgun ve yine öfkelenmiş canı kadar mağlup.

Yanağına bir damla süzülürken içi donup kaldı. Eli sıkışan ve ezilen kalbinin üstüne gitti.

Aramayacaktı. Ona eziyet etmeyecek, bekleyecekti. Kalbi biraz daha sıkıştı.

Sus be yüreğim... Ben de biliyorum özlediğimi ama sen sus, bilmesin ölümüne özlendiğini... Üzülmesin!

İletiyi gönderdikten sonra, telefonu cebine koydu. Çaresizlikle yerinden doğruldu. Yerdeki çerçeveyi alıp tekrar tuvalet aynasının üzerine koydu. Sinirli adımlarla odanın kapısını çarparak çıktığında, sanırım artık yüreği eskisi kadar ağrımıyordu. Anlatmış, içini dökmüş az da olsa rahatlamıştı.

Oysa onun aksine gözyaşlarına boğulan Peri, aylar sonra açtığı telefonuna gelen umut mesajıyla duralamıştı. Nemli gözlerle her satırı defalarca kargın kargın okumuş, ağlamış ve düşünce denizlerine dalmıştı. Günlerce, bir resme bakar gibi her içi daraldığında sürekli Mail'ine bakmış, her kelimesini, satırını ezberlemiş ama bir türlü yanıt vermeye cesaret edememişti. Yine defalarca olduğu gibi okşar gibi parmaklarının arasında sıktığı telefonu, cebine koydu. Hata mı yapıyordu, yoksa zamanı gelen doğru bu muydu? Bilemedi.

Ayağındaki plaj terliklerini çıkarıp güneşte kavrulmuş kızgın kumları bu defa başka bir duruşla daldırdı. Güneşten yanarak bronza çalan ayak parmaklarının arasından akan, sıcacık dokusunu tenine yansıtan kumsalın tadını biraz daha hafiflemiş hâlde çıkardı. Sakin adımlarla yürürken nemli gözünü alabildiğince mavi görünen denize çevirdi. Buruk tebessüm ederek dalgınca baktı. Ilık rüzgârın misafir olduğu gece karası saçları dalgalanıp bembeyaz yüzüne vururken

gövünün önüne gelen saçlarını kenara çekip kulağının arkasına tıkıştırdı. Yürüdüğü yol, sonunda bitti. Ayakları kızgın kumlardan sonra ılık denizin suyuna girince irkildi. Fakat çok iyi gelmişti bu ferahlık ruhu gibi tenine de yansımıştı. Dalgaların dövdüğü sahil boyunca elinde topladığı beyaz uzun eteğini tutarak usulca yürümeye başladı. Bahar gözleri karşıya amaçsızca bakarken dalgaların sahile sürüklediği renkli taşları izliyordu. Gözleri dalgın, amaçsızca bakan gözleri boşlukta asılı kalmıştı çok zamandır.

Sahi ne kadar olmuştu buraya geleli... Kaç zaman? Buraya gelirken hayattan kopmuş, dünyaya tamamen küsmüştü. Eksikti ve hiçbir zaman da tamamlanmayacaktı bu yanı.

Ne zaman ne de mekân umurundaydı. Yaşadığı acı öyle büyük, öyle yıkıcıydı ki geçmeyecek, azalmayacak sanıyordu. Zaman her şeyin ilacı derler ya öyleymiş. Yarası usul usul kabuk bağlamaya başladı. İçi hâlâ acıyordu o ayrı ama sanki acıları dinmeye başlıyordu. Ya da öyle sanıyor sadece alışıyordu. Yarası bazen, o kabuğun altında usulca sızlayarak kanıyordu. Kanına ne zaman dokunsa gözleri doluyor, bir bebek sesi duysa yüreği ağzına geliyordu. Hayalleri yıkılmıştı, dünyası başına çökmüştü ya şimdi de azap çekiyordu.

Bazı yaralar kapanmaz, hep izi kalırdı. İşte bu acı da ondandı. Usul usul kanayacak ve kendini her zaman hatırlatacaktı. Onun aldığı hazin darbe yüreğinde durduğu sürece, bu kalp attığı sürece usulca sızlayacaktı. Ondan kaçmıştı güya... Onunla olmuyordu ya onsuz da olmuyordu. Baktığı her yerde duruyordu donuk, bitap bakışları. Ne çok özlemişti çapkın gülüşlerini, yüreğini titreten tok sesini, şefkatle dokunan pervasız dudaklarını. Şimdi yüreği iki farklı acıyla kavruluyordu. Bir yanı acıyor, diğer yanı özlüyordu.

Akşama doğru batmaya hazırlanan güneş, yüzüne rengârenk ışıklarıyla vurunca elini gözlerinin üzerine siper etti. Kısılan bakışlarını, denizin üzerindeki batan akşam güneşine çevirdi. Ufkun görüntüsüne bakmak ne kadar zor olsa da şahane duruşuna kayıtsız kalmak imkânsızdı.

"Perili!"

Genç kadın dalgalanan saçlarını tutarak sesin geldiği yöne çevirdi yüzünü. Bakışları biraz ilerideki küçük yazlık eve odaklandı.

Ecem bir eliyle verandanın korkuluklarından tutmuş, diğerini gözlerine perdeleyerek ona sesleniyordu. Buruk bakışları kesişti gözleriyle. Yaralıydı o da en az kendisi kadar, küskün. Bakışları kesişince elini sallayarak gel işareti yapıp "Annem yemeğe çağırıyor. Uçuş saati yaklaştı, yiyip çıkacağız." diye seslendi.

Peri başını sallayarak *tamam* derken bu sözün güzelliğine kendini kaptırmadan edemedi. *Annem seni yemeğe çağırıyor.*

Onun annesi, sonradan sahip olabildiği, ender varlık, iyilik timsali, fedakâr kadın. Onu burada tek bırakmamış, kızının sorunlarıyla yanarken bir de onun derdini üzerine almış, aylardır burada onunla ve Ecem'le birlikte her acıya gık bile demeden göğüs germişti. Oğlunu, kocasını, hayatını geride bırakmış, onların peşine düşerek yaralarını sarıp iyileştirmişti.

Eymen çaresizlik anında vahşice sarıldığı umudu, âşık olduğunda savrulduğu çılgınca tutkusu ve yaşadığı sürece hiç iyileşmeyecek yarası olacaktı. Yaşayacak, yaşadığı sürece içini sızlatacak bir kırıklıkla kalp atışlarında can bulacaktı...

Kurşun kalemle yazılmış gibi hayatını silecek, tekrar ve tekrar baştan kendi adıyla sıkılmadan yüreğine yazacaktı. Çünkü bazı aşklar tükenmez kalemle yazılır ve ne kadar silersen sil, izi kalırdı.

Ve o an geldi...

Uçağa bindiklerinden beri, elleri kucağında, kemerinde, koltuğun yanlarında amaçsızca dolanıp duruyordu. Ne titreyen gergin ellerini koyacak yer ne de kalbindeki bu tuhaf şeyi durduracak bir şey bulabiliyordu. Ara ara kendi kendine derin nefesler alıyor, bazen de aklından geçen en ufak anıyla kulaklarına kadar tenini ateş basıyordu.

Uçak inişe geçerken içindeki hisler patlama aşamasına gelmeye başlamıştı. Bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmiyordu ama yüreği yerinden sökülür gibi attıkça paniklemesi çoğalıyordu. Tabii heyecan olacaktı. Lâkin kalbinin, bir kuşun kafesinden firar etmek istemesi gibi göğüs kafesinden kaçmaya kalkmasını beklemiyordu. Nabzı bile belli bir halavetle çırpınıp duruyordu. Onu görecekti. Sevdiğini, sonunda dünya gözüyle bir kez daha görecekti. Ve karar verecekti.

Belki de son vedaydı bu.

Kızgındı ona, çok fazla kırgındı ama âşıktı da seviyordu hâlâ umutsuzca. Onunla olmuyordu ya onsuz da yaşayamıyordu. Televizyondan, gazeteden değil, aylar sonra karşısında capcanlı duracak, gözlerine doyasıya bakacaktı. O özlediği koyuluklara, doya doya bakacaktı da Eymen onu nasıl karşılayacaktı. İsteyecek miydi yine eskisi gibi aşkla bakışlarını? Unutmuş muydu acaba? Çok uzun zaman olmuştu o mesajı yazalı, belki hisleri değişmişti. Yaralarını sarabilirler miydi yoksa tüm köprüleri tamamen yıkacaklar mıydı? Elini şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi. Ya yaralanacaklar ya yaralarını sararak hayata tutunacaklardı.

Kaç gece rüyalarını esir alan yüze, baktığı her yerde özlemle gördüğü güzel gözlere doyasıya bakmak istiyordu. Aylar onun sevgisini azaltmış olabilir miydi? Ne çok istiyordu onun gözlerinde yine kendini görmek... Lâkin ya istemezse! Of Allah'ım! Ne zormuş böyle bilinmezde kalmak. Ne zordu onsuzken onunla yaşamak. İçindeki şüpheler bitmiyordu *ya sevmekten, istemekten vazgeçtiyse* diye, dürtüyordu şeytan, içini vesveseyle dolduruyordu.

Koluna dokunan nazik tutuşla, dalgın bakışlarını kaygıyla yan tarafındaki annesine çevirdi.

"Geldik kızım. Haydi herkes iniyor." Koyu gözlerini durgunca çevirdi yaşlı kadın, düşünceli yüze. "Haydi annem!" diye anlayışla kolunu okşadı. Gelinini dalgın görünce onun da içinde bir hüzün oluşmuştu. Zaten onlar ayrı kaldığı sürece, bir kere içten güldüğünü görmemişti ki!

Peri'nin bakışları annesinden, uçağın çıkışına giden insanlara kaydı. Uçakta birkaç kişiyle birlikte onlar kalmıştı sadece. Ecem çıkış kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Herkesin çıkmasını beklemişti muhakkak. Emniyet kemerini çözerek ayağa kalktı. Heyecandan bacakları güçsüzleşmişti. Derin bir nefes alıp koltukların arasından geçerek çıkışa yöneldi. İçinden "Allah'ım yardım et, güç ver!" diye ettiği duaların, haddi, hesabı yoktu.

O anda iç hatlar kapısının önünde dört dönen Eymen, saate tekrar bakarak kolunu yanına indirirken bakışları çıkışa yeniden merakla yöneldi. Neredeyse herkes çıkmıştı. Neden onlar hâlâ dışarı çıkma-

mıştı? Ellerini sıkkınca saçlarında gezdirdi. Yüreği ağzında, nefesi boğazında düğüm düğümdü. Böyle beklemek çok zordu. Saçlarından çektiği ellerini, yakasına doğru götürüp üzerindeki krem rengi kolları yamalı spor ceketini düzeltti. Durduğu yerde duramıyordu. Ne zordu beklemek! Allah'ım ne çok özlemişti onu. Kocaman aylar su misali akıp gitmişti. Gitmişti de derin yaralar açarak kanamaya başlayan acıları özlemle kavurarak geçmişti. Ne bakışını ne sesini duyabilmişti gittiği günden beri. Kocaman dört ay... Annesinin gizlice çektiği videolar ya da resimler hariç! O da olmasa zaten kafayı yerdi. Hayalindeki sesi bile silikleşmeye başlamıştı. Fotoğraflar... Onlar canlısının yerini tutmuyordu ki! Hep aynı bakışlarla bakıyorlardı yüzüne. Ama görmüyordu gözleri o fotoğraftaki bakışları. Tek gördüğü, giderkenki kırgın, içi boş bakan gözleriydi. Ya yine öyle bakarsa ya istemezse *niye geldin* ya da *ben gelmiyorum* derse...

"Abi!"

Ecem kapıda göründü sonunda. Usul adımlarıyla abisine yaklaştı. Eymen'in düşünceli sert yüzü aydınlanıp kardeşine kollarını açınca Ecem gülerek "Kollarına mı zıplayayım abi!" diye nazlıca takıldı. Sonra da kendini ufak bir çocuk gibi o kollara bıraktı. "Düşürürsen çığlık atarım!" Hâlâ işi gücü muzırlıktaydı. Kardeşini döşüne basarken genç adam "Kızım seni sattığımızı sanıyordum. Yine mi getirdi seni kör alıcın? Tüh, kurtulamadık senden görüyor musun, camiye bağışlasam alıcın çıkmaz!" diye sataştı saçlarına öpücük kondururken Eymen.

"Herkesin derisi senin gibi para etmiyor abi."

"Sen bana öküz mü dedin?"

"Haşa, der miyim hiç? Sen bana kurban ol bi'kere! Ben olmasaydım ne yapardın sen... Hem indir beni, çocuk muyum?" dedi Ecem tatlılıkla sataşarak.

"Değilsin ama hâlâ benim ufak çitlembiğimsin."

Ecem bir nebze geriye çekildi. Şirin bir tutumla, ayaklarının ucunda kalkarak abisinin yanaklarına sulusundan öpücükler bıraktı. "Çok özledim seni. Yüzünü göreen, cenneti garantilemişti." diye sitem etti.

Eymen kardeşini tekrar kollarına alarak kendine çekti. "Ben de

canım, ben de çok özledim sizi." dedi buğulu bir sesle. Kardeşinin güzel yüzünden bakışlarını kaldırdığında, onu gördü. Kocaman adamın gözleri sislendi bakarken o melek yüze. Bedeni, sanki kış gününde soğukta kalmışçasına tuhafça üşüdü. Aynısı gibi bakıyordu gözleri. Kırgın bir bakışla, bir kenti yıkacak kadar hiddetli bir kuvvet veriyordu bedenine. Ne bekliyordu ki değişeceğini mi? "Kaçırma güzel gözlüm bakışlarını. Çok özledim!" diye fısıldadı ruhu. Hatta yakardı.

Ama sorgulayıcı ürkek yeşilleri çekildi gözlerinden. Peri, başını aşağıya üzgünce eğerek mahrum etti duygularını ondan. O hançer bakışlarını kaçırınca Eymen'in içine paslı hançerler acı acı saplandı. Koyulmuş nemli gözleri hâlâ karısındayken annesi hasretle boynuna sarılınca yüzünü dalgınca annesine çevirdi.

Geride kalan Peri çekinerek kocasının yanına yürürken heyecandan tırnaklarını elindeki çantasına daha bir sıkı basturıyordu. Uzun zaman sonra ilk defa bugün görüyordu sevdiğini. Kalbi hızlanmış, nefesi gırtlağına kilitlenmişti. Yanakları bile sebepsizce kızarmaya durmuştu. Mahcup, utangaç, tedirgindi. Yanlarına geldiğinde soluk alamıyordu. Bu durumu daha çok zora sokmamak için, daha fazla yaklaşmaya çekindi. Ürkekçe biraz geride durdu. Annesiyle onun hasret gidermesini sessizce izledi. Nebahat Hanım dayanamayıp ağlayınca kocası, annesinin yanaklarını kuruladı. Eray Bey gelmemişti. Nebahat Hanım özellikle istememişti gelmesini. Heyecanlanarak yine şekerinin fırlamasından çekinmişti.

Peri kaçamak bakışlarını kocasının üzerinde hasretle gezdirdi. Sanki ilk defa görür gibi merakla baktı. Zayıflamıştı. Hâlâ eskisi gibi dursa da iri, kaslı bedeni, yok, hayır, sürülmüştü. Kıyafetleri ne kadar bunu gizlese de onun zayıfladığını içindeki kadınsal bir dürtüyle görebiliyordu. Onun bedeninin her bir ayrıntısını en ince kıvrımına kadar biliyordu. Kocasının bu hâline yüreği sızladı.

Bunu Nebahat Hanım da fark etmiş olacak ki "Biz yokuz diye yemek yemedin mi sen bakayım?" diye ayaküstü çıkıştı.

Saçları da yüzündeki sertlik gibi hâlâ aynıydı. Tek farkla arka kısımı hafiften uzayıp beyaz gömleğinin kolalı yakasına taşmıştı. Gözlerini esmer, granit gibi parlak yüzüne çevirdi. O da hissetmiş

olacak ki hasret dolu gözleri buluştu bir solukta gözleriyle. Peri'nin içine bir donukluk gelip yerleşti. Hem sevinç, hem kırgınlık... Ne tuhaf çelişkiydi böyle gördüğü! Ona bakarken nefesi kesilecek kadar irkildi. Lâkin gözlerinin içindeki hüznü görünce kalbine bir el sarıldı. Sıktı hiç acımadan yüreğini, nefesi kesildi. Hiç istemese de özlediği kadar yaşananlar da geldi aklına. Gözlerini yaşlar zorlamaya başlayınca bakışlarını o koyuluklardan kaçırdı. Çok seviyordu onu. Çok seviniyordu şimdi gördüğüne ama yaşananları ne kadar unuttum dese de unutamamıştı işte. Unutamayacaktı da.

İşte ayna gibi karşısında duruyordu, hatası, günahı ve sevabıyla. Hasret kaldığı adama elini uzatsa dokunacakken elleri, yerinden basiretsizce kalkmıyordu. Uzuvları da yüreği gibi itaat edemiyordu bu emre. Elindeki çantayı daha fazla kavradı avucunda. Şimdi elini ağzına kapatıp bir köşeye sinerek hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Ona sarılıp avazı çıktığı kadar *seni seviyorum... Çok özledim,* diye bağırmak istiyordu. İstiyordu da gururu ayağına pranga olup diline ket vuruyor, yaptırmıyordu. İçinde bir yerlerde saklanan kırgınlıklar karşısına çıkmış *dur gidemezsin,* diyordu.

Eymen'in ciğerleri aylardır sanki ölüm uykusuna yatmıştı da şimdi nefes almaya başlamış gibi ferahladı. Özlemle bakıyordu gözleri işte, o da özlemişti belli ki! Bunu bakışlarında görebiliyordu. Bir anda bakışları gölgelendi. Yağmurdan önceki kara bulutlar gibi bir sis sardı göz bebeklerini, çekti gözlerini, gözlerinden apansız, sevdiği. Annesi kenara çekildi. Şimdi ona doyasıya sarılmak istiyordu. Kollarını ona dolamak için, içi hasretle kavruluyordu. Sımsıkı sarılsa narin bedenine, içine çeke çeke koklasa ipek dokulu bahar saçlarını, izin verir miydi? Yanına doğru bir adım attı. Tam karşısında duruyordu. Bakışları birleşti onlardan önce özlemle kucaklaşarak. Eymen'in yanındaki elleri yumruk oldu farkında olmadan. Dudakları kırık bir tebessümle aralandı. Ne ara konuştuğunu o bile fark etmedi.

"Hoş geldin."

Tok sesindeki titreşimler acı oldu süzüldü karısının yüreğine, önce kalp atışlarını fethetti sonra soluklarını kesti.

"Hoş buldum." diyememişti Peri. Hoş bulmamıştı ki yaralarının sancıyan yerini.

Eymen onu içer gibi baktı yüzüne, çekinmeden, özlemle.

Peri yaralanmışlığın sardığı şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Gözyaşlarını zorlayarak geri göndermek için çok çabaladı. Beyni *git sarıl kocana,* diyordu hasretle. Kalbi, işte o yorgun kalbi, kaskatı kesilmiş buna izin vermiyordu. Hâlâ kırgın, hâlâ yaralı atıyordu narin bedeninde. Ne kadar özenle sarmış olsa da yaralarını, bak işte kabuğun altında acı içinde kanıyordu geride bıraktıkları. Sızlıyordu inceden acıtasıya. Meğerse hep iyileştiğini sanarak yanılmıştı, kendini kandırmıştı aylarca onu görmediğinden.

Oysa bir zamanlar... Hiçbir zaman o kadar güzel olmamıştı bahar gözlerin verdiği parıltılar... Onlar ne ara göz göze gelse durmaksızın anlamlar yüklenirdi boş bakışlarına.

Üşümeye alışık eller sıradan, saçlar sıradan, bakışlar sıradan değildi bir zamanlar...

Şimdi yokluğuyla avunmak için ovalanıp duran buz tutmuş narin elleri, ısınmayı öğrenmişti başka ellerin vefasında.

Şimdi kulağının arkasına sakınıyla sıkıştırılmış gece karası saçlar, taranmayı öğrenmişti bir zamanlar şefkatle, öpe koklana...

Şimdi dalgın ve bir deniz gibi dalgalı olan süzgün gözleri...

Ne zaman koyun koyuna sahile otursalar, denizi sahiplenirdi huşuyla. Hırçın dalgaların sesini ve rüzgârın mağrur uğultusunu... Onlar bir oradayken güzel olan ne varsa sahiplenirdi gönül. Çünkü insanoğlu nasıl bakarsa öyle görürdü her şeyi. Peri ve Eymen bir zaman önce ne ara yan yana gelse o keşmekeşliğiyle insanı yoran dünya, birden cennet oluverirdi güzel gözlerinde, şimdikinin aksine. Yaprakları, çiçekleri, akşam saatlerinde okuldan ya da işten dönüldüğünde buluşulan köşe başları en güzel durak olurdu. Sonunu hiç düşünmeden, bu umudun biteceğini yok sayarak sahiplenirlerdi mutluluğu, yok sayarlardı huzurun ardında bıraktıkları acının dönme ihtimalini. Ama dönmüştü işte. Hem de en acı, en zakkum tadıyla yüreklerine düşmüştü tadı.

Şimdi yitik bir hüznün vurduğu yüzlerine, bir zamanlar neşe oynaştıkça güzelleşirdi tüm evren, hiçbir kelime söyledikleri aşk sözcükleri kadar güzel olamazdı o zaman. Ama şimdi bir merhaba bile çok görülüyordu titrek seslerine...

Artık hiçbir sevdalının öpüşmesi onlarınki kadar ısıtmayacaktı iki sevgilinin boyrat tenini.

En güzel onlar seviyor ve gülmek en çok onların yüzüne yakışıyordu ya, artık bu yüzden tüm âşıklar kötü ve çirkindi kıskanç kaderin nezdinde.

Kalabalığın içinde bile yalnız kalmayı keşfedeli çok olmuştu ya sahipsiz bedenleri... Sımsıkı sarılarak kimseyi umursamadan, toplum içinde aşk sözleri fısıldaşmayı, gözleri buluştuğu an her sohbetten uzakta bir yerde yalnız bakışlarıyla sevişmeyi öğrenmişti ya âşık gözleri, şimdi yalnızca ayrılığın çaresizliğini keşfetmişti.

Mutlu olmayı çok çabuk öğrenmişlerdi ya! Her şeyi, her anı, her mutluluğu ya da acıyı paylaşmak için bir araya gelip çırpınıyorlardı bir zamanlar.

Ama şimdi, gözlerinde mutluluğa dair bir kırıntı ya da dillerinde sevdaya dair bir kelam kalmamıştı. Çok bencillerdi artık, acılarını bile kendilerine saklıyorlardı. Yaralarını kendi kendine sarmayı öğrenmeye çalışıyor, beceremeyince sessizce ağlayıp küsüp kabuklarına çekilerek kaderlerine sitem ediyorlardı.

Onlar ayrıldığından beri denizler kirlenmiş, köşe başları ıssız ve ürkütücü olmuş, yaprakların rengi hep solgun, şarkılar yargılayıcı olmuştu. En iyi aşk şarkılarını onlar dinlemiyordu artık, en güzel sözler onların dilinden dökülmüyordu ve en güzel onlar bakmıyordu artık birbirine. Elleri soğuk, bedenleri desteksiz ve yorgun, yürekleri yalnızlıktan kafayı yemiş ve suskundu.

Hiçbir şeyin hatırı kalmamıştı artık yüreklerinde. Hatta acılı dudaklarına sinmiş gülümsemenin adı somurtmak olmuştu son zamanlarda. Her şeyin adı değişmişti. Tıpkı mutluluğunki gibi mutsuzluk olmuştu hayatın adı.

İçten gelen neşeli, keyiften dört köşe olmuş konuşmalar yoktu seslerinde.

Çok güzeldiler eskiden oysa! Romantik yanlarına sığınmış aşklarını masumlaşarak köşe bucak kaçarken toplumdan, kıyılarda köşelerde birbirine dokunma ve bir anlık huzur bulma umuduyla yüz kızartıcı öpüşmeler ve el tutuşmalarıyla sonlanmıyordu artık zamanları.

Ağlamamak için gülmek dedikleri bu olsa gerekti. Kendini zorla-

yı ağlamamak adına, kırıkça tebessüm etti kırgın kadının yaralı gözleri. Acır gibi, kanar gibi ve sancılarıyla aşkını boğar gibi... Dudaklarının kıvrımlarında doğmayan yalandan bir tebessümle, kuruyan dudaklarını birbirine bastırarak boğazını temizledi. Biliyordu, böyle konuşursa sesi çıkmayacaktı Peri'nin. Ya ağlayacak ya haykırarak vicdanının sesini yüreğinden kusacaktı.

Sonunda dirayetini toplayarak titrek çıkan kısık sesiyle "Merhaba." dedi.

Sadece bir *merhaba*, ne kadar çok anlam içeriyordu özünde.

Koca aman zamanın özlemine inat kısacık bir merhaba yeter miydi seven yüreğin yanan yanına su olup serpilmeye? Koşamadı kollarına, koklayamadı doyasıya o özlemiyle kavrulduğu erkeksi kokusunu. Bırakamadı kendini ona. Aklı, yüreğiyle savaşa girdi. İçi karıştı. Cesaret edemedi. Ayağına görünmez prangalar dayandı sanki olduğu yerde çakılı kaldı da bir adım ileri gidemedi. Adım atmak istese de yetmedi cüreti bu eylemi tetiklemeye.

Ya Eymen nasıl bir çıkmazda boğuşuyorsa onun soğuk tavrına kapılıyordu kırgın yanı. Ne yapacağına, nasıl davranacağına karar veremiyordu. Korkuyordu kaybetmekten ya bir adım atıp ürkütmeye, bir kelime söyleyip kaçırmaya cesaret edemiyordu. Öylece aşkla, ayların yorgunluğuyla, kendine olan kızgınlığıyla kalakalıyordu.

Bir çığ gibi yürekleri dağlayan acı, buhut misali kuşatıyordu etraflarını. Nebahat Hanım onların bu çaresiz hâlini gördükçe içi dayanamadı. Dayanamaz ki anneydi o, nasıl bakıyorlardı birbirlerine kasabın ciğerci kedisi gibi aç aç. Bir adım atmaya cesaret edemedikleri nasıl da belliydi oysa tenlerine sinen özlemden. Lâkin bunu anlayamıyordu, bu inat niçin? Islanan yanaklarını eliyle kuruladı. Bakışlarını kızına çevirip kaşıyla ağabeyinin yanına gitmesini işaret etti.

Eymen tam karşına doğru adım atıyordu ki her ne düşündüyse artık Peri başını önüne eğdi. Bu eylemin önünü kesti. Annesine doğru yürümeye başladı. Yaşlı kadının yanına gidince koluna girip ona hiç bakmadan beklemeye koyuldu.

Genç adam kalakaldı. Bakışları bir an annesine kayınca Nebahat Hanım tebessümle gözlerini kırpıştırdı. Nehir olup akmadı hüzün gözlerinden, yerine güven ve özveri olup parladı.

Eymen uysalca derin bir nefes aldı. Karısının arkasından sanki "Varlığımın tesellisi, hayatıma ödülsün. Hoş geldin." der gibi uzun uzun baktı. Ve valizlerin bulunduğu araca yöneldi. Onlar önde, Eymen arkada valizlerle çıkışa yürüdüler. Buna da şükürdü. En azından, vazgeçmeye yeltenmemişti. "Ben gidiyorum." deyip onları terk etmemişti.

Peri arabaya yaklaşınca elini arka kapının koluna uzattı. Nebahat Hanım kızına kaşıyla işaret yapınca Ecem ondan evvel öne atıldı. Kapının koluna elini koyarak "Sakın Peri, valla kusura bakma yengecim ama yanımdaki adam, yol boyu horladı. Ben oturacağım arkaya. Dinlenmek istiyorum." diye şikâyet ettiğinde, ona konuşma fırsatı vermeden kapıyı hızla açıp içeri girdi. Peri'nin gözü diğer kapıya kaydı. Oraya da Nebahat Hanım biniyordu. Orantısız güç kullanmışlardı akılları sıra. Peri'yi mecbur bırakmışlardı. Eli kapıda donakaldı kızın. Ne yapacaktı şimdi? Onun yanında oturmaya hazır mıydı? Ona o kadar yakın dururken yanında otururken nasıl dayanacaktı? Bakışlarını arka tarafa çevirdi ürkekçe. Sanki ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi bacakları titriyor, karnında tuhaf şeyler oluyordu. Yanında oturacağını bilmek bile içini tuhaf duygularla doldurmuyordu.

Kocası valizleri yerleştiriyordu bagaja. Genç kız omuzlarını düşürüp ön kapıya uzandı. Bilerek yaptıklarına emindi fakat kızamıyordu onlara. Niyetleri iyiydi. O kapıyı açarken kocası bagajı kapattı. Peri koltuğa oturduğunda, Eymen arabanın şoför koltuğuna geçti. Gözleri kısacık karısına kaydı. Ürkütmemek için, önemsiz bir durum gibi ilgisiz davrandı.

İkisi de sessizce emniyet kemerlerini bağladılar. Eymen dikiz aynasından, kısa bir an minnetle annesine ve kardeşine baktı. Gözlerinde garip bir ışık parlıyordu. Sonra da arabayı yerinden kaldırıp havaalanından uzaklaşmaya başladı.

Ne kadar bakmak istemese de hasret kokan gözleri yanındaki karısına kayıyordu. Bahar kokusu, daha şimdiden arabayı esir almıştı. Genzinden içeri nazlıca süzülüyor, bedenini geriyordu. Hasretti kokusuna, sesine, varlığına, bakışlarına... Elindeki direksiyonu çok kavradığını fark edemedi, ta ki parmaklarından çıkan gıcırtılara kadar. Allah'ım, ne çok özlemişti kokusunu. Tüm varlığıyla sessizce

oturmuş, camdan dışarıyı seyrediyordu. O dışarıyı, Eymen de onu izlese ne olurdu... Öyle gözlerini kırpmadan, bir an olsun bakışlarını ayırmadan bir ömür izlese...

Gece karısı saçları beyaz tenine düşmüş, başını hafifçe öne eğdiği için, yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu. İzmir dönüşü geldi aklına, karısı olan kadının yine böyle yüzünü görmek için çabaladığı zaman. Bu ironiye gülmek istedi, olmadı.

Yanağına üzerine gölgeler oluşturarak düşen gür kirpikleri eğilmiş, küçük, inatçı burnu havalanmıştı. O saçlara elini uzatmayı ne çok isterdi şimdi. Dokunacak kadar yakınken bir ömür kadar uzak duruyordu. Oysa nasıl korkularla gelmişti havaalanına Eymen. Ya eve gelmekten vazgeçerse ya artık evli kalmayı düşünmezse... Daha havaalanında onu terk edip giderse diye, nefessiz kalmıştı gördüğünde. Onun bir daha eve dönmeyeceğini düşünmek, ciğerlerindeki havanın donup kalmasını sağlıyordu. Onsuz yaşamak, yaşamak değildi ki! Şu dört ay nasıl geçmişti... Nefes alıyor ama yaşamıyor, bakıyor ama görmüyordu. Oysa eli de kolu da yaşama sevinci de oymuş, bunu çok geç anlamıştı. Kırıp döktükten, hayatlarına kapanmayacak yaralar açtıktan sonra. Lanet olası bir kıskançlık yüzünden, korkusu ve endişesi yüzünden yarenini kaybettikten sonra, gurur ne boş şeydi artık! Aşkın yanında lafı olmuyordu. O katil kadının yaptığı iğrenç plan yüzünden... Sanki dört ay değil de bir asır geçmiş gibiydi üzerinden. Sadist kadının ona verdiği ilaçlarla hayatları kararmış, kaçırdığı yetmezmiş gibi bir de evlatlarından etmişti. Tüm hayatlarını istediği gibi planlamış ve sevdalarının katili olmuştu nihayetinde. Giderken onların umutlarını ve hayatlarını da yanında götürmüştü.

Tek yanımda olsun da, bir daha dokunmayayım, yanımda nefes alsın, ben buna bile razıyım diyordu Eymen. Diyordu demesine ya, içi yine de bir türlü rahat edemiyordu korkusundan. Kalbi her an ondan vazgeçtiğini söyleyecek diye korkuyla, endişeyle bekliyor- du. Peri saçlarını kenara çekince bahar çiçekleri bezeli kokusu genç adama ulaştı. Genzini yaka yaka burnundan içeri nazlıca süzülünce tekrar bakışlarını kısa bir an da olsa karısına çevirdi. Peri de çevirince sanki bir şimşek hızıyla bakışları çakıştı yine. Onun gözlerinin içindeki o asi hüznü nasıl yok edecekti?

Buna izin verir misin sevdiğim? Yaralarını sarmama, hatalarını düzeltmeme, telafi etmeme izin verir misin? Özledim desem, affet desem, buna müsaade eder misin, diye avaz avaz haykırdı gözleri.

Peri sevdiğinin haykırışını, kalbinin yakarışını duydu ama konuşamadı. Affettirecekti kendini ona Eymen, sonucu ne olursa olsun, asla vazgeçmeyecekti. Arabadaki gerginlik elle tutulur hale gelince içerideki negatif elektriği yok etmek için radyoya uzandı. Kanalları gezerken hafif slow parçaların olduğu kanallardan birinde durdu. Sesini hafifçe açtı. Dümdüz yola bakmaya devam etti. Arabanın içini, naif bir melodi sararken bir süre hiç kimseden ses çıkmadan sadece arabadaki müzik eşliğinde yolculuk etmeye devam ettiler.

Sonra radyoda o şarkı, *Ayna Grubundan* Böylemi Olacaktık, çalmaya başladı. İki gencin gözleri de birbirine, kopmamasına kenetlendi kısa bir an. Peri'nin içine ateş gibi bir taş gelip otururken gözleri dolmaya çoktan başlamıştı. Kocasının gözlerine bakarken ne kadar zorlansa da artık kendini saklayamıyordu. Zaten kendisiyle savaşmaktan yorgun düşmüş bedeni, daha fazla dayanamıyordu. Cam parçaları gibi parlayan gözlerine, kederle harmanlanmış yaşlar dolarken bakışlarını eline çevirdi. Bakamadı kocasına. Zaten müzik öyle güzel anlatıyordu ki hislerini sanki radyo, yüreğini dile getirmiş gibi konuşuyordu onun yerine. İçindeki sessiz çığlıklarını, isyanlarını söyleyemediği ne varsa konuşmaya cesaret edemediği... Küçük bir cihazdan name name akıyordu yüreklere, nakış nakış işliyordu vicdanlara. Sanki şarkı onlara yazılmış gibi kalplerine dokunuyor, içlerini yakıyordu.

Unutmamışsın, çok uzun zaman oldu
Eski resimler, sararıp soldu
Sevindim elbet, seni gördüğüm vakit
Değişmemişsin, kaç sene oldu
Gözüm dalardı bazen uzak denizlere
Her gece senin gözlerin
Böyle mi olacaktık biz hayat yolunda senle?
Böyle mi yanacaktık bu mu yazıldı kaderde?
Unuttum desem yalan, acın hâlâ yüreğimde
Harcanıp gitti seneler, ayrı ayrı yerlerde...

Ağır geldi bu şarkı. Peri'nin hafifçe omuzları sarsılmaya başladı. Kucağında bağladığı elinin üzerine yanağından dökülen yaşların haddi hesabı yoktu. Ne yaparsa yapsın durduramıyordu ağlamasını. Şarkının her sözü yüreğine ok olup batıyor, bazı hatıralar sinesini kurşun olup deliyordu da bir yanalı sevdası acımışlıklarına merhem olamıyordu. Omuzları artık hızla sarsılsa da onların anlamaması için saçlarını yüzüne dökmüş, duruşunu gizliyordu. Ne yaparsa yapsın, her hıçkırık diğerinden daha güçlü çıkıyordu sıkıca kilitlediği dudaklarından.

Eymen'in her hıçkırıkta nefesi kesildi. İçinde volkanlar patlarken damarlarında ateşten nehirler kaynayarak akmaya başladı. O da yıkılmıştı aynı şarkının dosdoğru sözleriyle, dayanamıyordu. Onun akıttığı her damla gözyaşında, ölecek gibi oluyordu. Hele bu yaşların sebebinin kendisi olduğunu bilmekse onu kahrediyordu. Kulağındaki şarkıya, onun hıçkırıkları ezgi olup eklenmişti. Daha fazla dayanamadı zaten kendini şimdiye kadar zor tutuyordu. Ani aldığı bir kararla arabayı apansız sağa çekip karısının omuzlarını kabaca kavradı bir anda. Hızla kendine çekti. Titrek bedenini sıkıca yaralı sinesine sardı. Hıçkırıkla kalkan omuzlarını daha bir kavrayarak şefkatle göğsüne bastırdı. Sanki böyle yaparsa içindeki acısını alacağını hissetmiş gibi... Kendisi kadar, onun da buna muhtaç olduğunu hissetmişti. Hicran tek hissettiği ve geçmişten kalan anıya merhem gibi...

İki ruhtan kopan isyancı ruhlardan bir devrim gerçekleşti. Titrek elleri aylardır hayalini kurduğu saçlarında merhametle dolaşırken penç adamın yanağından aşağıya, tutmayı çoktan bıraktığı yaşlar usulca süzülüyor ve karısının teninde sönüyordu. Hani erkekler ağlamaz derlerdi ya umurunda bile değildi. Ne erkeklik gururu ne de başka bir şey sadece o umurundaydı. Kendinden daha değerli olan şey... Karısı. Sıkıca sarıldı. Varlığındaki harabeye sığındı. Elleri arasına aldığı yüzünü avuçlarıyla kurularken alnını alnına yaslayıp saniyelerî içmeye başladı.

"Çizebilseydim dünyaya göz bebeklerindeki yeşilin ahengini, bahar olacaktı her yer, usul bir meltem vuracaktı yüreklere, sahil kenarındaki tuzlu meltem dokunacaktı tenlere... Yazabilseydim eğer,

bende o cevher olsaydı, en uzun şiir senin adın olacaktı. Ben senin adını yazacaktım tüm dünyaya Perim! Herkes, destan yazdım sanacaktı. Olmadı! Beceremedim.

Şimdi varlığını yokluğuna emanet ettirme aşkım, üşürüm, kırılır, yaşamaya küserim. Hatta günbegün tükenirim. Varlığını varlığıma emanet et, yemin ederim gülerim, ben seninle bir ömür hep gülerim. Artık kıyafetlerim sen kokmuyor sarılmadığından, yatağımın bir yanı hep soğuk, yüreğimin bir yanı hep yarım. Adını defterlere yazacak çağı da çoktan geçtim. Gönül defterim benim salaklığımdan yırtıldı, hoyratlığımdan hırpalanarak kullanılmaz hale geldi. Biliyorum günler geçiyor, maziye bakınca her şey daha dün gibi olduğu yerde duruyor. Ama gittiğin yerden beni hasretin terk etmiyor. Kırgın baharım, vuslattasın. Çaresizim. Seni Yüreğime katık edip hayallerime eş ettim. Hoş geldin eskiyen yüreğimin yeni ritmi. Ben sensiz tek bir soluğumu neşeye vermedim, yemin ederim! Sen olmadığın zaman yürek yorgun, umut bahçesi virane... Olmadığın zamanlarda baharlarım kayıp... Şimdi sen geldin ya telaşlandı yine umuda hasret yürek... Biliyorum. Artık bu şehirde birlikte ıslandığımız yağmurlarımız yok. Tutkunun konuk olduğu kavgalarımızın adı mazi olmuş, hüzün damla olmuş, ayrı ayrı akmış gözlerimizden. Ben... Sensiz geçen her saniyeyi seneler gibi yaşamışım, sen gelince anladım ki asırlardır ipek kokulu saçlarının tellerini okşamamışım. Yanağındaki gamzene dokunup *yuvam burası, yurduma iyi bak, hep çökük, hep tebessümle daim olsun*, diyememişim. Ben şimdi anladım ki... Benden önce umut umut gülen yüzün, sayemde ağlamaktan yorulmuş...

Ağlama Perim, diyememişim.

Hani kimsenin bilmediği cennetlerden kopup gelen kokunu çiçeklerle tanımlayamazdım. Bir sana özeldi kokun, bir sana ait. Sen gittin ya kullandığın parfümlerin bile sen kokmuyor. Oysa sen baharın kokusunu kullanırdın, teninde can bulmayınca parfümlerin bile kokusunda anlam kalmıyor Peri. Radyolara uzanamıyor elim artık ya da kitapların sayfalarını içmiyor gözlerim... Hangi şarkının neresinde, hangi şiirin en sevdalı sözünde dize olacaksın sen, bilmediğimden, korkumdan onlara bile uzağım." diyememişti, deseydi belki

de dünyanın en mutlu kadını edecekti sevdiğini. Ama der gibi sarılıp hissettirmişti.

"Sen gittin ya dilimin ucunda hep, *dün* kelimesi yankılandı. Sevdanın başlangıcı üç harf olurmuş ya Peri, ben bunu şimdi anladım. *Aşk* olunca *gam* olurmuş. Gam olunca *can* yorulur, içindeki hayat sevincin *hiç* olurmuş. Ben bunu şimdi anladım. Hırçınlığımla aşkı *hiç* yapınca anladım, bir *hiç* uğruna seni kırarken... Özür dilerim meleğim. Dön ne olur. Özür dilerim."

Ne çok şeyi anlatmıştı buğulu sesi yaralı sevdasına. Peri kollarını özlemle, kırgınlıkla, pişmanlıkla kocasının boynuna doladı. Yüzünü, boyun köküne aynı saffetle gömüp hıçkırıkların kestiği sesiyle "U-unutamıyorum olanları. U-unuttum sa-sanıyordum, unutamamışım. Canım acıyor hâlâ, içim artık bomboş!" diye haykırır gibi yüreğine fısıldadı. "Ümitlerim beni terk etmiş." Daha fazla konuşamadı. Sustu. Ayların yorgunluğu, kalp ağrısı, hayat sızısı, hepsi bir oldu yüreğine vurdu. Konuşamadı. Sanki dili ağzının içinde şişmiş gibi pelteleşiyordu.

Genç adam saçlarına özlemle, şefkatle buseler bırakıp kokusunu kendine çekerken "Biliyorum. Biliyorum canının nasıl yandığını!" diyordu ağlamaklı sesiyle. "Senin canın yandığında, benim nefesim kesiliyor. İzin ver ben sarıyım yaralarını. Ben açtım, ben telafi edeyim. Beni kendinden uzaklaştırma. Ne olur... Beni sensizlikle cezalandırma Perim... Ben sensiz ölüyorum!" dedi duygu yüklü titrek sesiyle.

Nebahat Hanım elini ağzına kapamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Ecem annesine sıkıca sarılmış, başını göğsüne gömmüş, olanları yaşlı gözlerle izliyordu. Anılar karşısında dans ederken gözlerinden düşen gam yanaklarını ıslatıyordu. Bu üzücü manzara yürek dağlıyordu. Arabanın içinde derin bir sessizlik oldu. Bir süre sadece hıçkırıklarla yoğrulmuş ağlama sesleri gelmeye başladı. Sonra arkada sabırsız korna sesleri yükselmeye başlayınca Peri burnunu çekerek kocasının kollarından, hiç istemese de ayrıldı. Terden nemlenmiş, ıslak yüzüne yapışmış saçlarını kenara çekti. Koltuğuna geri döndü. Hiçbir şey söylemedi. Eymen birkaç saniye, kollarından kayıp giden karısına baktı. Üzgündü. Sonra önüne döndü. Arabayı hareket ettirdi.

Bunu beklemiyordu. En azından bir tepki vermişti. Bir şekilde sesini duyurmuştu ya nihayet, gerçi önemli değildi. Kendini ona bağışlamıştı. Hatalarını telafi edip yürünü yine eskisi gibi güldürecekti.

Peri elinin tersiyle gözlerini kurulayıp burnunu çekerek bakışlarını yola çevirdi. Sanki içi biraz olsun rahatlamıştı. Farkında değildi ama kendini çok kasıyordu ve ağlamak iyi gelmişti. Şimdi üzerinden, yıllarca yük kalkmış gibi hafifliyordu. Acısı ne kadar aynı yerde dursa da içi artık eskisi kadar acımıyordu. Kokusu, sıcaklığı iyi gelmişti acının yanına. Ne kadar kanatan o olsa da aynı anda ilacı da kocasıydı. Bunu sarılınca daha iyi anladı.

Sonunda arabayı evin bahçesinden içeri sokup girişe çekti. Hepsi arabadan yavaşça merkez giriş kapısında onları karşılayan Eray Bey ve emektar yaşlı çift, gelişlerini sabırsızlıkla bekliyordu. Nebahat Hanım arabadan inince kendisini kocasının kollarında buldu apansız. İkisi de birbirlerini özlemişlerdi ve bunu bu yaştan sonra saklama gereği de duymuyorlardı evlatlarından.

Kenan Bey arabanın bagajına yönelirken Şura Hanım, Nebahat Hanım'ın yanına tebessümle yaklaşıyordu.

"Hoş geldiniz. Nasıl güzel oldu bu haber anlatamam. Eray Beyim söylediğimden beri ağzım kulaklarımda geziyorum Hanımım. Çok özledik sizi. Siz olmayınca, evin tadı tuzu olmuyor."

Yardımcısı sıkıca sarılırken Nebahat Hanım da mutlulukla gülümsüyordu. Özlemişti onları. "Geldik artık, buradayız merak etme sen Şura."

Herkes birbiriyle sarılıp hasret giderdi. Eray Bey nemli gözlerle gelininin sürülmüş yürüne, ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyordu. Peri hasretle babasının elini öptü.

İçeri girdiklerinde hayli düşünceli olan Ecem izin alarak odasına çıktı, geride kalanlar da koyu bir sohbete girişti. Eymen karısına, Peri evine bakınmaya başladı. Sanki... Sanki bir şeyler değişmiş gibi, gözleri evi arşınladı. Her şey aynıydı oysa. Tıpkı bıraktıkları günkü gibi, sıcacıktı.

Şura Hanım içeri girince "Yemekler hazır Nebahat Hanım, isterseniz hemen servisi hazırlayayım, isterseniz Esme Hanım geldiğinde

başlayayım. Oğlanın kontrolü uzamış, yoldalarmış." diye neşeyle sordu.

Yaşlı kadın emektarlarına bakıp "İyi olur Şura. Biz yemeğe oturana kadar Esme de gelir. Yemeği yedikten sonra bahçede bir de çay içeriz, özledim bahçemi doğrusu." dedi buruk sesiyle. Salona ilerlerken "Güllerim ne âlemde?" diye sordu hasretle. "İyiler efendim, valla gözüm gibi baktım onlara, yokluğunuzu aratmamak için."

Peri kendini ilk geldiği günkü gibi yine yabancı hissediyordu bu büyük evde. Belki de sadece tedirginlikti bu eğretiliğinin sebebi. Annesinin peşinden koltuklara yöneldi. Konuşan çifte bakarak yerine oturdu.

Nebahat Hanım eve bakınarak "Oh çok şükür, sonunda evimdeyim." dedi masum bir yakarışla. Hiç art niyet yoktu konuşmalarında. Ama bu sözün vurgunluğuyla hürkünleyen Peri bakışlarını kucağındaki elime çevirdi. Onun yüzünden aylarca evlerinden, sevdiklerinden uzak kalmışlardı. Sırf o iyi olsun diye. Onun çektiği acıyı, aynı şekilde onlar da çekmişti. Gerçek bir evlat gibi sahip çıkmışlardı. Öz annesi olsa ancak bu kadar özveriyle sarardı yaralarını. Belki de ondan bile fazla sahip çıkıyordu. Onun hakkını nasıl ödeyecekti? Kendi kızına nasılsa ona da aynıydı, ne bir eksik ne bir fazlaydı tavrı.

"İyi misin kızım?"

Dalgın Peri başını kaldırdı. Bakışlarını ona özgünce bakan annesine çevirdi. Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. "İyiyim anne." Biraz durakladı. "Sadece biraz başım ağrıyor." Ağrıyordu gerçekten, hem de kopacak gibi fazla. "Anne ben biraz dinlensem olur mu?"

"Kızım yemek yeseydin sonra dinlenseydin. Aç karnına yatılmaz. Hem Esme gelecek, seni göremeyince delirir."

Eymen'in özgün gözleri üzerindeyken huzursuz olan Peri, yerinden kalkarak salonun kapısına yöneldi. Kocasının üzerinde asılı kalan bakışlarını umursamıyormuş gibi, "Canım istemiyor anne, size afiyet olsun. Ablam gelince kalkarım." diyerek salondan çıktı. Merdivenleri çıkarken elini ahşap kaplama masun cilalı kadim tırabzana koydu. Parmaklarını üzerinde gezdirerek odasına ilerledi. O çıkıyordu ya zihninden bir sürü hatıra fışkırıyordu. Oda kapısının önüne geldiğinde, açmak ve açmamak arasında tereddüt yaşadı. Derince bir

iç geçirerek kapıyı açtı. Göğsüne acı bir darbe veren pençeler gibi pişmanlıklar saplandı. İçeriye girip kapıyı kapadığında, elini kapının kolundan çekmeden, sırtını kapıya yaslayarak gözlerini sıkıca yumdu. Bir müddet öylece bekleyip usul usul soluklandı. Bu odanın kokusu vardı. Her eşyanın, kendine ait bir dokusu ve kokusu olunmuş ya bu oda Eymen kokuyordu. Huzur, güç, sakinlik ve aşk kokuyordu. Kuvvetli bir adamın savunması sarıyordu eksenini. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Öylesine bitkin duruyordu ki bedeni, sanki biri parmağının ucuyla dokunsa kumdan kaleler gibi yıkılacaktı.

Önce duş alıp rahatladı. Sonra üzerine pijama takımını giyerek yatağa uzandı. Elini başının altına koydu. Diğer eliyle kocasının yastığına sarıldı. Kokusunu hissediyordu. Beyaz kılıflı yastığa burnunu sürtüp kokusunu derince içine çekti. Belli ki Eymen kendi tarafında değil, onun tarafında yatmıştı. Keza onun yastığı değil de kendi yastığı daha çok kocası gibi kokuyordu. Kaosa yenik düşmüş gözlerini bu sefer zorlanmadan kapadı. Huzuru bulmuştu ve kaybetmek istemiyordu.

Sadece birazcık yatacağım demişti ama nasıl olduysa sabahın ışıkları yüzünde oynaşıyor, odayı saran garip bir ürperti tenine dokunuyordu. Gözlerine direk vuran ışıktan rahatsız olunca sıkıca yumarak esnedi. Elini gözlerinin üzerine siper edip usulca açtı. Yeşil gözleri ışığı görünce şeffaflaşmış ve daha bir yeşil olmuştu. Karşısında gördüğü koyu kahvelere bakarken uyku mahmuru hâlde, elinde olmadan buruk bir tebessüm dokundu dudaklarına. Eymen'in hasretle gözlerinin içi kızarmış, kirpikleri donuklaşmıştı. *Belli ki uyumamış* diye düşündü Peri. Göz altları hafif bir mor halkayla koyulmuştu. Boğazını temizleyip kurumuş ağzını kıpırdatarak nemlendirdi.

"Sen uyumadın mı?" diye kalın, geriden gelen uykuyla kabarmış sesiyle sordu. İçi titriyordu bakarken tıpkı gözleri gibi. Ve konuşacak başka tek bir kelime gelmiyordu zihnine.

Aslında konuşsa çok şey vardı haykıracak Eymen tarafından ama susma erdemi gösteren adam, karısına içten bir tebessümle bakmakla yetindi.

"Uyumadım."

Aslında *seni izledim*, demek isterdi ama yapamadı. Aralarında

birkaç karışlık mesafe mevzu bahisti. Ne Eymen çok istediği hâlde karısına sarılabiliyor ne Peri çok özlediği yeni çıkan sakallarıyla kaplı yüzüne dokunabiliyordu. Oysa parmaklarına verdiği hissi ne çok severdi. Kocasının yanağına dokunduğunda, burnuna yayılan ten kokusunu çok özlemişti. Kocasının ellerinin bile kokusu vardı. Peri, burnunu avucuna gömerek hem öpüp hem koklamayı ne kadar özlediğini düşündü.

Zeytin dalı gibiydi gözleri... Barış ve huzur kokuyordu. Dudaklarına sinmiş şeftalilerin buğusu, çileğin tadı, ipeğin dokusu hâlâ tenînde can buluyordu. Ve bu adama azap çektiriyordu.

"Her şeyi mahvettim değil mi?" diye buruk bir sesle üzgünce mırıldandı adam. Yıkık dökük hayalleri genzine harabe bir soluk bıraktı.

"Öyle." dedi dürüstçe kadın.

"Peki, telafi etmeme izin verecek misin? Yıktığım, dağıttığım hiçbir şeyi onaramam, biliyorum. Biliyorum yaşattıklarımı geri alamam ama denerim. Sen yeter ki iste. Ben ömrümü ayaklarının altına sererim."

"Buna ne senin gücün var ne de benim sabrım artık yorgunum. Biz çabaladıkça dibe çekiliyoruz. Çırpındıkça batıyoruz Eymen. Boşuna zaman kaybediyoruz."

"Zaman kaybı değil bu! Eğer izin verirsen, her şeye yeniden başlarız Perim. Olması gerektiği gibi... En başından. Sıfırdan!"

"Kırılan sadece hayatlarımız değil ki baştan başlayalım Eymen. Canlarımız da kırıldı ve artık parçalarımız yerine gelir mi bilemiyorum. Hiçbir şey eskisi gibi sıfırdan olmayacak. Biz canımızı kaybettik. Evladımızı..."

"Sen bana bir şans verirsen, denerim. Belki yaralarını iyi edemeyeceğim ama merhem olurum. Daha fazla acımasına engel olurum. Biliyorum, çok yaraladım seni, canını çok acıttım. Acıttığım kadar acıdım." dedi hüzün vurmuş tok sesiyle, sustu.

Peri onun yorgun, üzgün, ızdıraplı gözlerine dayanamıyordu. Ne acıları bitecekti ne de gidenler yerine gelecekti. Ama şu da bir gerçekti ki ondan asla vazgeçemeyecekti. Olmuyordu işte. Uzaklaşmıştı da ne olmuştu? Aklı ondaydı. Kalbi ondaydı. Tüm hayatı, onun yü-

reğinde bir saraydı. O, olmayınca yetim kalıyordu. Boynu bükük, aciz bir beden gibiydi umutları. Baktığı yerde onu görmüyor muydu? Her telefonda, her şarkıda onu hatırlamıyor muydu? Onsuzken, onu yaşamıyor muydu?

"Dinlediğin eski şarkıları dinlemiyorum artık. Korkuyorum çünkü getirdiği anıların sahibini geri getirememesinden. Ben sensiz, nefes bile alamıyorum bahar gözlüm. Sensizken yaşamaktan çoktan vazgeçtim."

"Birbirimize karşı hatalar yaptık. Eğer bunlar yokmuş gibi davranırsak olmamış gibi yaparsak üzerini örtersek hep yarım kalırız Eymen."

"Ben zaten sensiz yarımım Peri! Yaşayan bir ölüyüm." Peri, kocasının söylediği şeyle irkildi. Eymen devam etti. "Sen yaşamayı nefes almaktan ibaret mi sandın, ben senden ibaretim... Sen yoksan yaşamıyorum. Senden önce hayatıma hiç kimse girmeyecek diye yeminler eden ben, şimdi tüm azalarımla sana yeminler ediyorum. Mühür gözlüm, ben sende bozdum tüm yeminlerimi. Oysa şimdi, gözlerim gözlerini görmediği her gün, binbir yemin ediyor. *Benim Yeminim Var*... Bir değil, binlerce..." dedi Eymen, genç kadın yutkundu. Onun her sözü, kulağından süzülüp ruhuna dokundu.

"Onsuz gözlerimi yummayacağım, adını dilimde şarkı yapacağım diye... Dilim her saniye teşbih gibi adını mırıldanarak yeminler ediyor, ondan başkası bu dile yasak diye. Kalbim onsuz olsam da onun için atacağım diyor her atışında yeminlerine bir tanesini daha ekliyorum. Ve şimdi ben diyorum sana güzel gözlüm. O gün gelecek. Sonsuza kadar, yanımda olacaksın." dedi adam elini genç kadının yanağına uzatarak. Titrek parmakları tenine değdiğinde, Peri gözlerini yumma isteğini güç bela bertaraf etti. "Seni kazanmadan son nefesimi vermeyeceğim. Son soluğumda, bahar bakışların gözlerimde olacak. Ellerin, ellerimde ve biz birlikte yaşlanarak son nefeslerimizi vereceğiz. Sana yemin ederim! Bir ömür kalbimin her atışında, senli yaşama dua edecek bir yürek var olacak içimde. Ondan asla vazgeçmem diyen bir adam belirecek karşında.Yeminim var... Tüm yeminlerimi gerçekleştireceğim." Peri gözlerini kapadı. "Her gece son baktığım senin gözlerin olacak."

Yutkunurken gözleri çoktan dolmaya başlamıştı kadının. Göz kapaklarının arasına sıkışan gözyaşları, istiridyede saklanan eşsiz bir inci tanesi gibi parlayarak kirpiklerini yırtıp açığa çıktı ve gözlerinin kenarından yastığına aktı.

Eymen parmağının tersiyle gözyaşlarını sildiğinde "Ağlıyor musun?" diye buğulu sesiyle sordu.

Peri uzun kirpiklerini havalandırarak ıslak gözlerini kocasına dikti. "Hi-hiç de bile!"

Eymen burukça gülümsedi. Onun dudağındaki kırık tebessümüne karşılık verdi. "Ağlama. Senin güzel gözlerinin ağlaması, benim nefesimi kesiyor."

"A-ağlamıyorum." dedi Peri yalan söyleyerek ve hıçkırıklarına karışan kıkırdamalarıyla ona baktı. Elinin tersiyle kabaca yanağını sildi. "Ağlamıyorum." Ve dudaklarından birbiri ardına acı hıçkırıkları dökülmeye başladı.

Cennetten düşmüş bir meleğe sarılmasına heyecanlı olan Eymen, karısını kollarına çekerek özlemle kucakladı. Soluk soluğa, "Ağlama sevgilim. Ne olursun ağlama artık!" diye kulağının dibinde fısıldadı. Hasretle yanan dudaklarını yanağına dokundurdu. Karısının kalp şeklindeki yüzünü avuçlarının arasına alıp ıslak yüzünün her santimini özlemle öptü. İkisinin de bedeni titriyor, kalpleri hızlanıyordu. Dudaklarında karısının gözyaşlarının ıslaklığı vardı, tadı, dokusu. Sonra başını göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum. Seni, candan öte canımdan çok seviyorum Perim."

Peri kocasının boynuna kollarını doladı. "Ben de seni seviyorum. Yüreğin sesi sağır oluyor sen yoksan. Gözlerim hep seni arıyor, kulağımda hep sesin çınlıyor. Ben sensiz hiç kalmadım ki ben hep seninle doluyum. Ben, senim Eymen, benden önce, seninim." dedi ağlayan sesiyle.

Eymen yüzünü kendine çekip alnını alnına yasladı. Islak gözleri karısının yamyaş gözlerine sonsuz bir ızdırapla bakıyordu. "Sen biliyor musun Peri? Bir insanın kollarıyla yaptığı en güzel şey nedir?"

"Nedir?" dedi Peri merakla.

"Sarılmak." dedi Eymen ve sımsıkı sarıldı. Canını canına, ruhunu bedenine katar gibi.

Çok sonra geriye çekilerek gözlerinin içine gülümseyerek baktı. "Merhaba!" dedi kabalaşmış sesiyle mutlulukla fısıldayarak. "Merhaba bahar gözlü Bayan, tanışıyor muyuz?" Peri'nin buruk dudaklarının arasından kıkırdamalı bir hıçkırık koparken "Ben Eymen Sancaktar. Taş kafalı bir adamım. Buralarda yaralı bir ceylan gördüm, onu istiyorum." dedi adam dudakları alayla gülerken.

Peri buruk bir edayla kıkırdamaya başladı. "Öyle demeyeceksin." dedi hemencecik. Nazlanmayı bile bilmeyen dudakları neşesinden birbirine kavuşmuyordu. "Adınız ne diyeceksin."

Eymen dudaklarını karısının burnuna dokundurdu. "Adınızı biliyorum Hanımefendi." diyerek dudaklarını yanağına değdirdiğinde, Peri titreyen göz kapaklarını sıkıca kapattı. Ellerini kocasının sırtına sardı.

"Daha söylemedim ki, nereden bileceksiniz?" dedi derinden gelen billur sesiyle.

Eski oyunlarının keyfiyle Eymen birkaç milim geriye çekildi. Karısının gözleri açılana kadar bekledi ve bahar gözlerini görme mutluluğuyla şad olunca yüreği boğazında atarak ruhuna süzüldü.

"Senin adın *Aşk*. Soyadın *Mutluluk*. Görevin gülmek ve bu dünyaya gelme sebebin... Rotası şaşmış bir Âdemoğluna doğru yolu göstermek."

Peri'nin yanaklarında yeni yaşlar sıralandı. Neşeyle kocasına sokuldu. "Senin adın *Güven*." Tatlılıkla kıkırdadı. "Soyadın *Aşk-ı Âlem*." Kocası karısının kokusunu derince içine çekti. "Dünyaya gelme sebebin Eymen Sancaktar, benimle bir olmak, tek olmak, iri olmak, diri olmak."

"Allah her organı çift yaratmış... Kul düşünmüş kalp neden tek diye..." dedi Eymen karısının dudaklarına içten bir buse koyarak.

Peri kalanını tamamladı. "Çünkü eşim sende... Kalbim senin yarın. Bedenim senin eksik kalan yanın. Ruhum senin eserin. Ben senden ibaretim Eymen... Ben senim."

"Çünkü kalbimin eşi sensin Perim... Çünkü sen yeminlerimin oluş sebebisin... Senden asla vazgeçmem bahar bakışlı, cennet kokulu sevdiğim... Sen benim Allah'a duam, iki âlemde de büyük yeminimsin."

Ve hasret dudaklarının vuslatında yok olarak ateşlerini birbirine karıştırdığı gibi, ruhlarını da iç içe geçirerek mühürledi bu büyük sevgiyle. Eymen Sancaktar sanki ilk defa ona dokunuyormuş gibi mesut, ilk kez onunla oluyormuş gibi heyecanlı ve ürkekti. Aylar sonra sanki yok olmuştu dertleri. Ve sevinçleri, kavuşmalarının arifesi her acıyı apansız silmese de kapatmıştı neşesiyle. Heyecanla moraran dudakları tenine değiyor, bedeni bedeninde gerilerek titriyordu. Ellerini penyesinin içine soktuğunda, karısının göğüslerini sıktığında, Peri ağzının içinde hazla inledi. Eymen'in tüm hücrelerini tutuştu onun yüreğine nur yağdıran sesiyle. Geriye çekildiğinde, bedeni tuhafça sızlıyordu. Eymen acemi bir beceriksizlikle usulca karısını soymaya başladığında, biraz tedirgin ve ürkekti. Peri onun yavaşlığından şikâyet ediyor ve huysuzlanarak ona yardım etmeye çalışarak ateşli bir vahşiliğe bürünüyordu.

Oysa Eymen her zaman usta bir flörtle onun başını döndürür ve pratik elleriyle hızlı bir aşkla hemen soyardı. Fakat şimdi sanki bunu yaparken zorlanıyor gibiydi. Sonunda kocası yanına uzandığında, Peri ona dokunmaya çalıştığında, narin ellerini bileklerinden yakala- dı. Apansız bir sertlikle başının üzerinde bileştirdi. Kaşlarını yukarı kaldırıp baktı. Baştan çıkarıcı öpüşleriyle mühürlerken dudaklarını ve okşamalarıyla onu kendinden geçirirken Peri ruhu tükenmiş bir hâlde ona dokunma, onunla sevişme isteğiyle yanıp kıvranıyordu. Ama kocası tek eliyle hapsettiği bileklerini sıkarak katiyetle buna izin vermiyordu. Eymen dudaklarına tekrar kapandığında, Peri onu baştan çıkarmak için diliyle dudaklarını araladı. Ağzının lezzetli kuytularına özlemle yolculuğa çıktığında, kocasının bir anlık zaafın- dan yaralanarak elini beline sardı.

Eymen birden irkilerek dudaklarını ondan çekti. Sanki üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi ürpererek titremişti. Nefes nefese bir sesle "Yapma!" diye katıca emretti.

Peri gözlerini kocasının yüzünden ayırmadan, "Dokunmazsam ölürüm." diye tutkulu sesiyle inledi.

Eymen derin derin soluyordu. "Dokunursan, ben ölürüm Perim.

Bu sefer olmaz." derken ayartıcı bakışlarını üzerinden çekti.

"Titriyorsun." dedi çapkınca gülümseyerek Peri.

"Acaba neden?" dedi Eymen huysuzlaşarak.

O pervasız yüzündeki karizmatik duruşu bozulmuştu. Bunun artık onun için bir önemi yoktu. Karısının üzerindeki etkisini görmesini istiyordu. Peri, kocasının omuzundaki elini kaldırdı. "Böyle mi?" dedi.

Eymen parmaklarını onun narin parmaklarının arasına geçirip elini yastığına bastırdı. "Öyle sevgilim... Benim gibi..." Dudakları tekrar buluştuğunda, bu sefer her şey sil baştandı. Her şey yenidendi. Ona dokunurken sınırları yoktu. Yürekleri birbirine nehir gibi akarken sonu yoktu. Sırları yoktu. Yalanlar, işkence gibi azaplar geçmiş bitmişti. Eymen ona cennetin kapısını gösterdi, Peri kapının önünde durup içeriye kocasını çekti.

Bu dünyadan kopan Eymen'in son duyduğu ses, karısının haz dolu çığlıkları ve kulağına dokunan "Seni seviyorum... Taş kafalı beyzade!" laflarıydı.

FİNAL

Umut muydu bunun adı? Mutlu sonsuzluk mu?

İki Yıl Sonra...

"Bu işleri ben yapamam. Durumu biliyorsunuz. Önce olsaydı sorun değildi ama bu durumda ben gidemem oraya." diye kendini açıkladı Eymen. Elindeki kalemi masaya bırakıp koltuğunda geriye yaslandı. Bakışları Rüzgâr'la çakıştığında, genç adam elindeki dosyayı masaya attı. "Ben de zaten sen gideceksin demedim."

Cem huysuzca homurdandı. Rüzgâr sırıtarak başını salladı. "Senin adını andığımı fark etmedim Cem!" Şeytani bir büyüyü mırıldanır gibi hainice bükülmüştü dudakları.

Cem yerinden huzursuzca doğruldu. "O gitmiyor, sen gitmiyorsun, peki geriye kim kalıyor? İşler kendisi gidecek değil herhâlde." dedi huysuzca. Karısından ayrılmayı şu ara hiç düşünmüyordu. Üstelik daha o huysuz cadı onu terk etme fikrinden vazgeçmemişken... Ya giderse! Cem bu düşünceyle irkildi.

Rüzgâr biraz düşündü, Eymen birden sırıtmaya başladı. Rüzgâr onun gözlerinde gördüğü gerçeğin parıltılarıyla, "Şaka yapıyorsun?" diye atıldı.

Eymen başını olumsuz anlamda salladı. "Sence?"

Rüzgâr elindeki dosyayı masaya bıraktı. "Nebahat anne seni vuracak."

Eymen gülümsedi. "Bunu babam düşünsün, teklifi yapan o. Belki üçüncü balayına, bir araba daha alırsa annem ikna olur." Bu sırıtışta ciddi bir ima vardı, hem de en hâininden!

Rüzgâr bunu biliyordu ama Cem bilmediği için merakla sordu.

"Araba mevzusu ne?"

Eymen etrafta kimse olmadığı için -ki sesini her ne olursa olsun yerin kulağı var diye kısarak-anlatmaya başladı. Toplantı henüz bitmiş ve üçü bir araya gelmişken kalıp muhabbet etmek istemişlerdi. Sonunda alınan kararla akşam bir barbeküde bu işi kutlamayı onaylamışlardı. Üçü birden, seneler sonra ilk defa oturdukları bu masadan kalkarken önce Cem ve Rüzgâr toplantı salonundan sonra Eymen çıktı. Eymen ve Cem, Hülya'nın masasına bıraktıkları telefonları alırken Eymen sekreterine "Arayan var mı?" diye merakla sordu.

Hülya biraz bocalayarak, "Ben şimdi geldim efendim, sizin verdiğiniz dosyalardan fotokopi çekmek için aşağıya inmiştim." dedi suçlu bir duruşla. Gözlerini, yüzünden kaçırıyordu.

Eymen bunu tamamen unutmuştu. Telefonun ekranına baktığında, ağzının içinde, ahlaksız küfürler geveliyordu.

Rüzgâr elindeki telefona bakarken "Beni Esme aramış." diye homurdandı.

Cem kaşlarını kaldırarak gamzesini belirtti. Ve endişeyle yüzü asılarak "Valla beni her ikisi de aramış." deyiverdi.

İkisi de bakışlarını Eymen'e çevirdiğinde, genç adamın elinde telefon, telaşla açılmasını beklediğini anladılar. Yüzü beyazlamış, gözleri endişeyle koyulmuştu. Elleri de titriyordu sanki... Ve gördüğü numarayla kalbi panikle yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Aynı zamanda damadı olan iki ortağının gözleri üzerindeyken telefonu kulağına götürdü. "Anne beni aramışsınız?" diye karşı tarafa endişeyle sordu.

Nebahat Hanımın diğer uçtan, derin derin nefesleri geliyordu. Eymen korkuyla "Anne ne oluyor, neden öyle soluyorsun?" dedi. Kalbi sanki yerinden çıkacaktı.

O sıralarda biraz panik olan yaşlı kadın bakışlarını tekerlekli sandalyedeki gelinine çevirdi. "Oğlum, Peri sancılandı. Biz de hastaneye getirdik."

Gerisi yoktu zaten. Paniklediğinden sebep, olduğu yerde dönüp duruyordu Eymen. Telefonda bağırmaya başlayınca onun endişelenmesine kızan yaşlı kadın telefonda laf anlatmaktan yorulmuş ve yüzüne kapamıştı. Eymen dehşet bir korkuyla bir sağa gidiyor, bir sola

gidiyor ama ne yapacağına karar veremiyordu. Omzunda hissettiği elle durdu ve bakışlarını Cem'e çevirdi. Cem iki eliyle omuzlarını kavrayıp onu asansöre yöneltirken "Sakin ol! Baba oluyorsun, evlenmiyorsun." dediğinde, Rüzgâr arkalarından sıntarak yürüyordu.

Peri'nin hamileliği boyunca Eymen hep tetikte, hep endişeliydi. İlk bebekleri gibi kötü olmasından korkuyordu. Doktorun iknalarına rağmen inanmıyordu onlara ve karısına ayrı bir ihtimamla prenses gibi davranıyor, şımarıklık nedir bilmeyen genç kadını dünyanın en hoşgörülü erkeği nasıl olunur ikna ediyordu.

Endişe içinde kasılarak çıktıkları yol nasıl bitti, hastaneye nasıl geldiler bilmiyordu. Hastanenin kapısından ilk girdiğinde, bakışlarını etrafta tedirginice gezdirdi. Asansöre yürüdüğünde, önünün dolu olduğunu görünce koşarak merdivenlere yöneldi. Doğumhanenin katına geldiğinde, nefes nefese kalmıştı.

Bakışları annesi ve babasıyla kesiştiğinde, kızarmış yüzüyle "Peri iyi mi ne oldu?" diye gürledi. Endişeyle birbiri ardına sorular soruyordu. Kapıya atılınca annesi önünde set olarak yürünü avuçlarının arasına aldı.

"Oğlum sakin olacak mısın? Karın doğum yapıyor, ameliyat olmuyor ki!" dedi muzipçe gülümseyerek. Onun keyfi hayli yerindeydi. "Hani hastaneyi görünce durumu tam anlayamamış gibisin." diye takıldı.

Eymen telaşla annesine bıkkın bir bakış attı. Yaşlı kadın gülümsedi. "Yanında kimse var mı? Tek olursa korkar! Zaten korkuyor bebeğe bir şey olacak diye." diye annesine terslendiğinde öylesine sert bakıyordu ki sanki doğum yapması annesinin suçuydu. Yaşlı kadın oğlunu bıraksa, hastaneyi yıkıp yumacağını biliyordu. Eymen biraz mantıklı düşünmeye başladığında "İyi mi bari? Korkmasın!" diye sordu endişeyle.

"Oğlum, Ecem'le Esme içeride, merak etme. Ben de gireyim dedim ama Peri utandığı için istemedi." dedi yüzünü hüzünle düşürerek. Oysa yanına gidip elini sıkıp öpücükleriyle saçlarını okşamayı her şeyden çok istiyordu.

Nebahat Hanım oğlunu kenardaki koltuğa çekiştirdi.

Hayatı paylaşmaya değer bildiği bir sır olan Rüzgâr, bakışlarını

kayınpederine çevirdi. "Baba, hayırlı olsun. Allah devamını getirsin." dedi Eymen'e bakarak eğlenceli bir yüzle.

Yaşlı adam gülümseyerek yanına yaklaştı. "İnşallah oğlum. Bir kurtulsaydı hayırlısıyla. Gerisi de gelirdi." diye göbeğindeki elini sallayarak kahkahayı bastı. Eymen dişlerini sıkarak ters ters baktı babasına. Sertleşen gözleriyle herkesi azarlıyordu. Karısı içeride kim bilir nasıl acı çekiyordu, onların keyiflerine diyecek yoktu. Kızdı buna!

Yarım saat sonra Nebahat Hanım bakışlarını kocasına çevirdiğinde, yaşlı adamın o ilk başlardaki neşesi kaybolmuştu. Yüzü düşmüş, duralıyordu.

"Bey valla sen yaşlandıkça pek bir korkak oluyorsun. Oğluna destek olacağına, oğlun sana destek olacak neredeyse. Daha Esme'nin yalancı doğum sancısında, kızın attığı ilk çığlıyla bayıldığını unutmadık."

Eray Bey gözlerini uyarırcasına karısına çevirdi. Nebahat Hanım hemen gözlerini kaçırdı.

Cem duvara yaslanmış, kaliteli ceketin sardığı kalın kollarını göğsünün altında bağlamıştı. Güzel yeşil gözleri kısılmış, onların bu tatlı telaşına sırıtıp duruyordu. Rüzgâr elindeki telefonuyla oynuyordu.

Bir saat geçti, iki saat geçti ama yok! Kapının yanında beklemelerine rağmen, hâlâ bir haber yok.

Eymen yerinden kalktı yine ve zile bastı. Nebahat Hanım da heyecanla kalktı. Otomatik kapı açıldı ve hemşire bıkkınca daha adam sormadan "Son üç dakika önce sorduğunuzdan beri, doğum gerçekleşmedi Eymen Bey!" dedi yüzünü düşürerek.

Gırtlağını sıkacakmış gibi yumruk olan elleriyle Eymen, gözlerini kısarak baktı hemşireye ve kapı yüzüne şak diye kapandı. Nebahat Hanım oğlunu zoru zoruna yerine oturttu. "Ben bu kapıyı kırarım." dedi dişlerinin arasından genç adam öfkeyle.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve yeşil önlükleriyle Ecem ve Esme dışarıya çıktı. Yüzleri gülümsüyordu. Eymen hemen önlerine atılıp "Bitti mi? Karım nasıl? Bebeğim nasıl?" diye telaşla sordu.

Esme abisinin beline sarılıp "Daha henüz doğuma aldılar, ne çabuk bitsin abi!" diye azarladı.

Endişeli bekleyiş sonunda tamamlanmıştı. Kapı açıldı ve kısa boylu, kırmızı burunlu, tıknaz, erkek doktor kapıda göründü. Bakışlarını acemi ve sabırsız babaya çevirip "Gözünüz aydın Eymen Bey, sağlıklı bir kız babası oldunuz. Bundan sonra bir ömür, size uyku yok. Kızınız geldi." diyerek müjdeli haberi verdi.

Derin bir nefes aldı genç adam. Gözlerini sıkıca kapatıp derince ve huzurluca şükretti. Gözlerini araladığında, tekrar doktora baktı panikle. "Peki, karım!"

Doktor kaşlarını kaldırdı. "Çok iyi. Sadece yorgun. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Bir saate kalmaz odaya alınır."

Eymen heyecanla doktora sarılıp tuhaf şeyler söylerken, Rüzgâr ve Cem onun şaşkın hâline bakıp sırıtıyordu. Ecem yine mızırlık kuşanmış onun bu şaşkın hallerini kayıt altına alarak ileride şantaj için kendini garantiye alıyordu.

Esme kocasını koluyla dürttü. "Sen hiç gülme korkak baba, seni de gördük." dedi kaşlarını çatarak.

Cem hemen atılıp "Esme ben senin organlarını koparım galiba! Esme ben seni öldürüyorum..." diye o günkü gibi dalga geçerek kahkaha attı. Esme'nin doğumunu Rüzgâr yapturmış ve o gün, bir daha baba olmamaya tövbe etmişti. Yani, öyle sanıyordu!

Bir saat sonra karısı odaya alınan Eymen heyecanla gözlerini, bir beşiğinde yatarak ağzını, gözünü inatla sağa sola çeviren bembeyaz bebeğine, bir yüzü yorgunluktan ruh gibi duran güzeller güzeli karısına çeviriyordu. İkisinden de gözlerini alamıyordu. Çatılmış kaşları, sertleşmiş çehresiyle duralıyordu. Peri üzerine tozpembe renkli bir gecelik takımı giymiş, başına da annesi tarafından kırmızı, lohusa şeridi bağlanmıştı. Herkes iyi dileklerini dilemiş ve yeni evladı olmuş, bu coşkunun lezzetiyle kavrulan genç çifti baş başa bırakmıştı. Heyecandan içi içine sığmayan Eymen karısının yanına oturdu- ğunda, Peri kollarındaki bebeğine sevgiyle bakıyordu. O kadar ufa- cık ve narindi ki, minnacık kürdan kadar kollarını ve çubuk makarna gibi ince parmaklarını kıpırdatıp duruyordu. Ve bu mutluluğun ta-

nifi yoktu. Onlardan bir parça, hayatlarına can ve geçmiş hatalarına sünger gelmişti. "Çok çirkin!" dedi Peri yanağına sevinç gözyaşları akarken.

"Anasına çekmiş benim kızım. Çirkin cadının teki!" dedi Eymen çekingen bir sesle. Hâlâ inanamıyordu bu büyülü anın gerçekleştiğine. İkisinde de yüreğinde hala ilk bebeklerinin hazin acısının izi vardı ama aynı anda yeni bebeklerinin anlatılmaz mutluluğu da. Pişman bir tutuklukla karısını göğsüne çekip başını sinesine yaslarken "Teşekkürler meleğim, teşekkürler. Bana dünyaları verdin." diye minnetle mırıldandı. Bu eskiden kalan acıyı yırtmak isteyen Peri dudaklarını yaladı. "Ben bu kadar güzel miyim Eymen? Şuna bak, ben doğurdum diye demiyorum ama melek gibi." diye kocasına neşeyle göz kırparken, cidden gurur duyuyordu evladıyla. Sağlıklıydı çok şükür Eymen dudaklarını karısının şakağına dokundurup şükretti. "Sen benim gördüğüm en güzel annesin. Ama artık en güzel kadın değilsin maalesef! Tahtım sarsıldı sultanım, tacımı devretmen gerek. Minik bir prensesimiz oldu. Ve sadece benimsiniz." dedi gurur yüklü bir tonda. Sonra içinden gelen bir huzurla dudakları çekti ve küstahça bükülerek "Şimdi boku yedim!" dedi tatlılıkla sitem ederek.

Peri dirseğiyle kocasının böğrünü dürttü. "Çocuğun yanında çok ayıp... Terbiyesiz!" Kaşlarını oldukça bir kızgınlıkla çatarak "Hem nedenmiş o?" diye çıkıştı.

"Peri, çok zalimsin! Önce gündüzleri kafayı üşütüyordum, bir taneydin, şimdi iki oldunuz. Allah'ım, benim hayatımı cehenneme çevireceksiniz." Küstah dudakları çarpıkça sırıtıyordu.

Peri büyülü bir gülümsemeyle karşılık verirken kocasına "Evet... Çekeriz minileri kızımla üzerimize, gece turlarına başlarız yakında. Sen de dedektif gibi ya da hadi acıdım bodyguard gibi peşimizde dolaşabilirsin." diye sırf kullığına misilleme yaptı.

"Allah razı olsun aşkım... Bu hayatımda yapacağım en iyi iş ve meslek olacak. Bundan daha iyi iş bulamazdım, sağ ol!"

Eymen çenesini kavrayarak serin eliyle karısının ateş gibi yanan yanaklarını okşadı. Parmaklarını çatlamaya başlamış, kurumuş dudaklarında dolaştırdı, çok geçmeden parmaklarının yerini dudakları aldı. Usulca, özlemle öperken şu anda ona muhtaçlığından arınan dudaklarıyla, kocasına ateşle karşılık verdi genç kadın.

Genç adam geriye bir nebze olsun çekildiğinde, nefes nefese karısının yanaklarını okşarken "Teşekkürler." dedi tekrar minnetle. Dudaklarını yakalayarak tazlısının enfes tadına vardı. O sırada yaygaracı bir tizlikle odayı inleten, karısının kucağındaki bebeğinin viyaklamalarıydı. Ağzını hırçın bir inatla, sağa sola, kuş gagası gibi yamultup bürüp uzatıyordu.

"Acıkmış olmalı... Yardım eder misin?" diye sordu kocasına. Peri tek koluyla kızını tutmağı için yakasındaki düğmeleri açamayacağını biliyordu. Eymen düğmelerini usulca açarken nefesi hızlanmıştı. Yaklaşık bir aydır korkudan karısına elini sürmediği gibi, ona zarar vereceği korkusuyla cinsellik içeren temaslardan, dokunuşlardan da kaçınıyordu. Şimdi her düğmenin açılışında nefesi düzensizleşiyor, kalp ritmi dengesizleşerek bozuluyordu. Düğmeleri açıp kumaşı yakasından ikiye ayırdığında, gözleri karısının bembeyaz sinesine hasretle kaydı. Usulca parmaklarının tersini onun boynunda, dolgun göğüslerinin kıvrımlarında özlemle dolaştırdı ve bakışları karısının gözlerine arzuyla tırmandı. Bir kadın için bu arzulu bakışlardan daha güzel bir ifade olamazdı. Her an, her koşulda kayıtsız şartsız istenmek muazzam bir şeydi.

Eymen daha fazla dayanamayınca eğildi ve sanki senelerdir su içmeyen bir bedevi gibi hışımla sokularak dudaklarını onun bal tadındaki dudaklarıyla iç içe geçirerek sonsuz bir serüvenin bükülüm sürdüğü büyülü bir dansa davet etti. Kana kana öpülmesedi tenini. Önce azgın bir arzuyla başlayan eylem, sonrasında nazik ve açlıkla yapılan bir oyuna dönüştü. Ateşli bir birleşmeyle teninden ziyade ruhuna temas etti. Kalpleri felaket bir çarpıntıyla bedenlerini dövüyordu.

Geriye çekildiğinde elleri karısının göğsünü kavramış ve usulca bir okşamayla, açlıkla ve iştahla yavaşça dokunuyordu. Çapkınca gülümserken "Bana çok borçlandın sevgilim. Hani borçları artık taksitle ödemeye başlasan, iyi olur diyorum." dedi. Dudaklarına tekrar sokuldu ve bu büyülü anları tekrar bir yaygarayla kesildi.

"Sen, o borçları bir müddet tahsil edemeyeceksin Eymen Sancaktar. Sana dişli bir ortak geldi. Ah pardon, henüz dişsiz bir ortak." diye alay eden Peri mutlu sesiyle ve arzuyla yanan tehlikeli güzle-

riyle genç adama göz kırptı. İç geçirdiği soluklarıyla içine süzülerek ruhuna dokundu. Yine ve yine nutku tutuldu.

Eymen son bir defa daha karısına uzanıp sabırsız bir tutkuyla dudaklarına saldırırken ateşle dilini yağmaladı. Geriye çekildiğinde "Seni seviyorum bahar gözlü büyücü!" diyerek göz kırpıp yanından doğruldu. Karısına yardım ederek bebeğini kollarında uygun hale getirmesini, tepeden bakan gözleriyle izledi. Peri kızını doyururken içi gurur dolan genç adam, ufaklığın çıkardığı huzurlu cuk cuk seslerine gülümsüyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi feveranla kabarırken damarlarındaki kanı yerine sığmıyor ve bedenini felaket bir coşkuyla yararak içine oluk oluk doluyormuş gibi garip bir tavırla kasıyordu.

Artık hayatında iki tane uğraşması gereken güzel kadın vardı ve Eymen Sancaktar bu muhteşem varlıkların tatlı eziyetine, istekli köle olmaya dünden hazırdı. Peri kızını emzirip yanağına dokundu. Eymen bebeğinin eline dokunduğunda, kızı parmağını kavradı ve sımsıkı sarıldı. Peri başını kocasının göğsüne yaslayarak kızını emzirirken Eymen dudaklarını sevdiği kadının saçlarına dokundurdu.

"Perim benim. Önce hayatıma kanatsız bir peri düştü sonra gönlümü bahar gözleriyle cennete çevirdi." dediğinde Peri başını bir nebze kıpırdatarak tepesindeki kocasının yüzüne baktı. O güzel yüzündeki cennet vahalarına benzeyen çam koyusu gözleriyle, kahvelerine akarken Eymen karısının yanağını okşayarak iç geçirdi. Ve arzuyla gece karasını kuşanmış vahşi gözleriyle göz kırparak fındık burnunun üzerine dudaklarını bastırdı. Genç kadının yanağındaki eli hafifçe hareket ederken dudaklarının üzerine fısıldadı.

"Evet. İşte şimdi yeşil gözlü tatlı Peri'nin Büyülü Masalı'nın tüm detayları tamamlandı. Efsunlu aşk büyüsü tuttu. Masal Perim benim, her şeyim oldu!"

...Ve Masal babasının parmağını sıkıca kavrayarak geleceğe dair ilk hamlesini, sonsuz sadakatin olduğu, güven dolu sevgi timsali biriyle atarken, annesinin şefkatli sinesinde, mis kokuları eşliğinde, huzuru bol, derin bir uykuya daldı.

Ve böylece Peri Masal'ı başladı...

SON...

Bazen kalp kırılır, yorulur...

Sonra kırık bir tebessüm kurulur buruk dudaklara, hayat en güzel giysisini neşeye giyer ve umut yeniden doğrulur.

Umudunuz hiç tükenmesin!

Belki bir yerlerde, sizden habersiz, sizin için masum bir dilin inayetinde, üzerinize çisil çisil dua yağıyordur.

Ve unutmayın, hayat küsmeye değecek kadar uzun değil!

Küsmeyin, kırmayın ve asla pişman olacağınız hatalar yapmayın.

Sizi seviyorum...

Ben kendim için olduğundan daha fazla sizin için yazıyorum,

Siz de benden daha çok keyif alarak okuyun. :)

Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum...
Sevdanın çöllerinde Mecnun olup ayrılıkların en büyük
hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi.
Ferhat olup Şirinime kavuşmak için dağları da delemem,
Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam.
Pir Sultan olup asılamam da...
Sadece severim.
İzin ver, bizim sonumuz,
Züleyha ile Yusuf gibi, mutlu sonsuzla bitsin...
Müjde Aklanoğlu

Kim ne derse desin...
Sağır olsun kulağın, kör olsun gözlerin, lal olsun dilin...
Çok güzeli değil, çok seveni sevsin kalbin...
Çünkü... Seni en çok ben sevdim!
Müjde Aklanoğlu

Ne kadar müsrif kaderim var...
Mutluluğumu, şarjımdan daha çabuk bitiriyor...
Müjde Aklanoğlu

Yaralarına merhem olabilirim...
Acılarını dindirebilirim...
Her şeyden önemlisi, sevmeyi onunla öğrenebilirim...
Belki senin bildiğin gibi sevmeyi bilmiyorum...
Sevdanın çöllerinde Mecnun olup ayrılıkların en büyük
hasretini çekenlerin acısını bilmiyorum Leyla gibi.
Ferhat olup Şirinime kavuşmak için dağları da delemem,
Aslı'nın Kerem'i olup kendimi de yakamam.
Pir Sultan olup asılamam da...
Sadece severim.
İzin ver, bizim sonumuz,
Züleyha ile Yusuf gibi, mutlu sonsuzla bitsin...
Müjde Aklanoğlu

Sevilmek için sevme, sevmek için sev!
Çünkü... Sevgiler yürekten tene,
Aşklar gözden dile düştüğünden beri...
Sevmeye ürker oldum.
Müjde Aklanoğlu

Ağır geliyor değil mi?
Hiç beklenmediğin anda,
yüreğinin sol yanından vurulmak...
Hak ettiğin için değil de çok sevdiğin için canın yanıyor...
Müjde Aklanoglu

Bir yanım sabret diyor, bir yanım vazgeç...
Bir yanım çek git diyor, bir yanım çek çek bit...
Müjde Aklanoğlu

Bana yaşattığın ne varsa...
Sende bin kat fazlasını yaşa... Mutluluk gibi...
Müjde Aklanoglu

Yorma beni gönül... Herkese verme inceliğini.
Kıymet bilmeyene bu kadar içten,
bu kadar sevgiden,
bu kadar kendinden verme!
Müjde Aklanoğlu

Hani bazen bir hiç için tükeniyorsun ya... Kendini değersiz,
önemsiz, vazgeçilmiş hissediyorsun ya...
Aldığın her solukta, verdiğin her selamda kendini kahrediyorsun ya...
Yapma!
Yüreğine yanlış bir sevgi koydun diye,
Yanlış bir dosta sitemkâr oldun diye, kendini dünyadan soyutlayıp
Hırçınlaşarak yerin yedi kat dibine sokma... Unutma!
Sen, bir başkası için kendinden geçersen,
tek küstürdüğün yine kendi yüreğin olur...
Yapma!
Silkelen sonra pişman olma...
Müjde Aklanoğlu

Yarın, hiç beklemediğim yerden,
hiç beklemediğim bir mutluluk beni bulsun.
Hayat, bu da senin bana hediyen olsun!
Müjde aklanoglu

KAKTÜS TEAM